

СТИВЪН КИНГ

ПОД
КУПОЛА

ЧЕСТЪРС МИЛ
НАСЕЛЕНИЕ
1152

1

СТИВЪН КИНГ ПОД КУПОЛА ТОМ I

Превод: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски

chitanka.info

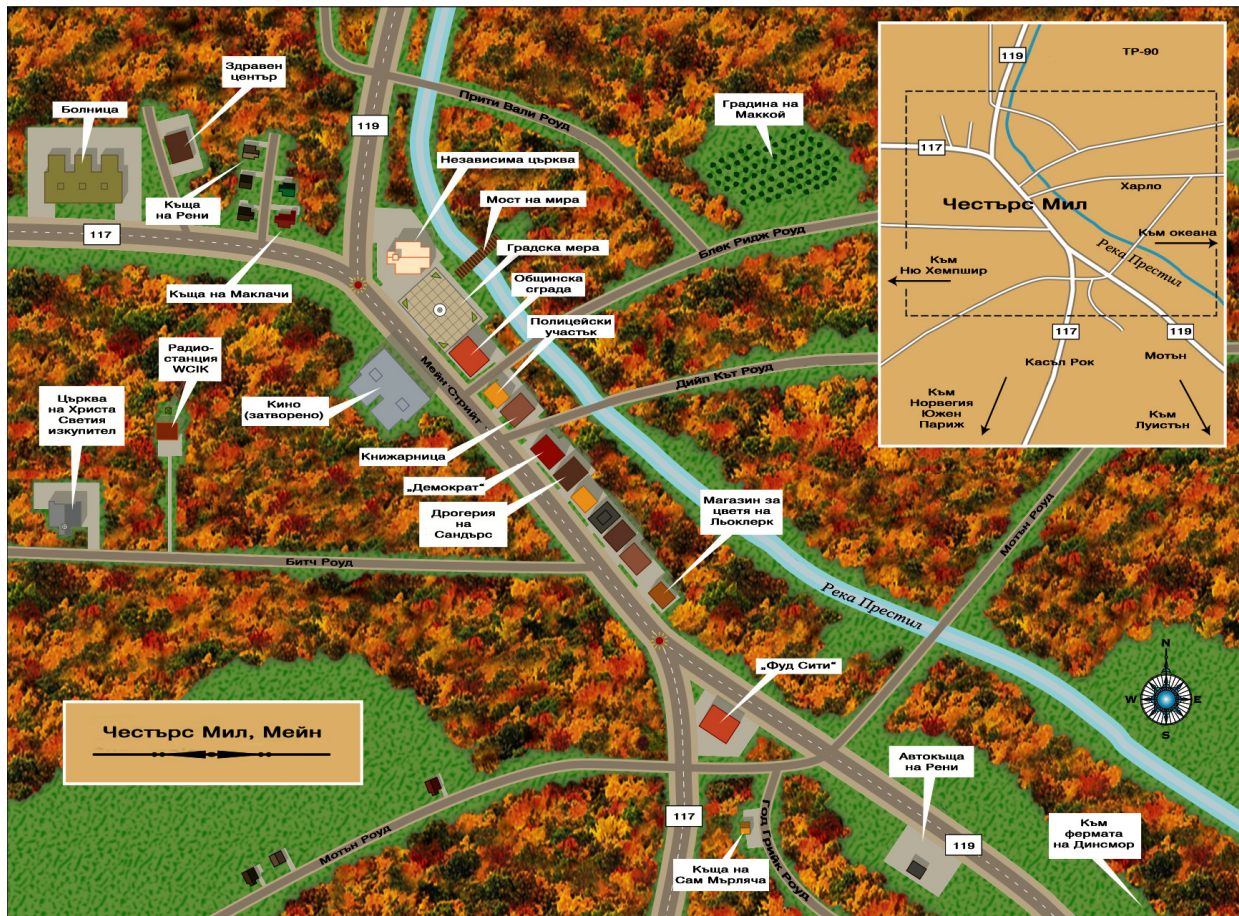
Хоризонтът бележеше границата на техния свят, сега я очертават мъртви птици.

Прекрасен есенен ден. Ден, който по-късно хората в Честърс Мил ще нарекат Деня на Купола. Нищо не предвещава странните и ужасяващи събития, които само след минути ще започнат да се случват там. Ненадейно и необяснимо над мейнското градче се спуска Куполът — силово поле, което го откъсва от света. Самолет се удря в него и от небето заваляват горящи отломки. Ръката на жена, която работи в градината си, е отсечена като с гилотина. Коли се сблъскват и избухват в пламъци. Купища мъртви птици очертават невидимата бариера. Армията е вдигната на крак, президентът свиква спешен съвет, обстрелват с ракети Купола, но няма помощ за хората от Мил. Никой не може да влезе в градчето... нито да излезе. И никой не знае какво представлява бариерата, откъде се е появила и дали някога ще изчезне. Градчето, в което доскоро е царяло привидно спокойствие и благополучие, се превръща в клокочещ адски казан, на показ излизат нелицеприятни тайни, морално и религиозно двуличие. Храната свършва, въздухът не стига. Хората, попаднали в капан, и заплашени от гладна смърт, изпадат в паника и у тях изплува първичният стремеж за оцеляване... на всяка цена. Кой ще са победители във вечната борба между доброто и злото? Онези, предвождани от Дейл Барбара, ветеран от Ирак, или лакеите на Големия Джим Рени — собственик на автокъща и градски съветник, тласкан от ненаситна жажда за власт и пари? И дали някой ще оцелее? Защото най-могъщият враг на впримчените хора е самият Купол. А времето неумолимо тече... и вече свършва.

*В памет на Сурендра Пател.
Липсваш ни, приятелю.*

*Кого търсиш, синко?
Този... как му беше името?
Току-виж седи на стадиона.
Малко градче е нашето, синко,
сецаш се за какво ти говоря.
Малко градче, синко,
и всички викаме за отбора ни.*

*Джеймс
Макмърти*

Карта на Честърс Мил

НЯКОИ (НО НЕ ВСИЧКИ) ОТ ХОРАТА В ЧЕСТЪРС МИЛ В ДЕНЯ НА КУПОЛА:

ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ

Анди Сандърс — председател
Джим Рени
Андрея Гринъл

ПЕРСОНАЛ НА „ДИВАТА РОЗА“

Роуз Туичъл — собственица
Дейл Барбара — готвач
Ансън Уилър — мияч на чинии
Анджи Маккейн — сервитьорка
Дуди Сандърс — сервитьорка

ПОЛИЦЕЙСКА СЛУЖБА

Хауард „Дюк“ Пъркинс — началник
Питър Рандолф — заместник-началник
Марти Арсено — полицай
Фреди Дентън — полицай
Джордж Фредерик — полицай
Рупърт Либи — полицай
Тоби Уилън — полицай
Джаки Уетингтън — полицай
Линда Евърет — полицай
Стейси Могин — диспечерка
Рени младши — извънреден сътрудник
Джорджия Ру — извънреден сътрудник
Франк Делесепс — извънреден сътрудник
Мелвин Сиърлс — извънреден сътрудник
Картър Тибодо — извънреден сътрудник

ПАСТОРИ

Лестър Когинс — Църквата на Христа Светия изкупител
Пайпър Либи — Първа независима църква

МЕДИЦИНСКИ ПЕРСОНАЛ

Рон Хаскел — лекар
Ръсти Евърет — парамедик
Джини Томлинсън — медицинска сестра
Дъги Туичъл — медицинска сестра
Джина Буфалино — медицинска сестра (доброволка)
Хариет Бигълоу — медицинска сестра (доброволка)

ХЛАПЕТА

Литъл Уолтър Буши
Джо Макклачи Плашилото
Нори Калвърт
Бени Дрейк
Джуди и Джанел Евърет
Оли и Рори Динсмор

ПО-ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ ЛИЧНОСТИ

Томи и Уилоу Андерсън — собственици на „Дипърс“
Стюарт и Фърналд Бауи — собственици на погребалната
агенция

Джо Боксър — зъболекар
Ромео Бърпи — собственик на магазин
Фил Буши — майстор-готвач със съмнителна репутация
Саманта Буши — съпруга на Фил
Джак Кейл — управител на супермаркет
Ърни Калвърт — управител на супермаркет (пенсионер)
Джони Карвър — продавач в бакалница
Олдън Динсмор — фермер
Роджър Килиан — фермер
Лиза Джеймисън — библиотекарка
Клеър Макклачи — майка на Плашилото

Алва Дрейк — майка на Бени

Стъби Норман — търговец на антики

Бренда Пъркинс — съпруга на началник Пъркинс

Джулия Шамуей — собственица и редакторка на местния

вестник

Тони Гуей — спортен репортер

Пит Фрийман — фотограф

Сам Вердро Мърляча — градският пияница

ХОРА ОТ ДРУГИ ГРАДОВЕ

Алис и Ейдън Епълтън

Търстън Маршал — писател с медицински познания

Каролин Стърджис — студентка

ПО-ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ КУЧЕТА

Хорас — коргито на Джулия Шамуей

Кловър — немската овчарка на Пайпър Либи

Одри — златният ретривър на семейство Евърет

САМОЛЕТЪТ И МАРМОТЪТ

1.

От шестстотинте метра височина, където Клодет Сандърс вземаше урок по пилотиране, градчето Честърс Мил блестеше на утринната светлина като нещо, направено току-що и оставено настрана. Автомобилите, минаващи по главната улица, хвърляха отблясъци, напомнящи слънчеви зайчета. Камбанарията на Независимата църква изглеждаше толкова остра, че още малко и щеше да прободне безупречно чистото небе. Слънцето шеметно се заплъзга по повърхността на река Престил и докато двумоторният сенека V прелиташе над нея, самолет и вода прорязваха града по един и същи диагонал.

— Чък, май виждам две момчета на Моста на мира! Ловят риба!
— Стана й толкова хубаво, че се разсмя. Клодет се учеше да пилотира с благословията на съпруга си, който беше председател на градския съвет. Макар да твърдеше, че ако Бог е искал човекът да лети, щеше да му даде криле, Анди беше адски стговорчив и в крайна сметка тя постигна своето. От самото начало й харесваше да лети, а сега изпитваше не удоволствие, а направо въодушевление. Днес за пръв път разбра защо е прекрасно да пилотираш. Защо е върхът.

Инструкторът Чък Томпсън леко докосна лоста за управление и посочи контролното табло:

— Вярвам ти, но стабилизирай машината, Клоди.

— Ох, извинявай.

— Няма страшно. — Той упражняваше тази професия от години и харесваше курсисти като Клодия, а именно онези, изгарящи от желание да научат нещо ново. Вероятно след време тя щеше да накара Анди Сандърс яко да се изръси, защото се влюби в сенеката и си нави на пръста да притежава същия самолет, само че нов. Тоест господин съветникът щеше да се бръкне поне с един милион. Клодия не беше от най-разглезените, но със сигурност си падаше по скъпите неща и съпругът й, този щастливец, явно можеше да задоволява прищевките й.

Чък също харесваше дните като този: прекрасна видимост, никакъв вятър, идеални условия за пилотиране. Въпреки това

самолетът леко се разлюля, докато тя се опитваше да го върне в курса.

— Разсейваш се, Клоди. Не така. Насочи машината към шосе 119. И снижи на двеста и седемдесет.

Тя се подчини и сенеката отново се стабилизира. Чък се успокои.

Прелетяха над автокъщата на Джим Рени, после градът остана зад тях. От двете страни на шосето се простираха ниви и се издигаха дървета, чиито листа пламтяха, обагрени в различни цветове. Кръстовидната сянка на сенеката полетя по асфалта, едното тъмно крило мина над човек (който от тази височина изглеждаше колкото мравка) с раница на гърба. Човекът-мравка погледна нагоре и помахна. Чък също му махна, макар да знаеше, че непознатият не може да го види.

— Мама му стара, прекрасен ден! — възкликна Клодия. Инструкторът се засмя.

Оставаха им четирийсет секунди живот.

2.

Мармотът се покатери на банката на шосе 119 и се упъти към Честърс Мил, въпреки че до градчето оставаха около два километра и дори паркингът на „Коли на старо“ представляваше само редица от слънчеви отблясъци на мястото, където пътят завиваше вляво. Мармотът планираше (доколкото е възможно едно животно да крои планове) да се шмугне в гората много преди да стигне дотам. Засега обаче придвижването по банката го устройваше. Беше се отдалечил от дупката си повече, отколкото възнамеряваше, но слънцето стопляше гърба му, а миризмите пораждаха в съзнанието му първични образи, заместващи истинските изображения.

Спря и за миг застана на задните си лапи. Зрението му вече не беше като преди, обаче беше достатъчно остро, та той да види човешкото същество, което вървеше в неговата посока, но по другия банкет.

Мармотът реши да продължи още мъничко напред. Понякога човеците оставяха разни хубави неща за похапване.

Беше стар и затлъстял. През годините беше преровил безброй контейнери за смет и познаваше пътя за сметицето на Честърс Мил така добре, както трите тунела към дупката си. На сметицето винаги се намираха сума вкусотиини. Той продължи да се тътрузи по банката, без да изпуска от поглед човешкото същество, което вървеше от другата страна на шосето.

Човекът спря. Мармотът разбра, че са го забелязали. Вдясно зърна повалена бреза. Реши да се скрие под нея, да изчака онзи да отмине и да потърси нещо вкусничко за...

Нещо го разполови и мисълта му спря дотук, но краката му продължиха да се движат още малко, преди разкъсаното му тяло да рухне на банката. Изригна фонтан кръв, вътрешностите на животинчето се изсипаха в прахта, задните му крака ритнаха два пъти, после се изпружиха.

Последната му мисъл преди мрака, който рано или късно спохожда всички — и мармоти, и хора, беше: „Какво стана?“

3.

Всички стрелки на контролното табло замряха.

— Какво става, да му се не види?! — възкликна Клодет Сандърс. Обърна се към Чък. Беше се облещила, но в погледа ѝ не се четеше паника, само изумление. Нямаше време да се паникьоса.

Чък така и не видя контролното табло. Зърна как носът на самолета се смачка, после двете витла се разпаднаха.

Не му остана време да види повече. Не му остана време за нищо. Сенеката се взриви над шосе 119 и върху нивите заваля огън. Заваляха и човешки отломки. Димяща ръка — ръката на Клодет, тупна до разполовения мармот.

Беше 21 октомври.

БАРБИ

1.

На Барби му полекна, след като отмина супермаркета „Фуд Сити“ и остави зад себе си централната част на града. Щом зърна табелата с надпис „НАПУСКАТЕ ЧЕСТЪРС МИЛ. ВЪРНЕТЕ СЕ МНОГО СКОРО“, се почувства още по-добре. Радваше се, че се е махнал от Мил, и то не само защото хубавичко го бяха натупали в проклетото градче. Настроението му се подобри от самия факт, че вече е на път. Поне от две седмици се чувстваше кофти, а като капак дойде побоят на паркинга на „Дипърс“.

— В общи линии аз съм бродяга-хайлайф — каза и се засмя. — Хайлайф на път за курорта Биг Скай. Мамка му, защо не? Монтана! Или Уайоминг. Скапаният Рапид Сити в Южна Дакота. Където и да е, само не тук.

Чу ръмженето на автомобилен двигател, обърна се, продължавайки да се движи заднишком, и вдигна палец. Видя омайваща комбинация — мръсен стар пикап „Форд“, управляван от млада готина блондинка. И то сламеноруса, тъкмо каквито харесваше най-много. Той пусна най-подкупващата си усмивка. Жената също се усмихна и... „Леле, братче — помисли си Барби. — Ако куклата е на йота над осемнайсет, ще си изям последния чек от «Дивата роза».“ Несъмнено беше прекалено млада за джентълмен, чукнал трийсетата, но не и на прокурорска възраст, както казваха в младостта му, прекарана в селяндурския щат Айова.

Пикапът намали скорост и той забърза към него... но малката натисна газта. Погледна го още веднъж. Още се усмихваше, само че със съжаление. Усмивката ѝ сякаш казваше: „За миг откачих, обаче си върнах разума.“

Барби си помисли, че май я познава, макар че не беше съвсем сигурен — в неделните утрини в „Дивата роза“ беше фрашкано с народ. Все пак му се струваше, че я е виждал с по-възрастен мъж (може би баща ѝ) и че двамата задълбочено четяха страници от „Сънди Таймс“. Да можеше да я заговори, докато го отминаваше, щеше да ѝ

каже: „Щом не те беше шубе да ти направя бъркани яйца с наденица, можеше спокойно да ме повозиш няколко километра.“

Разбира се, нямаше време за словоизлияния, затова само вдигна ръка, за да покаже, че не се е засегнал. Стоповете на пикапа проблеснаха, като че ли тя реши да спре. После червените светлини угаснаха и машината отново зафуча по пътя.

През следващите дни, когато положението в Мил започна все повече да се скапва, той отново и отново си припомняше този мимолетен епизод. Мислеше си за второто проблясване на стоповете, изразяващо колебание... сякаш младата жена все пак го беше познала. „Това е готвачът от «Дивата роза», почти съм сигурна. Дали да не го...“

А може би беше бездна, в която бяха пропадали много под достойни хора от него. Ако русокосата беше размислила, всичко в живота му след това щеше да е различно. Защото тя сигурно беше оцеляла — той повече не видя нито симпатичната блондинка, нито мръсния форд. Навярно беше излязла от Честърс Мил минути (дори секунди) преди затварянето на границата. Ако го беше качила, той щеше да е извън опасност.

„Освен ако — мислеше си през последвалите безсънни нощи — спирането да ме качи не я забавеше прекалено. В този случай може би пак нямаше да съм тук. Нито пък тя. Понеже на шосе 119 ограничението е осемдесет километра. А при осемдесет километра в час...“

На този етап от разсъжденията си винаги се сещаше за самолета.

2.

Самолетът прелетя над Барби тъкмо след като отмина автокъщата на Джим Рени, към която не питаеше топли чувства. Не защото му бяха пробутали скапан автомобил (от година не притежаваше кола — последната беше шитнал в Пунта Горда, Флорида.) Просто Джим Рени младши беше сред биячите на паркинга на „Дипърс“. Богато колежанче с комплекси, които избиваше чрез участието си в бандата. Барби знаеше от опит, че такива са всички Джимовци младши по света.

Само че всичко това вече беше зад него. Автокъщата на Джим Рени, Джим младши, „Дивата роза“ („Пържените миди са наш специалитет! Винаги ЦЕЛИ!“), Анджи Маккейн, Анди Сандърс. Всичко, включително „Дипърс“ („Побоите на паркинга са нашият специалитет“). А пред него? Портите на Америка, разбира се. Сбогом, провинциален Мейн, здравей, Биг Скай.

Или пък, мамка му, можеше отново да тръгне на юг. Колкото и слънчев да беше този ден, зимата се спотайваше на следващата или последващата страница от календара. На юг сигурно беше гот. Никога не беше ходил в Мъсъл Шоулс в Алабама, обаче названието му допадаше. Да му се не види, беше направо поетично и идеята така го окрили, че като чу бръмченето на малкия самолет, той погледна към небето и жизнерадостно помахаше. Очакваше да го поздравят по традиционния начин с поклащане, само че пилотът не го удостои с подобна любезност, въпреки че машината летеше доста ниско. Барби предположи, че самолетът превозва екскурзианти — любителите на природните красоти със сигурност щяха да оценят по достойнство есенните краски на дърветата — или се управляваше от младок с временно разрешително, който се притеснява да не сгафи и не му е до разни пешеходци като Дейл Барбара. Туристи или младеж, който ще получи правото да пилотира сам едва след шест седмици... каквито и да бяха пътниците в самолета, Барби им желаше всичко най-хубаво. Денят беше прекрасен и всяка стъпка, водеща извън Честърс Мил, го

правеше още по-прекрасен. Прекалено много тъпанари обитаваха Мил, пък и пътешестването беше балсам за душата.

„Може би трябва да наложат със закон напускането през октомври — помисли си. — Ново национално мото: «ВСИЧКИ ТРЪГВАТ ПРЕЗ ОКТОМВРИ.» Стягаш си багажа през август, подаваш си оставката в средата на септември, после...“

Той спря. Недалеч от него, но от другата страна на шосето, пълпеше мармот. Истински дебелак. При това мазен и нагъл. Вместо да се скрие във високата трева, нахалът продължаваше напред. На няколко метра от него банкетът беше преграден от повалена бреза и Барби беше сигурен, че животинчето ще се шмугне под нея и ще изчака големият лош Двуног да отmine. В противен случай щяха да се разминат като бродяги, каквито бяха в действителност — четирикракият се беше запътил на север, а двуногият — на юг. Барби се надяваше това да се случи. Щеше да е яко.

Тези мисли пробягаха в съзнанието му за секунди; сянката на самолета още го разделяше от мармота — черен кръст, който шеметно се плъзгаше по шосето. После две неща се случиха едновременно.

Първото беше мармотът. Беше цял, сетне се разполови. Двете половини потръпваха и кървяха. Барби спря, устата му зейна на внезапно разхлабилата се панта на долната му челюст. Все едно падна острието на невидима гилотина. В следващия миг самолетът се взриви над разполовения мармот.

3.

Барби погледна нагоре. Към земята шеметно падаше Бизаро Уърлд^[1] — версия на симпатичното самолетче, което беше прелетяло над него преди секунди. Оранжево-червени огнени венчелистчета се виеха в небето — цвете, което още разцъфваше, роза от сорта „Американска катастрофа“. От шеметно падащия самолет изригна кълбо дим.

Нещо издрънча на шосето и предизвика гейзер от асфалтови отломки, преди да полегне като пияница сред високата трева вляво. Самолетно витло.

„Ако това чудо беше паднало върху мен...“

За миг Барби си представи как металът го разполовява като мармота... обърна се и понечи да побегне. Още нещо тупна пред него и той изпищя. Само че не беше другото витло, а мъжки крак с джинсов крачол. Нямаше кръв, но през разкъсания страничен шев се виждаха бяла плът и гъсти черни косми.

Стъпалото липсваше.

Барби се затича, но му се струваше, че се движи на забавен каданс. Видя как собственото му стъпало с износена груба обувка направи крачка напред, после изчезна зад него, докато другото се придвижи напред. Всичко се случваше бавно, много бавно.

Някъде отзад се разнесе оглушителен трясък, последван от експлозия и гореща въздушна струя, която го обля от главата до петите. И го тласна напред като топла длан. После всичките му мисли отлетяха и остана само животинската жажда за оцеляване.

Дейл Барбара се затича, за да спаси живота си.

---

[1] Бизаро Уърлд — измислена планета с кубична форма в прочутата поредица, издадена от „Дисни Комикс“. Главният герой е злодей на име Бизаро. В попкултурата терминът Бизаро се използва за описание на всичко, което не се подчинява на логиката. — Б.пр. ↑

4.

След стотина метра голямата топла длан се превърна в призрачна ръка, въпреки че лекият ветреца носеше към него миризмата на горящ бензин, примесена със сладникав мирис (вероятно смесица от вонята на разтопена пластмаса и горяща плът). Барби пробяга още шейсетина метра, после спря и се обърна. Задъхваше се. Не беше от тичането; той не пушеше и беше в добра физическа форма (е, сравнително добра — ребрата отдясно още го боляха от побоя на паркинга на „Дипърс“). Вероятно се задъхваше от страх и ужас. Падащите отломки от самолета (не само витлото-беглец) можеха да го убият или да го изгорят жив. Истински късмет беше, че още е жив.

Изведнъж видя нещо, от което дъхът му спря. Изправи се и се обърна да погледне мястото, на което се беше разбил самолетът. Шосето беше осеяно с отломки — цяло чудо беше, че още е цял и невредим. Усукано самолетно крило лежеше вдясно, другото надничаше от ливадата вдясно, обрасла с тимотейка, недалеч от мястото, на което се беше приземило витлото-беглец. Освен мъжкия крак той видя откъснати длан и ръка. Дланта сякаш посочваше отсечена глава, като че ли казваше: „Тази е моята.“ Ако се съди по косата, главата беше на жена. Електрическите проводници над шосето бяха разкъсани, жиците пукаха и се гърчеха на банкетата.

Недалеч от главата и ръката лежеше смазаният корпус на самолета. Барби прочете „НД13“. Само толкова. Ако имаше още, то надписът беше останал върху друго парче от корпуса.

Само че не страшната гледка привлече погледа му и спря дъха му. Оранжево-червената роза на катастрофата вече я нямаше, но в небето още се издигаха пламъци. Несъмнено от горящ керосин. Обаче...

Обаче огънят беше като прозрачна завеса. Отвъд нея и през нея Барби виждаше пейзажа на Мейн — още спокоен, без още да реагира, но въпреки това в движение. Блещукане във въздуха над пещ за изгаряне на смет или горящ варел. Изглеждаше, сякаш някой е плиснал бензин върху стъкло на прозорец и го е запалил.

Почти хипнотизиран — поне така се чувстваше — Барби тръгна към мястото, където се беше разбил самолетът.

5.

Първо му хрумна да покрие частите от човешки тела, само че бяха прекалено много. Сега видя друг крак (този беше със зелен крачол от панталон) и женски торс, заклещен сред хвойновите храсти. Можеше да си свали ризата и да я омотае около главата на жената, но след това? В раницата му имаше още две ризи...

Откъм Мортън, следващия град в южна посока, се зададе автомобил. Беше от най-малките джипове и се движеше бързо. Някой или беше чул тътена от падането на самолета, или беше видял огненото зарево. Идваше помощ. Слава богу, идваше помощ! Барби се разкрачи над бялата осева линия и стараейки се да стои по-далеч от огъня, който още валеше от небето, сякаш вода се спускаше по стъкло, размаха ръце над главата си.

Шофьорът натисна клаксона, за да покаже, че го е забелязал, после натисна спирачките и на асфалта остана плътна диря от гумите. Изскочи от малката зелена тойота още преди автомобилът да спре — висок кльощав човек с дълга прошарена коса, спускаща се изпод бейзболната му шапка с емблемата на „Сий Догс“. Затича се към банкетата, за да избегне огъня.

— Какво стана? — извика. — Какво, мамка...

После се блъсна в нещо. Силно. Нямаше преграда, но Барби видя как носът на човека се изкриви, когато се счупи. Непознатият отскочи от нищото, от устата, носа и челото му потече кръв. Падна по гръб, но някак си съумя да седне. Впери в Барби очи, замъглени от учудване, а кръвта продължаваше да се стича по работната му риза. Барби също се втренчи в него.

МЛАДШИ И АНДЖИ

1.

Двете момчета, които ловяха риба край Моста на мира, не вдигнаха очи, когато самолетът прелетя над тях, но Рени младши погледна нагоре. Намираще се на една пряка от тях, на Престил Стрийт, и позна звука. Беше сенеката на Чък Томпсън. Погледна нагоре, видя самолета и веднага наведе глава, защото яркото слънце, надничачо през дърветата, сякаш прободеше очите му. Пак това главоболие. Напоследък го мъчеше много често. Понякога болкоуспокояващите помагаша. Друг път, особено през последните три-четири месеца, изобщо не действаха.

Доктор Хаскел му беше казал, че има мигрена. Младши знаеше само, че главоболието го съсипва и че болката се усилва от ярката светлина. Чат-пат се сещаше за мравките, които с Франк Делесепс горяха като деца. Изчакваха ги да изпълзят от мравуняка и с лупа насочваха към тях слънчевите лъчи. В резултат се получаваше мравешко фрикасе. Само че напоследък при зараждането на поредния пристъп на мигрената мозъкът му се превръщаше в мравуняк, а очите му — в две лупи.

Беше на двайсет и една. Наистина ли трябваше да чака, докато стане на около четирийсет и пет, когато според добрия доктор пристъпите на мигрена щяха да секнат?

Може би. Тази сутрин обаче главоболието нямаше да го спре. Виж, ако беше видял на алеята за коли форънъра на Хенри Маккейн или приуса на Ладонна Маккейн, щеше да подвие опашка, да се върне у дома, да изгълта поредното болкоуспокояващо, да спусне щорите в спалнята си и да си легне със студен компрес на челото. Може би щеше да усети как болката намалява при дерайлирането на мигрената, а може би не. Щом гнусните черни паяци се вкопчеха в мозъка му...

Отново погледна нагоре, като този път присви очи срещу омразната светлина, но сенеката я нямаше и дори бръмченето на двигателя, което също го подлудяваше — всякакви звуци го влудяваха, когато го връхлетеше проклетото главоболие — вече затихваше. Чък Томпсън пак обучаваше някой начинаещ дрисльо или дрисла. И макар

Младши да нямаше нищо против Чък (всъщност го познаваше само бегло), изведнъж му се прииска курсистът да се прецака яко и да разбие самолета.

По възможност на паркинга пред автокъщата на баща му.

Пореден пристъп на болка прониза като мълния главата му, обаче той се изкачи по стъпалата към къщата на Маккейн. Беше наложително. Нямаше време за отлагане, мамка му. Крайно време беше да даде урок на Анджи.

„Мъничък урок. Не позволявай гневът да надделее.“

Сякаш по поръчка гласът на майка му отговори. Нейният влудяващо безучастен глас: *„Открай време Младши е с буен нрав, но вече може да се владее. Нали, Младши?“*

Хм. Много ѝ знае устата. Обаче си беше самата истина. Донякъде му помогна футболът. Само че вече нямаше футбол. Нямаше дори колеж. Само ужасните главоболия. А от тях направо озверяваше.

„Постарай се да се владееш.“

Добре де. Все пак щеше да си поговори с нея, ако ще и главата му да се пръснеше. И както гласеше популярният лаф, щеше да ѝ покаже дървения господ. Кой знае? Може пък страданието на Анджи да облекчеше неговото.

Натисна звънеца.

2.

Анджи Маккейн тъкмо се беше изкъпала. Облече халат, пристегна го с колана и уви хавлиена кърпа около мократа си коса.

— Идвам! — извика и изтопурка по стъпалата към първия етаж. Леко се усмихваше. Сигурна беше, че е Франки. Точно така. Щастие то й се усмихваше. Гадният готвач на аламинути (готин на вид, но все пак мръсник) или беше напуснал града, или вече го напускаше, а родителите й ги нямаше. Като се замисли човек, това си беше истинска поличба свише, че нещата се оправят. Дватамата с Франки щяха да заровят томаховката и пак да се съберат.

Знаеше точно какво ще направи: ще отвори вратата и ще разгърне халата си. И то посред бял ден, когато всеки минувач можеше да я види. Разбира се, щеше да се погрижи Франки пръв да я зърне — нямаше намерение да пълни очите на дъртия шишко Уикър, който е дошъл да й предаде я колет, я препоръчано писмо — но до разнасянето на пощата имаше поне още половин час.

Не, беше Франки. Нямаше никакво съмнение.

Отвори вратата — усмивката й вече не беше свенлива, а широка, макар че беше избрала погрешна тактика, защото зъбите й бяха нагъчкани един до друг и с размерите на грамадански дъвки „Чиклет“. Готова беше да развърже колана. Само че не го стори, защото не беше Франки, а Рени младши и изглеждаше вбесен...

И преди беше виждала озверялата му физиономия — всъщност неведнъж, но не беше зървала подобна ярост, откакто беше в осми клас, когато Младши счупи ръката на онзи Дюпре. Малкият педеруга беше дръзнал да си домъкне готиния задник на баскетболното игрище и да поиска да участва в мача. Тя предполагаше, че Рени младши е изглеждал по същия начин през онази нощ на паркинга на „Дипърс“, но, разбира се, не беше присъствала на побоя, само беше чула за случилото се. Всички в Мил бяха чули. Началникът Пъркинс я привика на разпит в полицията, гадният Барби беше там и после това също се разчу.

— Младши? Младши, какво...

Той силно я зашлеви и прекъсна размишленията ѝ.

3.

Първата плесница не беше кой знае колко силна, понеже той още беше на прага и не можеше да замахне като хората. Можеше изобщо да не я удари (поне отначало), ако тя не се хилеше (мамка ѝ, от зъбите ѝ го втрисаше още в първи клас) и ако не го беше нарекла Младши.

Разбира се, всички в града го наричаха така, самият той мислеше за себе си като Младши, но едва сега осъзна колко ненавижда това обръщение, докато то не изскочи измежду кошмарните зъби, напомнящи килнати надгробни камъни, на мръсницата, дето му беше създала толкова ядове. Изричането на думата проряза главата му както слънцето, когато беше вдигнал глава да види самолета.

Дори и без замах плесницата си я биваше. Анджи залитна към колоната на стълбището, пешкирът около главата ѝ се размота и падна. Мокрите ѝ къдрици прилепваха върху страните ѝ и я превръщаха в страховита Медуза. Усмивката ѝ помръкна, лицето ѝ се изкриви от страх и изненада, Младши видя как от устата ѝ потече тънка струйка кръв. Хубаво. Чудесно. Гадината заслужаваше да кърви заради онова, което му беше причинила. Не само на него, а и на Франки, Мел и Картър.

Отново чу въображаемия глас на майка си: „Постарай се да се владееш миличък. — Да ѝ се не види, вече беше в гроба, но още го тормозеше с тъпите си наставления. — Дай ѝ да се разбере, обаче не прекалявай.“

И той може би щеше да се подчини, обаче халатът на мръсницата се разгърна и я разголи. Той виждаше тъмните косми над разплодната ѝ ферма, проклетата ферма, дето все я сърбеше — тя беше причината за всички беди... като се замисли човек, тъкмо тези ферми с пичевъшки причиняваха всички беди по света... и главата му пулсираше, бумтеше, гърмеше, разцепваше се. Усещането бе, сякаш всеки миг ще се взриви като атомна бомба. От двете уши ще изригнат гъбообразни облаци, после всичко над врата ще избухне и Младши (който не знаеше, че има мозъчен тумор — тази диагноза изобщо не беше хрумнала на стария доктор Хаскел, и то с основание — та кой би

предположил подобно заболяване при здрав и прав младеж, още ненавършил двайсет) озверя. Тази сутрин късметът изневери на Клодет Сандърс и на Чък Томпсън... всъщност изневери на всички в Честърс Мил.

Но не колкото на бившето гадже на Франк Делесепс.

4.

В ума ѝ се прокраднаха две горе-долу свързани мисли, докато гледаше опулените му очи и как той си хапеше езика — толкова силно, че едва не го разполовяваше: „Съвсем е превъртял! Ще се обадя на полицията, преди да ми направи нещо гадно.“

Извърна се, за да се затича по коридора към кухнята, където щеше да грабне слушалката на телефона, монтиран на стената, да набере 911 и да закрепци. Направи две крачки, но се спъна в падналия на земята пешкир, който одева беше омотала около главата си. Мигновено възвърна равновесието си — в гимназията беше мажоретка и ловкостта ѝ беше привичка, обаче все пак закъсня. Главата ѝ рязко се отметна назад и тя залитна. Изродът я беше хванал за косата.

Притисна я до себе си. От тялото му се излъчваше топлина като от разпалена пещ. Анджи чуваше ударите на сърцето му, което сякаш се надпреварваше със себе си.

— Лъжлива курва! — изкрещя безумецът право в ухото ѝ. Болка прониза главата ѝ. И тя закрепци, само че виковете ѝ бяха като немощно писукане в сравнение с неговите. Изродът я хвана през кръста и като обезумял я повлече по коридора — толкова бързо, че само пръстите на краката ѝ докосваха мокета. За секунда ѝ хрумна, че е като фигурката на капака на автомобил, изгубил управление, после се озоваха в кухнята, изпълнена с безмилостна светлина.

Младши отново изкрещя. Този път не от болка, а от ярост.

5.

Светлината го убиваше, прогаряше виещия му мозък, но вече нищо не можеше да го спре. Нищичко!

Запрати курвата право в кухненската маса. Ръбът на плота се заби в корема на нещастницата, после масата се прекатури и се удари в стената. Захарницата и солницата полетяха като тромави птици. Жената изпъшка. Младши я хвана през кръста, с другата си ръка сграбчи змиевидните ѝ мокри къдрици, завъртя я и я тласна към хладилника. От силния удар магнитчетата на вратата се разхвърчаха. Лицето на курвата беше мъртвешки бледо. Носът и долната ѝ устна кървяха. Кръвта изглеждаше неестествено червена върху бялата кожа на жената. Младши видя как тя поглежда към ножовете върху плота и като видя, че се опитва да стане, с все сила заби коляно в лицето ѝ. Чу се приглушено хрущене, все едно някой в съседната стая изпусна голям порцеланов съд — например чиния за сервиране.

„Ей-това заслужаваше Дейл Барбара!“ — помисли си, отстъпи назад и притисна длани към пулсиращите си слепоочия. Сълзи рукнаха от очите му. Почти беше отхапал езика си — кръвта шуртеше по брадичката му и капеше на пода, но той не я забелязваше. Главоболието му беше станало нетърпимо.

Анджи лежеше по корем сред магнитчетата, разпръснати на пода. На най-голямото пишеше: „Каквото хапваш днес, утре ти се лепва на задника.“ Младши мислеше, че курвата е припаднала, обаче изведнъж тя се разтресе. Пръстите ѝ затрепераха, като че ли се подготвяше да изсвири на пиано сложна мелодия. („Пачаврата може да свири само на дудук“ — помисли си той.) После краката ѝ се загърчиха, ръцете ѝ — също. Изглеждаше, сякаш се опитва да отплува по-далеч от него. Беше получила епилептичен припадък.

— Престани! — изкрещя той, а когато тя се подмокри, извика още по-вбесено: — Престани, курво!

Коленичи и се разкрачи над главата ѝ, която подскачаше като тапа. Челото ѝ няколко пъти се удари в плочките на пода, все едно беше мохамеданка, която прави метани пред Аллах.

— Стига! Стига, мамка ти!

Тя заръмжа. Звукът беше изненадващо силен. „Майчице, ами ако някой я чуе? — пробягна в съзнанието му. — Ако ме гепят на калъп?“ Нямахше да е като да обясни на баща си защо е напуснал школото (нещо, което засега не беше събрал смелост да стори). Този път щеше да е още по-гадно, отколкото баща му да му отреже седемдесет процента от месечната издръжка заради побоя над тъпия готвач — побой, предизвикан от тъпата пачавра. Този път Големия Джим Рени нямахше как да забаламоса началника Пъркинс и местните шибаняци. Като нищо можеха да го вкарат в...

Изведнъж в съзнанието му изникнаха застрашителните зелени стени на затвора „Шоушенк“. Не можеше да се остави да го заключат, та нали целият живот беше пред него. Дори да я накараше да млъкне, пак щяха да го вкарат зад решетките. Защото рано или късно тя щеше да пропее. А лицето ѝ, което изглеждаше много по-зле от физиономията на Барби след побоя, щеше да говори по-красноречиво от всякакви думи.

Освен ако не ѝ затвореше устата завинаги.

Хвана я за косата и заблъска главата ѝ в плочите на пода. Надяваше се пачаврата да изпадне в безсъзнание и той да довърши... все едно какво... обаче гърчовете ѝ се усилиха. Краката ѝ се заудряха във вратата на хладилника и останалите магнитчета се посипаха на пода. Той пусна косата ѝ и я хвана за гърлото.

— Съжалявам, Анджи — промърмори. — Не исках да стане така. — Обаче изобщо не съжаляваше. Беше изплашен, обезумял от болка и сигурен, че тя ще продължи да се съпротивлява сред убийствено светлата кухня. Пръстите му вече започваха да се уморяват. Кой да знае, че е толкова трудно да удушиш някого?

Далеч на юг нещо избумтя, сякаш някой стреля с мощна пушка. Младши дори не се сепна, само стисна още по-силно мръсницата и най-сетне тя престана да се съпротивлява. Наблизо — в къщата, на същия етаж — се разнесе звън. Той вдигна глава, очите му щяха да изскочат от орбитите, защото си помисли, че някой звъни на вратата. Съседите бяха чули виковете и тропота и бяха повикали ченгетата. Главата му щеше да се пръсне от болка, май си беше наранил пръстите... но залудо. Представи си ужасяваща гледка — въвеждат го в съдебната зала, покрит с куртката на някакъв полицаи.

После му проблесна. Същият звук издаваше компютърът му, когато токът угаснеше и машината превключваше на резервно захранване.

Дзън... Дзън... Дзън...

„Румсървис, пратете ми румсървис“ — помисли си гой и продължи да стиска гърлото на Анджи. Пачаврата вече не помръдваше, но той продължи да я души, като извърна глава, опитвайки се да се спаси от вонята на изпражненията ѝ. Типично за нея да му остави такъв прощален подарък! Типично за всички като нея. Жени! Дойни крави! Космати мравуняци! А се твърдеше, че проблемът е в мъжете!

6.

Стоеше разкрячен над окървавения ѝ труп, изцапан с изпражнения, и се чудеше какво да предприеме. В далечината отново се разнесе бумтене. Не беше пушечен изстрел — бе прекалено силно. Експлозия! Може би шикозното самолетче на Чък Томпсън все пак се беше разбило. Нищо чудно; в ден, когато се наканваш да вдигнеш скандал на една мръсница и да ѝ отвъртиш няколко шамара (нищо повече), а накрая я убиваш, всичко беше възможно.

Зави полицейска сирена; Младши беше сигурен, че куките идват да го приберат. Някой беше надзърнал през прозореца и го беше видял да души пачаврата. Той се изтръгна от вцепенението. Тръгна по коридора към външната врата, стигна до хавлиената кърпа, която беше паднала от главата на Анджи след първата плесница, и спря. Щяха да влязат точно оттук... ами да, логично. Ще спрат патрулната отвън, скапаните въртящи се лампи на покрива ще пронижат горкия му мозък...

Обърна се и хукна обратно към кухнята. Не можа да се въздържи и погледна трупа на Анджи, преди да го прескочи. В първи клас двамата с Франк често ѝ дърпаха плитките, а тя им се изплезваше и се правеше на кривогледа. Сега очите ѝ бяха изскочили от орбитите, устата ѝ беше пълна с кръв.

„Аз ли го направих? Наистина ли я удуших?“

Да. Наистина. И дори беглият поглед, който ѝ хвърли, му подсказа причината. Гнусните ѝ зъби! Проклетите ѝ конски зъби!

Втора сирена зави в унисон с първата, обади се и трета. Само че се отдалечаваха. Слава богу, отдалечаваха се. Колите се движеха на юг по посока на бумтенето.

Въпреки това Младши не започна да се помайва. Прокрадна се през задния двор на семейство Маккейн, без да му хрумне, че ако някой го наблюдава (само че никой не го гледаше), веднага ще го заподозре. Отвъд лехата с домати на Ла донна се издигаше висока дъсчена ограда с вратичка. Имаше катинар, но беше отворен. Младши

често беше играл тук като дете, обаче никога не беше виждал вратичката заключена.

Побутна я и тя се отвори. От другата страна растяха гъсти шубраци, а сред тях се виеше пътеката към бълбукащата река Престил. Веднъж, когато беше на тринайсет, беше видял Франк и Анджи да се целуват и да се натискат на същата тази пътека и тогава беше осъзнал, че скоро ще настъпи краят на детството.

Наведе се и повърна в реката. Слънчевите зайчета върху водата бяха зли, кръвожадни. След малко погледът му се избистри дотолкова, че да види Моста на мира вдясно от себе си. Малките риболовци си бяха отишли, но по шосето надолу по хълма фучаха две полицейски коли.

Градската сирена нададе отчаян вой, предупреждаващ за бедствие. Генераторът в общината се беше включил, както би следвало при спиране на тока. Младши изпъшка и притисна длани до ушите си.

Мостът на мира всъщност беше покрита дъсчена пътека, която с течение на времето се беше превърнала в паянтова руина. Отначало го бяха нарекли Пасаж на Алвин Честър, но през 1969 го прекръстиха на Мост на мира, след като някакви хлапета (по онова време в града се носеха слухове кои са „художниците“) нарисуваха на перилото голям син символ на мира. Още си беше там, само дето беше избледнял като призрак. От десет години Мостът на мира беше обречен на разрушаване. От двете страни беше опасан с жълта полицейска лента с надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“, но, разбира се, мнозина пренебрегваха забраната. Два-три пъти седмично хората на началника Пъркинс го осветяваха с фенерчета нощем, но винаги само от единия край. Нямаха намерение да арестуват влюбените двойки, които се наливаха с алкохол и се натискаха, искаха само да ги сплашат. Всяка година на събранието на общинския съвет някой предлагаше мостът да бъде разрушен, друг имаше идеята съоръжението да бъде ремонтирано и в крайна сметка двете предложения биваха отхвърлени. Изглежда, градът имаше свое тайно желание и то бе да оставят на мира Моста на мира.

Днес Рени младши бе доволен от провала на ентузиастите.

Затътри се по брега на реката, докато се озова под моста (полицейските сирени вече заглъхваха, но воят им беше все така пронизителен) и се изкатери на Страут Лейн. Огледа се и заобиколи

табелата с надпис „ЗАДЪНЕНА УЛИЦА, МОСТЪТ Е ЗАТВОРЕН.“ Провря се под жълтата лента и се шмугна в сенките. Лъчите на слънцето проникваха през дупките на покрива и осяваха с петачета от светлина прогнилите дъски на моста, но след блясъка в пъклената кухня тук цареше блажен полумрак. Гълъби, накацали по гредите на покрива, ласкаво си гукаха. Навсякъде бяха разхвърлени кутийки от бира и бутилки от бренди с аромат на кафе.

„Няма да ми се размине! Не помня дали пачаврата ме одра, не знам дали парченца от кожата ми не са останали под ноктите й, обаче кръвта ще ме издаде. И пръстовите отпечатащи. Имам само два варианта — да избягам или да се предам.“

Грешка — имаше и трети — да се самоубие.

Искаше да се върне у дома. Да спусне всички завеси в стаята си и да я превърне в пещера. Да глътне още едно хапче, да си легне и да се опита да поспи. После щеше да му мисли на трезва глава. Ами ако дойдеха да го приберат, докато е заспал? Какво пък толкова — щяха да му спестят необходимостта да избира между врата номер едно, две и три.

Прекуси градската мера. Някакъв старец, който му се стори познат, го хвана за рамото и попита „Какво става, Младши“, той само поклати глава, перна ръката на дядката и продължи да върви. Зад него градската сирена виеше ли, виеше, сякаш настъпваше краят на света.

МАГИСТРАЛИ, ШОСЕТА И ПЪТЕКИ

1.

В Честърс Мил излизаше седмичен вестник, наречен „Демократ“. Названието беше подвеждащо, понеже енергичната Джулия Шамуей, която беше и собственичка, и редакторка, беше републиканка до мозъка на костите си. Главата на вестника изглеждаше така:

ЧЕСТЪРС МИЛ ДЕМОКРАТ

ОСН. 1890,

ЗА ДА СЛУЖИ НА „ГРАДЧЕТО, КОЕТО ПРИЛИЧА НА БОТУШ“!

Обаче и мотото беше подвеждащо. Честърс Мил не приличаше на ботуш, а на юношески спортен чорап, и то толкова мръсен, че да стои изправен. Макар да се намираще близо до много по-големия и процъфтяващ Касъл Рок (петата на чорапа), Мил беше заобиколен от четири града, разположени на по-голяма площ, но с по-малко население: Мотън на юг и югоизток, Харло на изток и североизток, ТР-90 на север и Таркърс Мил на запад. Някои наричаха Честър и Таркър Близнаците Милс; по времето, когато текстилните фабрики в двата града работеха с пълна пара, Близнаците бяха превърнали река Престил в замърсена бара, която почти ежедневно променяше цвета си на различните места по течението. По онова време човек можеше да потегли с лодка от Таркър по зелена вода, която ставаше яркожълта при навлизането в Мотън. Освен това ако лодката беше дървена, боята под ватерлинията щеше да е свалена.

Само че последната от тези доходни фабрики и чудесни замърсители на околната среда беше затворена през 1979. Реката престана да се обагря в странни цветове и рибите се завърнаха, макар да беше спорно дали стават за консумация. („Демократ“ гласува „Да“.)

Броят на населението в града се променяше според сезона. Между Деня на загиналите, честван в края на май, и Деня на труда в началото на септември жителите наброяваха почти петнайсет хиляди. През останалото време бяха малко над или малко под две хиляди в зависимост от броя на новородените и починалите в болница „Катрин Ръсел“, която минаваше за най-добрата северно от Луистън.

Ако попитате летните пришълци колко пътища има за и от Честърс Мил, повечето щяха да отвърнат, че са два: шосе 117 за Норвегия-Южен Париж и шосе 119, минаващо през центъра на Касъл Рок по посока Луистън.

Онези, които живееха тук десет или повече години, щяха да назоват най-малко още осем (всички двулентови и асфалтирани) — от Блек Ридж и Дийп Кът Роуд, водещи към Харло, до Прити Вали Роуд (названието, означаващо „живописен път през долината“, много му пасваше, понеже наистина беше живописен), който на север стигаше до TP-90.

Кореняците пък, ако имаха време да поразсъждават (може би в задната стаичка на смесения магазин на Брауни, където още имаше печка на дърва), щяха да изброят още дузина с названия, вариращи от митологични (Год Грийк, тоест гръцки бог) до цинични (Битч Роуд — шибаният път, отбелязан на местните топографски карти само с номер).

В деня, който след време започнаха да наричат Ден на купола, най-старият жител на Честърс Мил беше Клейтън Браси. Като най-възрастен и в целия окръг Касъл беше притежател на Бастуна на „Бостън Поуст“. За жалост старецът вече не помнеше какво е Бастун на „Бостън Поуст“, нито кой е той самият. Понякога вземаше праправнучката си Нел за съпругата си, предала богу дух преди четири десетилетия, а от три години насам „Демократ“ престана да публикува редовното „интервю с най-възрастния жител на града“. (Последния път на въпроса каква е тайната на дълголетието му Клейтън беше отговорил: „Къде ми е гнусната вечеря?“) Старческото слабоумие започна да го мъчи малко след стотната му годишнина; сега, на този двайсет и първи октомври, той вече беше навършил сто и пет. Казваха, че навремето е бил умел дърводелец, специалист по изработване на скринове, парапети и ламперии. Напоследък обаче уменията му бяха сведени само до това да си изяде желето, без да си го вкара в носа, и

чат-пат да се докопа до тоалетната, за да пусне в чинията по няколко окървавени бъбречни камъка.

Само че когато още беше в разцвета на силите си — някъде около осемдесет и петата си годишнина — той можеше да назове всички шосета за и от Честърс Мил, общо трийсет и четири на брой. Повечето бяха черни пътища, много отдавна забравени и почти всички се виеха през гората, собственост на фабриките „Даймънд Матч“, „Континентал Пейпър“ и „Американ Тимбър“, съответно за производство на кибрит, хартия и дървен строителен материал.

И малко преди пладне в Деня на купола всеки внезапно беше затворен.

2.

На повечето пътища не се случи нищо така зрелищно като експлозията на сенеката и последвалата катастрофа с камиона за превоз на дървени трупи, но се случиха големи беди. Кое то си беше съвсем в реда на нещата. Ако невидима каменна стена ненадейно опаше цял град, бедите са в кърпа вързани.

В мига, в който мармотът беше разполовен, същото се случи и с плашилото в бостана на Еди Чалмърс недалеч от Прити Вали Роуд. Плашилото се намираше точно на границата между Мил и ТР-90. Заради местонахождението му Еди го наричаше Плашилото Без Родина или за по-кратко — господин ПБР. Половината от господин ПБР падна на територията на Мил, другата се сгромоляса в ТР.

След секунди ято врани, мераклии за тиквите на Еди (на гаргите изобщо не им пукаше за господин ПБР), се блъснаха в нещо, което досега го нямаше. Повечето си разбиха главите и изпопадаха като черни парцали на Прити Вали Роуд и полетата от двете му страни. Птиците от двете страни на Купола се удряха в невидимата преграда и загиваха; след време труповете им щяха да бележат мястото на новата бариера.

Боб Ру беше изравял картофи на нивата си край Грийк Год Роуд. На обяд яхна стария си трактор „Диъри“ и го подкара към къщи, слушайки музика по чисто новия си айпод, подарък от жена му по случай рождения му ден, който щеше да е последният в живота му. Къщата му се намираше само на около километър от нивата, но за негова зла участ картофеното поле се падаше в Мотън, а къщата — в Честърс Мил. Той се блъсна в преградата със скорост трийсет километра в час, докато слушаше песента на Джеймс Блънт „Колко си красива“. Не държеше здраво кормилото, понеже виждаше чак до къщата си и на пътя нямаше ни човек, ни превозно средство. Затова когато тракторът внезапно спря (при което лопатата за вадене на картофи, прикрепена към задницата му, се повдигна и се тресна обратно), Боб излетя от седалката и се удари в Купола. Айподът се пръсна в предния джоб на работния му гащеризон, но Боб така и не

разбра какво се е случило, защото вратът му се прекърши при удара с невидимата бариера, той се строполи на земята и след няколко секунди предаде богу дух, проснат до колелото на трактора, чийто двигател продължаваше да работи на празни обороти. Искаш ли машина яка ти, трактор „Диъри“ купи.^[1]

---

[1] Закачка на автора с мотото на фирма „Диъри“. — Б.пр. ↑

3.

Въпреки названието си Мотън Роуд всъщност не минаваше през Мотън, а кривваше в територията на Честърс Мил. Тук, в района, наричан някъде от седемдесет и мета Ийстчестър, се издигаха нови къщи. Собствениците им, предимно на възраст между трийсет и четирийсет и пет години, пътуваха до Луистън-Обърн, където заемаха високоплатени чиновнически длъжности. Парадоксът беше, че повечето къщи се намираха в Мил, но задните им дворове се падаха в Мотън. Като например домът на Джак и Майра Евънс на Мотън Роуд № 379. Майра беше засадила в задния двор зеленчуци и въпреки че реколтата вече беше прибрана, на земята още лежаха няколко големи тикви. Тя тъкмо посягаше към едната, когато Куполът се спусна, и макар че беше коленичила в Честърс Мил, ръката ѝ се пресягаше към тиква, намираща се в очертанята на Мотън.

Майра не изпищя, защото не я заболя — поне в първия миг. Ръката ѝ беше отрязана като с гилотина.

Джак Евънс беше в кухнята и разбиваше яйца за омлет по италиански с шунка, сирене и зеленчуци. „Елсиди Саундсистъм“ свиреха „Североамериканска измет“ и Джак им припяваше, но по едно време чу как някой го вика. Отначало не позна гласа на съпругата си, с която бяха женени от четиринайсет години — звучеше като детско гласче. Обърна се и видя, че Майра е влязла в кухнята и се държи за корема. Изкаляла беше пода, което беше нетипично за нея. Обикновено си сваляше обувките на площадката отвън. С лявата си ръка, защитена с градинарска ръкавица, крепеше другата си ръка, между калните ѝ пръсти се стичаше нещо червено. Хрумна му, че е сок от боровинки, но само след миг разбра, че е кръв. Изпусна купата с яйцата и тя се разби на пода.

Майра отново го повика със същия треперлив детски гласец.

— Какво? Майра, какво стана?

— Пострадах. — Майра посочи дясната си ръка. Само дето нямаше ни ръкавица, ни ръка, само окървавено чуканче. Тя немощно се усмихна и измънка: — Олеле!

Забели очи. Джинсите на чатала ѝ потъмняха от урината. Краката ѝ се подкосиха и тя се строполи на пода. Кръвта, бликаща от китката ѝ (ръката ѝ беше отсечена като по учебник по хирургия), се смеси с яйчената смес, излята на пода.

Джак коленичи до нея, в коляното му се заби остро парче от порцелановата купа. Той не му обърна внимание, въпреки че до края на живота си щеше да накуцва с този крак. Хвана ръката на жена си и я стисна с все сила. Ужасното кръвотечение от китката понамаля, но не секна. Той измъкна колана си от гайките и го използва като турникет. Само дето не можа да пристегне колана — дупките не достигаха.

— Боже! — каза на празната кухня. — Боже!

Забеляза, че е станало по-тъмно. Токът беше спрял. Компютърът излъчваше сигнал за помощ. „Елсиди Саундсистъм“ още пееха, понеже уредбата, поставена на кухненския плот, работеше на батерии. Не че на Джак му пукаше — беше изгубил желанието си да слуша техномузика.

Толкова много кръв! Толкова много.

Вече не го интересуваше какво е отсякло ръката на Майра. Имаше по-спешни въпроси. Например как да стигне до телефона. Не можеше да пусне колана, понеже жена му пак щеше да закърви, което можеше да се окаже фатално. Нямаше друг начин, освен да я влачи със себе си. Опита се да я хване за блузата, но само измъкна дрехата от панталона, после яката започна да задушавя Майра — пролича си по задавеното ѝ дишане. Той усуква дланта си около дългата ѝ кестенява коса и я задърпа, както навярно са постъпвали с жените си пещерните мъже.

Телефонът беше клетъчен и работеше. Джак набра 911 и номерът беше зает.

— Няма начин! — изкрещя той на празната кухня, потънала в мрак заради спирането на тока (въпреки че по стереото групата продължаваше да пее). — Няма начин 911 да е зает!

Натисна бутона за повторно избиране.

Заето.

Седеше, подпрял гръб на кухненския шкаф, стягаше турникета, доколкото можеше, взираше се в кръвта и яйчената смес на пода, периодично натискаше бутона за повторно избиране и неизменно чуваше същото идиотско *ти-ти-ти*. Недалеч нещо се взриви, само че

звукът почти беше заглушен от музиката, надута до дупка (затова той не чу как експлодира сенеката). Искаше да намали музиката, само че за да достигне уредбата, трябваше да повдигне Майра. Или да пусне колана за секунда-две. Не му се искаше нито едното, нито другото. Затова не помръдна. Парчето „Североамериканска измет“ беше последвано от „Някой готин“, после от „Всичките ми приятели“ и от още няколко песни, накрая дискът с название „Сребърен звук“ свърши. Едва след като настъпи тишина, нарушавана само от воя на сирени в далечината и настойчивото писукане на компютъра, Джак осъзна, че жена му вече не диша.

„Ама как така? — помисли си. — Нали щях да правя омлет? Много специален, от онези, дето няма да те посрами, ако поканиш на обяд Марта Стюарт.“

Все така облегнат на шкафа, все така стискащ колана, без да забелязва, че в панталона му се просмуква кръв от нараненото му коляно, Джак Евънс притисна до гърдите си главата на съпругата си и заплака.

4.

Недалеч, на изоставен горски път, за който дори старият Клей беше забравил, една сърна скубеше младите филизи край блатото Престил. Както беше протегнала врат, главата ѝ се озова в очертанята на Мотън и при падането си Куполът я отсече като опитен хирург.

5.

С вас обходихме границите на Честърс Мил, очертаващи нещо като чорап, и се върнахме на шосе 119. Благодарение на магията на повествованието не бе изминал и миг, откакто шейсетинагодишният мъж в тойотата удари главата си в нещо невидимо, но много твърдо, и си счупи носа.

Той сяда и смаяно се кокори в Дейл Барбара. Една чайка, вероятно потеглила по ежедневния си маршрут между сметището в Мотън, предлагащо изобилие от вкуснотии, и не толкова богатата трапеза на територията на Честърс Мил, тупва като камък близо до бейзболната шапка с логото на „Тюлените“, изхвърчала от главата на шейсетинагодишния мъж. Той взема капелата, изтупва я от праха и пак я нахлупва.

Двамата се заглеждат в посоката, откъдето се е появила птицата, и виждат поредната чуденка през този ден, който ще бъка от подобни необясними явления.

6.

Първото, което хрумна на Барби, беше, че вижда послеобраза от взривения самолет — също както виждаш движеща се синя точка, ако те заслепят със светкавицата на фотоапарат. Само че това не беше точка, камо ли синя, и вместо да се премести, когато той погледна в друга посока — в случая към новия си познайник — петното във въздуха си остана неподвижно. Тюлена зяпаше нагоре и си търкаше очите. Май беше забравил счупения си нос, подутите си устни и кървящото си чело. Криво-ляво се изправи и така протегна шия, че за малко не падна.

— Туй пък какво е? — смотолеви. — Какво е туй чудо, господине? — Голямо черно петно, което хората с въображение биха оприличили на пламък от свещ, загрозяваше синьото небе. — Да не е... облак? — Тонът му подсказваше, че изобщо не смята така.

Барби промърмори:

— Мисля, че... — Поколеба се, защото не му се искаше да го изрече. — Мисля, че е мястото, на което падна самолетът.

— Какъв самолет, бе? — попита оня, но преди Барби да отговори, голям кос полетя като камък от небето. Не се удари в нещо — в нещо видимо, но тупна недалеч от чайката.

Тюлена ахна:

— Туй видя ли го?

Барби кимна и посочи копата горящо сено. Още две копи вдясно от шосето горяха и колоните от черен дим се наслагваха върху пушека, издигащ се от останките на сенеката, обаче огънят не се разпространяваше, защото сеното още беше влажно от дъжда, паднал предишния ден. За щастие иначе пожари щяха да пламнат във всички посоки.

— А това видя ли го? — промърмори Барби.

— Ега ти — дълбокомислено отбеляза оня. Огънят беше прогорил голямо парче земя и се движеше напред, докато почти стигна до мястото, на което стърчаха двамата мъже, после се разпростря на запад до банкетата на магистралата и на изток, навлизайки в някакво

пасище. Обаче вместо ту да се разгарят, ту да затихват, пламъците се движеха под прав ъгъл.

Още една чайка прелетя в небето, само че тази се беше устремила към Мотън, а не към Честърс Мил.

— Наблюдавай туй птиче — обади се Тюлена. — Виж как ще му фръкне главата.

— Може да му се размине. — Барби погледна нагоре и засенчи с длан очите си. — Нищо чудно онова — каквото и да е — да ги спира само ако идват от юг.

— Надали. Кат гледам к'во стана с аероплана... — Тюлена говореше бавно като някой, силно озадачен от случващото се.

Чайката се блъсна в бариерата и падна върху най-голямата отломка от горящия самолет.

— Спира ги и в двете посоки. — Кимна човекът с бейзболната шапка, сякаш беше получил потвърждение на теорията си. — Туй ще е нещо като енергичното поле в „Стар Трек“.

— Енергийно — поправи го Барби.

— А?

— Мамка му! — Барби се взираше в нещо зад Тюлена.

— А? — повтори онзи и се обърна. — Да му е...

По шосето се задаваше камион с дървени трупи. Товарът надвишаваше разрешения лимит. Скоростта на камиона също беше много над лимита. Барби се опита да изчисли спирачния път на чудовищната машина, но не стигна до разумно предположение.

Тюлена хукна към тойотата си, която беше зарязал напреки на бялата осова линия. Шофьорът на камиона — може би друсан, може би безразсъден младеж, мислещ се за безсмъртен — го видя и натисна клаксона. Обаче не намали.

— Тоя е луд! — кресна Тюлена и скочи зад волана. Включи двигателя и даде на задна, без да затвори вратата. Джипът тупна в канавката и предницата се вирна. Тюлена изскочи навън. Препъна се, подпря се на коляно и хукна да бяга.

Барби се сети за самолета, за птиците и за онова шантаво черно петно в небето, навярно бележещо мястото, където се беше взривил самолетът, и също хукна да бяга към пасището; докато спринтиреше през ниските, не особено настойчиви пламъци, изпод стъпалата му

изригваха фонтанчета от черна пепел. Видя маратонка, прекалено голяма да е на жена, от която стърчеше крак.

„Мили Боже! — помисли си. А после: — Стига съм търчал като ненормален!“

— НАМАЛИ, БЕ, ПЕДЕРАСТ! — кресна Тюлена, само че гласът му беше изтънял от страха, пък и беше прекалено късно за предупреждения. Барби се озърна (не можа да се въздържи) и реши, че в последния момент шофьорът се е опитал да удари спирачки. Може би беше видял останките от самолета. Във всеки случай опитът се оказа неуспешен. Камионът, натоварен с двайсет тона дървен материал, се удари в Купола откъм Мотън със скорост над сто километра в час. Кабината се разпадна и машината спря. Претоварената платформа продължи напред, подчинявайки се на законите на физиката. От резервоарите за бензин, премазани от дървените трупи, заизскачаха искри, после те експлодираха. Самите трупи полетяха напред и нагоре, удариха се в невидимата бариера, отскочиха и се разпиляха във всички посоки. Към небето изригнаха пламъци и гъст черен дим. Разнесе се ужасяващ тътен, който прегazi деня като грамаден скален блок. Дървените трупи западаха обратно откъм Мотън и осеяха шосето и нивите наоколо като гигантски пръчки за игра на микадо. Един се стовари върху джипа и го сплеска, предното стъкло се разби на хиляди парченца и те се посипаха върху капака като ситни диаманти. Друг падна пред самия Тюлен.

Барби престана да тича и се облеци.

Тюлена се изправи на крака, залитна и се просна на земята, вкопчи се в талпата, която едва не го беше убила, и отново се изправи. Олюляваше се и се блещеше. Барби тръгна към него и след дванайсет стъпки се блъсна в нещо — усещането беше като за тухлена стена. Залитна назад и почувства как от носа му се стича нещо топло и се разлива върху устните му. Избърса ги с длан, невярващо се втренчи в шепата си, пълна с кръв, и машинално се изтри от ризата.

Колите вече идваха и от двете посоки — Мотън и Честърс Мил. Трима бягащи човека, още съвсем умалени, прекосяваха пасището, идвайки от фермата от другата страна. Неколцина шофьори надуваха клаксоните, все едно така щяха да се разрешат всички проблеми. Първата, идваща от Мотън, спря на банкетата далеч от горящия пикап.

Две жени излязоха, с длани засенчиха очите си и се зазяпаха в стълба от огън и дим.

7.

— Да го ебеш! — задъхано прошепна Тюлена. Тръгна към Барби през ливадата, само че благоразумно кривна встрани от горящата влада. „Може оня тип с камиона да беше друсан и да караше като луд, ама поне погребението му е като на викинг“ — каза си.

— Видя ли къде падна онова ти дърво! — просъска Тюлена. — За малко да ме утрепе! Да ме смачка като дървеница!

— Имаш ли мобилен? — Дейл викаше, за да заглуши пращането на пламъците, изригващи от камиона с дървесината.

— В джипа ми е. Ако искаш, ще се пробвам да го взема.

— Не, почакай. — Внезапно Барби изпита облекчение, защото реши, че случващото се може да е сън — от ония безумни кошмари, където да караш велосипед под водата или да разказваш за сексуалния си живот на език, който никога не си учил, изглежда съвсем нормално.

Първият, който пристигна от тази страна на бариерата, беше някакъв шишко със стар пикап на „Дженерал Мотърс“. Дейл се сети, че го познава от „Дивата роза“ — Ърни Калвърт, бивш управител на „Фуд Сити“, сега пенсионер. Ърни смаяно се кокореше срещу горящия камион, обаче стискаше мобилния си телефон и бръцолевеше в микрофона. Ревът на огъня почти заглушаваше гласа му, но Барби чу фразата „Голямо мазало стана“ и реши, че Калвърт се е обадил на полицията. Или на пожарната. Дано да се беше свързал с пожарната в Касъл Рок. В Честърс Мил имаше две противопожарни коли, обаче ако стигнеха дотук, най-много щяха да полеят с вода тревата, която и сама щеше да си угасне. Горящият лесовоз беше наблизно, само че огнеборците едва ли щяха да стигнат до него.

„Сънувам — помисли си. — Ако си го повтарям, ще действам адекватно.“

До двете жени от Мотън се бяха присламчили половин дузина мъже, които също засенчваха с длани очите си. Сега и на двата банкета бяха паркирани коли. Повечето шофьори слизаха и отиваха при другите хора. Същото се случваше и откъм страната на Барби. Сякаш

от двете страни на преградата бяха открити два конкуриращи се улични пазара, претъпкани с интересни и евтини стоки.

Тримата от къщата вече приближаваха — фермер и двамата му синове тийнейджъри. Момчетата тичаха с лекота, бащата пуфтеше и се беше зачервил като домати.

— Маmicата му! — възкликна по-голямото момче и родителят му отвъртя здрава плесница. Юношата не реагира. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите. По-малкото момче посегна за ръката на брат си и заплака, когато онзи я хвана.

— Какво... е станало... тука, бе? — Фермерът се облеци срещу Барби и произнесе фразата на пресекулки, докато си поемаше дъх.

Барби не му обърна внимание. Бавно тръгна към Тюлена и вдигна дясната си ръка, за да го спре. Без да продума, онзи направи същия жест. Докато вървеше към мястото, на което знаеше, че е бариерата (то бе ясно обозначено от изгорялата земя), Дейл забави крачка. Вече си беше ударил главата и не искаше да му се случи отново.

Ненадейно го побиха тръпки — от глезените чак до тила, където косъмчетата се размърдаха и се опитаха да се изправят. Топките му завибрираха като камертони и за миг той усети в устата си гаден металически вкус.

Тюлена, който бавно крачеше към него, съвсем се облеци:

— Абе, усети ли го туй?

— Да. Обаче вече го няма. А ти?

— Няма го — кимна онзи.

Протегнатите им ръце не се докоснаха и на Барби отново му дойде наум асоциацията със стъклото: притискаш дланта си до дланта на приятел, който стои отвън, и пръстите ви хем са долепени, хем не се допират.

Отдръпна ръката си. Същата ръка, с която си беше избърсал окървавения нос. Видя във въздуха червени дири от собствените си пръсти. Пред очите му кръвта образува капки. Тъкмо както би станало върху стъкло.

— Майчице мила, какво става? — прошепна Тюлена.

Барби не знаеше. Преди да продума, Ърни Калвърт го потупа по гърба:

— Викнах ченгетата. Идват насам, обаче никой не ми вдигна в пожарната. Съобщението на секретаря е да звъня в Касъл Рок.

— Ами обади се — каза Барби. Друга птица полетя към земята на около пет метра от него, тупна в пасището на фермера и изчезна. В този момент му хрумна друга идея, вероятно загнездена в съзнанието му от времето, когато беше воювал на другия край на света. — Обаче първо се свържи с въздушната национална охрана в Бангор.

Ърни го зяпна:

— Гвардията ли?

— Само те могат да забранят полетите над Честърс Мил. И май трябва да го направят час по-скоро.

КУПИЩА УМРЕЛИ ПТИЦИ

1.

Началникът на полицията в Честърс Мил не чу нито едната, нито другата експлозия, макар че беше на моравата пред къщата си на Морин Стрийт и събираше с гребло опадалите сухи листа. Портативното радио, което беше сложил на капака на хондата на жена си, беше настроено на радио WCIK (идентификационният код означаваше „бог е цар“^[1], затова местните младежи наричаха станцията „Радиото на Исус“).

Освен това слухът на полицейския началник не беше като едно време. Че кой на шейсет и седем има остър слух?

Той обаче чу първата сирена, чийто вой прорязва деня; слухът му беше настроен за този звук, както майчиното ухо — към плача на децата. Хауард Пъркинс дори знаеше чия е колата и кой шофира. Само пожарни номер три и четири още бяха със старомодните сирени, но Джони Трент беше закарал номер три в Касъл Рок за тъпото учение. Наричаха го „контролиран пожар“, въпреки че в действителност въпросното учение се свеждаше до това зрели мъже да си играят игрички. Следователно колата беше номер четири, марка „Додж“, и я караше Хенри Морисън.

Хауард се облегна на греблото, наклони глава и наостри уши. Воят на сирената постепенно заглъхна и той пак се захвана със сухите листа. Бренда излезе на малката веранда. Почти всички в Мил наричаха шефа на полицията Дюк^[2] — прозвище, останало от ученическите му години, когато не пропускаше филм с Джон Уейн в местното кино „Стар“, но след като се ожениха, Бренда му измисли друг прякор. Който той не харесваше.

— Хауи, токът изгасна. И се чува гърмежи.

Хауи. Хауи, та Хауи! Като гологлавия тъп комик Хауи Мандъл по телевизията! Той се опита да се примири като истински християнин — да му се не види, наистина се примири, само че понякога се питаше дали прякорът донякъде не носеше вина за джаджата в гърдите, която му бяха сложили лекарите.

— А?

Тя забели очи, измарширува до радиото върху капака на колата и го изключи, прекъсвайки по средата „Приятел наш Исусе“ в изпълнение на хора на Норман Лубоф.

— Колко пъти съм ти казвала да не слагаш тази пущина върху колата ми? Ще я издраскаш и ако реша да я продам, цената автоматично ще падне.

— Прощавай, Брен. Какво каза?

— Токът изгасна! И нещо избумтя. Може би натам отива Джони Трент.

— Хенри е — поправи я той. — Джони е в Касъл Рок.

— Който ще да е...

Зави друга сирена, само че от новия модел, който Дюк Пъркинс мислено наричаше „птичка-чуруличка“. Това ще да беше Джаки Уетингтън с номер две. Нямаше кой друг да е. Излязла беше с колата, докато Рандолф седеше в управлението, вирнал крака на бюрото си, люлееше се на стола и четеше „Демократ“. Или се беше затворил в клозета. Питър Рандолф беше читаво ченге и в дадени моменти можеше да проявява нечувана твърдост, обаче Дюк не го харесваше. Отчасти понеже явно беше подлога на Джим Рени, но най-вече защото го смяташе за мързелив, а Дюк Пъркинс не понасяше полицаите-лентяи.

Бренда се кокореше срещу него. Цели четирийсет и три години беше омъжена за полицаи и знаеше, че два гърмежа, две включени сирени и прекъсване на тока не вещаеха нищо добро. Щеше да се учуди, ако Хауи смогнеше да събере сухите листа от моравата или да слуша по радиото как драгоценните му „Пуми“ от Туин Мил размазват футболистите от Касъл Рок.

— Обади се в участъка — промърмори. — Нещо се взриви. Дано няма жертви.

Той свали от колана си мобилния телефон. Проклетият апарат висеше там като пиявица от зори до мрак, но нямаше спор, че вършеше работа. Дюк не набра номера, само се втренчи в телефона, очаквайки да зазвъни.

В този момент обаче се обади друга птичка-чуруличка: кола номер едно. И Рандолф си беше размърдал задника. Което означаваше, че работата е много дебела. Дюк вече не смяташе, че ще го потърсят по

мобилния, и го затъкна обратно в колана, но тъкмо тогава апаратът иззвъня. Обаждаше се Стейси Могин.

— Стейси? — Той знаеше, че няма нужда да крещи в проклетата машинка — Бренда му го беше казала поне сто пъти, обаче той го правеше по навик. — Какво търсиш в участъка в събота, мамка...

— Не съм там, обаждам се от нас. Питър ме помоли да ти предам, че на шосе 119 е станало голямо мазало. Каза, че... — Тя се поколеба. — Че са се сблъскали самолет и камион за превоз на дървесина.

— Не виждам как може да се случи, но...

Самолет. Господи! Преди около пет минути или малко повече, докато той събираше сухите листа и припяваше на Исусовото радио...

— Самолетът на Чък Томпсън ли? Видях един нов-новеничък пайпър да прелита над нас. При това много ниско.

— Не знам, началство, предавам ти каквото ми каза Питър.

Бренда вече преместваше колата си, за да може той да изкара на заден ход тъмнозеления полицейски автомобил. Беше оставила транзистора до купчинката сухи листа.

— Ей, Стейс, и при вас ли угасна токът?

— Да. И телефоните не работят. Обаждам ти се по мобилния. Май работата е дебела, а?

— Дано не си права. Ще отидеш ли в управлението? Бас държа, че там няма никой и е отключено.

— След пет минути съм там. Обади ми се по радиостанцията.

— Дадено.

Докато Бренда вървеше обратно към къщата, градската сирена се включи — ужасяващ вой, от който Дюк Пъркинс винаги изтръпваше. Все пак той не потегли веднага, а прегърна жена си през кръста. Тя никога не забрави жеста му.

— Не обръщай внимание на сирената, Брени. Настроена е да се включва при всяко спиране на тока. Ще спре след три минути. Най-много четири. Забравих как е програмирана.

— Знам, но пак ми е гадно. Помниш ли, че онзи кретен Анди Сандърс я пусна на единайсети септември? Все едно пилоти-камикадзе щяха да ни нападнат всеки миг.

Дюк кимна.

Анди Сандърс наистина беше кретен. Но беше и председател на общинския съвет — кукла с физиономията на веселяка Мортимър Снърд от „Мъпет Шоу“, седнала на скута на Големия Джим Рени.

— Мила, бързам.

— Знам. — Все пак тя го изпрати до колата. — Какво е станало? Знаеш ли нещо повече?

— Стейси каза, че на шосе 119 са се сблъскали камион и самолет.

Бренда плахо се усмихна:

— Шега е, нали?

— Не и ако двигателят на самолета се е повредил и пилотът се е опитвал да се приземи на шосето — отвърна Дюк.

Усмивката на жена му помръкна и тя притисна юмрук между гърдите си — жест, който Дюк познаваше добре. Седна зад волана и макар че патрулната кола беше сравнително нова, седалката вече се беше поиздънила под тежестта му. Дюк Пъркинс беше тежка категория.

— През почивния ти ден! — възкликна тя. — Голяма гадост!

— Ще им се наложи да ме приемат неглиже — заяви гой и се усмихна. Усмивката му беше служебна. Очертаваше се дълъг и тежък ден. — Остави ми един-два сандвича в хладилника, става ли?

— Само един. Започваш да напълняваш. Дори доктор Хаскел го каза, а той не е от хората, дето говорят празни приказки.

— Добре де, един. — Дюк понечи да потегли на заден ход, но спря. Надвеси се през спуснатото стъкло и жена му се досети, че иска да го целуне. Впи устни в неговите, докато сирената продължаваше да раздира хладния есенен въздух, а той я помилва по шията — ласка, от която винаги я побиваха тръпки и за която напоследък мъжът ѝ рядко се сещаше.

Милувката под лъчите на слънцето: тя никога не я забрави.

Извика нещо, докато колата се отдалечаваше по алеята. Дюк чу само няколко думи. Май беше крайно време да отиде на лекар — наистина започваше да оглушава. В краен случай щеше да си сложи слухово апаратче. Въпреки че тогава Рандолф и Големия Джим със сигурност щяха да изритат одъртявация му задник.

Удари спирачки и пак се надвеси през стъклото:

— Какво да си пазя?

— Пейсмейкър! — изкрещя тя и се засмя. Още усещаше как дланта му милва шията ѝ, която до скоро, сякаш до вчера, беше гладка като коприна. Е, може би не до вчера, а до завчера, когато бяха слушали Кей Си и „Съншайн Бенд“ вместо Радиото на Исус.

— Дадено! — извика той и отпраши с автомобила.

Бренда повече не го видя жив.

---

[1] Всяка радиостанция в САЩ има свой идентификационен код. W е за станциите източно от Мисисипи. СИК е съкращение от *Christ Is King*. — Б.пр. ↑

[2] Дюк е прозвище на Джон Уейн, дадено му от местен пожарникар, тъй като малкият Джон никога не излизал без грамадното си куче Дюк. — Б.пр. ↑

2.

Били и Уанда Дебек не чуха гърмежите, понеже пътуваха по шосе 117 и се караха. Скандалът започна нелепо със забележката на Уанда, че денят е прекрасен, а Били ѝ се озъби, че имал ужасно главоболие и не разбирал защо изобщо ще ходят на съботния битпазар в Оксфорд Хилс, след като щели да видят обичайните боклуци, преравяни по хиляда пъти. Тя отвърна, че нямало да го мъчи главоболие, ако предишната вечер не бил излучил цели дванайсет бири.

Били я попита дали е броила кутийките в контейнера за смет (колкото и да се наквасеше, той пиеше само у дома и винаги хвърляше опаковките в контейнера — гордееше се с това, както и с работата си като електротехник).

Тя се сопна, че, разбира се, ги е броила. Нещо повече...

Докато стигнат до магазина на Пател в Касъл Рок, вече си бяха разменили „любезности“ като „Пиеш прекалено много, Били“ и „Мърмориш прекалено много, Уанда, хубаво ми казваше мама да не се женя за тебе, щото си досадна мръсница“. Този репертоар доста се беше изтъркал през последните дващест и четири месеца от брака им, започнал преди четири години, но тази сутрин Били внезапно усети, че повече не издържа. Вкара колата в паркинга на магазина, без да даде мигач и да намали скоростта, после отново излезе на магистралата, като не погледна в огледалцето за обратно виждане. Нора Робишо, която караше зад него, натисна клаксона. Елзе Андрюс, най-добрата ѝ приятелка, зацъка с език. Двете жени, които бяха пенсионирани медицински сестри, се спогледаха, но не продумаха. Познаваха се достатъчно отдавна, та да се разбират и без думи.

Междувременно Уанда попита Били какви ги върши. Той ѝ се озъби, че се връща вкъщи да подремне. Тя да отидела сама на скапания пазар. Уанда отбеляза, че едва не е ударил колата с двете възрастни жени (въпросните възрастни жени рязко бяха намалили скоростта, тъй като Нора Робишо смяташе, че ако няма някаква много важна причина, шофирането с над шейсет километра в час е подтиквано от Сатаната).

Били отбеляза, че Уанда не само прилича на майка си, ами и говори като нея. Тя го помоли да уточни какво има предвид с тази забележка. Били побърза да я осведоми: и двете с майка ѝ били дебелогъзи плямпала.

Уанда го нарече долен пияндур.

Били ѝ каза, че е грозотия.

Продължиха да се обиждат взаимно и когато излязоха от Касъл Рок, продължавайки към Мотън и невидимата бариера, спуснала се малко след като Уанда подхвана караницата с невинната забележка за прекрасния ден, Били караше с деветдесет километра в час, изстисквайки максимума от двигателя на малкия шевролет на жена си.

— Какъв е този дим? — внезапно попита тя и посочи на североизток към магистрала 119.

— Де да знам — озъби се той. — Да не би тъщата да е пръднала? — Стана му толкова забавно, че се разсмя.

Уанда Дебек осъзна, че чашата на търпението ѝ е преляла. Изведнъж като по магия пред очите ѝ просветна и тя прозря какво трябва да стори. Тъкмо се обръщаше към Били, за да му каже, че иска развод, стигнаха до Мотън и се блъснаха в бариерата. Шевролетчето имаше въздушни възглавници, но тази на Били не се отвори, а възглавницата на Уанда не се изду докрай. Воланът се заби в гърдите на Били и смаза ребрата му; едно се заби в сърцето му и той умря почти мигновено.

Главата на Уанда се удари в таблото, двигателят, който внезапно се измести, счупи единия ѝ крак (левия) и едната ѝ ръка (дясната). Тя не почувства болка. Замъгленото ѝ съзнание регистрира само факта, че клаксонът пици, шевролетът със смачкана предница се е озовал напреки на шосето и че изведнъж пред очите ѝ се е спуснала червена пелена.

По времето, когато Нора Робишо и Елза Андрюс взеха поредния завой (двете оживено обсъждаха дима, който от няколко минути се издигаше на североизток, и се поздравяваха, задето този следобед са избрали шосето с по-слаб трафик), Уанда Дебек пълзеше по бялата осева линия. Под бликащата кръв лицето ѝ почти не се виждаше. Беше наполовина скалпирана от парче от предното стъкло и голямо парче кожа висеше върху бузата ѝ.

Нора и Елза ужасено се спогледаха.

— Мамка му! — промълви Нора и двете повече не продумаха. Елза изскочи навън веднага щом колата спря и се затича към залитащата жена. Пъргавината ѝ беше забележителна за бабка, наскоро чукнала седемдесетака. Нора слезе, без да изключва двигателя на стария си, но отлично поддържан мерцедес, и отиде при приятелката си. Заедно завлякоха ранената до колата. Сакото на Уанда беше покафеняло от кръвта, дланите ѝ изглеждаха така, сякаш ги беше топнала в червена боя.

— Къее Били? — изфъфли и Нора видя, че повечето зъби на горката жена са избити. Три бяха залепнали за окървавеното ѝ сако. — Къъе Били? Каааа стааа?

— Били е добре, ти — също — отвърна Нора и въпросително погледна Елза. Приятелката ѝ кимна и забърза към шевролета, който почти не се виждаше заради парата от пробития му радиатор. Още щом погледна през зейналата врата, която се крепеше само на една панта, разбра, че Били изобщо не е добре — ненапразно цели четирийсет години беше работила като медицинска сестра (за последно при Рон Хаскел, ДМ — съкращение на Доктор Ментърджия). Младата скалпирана жена вече беше вдовица.

Елза се върна при мерцедеса и седна на задната седалка до ранената, която беше почти в безсъзнание.

— Мъжът ѝ е мъртъв и тя скоро ще хвърли топа, ако не ни закараш бързо до болница „Кати Ръсел“ — промърмори.

— Дръж се тогава — каза Нора и натисна газта. Ловко заобиколи смазания шевролет и с пълна скорост се блъсна в невидимата бариера. За пръв път от двайсет години беше забравила да си сложи колана, затова изхвърча през предното стъкло, удари се в бариерата и си счупи врата също като Боб Ру. Ранената се плъзна през предните седалки на мерцедеса, също излетя навън, падна по корем и с разкрачени крака върху предния капак. Стъпалата ѝ бяха боси. Мокасините ѝ (купени от последния битпазар, на който беше ходила), се бяха изхлузили при първата катастрофа.

Елза Андрюс се блъсна в облегалката, после политна напред — беше зашеметена, но невредима. Опита се да се измъкне от колата и вратата отначало заяде, обаче тя я блъсна с рамо и се озова навън. Озърна се, невярващо се втренчи в локвите кръв. В размазания шевролет, от който още излизаше дим.

— Какво стана? — прошепна. Не помнеше, че и Уанда беше задала същия въпрос. Постоя сред разпилените окървавени парчета стъкло, после допря длан до челото си, като че ли проверяваше дали има температура. — Какво стана? Нора? Нора, съкровище? Къде си, миличка?

След миг видя приятелката си и запищя от мъка и ужас. Една врана, кацнала на бора отвъд бариерата, изграчи, сякаш ѝ се присмиваше.

Краката на Елза се подкосиха. Тръгна заднишком, докато задникът ѝ се опря на смачканата предница на мерцедеса.

— Нора, съкровище — простена. — Божичко, скъпа! — Нещо я погъделичка по врата. Реши, че може би е косата на раненото момиче. Само че то вече беше мъртвото момиче.

Мъртва беше и горката Нора, с която понякога тайно пийваха по глътка водка или джин, скрити в пералното помещение на „Кати Ръсел“, кискайки се като непослушни момиченца. Изцъклените ѝ очи се взираха в яркото обедно слънце, главата ѝ беше извъртяна, все едно се беше опитала да погледне назад, за да провери дали Елза е добре.

Елза, която беше добре, само малко разпердушинена — когато работеха заедно в спешното отделение, двете наричаха така оцелелите след катастрофа — заплака. Плъзна се надолу, при което палтото ѝ се разкъса от щръкнало парче метал, и седна на асфалта. Още седеше на шосето и още плачеше, когато Барби с новия си приятел Тюлена се натъкнаха на нея.

3.

Оказа се, че името на Тюлена е Пол Гендрън, търговец на коли, който преди две години се беше пенсионира и беше заживял във фермата на покойните си родители в Мотън. Барби научи тази и още много подробности за Гендрън, след като напусна мястото на катастрофата на шосе 119 и докато се натъкна на друга — не толкова зрелищна, но въпреки това ужасяваща. На драго сърце щеше да ознаменува запознанството, като се здрависа с Пол, само че подобни любезности щяха да почака, докато откриеха мястото, където невидимата бариера свършваше.

Ърни Калвърт се беше свързал с Националната гвардия в Бангор, но още преди да каже защо се обажда, го прехвърлиха на изчакване. Междувременно усиленият се вой на сирени обяви пристигането на местните органи на реда.

— Хич не чакайте пожарникарите! — предупреди фермерът, който беше дотичал със синовете си. Казваше се Олдън Динсмор и още не можеше да си поеме дъх. — На учение са в Касъл Рок. Хубаво учение щяха да проведат тука, ама... — Млъкна, защото зърна как по-малкият му син върви към мястото, на което кървавият отпечатък от дланта на Барби сякаш изсъхваше във въздуха. — Рори, махай се от там!

Обаче малчуганът, ококорен от любопитство, се направи, че не го чува. Пресегна се и почука по въздуха вдясно от кървавия отпечатък. Само че преди това Барби видя как настръхнаха косъмчетата на ръцете му, стърчащи от отрязаните ръкави на пуловера. Там имаше нещо, което се задействаше, щом някой се приближеше. Само веднъж в живота си беше изпитал подобно усещане — край голямата електроцентрала в Ейвън, Флорида, където беше завел едно гадже, за да се натискат.

Юмрукът на момчето произведе звук като от почукване с кокалчетата на пръстите по съд от огнеупорно стъкло. Хората, които зяпаха горящите останки от камиона с дървените трупи (някои дори го снимаха с мобилните си телефони), млъкнаха.

— Ега си, батко! — каза някой.

Олдън Динсмор хвана сина си за тениската, издърпа го встрани и го шамароса, както беше сторил преди малко с по-големия му брат.

— Не пипай, бе! — кресна и го разтърси. — Да не си посмял да пипаш нещо, дете не знаеш какво е!

— Тате, прилича на стъклена стена! Тя...

Динсмор пак го разтърси. Още се задъхваше и Барби се изплаши, че човекът е пред инфаркт.

— Да не си посмял! — повтори и блъсна момчето към брат му. — Дръж го здраво тоя тъпанар, Оли!

— Слушам, сър! — Оли самодоволно се ухили.

Барби погледна към Честърс Мил. Още виждаше въртящите се лампи на приближаващата се полицейска кола, но пред нея се движеше голям черен автомобил, напомнящ ковчег — хамърът на Големия Джим Рени. Избледняващите белези и синини на Дейл сякаш запулсираха от ужас.

Разбира се, Големия Джим не беше присъствал на побоя, но синът му беше главният подстрекател, а старият Рени се беше погрижил за отрочето си. Още по-добре, ако това означаваше да се стъжни животът на един непокорен готвач в закувалня дотолкова, че въпросният готвач да си подвие опашката и да избяга от градчето.

Барби не искаше да е там, когато пристигнеше Големия Джим Рени. Особено придружаван от ченгета. Началникът Пъркинс се беше държал прилично с него, но другият полицаи — онзи Рандолф, го гледаше така, сякаш Дейл Барбара беше кучешко лайно върху официална обувка. Барби се обърна към Тюлена:

— Да се поразходим, а? Да видим докъде стига това чудо.

— И да се чупим от тука, преди да дойде оня пръдльо с джипа ли? — Гендрън също беше видял хамъра. — Дадено, мой човек. На изток или на запад?

4.

Тръгнаха на запад към шосе 117 и не откриха края на бариерата, но видяха поразииите, които беше направила при спускането си. Клоните на дърветата бяха отрязани като с бръснач и небето се виждаше там, където преди цареше непрогледен мрак. Дънери бяха разцепени на две. И докъдето поглед стигаше, земята беше осеяна с мъртви птици.

— Бая птича леш — отбеляза Гендрън и си намести шапката. Ръцете му леко трепереха. Беше пребледнял като платно. — Не съм виждал толкова много.

— Ти как си? — попита Барби.

— Физически ли? Май съм добре. Обаче ми се струва, че съм тотално превъртял. Ами ти?

— Същата работа.

На три километра западно от шосе 119 се натъкнаха на мъртвия Боб Ру, проснат на Год Грийк Роуд край трактора си, чийто двигател още работеше. Барби машинално се затича към мъртвеца и отново се блъсна в бариерата... само че този път се усети навреме, в последния момент забави крачка и не си разкървави носа.

Гендрън коленичи и докосна гротескно извитата шия на фермера.

— Гушнал е букета. Какви са тия парчетии около него? — Той взе най-голямото. — Мяза на ония... как им казваха... джаджи за компютърна музика. Сигурно се е счупила, когато се е блъснал в... — Той посочи пред себе си. — Сещаш се, нали?

Откъм града се чу вой, много по-висок и дрезгав от звука на сирената одева.

Гендрън вдигна глава:

— Пожарната е. След дъжд качулка, ако питаш мене.

— Идват от Касъл Рок — промърмори Барби.

— Така ли? Явно слухът ти е по-читав от моя. Как ти беше името, готин?

— Дейл Барбара. Приятелите ми викат Барби.

— Е, Барби, какво следва?

— Ами ще продължим нататък. На този вече не можем да помогнем.

— Прав си. Даже не можем да се обадим на някого — мрачно промърмори Гендрън. — Мобилният ми остана в колата. Ти сигурно нямаш.

Навремето Барби имаше мобилен телефон, но го беше оставил в апартамента заедно с бельото, джинсите, ризите и чорапите си. Тръгнал си беше само с дрехите на гърба си, понеже не искаше да вземе каквото и да било от Честърс Мил. Освен няколко приятни спомена, а за тях не му трябваше куфар, нито дори раница.

Беше прекалено сложно, за да го обясни на непознат, затова само поклати глава. На седалката на трактора беше праметнато вехто одеяло. Гендрън изключи двигателя, взе одеялото и покри мъртвеца.

— Дано е слушал някое готино парче, преди да се спомине — подхвърли.

— Дано.

— Да вървим. Искам да стигнем до края на тая пущина. Ще ми се да ти стисна ръката. Може даже да се размекна и да те прегърна.

5.

Малко след като откриха трупа на Ру — сега бяха много близо до катастрофата на шосе 117, макар че не го знаеха — стигнаха до някакво поточе. Постояха там известно време, всеки от своята страна на бариерата, взираха се учудено и мълчаха.

Най-накрая Гендрън промърмори:

— Да му се не види и чудесията!

— Как изглежда от твоята страна? — попита Барби. Той виждаше само как водата се надига и залива шубраците. Все едно поточето беше стигнало невидим бент.

— Не знам как да го опиша. За пръв път виждам такова чудо. — Гендрън замълча и се зачеса по двете бузи, при което и без това дългнестото му лице заприлича на човека, изобразен от Едвард Мунк на картината „Писък“. — Не, сбърках. Веднъж видях. Нещо подобно. Като занесох вкъщи две златни рибки за шестия рожден ден на дъщеря ми. Всъщност не, май навършваше седем през онази година. От магазина ми ги дадох в найлоново пликче — та това тука прилича на вода на дъното на найлонов плик. Обаче дъното е плоско, а не провиснало. Водата се спира при онова... нещо, после тръгва наляво и надясно откъм твоята страна.

— Нито капка ли не преминава?

Тюлена се наведе, подпря длани на коленете си и присви очи:

— Като че ли да. Но едва се процежда. И без боклуците, които плават във водата. Сещаш се — съчки, листа и прочие.

Продължиха да вървят от двете страни на невидимата преграда. До този момент и двамата не мислеха, че единият се намира вътре, а другият — отвън. И през ум не им минаваше, че бариерата може да е безкрайна.

6.

Стигнаха до шосе 117, където имаше още една тежка катастрофа — две коли и поне две жертви според Барби. После видя още един труп зад волана на стар шевролет, който беше почти унищожен. Само че този път някаква жена беше оцеляла и седеше с наведена глава до смачкания мерцедес. Пол Гендрън се втурна към нея, а Барби само гледеше безпомощно. Жената видя Гендрън и се опита да стане.

— Не, госпожо, не мърдайте! — извика ѝ той.

— Май ми няма нищо — измънка непознатата. — Само съм... сецате се... само съм изплашена. — Тя се засмя, макар че лицето ѝ беше подпухнало от плач.

Появи се друга кола — таратайка, шофирана от старец, зад която се бяха подредили автомобили с очевидно нетърпеливи водачи. Той видя катастрофиралите коли и спря. Шофьорите зад него също удариха спирачки.

Елза Андрюс се беше изправила и си беше възвърнала самообладанието дотолкова, че да изрече онова, което щеше да се превърне в мото на деня:

— В какво се блъснахме? Не беше в другата кола, Нора я заобиколи.

Гендрън отговори съвсем откровено:

— Хабер си нямам, мадам.

— Питай я дали има мобилен телефон — обади се Барби, после извика на насъбралите се зяпачи: — Хей, кой има мобилен?

— Аз, господине — отвърна някаква жена, но преди да продължи, всички чуха някакво бумтене. Идваше хеликоптер.

Барби и Гендрън ужасено се спогледаха.

Синьо-бялата машина летеше ниско. Насочваше се към стълба от дим, бележещ мястото на катастрофиралия лесовоз на шосе 119; кристалночистият въздух беше като увеличително стъкло и Дейл ясно виждаше числото 13 отстрани на хеликоптера. Както и логото на Си Би Ес. Машината беше на новинарски екип от Портланд. „Вероятно вече са били в района“ — помисли си той. Денят беше идеален за заснемане

на кървав репортаж от катастрофата, който да бъде излъчен по новините в шест часа.

— О, не! — изпъшка Тюлена и засенчи с длан очите си. После извика: — Върнете се, тъпаци! Веднага обратно!

Барби също изкрещя:

— Не! Спрете! Махайте се!

Разбира се, хвърляше си думите на вятъра. Още по-безсмислено беше да ръкомаха, сякаш прогонваше досадна муха.

Елза втрещено изгледа Тюлена, после Дейл.

Хеликоптерът се сниши до върховете на дърветата и закръжи над тях.

— Май ще му се размине — прошепна Гендрън. — Пилотът сигурно е видял...

В този момент обаче машината зави на север — очевидно операторът искаше да заснеме от друг ъгъл пасището на Динсмор — и се блъсна в бариерата. Барби видя как единият ротор се откъсна. Хеликоптерът започна да пада и същевременно се отклони от курса си. После експлодира и нови горящи отломки обсипаха пътя и нивите отвъд бариерата.

От страната на Гендрън.

Отвъд преградата.

7.

Рени младши се промъкна в родния си дом като крадец. Или като призрак. Разбира се, в къщата нямаше никого; баща му сигурно беше в автокъщата си на шосе 119, която Франк, приятелят на Младши, понякога наричаше „Храма, в който не признават отстъпки в цената“, а през последните четири години Франсин Рени пребиваваше за постоянно в гробището „Плезънт Ридж“. Градската сирена беше замлъкнала, воят на сирените на патрулните беше заглъхнал някъде на юг. В къщата цареше благословена тишина.

Младши изгълта две болкоуспокояващи хапчета, съблече се и застана под душа. След като се изкъпа, забеляза, че по ризата и панталона му има петна от кръв. Сега не му беше до това. Изрита дрехите си под леглото, спусна щорите и се зави през глава с одеялото както в детството си, когато се страхуваше от чудовища, спотаени в дрешника. Трепереше като лист, в главата му сякаш отекваха всички камбани в ада.

Тъкмо задрямваше, обаче сирената отново нададе вой и го стресна. Той отново затрепери, но поне камбаните в главата му не биеха толкова оглушително. Каза си, че ще поспи, после ще реши какво да прави. Самоубийството още му се струваше най-приемливата опция. Защото със сигурност щяха да го арестуват. Нямаше начин да се върне на местопрестъплението и да заличи следите от деянието си, преди Хенри или Ла донна да се приберат, след като приключат със задачите си за деня. Можеше да избяга — теоретично, но не и преди ужасното главоболие напълно да премине. Разбира се, първо трябваше да се облече. Не вървеше да започне живота си като беглец по гол задник...

Общо взето, май беше най-добре да се самоубие. Само дето тогава шибаният готвач щеше да победи. А като се замислеше, всички бели му се бяха струпали на главата по вина на онзи скапаняк.

По едно време сирената замлъкна. Младши се зави през глава и заспа. Събуди се чак в девет вечерта. Главата вече не го болеше.

И в къщата още нямаше никого.

МАЗАЛО

1.

Големия Джим Рени удари спирачките на своя хамър „НЗ Алфа“ (цвят: „черна перла“, аксесоари: каквито ти дойдат на ума) и със задоволство установи, че е изпреварил с три минути градските ченгета. Мотото му гласеше: „Смачкай конкуренцията.“

Ърни Калвърт още говореше по телефона, обаче леко вдигна ръка за поздрав. Косата му беше разчорлена и от вълнението изглеждаше като умопобъркан.

— Привет, Джим! Свързах се с тях!

— С кои? — машинално попита Рени, защото го слушаше с половин ухо. Взираше се във все още горящата клада, в която се беше превърнал лесовозът, и в останките от самолета. Истинско мазало, което щеше да донесе негативи за града, особено след като двете най-нови противопожарни коли се намираха в Касъл Рок. Той беше одобрил участието им в учението... но формулярът беше подписан от Анди Сандърс, понеже Анди беше председател на градския съвет. Чудесно! Рени твърдо вярваше в онова, което определяше като свой „защитен коефициент“, и постът му на обикновен градски съветник беше чудесен пример за ползата от въпросния коефициент: той притежаваше цялата власт (поне докато шеф му беше мухльото Сандърс), но много рядко му се налагаше да поеме вината при някоя издънка.

Тъкмо това Рени (който на крехката шестнайсетгодишна възраст беше отдал сърцето си на Исус и никога не използваше нецензурни думи) наричаше мазало. Събитията изискваха незабавни действия. И контролиране на положението. А той не можеше да разчита на дъртия откачалник Хауард Пъркинс. Преди двайсет години дядката беше сносен началник на полицията, но вече беше настъпил нов век.

Рени се намръщи още повече, докато оглеждаше сцената. Зяпачите бяха прекалено много. Разбира се, при катастрофите и други бедствия винаги се събираха прекалено много любопитни — хората си падаха по кръв и разрушения. А тези тук като че ли играеха на някаква

идиотска игричка: накланяха се, сякаш да проверят докъде могат да се наведат. Ама че тъпанари!

— Веднага се разкарайте оттам! — кресна им. Гръмливият му и самоуверен глас беше идеален за даване на заповеди. — Разкарайте се от мястото на злополуката!

Ърни Калвърт, поредният кретен (градът бъкеше от кретени), го дръпна за ръкава. Изглеждаше пощурял от вълнение:

— Свързах се с ВНГ, Джим, и...

— С кого? Какви ги плещиш?

— Въздушната национална охрана!

Нещата все повече загрубяха. Онези типове играеха на някаква игра, а този идиот се беше обадил на...

— Ърни, защо им се обади, да му се не види?

— Защото той каза... онзи човек каза... — Ърни не можа да си спомни точните думи на Барби, затова ги прескочи и продължи: — Важното е, че полковникът от ВНГ ме изслуша, после ме свърза с Антитерористичния отдел в Портланд. Свърза ме тутакси!

Рени притисна длани до страните си, както му беше навик, когато се ядосаше. Направеше ли така, заприличваше на комика Джак Бени, само че с ледени очи. И Джим обичаше от време на време да разправя вицове (никога цинични). Разказваше анекдоти, понеже продаваше коли и понеже знаеше, че политиците имат този навик, особено дойдеше ли време за избори. Затова разполагаше с малък арсенал от смешни хрумки, както ги наричаше. (*Ей, момчета, искате ли да чуете една смешна хрумка?*) Наизустяваше ги, както турист в чужда страна наизустява полезни фрази от разговорника като например „Къде е тоалетната“ или „В това село има ли хотел с интернет?“ Сега обаче не му беше до смях.

— Антитерористичният отдел! Откъде ти скимна тази дивотия? — Дивотия, боклук и посерко бяха любимите му думи, заместващи ругатните.

— Защото онзи младеж рече, че има нещо отгатак пътя. И наистина има, Джим! Само че не можеш да го видиш! Хората се облягат на него! Погледни ги. Ако пък... ако пък замериш с камък нещото, камъкът рикошира! Ей-сега ще ти покажа! — Ърни взе камък и го хвърли. Рени не си направи труд да проследи полета му; знаеше, че ако камъкът беше улучил някой зяпач, онзи щеше да изпищи. —

Камионът с трупите се разби в... в онова нещо... също и самолетът! Затуй човекът ми каза да...

— По-полека. Уточни за кого говориш.

— Ами един такъв, млад — намеси се Рори Динсмор. — Работи в „Дивата роза“. Поискаш ли леко изпечен хамбургер, тъкмо такъв получаваш. Тате вика, че е трудно да улучиш такъв хамбургер, щото никой не знае как да го изпече, обаче този умее. — Ненадейно лицето му се озари от ангелска усмивка. — Знам как се казва.

— Трай, Роар! — изсъска брат му. Лицето на господин Рени беше заприличало на буреносен облак. От опит Оли Динсмор знаеше, че таква изражение добиват учителите, преди да те накажат да оставаш след часовете цяла седмица.

Рори обаче не му обърна внимание.

— Името му е като на момиче. Казва се Баааарбара.

„Тъкмо реших, че завинаги съм се отървал от него, боклукът пак цъфна! — помисли си Рени. — Проклетият посерко!“ Обърна се към Ърни Калвърт. Полицайте всеки момент щяха да пристигнат, но той смяташе, че има достатъчно време да сложи край на поредната лудост, предизвикана от Барбара. Въпреки че не го виждаше сред тълпата. Пък и не очакваше да го види. Типично за посеркото беше да забърка кашата и да си плюе на петите.

— Ърни — заяви с възможно най-авторитетен тон, — погрешно са те информирали.

Олдън Динсмор се намеси:

— Господин Рени, как разбрахте, че има грешка, като не знаете какво са му казали?

Джим му се усмихна. По-точно му се озъби.

— Познавам Дейл Барбара, Олдън. Тази информация ми е предостатъчна. — Отново се обърна към Ърни и добави: — Ако обичаш...

— Тихо! — Калвърт вдигна ръка. — Свързаха ме!

Големия Джим Рени не обичаше да го командват, камо ли да го командва пенсиониран управител на магазин. Изтръгна телефона от ръката му, все едно Ърни му беше секретар и му подаваше апарата.

От мобилния телефон се чу глас:

— С кого разговарям?

Само три думички, но бяха достатъчни Големия Джим да разбере, че си има работа с бюрократичен посерко. През трийсетте си години в градската управа се беше сблъскал с доста от тази порода, а федералните бяха най-противните.

— Говори Джеймс Рени, заместник-председател на общинския съвет в Честърс Мил. Кой сте вие, сър?

— Доналд Уозняк, агент от отдел „Антитероризъм“. Разбрах, че имате проблем на шосе 119. Някаква обструкция.

„Обструкция? Обструкция? Що за федерален агент е тоя, дето говори така?“ — помисли си Рени и побърза да отговори:

— Погрешно са ви осведомили, сър. Катастрофирал е самолет — частен самолет на местен човек, който се е опитал да се приземи на шосето и се е блъснал в лесовоз. Положението е напълно овладяно. Не ни е необходима вашата помощ.

— Господин Рени — обади се фермерът, — не стана така.

Големия Джим му направи знак да млъкне и тръгна към първата полицейска кола, от която тъкмо слизаше Ханк Морисън. Едър мъжага, висок близо два метра, но в общи линии безполезен. Зад него приближаваше патрулката на жената с големите бомби. Казваше се Уетингтън и беше нещо по-лошо от безполезна: комбинация от остър език и нито капчица мозък. Подир нея обаче се движеше Питър Рандолф. Рандолф беше помощник-полицейски началник и любимец на Рени. Защото си знаеше интереса. Ако той беше на смяна в нощта, когато Младши се сби в боклучавия бар, господин Дейл Барбара вече нямаше да е в града и още да мъти водата. Всъщност господин Барбара щеше да е зад решетките в Касъл Рок. Кое то идеално устройваше Големия Джим.

Междувременно човекът от Антитерористичния отдел (нима онези типове имаха нахалството да се наричат агенти?) още дърдореше. Рени го прекъсна:

— Благодаря за интереса, господин Уознър, но нямаме нужда от помощ. — Прекъсна връзката, без да каже „дочуване“, и подхвърли телефона на Ърни Калвърт.

— Джим, според мен постъпи глупаво — отбеляза Калвърт.

Рени не му обърна внимание, защото наблюдаваше как Питър Рандолф спира зад патрулката на Уетингтън, без да изключи лампите на покрива на колата. За миг му хрумна да го пресрещне, но отхвърли

идеята още преди да се оформи в ума му. Нека Рандолф дойде при него. Така беше редно. И така щеше да бъде.

2.

— Ей, Джим! — подвикна Питър. — Какво е станало тук?

— Според мен е очевидно. Самолетът на Чък Томпсън се е сборичкал с един лесовоз. Изглежда, мачът е завършил наравно. — Вече чуваше сирени на коли, идващи от Касъл Рок. Сто на сто бяха пожарните (той се надяваше, че двете противопожарни коли на Честърс Мил — чисто нови и безбожно скъпи — са сред тях; така никой нямаше да разбере, че по време на мазалото новите машини са били извън града). Сигурно ги следваха линейки и полицейски автомобили.

— Не стана така — заинати се Олдън Динсмор. — Бях в градината и видях как самолетът...

— Първо да разкараме зрителите, става ли? — обърна се Рени към любимия си полицай. Сума зяпачи се бяха струпали откъм страната на лесовоза (и благоразумно стояха по-далеч от горящите останки), още повече „зрители“ имаше откъм страната на Честърс Мил. Все едно бяха делегати, събиращи се за конгрес.

Рандолф се обърна към колегите си.

— Ханк — каза и посочи зяпачите от Честърс Мил. Някои се бяха осмелили да ровят из останките от самолета на Томпсън и ужасено пищяха, натъквайки се на още останки от човешки тела.

— Слушам! — каза Морисън и тръгна към тях.

Питър насочи Уетингтън към хората до лесовоза:

— Джаки, ти се заеми с... — Но не довърши изречението.

Зяпачите, намиращи се южно от мястото на катастрофата, стояха сред пасището от едната страна на шосето и сред ниските гъсталаци от другата му страна. Бяха зяпнали от изумление, което им придаваше вид на глуповатата заинтересованост, така добре позната на Големия Джим — виждаше я всеки ден на нечие лице и всеки месец март на много лица по време на ежегодното събрание на общинските съветници. Само че тези хора не гледаха горящия камион. Ето, че и Питър Рандолф, който не беше глупак (в никакъв случай не беше и гений, но си знаеше интереса), се загледа в същата посока и на лицето

му се изписа същото изумление. И Джаки Уетингтън се ококори от учудване.

Гледаха дима. Димът, издигащ се от горящия лесовоз.

Беше тъмен и мазен. Хората по посока на вятъра би трябвало да се давят от задушливата му миризма, само че това не се случваше. И Рени видя защо. Беше невероятно, но го видя с двете си очи. Димът се разнасяше на север (поне отначало), но изведнъж завиваше почти под прав ъгъл и се издигаше право нагоре все едно през комин. И след него оставаше тъмнокафява диря, която сякаш се рееше във въздуха.

Рени тръсна глава, за да прогони въображаемия образ, но той отказваше да изчезне.

— Какво е това? — удивено прошепна Рандолф.

Фермерът Динсмор се изтъпанчи пред него и посочи Ърни Калвърт:

— Този човек се беше свързал по мобилния с антитерористите, а онзи там — той махна към Рени с театрален жест, заимстван от съдебната зала, който изобщо не се понрави на Големия Джим — му взе телефона и затвори! Не биваше да затваря, Пит. Щото камионът и самолетът не се сблъскаха. Чък Томпсън летеше високо. Видях го. Покривах с найлони разсада в градината, не да не падне слана, и го видях.

— А аз — подхвана Рори, но този път брат му го шамароса и малкият заплака.

— Блъсна се в нещо — намеси се Олдън Динсмор. — В същото, в което се удари и камионът. Там си е, всеки може да го пипне. Оня младок, готвачът, рече, че сигурно е някаква зона, забранена за полети, и май беше прав. Обаче господин Рени — фермерът отново посочи Големия Джим, все едно беше гениалният Пери Мейсън, а не човек, който си изкарва хляба с доене на крави — отказа да разговаря. Просто затвори.

Рени не си направи труда да го опровергае, а заяви на Рандолф:

— Губиш си времето. — Пристъпи до него и прошепна: — Началникът пътува насам. Съветвам те да овладееш положението преди пристигането му. — Изгледа на кръв фермера и добави: — После ще разпиташ свидетелите.

Оказа се обаче, че Олдън Динсмор има последната дума:

— Онзи Барбара беше прав. А господин Рени сбърка.

Големия Джим мислено се закани на устатника. Рано или късно фермерите идваха при общинските съветници за една или друга услуга — молба за издигане на пристройка в нарушения на закона за териториалното устройство или нещо друго — и когато господин Динсмор дойдеше с шапка в ръка, молбата му нямаше да бъде удовлетворена, ако зависеше от съветник Рени. А обикновено той колеше и бесеше в общината.

— Отцепи местопроизшествието! — нареди на Рандолф.

— Джаки, накарай ги да се отдръпнат — заповяда Питър и посочи към зяпачите до лесовоза. — Отцепи периметъра.

— Сър, според мен тези хора всъщност са в Мотън...

— Не ме интересува. Да се отдръпнат! — Рандолф се обърна и видя, че Дюк Пъркинс слиза от зелената кола, полагаща се на началника на полицията и която Рандолф мечтаеше да види на своята алея. И с помощта на Големия Джим Рени мечтата му щеше да се сбъдне. Най-много след три години. — Полицаяте от Касъл Рок ще са ти благодарни.

— Ами... — Тя посочи дима, подобен на петно, което продължаваше да се разраства. Гледани през него, дърветата, обагрени с есенни краски, изглеждаха тъмносиви, а небето — жълтеникаво-синьо.

— Не го доближавай — каза Рандолф и тръгна да помогне на Ханк Морисън да отцепи периметъра откъм страната на Честърс Мил. Първо обаче щеше да съобщи на Пърк малкото, което знаеше.

Джаки се приближи до хората край горящия камион. Групичката се беше превърнала в многолюдна тълпа, новодошлите бързаха да снимат с мобилните си телефони. Някои, преминавайки през храстите, неволно бяха изгасили малките пожари, което беше добре, но сега не се опитваха да предприемат нещо, а само зяпаха. Джаки размаха ръце, все едно гонеше кокошки, и заповтаря като мантра едно и също:

— Отдръпнете се, няма нищо за гледане, направете път на пожарните и полицията, отдръпнете се, напуснете района, вървете си у дома, отдръп...

Тя се удари в нещо. Рени не знаеше в какво, но видя резултата. Козирката на униформената ѝ фуражка първа влезе в досег с невидимото препятствие. Огъна се и фуражката се изтъркала на земята. След секунда палавите цици на Джаки се сплескаха. После се

сплеска и носът ѝ. Изригна струя кръв, плисна се върху нещо... и се стече като боя върху стена. Госпожица Уетингтън тупна на големия си задник, на лицето ѝ беше изписано изумление.

Проклетият фермер отново се обади:

— Видяхте ли? Какво ви казах?

Рандолф и Морисън не видяха какво се случи. Пъркинс — също; тримата се съвещаваха до зелената кола на началника. Рени се запита дали да отиде при Джаки, но веднага се отказа: първо, други хора вече ѝ се бяха притекли на помощ, второ, тя още беше прекалено близо до нещото, в което се беше ударила. Вместо към нея забърза към мъжете — сериозната му физиономия и изпъченият му корем бяха символ на деловитост и власт. Пътюм не пропусна да хвърли още един кръвнишки поглед към фермера Динсмор.

— Привет, началник — подхвърли, промъквайки се между Морисън и Рандолф.

— Джим. — Пъркинс му кимна. — Виждам, че не си губиш времето.

Май се подиграваше, но старата лисица Рени не се хвана на уловката.

— Боя се, че тук става нещо странно. Предлагам да се свържем с антитерористите. — Замълча и се престори на угрижен. — Не твърдя, че става въпрос за терористичен акт... но може би е тъкмо това.

3.

Дюк Пъркинс погледна зад Големия Джим. Ърни Калвърт и Джони Карвър, собственикът на местната бензиностанция, помагаша на Джаки да се изправи. Тя беше замаяна и носът ѝ кървеше, но иначе май ѝ нямаше нищо. Във всеки случай тук нещо не беше наред. Разбира се, при всяка катастрофа с жертви той имаше подобно усещане, но този път чувството беше много натрапчиво.

Първо, пилотът на самолета не се беше опитвал да го приземи. Отломките бяха твърде много и разпръснати в твърде голям периметър, за да се приеме подобна версия. Имаше нещо нередно и в зяпачите, което не беше направило впечатление на Рандолф, но Дюк го забеляза. Би трябвало да са се струпали на едно място, както правеха винаги, сякаш обединявайки се пред лицето на смъртта. Само че тези тук се бяха разделили на две: групата откъм Мотън беше прекалено близо до още горящия лесовоз. Според Пъркинс бяха във от опасност, но защо не се приближаваха насам?

Първата пожарна се появи иззад завоя. Последва я втора с надпис от страни „ПОЖАРНА №2 НА ЧЕСТЪРС МИЛ“, после трета. Зяпачите неохотно отстъпиха назад и нагазиха в шубраците, за да дадат път на колите. Пъркинс отново се обърна към Рени:

— Знаеш ли какво се е случило тук?

Големия Джим понечи да отговори, но Ърни Калвърт го изпревари:

— Шосето е преградено от бариера. Не се вижда, но е там, началник. Камионът се блъсна в нея. Също и самолетът.

— Точно така! — възкликна Динсмор.

— И полицай Уетингтън се удари в преградата. Слава богу, че вървеше по-бавно. — Прегърнал беше през раменете Джаки, която още беше зашеметена. Дюк забеляза, че кръвта ѝ беше изцапала ръкава на якето на Карвър.

От страната на Мотън беше пристигнала още една пожарна кола. Първите две бяха спрели под ъгъл и блокираха шосето. Огнеборците вече слизаха и развиваха маркучите. Дюк чу сирена на линейка,

идваща от Касъл Рок. „Къде е нашата? — запита се. — И тя ли е изпратена на идиотското учение?“ Дано не беше. Кой нормален човек би изпратил линейка в празна горяща къща?

— Изглежда, има невидима бариера... — подхвана Рени.

— Да, знам — прекъсна го Пъркинс. — Не знам какво означава, но вече знам. — Обърна гръб на Големия Джим и тръгна към ранената си подчинена; не видя как лицето на градския съветник пламна от очевидното пренебрежение. — Джаки? — Леко стисна рамото ѝ. — Добре ли си?

— Да. — Тя опипа носа си, който още кървеше, макар и слабо. — Изглежда ли счупен? На пипане не е.

— Не е счупен, но ще се подуе. Според мен обаче ще си във форма за танците по случай приключването на събирането на реколтата.

Джаки кисело се усмихна.

— Началник — намеси се Рени, — мисля, че се налага да повикаме помощ. Ако не антитерористите — като се замисля, ми се струва доста крайно — то поне щатската полиция...

Дюк го избута встрани. Жестът не беше груб, но безкрайно красноречив. Почти равнозначен на изблъскване. Рени сви пръстите си в юмруци, после ги отпусна. Свикнал беше той да блъска, а не да го изблъскват, обаче това не променяше факта, че грубата сила е приоритет на малоумните. Синът му беше най-яркият пример. От друга страна, помнеше всяка обида и си отъмъщаваше. Обикновено след време, но така отъмъщението беше по-сладко.

— Питър! — провикна се Дюк. — Позвъни в болницата и попитай къде, по дяволите, е линейката! Искам я тук!

— Морисън ще се обади. — Рандолф беше взел от колата фотоапарата си и заснемаше местопроизшествието.

— Ти ще се обадиш, и то веднага!

— Началник, Джаки не е толкова тежко ранена и според мен...

— Когато ми притрябва мнението ти, ще го поискам, Питър.

Рандолф понечи да възрази, но като видя изражението на шефа си, хвърли фотоапарата на седалката на патрулната и извади мобилния си телефон.

— Какво усети, Джаки? — попита Пъркинс.

— Не знам. Отначало нещо леко ме разтресе и ръката ми изтръпна, както когато случайно докоснеш оголен електрически проводник. Усещането премина, обаче се блъснах в... Да му се не види, не знам в какво!

Зяпачите ахнаха. Пожарникарите бяха насочили маркучите към горящия лесовоз, но водните струи рикошираха от нещо от другата му страна. Удряха се в невидима преграда и се разплискваха, а от милиардите капчици се образуваха красиви дъги. През живота си Дюк не беше виждал такова чудо. Все едно седеше в колата си в автомивка и гледаше как струите под високо налягане се блъскат в предното стъкло.

След миг видя дъга и откъм страната на Честърс Мил, само че тази беше по-малка. Библиотекарката Лиза Джеймисън вървеше към нея.

— Лиза, не се приближавай! — извика Дюк.

Тя не му обърна внимание. Изглеждаше като хипнотизирана. Стоеше с разперени ръце на сантиметри от мястото, на което силната водна струя се удряше във въздуха и се разплискаше. Ситни капчици блещукаха в косата ѝ, прибрана на стегнат кок. Малката дъга се разпадна, после отново се оформи зад нея.

— Кондензирана пара! — възторжено се провикна Лизи, като че ли гледаше едно от чудесата на света. — Толкова много вода, а тук има само пара. Все едно е от овлажнител.

Питър Рандолф вдигна мобилния си телефон и поклати глава:

— Има сигнал, но не мога да се свържа. Според мен всички тия любопитковци са блокирали линиите.

Пъркинс не знаеше дали това е възможно, но наистина всички, които виждаше, или говореха по телефоните си, или снимаха с тях. С изключение на Лиза, която още се правеше на горска нимфа.

— Бягай да я доведеш! — нареди Дюк на Рандолф. — Дръпни я назад, преди да реши да мине под дъгата или някоя друга глупост.

Питър направи кисела физиономия, защото подобни задачи бяха за обикновените полицаи, но все пак се подчини. Пъркинс се разсмя. За кратко, но от сърце.

— Да му се не види, какво е толкова смешно? — промърмори Големия Джим. Още полицаи от окръг Касъл се струпваха откъм Мотънската страна на невидимата бариера. Ако Пъркинс

продължаваше да се хили като идиот и да се мотае, полицията от Касъл Рок щеше да вземе нещата в свои ръце. И да си припише всички заслуги.

Началник Пъркинс престана да се смее, но продължи да се усмихва.

— Тук е истинска мазало — заяви преспокойно. — Нали това е твоята дума, Джим? От опит знам, че понякога смехът е единственият начин да оправиш мазалото.

— Представа нямам за какво говориш! — почти изкрещя Рени. Хлапетата Динсмор стреснато отстъпиха назад и застанаха до баща си.

— Знам — кротко отвърна Дюк. — И не ти се сърдя. Важното е да разбереш, че докато пристигне областният шериф, аз командвам тук, а ти си градски съветник. Нямах официални правомощия, затова се отдръпни. — Посочи мястото, което Хенри Морисън ограждаше с жълта лента, като заобикаляше по-големите отломки от корпуса на самолета, и се провикна: — Всички да се отдръпнат и да ни оставят да си вършим работата! Последвайте съветник Рени! Той ще ви отведе зад жълтата лента!

— Не ми харесва отношението ти, драги — просъска Големия Джим.

— Бог да те поживи, драги, но въобще не ми дреме! Разкарай се и не ми се мотай в краката. И гледай да заобиколиш лентата. Не искам Хари пак да я връзва.

— Началник Пъркинс, запомни как днес разговаря с мен. Защото аз няма да забравя!

Замарширува към лентата. Зяпачите го последваха, повечето се обръщаха да погледнат как водата се разплисква върху бариерата, покафеняла от дизеловото гориво, и образува мокра линия на шосето. Неколцина по-наблюдателни (например Ърни Калвърт) забелязаха, че тази линия минава точно върху границата между Мотън и Честърс Мил.

Рени изпита детинското желание да скъса лентата, грижливо опъната от Ханк Морисън, но устоя на изкушението. Само че нямаше никакво намерение да заобиколи периметъра и да скъса шикарния си панталон в трънливите храсталаци. Изръсил се беше за него цели шейсет долара. Повдигна лентата и се промъкна отдолу. Не можеше да се наведе кой знае колко, защото шкембето му пречеше.

Дюк бавно тръгна към мястото на сблъсъка на Джаки. Протегнал беше ръка като слепец, проправящ си път и непознато помещение.

Ето тук тя беше паднала... а тук...

Усети изтръпването, описано от нея, но вместо да премине, то предизвика пареща болка в лявото му рамо. Имаше достатъчно време да си спомни последните думи на Бренда: „Пази си пейсмейкър!“ после устройството се взриви в гърдите му с такава сила, че разкъса тениската с логото на любимия му отбор, която сутринта беше облякъл в чест на следобедния мач. Кръв, късчета плат и парченца плът се удариха в бариерата.

Тълпата ахна.

Дюк се помъчи да изрече името на жена си, но не можа, обаче ясно видя лицето ѝ. Тя се усмихваше.

После го обгърна мрак.

4.

Хлапето се казваше Бени Дрейк и беше Острие, защото принадлежеше към „Остриета“ — един клуб на скейтъри, чиито членове се славеха със самоотвержеността си. Местните полицейски власти недолюбваха Остриетата, но клубът не беше забранен въпреки настояванията на съветниците Рени и Сандърс (на последното ежегоден събрание това неповторимо дуо беше издействало бюджет за изграждане на площадка за скейтборд върху градската мера зад естрадата за оркестъра).

Мъжът беше Ерик Евърет, наричан още Ръсти — трийсет и седем годишен, помощник на доктор Рон Хаскел, когото той мислено наричаше Великолепния вълшебник от Оз. При необходимост щеше да обясни (стига да довереше другиму освен на съпругата си защо проявява такава непочтителност), че е лепнал на началника си този прякор, понеже, общо взето, онзи си клатеше краката, докато асистентът му извършваше манипулациите зад завесата в кабинета.

Провери кога за последен път хлапето е било имунизирано против тетанус. Есента на 2009. Чудесно. Особено предвид факта, че този път при подвизите си със скейтборда младият господин Дрейк си беше разкъсал прасеца. Нямахше да окуцее, но раната беше доста сериозна и нямахше да мине без шевове.

— Токът дойде, готин — осведоми го хлапето.

— Генераторът се включи, готин — обясни Ръсти. — Снабдява с електричество болницата и здравния център. Жестоко, а?

— Щом казваш — кимна младият господин Дрейк.

За миг възрастният и юношата безмълвно се загледаха в дълбоката рана, която не изглеждаше толкова страшна, след като беше почистена от мръсотията и кръвта. Градската сирена беше замлъкнала, обаче в далечината се чуваха полицейски сирени. После се включи противопожарната аларма и двамата подскочиха. „Ще повикат линейката — помисли си Ръсти. — Сто на сто. И кои ще пътуват с нея? Туич и Евърет. Не е зле да побързам.“

Само че хлапето беше преbledняло и май в очите му блестяха сълзи.

— Страх ли те е? — попита Ръсти.

— Малко. Мама ще ме накаже да не излизам.

— От това ли се боиш? — Изглеждаше неправдоподобно, понеже Бени Дрейк положително беше наказван и преди. И то често.

— Ами... много ли ще боли?

Ръсти извади спринцовката, която досега криеше, и изтегли три кубика ксилокаин и епинефрин — обезболяващо вещество, което още наричаше новокаин. Инфилтрира бавно около раната, за да не причини допълнителна болка на хлапето.

— Само толкова — промърмори.

— Леле! Загазихме! Код „Синьо“! Ей, колко шева ще имам? Миналото лято на Нори Калвърт направиха дванайсет.

— Няма да я стигнеш. — Ръсти познаваше Нори — малка варварка, чиято цел в живота май беше да се убие със скейтборд, преди да навърши пълнолетие. Боцна с иглата близо до раната. — Боли ли?

— Да, мой човек... Ей, чу ли как нещо гръмна ей-там? — Бени, който седеше по долни гащета на масата за прегледи и кървеше върху хартиената постелка, посочи на юг.

— Не. — Всъщност беше чул два гърмежа, които май бяха експлозии. Наистина трябваше да побърза. И къде беше Шамана? На визитация, така твърдеше Джини. Което вероятно означаваше, че добрият чичо доктор дреме в лекарската стая. Напоследък само там правеше визитации. — А сега боли ли?

— Не, братче, никак даже. Нещо ме поднасяш.

— Грещиш. Упойката те хвана. Така... започваме. Облегни се назад, приятен полет с авиокомпания „Кати Ръсел“. — Проми раната със стерилен физиологичен разтвор, почисти я и след това изряза ръбовете ѝ с любимия си скалпел №10. — А сега четири шева с най-хубавия конец номер четири.

— Суперяко! — промърмори хлапето, после изпъшка: — Май ще се издрайфам.

Ръсти му подаде легенче:

— Повръщай в това. Само гледай да не припаднеш.

Бени не припадна. Нито повърна. Тъкмо когато Ръсти тампонираше раната, на вратата се почука и Джини Томлинсън

надникна в кабинета:

— Може ли да ти кажа нещо насаме?

— Не се притеснявайте от мен. Все едно ме няма — заяви Бени.

— В коридора! — натърти Джини и дори не погледна хлапето.

— Ей-сега се връщам, Бени. Стой тук и си почивай.

— Бива, пич.

Ръсти последва сестрата в коридора и попита:

— Викат ни с линейката, нали?

Забеляза в чакалнята майката на Бени, зачетена в книга с мускулест мъжага на корицата.

Джини кимна:

— Шосе 119 откъм Таркър. Има още една катастрофа в другия край на града, но доколкото разбрах, там няма оцелели. Сблъскали са се камион и самолет. Пилотът се е опитвал да се приземи.

— Абе, ти премяташ ли ме?

Алва Дрейк вдигна глава, намръщи се и отново се зачете. Или по-точно се загледа в страницата, докато се опитваше да предположи дали мъжът ѝ ще я подкрепи в намерението ѝ да накаже синчето им, докато то навърши осемнайсет.

— Изобщо не се шегувам — отвърна Джини. — Получавам обаждания и за други катастрофи...

— Странно.

— ... обаче човекът на шосе 119 още е жив. Май е шофирал камионетка. Побързай, началник. Туич чака.

— Ще довършиш ли превръзката на хлапето?

— Да. Тръгвай, не се мотай.

— Доктор Рейбърн?

— Имаше прегледи в „Стивънс Мемориал“. — Това беше болницата в Норвегия-Южен Париж. — Пътува към катастрофата. Тръгвай, Ръсти!

На излизане той спря да каже на госпожа Дрейк, че Бени е добре. Алва май не се зарадва на новината, но му благодари. Дъги Туичъл, по прякор Туич Треперкото, седеше на задната броня на старомодната линейка, която Джим Рени и останалите общинари отказваха да заменят с нова и модерна кола, пушеше цигара и се припичаше на слънцето. Държеше портативно радио, жужащо от разговори:

гласовете изскачаха като царевични зърна и се наслагваха един върху друг.

— Прибери тая бракма и да потегляме — подвикна Ръсти. — Знаеш ли къде отиваме?

Туич изключи радиото. Въпреки прякора си беше най-спокойният санитар, когото Ръсти познаваше, което означаваше, че наистина умее да запазва самообладание.

— Знам какво ти каза Джин-Джин — шосето на границата с Таркър, нали така?

— Да. Преобърнат лесовоз.

— Да, обаче има промяна в нарежданията. — Отиваме в обратната посока. — Той посочи на юг, където във въздуха се издигаше стълб от черен дим. — Виждал ли си някога разбит самолет?

— О, да, когато бях в армията. Загинали бяха двама души. Останките им можеха да се намажат на филия. Ще ми държи влага за цял живот. Джини каза, че всички там са мъртви. Защо...

— Може би — промърмори Туич, — но сега Пъркинс е пострадал и може би още е жив.

— Началникът Пъркинс ли?

— Самият той. Ако наистина пейсмейкърът му е гръмнал — така твърди Питър Рандолф, — положението му хич не е розово, обаче той е началник на полицията. Нашият безстрашен вожд.

— Туич. Готин! Пейсмейкърът не може да се взриви. Абсурдно е.

— Тогава Пъркинс може би още е жив и ще му помогнем. — Туич тръгна да заобиколи линейката и извади цигарите си.

— Няма да пушиш в колата! — скастри го Ръсти. Санитарят опечалено го изгледа. — Освен ако не ме почерпиш.

Онзи въздъхна и му подаде пакета.

— О, „Марлборо“! Любимата ми марка.

— Авантаджия — изпъшка Туич.

5.

Профучаха на червено на светофара на пресечката между шосета 117 и 119 в центъра на града; сирената виеше, двамата пушеха като комини (както винаги, когато стъклата бяха свалени) и слушаха бърборенето по радиото. Ръсти не разбра почти нищо, но едно беше ясно като бял ден — работното му време щеше да продължи много след четири часа.

— Братче, не знам какво е станало — промърмори Туич, — обаче ще видим истинска самолетна катастрофа. Е, не е като да гледаме как машината пада и се разбива, но е по-добре от нищо.

— Приятел, ти си напълно извратен.

Движението беше много натоварено, почти всички коли се движеха в южна посока. Неколцина шофьори може би пътуваха по работа, но според Ръсти повечето бяха мухи с човешки образ, привлечени от миризмата на кръвта. Туич с лекота задмина четири автомобила наведнъж — лентата в обратната посока беше изненадващо празна.

— Гледай, бе! — въодушевено възкликна санитарят. — Телевизионен хеликоптер! Ще ни дават по новините в шест, готин! Храбри парамедици свалят вражески... — Възторженият му монолог изведнъж секна. Хеликоптерът, който вероятно се намираше над местопроизшествието, рязко зави. За миг Ръсти видя числото 13 на корпуса и окото-лого на телевизия Си Би Ес. После машината експлодира и от ясното следобедно небе заваляха горящи отломки.

Туич изкрещя:

— Исусе, съжалявам! Не исках да падне. — И добави нещо детинско, от което Ръсти се трогна, въпреки че беше в шок: — Вземам си думите обратно!

6.

— Връщам се — заяви Гендрън. Свали бейзболната си шапка и избърса с нея окървавеното си бледо лице. Носът му се беше подул и приличаше на палец на великан. Под очите му се бяха вдлъбнали тъмни сенки. — Съжалявам, обаче цивката зверски ме боли, пък и... вече съм на години. Освен това... — Вдигна ръце и бавно ги отпусна. Стояха един срещу друг и ако беше възможно, Барби щеше да го прегърна и да го потупа по рамото.

— Май съвсем излезе от релси, а? — подхвърли.

Гендрън невесело се засмя:

— Това с хеликоптера преля чашата. — И двамата се загледаха към новия димен стълб.

Барби и Гендрън се бяха отдалечили от местопроизшествието на шосе 117, след като се бяха уверили, че свидетелите на катастрофата са повикали линейка за Елза Андриос, единствената оцеляла. Жената май не беше тежко ранена, макар че не беше на себе си заради смъртта на приятелката си.

— Връщай се тогава. Бавно. Не бързай, спирай да си починеш.

— Ти продължаваш ли?

— Да.

— Смяташ ли, че това чудо свършва някъде?

Барби не отговори веднага. Отначало беше сигурен, обаче сега...

— Надявам се — промърмори.

— Стискам ти палци. — Гендрън му помахаша с шапката си, после пак си я сложи. — Ще ми се довечера да ти стисна ръката.

— И на мен. — Дейл се позамисли и добави: — Ще ми направиш ли една услуга, ако се добереш до мобилния си телефон?

— Естествено.

— Позвъни в армейската база във Форт Бенинг. Помоли да те свържат с полковник Джеймс О. Кокс. Кажи, че е спешно и че се обаждаш от името на капитан Дейл Барбара. Запомни ли всичко?

— Дейл Барбара. Това си ти. Търся полковник Джеймс О. Кокс. Ясно.

— Ако те свържат с него... което е доста съмнително, но ако се случи, разкажи му какво се случва тук. Предай му на всяка цена да се обади на Отдела по антитероризъм. Ще го направиш ли?

Гендрън кимна:

— Стига да мога. Късмет, войнико.

Барби мразеше да го наричат така, обаче козирува. После продължи напред, търсейки онова, което вече не се надяваше да намери.

7.

Откри коларски път през гората, почти успореден на бариерата. Очевидно отдавна не го използваша, защото беше почти скрит от храстите от двете му страни, но придвижването по него беше за предпочитане пред провирането през трънливите шубраци. Сегизтогиз Дейл кривваше на запад и протягаше ръка. Винаги напипваше стената между Честърс Мил и света отвъд нея.

Спря, щом стигна до мястото, на което шосе 119 навлизаше в Таркърс Милс. Шофьорът на преобърнатата камионетка беше отместен от някой добър самарянин отвъд бариерата, но самата камионетка препречваше шосето като голямо умряло животно. При удара задните врати се бяха отворили. Платното беше осеяно със снаксове, десертчета „Сникърс“, „Ринг-Динг“ и „Туинки“. Младеж с тениска с лика на Джордж Стрейт седеше на един дънер и си похапваше „Туинки“.

— Привет! Оттам ли идваш? — Посочи някъде зад Барби. Изглеждаше уморен, изплашен и обезнадежден.

— Да. От другия край на града.

— Невидимата стена няма край, нали? Границата е затворена.

— Да.

Младежът кимна и натисна бутон на мобилния си телефон:

— Дъсти? Още ли си там? — Заслуша се, после каза „добре“ и прекъсна разговора. — С приятеля ми Дъсти се разделихме. Той тръгна на юг. От време на време се чуваме по телефона. Когато успеем да се свържем. Сега се намира на мястото, където е паднал хеликоптерът. Каза, че там става пренаселено.

„Не се и съмнявам“ — помисли си Дейл и попита:

— Не откри ли някаква пролука откъм твоята страна?

Младежът само поклати глава и жестът беше по-красноречив от всякакви думи. Възможно беше да са пропуснали пролуки — дупки с големината на врата или прозорец, само че Барби твърде се съмняваше.

Мислеше, че са откъснати от света.

ВСИЧКИ ВИКАМЕ ЗА ОТБОРА НИ

1.

Барби тръгна обратно по шосе 119, измина около пет километра и се върна в центъра на града. Докато се добере дотам, вече беше шест вечерта. Главната улица беше почти безлюдна, но я огласяше ревът на генератори... навярно няколко дузини. Светофарът на кръстопътя между шосетата 119 и 117 не работеше, обаче в „Дивата роза“ всичко светеше. През витрината Барби видя, че всички маси са заети. Само че като влезе, не чу обичайните разговори: за политика, „Ред Сокс“, местната икономика, „Пейтриътс“, наскоро закупени автомобили и пикапи, „Селтик“, цената на бензина, електрически инструменти... Не се чуваха и обичайните гръмки смехове.

На барплота имаше телевизор и всички се бяха зазяпали в екрана. Изпитвайки дезориентация и усещане за нереалност, които чувства всеки, попаднал на мястото на страховито бедствие, Барби видя, че Андерсън Купър от Си Ен Ен стои на шосе 119, а зад него още горят останките от катастрофиралия лесовоз.

Самата Роуз обслужваше клиентите и от време на време отскачаше до тезгяха да вземе някоя поръчка. Няколко кичура се бяха изплъзнали от мрежичката, придържаща косата ѝ, и обрамчваха лицето ѝ. Изглеждаше уморена и разтревожена. Тезгяхът беше територия на Анджи Маккейн от четири следобед до затварянето на заведението, но тази вечер май отсъстваше. Барби си помисли, че може да е била извън града при спускането на бариерата. В такъв случай доста дълго нямаше да се яви на работа.

Дежурен в кухнята беше Ансън Уилър, когото Роуз наричаше хлапето, макар че той беше най-малко на двасет и пет, а кулинарните му умения се свеждаха само до приготвянето на наденички на грил с гарнитура от зрял фасул — обичайното съботно меню в „Дивата роза“. Тежко и горко на онзи, който си поръчаше нещо друго и беше принуден да консумира взривоопасните пържени яйца на Ансън. От друга страна, хубаво, че той беше тук, защото освен от Анджи нямаше следа и от Дуди Сандърс. Въпреки че не се налагаше да се случи нещо катастрофично, та тя да не се яви на работа. Не че беше много

мързелива, обаче си беше завейана. Колкото до умствените ѝ способности... те не подлежаха на обсъждане. Баща ѝ Анди Сандърс никога нямаше да е кандидат за „Менса“, но в сравнение с нея беше същински Алберт Айнщайн.

По телевизията даваха как хеликоптерите кацат около Андерсън Купър, витлата развяваха дългата му бяла коса, ревът на двигателите почти заглушаваше думите му. Вертолетите бяха бойни машини „Сикорски“. Барби беше летял на такива хеликоптери, докато воюваше в Ирак. Някакъв армейски офицер се появи в кадър, закри с длан микрофона на репортера и му зашепна в ухото.

Клиентите в заведението разтревожено забърбориха помежду си. Барби ги разбираше. И той беше разтревожен. Когато униформен закрива с длан микрофона на прочут телевизионен репортер, без да даде каквото и да е обяснение, със сигурност настъпва краят на света.

Офицерът — полковник, но не Кокс (ако видеше Кокс, Барби щеше да си каже, че напълно е изперкал), довърши монолога си, пусна микрофона и излезе от кадър. Изражението му беше непроницаемо.

Купър заговори:

— Наредиха на всички нас от медиите да се оттеглим назад и да се съберем в магазина „Реймъндс Роудсайд“ на около километър оттук.

Клиентите на Роуз отново замърмориха. Познаваха магазина на Реймънд в Мотън — на витрината му пишеше: „СТУДЕНА БИРА ТОПЛИ САНДВИЧИ ПРЯСНА СТРЪВ“.

Репортерът продължаваше да говори:

— Районът, намиращ се на стотина метра от онова, което наричаме бариерата поради липса на по-точен термин, е обявен за обект, свързан с националната сигурност. При първа възможност ще подновим прякото излъчване, а дотогава гледайте репортаж от Вашингтон. Уолф, ти си.

Надписът в червено, вървящ под кадъра от местопроизшествието, гласеше: **„ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ ГРАД В МЕЙН ОТКЪСНАТ ОТ СВЕТА МИСТЕРИЯТА СЕ ЗАДЪЛБОЧАВА.“** В горния десен ъгъл като неонтова кръчмарска реклама затрепка думичката „ПРЕКЪСВАНЕ“.

На екрана цъфна Уолф Блицър. Роуз беше влюбена в него (наричаше го „моя Уолфи“) и през делничните следобеди не разрешаваше да се гледа друго освен неговото предаване. Тази вечер

Уолфи носеше вратовръзка, но неумело завързана, и дрехите му бяха като за спортуване през уикенда.

— Да обобщим накратко — подхвана той. — Днес около тринайсет часа...

— Беше бая по-рано — обади се някой.

— Вярно ли е за Майра Евънс? — попита друг. — Наистина ли е мъртва?

— Да — кимна Фърналд Бауи. По-големият му брат Стюарт Бауи беше единственият погребален агент в градчето, Фърн му помагаше понякога, когато не беше натряскан, а тази вечер изглеждаше съвсем трезвен. — Стига сте дрънкали, че да чуя какво казват по телевизора.

Барби също искаше да чуе, защото в момента Уолфи съобщаваше тъкмо онази вест, която го интересуваше — че въздушното пространство над Честърс Мил е забранено за полети. Всъщност полетите бяха забранени над цял Западен Мейн и Източен Ню Хемпшир от Луистън-Обърн до Северен Конуей. Президентът непрекъснато получаваше сведения за развоя на събитията. И за пръв път от девет години беше обявена оранжева степен на опасност.

Джулия Шамуей, собственичка и редакторка на „Демократ“, изгледа изпод око Барби, когато той мина край масата ѝ. После загадъчната ѝ усмивчица, която беше нещо като нейна запазена марка, затрептя на лицето ѝ:

— Изглежда, Честърс Мил отказва да се раздели с теб, господин Барбара.

— Май да — кимна той. Не се изненада, че Джулия знае за намерението му завинаги да напусне града, както и причината. Беше живял достатъчно в Мил, за да му е известно, че тя знае всичко, което я интересува.

Роуз го видя тъкмо когато беше понесла две порции наденици с боб (плюс димяща реликва, за която се предполагаше, че доскоро е била пържола) към шестима посетители, нагъчкани на маса за четирима. Вкамени се и се ококори от изумление. После се усмихна. На Барби изведнъж му олекна от тази усмивка, изразяваща искрена радост и облекчение.

„Сигурно така се чувства човек, когато се завръща у дома“ — помисли си.

— Света Богородице, не очаквах пак да те видя, Дейл Барбара!

— Пазиш ли ми престилката? — попита той. Чувстваше се малко неловко. В крайна сметка Роуз беше приютила — него, скитника, скътал в раницата си няколко препоръки, написани на ръка — и му беше дала работа. Накрая му каза, че напълно разбира защо той е принуден да избяга (бащата на Младши не беше от хората, които прощават на враговете си), но Барби още се чувстваше гузен, задето я заряза.

Роуз тръсна чиниите на първото свободно място, което ѝ попадна пред очите, и забърза към Дейл. Беше ниска и пълничка, затова застана на пръсти, за да го прегърне.

— Радвам се, че си тук, пусто да остане! — прошепна.

Той също я прегърна и целуна, после промърмори:

— Обаче Големия Джим и синчето му няма да се зарадват.

Хубавото беше, че тъкмо сега Рени не беше в заведението. Барби осъзна, че (поне в момента) за обитателите на Честърс Мил той, Дейл Барбара, е по-интересен от телевизионните репортажи за градчето им.

— Големия Джим да го духа! — добави Роуз. Дейл се засмя, възхитен от ожесточеността ѝ и доволен от дискретността ѝ. — Тя още шепнеше: — Мислех, че завинаги си напуснал Мил.

— Щях, но закъснях с няколко минути.

— Видя ли... онова?

— Да. После ще ти разкажа. — Пусна я, вгледа се в нея и си помисли: „Ех, защо не беше с десет години по-млада, Роуз... дори с пет...“

— Ще си получа ли обратно работата? — подхвърли.

Тя избърса сълзите си и кимна:

— Слагай престилката и бързо смени Ансън, преди да е изтровил всички ни.

Барби козирува, отиде в кухнята и изпрати Ансън да приема поръчките и да помага на Роуз при сервирането. Младежът облекчено въздъхна и преди да напусне поста си до скарата, сграбчи с две ръце дланта на Дейл и я раздруса:

— Хубаво, че се върна, приятел. Не съм виждал такава навалица. Направо щях да загина.

— Спокойно. Ще нахраним петте хиляди.

Ансън, който не познаваше библейските текстове и не знаеше, че Исус е нахранил пет хиляди души само с пет хляба и две риби,

озадачено го изглежда:

— А? Какво каза?

— Няма значение.

Звънецът до прозорчето, през което подаваха пълните чинии, издрънча.

— Поръчка! — провикна се Роуз.

Барби грабна една шпатула и за миг се огледа — грилът беше в ужасно състояние както винаги, когато Ансън провеждаше ужасните си експерименти, наричани от него „готвене“ — после си сложи престилката, завърза я отзад и отвори шкафа над умивалника, пълен с бейзболни шапки, които обслужващите грила в „Дивата роза“ използваха вместо шапките на майстор-готвачите. Избра една с логото на „Тюлените“ в чест на Пол Гендрън (надяваше се новият му приятел вече да е със семейството си), сложи я с козирката назад и се залови за работа.

2.

В девет и петнайсет, почти час след края на обичайното работно време в събота, Роуз почти насила изпроводи последните клиенти, мърморейки, че са досадни навлеци. Барби заключи външната врата и обърна табелката с надписа „ЗАТВОРЕНО“. Вгледа се в петимата навлеци, които прекосиха улицата и тръгнаха към градската мера, където се бяха събрали петдесетина души и разговаряха помежду си. Гледаха на юг, където силна бяла светлина оформяше нещо като мехур над шосе 119. Светлината не беше от телевизионни прожектори; вероятно военните отцепваха периметъра. А как се прави това нощем? Разбира се, като се постави охрана и се освети мъртвата зона.

Мъртва зона. Звучеше адски злокобно.

Затова пък главната улица беше необичайно тъмна. В някои сгради имаше ток (там работеха генератори), светеха и витрините на магазина на Бърпи, книжарницата, супермаркета „Фуд Сити“ в подножието на хълма и още няколко магазина, захранвани от акумулатори, но уличното осветление не работеше и в повечето апартаменти горяха свещи.

Роуз седна на масата в средата на помещението и запали цигара (пушенето беше строго забранено в обществени сгради, но Барби нямаше да я издаде). Махна мрежичката, придържаща косата ѝ, и невесело се усмихна на новия-стар готвач, който седна срещу нея. Ансън старателно бършеше тезгяха и допълнително го „помиташе“ с дългата си коса, освободена от шапката на „Ред Сокс“.

— Мислех, че няма да видя по-голяма навалица от тази на Четвърти юли, но сгрехих — промърмори Роуз.

— Ако не се беше появил, щяха да ме закарат направо в лудницата.

— На шосе Ф150 една блондинка за малко не ме качи на стоп. — Барби се усмихна, като си спомни случката. — В последния момент се отказа. Иначе отдавна щях да съм далеч оттук. От друга страна, можеше да ме сполети ужасната участ на Чък Томпсън и непознатата в

самолета му. — По телевизията бяха съобщили кой е бил авиоинструкторът. Жената с него още не беше идентифицирана.

Роуз обаче знаеше името ѝ.

— Била е Клодет Сандърс. Почти съм сигурна. Вчера Дуди каза, че на следващия ден майка ѝ имала урок по пилотиране.

Барби посягаше да си вземе пържено картофче, но ръката му застина във въздуха. Внезапно загуби апетита си. Червеното в чинията с картофките повече приличаше на локвичка кръв, отколкото на кетчуп.

— Затова Дуди не е дошла на работа.

Роуз сви рамене:

— Кой знае. Не ми се обади, че ще отсъства. Пък и не би могла, защото телефоните не работят.

Той предположи, че работодателката му говори за стационарните телефони, но докато работеше в кухнята одеде, беше чул как хората се оплакват, че имат затруднения с мобилните си телефони. Според повечето причината беше в това, че всички едновременно се опитват да се свържат и претоварват честотата. Други смятаха, че проблемът е възникнал от стотиците телевизионни репортери, разговарящи по своите свръхмодерни телефони. Барби подозираше нещо по-лошо. Във времена, когато цялата страна страдеше от „терористична“ параноя, службите за охрана на държавната сигурност бяха взели нещата в свои ръце. Някои хора успяваха да се свържат, но с напредването на времето броят им ставаше все по-малък.

— Нищо чудно на вятърничавата Додс да е хрумвало да се чупи от работа, за да се разходи до мола в Обърн — продължи Роуз.

— Господин Сандърс знае ли, че Клодет е била в самолета?

— Не съм сигурна, но ще се изненадам, ако още не е научил. — И тя затананика тихичко, но много мелодично: „Малко градче е, сещаш се за какво говоря...“

Барби се поусмихна и изпя задно с нея втория ред от куплета:

— „Малко градче, скъпа, и всички викаме за отбора ни.“

Текстът беше от стара песен на Джеймс Макмърти, която незнайно защо цели два месеца през лятото беше на мода в няколко мейнски радиостанции за кънтри-музика. Не и по Радиото на Исус, разбира се — там не признаваха певци като Джеймс Макмърти.

Роуз посочи картофките:

— Ще си хапнеш ли още?

— Не. Отцяха ми се.

Той не хранеше особени симпатии към вечно ухиления Анди Сандърс, нито към Дебилната Дуди, която вероятно беше помогнала на първата си приятелка Анджи да разпространи слуха, предизвикал побоя пред „Дипърс“, но като си представеше, че останките от човешко тяло (и най-вече откъснатият крак в крачол от зелен панталон) са били от майката на Дуди... съпругата на градския съветник...

— И на мен. — Роуз забучи цигарата си в кетчупа. Фасът изсъска и на Барби така му се повдигна, че се изплаши да не повърне. Извърна глава и се загледа през витрината, въпреки че поради липсата на осветление не виждаше какво става на улицата.

— Президентът ще направи обръщение към нацията в полунощ — обади се младият Ансън, надвиквайки шума от грохналата съдомиялна. Барби си каза, че може би след тази вечер машината няма да има работа... поне за известно време. Налагаше се да го обясни на Роуз. Предполагаше, че в крайна сметка ще се съгласи с него. Беше умна и практична жена.

Майката на Дуди Сандърс! Господи!

Разбираше, че ако не беше загинала госпожа Сандърс, мъртвата можеше да е друга негова позната. „Малко градче, скъпа, и всички викаме за отбора ни.“

— Ще пропусна обръщението на президента — заяви Роуз. — И без мен може да благослови Америка. Утре ще стана в пет. — В неделя заведението отваряше в седем сутринта, но подготовката на менюто започваше поне два часа по-рано. А в неделя то включваше и канелени ролца. — Вие, момчета, останете да го гледате, ако толкова ви се иска. Само да не забравите на излизане да заключите и двете врати. — Тя понечи да стане.

— Роуз, искам да ти каже нещо за утре.

— Та нали и утре е ден, както е казала Скарлет О'Хара. Не искам да го чуя сега. Всичко с времето си. — Само че сигурно видя нещо особено в изражението му, защото пак седна. — Ей, защо си се начумерил, все едно са ти потънали гемиите?

— Кога за последен път заредиха с газ двата резервоара?

— Миналата седмица. Заредени сме почти до дупка. За това ли се тревожиш?

Барби заизчислява: капацитетът на всеки резервоар беше или триста двайсет и пет, или триста и петдесет галона. На сутринта щеше да провери. Така или иначе, ако Роуз не грешеше, разполагаха с над шестстотин галона. Чудесно. Мъничко щастие през деня, който беше донесъл толкова нещастия на града. Обаче нямаше как да се предвиди колко нещастия ще се случат в бъдеще. А шестстотинте галона пропан все някога щяха да свършат.

— Имаш ли представа какъв е разходът за един ден?

— Важно ли е?

— И то много. Защото сега всичко в заведението се захранва от генератора — осветление, готварски печки, хладилници, помпи. Също и локалното парно, ако дотечера застудее дотолкова, че то да се включи автоматично. А генераторът работи на пропан.

Млъкнаха и се заслушаха в равномерното ръмжене на новия генератор „Хонда“ зад ресторанта.

Ансън Уилър седна при тях:

— При шейсет процента включени уреди генераторът изразходва два галона газ на час.

— Откъде знаеш? — попита Барби.

— Прочетох го на табелката отзад. От обяд, когато спря токът, вероятно разходът е три галона на час. Може би дори повече.

Роуз реагира мигновено:

— Анс, изгаси осветлението навсякъде освен в кухнята. Веднага! И завърти термостата на парното на най-ниската степен. — Позамисли се и добави: — Не, направо го изключи.

Дейл се усмихна и вдигна палец. Веднага беше схванала положението. Не всички в Мил щяха да са като нея. Не всички щяха да са склонни да приемат истината.

— Добре. — Младежът се поколеба. — Не смятате ли, че до сутринта... че най-късно до утре следобед...

— В полунощ президентът на Съединените щати ще направи обръщение към нацията — каза Барби. — Какво ти говори това, Анс?

— Да побързам да изгася лампите.

— Да не забравиш термостата — обади се Роуз, после се обърна към Дейл: — Ще изключи всичко и в жилището си. — Откакто преди десет години беше останала вдовица, тя живееше в апартаментче над ресторанта.

Той кимна. Беше обърнал една картонена покривчица за сервиране (с надпис „Разгледахте ли двайсетте забележителности в Мейн?“) и пресмяташе върху нея. Между двайсет и седем и трийсет галона пропан бяха изразходвани след падането на бариерата. Оставаха около петстотин и седемдесет. Ако Роуз сведеше потреблението до двайсет и пет галона дневно, теоретично газта щеше да стигне за три седмици. При двайсет галона дневно — икономията можеше да се постигне със затваряне на заведението между закуската и обяда и следобед преди вечерята, запасите щяха да са достатъчни за около месец.

„Не е зле — каза си. — Защото ако след месец градът продължава да е откъснат от света, и без това ще затворим, понеже продуктите ще свършат.“

— Какво мислиш? — попита Роуз. — И какви са тези сметки? Нищичко не разбирам.

— Понеже ги гледаш наобратно — отвърна той и осъзна, че всички в града щяха да реагират по същия начин. На никого не беше угодно да приеме истината.

Тя придърпа към себе си импровизирания бележник и провери сметките. После вдигна глава и сепнато погледна Барби. В този момент Ансън изключи осветлението и двамата останаха да се взират един в друг в полумрака, който (поне според Дейл) беше потресаващо убедителен. Положението хич не беше розово и можеше да се усложни още повече.

— Двайсет и осем дни ли? — промърмори Роуз. — Според теб се налага да си правим сметката за няколко седмици, така ли?

— Не знам, но когато бях в Ирак, някой ми даде екземпляр от прочутата Червена книжка на председателя Мао. Държах я в джоба си и я прочетох цялата. В нея се съдържат повече разумни идеи, отколкото биха се пръкнали в главите на нашите политици в редките им моменти на просветление. Един съвет ми се е запечатал в ума: „Пожелай си слънце, но изграждай диги.“ Мисля, че тъкмо това ние... тоест ти...

— Ние! — прекъсна го тя и докосна ръката му. Барби стисна дланта ѝ.

— Както кажеш. И така, налага се да икономисваме. Което означава да затваряме преди и след обяда и да включваме по-малко печки — никакви канелени ролца, макар и аз да ги обичам, никаква

съдомиялна. Стара е и харчи много ток. Известно ми е, че Ансън и Дуди няма да са във възторг, задето ще мият чиниите...

— Не вярвам Дуди да се яви на работа скоро, ако изобщо се върне. Не и след като майка ѝ е мъртва. — Роуз въздъхна. — Ще ми се да вярвам, че е отишла до мола в Обърн. Въпреки че вероятно утре ще научи от вестниците за съдбата на Клодет.

— Може би. — Барби подозираше, че информацията от градчето и от външния свят към Честърс Мил ще е силно ограничена, ако кризата не приключеше скоро, и то с някакво разумно обяснение. Май прословутият звукоизолиращ щит на Максвел Стюарт^[1] се беше задействал.

Ансън се върна. Беше си облякъл якето.

— Свободен ли съм, Роуз?

— Тръгвай. Утре в шест да си на линия.

— Не е ли късничко? — Той се усмихна и добави: — Не че се оплаквам.

— Временно ще отваряме по-късно. — Роуз се поколеба. — И ще затваряме преди обяд и следобед.

— Сериозно? Супер! — Младежът погледна Барби. — Къде ще спиш? Можеш да пренощуваш при мен. Сейда гостува на техните в Дери. — Сейда беше съпругата му.

— Благодаря, но ще се върна в жилището си. Защо не, след като съм платил до края на месеца, нали така? Сутринта оставих ключовете при Петра от дрогерията, но още пазя резервните.

— Хубаво. До утре, Роуз. Ще бъдеш ли тук, Барби?

— И с топ не можеш ме мръдна от Честърс Мил.

Ансън се усмихна още по-широко:

— Яко! — И излезе.

Роуз потърка очите си и мрачно попита:

— Според теб колко време ще изкараме така? Дай някакво предположение.

— Не мога, понеже не знам какво е станало. И докога ще продължи.

— Хей, плашиш ме — прошепна тя.

— И себе си плаша. Предлагам да се наспим. Може би утре сутринта положението ще ни се струва по-розово.

— Въпреки че съм капнала от умора, след този разговор май трябва да взема сънотворно. И все пак се радвам, че се върна.

Барби си спомни нещо много важно.

— Пропуснах да ти кажа. Ако утре супермаркетът е отворен...

— Винаги е отворен в неделя. От десет до шест.

— Ако утре е отворен, зареди ресторанта с продукти.

— Ама доставките от „Сиско“ са в... — Тя млъкна и унило се загледа в него. — Доставките са всеки вторник, но не можем да разчитаме на тях, така ли? Не, разбира се.

— Не — кимна Дейл. — Дори ако положението внезапно се оправи, поне за известно време армията ще постави градчето под карантина.

— Какво да купя?

— Всичко, но най-вече месо. Много месо. Стига магазинът да работи. В което се съмнявам, ако Джим Рени убеди сегашния управител...

— Джак Кейл. Той замести Ърни Калвърт след пенсионирането му миналата година.

— Рени може да го убеди да затвори за неопределено време. Или да накара началник Пъркинс да издаде заповед за затваряне.

— Боже мой, не знаеш ли? — възкликна Роуз и като видя изражението му, добави: — Явно не знаеш. Дюк Пъркинс е мъртъв. Загинал е ей-там. — Тя посочи на юг.

Барби смаяно се втренчи в нея. Ансън беше забравил да изключи телевизора и Уолфи отново съобщаваше, че необяснимо силово поле е отрязало от света градче в Западен Мейн; районът бил отцепен от армията, Консултативният съвет се събирал на съвещание във Вашингтон, в полунощ президентът щял да направи обръщение към нацията, но междувременно призовавал всички американци да се молят заедно с него за жителите на Честърс Мил.

---

[1] Герой от американския комедиен сериал „Умирай умно“. Когато агент 86 Максвел Стюарт иска да проведе секретен разговор с шефа си, използва прозрачния щит. Само че устройството е купено втора ръка и винаги дава дефекти. — Б.пр. ↑

3.

— Татко? Татко?

Рени младши застана на най-горната площадка на стълбището, наклони глава и се заслуша. Никой не му отговори, телевизорът не работеше. Обикновено по това време баща му се беше върнал от работа и гледаше телевизия. През съботните вечери пренебрегваше Си Ен Ен и „Фокс Нюз“ заради „Анимал Планет“ или „Хистъри Чанъл“. Днес сигурно щеше да направи изключение. Младши се заслуша в ръчния си часовник, за да се увери, че не е спрял. Часовникът работеше и явно показваше точното време, понеже навън вече беше тъмно.

Ужасяваща мисъл жегна Младши — може би Големия Джим беше при началника Пъркинс. Нищо чудно тъкмо сега да мъдруваха как да го арестуват, без да се вдига много шум. Защо ли бяха чакали толкова дълго? За да го изведат от града през нощта. Да го закарат в окръжния затвор в Касъл Рок. После щеше да има процес. А след това?

След това — „Шоушенк“. След няколко години престой там той, Младши, вероятно щеше да го нарича просто „Шенк“ като повечето убийци, бандити и хомосексуалисти.

— Глупости ти се въртят в главата! — прошепна, но наистина ли беше така? Събуди се с мисълта, че е убийството на Анджи е било сън... ами да, точно така, защото той никога не би убил човек. Едно е да пребиеш някоя мръсница, съвсем друго — да я очистиш. В крайна сметка не беше престъпник, а... съвсем нормален човек!

После видя окървавените дрехи под леглото и спомените се върнаха. Как хавлиената кърпа, омотана около косата ѝ, падна на пода. Как косматият триъгълник между бедрата ѝ сякаш го предизвикваше. Как нещо изхрущя, когато заби коляно в лицето ѝ. Дъждът от магнитчета за хладилник и как мръсницата се мятеше. „Не бях виновен! — каза си. — Беше...“

— Виновно беше главоболието. — Да, Именно. Само че кой щеше да му повярва? Със същия успех можеше да твърди, че икономът е пречукал гадината. — Татко? — провикна се отново.

Тишина. Големия Джим не беше вкъщи. Нито в полицията, за да заговорничи срещу него. Не би го сторил. Не и баща му, който твърдеше, че за него семейството винаги е на първо място.

Така ли беше обаче? Разбира се, че го твърдеше — та нали беше християнин и съсобственик на Радиото на Исус, но Младши подозираше, че за Големия Джим Рени автокъщата е по-мила от семейството и че мечтата му да стане председател на градския общински съвет е по-силна от стремежа му да „смачка конкуренцията“, както гласеше мотото му.

Младши беше (може би) на трето място в класацията.

За пръв път в живота си осъзна — беше истинско прозрение, че само предполага. Че може би изобщо не познава баща си.

Върна се в стаята си и запали лампата. Странно — светлината ту се усилваше, ту отслабваше и замъждукваше. За миг той си помисли, че очите му не са наред. После се усети, че чува бученето на генератора зад къщата. И на генераторите на съседните къщи. Май токът беше спрял навсякъде. Изпита неописуемо облекчение. Ясно! Спирането на електричеството в целия град беше предизвикало извънредно заседание в общината. Баща му вероятно беше там и обсъждаше положението с другите кретени Сандърс и Гринъл. Може би набучваше карфици на голямата карта на града, вживявайки се в ролята на генерал Патън. Крещеше по телефона на някого от електрическата компания, снабдяваща Западен Мейн, и наричаше шефовете му банда безхаберни посерковци.

Младши взе окървавените си дрехи, извади портфейла, гребенчето, монетите и хапче против главоболие и ги прехвърли в джобовете на чистия си панталон. Изтича по стълбището, пъкна инкриминиращите го доказателства в пералнята, завъртя програматора на най-високата степен, но изведнъж се сети какво беше чувал от майка си, когато беше десетгодишно хлапе — кървави петна се почистват със студена вода. Настрои пералнята на програмата за пране и изплакване със студена вода и мимоходом се запита дали още тогава баща му се е захванал с хобито си да чука секретарките си, или е пазел драгоценния си penis само за съпругата си.

Пусна пералнята и взе да крои планове какво да предприеме. Мислите му течаха сравнително гладко, след като проклетото главоболие вече не го мъчеше.

Реши все пак да се върне на местопрестъплението. Не че му се искаше — тъкмо напротив, обаче се налагаше да проучи положението. Щеше да мине край къщата на Анджи, за да провери колко патрулки са паркирали отпред. И дали е там ванът на криминалозите от окръг Касъл. Те бяха най-опасните му врагове, защото можеха да докажат вината му. Знаеше го, защото беше гледал много серии на „От местопрестъплението“. Беше виждал синьо-белия ван и преди, когато ходеше с баща си в съда. И ако колата беше пред къщата на Маккейн...

„Ще избягам!“

Точно така — щеше да си плюе на петите. Но преди това щеше да се върне у дома и да „посети“ сейфа в кабинета на баща си. Големия Джим не подозираше, че синът му знае комбинацията, както не подозираше, че отрочето му знае и паролата на компютъра му и така е узнало за страстта на баща си към онова, което с Франк Делесепс наричаха „секс «Орео»“ по аналогия с любимите слепени бисквитки — две чернокожи мацки с един бял мъж. В сейфа имаше много пари.

Хиляди долари.

„Ами ако след като видиш вана, се върнеш тук и Големия Джим се е прибрал?“

Да, първо щеше да вземе парите. Веднага. Незабавно.

Влезе в кабинета и за миг му се привидя, че баща му седи на любимото си кресло пред телевизора. Сигурно беше заспал или... ами ако беше получил инфаркт? От три години Големия Джим имаше проблеми със сърцето, най-вече аритмия. Обикновено отиваше в „Кати Ръсел“ и доктор Хаскел или колегата му Рейбърн му правеха някаква манипулация и го „оправяха“. Хаскел беше склонен вечно да продължават така, но Рейбърн (когото Рени старши наричаше „образован боклук“) настоя Големия Джим да посети кардиолог в Общинската болница в Луистън. Заключение на специалиста беше, че пациентът трябва да бъде лекуван в болнични условия. Рени старши, който ненавиждаше болниците, заяви, че по-често ще си говори с Бог и Той ще го излекува. Междувременно редовно си вземаше лекарствата и през последните месеци състоянието му май се беше подобрило, но сега... може би...

— Татко?

Тишина. Младши натисна бутона за осветлението. И тази лампа мъждукаше, но слабата ѝ светлина прогони сянката, която той беше

помислил за тила на баща си. Нямаше да страда кой знае колко, ако дъртият хвърлеше топа, но беше доволен, че не е станало тъкмо тази вечер. Щеше още повече да усложни положението.

Все пак той се приближи до сейфа, стъпвайки на пръсти като герой от анимационно филмче; същевременно изпод око наблюдаваше дали фаровете на хамъра ще проблеснат през прозореца, предупреждавайки за пристигането на Големия Джим. Махна картината, която скриваше сейфа (на нея беше изобразен Исус, който изнасяше прочутата си проповед от планината), и набра шифъра. Повтори процедурата два пъти, преди дръжката да се завърти, понеже ръцете му трепереха.

Сейфът беше претъпкан с пачки банкноти и пергаментови листове, върху които бяха отпечатани думите **„БОН НА ПРИНОСИТЕЛЯ“**. Младши подсвирна. При последното отваряне на касата (тогава сви петдесетачка, за да отиде на панаира във Фрайбърг) вътре имаше много пари, но не и цели пачки. Нито пък бонове. Спомни си табелката на бюрото на баща си в автокъщата с гравирани надпис: **„ИСУС ЩЕ ОДОБРИ ЛИ ТАЗИ СДЕЛКА?“** Въпреки че не беше на себе си от тревога и страх, Младши се запита дали Исус би одобрил страничните дейности на Големия Джим.

— Не ми пука какви ги върши дъртият, важното е аз да се оправя — промърмори. Взе петстотин долара в банкноти от петдесет и двайсет, размисли и извади още няколко стотачки. При толкова много пари баща му едва ли щеше да забележи липсата на такава дребна сума. А пък ако все пак се усетеше, щеше да разбере постъпката на сина си. Дори да я одобри. Нали често повтаряше: „Бог помага на онези, които сами си помагат.“

Което вдъхнови Младши да си помогне, като вземе още четиристотин долара. Затвори сейфа, набра шифъра и върна Исус на стената. Грабна някакво яке от дрешника в коридора и напусна къщата, съпроводен от бученето на генератора и пералнята, която премахваше от дрехите му кръвта на Анджи.

4.

В къщата на Маккейн нямаше никого.

Абсолютно никого, мамка му!

Младши постоя под дървото от отсрещната страна на улицата, питайки се дали да вярва на очите си: не се забелязваше движение, джипът на Хенри Маккейн и приуса на жена му ги нямаше. Изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно.

Може би бяха на общинската мера. Тази вечер там бъкаше от народ. Нищо чудно да обсъждаха прекъсването на електричеството, въпреки че той не си спомняше подобни събирания при предишни спирания на тока: обикновено хората се прибираха вкъщи и си лягаха уверени, че (освен ако нямаше силна буря) като станат за закуска, лампите им ще светят.

Може би електричеството беше прекъснато от сериозно бедствие — от онези, заради които телевизиите прекъсват редовните си предавания, за да излъчат репортажи от местопроизшествието. Младши смътно си спомняше, че малко след „инцидента“ с Анджи някакъв дядка го попита какво става. За всеки случай се беше постарал да не разговаря с никого по обратния път към къщата на Маккейн. Наведе глава и вдигна яката на якето си, докато вървеше по Мейн Стрийт (за малко не се сблъска с Ансън Уилър, който тъкмо излизаше от „Дивата роза“). За негов късмет уличното осветление не работеше и нямаше опасност някой да го познае. Още един дар от боговете.

А сега това. Трети подарък. Грамаден. Наистина ли още не бяха открили трупа на Анджи? Или ченгетата му устройваха капан?

Представи си как шерифът на окръг Каунти или детектив от щатската полиция казва:

— Важното е да се спотаим и да чакаме, момчета. Всеизвестно е, че убиецът винаги се връща на местопрестъплението.

„Глупости! Така става само по телевизията!“ Въпреки това, докато прекосяваше улицата (сякаш привлечен от невидима неведома сила), той очакваше срещу него да блеснат прожектори и да го

приковат с лъчите си като пеперуда, забодената на картон, очакваше някой да изкрещи в мегафон:

— Спри! Горе ръцете!

Не се случи нищо.

Щом стъпи на алеята за коли (сърцето му биеше до пръсване и кръвта пулсираше в слепоочията му, но главата не го болеше, което беше добър признак), отново се загледа в тъмната и притихнала къща на семейство Маккейн. Не се чуваше дори бучене, въпреки че съседите Гринъл имаха генератор.

Младши се обърна и видя как над дърветата се издига балон от бяла светлина. Нещо се беше случило в южния район на града или в Мотън. Дали това беше предизвикало спирането на тока? Твърде вероятно.

Приблужи се до вратата откъм алеята. Входната врата още беше отключена, щом никой не се беше върнал след инцидента с Анджи, само че не му се искаше да я използва. Разбира се, при необходимост щеше да е принуден да влезе през парадния вход. Валчестата дръжка се завъртя.

Той надникна в кухнята и веднага подуши кръвта — малко напомняше миризма на развален спрей за колосване на дрехи.

— Хей! Ало? Вкъщи ли сте? — провикна се. Почти беше сигурен, че е сам, но ако по някаква идиотска случайност Хенри или Ла донна бяха оставили колите си на мерата и се бяха върнали пеш (пропускатки някак си да забележат мъртвата си дъщеря на пода в кухнята), щеше да закрещи. Точно така! Щеше да закрещи и да „открие трупа“. Разбира се, нямаше да заблуди криминалистите, но поне щеше да спечели малко време. — Хей! Господин Маккейн? Госпожо Маккейн? — После в пристъп на вдъхновение извика: — Анджи? Вкъщи ли си?

Щеше ли да я нарече така, ако не я беше убил? Не, разбира се. Изведнъж му хрумна ужасяваща мисъл: Ами ако тя му отговореше? Ако му отговореше с гъгвив глас заради кръвта в гърлото ѝ?

— Я се стегни! — промърмори. Само дето му беше много трудно да се овладее, особено в тъмното. Освен това в Библията такива неща се случваха много често. В Библията хората понякога възкръсваха като зомбитата в „Нощта на оживелите мъртъвци“. — Хей, има ли някой?

Никой не отговори. Пълна тишина.

Зрението му се беше приспособило към полумрака, но не съвсем. Трябваше да си вземе фенерче от вкъщи, ама как да се сети, след като е свикнал само да натиска бутона за осветлението? Прекоси кухнята, прекрачвайки трупа на Анджи, и отвори първата от двете врати в дъното. Зад нея имаше килер — дълги полици, отрупани с бутилки и консерви. Опита другата и този път щастието му се усмихна. Попадна в пералното помещение. И ако нещото на полицата вдясно беше онова, за което го мислеше, значи продължаваше да му върви.

Не беше сгрешил. Наистина беше фенерче. Като отидеше в кухнята, трябваше да внимава да не го види някой (ами да, щеше да спусне щорите), но тук, в пералното помещение можеше да си свети на воля.

Насочи лъча към полиците. Прах за пране. Белина. Омекотител за тъкани. Кофа и бърсалка. Чудесно. Нямаше генератор да изпомпва водата и тя щеше да е студена, но пък сигурно щеше да източи от чешмата достатъчно, за да напълни кофата. В краен случай щеше да вземе и от казанчетата в тоалетните.

Тъкмо студена вода му трябваше. Кръвта излиза от студена вода.

Щеше да се вслуша във вечните съвети на майка си, прочута чистница: „Чиста къща, чисти ръце, чисто сърце.“ Щеше да почисти кръвта, после да избърше всичко, което си спомняше да е докосвал, и всичко, което беше забравил дали е докосвал. Само че първо... Трупът!

Реши, че на първо време ще го скрие в килера. Хвана под мишниците мъртвата и я завлече дотам, после я пусна: туп! И се залови за работа. Тананикаше си тихичко, докато залепи магнитчетата обратно на вратата на хладилника, след това спусна щорите. Напълни кофата почти догоре, преди кранът да засвисти. Пак му беше провървяло.

Тъкмо когато усърдно търкаше пода — проклетата кръв не се измиваше лесно, както си беше представял — някой затропа на външната врата.

Той вдигна глава, ококори се, устните му се разтегнаха в ужасяваща гримаса.

— Анджи? — изплака някакво момиче. — Анджи, вкъщи ли си? — Затропа отново, после отвори вратата. Край, късметът му беше изневерил. — Анджи, дано си тук. Господи, дано си вкъщи! Видях колата ти в гаража...

Мамка му! Гаражът! Как не се беше сетил да погледне в тъпия гараж!

— Анджи! — отново изплака онази. Гласът ѝ му се стори познат. Да му се не види, дали не беше онази тъпачка Дуди Сандърс? Ами да. — Анджи, тя каза, че мама е мъртва! Госпожа Шамуей каза, че е мама е умряла!

Младши се надяваше тя първо да се качи на горния етаж, където беше стаята на приятелката ѝ. Обаче тъпачката тръгна към кухнята, като се движеше опипом в мрака.

— Анджи? В кухнята ли си? Стори ми се, че видях светлина!

Главата пак го заболя и вината беше на скапаната наркоманка, дето си вреше носа където не ѝ е работа. Каквото и да се случеше след малко, също щеше да е по нейна вина.

5.

Дуди Сандърс още беше малко дрогирана и малко пияна; мъчеше я махмурлук; майка ѝ беше мъртва; промъкнала се беше неканена в къщата на приятелката си; стъпи на нещо, което се изплъзна изпод краката ти и тя едва не падна. Вкопчи се в перилото на стълбището и извика от болка, понеже си удари два пръста. Донякъде разбираше, че всичко това се случва с нея, същевременно ѝ изглеждаше нереално. Струваше ѝ се, че е попаднала в някакво паралелно измерение като в научнофантастичен филм.

Наведе се да види в какво се е спънала. Приличаше на голяма хавлиена кърпа. Някой глупак я беше захвърлил на пода в антрето. После ѝ се стори, че чува стъпки в мрака. В кухнята.

— Анджи? Ти ли си? — Тишина. Още усещаше, че там има някой, но може би се лъжеше. — Анджи? — Отново пое по коридора, протегнала дясната си ръка — пръстите ѝ сигурно щяха да се подуют, дори ѝ се струваше, че вече са се подули. — Анджи, дано си вкъщи! Мама е мъртва, наистина! Каза ми го госпожа Шамуей, а тя никога не се шегува.

Денят беше започнал чудесно. Тя стана рано (в десет, но за нея това беше ранни зори) и нямаше намерение да се чупи от работа. После обаче ѝ се обади Саманта Буши, че е купила по интернет няколко нови кукли Брац, и я покани да ги изтезават заедно. Пристрастили се бяха към това занимание още в гимназията — купуваха куклите от гаражни разпродажби, обесваха ги, забиваха гвоздеи в тъпите им кратуни, заливаха ги със запалителна течност и ги подпалваха — и Дуди знаеше, че вече би трябвало да се откажат, понеже двете с Анджи вече бяха почти възрастни, а тези игрички бяха за деца. И като се замисли човек, май бяха и малко откачени, но какво от това? Саманта живееше сама на Мотън Роуд — е, обитаваше скапана каравана, обаче си беше само нейна, след като през пролетта мъжът ѝ духна завинаги — а Литъл Уолтър спеше по цял ден. Освен това тя винаги имаше трева. Дуди предполагаше, че ѝ я носят мъжете, с които купонясваше през съботните и неделните дни. Само че Дуди се

беше отказала от тревата. След неприятностите с готвача се беше зарекла никога повече да не се друса. В деня на обаждането на Сами „никога повече“ продължаваше повече от седмица.

— Ще ти отстъпя Джейд и Ясмин — заубеждава я приятелката ѝ. — Освен това имам страхотна... сецаш се какво. — Винаги казваше така, та ако някой ги подслушва, да не разбере за какво става дума.

Дуди обаче разбираше и усети леко гъделичкане между бедрата (точно в нейната... сецаш се какво), въпреки че и това беше тъп пубертетски навик и би трябвало отдавна да са го забравили.

— Не мога, Сам. Трябва да съм на работа в два, а...

— Ясмин чака — прекъсна я Саманта. — А ти я мразиш в червата.

Така си беше. Според Дуди Ясмин беше най-гадната. Пък и до два следобед имаше цели четири часа. Пък и какво толкова, ако позакъснееше? Роуз нямаше да я уволни. Кой друг щеше да се навие да върши тая скапана работа?

— Добре, но за малко. И само защото наистина мразя Ясмин.

Сами се изкиска, а Дуди добави:

— И вече не искам сецаш се какво. Нито другото.

— Твоя си работа. Идвай бързо.

Дуди се качи на колата и „отиде бързо“; разбира се, установи, че изтезанието на кукли не ѝ прави удоволствие, ако не е пушила малко трева, затова се надрусва. Направиха на Ясмин „пластична операция“ на лицето с препарат за отпушване на канали, което си беше страхотна забава. После Сами я задържа да ѝ покаже сладурското розово боди, което си беше купила от „Деб“, и макар да беше пуснала коремче, според Дуди още изглеждаше супер (може би така ѝ се струваше, защото и двете бяха друсани... какво ти друсани, направо не бяха на себе си), и тъй като Литъл Уолтър още спеше (бащата беше настоял да го кръстят на някакъв стар блусар^[1] и Дуди си мислеше, че бебето може да е умствено изостанало, щом все спи, което изобщо нямаше да е чудно предвид количествата трева, дето Сам беше изпушила, докато беше бременна с него), двете си легнаха заедно и направиха „онова, другото“.

После заспаха, а когато Дуди се събуди, бебето ревеше, та се късаше, и минаваше пет часът. Вече беше адски закъсняла за работа, освен това Саманта извади бутилка „Джони Уокър“ и изпиха по една,

две, три чаши, после решиха да проверят какво е станало с бебето Брац в микровълновата, обаче токът беше спрял.

Дуди се върна в града, като шофираше с около двайсет и пет километра в час и непрекъснато поглеждаше в огледалцето за обратно виждане за патрулна кола, защото знаеше, че ако някой я спре, то непременно ще е онази червенокоса мръсница Джаки Уетингтън. Гонеше я ужасна параноя. Страхуваше се, че ако баща ѝ е решил да се прибере по-рано от магазина, ще подуши дъха ѝ, вонящ на алкохол. Или пък че майка ѝ ще си е вкъщи, защото толкова се е уморила от тъпия урок по пилотиране, че се е отказала от редовното си посещение в залата за бинго.

„Моля те, господи — повтаряше си. — Моля те, помогни ми този път да ми се размине и повече няма да правя сецшаш се какво. Нито другото. Никога, докато съм жива!“

Бог чу молбата ѝ. Тя не завари никого у дома. И тук токът беше спрял, но в главата ѝ беше такава каша, че това не ѝ направи впечатление. Качи се на пръсти в стаята си на горния етаж, свали панталона и блузата си и си легна. „Само за няколко минути“ — каза си. След малко стана, пъкна в пералнята дрехите, вонящи на ганджа, а самата тя се пъкна под душа. Миришеше на парфюма на Сами, който приятелката ѝ сигурно купуваше на литър от магазина на Бърпи.

Заради спрелия ток не можа да настрои радиочасовника и когато чукалото по външната врата я събуди, вече се беше стъмнило. Навлече си халата и отиде да отвори — уверена беше, че червенокосата полицайка с големите цици е дошла да я арестува заради шофиране в нетрезво състояние и под въздействието на наркотици. Дуди смяташе, че тъкмо тази сецшаш се какво не е незаконна, обаче не беше съвсем сигурна.

Не беше Джаки Уетингтън, а Джулия Шамуей, издателката на вестник „Демократ“. Държеше фенерче и с него освети лицето на Дуди (вероятно подпухнало от съня и със зачервени очи), после отпусна ръка, но за секунда лъчът пробяга и по нейното лице и Дуди видя съчувствие, от което сърцето ѝ се сви от страх.

— Горкото ми момиче — промълви Джулия. — Не знаеш, нали?

— Какво да не знам? — промърмори тя и усещането ѝ за паралелен свят се завърна. — Какво?

Джулия Шамуей ѝ отговори.

---

[1] Литъл Уолтър (Марион Уолтър Джейкъбс), 1930–1968 — американски блусар, изпълнител на хармоника. Заради виртуозността му го сравняват с Чарли Паркър и Джими Хендрикс. — Б.пр. ↑

6.

— Анджи? Анджи, моля те, отговори!

Пак запристъпва по коридора. Ръката ѝ пулсираше от болка. Също и главата ѝ. Можеше да потърси баща си — госпожа Шамуей ѝ предложи да я закара до погребалното бюро на Бауи, обаче кръвта ѝ се смразяваше при мисълта за онова място. Освен това искаше да е с Анджи. Анджи щеше да я прегърне, без да пожелае да правят онова, другото. Тя беше най-добрата ѝ приятелка.

Някой излезе от кухнята и тръгна към нея.

— Ох, знаех, че си тук! — Тя се разрида още по-силно, протегна ръце и забърза към тъмния силует. — Случи се нещо ужасно! Сигурно Бог ме наказва, защото съм лоша.

Съществува в сянката също протегна ръце, но не за да я прегърне. Дланите му се ключиха около шията ѝ.

**ЗА БЛАГОТО НА ГРАДА, ЗА БЛАГОТО НА
ХОРАТА**

1.

Анди Сандърс наистина беше в погребалната агенция на Бауи. Беше влязъл там със сърце, натежало от скръб.

Седеше в Зала за възпоминания №1, компания му правеше само ковчегът в предната част на помещението. Гъртруд Евънс на осемдесет и седем (или на осемдесет и осем) години преди два дни беше починала от сърдечна недостатъчност. Анди беше изпратил съболезнователно писмо, макар че май нямаше кой да го получи; съпругът на Гърт беше починал преди десет години. Нямаше значение. Починеше ли някой от избирателите му, той винаги изпращаше съболезнователно писмо на кремава бланка с надпис: „ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТ“. Смяташе го за свой дълг.

Големия Джим пет пари не даваше за такива подробности. Големия Джим беше прекалено зает с управляването на онова, което наричаше „нашия бизнес“, а именно градчето Честърс Мил. Всъщност го управляваше като собствена железопътна компания, но Анди не му се сърдеше, защото знаеше, че Рени Старши е умен. Знаеше и още нещо: без Андрю де Лоуис Сандърс вероятно нямаше да изберат Големия Джим дори за кучкар, който да лови бездомните псета. Големия Джим пробутваше коли на старо, подмамвайки клиентите с наглед изгодни ниски вноски и подаръци от рода на евтини корейски прахосмукачки, но когато се опита да получи лиценз за продажба на автомобили „Тойота“, компанията предпочете за свой представител Уил Фрийман. И до днес Рени старши не разбираше как може японците да са толкова тъпи, та да не изберат него предвид рекордните му продажби и стратегическото разположение на автокъщата му близо до шосе 119.

Анди обаче разбираше. Вярно, че умът му не сечеше като бръснач, но осъзнаваше, че на Големия Джим липсва нещо много важно — човещина. Беше корав човек (онези, които се бяха опарили от уж изгодните му вноски, биха го нарекли коравосърдечен) и умееше да убеждава, обаче от него лъхаше студенина. За разлика от него Анди притежаваше топлота „за износ“. При срещите с избирателите той им

казваше, че с Големия Джим се допълват взаимно като фъстъченото масло и желето и че Честърс Мил няма да е същият, без двамата да карат впряга (заедно с третия съветник, чиято длъжност в момента се изпълняваше от Андрея Гринъл, сестрата на Роуз Туичъл). Открай време Анди харесваше съвместната работа с Рени старши. Разбира се, заради финансовата изгода, особено през последните две-три години, но и защото продавачът на коли му допаднаше като човек. Големия Джим знаеше как да върши нещата и защо ги върши.

— Нагърбили сме се с тежка работа — казваше често. — Но го правим за хората. За тяхно добро.

Което беше чудесно. Няма нищо по-хубаво от това да работиш за добруването на ближните.

Само че... тази вечер...

— От самото начало бях против проклетите уроци по пилотиране — прошепна и отново заплака. След малко се разрида, обаче не пречеше на никого, понеже Бренда Пъркинс си беше тръгнала, след като постоя до мъртвия си съпруг, а братята Бауи бяха на долния етаж. Затрупани бяха с работа (Анди смътно осъзнаваше, че се е случило нещо много страшно), Фърн Бауи беше отскочил да хапне в „Дивата роза“ и за учудване на Анди не го прогони, когато се върна. Продължи по коридора, без дори да погледне опечаления съпруг с разрошена коса и разхлабена вратовръзка, който седеше, отпуснал ръце между коленете си.

Фърн беше слязъл в „работното помещение“ (отврат, отврат!), както го наричаха с брат му Стюарт. Дюк Пъркинс лежеше там. Също и проклетият Чък Томпсън, който може би не беше навил Клодет да се учи да пилотира, но и не я беше разубедил. Може би имаше и други мъртъвци. Клодет — със сигурност.

Анди изстена и още по-силно стисна дланите си. Не можеше да живее без нея... не, не можеше! И не само защото я обичаше повече от всичко на света. Дрогерията работеше само благодарение на нея (и на редовните финансови инжекции от Джим Рени, укривани от данъчните); ако магазинът се управляваше от Анди, щеше да фалира още в края на деветдесетте. Неговата специалност бяха хората, а не воденето на счетоводство. Жена му разбираше от сметки. По-точно беше разбирала.

Последната мисъл болезнено отекна в съзнанието му и той отново изстена.

Клодет и Големия Джим се сдушиха и съумяха да подправят документацията на общината малко преди финансовата ревизия. Проверката трябваше да е внезапна, обаче едно пиленце подшушна на Рени старши какво предстои. Двамата съюзници си послужиха с компютърната програма, която Клодет наричаше „Госпожа почтеност“, защото винаги изкарваше проверяваните като невинни божи кравички. В крайна сметка съзаклятниците не влязоха в затвора (което щеше да е несправедливо, защото всичко, което правеха — е, почти всичко — беше за благо на града).

Истината за Клодет Сандърс беше следната: тя беше по-красива и по-добросърдечна версия на Джим Рени, с която той спеше и споделяше тайните си, затова животът без нея му се струваше немислим.

Отново зариде и тъкмо тогава Големия Джим сложи ръка на рамото му и леко го стисна. Анди не го беше чул да влиза, обаче не се стресна. Почти беше очаквал да усети приятелската ръка на рамото си, понеже Рени старши винаги се появяваше, когато му беше най-необходим.

— Предположих, че си тук — промърмори Големия Джим. — Анди, приятелю, толкова съжалявам!

Съветник Сандърс се изправи, прегърна Рени старши, облегна глава на гърдите му и прошепна през сълзи:

— Казах й, че тези уроци са опасни! Казах й, че Чък Томпсън е кретен като баща си!

Големия Джим прокара длан по гърба ми:

— Знам. Сега обаче тя е на по-хубаво място и ще вечеря с Исус печено говеждо и пресен грах, задушен с масло. Мисли само за това, за нищо друго. Искаш ли да се помолим?

— Да! Да, приятелю! Да го направим заедно!

Коленичиха и Рени старши дълго и усърдно се моли за душата на Клодет Сандърс. (Стюарт Бауи, намиращ се в работното помещение, го чу, погледна към тавана и отбеляза: „Този тип няма ни свян, ни умора!“).

След три-четири минути „И нека се хвалим в скърбите си, както знаем, че скръбта произвежда твърдост“ и „Когато бях дете, като дете

говорех“ (Анди не разбра каква е връзката на последното със смъртта на Клодет, обаче му беше все едно; успокоително беше да коленичи редом с Големия Джим), Рени завърши с „В името на Отца, амин“ и помогна на съветник Сандърс да се изправи. Хвана го за раменете и го погледна право в очите:

— Е, партньоре. — Станеше ли работата дебела, винаги го наричаше партньор. — Готов ли си да отидеш на работа?

Анди недоумяващо го изгледа.

Рени кимна, все едно Сандърс беше отговорил отрицателно, което щеше да е съвсем разбираемо предвид обстоятелствата.

— Знаем колко ти е трудно. Не е честно да го искам от теб тъкмо сега. Бог ми е свидетел, че имаш пълно право да ме фраснеш в зъбите. Само че понякога се налага да поставим на първо място благото на другите, нали така?

— Благото на града — промърмори Анди и за пръв път след смъртта на Клодет сякаш видя лъч надежда.

Големия Джим кимна. Изражението му беше сериозно, но очите му радостно блестяха. На Анди му хрумна нещо странно: „Изглежда подмладен с десет години.“

— Именно! Ние сме пазители, партньоре. Пазители на общото благо. Невинаги е лесно, но винаги е необходимо. Изпратих онази Уетингтън да намери Андрея и да я доведе в залата за съвещания. С белезници, ако се наложи. — Той се засмя. — Бас държа, че ще я заварим там. Пит Рандолф прави списъка на всички ченгета, които в момента са в града. Обаче и без списък знам, че не са достатъчно. Ние с теб ще се заемем с този въпрос, партньоре. Ако положението не се оправи, ключовата дума е контрол. Налага се вземем властта в свои ръце. Ще ме подкрепиш ли?

Анди кимна. Може би така поне за малко щеше да прогони мисълта за Клодет. Но дори да не се разсееше, изпитваше необходимост час по-скоро да се махне от погребалната агенция. Призляваше му, щом погледнеше Гърт Евънс в ковчегата. Призляло му беше и от обляното в сълзи лице на вдовицата на началник Пъркинс. Пък и Рени не искаше нещо невъзможно. Анди само щеше да седи до масата за съвещания и да вдига ръка, когато Големия Джим вдигнеше неговата. Андрея Гринъл, която вечно изглеждаше полузаспала, щеше

да стори същото. Наложеха ли се извънредни мерки, Рени щеше да ги въведе. Рени щеше да се погрижи за всичко.

— Да тръгваме — каза му.

Големия Джим го потупа по гърба, прегърна го през раменете и го изведе от погребалната агенция. Ръката му беше тежка. Но от нея на Анди му полекна.

Изобщо не се сети за дъщеря си. Толкова беше покрусен, че напълно я беше забравил.

2.

Джулия Шамуей бавно крачеше по Къмънуелт Стрийт, където бяха къщите на най-богатите хора в градчето, вървейки към Мейн Стрийт. Щастливо разведена отпреди десет години, тя живееше в апартаментче над редакцията на „Демократ“ заедно с Хорас, старото си уелско корги. Беше го кръстила на великия Хорас Грийли, прославил се с фразата „Върви на запад, млади човече, върви на запад“^[1], въпреки че според нея истинската му заслуга беше работата му като главен редактор на „Ню Йорк Трибюн“. Казваше си, че ако може да работи наполовина добре колкото Грийли в „Трибюн“, ще се смята за преуспяла жена.

Разбира се, в очите на нейния Хорас тя вече беше преуспяла, поради което за нея той беше най-милото куче на света. Щеше да го изведе веднага щом се прибереше у дома, после щеше да си заслужи още по-голямо уважение, като пуснеше в паничката му няколко парченца от пържолата, останала от снощната ѝ вечеря. Така и на двамата щеше да им стане радостно, а тя изпитваше необходимост да се зарадва на нещо — на каквото и да било, защото беше много разтревожена.

Не ѝ се случваше за пръв път. Живееше в Мил четирийсет и три години — от раждането си до ден-днешен, и през последните десет все по-малко харесваше случващото се в родното ѝ градче. Тревожеше се от необяснимата разруха на градската канализация и на завода за преработка на отпадъци въпреки парите, които се наливаха в тях, тревожеше се за предстоящото затваряне на скикурорта „Облакът“, тревожеше се, че Джеймс Рени ограбва града с още по-големи суми, отколкото тя предполага (а тя предполагаше, че от десетки години Големия Джим краде като за последно). Разбира се, тревожеше се и от новото събитие, което ѝ се струваше прекалено мащабно, за да го проумее. Опитах ли се да направи разбор на случващото се, умът ѝ се съсредоточаваше върху някаква наглед незначителна подробност — например, че все по-трудно се свързваше по мобилния си телефон. Да не говорим, че никой не ѝ се беше обадил, което беше много

обезпокояващо. Не я притесняваше липсата на обаждания от загрижени приятели и роднини извън града, а това, че досега мобилният ѝ телефон щеше да прегрее от повиквания на репортери от други вестници — луистънския „Сън“, портландския „Прес Хералд“, дори от „Ню Йорк Таймс“.

Всички ли в Мил имаха същите затруднения?

Мислеше да отиде до границата с Мотън и да види какво става. Щом не можеше да позвъни на Пит Фрийман, най-добрия фотограф, сама щеше да фотографира местопроизшествието с верния си нikon. Беше чула, че е създадена нещо като карантинна зона откъм страната на Мотън и Честърс Мил, може би и в други градове, но тя щеше да се промъкне до самата граница. Да, щяха да я предупредят, обаче щяха да си останат с предупреждението, ако преградата наистина беше непроницаема.

— Ще натрошат костите ми с камък и прът, но думите не могат да ме наранят — промърмори. Точно така. Ако думите можеха да я наранят, Джим Рени щеше да я прати в интензивното след материала ѝ за пародията на ревизия, направена преди три години. Естествено той беше вдигнал голяма пушилка и беше заплашил да съди вестника, но си остана само с това; Джулия се изкушаваше да напише редакционна статия по темата, дори ѝ беше намислила заглавие: „ПРЕСТЪПНИК ОТ ВЛАСТТА ОТЪРВАВА КОЖАТА“.

Да, тревожеше се за много неща. Свързано беше с работата ѝ. Не беше свикнала да се притеснява за собственото си поведение, а сега, докато стоеше на ъгъла на Мейн и Къмън Стрийт, я гнетеше безпокойство. Вместо да завие наляво по главната улица, тя се обърна в посоката, откъдето беше дошла. И каза тихо, както обикновено говореше на Хорас:

— Не биваше да оставям само онова момиче.

Нямаше да зарече Дуди, ако беше с колата си. Пък и хлапачката беше ужасно настоятелна. И миришеше особено. Наркотици? Може би. Джулия не беше от хората, които ще я осъждат. На младини и тя беше пушила трева. Може би наркотикът щеше да помогне на Дуди да преодолее болката от смъртта на майка ѝ.

— Не берете грижа за мен — каза момичето. — Ще намеря татко. Първо обаче ще се преоблека. — И посочи халата, с който се беше загърнала.

— Ще почакам — промърмори Джулия... въпреки че не ѝ се искаше. Чакаше я дълга нощ и като начало трябваше да изпълни дълга си към кучето. Хорас сигурно щеше да се пръсне, защото не го беше извела в пет часа, и сигурно беше гладен. Щом се погрижеше за него, щеше да отиде при онова, което хората наричаха бариера. За да види с очите си за какво става дума. Да направи снимки, ако има нещо за фотографиране.

След това ѝ предстоеше най-важното: да се опита да пусне извънредно издание на „Демократ“. Важно беше за нея и смяташе, че е важно за града. Разбира се, патаклатата можеше да приключи до сутринта, но и умът, и сърцето ѝ подсказваха, че това няма да се случи.

Така или иначе... Сбърка, че остави сама Дуди Сандърс. Малката сякаш се държеше, но може би беше в шок и не осъзнаваше какво е станало. Разбира се, и дрогата оказваше влияние. Обаче говореше свързано.

— Няма нужда. Не искам да ме чакате.

— Сега не е хубаво да оставаш сама, миличка.

— Ще отида у Анджи. — Дуди сякаш се поразведри, макар че сълзите се стичаха по страните ѝ. — Заедно ще намерим татко.

Според Джулия малката Маккейн притежаваше мъничко повече ум от Дуди, която беше наследила красотата на майка си, но (за жалост) ума на баща си. Все пак Анджи беше приятелка и ако тази вечер някой имаше нужда от верен приятел, то това беше Дуди Сандърс.

— Мога да те придружа... — подхвана, макар да не ѝ се искаше. Даваше си сметка, че дори в зашеметеното си състояние момичето вероятно усеща нежеланието ѝ.

— Не. Само на няколко пресечки е.

— Ами...

— Госпожо Шамуей... сигурна ли сте? Наистина ли майка ми...

Джулия неохотно кимна. Ърни Калвърт беше потвърдил, че е видял номера на самолета. Получила беше от него и нещо, което би трябвало да се предаде на полицията. Сигурно щеше да го убеди да отиде в участъка, ако не беше смайващата новина, че Дюк Пъркинс е мъртъв и го замества онзи некадърен пор Рандолф.

Ърни ѝ даде окървавената шофьорска книжка на Клодет Сандърс. Беше в джоба ѝ сега, докато стоеше на площадката пред

къщата на Сандърс, и там щеше да остане. Щеше да я предаде или на Анди Сандърс, или на това бледо момиче, когато му дойдеше времето... но моментът още не беше настъпил.

— Благодаря — учтиво каза Дуди. — Вървете си, ако обичате. Не ви гоня, обаче... — Затвори вратата, без да довърши изречението.

И какво направи Джулия Шамуей? Подчини се на двайсетгодишно момиче, побъркано от скръб и вероятно дрогирано дотолкова, че да не отговаря за действията си. От друга страна, не можеше безкрайно да виси тук, колкото и да съчувстваше на Дуди. Имаше и други отговорности — Хорас, вестника. Едни се присмиваха на черно-белите снимки, направени от Пит Фрийман, и на обширните материали, посветени на местни събития, като например ежегодния магичен бал на средното училище; други твърдяха, че вестникът става само за постилане на котешката тоалетна, но всички четяха „Демократ“, особено когато се случеше някакво нещастие. Джулия беше решена утре съгражданите ѝ да си получат вестника, дори ако ѝ се наложеше да будува цяла нощ. Което ѝ беше в кърпа вързано, след като и двамата редовни репортери бяха заминали извън града за уикенда.

Установи, че всъщност се радва на предизвикателството, и забрави Дуди Сандърс.

---

[1] Хорас Грийли (1811–1872) — политик и основател на Либералната републиканска партия. Неговият „Ню Йорк Трибюн“ се смята за най-влиятелния вестник в периода 1840–1870. Често му приписват прочутия цитат „Тръгни на запад, младежо, тръгни на запад“, чийто автор всъщност е Джон Л. Соул и чиято оригинална версия е следната: „Тръгни на запад, младежо, и расти заедно със страната.“. — Б.пр. ↑

3.

Хорас я изгледа обвиняващо, но по килима не се виждаха мокри петна, нямаше и кафява купчинка под стола в коридора — магическо местенце, което според Хорас беше невидимо за човешките очи. Джулия му сложи кайшката, изведе го на улицата и докато търпеливо го чакаше да се изпишка до любимата си канавка, се взря в кълбото от бяла светлина на южния хоризонт. Все едно беше кадър от научнофантастичен филм на Стивън Спилбърг. В далечината се чуваше бумтенето на хеликоптерите. Да му се не види, колко мощни прожектори бяха включили? Северен Мотън сякаш се беше превърнал в иракско летище.

Хорас взе да обикаля в кръг, търсейки съвършеното местенце за завършване на тазвечерния ритуал по облекчаването. Джулия използва възможността и отново опита да се свърже по мобилния си телефон. Също като преди чу нормалната поредица от бибиткания... после те прекъснаха и настъпи тишина.

„Ще се наложи да фотокопирам вестника. Което означава максимум седемстотин и петдесет екземпляра.“ От двайсет години „Демократ“ не се печаташе в собствения печатарски цех. До 2002 всяка седмица тя носеше макета на вестника в печатница „Вю Принтинг“ в Касъл Рок, а сега не ѝ се налагаше да прави дори това. Във вторник вечерта изпращаше страниците по електронната поща и вестниците, старателно опаковани с найлон, се доставяха в Честърс Мил преди седем сутринта на следващия ден. За Джулия, която беше свикнала с корекциите, нанасяни с молив, и напечатаното на машина копие, новата процедура беше истинско вълшебство. Само че вълшебните неща бяха ненадеждни. И тази вечер се оказа, че скептицизмът ѝ относно нововъведенията, е бил напълно основателен. Може би щеше да съумее да изпрати материалите по електронната поща, но готовите вестници нямаше как да бъдат доставени рано на следващия ден. За щастие в бившия печатарски цех беше монтиран голям генератор, фотокопирната машина работеше безотказно и в склада имаше над

петстотин пакета хартия. Ако можеше да повика на помощ Пит Фрийман... или Тони Гуей, отговарящ за спортните репортажи...

Хорас най-сетне намери подходящото място. След като си свърши работата, Джулия събра изпражненията в малка зелена торбичка с надпис „Кучешко ако“, питайки се какво би казал Хорас Грийли за свят, в който събирането на кучешки изпражнения не е само акт на куртоазия, а задължение, наложено от закона.

Сигурно щеше да се гръмне.

Щом завърза торбичката, отново опита мобилния си телефон.

Нямаше сигнал.

Прибра Хорас и го нахрани.

4.

Мобилният ѝ телефон иззвъня тъкмо когато си обличаше палтото, за да отиде с колата до бариерата. Тя едва не изпусна фотоапарата, праметнат на каишка през рамото ѝ, докато извади телефона от джоба си. Погледна екранчето и видя надписа „СКРИТ НОМЕР“.

— Ало? — каза и гласът ѝ вероятно прозвуча особено, защото Хорас, който чакаше до вратата, готов за нощна разходка, наостри уши и се обърна да я погледне.

— Госпожа Шамуей? — Мъжки глас. Строг. Глас на официално лице.

— Госпожица Шамуей. С кого разговарям?

— Полковник Джеймс Кокс, госпожице Шамуей. От армията на Съединените щати.

— И на какво дължа тази чест? — Джулия осъзна, че тонът ѝ е саркастичен, и мислено се упрекна — беше непрофесионално, но беше изплашена и иронията беше нейното оръжие против страха.

— Искам спешно да се свържа с човек на име Дейл Барбара. Познавате ли го?

Разбира се, че го познаваше. И се изненада, когато преди няколко часа го видя в „Дивата роза“. Беше пълна лудост, че е останал в града, пък и вчера Роуз беше казала, че е напуснал работа. Историята на Дейл Барбара беше сред стотиците, които Джулия знаеше, но не беше публикувала. Щом си издател на малък местен вестник, гледаш да не отваряш кутиите на Пандора. И да се пазиш от враговете си. Врагове като Рени Младши и пасмината му, които бяха пребили Барбара. Тя не вярваше на слухове за готвача и Анджи, най-добрата приятелка на Дуди. Най-малкото защото смяташе, че Барбара има по-добър вкус.

— Госпожице Шамуей? — Делови тон. Студен тон. Глас на човек отвъд бариерата. Можеше да го намрази само заради това. — Чувате ли ме?

— Да. Познавам Дейл Барбара. Готвач е в ресторант на Мейн Стрийт. Защо?

— Изглежда, няма мобилен телефон, в ресторанта никой не вдига...

— Затворен е...

— ... и стационарните телефони не работят.

— Тази вечер в града ни нищо не работи като хората, полковник Кокс. Включително мобилните. Забелязвам обаче, че вие безпроблемно се свързахте с мен, което ме кара да се запитам дали причината не е във вас, военните. — Гневът ѝ (породен от страх като иронията ѝ) я изненада. — Какво направихте? Какво?

— Нищо. Доколкото ми е известно.

Джулия така се изненада, че изгуби ума и дума. Което беше нетипично за редакторката на „Демократ“ — всички кореняци в Мил биха го потвърдили.

— „Виновни“ сме само за мобилните телефони — продължи той. — Входящите и изходящите обаждания в Честърс Мил са прекъснати. В интерес на националната сигурност. Моите уважения, мадам, но на наше място и вие бихте постъпили така.

— Съмнявам се.

— Така ли? — По гласа на Кокс пролича, че е заинтригуван, но не ядосан. — Ами ако имаме ситуация без прецедент в световната история, при това свързана с технология, която нито ние, нито който и да е познава?

Джулия отново не можа да измисли подходящ отговор.

— Повтарям — спешно ми трябва капитан Дейл Барбара — заяви той, възвръщайки си официалния тон.

— Капитан Барбара ли?

— Капитан в оставка. Можете ли да го намерите? Вземете си мобилния. Ще ви дам номер, на който да ме търсите. Винаги ще имате връзка.

— Защо аз, полковник Кокс? Защо не се обадохте на полицията? Или на някой общински съветник? Мисля, че и тримата са в града.

— Дори не съм опитал, госпожице Шамуей. Израснал съм в малко градче...

— Блазе ви.

— ... и ми е известно, че големите клечки в общината знаят малко, местните ченгета — много, а редакторката на градския вестник знае всичко.

Тя се изкиска, въпреки че изобщо не ѝ беше до смях.

— Защо да ви се обаждам, след като с него можете да се срещнете? В мое присъствие, разбира се. Тъкмо бях тръгнала към бариерата, когато ми позвънихте. Ще намеря Барби...

— Още нарича себе си така, а? — изкиска се Кокс.

— Ще го намеря и ще го доведа на срещата. Може да проведем импровизирана пресконференция.

— Не съм в Мейн, а във Вашингтон. На съвещание на консултативния съвет към президентството.

— Да не очаквате да направя дълбок поклон? — сопна се Джулия, въпреки че донякъде беше впечатлена.

— Госпожице Шамуей, нямам време за губене, вероятно и вие нямате. Затова в интерес на бързото разрешаване на проблема...

— Смятате ли, че е възможно?

— Престанете! Несъмнено сте били репортерка, преди да станете редакторка, и задаването на въпроси ви е като втора природа, но искам да разберете, че всяка минута е ценна. Ще изпълните ли молбата ми?

— Бих могла. Но при едно условие — да придружа Барби. Ще отидем на шосе 119 и ще ви се обадим оттам.

— Не! — отсече той.

— Ваша воля. Беше ми приятно да си поговоря с вас, полковник Ко...

— Оставете да довърша. Вашата страна на 119 е ТОТАЛНО ПРЕЦАКАНА. Означава...

— Знам какво означава, полковник, чела съм „Капан за сънища“ от Стивън Кинг. В какъв аспект се отнася за шосе 119?

— Ще ви кажа, мадам. Извинете ме за вулгарността, но там сега е като откриване на безплатен публичен дом. Половината население на вашия град е паркирало колите и пикапите си от двете страни на пътя и в нивата на някакъв фермер.

Джулия остави на пода фотоапарата, извади от джоба си бележник и написа: „Полк. Джеймс Кокс“ и „Като откриване на безплатен публичен дом.“ После добави: „Фермата на Динсмор?“ Да, вероятно полковникът говореше за имота на Олдън Динсмор.

— Така... — промърмори. — Какво предлагате?

— Имате право, не мога да ви попреча да отидете. — Той въздъхна, сякаш отчаян от несправедливостите в този свят. — Не мога да ви попреча и да напишете каквото ви хрумне във вашия вестник, макар че според мен е без значение, тъй като никой извън Честърс Мил няма да го прочете.

Усмивката на Джулия помръкна:

— Ако не възразявате, обяснете.

— Възразявам. И сама ще се сетите. Ако искате да видите бариерата (макар сигурно да са ви казали, че всъщност е невидима), доведете капитан Барбара на мястото, на което тя минава през Таун Роуд №3. Знаете ли къде се намира?

Отначало тя не реагира, после разбра за какво говори полковникът и се засмя.

— Нещо забавно ли се сетихте, госпожице Шамуей?

— Местните го наричат Шибания път, понеже през дъждовния сезон е почти невъзможно да се пътува по него.

— Много колоритно.

— Да разбирам ли, че на Шибания път няма тълпи зяпачи?

— В момента няма жива душа.

— Разбрахме се. — Тя пъкна бележника в джоба си, наведе се и взе фотоапарата. Хорас продължаваше търпеливо да чака до вратата.

— Чудесно. Кога да очаквам обаждането ви? По-точно обаждането на Барби по вашия телефон.

Джулия си погледна часовника — десет и една минута. Да му се не види, как беше отлетяло времето?

— Ще сме там в десет и половина, стига да намеря Барби. Мисля, че ще успея.

— Чудесно. Предайте му много поздрави от Кен. Това е...

— Шега, разбрах. Ще ни посрещне ли някой?

Кокс помълча, после отговори доста неохотно:

— Ще видите прожектори. И войници, охраняващи блокадата на пътя, но на тях им е наредено да не разговарят с местните хора.

— Да не... защо? Защо?

— Ако нещата не се уталожат, госпожице Шамуей, ще разберете всичко. За повечето подробности ще се досетите сама. Личи си, че сте умна жена.

— Заврете си отзад комплиментите, полковник! — кресна тя. Хорас наостри уши.

Кокс не се засегна, а искрено се разсмя:

— Както кажете, мадам. В десет и половина, нали?

Тя се изкушаваше да му откаже, но естествено нямаше да го стори.

— Десет и половина. Стига да открия Барби. Да ви се обадя ли тогава?

— Или вие, или Барби, но държа да разговарям с него. Ще чакам с ръка на телефона.

— Ами тогава ми дайте вълшебния номер. — Джулия притисна телефона с рамото си, докато се мъчеше пак да извади бележника. Разбира се, по закона на всемирната гадост бележникът ти трябва отново миг, след като си го прибрал — знаеха го всички репортери, а сега тя беше репортерка. Отново. Номерът, който ѝ продиктува полковникът, я изплаши повече от всичко, казано от него. Зоновият код беше 000.

— Още нещо, госпожице Шамуей: имате ли имплантиран пейсмейкър? Слухов апарат? Нещо подобно?

— Не. Защо?

Стори ѝ се, че той пак ще откаже да отговори, но се излъга.

— Близко до Купола има някакво енергийно поле. Не е вредно за повечето хора, те го усещат като слаб електрически удар, но влияе пагубно на електронните устройства. Някои изключва — например повечето мобилни телефони, ако се доближат на около метър и половина — други направо взривява. Занесете там касетофон и уредът ще се изключи. Занесете айпод или блекбери и очаквайте експлозия.

— И пейсмейкърът на Дюк Пъркинс се е взривил? От това ли е загинал?

— Десет и трийсет! Доведете Барби и не забравяйте да му предадете поздрав от Кен.

Той прекъсна връзката. Джулия постоя неподвижно няколко секунди, после се опита да се обади на сестра си в Луистън. Отново нямаше сигнал.

„Куполът — помисли си. — Накрая не говореше за бариера, а за Купола.“

5.

Тъкмо когато Барби си свали ризата и седна на леглото да си развърже маратонките, някой почука на вратата, до която се стигаше по страничното външно стълбище на дрогерията на Сандърс. „Само това ми липсва!“ — каза си той. Първо, беше капнал от умора, защото беше вървял почти през целия ден, после до късно вечерта беше работил в заведението. Второ, може би Младши и неколцина негови приятели бяха решили да устроят купон по случай завръщането му. Предположението беше невероятно, дори параноично, но изминалият ден беше като фестивал на невероятното. Освен това тази вечер не беше видял в „Дивата роза“ Младши, Франк Делесепс и останалите членове на бандата. Вероятно бяха сред зяпачите на шосе 119 или 117, но може би някой им беше съобщил за завръщането му и те крояха планове за късна нощна забава.

На вратата отново се почука. Барби стана и хвана дръжката на портативния телевизор. Не беше идеалното оръжие, обаче ако го хвърлеше, щеше да нарани първия, който се опиташе да влезе. Дървеният прът от гардероба също би могъл да послужи за отбиване на нападателите, само че жилището беше прекалено тясно, та да му позволи да замахне с пръта. Барби винаги носеше швейцарското си ножче, но нямаше да го използва. Не и ако не се нало...

— Господин Барбара? — извика някаква жена. — Барби? Там ли си?

Той пусна дръжката на телевизора и прекоси кухничката. Попита кой е, обаче още докато говореше, позна гласа.

— Джулия Шамуей. Един човек иска да говори с теб. Каза ми да ти предам много поздравии от Кен.

Барби отвори и я пусна да влезе.

6.

В общинската заседателна зала с чамова ламперия, намираща се в сутерена на сградата, ревът на генератора (вехт „Келвинейтър“) почти не се чуваше. Дългата маса в средата на помещението беше от кленово дърво и блестеше като стъкло. Тази вечер повечето столове около нея бяха празни. Четиримата присъстващи на спешното съвещание, свикано от Големия Джим Рени, се бяха скупчили от едната ѝ страна. На председателското място седеше самият Рени, въпреки че беше заместник на председателя Сандърс. Зад него висеше карта на Честърс Мил — градчето с формата на чорап.

Освен тримата градски съветници тук беше и Питър Рандолф, който след смъртта на Дюк Пъркинс беше заел длъжността му на полицейски началник. Само Големия Джим изглеждаше способен да взема рационални решения. Рандолф явно беше потресен и изплашен. Анди Сандърс беше замаян от скръб. Андрея Гринъл, която си приличаше като две капки вода с по-малката си сестра Роуз, само дете беше по-пълна от нея и косата ѝ беше прошарена, просто беше замаяна. Както обикновено.

През една януарска утрин преди четири-пет години се беше подхлъзнала на заледената алея, докато отиваше към пощенската кутия. Паднала беше лошо (за което вероятно беше спомогнало наднорменото ѝ тегло) и си беше спукала два гръбначни диска. Доктор Хаскел ѝ беше предписал новото чудодейно лекарство оксиконтин за облекчаване на силната болка. И оттогава непрекъснато ѝ го даваше. Благодарение на добрия си приятел Анди, собственик на градската дрогерия, Големия Джим знаеше, че Андрея е започнала с четирийсет милиграма на ден и е стигнала до главозамайващите — в прекия и преносен смисъл — четиристотин. Информацията беше много полезна.

Сега той подхвана:

— Поради трагичното събитие в семейството на Анди аз ще председателствам съвещанието, ако не възразявате. Нашите най-искрени съболезнования, Анди.

— Точно така — обади се Рандолф.

— Благодаря — промърмори Сандърс и отново се разплака, когато Андрея докосна ръката му.

— Така. Всички ние имаме представа какво се е случило тук — каза Рени, — въпреки че хората в града още не го разбират...

— Бас държа, че не го разбират и хората извън града — отбеляза Андрея, но той се престори, че не я чува, и продължи:

— ... и военните не сметнаха за необходимо да комуникират с нас, длъжностните лица.

— Проблемът е в телефоните, сър — намеси се Рандолф. Беше на ти с всички присъстващи и дори се смяташе за приятел на Големия Джим, но при официални случаи като този предпочиташе официалните обръщения. Пъркинс постъпваше по същия начин и поне за това старецът май беше прав.

Рени махна с ръка, сякаш да прогони досадна муха:

— Някой трябваше да дойде до бариерата откъм Мотън или Таркър и да ме повика... да повика всички нас, но не го направи.

— Сър, положението още е... въз, неизяснено.

— Да, да, така е. Вероятно тъкмо затова още не са ни потърсили. Да, твърде е възможно и се моля на Всевишния това да е причината. Надявам се, че всички сте отправили молитви към Него.

Те покорно кимнаха.

— В момента обаче... — Рени ги огледа един след друг. Лицето му беше мрачно. Наистина беше разтревожен. Но и въодушевен. И готов за подвизи. Нещо му подсказваше, че до края на годината снимката му ще се появи на корицата на списание „Тайм“. Бедствие, особено бедствие, предизвикано от терористичен акт, понякога имаше своите предимства. Идеален пример в това отношение беше нюйоркският кмет Рудолф Джулиани. — В момента обаче, госпожо и господа, трябва да приемем възможността да сме откъснати от света.

Андрея притисна длан до устните си. Очите ѝ блестяха или от страх, или от прекомерната доза болкоуспокояващо. Може би и от двете.

— Не може да бъде, Джим!

Анди заговори като човек, изпаднал в транс:

— „Надявай се за най-благоприятното, подготви се за най-лошото.“ Така казва Клодет. Тоест казваше. Сутринта ми приготви

страхотна закуска. Бъркани яйца със сирене. Господи! — Сълзите му отново рупнаха.

Андрея пак докосна ръката му и този път той се вкопчи в дланта ѝ. „Анди и Андрея — помисли си Големия Джим и усмивчица разполови долната част на месестото му лице. — Близнаци Тъпащи.“

— Надявай се за най-благоприятното, подготви се за най-лошото — повтори. — Чудесен съвет. В нашия случай най-лошото е да бъдем откъснати от света няколко дни. Или седмица. Може би дори месец. — Не го вярваше, но ако ги подплашеше, по-бързо щяха да приемат предложението му.

Андрея повтори:

— Не може да бъде!

— Не знаем какво е станало. — Поне това беше истина. — И няма как да разберем.

— Предлагам да затворим „Фуд Сити“ — намеси се Рандолф. — Поне за известно време. Иначе ще разграбят продуктите както когато се очаква снежна буря.

Рени се ядоса. Имаше си дневен ред и затварянето на супермаркета беше включено, но не като първа точка.

— Ъъъ... може би предложението ми е неуместно — добави Питър, като видя изражението на Големия Джим.

— Има нещо такова, Пит. Принципът е същият като да не затваряш банките в моменти на криза, защото ще предизвикаш паника.

— И банките ли ще затворим? — обади се Анди. — Ами банкоматите? Има по един в „Брауни“, в бензиностанцията... в моята дрогерия, разбира се... — Изглеждаше леко зашеметен, но изведнъж лицето му се проясни. — Мисля, че видях един и в здравния център, макар да не съм съвсем сигурен...

Рени се запита дали Андрея не е дала на колегата си солидна доза от любимите си хапчета.

— Изразих се метафорично, Анди — каза, като се стараеше да говори спокойно и любезно. — При сегашното положение храната е равнозначна на пари, така да се каже. Мисълта ми е, че не бива да се предприемат извънредни мерки, за да не се всява паника сред хората.

— Аха! — кимна Рандолф. Това го разбираше. — Ясно.

— Все пак поговори с управителя на „Фуд Сити“. Как му беше името... Кейд?

— Кейл. Джак Кейл.

— И с Джони Карвър, както и с... кой управлява „Брауни“ след смъртта на Дил Браун?

— Велма Уингър — намеси се Андрея. — Не е местна, но е много симпатична.

Рени със задоволство забеляза, че Рандолф си записва имената в бележника си.

— Кажете на тези тримата, че продажбата на алкохол и дори на бира се забранява до второ нареждане. — Лицето му се озари от ужасяваща щастлива усмивка. — И „Дипърс“ не работи.

— На мнозина няма да се понрави алкохолната забрана — отбеляза Питър Рандолф. — На хора като Сам Вердро. — Вердро беше най-известният градски пияница, отличен пример (според Големия Джим) защо законът Валстид^[1] никога не е трябвало да се отменя.

— Господин Вердро и себеподобните му просто ще страдат, след като им спрат бирата и брендито. Не бива да допуснем половината население на града да се напие като на Нова година.

— Защо не? — повдигна вежда Андрея. — Ще изпият запасите и край.

— Ами ако междувременно избухнат бунтове?

Андрея не отговори. Не разбираше защо да се бунтуват хората, ако имат храна, но от опит знаеше, че спорът с Джим Рени обикновено не води до нищо, освен да й скъса нервите.

— Ще изпратя от моите хора да поговорят с управителите.

— Отиди лично при Томи и Уилоу Андерсън. — Двамата Андерсън бяха собственици на „Дипърс“. — Може да ни правят въртели. — Той понижи глас и добави: — Радикали са.

Рандолф кимна:

— И то с леви убеждения. Над бара са закачили снимка на чичо Барак.

— Именно. — Отгоре на всичко Дюк Пъркинс беше позволил на онези двама мърляви хипита да си разиграват коня — в тяхното заведение се танцуваше, гърмеше рок и се пиеше до един през нощта. Старецът ги беше закрилял, а виж каква беля докараха на Младши и приятелите му. Обърна се към Анди Сандърс: — Дръж под ключ всички лекарства, отпускани с рецепта. Не говоря за назонекс или лирика. Сецаш се какво имам предвид.

— Всички медикаменти, съдържащи опиати, вече са под ключ — отвърна Анди. Изглеждаше обезпокоен от обратата на разговора. Рени знаеше причината, но не му пукаше, че аптекарят нарушава закона; сега имаха много по-важна работа.

— За всеки случай вземи допълнителни предпазни мерки — промърмори.

Андрея явно се изплаши. Сандърс я потупа по ръката:

— Не се безпокой, разполагаме с достатъчно за онези, за които лекарствата са жизненонеобходимы.

Тя му се усмихна.

— Мисълта ми е, че всички в града трябва да останат трезви, докато приключи кризата — заяви Рени. — Съгласни ли сте? Гласувайте.

Всички вдигнаха ръце.

— А сега да се върнем към онова, с което започнахме, ако не възразявате. — Погледна Рандолф, който разпери ръце, сякаш едновременно се извиняваше и го молеше да продължи.

— Трябва да сме наясно, че хората ще се изплашат. А изплашените хора вършат бели, независимо дали са пияни или не.

Андрея погледна таблото вдясно от Рени: с бутони за телевизията, радиото със средни и ултракъси вълни и с вградено записващо устройство — нововъведение, което Големия Джим мразеше.

— Не трябва ли да го включим?

— Не виждам защо.

Проклетото записващо устройство (напомнящо за Ричард Никсън) беше идея на сополанко на име Ерик Евърет — трийсетинагодишен досадник, работещ като медик, когото всички в града наричаха Ръсти. На редовното събрание на жителите на Честърс Мил преди две години Евърет беше предложил идиотската идея, представяйки я като голяма стъпка в бъдещето. Предложението беше неприятна изненада за Рени, който обикновено не допускаше да го изненадат, особено политическите му противници.

Той възрази, че цената ще е твърде висока. В повечето случаи тази тактика успяваше при стиснатите янки, но този път удари на камък; Евърет представи разчет (данните вероятно беше получил от Дюк Пъркинс), който показваше, че федералното правителство ще

плати осемдесет процента, субсидирайки програма, останала от времената на разточително харчене при управлението на Клинтън. Големия Джим беше надхитрен.

Не му се случваше често и не му се понрави, само че стажът му в политиката беше много по-дълъг, отколкото медицинския стаж на този Ръсти, и той знаеше, че има голяма разлика между загубена битка и загубена война.

— Може ли поне някой да води протокол? — плахо подхвърли Андрея.

— Според мен е по-добре заседанията ни да са неофициални. Поне засега! — заяви Рени. — Всичко, което обсъждаме, ще си остане между нас четиримата.

— Ами... щом смяташ така...

— Двама могат да пазят тайна само ако единият е мъртъв — отнесено избърбори Анди.

— Точно така, друже — кимна Големия Джим, все едно беше чул някакъв бисер на мъдростта. Обърна се към Рандолф и добави: — Основната ни грижа — основното ни задължение към града — е поддържането на реда до края на кризата. Което означава полицейски мерки.

— Правилно! — побърза да се съгласи Рандолф.

— Сигурен съм, че сега началник Пъркинс ни гледа от небето...

— Заедно с жена ми — обади се Анди. — Заедно моята с Клоди. — Той шумно се изсекна в носната си кърпа. Рени потръпна от отвращение, но го потупа по ръката (която не държеше кърпата).

— Точно така, Анди, двамата са заедно и се радват на Божията благодат. Но за нас тук, на земята... Пит, с колко души разполагаш?

Знаеше отговора. Знаеше отговорите на повечето си въпроси. Така животът беше много по-лесен. Към участъка на Честърс Мил се числяха осемнайсет полицаи — дванайсет „редовни“ на пълен работен ден и шестима „резервни“ на непълен (въпросните шестима бяха прехвърлили шейсетте и беше изгодно да ги държат на работа заради смехотворните заплати). Рени беше сигурен, че петима от „редовните“ служители на реда са извън града — или бяха със семействата си на футболния мач на гимназията, или на учението в Касъл Рок. Началник Пъркинс беше мъртъв. И макар Големия Джим да се придържаше към правилото да не се говори лошо за умрелите, беше уверен, че за града е

по-добре старият Дюк да е на небето, отколкото тук, опитвайки се да оправи мазало, което беше далеч над ограничените му възможности.

— Положението не е розово — отговори Рандолф. — Налице са Хенри Морисън и Джаки Уетингтън, които се отзоваха на първоначалния код три. Тук са и Руп Либи, Фред Дентън и Джордж Фредерик, въпреки че астмата така го мъчи, че не знам доколко ще ни е полезен. Смяташе да се пенсионира по болест в края на годината.

— Горкият Джордж — промърмори Анди. — Досега да е свършил, ако не се поддържа с лекарства и онази помпа.

— Както ви е известно, Марти Арсено и Тоби Уилън хич ги няма напоследък. Единствената „резерва“, на която може да се разчита, е Линда Евърет. Накратко, имаме зловещо стечение на обстоятелствата — тежка криза с неизвестен изход и сума отсъстващи полицаи заради глупавия мач и още по-глупавото противопожарно учение.

Андрея наостри уши:

— Линда Евърет ли? Жената на Ръсти?

— Уф! — Големия Джим често пуфтеше, когато се ядосаше. — Тя е прост регулировчик, който спира движението, за да преминават учениците.

— Така е, сър — намеси се Рандолф, — обаче миналата година изкара в Касъл Рок курс по стрелба и притежава лиценз за огнестрелно оръжие. Което означава, че може да се движи въоръжена. Може би няма да е на разположение непрекъснато, защото си гледа децата, но все пак ще помогне. В крайна сметка имаме сериозна криза.

— Несъмнено, несъмнено — измънка Рени. Нямахте да допусне обаче скапаните съпрузи Евърет да изникват пред него като човечета на пружинка всеки път, когато се обърнеше. Накратко, не желаше жената на онзи мухльо да участва в екипа му. Първо, беше доста млада, на не повече от трийсет, второ, беше голяма хубавица. Сигурен беше, че тя ще въздейства отрицателно на мъжете. Красивите жени винаги създаваха неприятности. Достатъчна му беше Уетингтън с големите цици.

— И така, равносметката е осем от осемнайсет — каза Рандолф.

— Забрави себе си — обади се Андрея.

Той се плесна по челото с опакото на дланта си, като че ли се опитваше да намести мозъка си:

— Ами да. Права си. Деветима сме.

— Малко сте — заяви Рени. — Налага се да привлечем още. Само временно, разбира се. Докато нещата се оправят.

— Кого имате предвид, сър? — попита Рандолф.

— Като начало моето момче.

— Младши ли? — Андрея повдигна вежди. — Толкова е млад, че още няма право да гласува... нали?

Големия Джим мислено направи разрез на мозъка ѝ: петнайсет процента любими сайтове за пазаруване, осемдесет процента рецептори на наркотик, два процента памет и три — мисловен процес. Ето с каква измет му се налагаше да работи. „От друга страна — напомни си, — глупостта на колегите безкрайно ми улеснява живота.“

— Синът ми е на два̀сет и една — отговори търпеливо. — През ноември ще стане на два̀сет и две. И за щастие или по Божията воля се върна у дома за двудневна ваканция.

Питър Рандолф знаеше, че Рени младши се е завърнал у дома окончателно, понеже са го изгонили от училището — преди няколко дни го беше прочел в телефонния бележник на покойния Пъркинс. Само не му беше ясно откъде Дюк е получил информацията и защо я е сметнал за достатъчно важна, че да я запише. Видял беше още едно изречение в бележника: „Аномалии в поведението?“

Така или иначе моментът не беше подходящ да сподели информацията с Големия Джим, който продължаваше да говори с ентузиазма на водещ на телевизионно състезание, обявяващ особено привлекателна награда:

— ... и Младши има трима приятели, които също смятам за подходящи — Франк Делесепс, Мелвин Сиърлс и Картър Тибодо.

Андрея отново изглеждаше разтревожена:

— Ами... тези момчета... тези младежи... не бяха ли замесени в побоя на паркинга на „Дипърс“?

Големия Джим ѝ се усмихна толкова злобно, че сякаш я попари, и тя побърза да седне.

— Скандалът беше преувеличен. И предизвикан от употребата на алкохол, както става много често. Освен това инициаторът беше онзи Барбара. Ето защо не бяха повдигнати обвинения. Нали така, Питър?

— Да — отвърна Рандолф, макар че явно се почувства неловко.

— Въпросните младежи са по на дваайсет и една, а Картър Тибодо май е на дваайсет и три.

Тибодо наистина беше на дваайсет и три и отскоро беше назначен на половин работен ден като автомонтьор. Двама предишни работодатели го бяха уволнили (заради буйния му нрав, така беше чул Рандолф), но сега май се беше кротнал. Новият му шеф Джони разправяше, че не е виждал толкова голям спец по електрическите системи.

— Пасват си идеално, добри стрелци са...

— Дано не се наложи да се убеждаваме в това им качество — прекъсна го Андрей.

— Никой няма да бъде застрелян, драга, и никой не предлага да назначим младежите за постоянно. Идеята ми е те временно да изпълняват полицейски функции. Запомнете, нямаме време за дълги обсъждания. Какво ще кажеш, Рандолф? Момчетата ще са на служба до края на кризата и ще им платим от бюджета за непредвидени разходи.

На Рандолф не му се искаше Младши, младежът с поведенчески аномалии, да се разхожда въоръжен по улиците на Честърс Мил, но още по-малко му се искаше да се противопостави на Големия Джим. Пък и наистина си струваше да имат под ръка още няколко пазители на реда. Дори да бяха млади. Не очакваше безредици в града, обаче временните полицаи можеха да охраняват местата, където главните пътища стигаха до бариерата. Стига тя още да беше там. Ами ако я нямаше? Проблемът щеше да е разрешен.

Усмихна се пресилено и заяви:

— Чудесна идея, сър. Нека утре да се явят в участъка в десет часа...

— По-добре в девет, Пит.

— По-добре в девет — повтори като папагал Анди Сандърс.

— Други въпроси, които трябва да обсъдим? — подхвърли Рени.

Всички мълчаха. Андрей сякаш искаше да попита нещо, но не помнеше какво.

— В такъв случай аз имам въпрос. Съветът одобрява ли началник Рандолф да приеме на временна служба и с минимална заплата Младши, Франк Делесепс, Мелвин Сиърлс и Картър Тибодо? Онези, които са съгласни, да гласуват.

Гласуването беше единодушно.

— Предложението е при... — Прекъснаха го два гърмежа като от огнестрелно оръжие. Всички подскочиха. Рени, който през целия си живот беше работил с двигатели, веднага разбра какво става. — Спокойно, приятели. Генераторът си прочиства гърло...

Вехтият генератор избумтя за трети път и замлъкна. Осветлението угасна, помещението потъна в пъклен мрак. Андрея изпищя. Анди Сандърс, който седеше вляво от Рени, промълви:

— Божичко, Джим, пропанът...

Големия Джим го хвана за рамото. Анди млъкна. Лека светлина пропълзя в голямата заседателна зала. Бяха се включили аварийните лампи в четирите ъгъла на помещението. Под жълтеникавото им блещукане хората около масата изглеждаха восъчнобледи и състарени. И много изплашени. Дори Големия Джим изглеждаше изплашен.

— Няма страшно — с престорено безгрижие подхвърли Рандолф. — Резервоарът се е изпразнил. Разполагаме с достатъчно запаси.

Анди погледна Големия Джим. Погледна го само за секунда, но Рени подозираше, че Андрея го е видяла. Което можеше да я подтикне към задаването на пореден неудобен въпрос.

„Ще забрави всичко след поредната доза оксиконтин“ — помисли си. В момента не се интересуваше от общинските запаси (или липсата на запаси). Щеше да се занимае с този въпрос, когато възникнеше необходимост.

— Е, приятели, знам, че и вие като мен бързате да си тръгнете, затова да преминем към следващата точка от дневния ред. Официалното назначаване на Пит за началник на полицията.

— Ами да, защо не? — измънка Анди. Говореше като човек, капнал от умора.

— Ако няма други предложения, да гласуваме.

Всички гласуваха както му се искаше.

Винаги ставаше неговото.

---

[1] А. Дж. Валстид (1860–1947) — американски законодател и автор на Закона за забраната на продажбата на спиртни напитки, действал в Съединените щати в периода 1920–1933 г. — Б.пр. ↑

7.

Младши седеше на най-горното стъпало пред семейната къща на Мил Стрийт, когато фаровете на хамъра на баща му осветиха алеята. Беше спокоен. Главоболието не се беше върнало. Анджи и Дуди бяха натикани в килера на Маккейн, където нямаше да ги намерят... поне известно време. Беше върнал в сейфа откраднатите пари. В джоба му имаше оръжие — пистолетът трийсет и осми калибър със седефена ръкохватка, който Рени старши му беше подарил по случай осемнайсетия му рожден ден. Сега щеше да си поговори с баща си. Щеше да го изслуша много внимателно. Усетеше ли, че старият знае какви ги е свършило синчето му (изглеждаше му почти невероятно, но за баща му сякаш нямаше тайни), щеше да го застреля. После щеше да насочи оръжието към себе си. Защото нямаше как да избяга, не и тази нощ. Може би дори и на следващия ден. На връщане се беше отбил при хората на градската мера и беше чул какво си говорят. Приказките им звучаха налудничаво, обаче голямото светещо кълбо на юг и помалкото на югозапад, където шосе 117 завиваше към Касъл Рок, говореха, че тази нощ налудничавото е вярно.

Баща му слезе от джипа, тресна вратата и тръгна към къщата. Не изглеждаше нащрек, обезпокоен или ядосан. Седна до Младши, без да продума. После направи нещо, което безкрайно изненада младежа — сложи ръка на врата му и леко го стисна.

— Чу ли?

— Подочух това-онова. Само че не го разбирам.

— Никой не го разбира. Подозирам, че ни чакат тежки изпитания, докато положението се нормализира. Затова ще те питам нещо.

— Какво? — Младши стисна ръкохватката на пистолета.

— Ще изпълниш ли дълга си? Също и твоите приятели Франки, Картър и онзи Сиърлс?

Младши мълчеше и чакаше. Какви ги дрънкаше дъртият?

— Сега Питър Рандолф е началник на полицията. Трябват му хора. Искаш ли да работиш като полицай, докато се разчисти това

мазало?

Младши изпита безумното желание да се запревива от смях. Или да изкрещи победоносно. Или и двете. Ръката на баща му още беше на врата му. Не го стискаше, не го щипеше, а сякаш... го галеше.

Пусна ръкохватката на пистолета. Хрумна му, че продължава дяволски да му върви — късметът не го беше изоставил.

Днес беше убил две момичета, които познаваше от малки.

Утре щеше да е градски полицай.

— Разбира се, татко — каза. — С радост ще помогнем. — И за пръв път от около четири години (може би дори от повече) целуна баща си по страната.

МОЛИТВИ

1.

Барби и Джулия Шамуей почти не обелиха дума — нямаше за какво да разговарят. На пътя нямаше други коли освен тяхната, но щом излязоха от града, забелязаха, че прозорците на повечето фермерски къщи светят. Във фермите винаги имаше много работа и стопаните нямаха вяра на мейнската електрическа компания, затова всички имаха генератори. На минаване край кулата на Радиото на Исус видяха, че двете червени лампи на върха ѝ проблясват както обикновено. Електрическият кръст пред малкото студио също светеше — като бял маяк в мрака. Звездите над него се бяха разпилели по небето с обичайното екстравагантно изобилие — безконечен поток от енергия, която не се произвежда от генератор.

— Навремето идвах тук за риба — промърмори Барби.

— Кълвеше ли?

— Много, но понякога въздухът смърдеше като мръсното бельо на боговете. Сигурно е от изкуствените торове. Така и не посмях да опитам улова.

— Не вони на тор, а на фарисейщина!

— Моля?

Тя посочи тъмния силует, скриващ звездите:

— Църквата на Христа Светия изкупител. Тяхна е и радиостанцията, която отминахме преди малко. Не си ли чувал за Радиото на Исус?

Барби сви рамене:

— Май съм виждал камбанарията. И за радиостанцията съм чувал. Няма начин да се спасиш от нея, ако живееш тук и притежаваш радиоапарат. Фундаменталисти ли са?

— В сравнение с тях закоравелите баптисти са невинни агънца. Самата аз ходя в Независимата църква. Не понасям Лестър Когинс, ненавиждам злорадите му проповеди: „Ха-ха, всички ще горите в пъкъла, само ние не.“ Често си задавам въпроса как могат да си позволят мощна радиостанция.

— Подаяния от признателните енориаши?

Джулия изсумтя:

— Може да попитам Джим Рени. Той е настоятел.

Тя караше симпатична хибридна тойота „Приус“ — кола, каквато според Барби не пасваше на предана републиканка, при това собственичка на вестник (от друга страна, май подходеше на привърженичка на Независимата църква). Всяка коза за свой крак, нали така? Важното беше, че автомобилът се движеше и радиото работеше. За жалост обаче в този район сигналът на Исусовото радио беше толкова силен, че заглушаваше другите станции на ултракъси вълни. А тази вечер по него излъчваха някакви църковни пиеси за акордеон, от които Барби получи главоболие. Звучаха като полки, изпълнявани от оркестранти, умиращи от бубонна чума.

— Пробвай на средни вълни — предложи Джулия.

Той се подчини, но попадеше все на нощни предавания с много говорене, докато накрая улучи някаква спортна станция. Коментаторът събщи, че преди мача между „Ред Сокс“ и „Маринърс“ на Фенуей Парк е било обявено едноминутно мълчание заради жертвите на „събитието в Западен Мейн“.

— Събитието — изсумтя Джулия. — Какво друго може да се очаква от спортен коментатор? Вземи изключи пустото радио.

На около два километра след църквата видяха зарево между дърветата. Щом излязоха от поредния завой, попаднаха под светлините на мощни прожектори. Два бяха насочени към тях, други два — към небето. Всяка дупка на пътя се виждаше като под микроскоп. Стволовете на брезите приличаха на призраци дългучи. Барби изпита усещането, че с Джулия са актьори в криминален филм от четирийсетте години на миналия век.

— Спри, спри, спри! — извика. — По-нататък е опасно. Наглед няма преграда, но повярвай, че е там. В най-добрия случай ще взриви цялата електроника на колата ти.

Тя се подчини и двамата слязоха. За миг останаха до колата, примижавайки срещу силната светлина. Джулия вдигна ръка да засенчи очите си. Отвъд прожекторите бяха паркирани два военни камиона с кафяви брезентови покривала. За по-сигурно шосето беше препречено и от магарета за рязане на дърва, укрепени с чували с пясък. В мрака равномерно бучаха мотори — не един, а няколко генератора. Барби забеляза, че дебелите електрически кабели на

мощните прожектори се губеха в гората, където между дърветата проблясваха други светлини.

— Ще осветят периметъра — обясни и завъртя пръст във въздуха като рефер, обозначаващ хоумрън. — Ще заобиколят целия град с прожектори. Някои ще са насочени към къщите, други — към небето.

— Защо към небето?

— За да предупреждават пилотите от гражданската авиация. Ако някой случайно попадне в зоната. Според мен предпазната мярка е най-вече за тази нощ. До утре сутринта въздушното пространство над Честърс Мил ще бъде затворено плътно като чувалите с пари на чичо Скрудж.

Зад прожекторите и с гръб към тях се бяха строили половин дузина въоръжени мъже. Сигурно чуха приближаването на колата, но нито един не погледна назад.

— Здравейте, момчета! — извика Джулия.

Никой не се обърна. Барби не се изненада от реакцията им, защото докато пътуваха насам, Джулия му беше предала думите на Кокс. Все пак беше длъжен да опита. И тъй като дори в полумрака видя отличителните им знаци, знаеше какво да направи. Ако се съдеше по участието на Кокс, вероятно армията ръководеше операцията, но тези момчета не бяха войници.

— Йо, тюлени! — провикна се.

Никаква реакция. Той пристъпи по-близо. Забеляза някаква тъмна хоризонтална ивица над шосето, но тъкмо сега не му беше до нея. Повече го интересуваха хората, охраняващи бариерата. Или Купола. Шамуей беше казала, че Кокс е нарекъл преградата Купол.

— Не очаквах да видя тук спецотряда по разузнаване — заговори отново и направи още няколко крачки към барикадата. — Нищожният афганистански проблем е разрешен, нали?

Пак никаква реакция. Барби се приближи още малко. Скърцането на пясъка под подметките му изглеждаше оглушително.

— Бая шубета имало сред вас, така съм чувал. Да ви кажа честно, поуспокоих се. Ако положението наистина беше сериозно, щяха да изпратят рейнджъри.

— Педал! — промърмори един от морските пехотинци. — Педал!

Не беше кой знае какво, обаче Барби се окуражи и подвижна:

— Свободно, момчета. Свободно. Да си поговорим за това чудо тук.

Пехотинците нито продумаха, нито помръднаха. А той не искаше да се доближава повече до бариерата (или Купола). Не го побиха тръпки и косъмчетата на тила му не настръгнаха, но той знаеше, че онова нещо е тук. Усещаше го.

И го виждаше — онази ивица във въздуха. Нямахше представа как ще изглежда денем, но предполагаше, че ще е обагрена в червено — цветът на опасността. Готов беше да заложил всичките си спестявания — в момента малко над пет хиляди долара, че ивицата обхожда бариерата. „Като нашивка на ръкав“ — помисли си. Сви юмрук и почука върху черната линия — чу се звук, напомнящ потропване по стъкло. Един пехотинец подскочи.

— Май не бива да... — подхвана Джулия.

Той не ѝ обърна внимание. Започваше да се вбесява. През целия ден си търсеше повод да се вбеси и сега го беше намерил. Знаеше, че няма полза да си го изкарва на младежите — те просто изпълняваха нареждания, но му беше трудно да преглътне отношението им.

— Йо, тюлени. Помогнете на събрат!

— Млъкни, приятел! — Макар човекът да не се обърна, Барби знаеше, че е командирът на тези дружелюбни симпатяги. — Имаме строга заповед, затова спасявай се сам. При други обстоятелства с удоволствие щях да те черпя една бира или да ти сритам задника. Но не и тук, не и тази нощ. Какво ще кажеш?

— Ами ще кажа добре — отговори Барби. — Само че тая работа хич не ми харесва. — Той се обърна към Джулия: — Носиш ли си телефона?

Тя му го показва:

— Крайно време е да си купиш. Човек вече не може без мобилен.

— Имам си. Супермодел от магазин трета употреба. Много рядко го използвам. Оставих го в чекмеджето, когато се опитах да напусна града. Реших, че и тази вечер мястото му е там.

Джулия му подаде телефона си:

— Сам набери номера. Имам си друга работа. — Повиши глас, та пехотинците да я чуят: — Аз съм редакторката на местния вестник и искам да направя снимки. Особено на войници, загърбили град, изпаднал в беда.

— Госпожо, умолявам ви да не снимате — каза командващият — едър човек с широки плещи.

— Ами спрете ме!

— Знаете, че не можем. Подчиняваме се на заповеди.

— Ей, пехотинец — озъби се тя. — Вземи си заповедите, навий ги на фунийка, наведи се и ги заври там, където слънце не огрява.

Под безмилостната светлина Барби видя нещо забележително — устните ѝ бяха така свити, че приличаха на тънка линия, от очите ѝ струяха сълзи.

Докато той набираще номера със странния код, Джулия извади фотоапарата и започна да снима. Светкавицата се губеше на фона на ярките прожектори, но Барби забеляза, че пехотинците потрепват при всяко нейно проблясване. „Може би се молят да не се видят отличителните им знаци“ — помисли си.

2.

Полковник Джеймс О. Кокс от армията на Съединените щати беше казал, че в десет и половина ще чака с ръка на телефона.

Барби и Джулия Шамуей бяха позакъснели и Дейл позвъни едва към единайсет без двайсет, но полковникът явно не беше отместил ръка от телефона, защото се обади на секундата:

— Привет. Кен е на телефона.

Дейл още беше вбесен, обаче не можа да се сдържи и прихна:

— Тук е Барби, сър. Хитрушата, на която все й върви.

Кокс също се засмя. Несъмнено си мислеше, че разговорът е потръгнал добре.

— Как си, командир Барбара?

— Добре съм, сър. Моите уважения, сър, но сега съм просто Дейл Барбара. Командвам само гриловете и фритюрниците в местния ресторант и не съм в настроение за празни приказки. Озадачен съм, сър, и съм адски вбесен, задето шайка смотани пехотинци са ми обърнали гръб и отказват да ме погледнат в очите.

— Ясно. Искаш от мен обяснения. Ако тези момчета можеха да помогнат да се сложи край на това положение, щеше да гледаш лицата вместо задниците им. Вярваш ли ми?

— Чувам ви, сър. — Което не беше отговор на въпроса.

Джулия продължаваше да снима. Барби се приближи до банкетата. Оттук се виждаше голяма палатка, разпъната зад камионите. И по-малка — вероятно служеща за столова, плюс паркинг, претъпкан с още камиони. Морските пехотинци си бяха устроили лагер, вероятно имаха лагери и на изходите от града при шосета 119 и 117. Следователно се подготвяха за дълъг престой. Сърцето му се сви.

— Вестникарката там ли е? — попита Кокс.

— Да. Фотографира като побесняла. Предупреждавам ви, сър, че ще й кажа всичко, което ми съобщите.

Джулия престана да снима и му се усмихна.

— Ясно, капитане.

— Сър, няма да спечелите точки, като ме наричате така.

— Добре де, Барби. Доволен ли си?

— Да, сър.

— Колкото до снимките, които дамата реши да публикува... дано има достатъчно акъл да ги подбере, та да не изкара акъла на хората в това ваше градче.

— Мисля, че има.

— И ако ги изпрати по електронната поща на някого отвъд... преградата, примерно на многотиражно списание или на „Ню Йорк Таймс“, ще останете без интернет както без стационарни телефони.

— Сър, това е мръсен но...

— Решенията не вземам аз, а големите клечки. За твоє сведение.

Барби въздъхна:

— Ще ѝ предам.

— Какво? — обади се Джулия.

— Че ако изпратиш на някого снимките, ще накажат целия град, като отнемат достъпа до интернет.

Джулия направи жест, който Барби обикновено не свързваше с изискани републиканки. Той отново заговори на Кокс:

— Колко можете да ми кажете, сър?

— Всичко, което знам.

— Благодаря, сър — каза Барби, макар да се съмняваше, че полковникът ще бъде напълно откровен. Военните никога не споделяха всичко, което знаеха. Или си въобразяваха, че знаят.

— Наричаме го Купола — подхвана Кокс, — въпреки че всъщност не е купол. Поне така смятаме. Според нас е капсула, чиито очертания прилягат абсолютно точно към очертанията на града.

— Знаете ли колко е висок този купол?

— Смятаме, че е около осем хиляди метра. Още не знаем дали горната му част е плоска или заоблена.

Барби мълчеше. Беше загубил дар-слово.

— Колкото до дълбочината... Засега можем да кажем само, че е повече от три метра и половина, съдейки по разкопките, които правим на границата между Честърс Мил и градчетата на север.

— Местните наричат този район ТР-90 — промърмори Барби и не позна собствения си глас — толкова беше тих и вял.

— Все едно. Важното е друго. Видях спектрографски снимки, които буквално ме шашнаха. Дълги метаморфични скални пластове,

разцепени на две. Помежду им няма пролука, но ясно се вижда мястото, на което скалната маса откъм север е хлътнала. Направихме запитване в сеизмологичния център в Портланд и — бинго! В 11.44 е регистрирано земетресение със сила две цяло и едно по Рихтер. Тогава се е спуснал Куполът.

— Браво на вас! — Барби предполагаше, че тонът му е подигравателен, но беше толкова зашеметен и смаян, че не беше сигурен.

— Сведенията за дълбочината не са окончателни, но са убедителни. Разбира се, проучването е на съвсем начален етап, обаче изглежда, че това чудо се е вкопало в земята на дълбочина, равна на височината му. И ако височината е осем хиляди метра...

— Как я установихте? С радар ли?

— Не. Тази пуцина не се вижда на радара. Няма начин да разбереш, че е там, докато не се блъснеш в нея или докато си толкова близо, че не можеш да спреш. При спускането на Купола са загинали учудващо малко хора, но около него — отвътре и отвън — е затрупано с умрели птици.

— Знам. Видях ги. — Джулия беше приключила със снимането, беше застанала до Барби и слушаше какво казва той. — И какво използвахте? Лазери ли?

— Не, лазерните лъчи също преминават през преградата. Използвахме ракети с халосни бойни глави. От четири следобед бомбардировачите Ф-15А периодично излитат от Бангор. Изненадан съм, че не си ги чул.

— Може и да съм чул нещо. Само че мислех за други неща. — Например за разбития самолет. И за горящия камион с дървени трупи. За мъртъвците на шосе 117. „Учудващо малко загинали хора!“ — каза си.

— Ракетите непрекъснато рикошираха, но на височина приблизително осем хиляди метра прелетяха над преградата. Между нас казано, цяло чудо е, че не загина някой пилот.

— Прелетяхте ли над... Купола?

— Преди по-малко от два часа. Мисията завърши с успех.

— Кой го е спуснал, полковник?

— Не знаем.

— Дело на хората ли е? Дали армията е провеждала таен експеримент и нещо се е объркало? Или — Боже опази! — са превърнали в опитни мишки всички в градчето? Длъжен сте да ми кажете истината. Дължите го на местните хора. Всички са ужасени.

— И с основание. Не става въпрос за човешка грешка.

— Щяхте ли да разберете, ако беше обратното?

Кокс се поколеба, после заговори тихо, почти шепнешком:

— Разполагам с отлични информатори. Когато в НАСА пръднат, ние веднага разбираме. Същото се отнася за Екип девет в Лангли и за още няколко служби, за които никога не си чувал.

Твърде възможно беше полковникът да е откровен. Също толкова възможно беше и да лъже. Беше човек, фанатично отдаден на воинския си дълг: ако го бяха сложили на пост заедно с морските пехотинци, и той щеше да стои с гръб към хората от Честърс Мил. Нямах да му харесва, но винаги изпълняваше заповедите.

— Възможно ли е да е природно явление? — попита.

— Похлупак, чиито очертания абсолютно точно съвпадат с очертанията на града ли? Ти как мислиш?

— Бях длъжен да попитам. Знаете ли дали е проницаем?

— Водата преминава през него. В малки количества, но преминава.

— Как е възможно? — промърмори Барби, въпреки че с Гендрън бяха видели странното движение на водата.

— Откъде да знаем? — Кокс явно губеше търпение. — Работим тук по-малко от дванайсет часа. Колегите се поздравяват даже за това, че са разбрали колко е висок Куполът. Може би ще стигнем до отговора, но засега сме в пълно неведение.

— Ами въздухът?

— Прониква повече от водата. Устроили сме измервателна станция на мястото, на което вашият град граничи с... ммм... — Чу се шумолене на хартия. — Харлоу. Направиха тест за въздушното налягане... каквото и да означава това. Важното е, че въздух преминава през преградата, и то много по-свободно от водата, обаче не напълно. Очаквайте промени в климатичните условия. Никой обаче не знае какви ще са. Току-виж Честърс Мил се е превърнал в Палм Спрингс. — Той невесело се засмя.

— А твърдите частици? — попита Барби, макар да смяташе, че знае отговора.

— Не преминават. Така смятаме. И да не забравяме най-важното — щом не проникват вътре, не могат и да излизат навън. Тоест изгорелите автомобилни газове...

— Не са опасни, понеже никой няма да пътува надалеч с колата си. В най-широката си част Честърс Мил е около шест километра и половина. По диагонал... — Той погледна Джулия.

— Най-много единайсет.

— Замърсяването от нафтата, използвана за отопление, няма да е фатално — каза Кокс. — Убеден съм, че всички в града имат скъпи котли за парното, които гълтат сума гориво — ненапрасно на броните на автомобилите в Саудитска Арабия се мъдрят стикери „Аз обичам Нова Англия!“. Само че съвременните котли не работят без електричество. Предполагам, че разполагате със запаси от нафта, тъй като отоплителният сезон още не е започнал, обаче няма да имате полза от тях. В крайна сметка може би е за добро от гледна точка на замърсяването.

— Нима? Я опитай да живееш тук, когато е трийсет градуса под нулата и духа свиреп... — Той млъкна за момент. — Ще духа ли вятър?

— Не знаем. Попитай ме утре, може поне да имаме някаква теория.

— Предай му, че ще се отопляваме на дърва — промърмори Джулия.

— Госпожица Шамуей каза, че можем да се отопляваме на дърва.

— Не е толкова просто, капитан Барбара... Барби. Наистина разполагате с много дървен материал и не ви е необходимо електричество, за да запалите огън и да го поддържате, но от изгорелите дърва остава пепел. А тя е канцерогенна.

— Тук отоплителният сезон започва на... — Барби погледна Джулия.

— На петнайсети ноември — отвърна тя. — Или някъде там.

— Според госпожица Шамуей — средата на ноември. Кажете, че дотогава Куполът няма да го има.

— Единственото, което мога да кажа, е, че ще направим всичко възможно. Всъщност така стигнахме до целта на разговора. Умните

глави — онези, които сме привлекли до този момент, са на мнение, че става въпрос за силово поле...

— Като в „Стар Трек“ — промърмори Барби. — Телепортирай ме, Скоти^[1].

— Моля?

— Няма значение. Продължавайте, сър.

— Всички те са единомисленици, че силовото поле не е възникнало случайно. Създадо го е нещо близо до полето на въздействие или в центъра му. Нашите хора смятат, че второто е по-вероятно. „Все едно е дръжка на чадър“ — каза един.

— Подозирате, че причината за силовото поле е в града, така ли?

— Смятаме, че е твърде възможно. И по една случайност в момента в Честърс Мил се намира офицер, носител на много военни отличия...

„Бивш офицер — каза си Барби. — А военните отличия изхвърлих в Мексиканския залив преди осемнайсет месеца.“ Подозираше обаче, че току-що военната му служба е била удължена, независимо дали му харесваше или не. В името на отечеството, както гласеше баналната фраза.

— ... чиято специалност в Ирак беше откриване на оръжейни заводи на „Ал Кайда“ и унищожаването им.

Така. В общи линии ставаше въпрос за поредния генератор. Той си спомни всички онези, край които бяха минали на път за тук — машини, ръмжащи в мрака и осигуряващи топлина и светлина. И гълтащи пропан. Изведнъж осъзна, че за жителите на Честърс Мил пропанът и акумулаторите ще станат по-ценни от златото. Едно беше сигурно — хората щяха да горят дърва. Ако застудееше и пропанът свършеше, щеше да се изгори голямо количество дървен материал. И никой нямаше да мисли за опасността от рак.

— Надали е като генераторите, които сега работят във вашия свят — продължи Кокс. — Машина, която може да създаде Купола... нямаме представа каква би могла да е, нито кой я е направил.

— Обаче чичо Сам я иска — подхвърли Барби. Стискаше толкова силно телефона, че имаше опасност да го счупи. — Това ви е целта, нали? Прав ли съм, сър? Сигурно, защото такава машина може да промени света. Хората в града са без значение. Някакви си косвени жертви.

— О, не драматизирай! — възкликна полковникът. — Помни, че интересите ни съвпадат. Открий генератора, ако съществува. Открий го, както издирваше оръжейните заводи, изключи го и готово.

— Ако съществува.

— Точно така. Ще се опиташ ли?

— Имам ли избор?

— Според мен нямаш, но аз съм професионален военен. За нас правото на избор не съществува.

— Кен, задачата е адски шибана.

Кокс не отговори веднага. На Барби му се стори, че освен тихото бръмчене (означаващо, че може би разговорът се записва) чува и мислите на бившия си командир. След няколко секунди полковникът каза:

— Вярно е, но нали си хитрушата, на която все й върви.

Барби се засмя.

Не можа да се сдържи.

---

[1] Култова фраза от телевизионния сериал „Стар Трек“, навлязла в попкултурата. Това е командата, която капитан Кърк дава на главния си механик Монтгомъри Скот — Скоти, когато иска да се върне на звездния кораб „Ентърпрайз“. — Б.пр. ↑

3.

Потеглиха обратно с колата. На минаване край Църквата на Христос Светия изкупител, Барби се обърна към Джулия. На светлината от таблото на колата лицето ѝ изглеждаше уморено и сериозно.

— Няма да те моля да скриеш всичко, което чу, но мисля, че трябва да премълчиш нещо.

— Генераторът, който може да е в града или извън него. — Тя отмести от волана едната си ръка и помилва по главата Хорас, сякаш това я успокояваше и ѝ вдъхваше увереност.

— Да.

— Защото ако някакъв генератор създава силовото поле — Купола на твоя полковник — тогава някой го управлява. Някой сред нас.

— Кокс не го каза, но съм убеден, че го мисли.

— Ще го запазя в тайна. И няма да изпратя снимките по електронната поща.

— Добре.

— Така или иначе първо трябва да бъдат поместени в „Демократ“, мамка му — добави Джулия и продължи да гали кучето. Обикновено Барби се изнервяше от хора, които шофират само с една ръка на волана, но не и тази вечер. По Битч Роуд и шосе 119 не се движеше нито една кола. — Освен това разбирам, че понякога доброто дело е по-важно от добрата статия. За разлика от редакторите на „Ню Йорк Таймс“.

— Браво на теб!

— И ако откриеш генератора, няма да ми се наложи често да пазарувам от „Фуд Сити“. Ненавиждам този магазин... — Тя млъкна и след малко попита: — Дали изобщо ще е отворен утре?

— Според мен — да. Хората тук още не осъзнават напълно какво ги чака.

— В такъв случай още сутринта ще го посети — замислено промърмори Джулия.

— Предай много поздрави на Роуз Туичъл — сто на сто ще се засечете там. Твърде вероятно е да я придружава верният Ансън Уилър. — Той си спомни съвета, който беше дал на Роуз, и се засмя: — Месо, месо, месо.

— Моля?

— Ако имаш генератор в къщата си...

— Разбира се, че имам. Живея над редакцията на вестника. Нямам къща, а симпатичен апартамент. За покупката на генератора получих данъчно облекчение — добави гордо.

— Тогава купи месо. Месо и консервирани храни. Консервирани храни и месо.

Джулия се замисли. Наближаваха центъра на градчето. В много къщи светеше. „Докога ли?“ — запита се Барби. Спътницата му заговори и прекъсна мислите му:

— Полковникът има ли представа как да откриеш този генератор?

— Никаква. Намирането на опасни обекти беше моята специалност и той го знае. — Помълча, после попита: — Случайно да ти е известно дали в града има Гайгеров брояч?

— Случайно ми е известно, че има. В сутерена на общината. Всъщност под сутерена, където е скривалището в случай на атомна експлозия.

— Гъбаркаш ме!

Тя се засмя:

— Никак даже, Шерлок. Преди три години писах материал за бомбоубежището, а Пит Фрийман го снима. В сутерена се помещават голяма заседателна зала и малка кухня. До скривалището се стига по няколко стъпала надолу след кухнята. Доста е голямо. Построено е през петдесетте, когато пръскахме луди пари за атомни бомби.

— „На брега“^[1] — промърмори Барби.

— Да. И „Горко на теб, Вавилоне“^[2]. Доста е потискащо. Снимките на Пит ми напомниха за бункера на Хитлер малко преди смъртта му. Има нещо като малък склад, натъпкан с консерви и половин дузина походни легла. Също оборудване, доставено от правителството. Включително Гайгеров брояч.

— Обзалагам се, че консервираните храни отпреди петдесет години са много вкусни.

— Всъщност запасите се подменят през няколко години. След терористичните атаки на единайсети септември дори монтираха малък генератор. В ежегодните отчети на общинския съвет фигурира сумата за поддържане на скривалището. Навремето беше триста долара, сега е двойно по-голяма. Така или иначе има Гайгеров брояч. — За миг тя отмести очи от шосето и погледна Барби. — Разбира се, Джеймс Рени смята за своя собственост всичко в сградата на общината — от тавана до сутерена — затова ще се поинтересува за какво ти е броячът.

— Той няма да знае.

Джулия не започна да го разпитва, само подхвърли:

— Ще дойдеш ли с мен в редакцията? Ще гледаш по телевизията обръщението на президента, докато аз сглобявам вестника. Извънредният брой ще е безкрайно постен. Една статия, половин дузина снимки за местна консумация, никаква рекламна листовка за сезонната разпродажба в магазина на Бърпи.

Той се замисли. На следващия ден му предстоеше много работа — не само да готви, ами и да задава въпроси. Пак щеше да се занимава с онова, което правеше в армията. От друга страна, ако се върнеше в жилището си над дрогерията, щеше ли да заспи?

— Добре — кимна. — Може би не трябва да ти го казвам, но съм отличен асистент. И правя убийствено кафе.

— Господине, току-що получи временно назначение. — Тя отмести от волана дясната си ръка и Барби плесна дланта ѝ.

— Може ли да те попитам още нещо? Обещавам да не го публикувам.

— Казвай.

— Този научнофантастичен генератор. Мислиш ли, че ще го намериш?

Той се позамисли и отговори чак след като Джулия паркира пред сградата, в която се помещаваше редакцията на „Демократ“:

— Не. Ще е прекалено лесно.

Тя въздъхна и кимна, после стисна дланта му:

— Дали ще помогне, ако се моля да успееш?

— Във всеки случай няма да ми навреди — промърмори Барби.

---

[1] Роман от Невил Шут, издаден през 1957, в който се описва светът една година след Третата световна война. Атомни бомби са

унищожили Северното полукълбо, човечеството е заплашено от радиационно отравяне. По книгата са създадени едноименният филм (1959) с участието на Грегъри Пек, Ава Гарднър и Фред Астер, както и телевизионният сериал (2000) с Арманд Асанте и Рейчъл Уорд. — Б.пр. ↑

[2] Роман от американския писател Пат Франк, издаден през 1959. И до днес книгата е много популярна. Описани са последствията от атомна война върху измисленото градче Форт Рипоуз във Флорида. За заглавие е използван цитат от Откровение: „Горко, горко на тебе, велики граде Вавилоне, понеже в един час дойде съдбата ти!“ — Б.пр.

↑

4.

В Деня на Купола в Честърс Мил имаше само две църкви; и двете разпространяваха протестантската религия, макар и по съвсем различен начин. Католиците посещаваха „Дева Мария“ в Мотън, а дванайсетината евреи в градчето ходеха в „Бет Шалом“ в Касъл Рок, щом почувстваха необходимост от духовна утеха. Навремето в Мил имаше унитарянска църква, която в края на осемдесетте престана да действа. Местните бяха единомдушни, че и без това е била твърде префърцунена. Сега в сградата се помещаваше книжарницата за нови и антикварни книги.

Тази вечер и двамата пастори бяха „настроени коленопреклонно“, както често казваше Големия Джим Рени, но техните молитви, мисли и очаквания бяха на противоположни полюси.

Преподобната Пайпър Либи, която проповядваше от амвона на Независимата църква, вече не вярваше в Бог, въпреки че не беше споделила този факт с паството си. За разлика от нея Лестър Когинс беше толкова религиозен, че фанатизмът му граничеше с лудост (както се случва обикновено).

Преподобната Либи — още по спортни дрехи и (въпреки че беше на четирийсет и пет) с достатъчно стегнато тяло, че да изглежда добре с тях, коленичеше пред олтара сред почти пълен мрак (Независимата църква нямаше генератор), а немската ѝ овчарка Кловър лежеше до нея, притворила очи и облегнала муцуна на предните си лапи.

— Здравсти, Отсъстващ — промърмори Либи. Това беше най-новото ѝ обръщение към Господ. През есента го беше наричала Великото Може Би, а през лятото — Всемогъщият Неизвестен. — Знаеш какво ми се случи — сигурна съм, защото ти казах поне сто пъти, но тази вечер няма да говоря за това. Което вероятно Те радва. — Въздъхна и отново подхвана: — Положението е много сложно, Приятелю. Дано разбираш какво става, защото аз нямам представа. Но и двамата знаем, че утре тук ще е препълнено с хора, търсещи божествено спасение от бедствието.

В църквата беше тихо, тихо беше и навън. Прекалено тихо, както често казваха героите в старите филми. Друг път случвало ли се беше градчето да е така притихнало в съботна вечер? Не се движеха никакви автомобили, нямаше го басовото думкане на групите, които през уикенда свиреха в „Дипърс“ (собствениците на заведението винаги рекламираха музикантите като **„ИДВАЦИ НАПРАВО ОТ БОСТЪН“**).

— Няма да Те моля да ми разкриеш волята Си, понеже вече не вярвам, че имаш воля. Обаче ако случайно съществуваш — не отричам напълно тази възможност — моля Те, помогни ми да кажа нещо утешително. И не на небето, а тук, на земята. Понеже... — Тя се разрида, което не я изненада. Напоследък често плачеше, но само насаме. Хората в Нова Англия гледаха с лошо око на цивреци свещеници и политици.

Кловър усети колко е разстроена и заскимтя. Пайпър му се скара и отново се обърна към олтара. Често си казваше, че кръстът на него прилича на емблемата на автомобилите „Шевролет“, измислена от човек, който преди сто години е видял символа на тапетите в хотелска стая в Париж и го е харесал. Според нея всички, които смятаха за божествени подобни символи, не бяха с всичкия си. Въпреки това продължи молитвата си:

— Защото вероятно знаеш, че си имаме само този свят. Искам да помогна на моите събратя. Това е мой дълг и още искам да го изпълнявам. Затова ако Си там и ако държиш на своите чеда — което според мен е твърде съмнително — умолявам Те да ми помогнеш. Амин.

Либи се изправи. Нямаше фенерче, но предполагаше, че ще се добере до вратата, без да си нарани пищялите. Познаваше сградата като опакото на дланта си. И я обичаше.

— Да си вървим, Кловър — промърмори. — След половин час ще говори президентът — другият Отсъстващ. Ще го слушаме по радиото в колата.

Кучето покорно я последва, необезпокоявано от религиозни дилеми.

5.

На Битч Роуд (наричан само път Номер три от вярващите, посещаващи Църквата на Светия изкупител) се разиграваше много по-динамична сцена, и то под ярка електрическа светлина. Храмът на Лестър Когинс беше снабден с генератор, и то толкова нов, че етикетите за превоз още бяха залепени за оранжевия му корпус. Монтиран беше в барака, също боядисана в оранжево, до складовото помещение зад църквата.

Лестър беше на петдесет, но благодарение на гените и на усърдните си грижи за храма на тялото си, изглеждаше на не повече от трийсет и пет (премереното използване на прочута серия мъжки козметични препарати също подпомагаше младежкия му вид). Тази вечер носеше само гимнастически шорти и всяко мускулче на тялото му се очертаваше.

По време на богослуженията (пет пъти седмично) Лестър се молеше с глас на фанатичен телевизионен евангелист, при което името на Всевишния излизаше от гърлото му като от усилвател на електрическа китара. Дори когато се молеше насаме, той несъзнателно използваше същия маниер. Само че когато беше силно разтревожен, когато наистина искаше да се посъветва с Бог на Мойсей и Аврам, Онзи, който денем се движи като димен, а нощем — като огнен стълб, Лестър говореше гърлено, все едно ръмжеше куче, готово да се нахвърли върху непознат. Не го знаеше, защото нямаше кой да го чуе как се моли. Пайпър Либи беше останала вдовица, след като преди три години при катастрофа загуби съпруга си и двете си момчета; Лестър Когинс беше закоравял ерген, измъчван в юношеството си от кошмари, в които докато мастурбираше, внезапно виждаше Мария Магдалена на прага на стаята си.

Църквата беше нова като генератора и изградена от скъпа кленова дървесина. Обзавеждането беше спартанско. Зад голия гръб на Лестър се намираха три реда пейки. Пред него беше амвонът — аналой с Библия върху него и голям дървен кръст, окачен на пурпурна

завеса. Балконът за хористите беше вдясно, в единия му край бяха струпани музикалните инструменти.

— Боже, чуй молитвата ми — изрече Лестър с гърления си глас, предназначен за молитви насаме, когато не театралничеше, а наистина се обръщаше към „началника“ си. Държеше въже с дванайсет възела — по един за всеки апостол. Деветият, обозначаващ Юда, беше боядисан в черно. — Боже, чуй молитвата ми в името на разпнатия и възкръснал Исус.

Той се заудря с въжето — първо по едното рамо, после по другото. При всеки удар по плътта му, покрита с белези, се чуваше звук като от тупалка за килими. И преди Лестър се беше бичувал, но никога с такава ожесточеност.

— Боже, чуй молитвата ми! Боже, чуй молитвата ми! Боже, чуй молитвата ми! Боже, чуй молитвата ми!

Туп... туп... туп... туп. Болка като от пареща коприва. Като от изгаряне. Проникваща по магистралите и страничните пътища на жалките му човешки нерви. И ужасяваща, и ужасно приятна.

— Боже, всички в този град сме грешници и аз съм най-големият! Слушах Големия Джим Рени и вярвах на лъжите му! Да, вярвах, а сега дойде часът на разплатата. Така е откакто свят светува — всички плащат за греховете на един. Не се гневиш лесно, но когато ни връхлети, Твоят гняв е като буря над житна нива — не помита едно стъбло, а много.

В Мил имаше и други грешници (той не беше наивен и знаеше, че мнозина ругаят, танцуват, правят секс и се дрогират), които несъмнено заслужаваха да бъдат бичувани, но ги имаше и във всеки друг град, а само Честърс Мил беше сполетян от това ужасно Божие наказание.

И все пак... все пак... възможно ли беше неведомото проклятие да не е заради неговия грях? Да. Но твърде невероятно.

— Боже, кажи ми как да постъпя. На кръстопът съм. Ако волята Ти е утре да застана на този амвон и да призная какво ме убеди да сторя онзи човек, какви грехове извършихме заедно и какви — само аз, ще се подчиня. Само че това ще е краят на службата ми като свещеник и ми е трудно да повярвам, че го искаш от мен в такъв съдбовен момент. Ако пожелаеш да чакам... да чакам и да видя какво ще се случи... да чакам и да се моля с паството си да се освободим от

бремето... ще се подчиня. Да бъде волята Ти, Господи. Сега и завинаги.

Престана да се бичува (усещаше как топли и успокояващи ручейчета се стичат по гърба му; няколко възли на въжето бяха почервенели) и вдигна към тавана лицето си, обляно в сълзи.

— Защото тези хора не могат без мен? Боже. Знаеш, че тъкмо сега съм им най-необходим. Затова... ако волята Ти е тази чаша да бъде отдръпната от устните ми... моля те, дай ми знак.

Той зачака. И не щеш ли, Бог каза на Лестър Когинс:

— Ще ти пратя поличба. Иди при твоята Библия, както правеше като малък след онези лоши сънища.

— Ей-сега! — възкликна Лестър. — Веднага.

Преметна на врата си въжето с възлите, при което то увисна на раменете и гърдите му като кървава подкова, и се качи на амвона, без да обръща внимание на кръвта, която течеше на вадички по гърба му и се просмукваше в ластика на шортите му. Застана зад катедрата, сякаш се готвеше за проповед (въпреки че и в най-страшните си кошмари не се беше виждал да проповядва полугол), затвори Библията и стисна клепачи:

— Господи, да бъде волята Ти. Отправлям ти въпрос в името на Твоя Син, разпнат в позор и възкръснал в слава.

И Господ каза:

— Отвори Моята Книга и виж какво пише.

Лестър се подчини (внимаваше да не отвори Библията по средата — това си беше чист Стар завет). Сложи пръста си върху една страница, после отвори очи и се наведе. Беше двапет и осми стих от двапет и осма глава от Второзаконието. Той прочете:

— „Ще те порази Господ с лудост, слепота и вцепеняване на сърцето.“

Това с вцепеняването на сърцето не беше толкова зле, но като цяло цитатът не беше окуражаващ. Нито пък ясен. После Бог отново проговори:

— Не спирай дотук, Лестър.

Пастор Когинс зачете двапет и деветия стих:

— „И ще ходиш пипнешком по пладне...“ Да, Господи, да — прошепна той и продължи: — „... както слепец ходи в тъмнина, не ще имаш сполука в пътищата си, и ще бъдеш всеки ден притесняван и

ограбван, и не ще има кой да те защити.“ Ще ослепея ли, Боже? — възкликна. — Моля Те, не ми го причинявай, въпреки че ако такава е волята Ти...

Господ пак му каза:

— Да не ти е изпила чавка ума, Лестър?

Пастор Когинс се ококори. Бог беше изрекъл една от любимите фрази на майка му.

— Не, Господи, не.

— Тогава погледни отново. Какво ти показвам?

— Нещо за лудост. Или слепота.

— Кое от двете според теб е по-вероятно?

Лестър препрочете стиховете. Близки бяха само думите слепота и слепец.

— Това ли е... Боже, това ли е моят знак?

И Господ му отговори:

— Да, но не твоята слепота; засега твоите очи ще виждат ясно. Търси слепеца, който е обезумял. Видиш ли го, кажи на паството си какви ги е вършил Рени и как си му помагал. Искам и двамата да си признаете. Ще ти кажа повече, но сега иди си легни, Лестър. Изцапа с кръв целия под.

Пастор Когинс се подчини, но първо коленичи и почисти кръвта зад амвона. Докато работеше, не се молеше, обаче размишляваше върху прочетеното. Чувстваше се много по-добре.

Засега щеше да говори общи приказки за греховете, поради което Мил беше откъснат от света чрез неведомата бариера, но щеше да е нащрек за поличбата. За сляп мъж или жена, загубили разума си.

6.

Бренда Пъркинс слушаше Радиото на Исус, понеже мъжът ѝ го харесваше (беше го харесвал), но за нищо на света не би стъпила в Църквата на Светия изкупител. Беше привърженица на конгрегационализма и беше накарала съпруга си да я придружава в Независимата църква. Сега Хауи за последен път щеше да е там, но нямаше да го знае. Щеше да лежи в ковчега, докато Пайпър Либи възхваляваше живота и делото му.

Тя сякаш за пръв път осъзна необратимостта на случилото си. И за пръв път, откакто чу ужасната новина, даде воля на чувствата си и зариде. Може би защото сега можеше. Сега беше сама.

По телевизията президентът, изглеждащ невероятно състарен, каза:

— Скъпи сънародници, искате отговори. И аз се заклевавам да ги споделя с вас веднага щом ги науча. Никаква секретност по този въпрос! Моят прозорец към случващото се ще е и ваш прозорец. Тържествено ви обещавам...

— Да ви хвърлям прах в очите — каза Бренда и заплака още по-силно, защото фразата беше сред любимите на Хауи. Изключи телевизора и хвърли на пода дистанционното. Идваше ѝ да го стъпче, но се въздържа най-вече защото си представи как мъжът ѝ клати глава и ѝ казва да не прави глупости.

Отиде в малкия му кабинет, защото изпитваше желание някак си да е близо до него, докато духът му още е в къщата. Искаше ѝ се да го докосне. Генераторът в задния двор мъркаше. „Като доволен котарак“ — би казал Хауи. Разсърди му се, когато го купи след терористичните атаки на единайсети септември („За всеки случай“ — беше казал той), но сега съжаляваше, задето му вдигна скандал. В тъмното щеше да се чувства още по-изплашена, още по-самотна.

На бюрото му стоеше само отвореният лаптоп. Скринсейвър беше снимка от отдавнашен мач за Малката лига. Хауи и Чип бяха със зелените екипи на местния бейзболен отбор „Сандърс — властелините на дрогериите“; беше направена през годината, когато Хауи и Ръсти

Евърет бяха извели „Сандърс“ на щатските финали. Чип беше прегърнал баща си, Бренда прегръщаше и двамата. Прекрасен ден. Ала крехък. Крехък като кристална чаша.

Още не беше съобщила на Чип трагичната вест и мисълта за този разговор (ако изобщо успееше да се свърже със сина си) съвсем я довърши. Зарида и коленичи до бюрото на мъжа си. Допря една до друга дланите си, както правеше в детството си, докато коленичеше по пижама до леглото си и повтаряше като мантра: „Боже, пази мама, Боже, пази татко, боже, пази златната ми рибка, която още си няма име...“

— Господи, аз съм, Бренда. Не си искам мъжа обратно... всъщност го искам, но знам, че не можеш да ми го върнеш. Моля те само да ми дадеш сили да издържа сега. И се питам дали... не знам дали не е светотатство... може и да е... но се питам дали ще ми позволиш да говоря с него още веднъж. Да го докосна още веднъж, както той ме докосна тази сутрин. — Като си спомни допира на пръстите му, Бренда се разрида още по-силно. — Известно ми е, че Ти не се занимаваш с духове... освен със Светия дух, разбира се... но може ли да го изпратиш в съня ми? Знам, че искам много, обаче... О, Господи, в мен сякаш е зейнала бездна. Не подозирах, че може да чувствам такава празнота, и се боя, че ще падна в нея. Ако ми помогнеш, че ти се отплатя. Само поискай нещо и ще го изпълня. Моля те, Господи, едно докосване. Или една дума. Дори да е в съня ми. — Тя дълбоко си пое дъх и изхълца. — Благодаря Ти. Разбира се, ще се изпълни Твоята воля. Независимо дали ми харесва или не. — Поусмихна се невесело и добави: — Амин.

Отвори очи и стана, като се хвана за бюрото. Неволно бутна компютъра и екранът веднага светна. Хауи вечно забравяше да изключи лаптопа, но пък кабелът му винаги беше в контакта, та батерията да не се изтощи. А десктопът му беше много по-прегледен от нейния, който все беше задръстен с каталози, свалени от интернет, и подсещащи бележки. На десктопа на Хауи винаги имаше само три папки, подредени под иконката на твърдия диск. ТЕКУЩИ, където той съхраняваше доклади за разследвания, провеждащи се в момента, и СЪДИЛИЩЕ, където беше списъкът на призованите да свидетелстват. Третата беше ДОМ и в нея се съдържаше всичко, свързано с къщата. Бренда си каза, че ако я отвори, може да научи нещо за генератора, а

информацията ѝ беше необходима, за да го поддържа в работен режим възможно най-дълго. Хенри Морисън сигурно щеше да смени сегашната газова бутилка, но дали Хауи беше взел резервни? Ако ли не, тя трябваше да купи още бутилки от магазина на Бърпи или от бензиностанцията, преди да са ги разграбили.

Понечи да я отвори, но изведнъж забеляза четвърта папка вляво на монитора. Виждаше я за пръв път. Опита се да си спомни кога за последен път е поглеждала екрана на лаптопа, обаче не можа.

Названието на папката беше ВЕЙДЪР.

В града имаше само един човек, когото Хауи наричаше на името на лошия Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“ — Големия Джим Рени.

Стана ѝ любопитно, тя премести курсора върху новата папка и щракна два пъти с мишката, питайки се дали папката е защитена с парола. Предположението ѝ се потвърди. Опита с фразата ДИВИ КОТКИ, парола за ТЕКУЩИ (мъжът ѝ не си беше направил труда да защити СЪДИЛИЩЕ), и папката се отвори. Съдържаше два файла. Единият беше ТЕКУЩО РАЗСЛЕДВАНЕ. Другият — ПИСМА ОТ ГПМ. На езика на Хауи ГПМ означаваше главния прокурор на Мейн. Тя отвори втория. Прегледа го набързо и толкова се слия, че сълзите ѝ пресъхнаха. Силно впечатление ѝ направи обръщението: не „Драги началник Пъркинс“, а „Скъпи Дюк.“ Въпреки че в писмото се съдържаха сложни юридически термини, някои фрази ѝ се набиха в очите, все едно бяха написани с получерен шрифт. Първата беше: **„Незаконно присвояване на общински средства.“** Следващата гласеше: **„Почти сигурно е, че е замесен председателят на общинския съвет Сандърс.“** И накрая: **„Тази злоупотреба със служебно положение е много по-сериозна, отколкото предполагахме преди три месеца.“**

Към края на писмото Бренда прочете още нещо, което ѝ се стори написано с главни букви: **„ПРОИЗВОДСТВО И РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА НАРКОТИЦИ.“**

Май Бог беше чул молитвите ѝ, макар че реакцията му беше напълно неочаквана. Тя седна на стола на Хауи, щракна на ТЕКУЩО РАЗСЛЕДВАНЕ в папката ВЕЙДЪР и остави покойния си съпруг да ѝ говори.

7.

Обръщението на президента — изобилстващо с успокоителни фрази и лишено от конкретна информация — свърши два̀сет минути след полунощ. Ръсти го изгледа на телевизора във фоайето на третия етаж на болницата, провери за последно картоните на пациентите и се прибра у дома. Откакто работеше като медик, беше имал и по-уморителни дни, но за пръв път беше толкова обезсърчен и разтревожен за бъдещето.

Къщата тънеше в мрак. Миналата година (както и по-миналата) с Линда бяха разсъждавали дали да купят генератор, понеже всяка зима — и понякога през лятото — електрозахранването в Честърс Мил се прекъсваше най-малко за четири-пет дни. Мейнската електрическа компания не беше от най-надеждните. Въпросът беше, че не можеха да си го позволят. Може би ако Лин се прехвърлеше на пълен работен ден... само че това беше невъзможно, докато момиченцата не поотраснеха.

„Поне имаме чудесна печка и няколко кубика дърва за огрев“ — помисли си.

В жабката на колата държеше фенерче, но когато го включи, то блесна за няколко секунди и угасна. Ръсти тихо изруга и си каза, че на следващия ден... тоест днес — непременно трябва да купи повечко батерии. Стига магазините да работеха.

„Ако след дванайсет години не мога да се ориентирам в собствената си къща, значи съм шимпанзе!“ Тази вечер наистина се чувстваше като шимпанзе, уловено наскоро и затворено в клетка в зоопарка. И миришеше като обитател на джунглата. Щеше да си вземе душ преди лягане...

Дръжки! Откъде топла вода, като нямаше ток?

Нощта беше ясна и въпреки че нямаше луна, над къщата блестяха милиарди звезди, които изглеждаха същите като преди. Може би бариерата не стигаше до небето. Президентът не беше говорил по този въпрос, което може би означаваше, че разследващите още нямат отговор. Ако Честърс Мил беше на дъното на грамаден кладенец,

положението не беше толкова трагично. Щом държавата можеше да пръска милиарди долари за стабилизиране на банки и компании, можеше да си позволи да пусне с парашути храна и няколко пършиви генератора.

Изкачи се по стъпалата на верандата и си извади ключа, но като се доближи до вратата, видя нещо, окачено на дръжката. Наведе се, присви очи и се усмихна. Беше мъничко фенерче. Линда беше купила шест броя за пет долара от лятната разпродажба в магазина на Бърпи. Ръсти мислено я беше упрекнал за излишния разход и си беше казал: „Жените купуват от разпродажби разни неща по същата причина, поради която мъжете изкачват върхове — понеже ги има.“

В основата на фенерчето имаше метална халкичка, през която беше прокарана връзка от маратонка. На нея с тиксо беше прикрепена бележка. Ръсти я отлепи и я освети с фенерчето.

Привет, красавецо. Дано всичко е наред с теб. Двете Дж. най-после си легнаха. Много бяха изнервени, но накрая мирясаха. Утре съм на работа цял ден — от 7 до 7 — така каза Питър Рандолф, новият началник на полицията (ВТАСАХМЕ Я!). Марта Едмъндс обеща да гледа децата. Бог да я поживи. Дано не ме събудиш. (Въпреки че може да не съм заспала.) Боя се, че ни чакат тежки дни, но ще издържим. Слава богу, че в килера имаме доста храна.

Миличък, знам, че си уморен, но ще изведеш ли Одри? Продължава да скимти, а досега никога не се е държала така. Възможно ли е да е усетила какво ще се случи? Казват, че кучетата предусещат земетресенията, тъй че...

Джуди и Джейни казаха, че обичат баща си. И аз го обичам.

Утре ще намерим време да си поговорим, нали? Да обсъдим случващото се. Мъничко ме е страх.

Лин

Освен че и той се страхуваше, не му допадаше фактът, че утре жена му ще работи дванайсет часа, след като самият той щеше да остане в болницата най-малко шестнайсет. Не му допадаше и че Джуди и Джанел ще останат цял ден при Марта, макар че несъмнено бяха разстроени.

А най не му допадаше да разхожда посред нощ кучето Одри, порода златен ретривър. Твърде възможно бе Одри да е усетила спускането на бариерата; известно му беше, че кучетата предусещат и други природни явления освен земетресенията. Само че ако беше така, Одри отдавна трябваше да е престанала да скимти. Тази вечер на връщане от болницата му беше направило впечатление, че в цялото градче не се чува нито лай, нито вой на кучета. Всъщност никой досега не се беше оплакал, че домашният му любимец скимти непрекъснато.

„Може би Одри спи на килимчето си до печката“ — помисли си, докато отключваше вратата на кухнята.

Одри не спеше. Щом го видя, тръгна към него, но не подскочаше радостно както обикновено: „Върна се! Върна се! Слава богу, върна се!“ — а се прокрадваше с подвита опашка, като че ли очакваше да я ударят (което никога не се беше случвало), вместо да я помилват по главата.

И пак скимтеше. Всъщност странното ѝ поведение започна преди спускането на бариерата. За няколко седмици беше престанала да скимти и Ръсти се надяваше, че повече няма да се случва, само че тя започна отново — понякога скимтеше тихо, друг път — много силно. Тази вечер издаваше необичайно силни звуци... или така му се струваше сред тихата и необичайно тъмна кухня — дигиталните екранчета на печката и на микровълновата фурна не светеха, не светеше и лампата над умивалника, която Линда оставяше включена заради него.

— Престани, момиче! — прошепна. — Ще събудиш цялата къща!

Само че тя не престана. Побутна с глава коляното му и погледна нагоре, фенерчето освети очите ѝ и Ръсти беше готов да се закълне, че Одри го гледа умоляващо.

— Добре де — промърмори. — Отиваме на разходка. — Провеси на врата си фенерчето и посегна към каишката, окачена до вратата на килера, но кучето му препречи пътя и едва не го спъна. Това щеше да е

великолепен край на този отвратителен ден. — Момент, момент, не бързай толкова!

Само че кучето излая и отстъпи назад.

— Тихо, Одри! Тихо!

Вместо да млъкне, Одри отново излая. Звукът изглеждаше потресаващо силен сред тишината в къщата. Ръсти изненадано подскочи. Кучето се втурна към него, ухапа крачолата му и заднишком запристъпва към коридора. Обзет от любопитство, Ръсти се остави да го водят. Щом се убеди, че той ѝ се подчинява, Одри пусна крачолата му и изтича до стълбището. Изкачи две стъпала, обърна се и пак излая.

В спалнята на горния етаж проблесна светлина.

— Ръсти? — сънено извика Лин.

— Аз съм — отвърна той, като се стараяше да говори тихо. — Всъщност не съм аз, ами Одри. — Последва кучето нагоре по стълбището. Вместо да взема стъпалата по две наведнъж, както ѝ беше обичай, Одри непрекъснато спираше и се обръщаше. Собствениците на кучета почти винаги разгадават поведението на домашните си любимци и сега Ръсти виждаше страх. Одри беше присвила уши, опашката ѝ още беше подвита. Странното ѝ поведение беше достигнало друго ниво. Той изведнъж се запита дали в къщата не се е промъкнал крадец. Вратата на кухнята беше заключена, Лин никога не пропускаше да заключи, когато беше сама с момичетата, но...

Линда застана на горната площадка и завърза колана на белия си халат. Одри я видя и пак излая, все едно казваше: „Махни ми се от пътя!“

— Престани! — сопна се Линда, но кучето се шмугна край нея, като едва не я събори, и хукна по коридора към детската стая.

Лин извади от джоба си своето минифенерче:

— Да му се не види, какво...

— Върни се в спалнята — извика ѝ Ръсти.

— Друг път! — Тя го изпревари и се затича по коридора, осветявайки пътя си с малкото фенерче.

Момиченцата бяха на седем и пет години и наскоро бяха навлезли в онова, което майка им наричаше „етап на осъзнаване на женствеността“. Одри стигна до вратата на детската стая, изправи се на задните си лапи и задраска по нея.

Ръсти настигна жена си тъкмо когато тя отвори вратата. Кучето се втурна в стаята, без дори да погледне леглото на Джуди, която дълбоко спеше. Джанел обаче не спеше. Не беше и будна. Щом фенерчетата я осветиха, Ръсти разбра истината и се прокле, задето по-рано не е разбрал какво се случва... какво се случва от август насам или дори от юли. Защото поведението на кучето беше документирано в учебниците по медицина. Не беше прозрял истината, въпреки че щеше да му избодат очите.

За щастие Джанел (отворените ѝ очи бяха забелени) не се гърчеше, но цялата се тресеше. Беше изритала завивките и на долнището на пижамата ѝ тъмнееше мокро петно. Свиваше и отпускаше пръсти, като че ли се подготвяше да свири на пиано.

Одри седна до леглото и се втренчи в малката си господарка.

— Какво ѝ е? — изпищя Линда.

Джуди се размърда и сънено измънка:

— Мамо... Сутрин ли е? Изпуснах ли автобуса?

— Има епилептичен пристъп — отвърна Ръсти.

— Направи нещо! — изкрещя жена му. — Ще умре ли?

— Не. — Онази частица от мозъка му, която продължаваше да разсъждава логично, му подсказваше, че почти сигурно дъщеричката му има петит мал — лека форма на парциалната епилепсия с много кратка загуба на съзнанието. Само че когато става въпрос за собственото ти дете, леката форма изглежда много тежка.

Джуди седна в леглото и плюшените ѝ играчки се посипаха на пода. Ококорила се беше от страх и не се успокои дори след като майка ѝ я взе на ръце.

— Накарай я да престане! Накарай я, Ръсти!

Ако диагнозата му беше вярна, пристъпът щеше да премине от само себе си.

„Моля те, Господи, нека спре от само себе си!“ — помисли си.

Обгърна с длани главата на Джанел и се опита да я повдигне, за да е сигурен, че нищо не затруднява дишането на малката. Отначало не успя. Проклетата дунапренова възглавница му пречеше. Запрати я на пода и неволно удари с нея Одри, но кучето не помръдна, а продължи да се взира в момиченцето.

Той отметна назад главата на Джанел, наведе се и се вслуша в дишането ѝ. Не беше учестено, малката не се задъхваше за кислород.

— Маминко, какво ѝ е на Джанджан? — изплака Джуди. — Луда ли е? Какво ѝ става?

— Не е луда, само е малко болна. — Ръсти се удиви от спокойния си глас. — Защо с мама не Отидете в нашата...

— Не! — едновременно извикаха двете.

— Добре, но пазете тишина, за да не я изплашите, като се събуди. И без това психиката ѝ е разклатена — добави и се обърна към кучето: — Браво, Одри. Ти си добро момиче! Много добро момиче!

При такива похвали обикновено Одри пощуряваше от радост, но не и тази вечер. Сега дори не помахаше с опашка. Изведнъж изляз тихо, легна на пода и опря муцуна на предните си лапи. След секунди Джанел престана да се тресе и затвори очи.

— Мили Боже! — промърмори Ръсти.

— Какво? — попита Линда, която беше седнала на леглото и държеше Джуди на скута си. — Какво?

— Край. Пристъпът премина.

Само че не беше. Не и напълно. Клепачите на Джейни се повдигнаха. Очите ѝ вече не бяха забелени, но тя не виждаше баща си.

— Страшната тиква! — извика. — Виновна е Страшната тиква! Спрете я!

Ръсти леко я разтърси:

— Сънувала си кошмар, Джейни. Вече си будна, няма страшно. Добре си.

За миг тя сякаш още беше в унес, въпреки че погледът ѝ се фокусира и той разбра, че сега дъщеричката му го вижда и го чува.

— Спри Хелоуин, татко! Непременно трябва да го спреш!

— Дадено, съкровище. Хелоуин се отменя. Завинаги!

Малката примигна, после отметна косата от потното си чело:

— Моля? Защо? Щях да се маскирам като принцеса Лия. Защо все не ми върви? Защо? — Тя заплака.

Линда пристъпи към нея (Джуди ситнеше подире ѝ и се държеше за халата ѝ) и я прегърна:

— Нищо не пречи да си принцеса Лия, захарче, повярвай ми.

— Защо сте в нашата стая? И защо тя е станала? — Джейни посочи сестричката си.

— Напишкала си се в леглото — злорадо каза Джуди и когато сестра ѝ заплака още по-силно, на Ръсти му се прииска да напляска

малката устатница. Мислеше се за толерантен родител (особено в сравнение с онези, които понякога водеха в здравния център деца с насинени лица или счупени ръце), но не и тази вечер.

— Не ѝ обръщай внимание — прошепна и придърпа към себе си Джанел. — Не си виновна. Беше ти лошо, но сега си добре.

— Не трябва ли да я заведем в болницата? — попита Линда.

— Не. Утре сутринта ще отскочим до здравния център и ще ѝ дам лекарство.

— НЕ ИСКАМ ИНЖЕКЦИЯ! — изпищя Джейни и заплака още по-силно. А Ръсти се успокои. Силният ѝ плач беше добър признак.

— Никакви инжекции, миличка. Само хапчета.

— Сигурен ли си? — промърмори Лин.

Той погледна кучето, което лежеше спокойно, без да се интересува от драмата, разиграваща се около него, и отговори:

— Одри е сигурна. Само че тази вечер ще спи при момичетата.

— Ура! — извика Джуди. Коленичи и замилва кучето. Ръсти прегърна жена си през кръста, а тя отпусна глава на рамото му, сякаш вече нямаше сили да я държи изправена.

— Защо сега? — прошепна. — Защо тъкмо сега?

— Не знам. Да сме благодарни, че е леката форма.

В това отношение Бог беше чул молитвата му.

ЛУДОСТ, СЛЕПОТА, ВЦЕПЕНЯВАНЕ НА СЪРЦЕТО

1.

Не можеше да се каже, че Джо Плашилото е станал рано, понеже изобщо не си беше лягал. А не си беше лягал, защото бе прекарал цялата нощ пред компютъра си.

Това бе Джоузеф Макклаци, на тринайсет години, познат още като „Маниака на маниаците“ и „Скелетор“^[1], живеещ на Мил Стрийт номер 19.

При ръст един и осемдесет и пет и тегло седемдесет килограма той наистина бе като скелет. И имаше невероятен ум. Остана в осми клас само защото родителите му бяха категорично против взимането на две учебни години за една.

Джо нямаше нищо против. Нали приятелите му (а той имаше изненадващо много приятели за кльощав тринайсетгодишен гений) бяха до него. Освен това учебната програма беше адски лесна, а и така имаше сума ти компютри на свое разположение; в Мейн всеки ученик от седми до десети клас разполагаше с достъп до компютър. Естествено някои от най-интересните интернет сайтове бяха блокирани, ала на Джо не му трябваше много време, за да се справи с подобни незначителни пречки. После с охота сподели новооткритата информация с дружките си, сред които бяха и неустрашимите скейтъри Нори Калвърт и Бени Дрейк. (Бени например обичаше да сърфира из сайта „Блондинки по бели бикинки“, докато седеше в библиотеката.) Това определено хвърляше светлина върху популярността на Джо, но не съвсем; хлапетата просто го смятаха за готин. Стикерът, залепен на раницата му, навярно го обясняваше най-добре. Той гласеше: **„ОПЪЛЧВАЙ СЕ НА ТИРАНИЯТА“**.

Джо беше пълен отличник, надежден и понякога страхотен баскетболист в средата на терена (взеха го в отбора на най-големите още когато беше в седми клас) и сравнително добър футболист. Свиреше криво-ляво на пиано и преди две години спечели второто място в годишния „Коледен общоградски конкурс на младите таланти“ с неистово смешен танцов номер под съпровод на парчето „Селската жена“ на кнътрипевицата Гретхен Уилсън. Изпълнението му накара

възрастните в публиката да го аплодират бурно, докато буквално се превиваха от смях. Лиза Джеймисън, градската библиотекарка, заяви, че Джо спокойно би могъл да си изкарва прехраната с този номер, стига да иска, но амбицията му не беше да стане водевилна звезда.

— Работата беше нагласена — бе измърморил след състезанието Сам Макклаци, докато въртеше между пръстите си медала за второто място. И навярно бе така, защото за победител през онази година бе провъзгласен Дъги Туичъл, който по случайност беше и брат на градската съветничка Андрея Гринъл. Туич жонглираше с половин дузина индиански томаховки, докато пееше „Лунната река“.

Джо не го беше грижа дали работата е била нагласена или не. Бе изгубил интерес към танците както към много други неща, след като ги бе овладял до съвършенство. Дори любовта му към баскетбола, за която в пети клас бе смятал, че ще бъде вечна, вече гаснеше.

Единствено страстта му към интернет, тази електронна галактика от безкрайни възможности, ни най-малко не избледняваше с времето.

Всъщност амбицията му (която не смееше да сподели даже с родителите си) бе да стане президент на Съединените щати. *„И кой знае... — мислеше си понякога Джо — ... може пък да изпълня танцовия си номер на церемонията по встъпването в Белия дом. Записът ѝ сигурно ще остане в канала за видеосподеляне Ютуб за вечни времена!“*

По време на цялата първа нощ след появата на Купола Джо сърфираше из интернет. Семейство Макклаци не разполагаха с генератор, ала лаптопът на Джо току-що бе зареден и беше в пълна бойна готовност за подвизи. Освен това Плашилото предвидливо пазеше и пет-шест резервни комплекта батерии. Бе накарал и другите седем-осем хлапета от неофициалния им компютърен клуб да направят същото, а и знаеше къде биха могли да открият още, ако им потрябват. Макар че едва ли; все пак училището си имаше страхотен генератор и можеше направо да заредят компютрите си там. А дори и да го заключеха, портиерът — господин Олнът — без съмнение щеше да го пусне; той също се оказа страстен почитател на сайта „Блондинки по бели бикини“. Да не говорим колко пъти бе свалял безплатно кълтрипарчета с помощта на Джо.

Тази нощ Плашилото използва до краен предел възможностите на безжичния си интернет достъп, прехвърляйки се от блог на блог с

пъргавината на жаба, подскачаща по нагорещени камъни. Всеки следващ блог беше още по-потресавач от предишния; фактите бяха малко и конспиративните теории избуяваха като плевели. Джо бе напълно съгласен с родителите си, които наричаха вманиачените по световната конспирация „идиотите със станиолени шапки“^[2], но в същото време поддържаше и схващането, че ако виждаш много конски фъшкии, наблизно със сигурност се спотайва някое пони.

Когато Денят на Купола се превърна във Втори ден на Купола, почти всички интернет блогове предположиха едно и също — че „понито“ в случая не са терористи, нашественици от Космоса или Великият Ктхулу^[3], а добрият стар военнопромишлен комплекс.

В различните сайтове подробностите варираха, ала сред многобройните хипотези се открояваха три основни теории. Едната беше, че Куполът представлява жесток експеримент, в който жителите на Честърс Мил изпълняват ролята на опитни свинчета. Втората — че това е излязла извън контрол секретна операция („Точно както в онзи филм «Мъглата»“^[4] — бе написал един от блогърите.) Третата твърдеше, че това не е никакъв експеримент, а чисто и просто хладнокръвно създаден претекст, целящ да оправдае започването на нова война с враговете на Америка. „И ние ще ПОБЕДИМ! — изтъкваше потребителят *НалиВиКазах87*. — Защото КОЙ БИ ПОСМЯЛ ДА СЕ ИЗПРАВИ СРЕЩУ НАС, при положение че имаме такова оръжие? Приятели, ПРЕВЪРНАХМЕ СЕ В ГОЛЕМИТЕ ПАТРИОТИ ОТ НОВА АНГЛИЯ, КОИТО СЕ РАЗПОРЕЖДАТ С ВСИЧКИ НАЦИИ!!!“

Джо не знаеше дали някоя от тези теории е успяла да налучка истината. В интерес на истината изобщо не го беше грижа. Онова, което го интересуваше, бе техният общ знаменател — или, с други думи, американското правителство.

Беше време за демонстрация — демонстрация, която той самият щеше да поведе. Но не в града, а на шосе 119, откъдето щяха да предадат посланието си директно на Властта. Отначало може би щяха да са само приятелите на Джо, ала после към тях щяха да се присъединят и други хора. Плашилото бе сигурен в това. Вероятно Властта държеше журналистите далеч, но макар и само на тринайсет, момчето съзнаваше, че това не е голям проблем. Защото под униформите имаше хора и поне зад някои от безизразните лица се

криеха мислещи мозъци. Като цяло Властта може и да се крепеше от военната машина, ала това „цяло“ се състоеше от отделни индивиди и някои от тях можеше да са тайни блогъри. Те щяха да разпространят новината, а някои навярно щяха да добавят към написаното в интернет и снимки от мобилните си телефони — снимки на Джо Макклачи и приятелите му, издигнали плакати с надписи: „РАЗСЕКРЕТЕТЕ ИСТИНАТА“, „СПРЕТЕ ЕКСПЕРИМЕНТА“, „ОСВОБОДЕТЕ ЧЕСТЪРС МИЛ“ и така нататък, и така нататък...

— Няма да е зле и да разлепим малко плакати из града — измърмори той, но, честно казано, това не беше никакъв проблем. Всичките му приятели разполагаха с принтери. И с велосипеди.

И Плашилото започна да разпраща електронни писма до компанията си. Навън вече се зазоряваше. Скоро щеше да се метне на колелото си и да извика Бени Дрейк да му помогне. А може би и Нори Калвърт. Обикновено членовете на групичката му ставаха доста късно през уикендите, но Джо беше сигурен, че тази сутрин всички щяха да се събудят рано. Без съмнение Властта съвсем скоро щеше да прекъсне достъпа им до интернет, понеже щеше да й бъде напълно достатъчно да подслушва телефоните, но поне засега глобалната мрежа бе най-голямото оръжие на Джо и обикновените хора.

Беше време да се опълчат срещу тиранията.

---

[1] Злият антагонист с лице-череп от филма „Господари на вселената“ (1987) с участието на Долф Лундгрен. — Б.пр. ↑

[2] Според някои последователи на въпросните теории носенето на станиолена шапка предпазва от чужда намеса в съзнанието, като четене и внушаване на мисли, контрол над сънищата и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Зловещият и неописуем тъмен бог от литературната вселена на Х. Ф. Лъвкрафт (1890–1937), централен образ в така наречената „Ктхулу митология“. — Б.пр. ↑

[4] Филм на режисьора Франк Дарабонт („Изкуплението Шоушенк“, „Зеленият път“) по едноименната новела на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

2.

— Момчета, вдигнете ръце! — каза Питър Рандолф. Той стоеше пред новите полицейски попълнения и въпреки че изглеждаше уморен и под очите му тъмнееха синкави кръгове, лицето му излъчваше някакво мрачно задоволство. Зелената шерифска кола бе паркирана пред автороботилницата, резервоарът ѝ бе зареден догоре с бензин и само го чакаше да се качи в нея. Вече принадлежеше само на него и никой друг.

Новоназначените полицаи — Рандолф възнамеряваше да ги нарече „извънредни сътрудници“ в официалния си доклад пред градския съвет — покорно вдигнаха ръце. Бяха петима на брой и не всичките бяха мъже; сред тях се виждаше и една набита, трътлеста млада жена на име Джорджия Ру. До този момент тя бе известна като безработна фризьорка и гадже на Картър Тибодо. Младши бе подхвърлил на баща си, че няма да е зле да включат и жена в екипа, за да може всички да са щастливи и доволни, и Големия Джим веднага бе прегърнал идеята. Отначало Рандолф се бе възпротивил на предложението, но когато Рени дари новия шериф с най-свирепата си усмивка, омекна и се съгласи.

Пък и не можеше да се отрече, каза си Младши, докато повтаряше думите на клетвата, че новите полицаи наистина изглеждаха впечатляващо. Той самият бе свалил няколко килограма от миналото лято и макар че не можеше да се мери с тогавашната си форма на офанзивен нападател от гимназиалния футболен отбор, сега тежеше към стотина кила. Останалите, в това число и момичето, също бяха респектиращи здравеняци.

Петимата повтаряха думите след Рандолф, фраза след фраза — Младши най-вляво, до него приятелят му Франки Делесепс, после Тибодо и гаджето му Ру, а най-вдясно Мелвин Сиърлс. На лицето на Сиърлс се мъдреше разсеяна, отнесена усмивка тип „тръгнал съм за селския панаир“. Шерифът с радост би изтрил тази усмивка от физиономията му, ако разполагаше с три седмици, за да обучи

хлапетата (мамка му, и една щеше да му стигне), ала за момента беше с вързани ръце.

Единственото, за което не отстъпи пред Големия Джим, бе въпросът с огнестрелните оръжия. Рени настояваше новоназначените попълнения да бъдат въоръжени; твърдеше, че всички са „уравновесени, стабилни и богобоязливи млади хора“, и дори изтъкна, че би могъл сам да ги снабди с необходимото, ако полицията няма такава възможност.

Рандолф бе поклатил глава.

— Ситуацията е твърде деликатна. Нека първо да видим как ще се справят.

— Ако някой от тях пострада, докато ти стоиш отстрани и ги гледаш как се справят...

— Никой няма да пострада, Голям Джим — бе отвърнал шерифът, надявайки се, че не греши. — Все пак това е Честърс Мил, а не Ню Йорк Сити. Ако беше Ню Йорк, работата щеше да е друга.

3.

— ... И ще правя всичко по силите си, за да закрилям и служа на хората от този град — отекнаха думите на Питър Рандолф.

Петимата ги повториха с такава невинност, сякаш бяха дечица от неделното училище. Дори разсеяно ухиленият Сиърлс ги изрече правилно. Да, определено изглеждаха добре. Нямаха огнестрелни оръжия — поне засега, — но пък имаха радиостанции. Както и палки. Стейси Могин (която също щеше да патрулира из града) бе изнамерила униформени ризи за всички, с изключение на Картър Тибодо. Не разполагаха с нищо, което да му стане, понеже бе изключително широк в раменете, обаче семплата синя риза, която той си бе донесъл от къщи, изглеждаше добре. Не беше униформена, но пък беше чиста. А и сребрилата значка, закачена над левия му джоб, изпращаше достатъчно ясно послание. Може би всичко това щеше да се окаже за добро.

— С божията помощ — издекламира Рандолф.

— С божията помощ — повториха те.

С периферното си зрение шерифът видя как вратата се отваря и Големия Джим влиза в помещението. Той се присъедини към Хенри Морисън, сумтящия Джордж Фредерик, Фред Дентън и скептично гледащата Джаки Уетингтън в задната част на стаята. Рандолф знаеше, че Рени е дошъл, за да види как синът му полага клетвата. И защото все още се чувстваше гузен, задето се бе възпротивил на идеята за огнестрелните оръжия (да противоречи на Големия Джим за каквото и да било беше в дисхармония с всички принципи на гъвкавата му политическа натура), новият шериф реши да импровизира най-вече за да се хареса повече на градския съветник.

— И няма да допусна никой да се ебава с мен!

— И няма да допусна никой да се ебава с мен! — повториха новите попълнения, при това доста по-ентусиазирано отпреди. Вече всички се усмихваха. И се виждаше, че изгарят от нетърпение да излязат на улицата.

Големия Джим кимна одобрително и му даде знак с вдигнат палец, въпреки ругатнята. Рандолф изпита облекчение, без да си дава сметка, че един ден тези думи щяха да изплуват отново в съзнанието му, лишавайки го от покой: „И няма да допусна никой да се ебава с мен!“

4.

Когато същата сутрин Джулия Шамуей влезе в „Дивата роза“, установи, че повечето от хората, които обикновено закусваха там, ги нямаше; навярно бяха отишли или на църква, или на някоя от импровизираните сбирки в парка. Часът беше девет. Барби беше сам; нито Дуди Сандърс, нито Анджи Маккейн се виждаха, което не бе изненада за никого. Роуз бе отишла до супермаркета заедно с Ансън. Надявах се да се върнат с достатъчно провизии, ала Барби беше скептичен; щеше да повярва едва когато видеше пълния багажник на пикапа.

— Кухнята е затворена до обяд — каза той, — но предлагаме кафе.

— А канелени ролца? — попита Джулия с плаха надежда в гласа си.

Младият мъж поклати глава.

— Роуз не е правила от тях. Не иска да натоварва излишно генератора.

— Права е — кимна жената. — Тогава само кафе.

Барби се приближи до масата ѝ с кана в ръка и ѝ наля.

— Изглеждаш уморена.

— Барби, тази сутрин всички изглеждат уморени. И уплашени до смърт.

— Какво става с вестника?

— Надявах се да е готов до десет, но най-вероятно ще стане за три следобед. Първият извънреден брой на „Демократ“ след голямото наводнение от 2003, когато Престил излезе от бреговете си.

— Производствени затруднения?

— Не, понеже засега генераторът ми си е наред. Просто искам да намина през бакалията и да видя дали не са се събрали повечко хора. Да сглобя и тази част от историята. Пит Фрийман вече е там, за да направи снимки.

— Надявам се, че няма да възникнат проблеми — каза Барби.

— О, не се безпокой; все пак живеем в Честърс Мил, а не в Ню Йорк.

Барби не беше сигурен дали има голяма разлика между градските и провинциалните мишки, когато са подложени на внезапен стрес, но реши да си замълчи. Джулия определено познаваше местните хора по-добре от него.

— Естествено, може и да греша — в същия момент каза тя, сякаш бе прочела мислите му. — Ето защо изпратих Пит там. — Джулия се огледа наоколо. На бара седяха няколко души, които довършваха омлетите и кафетата си, а и масата за игра на карти в задната част на ресторанта също бе заета от „дежурното“ присъствие — неизменните старци, които бистреха какво се е случило досега и какво ще се случи занаяпред. В централната част на заведението обаче нямаше никой друг освен нея и Барби.

— Трябва да ти кажа някои неща — прошепна му тя. — Спри да сновеш наоколо като трудолюбива пчеличка и седни за малко.

Той се подчини, като наля кафе и на себе си. Беше от дъното на каната и имаше вкус на нафта... но пък именно там се съдържаше най-много кофеин, нали така?

Джулия бръкна в джоба на роклята си, извади мобилния си телефон и го плъзна по масата към младия мъж.

— Твоят човек Кокс се обади отново в седем тази сутрин. Май и той не е спал много тази нощ. Накара ме да ти дам това. Сигурно не знае, че ти също имаш мобилен телефон.

Барби не удостои апарата ѝ с никакво внимание.

— Ако вече очаква доклад от моя страна, значи сериозно е надценил способностите ми.

— Не е казал подобно нещо. Изтъкна, че ако му потрябваш, иска да може да те открие по всяко време.

Тези думи предопределиха решението му. Той избута мобилния телефон обратно към Джулия. Тя го взе без особена изненада.

— Каза още и че ако не ти звънне до пет днес следобед, ти трябва да му се обадиш. Щял да има важни новини. Искаш ли номера с прелюбопитния цифров код?

Той въздъхна.

— Давай го.

Тя му го написа на една салфетка; елегантна редичка от красиво изписани дребни цифрички.

— Мисля, че се канят да опитат нещо.

— Какво?

— Той не навлезе в подробности; просто интуицията ми подсказва, че в момента имат няколко възможности и обмислят коя от тях да приложат.

— Определено е така. Какво друго си мислиш?

— Кой казва, че има нещо друго?

— Никой — усмихна се Барби. — Просто интуицията ми го подсказва.

— Добре де, Гайгеровият брояч.

— Мислех си дали да не поговоря с Ал Тимънс за това. — Ал беше портиер на кметството и редовен посетител на „Дивата роза“. Барби се разбираше много добре с него.

Джулия поклати глава.

— Смяташ, че не е добра идея? Защо?

— Искаш ли да ти кажа кой даде на Ал личен безлихвен заем, за да може да изпрати най-малкия си син в колежа „Християнско наследство“ в Алабама?

— Да не би да е Джим Рени?

— Точно така. Сега да продължим с малката ни викторина. Познай на чие име е регистриран снегоринът на Ал.

— Предполагам, че отговорът е същият като предния.

— Правилно. И понеже образно казано ти си кучешкото лайно, което градският съветник Рени не може да изстърже от подметката си, търсенето на помощ от хора, които са му длъжници, май не е много добра идея. — Тя се наведе напред. — Обаче по една случайност аз знам кой разполага с пълния комплект от ключовете за кралството — за градския съвет, болницата, здравния център, училищата и каквото там се сетиш.

— Кой?

— Покойният ни шериф. А аз познавам съпругата му — вдовицата му — доста добре. Тя никак не обича Големия Джим. Освен това може да пази и тайна, ако някой я убеди, че наистина е важно.

— Джулия, мъжът ѝ още не е изстинал...

Тя се замисли за потискащото погребално бюро на Бауи и на лицето ѝ се изписаха едновременно печал и отвращение.

— Може би си прав, макар че най-вероятно в момента го държат на стайна температура. Оценявам високо съчувствието ти, но... — Тя го хвана за ръката. Постъпката ѝ изненада Барби, но в интерес на истината не му стана неприятно. — Това не са обикновени обстоятелства. И без значение колко съкрушена и сломена се чувства, сигурна съм, че Бренда Пъркинс ще го разбере. Имаш важна работа за вършене. Мога да я убедя в това. Все пак ти си вътрешният човек на правителството...

— Вътрешният човек... — повтори Барби и изведнъж бе връхлетян от два нежелани спомена — училищен салон във Фалуджа и разтреперан гол иракчанин с размотаваща се куфия^[1]. От този ден насетне вече за нищо на света не искаше да бъде вътрешен човек. А ето че сега отново бе станал такъв.

— Искаш ли да поговоря с...

Сутринта бе необичайно топла за октомври и въпреки че вратата на ресторанта вече бе заключена (хората можеха да излизат, но не и да влизат), прозорците бяха отворени. Изведнъж откъм главната улица проехтя приглушен удар, последван от вик на болка и нечии възмутени крясъци.

Барби и Джулия се спогледаха. На лицата им бяха изписани почти еднакви изражения на изненада, примесена с мрачни предчувствия.

„Започва се“ — каза си Барби. И макар да знаеше, че не е така — все пак всичко бе започнало още вчера с появата на Купола, — нещо го караше да мисли, че точно в този момент Честърс Мил навлизаше в едно ново начало.

Хората на бара се завтекоха към вратата. Той се изправи и тръгна след тях, а Джулия го последва.

По-нагоре по главната улица, в северната част на парка, камбаната на Независимата църква започна да бие, призовавайки паството си на утринна литургия.

---

[1] Памучна кърпа за глава, носена от мъжете в арабския свят. — Б.пр. ↑

5.

Тази сутрин Рени Младши се чувстваше страхотно. Главоболието му почти бе преминало, а закуската му си седеше съвсем спокойно в стомаха, без никакви признаци, че иска да излезе навън. Ако всичко вървеше в този дух, навярно можеше да си позволи и да хапне нещичко за обяд. А това бе чудесно, понеже напоследък нещо не му вървеше с храната; често дори само от гледката на нещо вкусно му идеше да повърне. Не и тази сутрин обаче. Палачинки и бекон, мmmm!

„Ако това е Апокалипсисът — мина му през ума, — трябваше да дойде по-рано.“

Всеки от извънредните сътрудници бе получил за партньор по един от редовните щатни полицаи. На Младши се беше паднал Фреди Дентън и това също бе чудесно. Дентън, който макар и да оплешивяваше, бе в страхотна физическа форма за петдесетината си години, беше познат като сериозно и безкомпромисно ченге... обаче всяко правило си имаше и изключения. Той беше президент на фенклуба на „Дивите котки“ по време на гимназиалните години на Младши и се носеха слухове, че никога не е глобявал футболистите от най-горния курс за пътни нарушения. Младши нямаше представа как е било при другите, ала знаеше, че на Франки Делесепс му се е разминавало веднъж, а той самият се бе срещал на два пъти с репликата: „Този път няма да те глобя, но отсега нататък да караш по-бавно.“ Иначе можеха да го сложат да си партнира с Уетингтън, която навярно си мислеше, че „да скъсаш мрежата“ значи да правиш луд секс с някого. Да, вярно, че Уетингтън имаше огромен балкон, но едва ли щеше да му се отвори парашутът. След клетвата, докато двамата с Фреди вървяха към улицата, тя му хвърли достатъчно красноречив леден поглед.

„Запазил съм малко свободно място в килера специално за теб, Джаки, ако поискаш да се изчукаме“ — каза си той и се засмя. Боже, колко приятно било да усещаш слънчевите лъчи върху лицето си! Откога не се беше чувствал толкова добре?

Фреди завъртя глава към него.

— Нещо смешно ли има, Младши?

Задачата им — поне за тази сутрин — беше да патрулират пеша по главната улица („За да покажем на града своето присъствие и да вдъхнем сигурност на гражданите“, както бе казал Рандолф) — първо по единия тротоар, а после и по другия. Много приятно дежурство под галещото октомврийско слънце.

Тъкмо минаваха покрай бакалията, когато отвътре се чува ядосани гласове. Без съмнение единият принадлежеше на Джони Карвър, управител и съсобственик на магазинчето, ала другият звучеше твърде завалено, за да може Младши да го разпознае. Фреди Дентън обаче тутакси спря и вдигна показалец.

— Да пукна, ако това не е Сам Вердро Мърляча — каза той. — По дяволите! А още не е даже девет и половина!

— Кой е Сам Вердро? — попита Младши.

Устните на Фреди се превърнаха в онази тънка бяла ивица, която Младши добре помнеше от футболните си години. Тази гримаса сякаш казваше: „Мамка му, водят ни!“, както и: „Ей-сега ще им дам да се разберат!“

— Май не познаваш каймака на висшето общество в Честърс Мил, Младши. Е, време е да те запозная с най-яркия му представител.

Когато влязоха в бакалията, чува как Картър обяснява на висок глас:

— Знам, че минава девет, Сами, и виждам, че имаш пари, но въпреки това не мога да ти продам никакво вино. Нито тази сутрин, нито следобед, нито довечера. А най-вероятно и утре, освен ако тази каша не се оправи от само себе си. Нарездане от самия Рандолф. Той е новият шериф.

— Шериф на майка си в гъза! — отвърна другият глас, но така неясно, че Младши чу нещо като „шефнамайсивгъзъ“. — Пит Рандолф е едно засъхнало говненце на задника на Дюк Пъркинс, ето какво е!

— Дюк е мъртъв, а Рандолф забрани продажбата на алкохол. Съжалявам, Сам.

— Само една бутилка „Ти-Бърд“! — простена Сам. — Имам нужда от нея, освен това си плащам като поп! Хайде де! Откога пазарувам при теб!

— Е, добре. — Въпреки че звучеше засрамен от себе си, Джони се обърна към щанда с бира и вино. В същия миг Фреди и Младши

изникнаха пред касата. Вероятно Карвър бе решил, че едно шише „Ти-Бърд“ би било нищожна цена, за да разкара дъртия досадник от магазина си, особено след като клиентите вече наблюдаваха с интерес развоя на събитията.

Пред щанда за алкохол имаше написана на ръка табела, която гласеше: „ПРОДАЖБАТА НА АЛКОХОЛ СЕ ЗАБРАНЯВА ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ“, ала въпреки това мекушавият Карвър вече се протягаше към средния рафт, където беше царството на долнопробните боклуци. И въпреки че официално се водеше на работа в полицията само от два часа, Младши веднага заклейми постъпката на управителя като изключително глупава. Щом се бе поддал толкова лесно на натиска от страна на рошавия алкохолик, като нищо можеше да се очаква, че и другите, далеч по-представителни (и не толкова отблъскващи) клиенти ще поискат да се възползват от същата привилегия.

Фреди Дентън явно беше на същото мнение като него.

— По-добре недей — каза той на Джони Карвър и се обърна към Сам Вердро, който го гледаше тъпо със зачервените си очи; приличаше на къртица, впримчена в пръстена на полски пожар. — Не знам дали ти е останал достатъчно акъл, за да прочетеш този надпис, но чу добре какво ти каза човекът — продажбата на алкохол е забранена. Така че се измитай оттук. Стига си увонявал магазина.

— Не можете да се държите тъй с мене, гусин полицай — заяви Сам и изпъчи рамене, изправяйки се в пълния си ръст от сто седемдесет и пет сантиметра. Носеше мръсни памучни шорти, тениска на „Лед Цепелин“ и стари смачкани чехли. Косата му изглеждаше така, сякаш бе подстригвана за последен път в ония далечни времена, когато Буш Младши още имаше висок политически рейтинг. — Имам си правата. Живеем в свободна страна. Или поне тъй пише в Конституцията на независимостта.

— За момента Конституцията е отменена в Честърс Мил — обади се Младши, без изобщо да подозира, че думите му ще се окажат пророчески. — Затова се пръждосвай веднага оттук. — Господи, колко прекрасно се чувстваше! За по-малко от ден бе преминал от мрачните владения на отчаянието и безизходицата в селенията на енергичните действия и дръзките ходове, които го караха да се чувства жив и изпълнен с надежда.

— Ама...

За момент Сам просто остана на мястото си, а долната му устна потрепваше, сякаш се мъчеше да изнамери още аргументи. Младши констатира със смесица от задоволство и презрение как очите на пияндето се навлажняват. После Вердро протегна напред ръцете си, които — както забеляза Младши — трепереха доста по-силно от устните му. Беше му останал само един, последен, аргумент, ала не беше лесно да го извади на показ пред насъбралата се публика. В крайна сметка обаче го направи, понеже нямаше друг избор.

— Наистина имам нужда от това шише, Джони. Не се шегувам. Съвсем малко ми трябва, за да спра проклетото треперене. Няма да го изпия наведнъж, обещавам. И няма да създавам никакви проблеми повече. Кълна се в името на майка си. Взимам го и веднага се прибирам вкъщи. — „Вкъщи“ за Сам Вердро означаваше една порутена колиба с мръсен двор, ограден с ръждясали автомобилни чаркове.

— Може би трябва да му... — започна колебливо Джони Карвър. Ала Фреди не го удостои с внимание.

— Нямало да го изпие наведнъж, ха! — изсумтя той. — Мърлячо, целият град знае, че докопаш ли пиячка, не можеш да се удържиш.

— Не ме наричай така! — извика Сам и сълзите се търкулнаха по брадясалите му бузи.

— Дюкянът ти е отворен, старче! — подвикна му Младши и щом Мърляча сведе очи към непраните си шорти, синът на Рени го перна по брадичката и го ощипа за носа. Номер от началното училище, но какво от това — нали не бе изгубил чара си? Развеселен, Младши не можа да се въздържи и изстреля репликата, която неизменно вървеше в комплект с действието: — Мръсни гащи има тоз, щипнах мръсния му нос!

Фреди Дентън се изсмя. Както и още неколцина от клиентите. Дори Джони Карвър се усмихна, макар че усмивката му беше кисела.

— Махай се отгук, Мърлячо — повтори Фреди. — Денят е прекрасен. Не искаш да го прекараш в килията, нали?

Обаче нещо — дали защото го бяха нарекли „Мърляч“, или защото Младши го беше унижил публично — пробуди част от онзи дремещ гняв, който бе ужасявал колегите на Сам преди четирийсетина

години — времето, когато бе работил като дървосекач в канадската част на Меримаг. Ръцете и устните му спряха да треперят... или поне засега. Изпепеляващият му поглед се закова върху Младши и той шумно прочисти гърлото си с презрително отхрачане. Когато заговори отново, вече изобщо не беше завалено.

— Върви на майната си, сополанко. Не си никакво ченге, а си и кръгла нула като футболист. И за резерва даже не те взеха, нали?

После очите му се отместиха към полицай Дентън.

— А на тебе ще кажа, че неделните продажби след девет са съвсем законни. Така стоят нещата още от седемдесетте и точка по въпроса.

Доиде ред и на Джони Карвър. Усмивката на управителя беше изчезнала, а зяпачите наоколо бяха неестествено притихнали. Една жена бе притиснала притеснено длан към гърлото си.

— Имам мангизи, не са фалшиви и ще взема това, което ми се полага.

И той понечи да мине зад щанда, ала в същия миг Младши го сграбчи за ризата и задната част на шортите, завъртя го и го заблъска към предната част на магазина.

— Хей! — извика Сам, докато краката му се плъзгаха по стария паркет. — Разкарай ръцете си от мен! Разкарай шибаните си ръце от...

Младши изтика възрастния мъж през вратата. Сам Вердро се оказа лек като пухена възглавница. И не спря да изпуска газове! Задникът му пърпореше като стар двигател на някоя браква.

Пикапът на Стъби Норман тип „баничка“ с надписи „МЕБЕЛИ ВТОРА РЪКА“ и „ИЗКУПУВАМЕ ИЗГОДНО АНТИКИ“ бе паркиран досами бордюра, а самият Стъби стоеше до него с виснало от изненада чене. Младши въобще не се поколеба. Той засили мрънкащото пиянде и го блъсна с главата напред в каросерията на пикапа. Тънкият метал издрънча кухо.

На Младши дори не му мина през ума, че може да убие вонящото копеле, докато Мърляча не се стовари на земята като чувал с картофи. Оказа се обаче, че един удар в пикап не е достатъчен, за да изпрати Сам Вердро на оня свят. Нито пък да му запуши устата. Алкохоликът първо изкрещя, а после избухна в ридания, докато се надигаше бавно на колене. От сцепеното място на главата му шуртеше

алена кръв. Той изтри част от кръвта с длан, изгледа я невярващо и вдигна треперещата си ръка във въздуха.

Минувачите по главната улица бяха застинали неподвижно, сякаш играеха на детската игра „Замръзани“. Всички сезираха изумено в коленичилиия на тротоара мъж, върху чиято длан ясно се виждаха следи от кръв.

— Ще съдя този град за полицейска бруталност! — кресна Сам.
— ИЩЕ СПЕЧЕЛЯ ДЕЛОТО!

Фреди излезе от бакалията и застана до Младши.

— Хайде, кажи го.

— Какво да кажа?

— Че превиших правата си.

— Глупости! Нали чу какво каза Пит: „Няма да допусна никой да се ебава с мен!“ Партньоре, от тази сутрин това правило влезе в сила и всички трябва да се съобразяваме с него.

„Партньоре!“ Сърцето на Младши трепна при тази дума.

— Никой не може да ме изхвърля от магазина, когато имам пари да си платя! — негодуваше Сам. — Никой не може да ме малтретира! Аз съм американски гражданин! Ще се видим в съда!

— Успех с делото! — заяви му Фреди. — Най-близкият съд е в Касъл Рок, а както подочух, пътят дотам нещо бил затворен...

Той сграбчи коленичилиия мъж и го изправи на крака. Носът на Мърляча също кървеше и горната част на ризата му приличаше на ален лигавник. Фреди се пресегна за пластмасовите белезници, които висяха отзад на кръста му („Трябва и аз да се снабдя с такива“ — помисли си Младши), и миг по-късно те вече бяха пристегнали китките на Сам.

Фреди огледа насъбралите се хора — както на улицата, така и пред вратата на бакалията.

— Този човек е арестуван за нарушаване на обществения ред, оскърбление на полицейски служители и опит за физическа разправа — оповести той с онзи мощен глас, който Младши добре помнеше от футболните си дни. Когато ехтеше от трибуните обаче, не спираше да го дразни, а сега сякаш галеше ушите му.

„Сигурно съм пораснал“ — каза си Младши.

— Също така е арестуван и за нарушение на новата наредба за забрана на продажбата на алкохол, въведена от шериф Рандолф. Вижте

го добре! — И Фреди разтърси Сам. Във въздуха се разхвърчаха капки кръв от косата и лицето на Вердро. — Ситуацията е критична, приятели, но градът си има нов шериф и той ще се справи с проблемите. Така че най-добре свикнете с новото положение, адаптирайте се към него и се научете да обичате. Това е моят съвет. Следвайте го и съм сигурен, че с лекота ще преодолеем трудностите. Тръгнете срещу него и... — Полицаят посочи китките на Сам, оковани зад гърба му.

Неколцина изръкопляскаха. За Рени Младши звукът бе като леденостудена вода в горещ ден. После, когато Фреди поведе кървящия възрастен мъж нагоре по улицата, Младши почувства, че някой го наблюдава. Усещането беше толкова силно, все едно нечий пръсти докосваха тила му. Обърна се и видя Дейл Барбара. Стоеше до редакторката на вестника и го наблюдаваше с безизразни очи. Барбара, който му бе ударил здрав пердах онази нощ на паркинга пред „Дипърс“. Всъщност бе дал добър урок и на тримата, преди численото им превъзходство да започне да обръща резултата.

Хубавото настроение на Младши започна да се изпарява. Буквално го усещаше как отлита от главата му като ято птици. Или прилепи от църковна камбанария.

— Какво правиш тук? — обърна се Младши към Барбара.

— Аз имам по-добър въпрос — намеси се Джулия Шамуей. На лицето ѝ бе изписана иронична усмивчица. — Защо издевателстваш над човек, който тежи четири пъти по-малко от теб и е три пъти по-възрастен?

Младши не знаеше какво да каже. Почувства как лицето му пламва. Изведнъж видя кучката от вестника в килера на Маккейн — хубава компания за Анджи и Дуди. Барбара също можеше да се присъедини към тях. Щеше да изглежда добре, легнал върху вестникарката, сякаш правят туй-онуй.

Фреди му се притече на помощ. Заговори спокойно, а на лицето му бе изписано каменно изражение.

— Всички въпроси по отношение на новата политика на полицията следва да бъдат отправяни към новия шериф, госпожо. Междувременно няма да е зле да запомните, че сме оставени да се оправяме сами. Понякога, когато хората са оставени сами, се налага да им се дават примери.

— Когато хората са оставени сами, често правят неща, за които впоследствие съжаляват — добави Джулия. — Особено щом започнат разследванията.

Ъгълчетата на устните на Фреди виснаха и той поведе Сам по тротоара.

В продължение на секунда-две Младши остана загледан в Барби, след което му изсъска:

— Внимавай какво правиш и какви ги говориш, когато съм наблизо. — Той посочи с палец лъскавата си нова значка и продължи: — Пъркинс е мъртъв и аз съм законът.

— Младши — каза Барби, — не изглеждаш никак добре. Болен ли си?

За миг очите на Младши се разшириха леко. После синът на Рени рязко се обърна и закрачи енергично след новия си партньор. Ръцете му бяха стиснати в юмруци.

6.

В смутни времена хората се обръщат към познатото за утеха. Това се отнася както за християните, така и за езичниците. Ето защо за вярващите в Честърс Мил тази сутрин нямаше изненади — Пайпър Либи проповядваше любов в Независимата църква, а Лестър Когинс — адски огън и жупел в Църквата на Христа Светия изкупител. И двата храма бяха претърпени.

Пайпър бе наблегнала на Евангелието на Йоан — „Заповед нова давам ви, да се обичате помежду си, както аз ви обикнах.“ Тя каза на хората, изпълнили скамейките на църквата ѝ, че молитвата е изключително важна във времена на криза — дарява със сила и утеха, — но също така е важно да си помагаме един на друг, да разчитаме един на друг и да се обичаме един друг.

— Бог ни подлага на изпитание, като ни изпраща неща, които не разбираме — заяви тя. — Понякога това е болест. Друг път — неочаквана загуба на любимо същество. — Тя погледна състрадателно към Бренда Пъркинс, която седеше със сведена глава и склучени в скута на черната си рокля ръце. — А сега — необяснима преграда, която ни изолира от целия външен свят. Не можем да проумеем същността ѝ, но нима можем да проумеем болестите или внезапната смърт на добрите хора? Питаме Бог „Защо?“ и в Стария завет намираме отговора, даден от Него на Йов: „Где беше ти, когато аз сътворих света?“ В Новия — и далеч по-просветлен Завет — Исус казва на учениците си: „Обичайте се едни други, както аз ви обикнах.“ Точно това трябва да правим днес и всеки ден, докато смутното време не приключи; да се обичаме един друг. Да си помагаме един на друг. И да чакаме изпитанието да приключи, защото и най-страшните изпитания, които Бог ни праща, винаги имат край.

Лестър Когинс от своя страна наблегна на книгата „Числа“ от Библията, която не бе известна като преливаща от оптимизъм: „Вижте добре, ибо съгрешихте против ГОСПОДА и грехът ви рано или късно ще ви намери.“

Също като Пайпър, и той наблегна на темата за изпитанията — неизменният църковен хит по време на всички катаклизми в световната история, — ала избра да се концентрира върху покварата, заразната сила на греха и как Господ се справя с подобни „зарази“. Макар и да го каза по друг начин, смисълът на думите му беше, че Господ-Бог ги изстискава с пръстите Си като узрели циреи, докато гнойта не цръкне от тях като свещена бяла струя.

Въпреки лъчезарната октомврийска утрин пасторът имаше чувството, че грехът, заради който целият град е наказан, е донякъде негов. Поради тази причина днешната му проповед бе особено красноречива и въздействаща. В очите на много хора проблеснаха сълзи, а възгласите „Амин!“ и „Да, Господи!“ не спираха да ехтят от единия до другия край на залата. Когато бе така вдъхновен, прозренията и страхотните идеи често го осеняваха по време на самата проповед. Днес например му хрумна нещо, което той веднага изрази на глас, без дори да се замисли. Нямаше и нужда да се замисля. Подобни озарения свише бяха толкова ярки, силни и недвусмислени, че просто нямаше как да не бъдат правилни.

— Днес следобед ще отида там, където шосе 119 пресича неведомата Божия порта — обяви Когинс.

— Да, Исусе! — извика една ридаеща жена. Другите изръкопляскаха или размахаха одобрително ръце във въздуха.

— Предлагам да е в два следобед. Ще коленича там, в полето пред мандрата, и ще се помоля на Господ-Бог да премахне това бедствие от пътя ни.

Този път възгласите „Амин!“ „Да, Господи!“ и „Бог е с нас!“ бяха още по-силни.

— Ала първо... — Лестър вдигна ръката, с която бе бичувал голия си гръб през нощта. — Първо ще се помоля за този ГРЯХ, който причини тази БОЛКА, тази ПЕЧАЛ и това БЕДСТВИЕ! Ако съм сам, Господ-Бог може и да не ме чуе. Ако заедно с мен се молят още двама, трима или даже петима, Господ-Бог може пак да не ме чуе, можете ли да кажете АМИН?

Можеха. И го казаха. Вече всички бяха вдигнали ръце и ги поклащаха наляво-надясно, сякаш бяха потънали в религиозен транс.

— Но ако ВСИЧКИ ВИЕ дойдете с мен — ако застанем в кръг там, върху Божията трева, под Божието синьо небе... пред очите на

войниците, които уж пазят делото на Божията праведна Ръка... ако ВСИЧКИ ВНЕ дойдете и се помолим заедно, може и да съумеем да стигнем до дъното на този ГРЯХ, да го изгребем и да го изнесем под светлината, за да погине... Така ще сътворим чудо с помощта на Господа всемогъщ! **ЩЕ ДОЙДЕТЕ ЛИ? ЩЕ КОЛЕНИЧИТЕ ЛИ ТАМ С МЕН?**

Естествено, че щяха да дойдат. Естествено, че щяха да коленичат. И в хубави, и в лоши времена хората обичат да се събират и да отправят заедно молитвите си към Бога. И когато оркестърът засвири: „Всичко, що направи Бог, е правилно“ (в сол тоналност, с Лестър на солокитарата), всички запяха толкова силно, че щяха да срутят покрива на църквата.

Разбира се, Джим Рени също беше там; Големия Джим за нищо на света не би пропуснал възможността да направи още няколко автосделки.

7.

РАЗСЕКРЕТЕТЕ ИСТИНАТА!

ОСВОБОДЕТЕ ЧЕСТЪРС МИЛ!

ИЗЛЕЗТЕ НА ДЕМОНСТРАЦИЯ!

**КЪДЕ? ПОЛЕТО ПРЕД МАНДРАТА НА ДИНСМОР НА ШОСЕ 119 (ОГЛЕДАЙТЕ СЕ ЗА
КАТАСТРОФИРАЛИЯ КАМИОН И ВОЕННИТЕ АГЕНТИ НА ТИРАНИЯТА!)**

КОГА? ДВА СЛЕДОБЕД, ИЗТОЧНО ВРЕМЕ!

**КОЙ? ТИ И ВСЕКИ ПРИЯТЕЛ, КОГОТО МОЖЕШ ДА ДОВЕДЕШ! КАЖИ МУ, ЧЕ ИСКАМЕ
ДА РАЗКАЖЕМ ИСТОРИЯТА СИ НА МЕДИИТЕ! КАЖИ ИМ, ЧЕ ИСКАМЕ ДА УЗНАЕМ
КОЙ НИ ПРИЧИНИ ТОВА!**

И ЗАЩО!

ПРЕДИ ВСИЧКО ИМ КАЖЕТЕ, ЧЕ ИСКАМЕ СВОБОДА!

ТОВА Е НАШИЯТ ГРАД! ТРЯБВА ДА СЕ БОРИМ ЗА НЕГО!

И ТРЯБВА ДА СИ ГО ВЪРНЕМ!

**ИМАМЕ СИ НЯКОИ ПЛАКАТИ, НО НЯМА ДА Е ЗЛЕ ДА ДОНЕСЕТЕ И ВАШИ (НЕ
ЗАБРАВЯЙТЕ, ЧЕ РУГАТНИТЕ НЯМА ДА ДОВЕДАТ ДО НИЩО!)**

ОПЪЛЧЕТЕ СЕ НА ТИРАНИЯТА!

ДА ПРИТИСНЕМ ДО СТЕНАТА ВЛАСТТА!

КОМИТЕТ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ЧЕСТЪРС МИЛ.

8.

Ако в града имаше някой, който би могъл да окачестви старата мисъл на Ницше „това, което не ме убива, ме прави по-силен“ за свое лично мото, това беше Ромео Бърпи — тарикат с прическа а ла Елвис и мокасини с остри носове. Той дължеше малкото си име на романтичната си майка с френско-американско потекло, а фамилията му идваше от баща му — грубоват янки, чието скъперничество и прагматизъм бяха пословични. Тежкото му, изпълнено с безброй укори и пердах детство обаче бе довело дотам, че Ромео да се превърне в най-състоятелния човек в града. (Всъщност не. Неофициално най-богатият жител на Честърс Мил беше Големия Джим, макар че по-голямата част от активите му бяха скрити.) Роми притежаваше най-големия и печеливш независим универсален магазин в целия щат. През осемдесетте някои от потенциалните му банкери-инвеститори бяха заявили, че е пълна лудост да се мъчи да създаде магазин с такова грозно име като „Бърпис“. Отговорът на Роми обаче гласеше, че ако от фирмата за земеделски продукти „Бърпи Сийдс“ нямат нищо против, ще назове предприятието си именно по този начин. И ето че сега едни от най-продаваните им летни стоки бяха тениските с надписи: „ОТ ЛАКОМСТВА ДО КЪРПИ — ВСИЧКО ИМА В БЪРПИ!“ На ви сега, лишени от въображение банкери!

Роми определено бе успял да съзре своя златен шанс, след което го беше последвал с безжалостна упоритост. И ето че около десет тази неделна утрин — малко след като бе видял как повеждат Сам Мърляча към участъка, — зърна друга златна възможност. (Шансове винаги има; въпросът е да имаш набито око за тях.)

Това, което привлече вниманието му, бяха група деца с вдигнати плакати. Проектирани на компютър и изключително професионално изработени. Самите хлапета — повечето на велосипеди, а няколко на скейтбордове — се движеха в пакет по главната улица. Протестна демонстрация на шосе 119. Ромео се зачуди на кого ли беше хрумнала идеята за подобно нещо?

Той настигна едно от децата и го попита.

— Идеята беше моя — отвърна Джо Макклучи.

— Без майтап?

— Без абсолютно никакъв майтап.

Роми даде на момчето пет долара, без да обръща внимание на протестите му, и ги пхна в задния му джоб. Информацията напълно си заслужаваше парите. Беше сигурен, че хората ще отидат на организираната демонстрация. Навярно изгаряха от желание да дадат отдушник на страховете, разочарованието и справедливия си гняв.

Малко след като отпрати Джо Плашилото по пътя му, Ромео дочу и други хора да говорят за следобедна сбирка — този път организирана от пастор Когинс. На същото място, по същото време.

Това определено беше знак. Знак, на който пишеше с огромни букви: „ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ГОЛЯМ ОБОРОТ“.

Ромео влезе в магазина си, където бизнесът доста бе замрял напоследък. Явно тази сутрин жителите на Честърс Мил бяха решили да пазаруват или в супермаркета „Фуд Сити“, или в бакалницата на Джони Карвър. Те обаче бяха малцинство. Повечето или бяха отишли на църква, или си седяха вкъщи и гледаха новините по телевизията. Тоби Манинг, който седеше на касата, също зяпаше Си Ен Ен на портативен, захранван от батерии телевизор.

— Спри го тоя дрънкалик и приключи с касата — нареди му Ромео.

— Сериозно ли говорите, господин Бърпи?

— Да. Изкарай голямата шатра от склада. Извикай Лили да ти помогне.

— Шатрата от Тоталната лятна разпродажба?

— Същата — кимна той. — Ще я разпънем на тревата, където се разби самолетът на Чък Томпсън.

— На поляната на Олдън Динсмор? Ами ако ни поиска пари?

— Ще му дадем — отвърна Роми, пресмятайки наум. Магазинът продаваше всичко, включително и намалени бакалски стоки, и в момента разполагаше с хиляди опаковки кренвирши „Хепи бой“, които се съхраняваха в големия индустриален фризер зад склада. Беше ги купил от централата на „Хепи бой“ в Род Айлънд (компанията вече не съществуваше; бе закрыта заради дребен проблем с някакви микроби, но не Ешерихия коли, слава Богу!) и очакваше да ги продаде на туристите и местните за празненствата и барбекютата покрай Четвърти

юли. Е, не бе станало, както очакваше — проклетата рецесия си казваше думата, — но въпреки това той не се бе отказал от идеята да ги пласира някъде. И ето че сега може би щеше да...

„Защо да не ги набуча на онези изящни градински пръчици от Тайван? — замисли се той. — Сигурно имам милиарди от тях. Ще им лепна някое готино име като «Протеинови хапки на клечка»...“ Освен това имаше и поне сто кашона с лимонада на прах — друга закупена с голяма отстъпка стока, за която също се беше примирил, че няма да успее да я продаде.

— Ще натоварим и всички газови бутилки „Блу Райно“ — заяви той на Тоби Манинг. Умът му вече щракаше като сметачна машина; любимият звук на Ромео.

Тоби го изглежда развълнувано.

— Какво ви се върти из главата, господин Бърпи?

Ала Роми сякаш не го чу. Съзнанието му бе изцяло погълнато от инвентаризацията на всички онези стоки, които бе отписал като тотално непродаваеми. Онези евтини фойерверки... бенгалските огньове, останали от Четвърти юли... старичките бонбони, които се чудеше как да шитне за Хелюин...

— Тоби — проговори най-накрая, — пригответи се за най-големия пикник и празник на открито, който този град е виждал някога. Хайде, размърдай се. Чака ни много работа.

9.

Ръсти беше на визитация с доктор Хаскел, когато уоки-токито, което Линда бе настояла да носи, избръмча в джоба му.

Гласът ѝ звучеше металически, но отчетливо:

— Ръсти, трябва да се върна на работа. Рандолф казва, че този следобед половината град е тръгнал към невидимата преграда на шосе 119 — едните за молитвена среща, а другите — за демонстрация. Ромео Бърпи ще опъне шатра и ще продава хотдог, така че очаквай наплив от пациенти с чревни инфекции довечера...

Ръсти изсумтя.

— Ще трябва да оставя момичетата с Марта. — В гласа ѝ се долавяха смущение и тревога; съзнаваше, че силите ѝ не стигат, за да бъде навсякъде, но въпреки това не спираше да се терзае. — Ще я посветя в проблема на Джани.

— Добре. — Той знаеше, че ако ѝ кажеше да остане вкъщи, тя щеше да го послуша... с което само щеше да я накара да се тревожи още повече, тъкмо когато тревогите ѝ бяха започнали да поутихват. Освен това, ако на шосе 119 наистина се струпаше голяма тълпа, присъствието ѝ щеше да е необходимо.

— Благодаря ти — каза му Линда. — Благодаря ти за разбирането.

— Само не забравяй да изпратиш и кучето при Марта заедно с момичетата — напомни ѝ той. — Нали помниш какво каза доктор Хаскел.

Тази сутрин доктор Рон Хаскел — Шамана — се бе проявил в изненадващо позитивна светлина за семейство Евърет. И не само тази сутрин, а още от началото на кризата. Ръсти не го очакваше, но го оценяваше. Защото добре виждаше от подпухналите му очи и провисналата уста, че лекарят плащаше сериозна цена за проявените усилия. Хаскел беше твърде възрастен за подобни сътресения; напоследък предимно дремеше във фойето на третия етаж. Но като се изключат Джини Томлинсън и Туич, сега само Ръсти и Хаскел държаха фронта. За техен лош късмет обаче Куполът се бе появил в една

прекрасна съботна утрин, когато всеки, който имаше възможност да напусне града, го бе направил.

Миналата нощ Хаскел, който вече гонеше седемдесетте, бе останал в болницата заедно с Ръсти до единайсет вечерта (тогава парамедикът буквално го бе изблъскал през вратата, за да го накара да се прибере), а тази сутрин бе дошъл на работа в седем — по същото време, когато Ръсти и Линда бяха довели близначките си на преглед. Одри също ги придружаваше и явно обстановката в „Кати Ръсел“ ѝ се понрави. Джуди и Джанел вървяха от двете страни на едрия златен ретривър, сложили ръчички върху гърба му за подкрепа. Джани изглеждаше изплашена до смърт.

— Какво му има на кучето? — попита Хаскел, ала щом Ръсти му обясни проблема, лекарят кимна и се обърна към Джанел: — Хайде да те прегледаме, слънчице.

— Ще боли ли? — попита боязливо тя.

— Не, освен ако не те заболи от бонбончето, което ще ти дам, след като погледна хубавите ти оченца.

Щом прегледът приключи, възрастните оставиха двете момичета и кучето в кабинета за прегледи и излязоха в коридора. Раменете на Хаскел бяха отпуснати, прегърбени. А косата му сякаш бе побеляла цялата за една нощ.

— Каква е твоята диагноза, Ръсти? — попита той.

— Петит мал — малък припадък. Според мен е предизвикан от прекомерни вълнения и тревоги, но Одри непрекъснато вие от няколко месеца насам.

— Точно така. Ще започнем със заронтин. Съгласен ли си?

— Да. — Ръсти беше поласкан, че го питат. Започваше да съжалява за някои от нещата, които бе мислил и казвал по адрес на доктора.

— И да оставим кучето при нея, така ли?

— Непременно.

— Ще се оправи ли, Рон? — попита Линда. Тогава още не знаеше, че ще я викнат на работа, и смяташе, че ще прекара целия ден с момичетата.

— Нищо ѝ няма — успокой я Хаскел. — Много деца страдат от подобни припадъци. Повечето прекарват един-два, други — повече. Това може да продължи с години, ала рядко води до нещо по-сериозно.

Линда изглеждаше облекчена. Ръсти се надяваше, че няма да узнае онова, което лекарят не ѝ каза, а именно — че вместо да излязат от дебрите на неврологичните проблеми, някои злощастни деца потъват още по-дълбоко в тях и „малките припадъци“ се превръщат в „големи припадъци“. А един „голям припадък“ вече е доста опасно нещо. Подобни пристъпи често водят до смърт.

И ето че сега, когато тъкмо привършваха със сутрешната визитация (имаха само шестима нови пациенти, сред които и една родилка без усложнения) и Ръсти се надяваше да изпие на спокойствие чаша кафе, преди да се втурне към здравния център, Линда му се обаждаше.

— Сигурна съм, че Марта няма да има проблеми с Одри — каза тя.

— Аз също. Ще разполагаш с полицейска радиостанция, докато си на дежурство, нали?

— Да, разбира се.

— Тогава дай своето уоки-токи на Марта. Да ми се обади, ако на Джанел ѝ стане нещо. Веднага ще отида при нея.

— Добре. Благодаря ти, скъпи. Има ли някакъв шанс да се върнеш вкъщи следобед?

Докато Ръсти мислеше над този въпрос, видя Дъги Туичъл да излиза в коридора. Бе затъкнал цигара зад ухото си и вървеше с обичайната си „от нищо не ми пука“ походка, ала той забеляза изписаната на лицето му тревога.

— Току-виж съм успял да се скатая за час. Но не мога да обещая.

— Разбирам, просто би било страхотно да те видя.

— Аз също бих искал да те видя. Бъди внимателна там сред хората. И им кажи да не ядат никакъв хотдог. Бърпи сигурно го е държал във фризера поне десет хиляди години.

— Това са мамутовите му хамбургери от ледниковия период — подхвърли Линда. — Хайде, чао, съкровище. До скоро.

Ръсти пхна уоки-токито в джоба на бялата си престилка и се обърна към Туич:

— Какво става? И махни тая цигара от ухото си. Все пак сме болница.

Туич се подчини.

— Мислех да я изпуша на двора пред склада.

— Страхотна идея! — иронизира го Ръсти. — Точно където се съхраняват газовите бутилки!

— Точно това бях тръгнал да ти казвам. Повечето бутилки ги няма.

— Глупости. Тия неща са огромни. Не мога да си спомня дали бяха по дванайсет или двайсет хиляди литра всяка, но определено беше там някъде.

— Тоест намекваш, че съм забравил да надзърна зад вратата?

Ръсти започна да разтрива слепоочията си.

— Ако това силово поле не бъде премахнато до три-четири дни, значи сериозно сме го загазили — въздъхна той. — Няма да изкараме без пропан.

— Каж ми нещо, което не знам — изсумтя Туич. — Според инвентарния лист на вратата вътре трябва да има седем бутилки, но са останали само две. — Той пхна цигарата в джоба на бялата си престилка. — Специално проверих и другия склад, само за да се уверя, че някой не ги е преместил там...

— Защо някой би го направил?

— Не знам, премъдри сенсей. Както и да е, другият склад се оказа пълен с жизненоважно медицинско оборудване — най-различни градински и селскостопански сечива. Там всичко е наред и като цяло нищо не липсва, с изключение на шибаните пакети с тор.

На Ръсти изобщо не му пукаше за пакетите с тор; единственото, което го интересуваше, бе пропанът.

— Ясно. Значи ако пропанът не се намери и кризата продължи, ще вземам от градското хранилище.

— Ще си навлечеш неприятности с Рени.

— При положение че болницата би била единственото му спасение, ако сърцето му изведнъж даде на късо? Съмнявам се. Мислиш ли, че има някакъв шанс да се измъкна за малко днес следобед?

— Това зависи само от Шамана. В момента той е офицерът с най-висок чин.

— Къде е той?

— Дреме във фойето. И хърка като дъскорезница. Искаш ли да го събудя?

— Не — поклати глава Ръсти. — Остави го да спи. И вече няма да го наричам „Шамана“. Като се има предвид колко здраво бачка старецът, откакто ни сполетя тази каша, мисля, че заслужава по-добро отношение.

— Така да бъде, сенсей. Виждам, че си достигнал следващото ниво на духовно просветление.

— Да го духаш, злобар такъв.

10.

Сега вижте това; вижте го добре.

Часът е два и четирийсет и за втори пореден ден Честърс Мил се наслаждава на един прекрасен есенен следобед. Ако репортерите не бяха държани на разстояние, щяха да се почувстват в рая на фотографите — и то не само защото дърветата греят в истинска феерия от пастелни багри. Жителите на изолирания град са се устремили на тълпи към мандрата на Олдън Динсмор. Олдън най-накрая се договори с Ромео Бърпи за таксата за ползване на земята му — шестстотин долара. И двамата са щастливи; фермерът, защото е успял да вдигне значително първоначалната оферта от двеста долара, а предприемачът — защото бе склонен да плати и хиляда, ако Динсмор бе по-настоятелен.

От протестиращите и следовниците на Когинс фермерът не взе нито цент. Това обаче не означаваше, че не се облажи; макар и роден нощем, Олдън не беше снощен. Той обозначи обширна площ като паркинг северно от останките на самолета на Чък Томпсън и постави там жена си (Шели), големия си син (Оли, спомнете си Оли, нали?) и наемния си работник (Мануел Ортега, американец без зелена карта, който бе толкова трудолюбив и изпълнителен, че слагаше в малкия си джоб повечето си легално пребиваващи сънародници). Динсмор взима по пет долара на кола и печалбата му скоро набъбва до цяло състояние; страхотен удар за млекопроизводител, който през последните две години се е мъчил със зъби и нокти да запази мандрата си от алчните ръце на Кийхоул Банк. Някои се оплакват от таксата, но са малцинство; на панаира във Фрайбърг взимат къде-къде повече и освен ако тия скръндзи не искат да паркират край пътя (където вече не може да се намери свободно място от дошлите по-рано коли) и после да вървят цял километър, просто нямат друг избор.

Колко ярка, необикновена и разнообразна сцена! Досуц като цирк с три арени, в който обикновените жители на Честърс Мил са в главните роли. Когато Барби пристига заедно с Роуз и Анс Уилър (ресторантът отново е затворен и ще отвори чак за вечеря — но ще

предлага само студени сандвичи, без поръчки за грила), тримата зяпват безмълвно разкрилата се пред тях гледка. Джулия Шамуей и Пит Фрийман не могат да насмогнат със снимките. Джулия се спира за миг, за да дари Барби с приятната си, но леко угрижена усмивка.

— Неочаквано шоу, а?

— Определено — усмихва се Барби.

В първата арена на цирка съзираме онези граждани, които са откликнали на разлепените от Джо Плашилото и компанията му постери. Протестната демонстрация е впечатляваща — дошли са поне двеста души, — и шейсетте плаката, които хлапетата изготвиха (най-популярният гласи: „**ПУСНЕТЕ НИ, МАМКА МУ!!!**“) свършват за нула време. За щастие повечето хора си носят собственоръчно изработени протестни послания. Любимият на Джо е със затворнически решетки върху картата на Честърс Мил. Лиза Джеймисън, градската библиотекарка, не просто го носи, но и го размахва заплашително. Джек Евънс също е тук; бледото му лице все още е посърнало от скръб и плакатът му представлява колаж от снимки на съпругата му, починала от кръвоизлив предишния ден. Надписът над тях просто крещи: „**КОЙ УБИ ЖЕНА МИ?**“ Джо Плашилото изпитва съчувствие към човека, но... плакатът му наистина е страшен! Ако журналистите можеха да го видят, направо щяха да напълнят репортерските си гащи с лайната на възторга!

Джо организира протестиращите в голям кръг, който се върти точно пред Купола (от страната на Честърс Мил земята покрай невидимата преграда е осеяна с мъртви птици; откъм Мотън войниците вече са ги разчистили). Този обширен кръг им дава възможност — или поне така си мисли Джо, — да покажат посланията си на постовите, които стоят мирно и демонстративно (и адски влудяващо!) са им обърнали гръб. Момчето раздаде на участниците в демонстрацията и листове със скандирания. Написа ги заедно със скейтърския идол на Бени Дрейк — Нори Калвърт. Освен че е много добра на карти, Нори се оказа добра и в измислянето на лозунги за скандиране. Стихчетата ѝ са семпли, но стегнати. Едно от тях гласи: „*Махнете си от нас ръцете! Честърс Мил освободете!*“ Друго: „*Ви е го направихте, нали? Признайте си и няма да боли!*“ С голяма неохота Джо се видя принуден да отхвърли един от по-екстремните ѝ шедьоври, който звучеше така: „*Не се правете на заспали! Пуснете ни*

навън, педали!“ „Трябва да бъдем политически коректни“ — беше й казал Джо тогава. Сега обаче си мисли само дали Нори е твърде малка, за да се целува. И дали ще го целуне с език, ако той направи същото. Никога не е целувал момиче, но ако всички са обречени да умрат като изгладнели, останали без въздух буболечки в стъклен буркан, навярно трябва да се престраши и да целуне Нори, докато все още има време.

Във втората арена се помещава молитвената група на пастор Когинс. Както изглежда, май вече са успели да изпаднат в религиозен екстаз и песнопенията им огласят поляната. Към техния хор се присъединяват и гласовете на десетина мъже и жени от Независимата църква. Те пеят „Могъща крепост е нашият Бог“ и примерът им явно е заразителен, защото голяма част от хората в съседство, които знаят текста, също подеват песента. Гласовете им се издигат към неопетненото и от едно облаче небе, а пронизителните призови на Лестър Когинс и отговорите на паството му (сред които преобладават „Амин!“ и „Алилуя!“) ехтят като техни перфектни контрапункта (за хармония би било пресилено да се говори). Молитвеният кръг неусетно нараства, понеже от време на време хора от протестната демонстрация падат на колене и оставят на земята плакатите си, за да могат да пляскаят с вдигнатите си във въздуха ръце. Войниците може и да са им обърнали гърбове, но Господ Бог — едва ли.

Най-голяма и пъстра обаче е централната арена на този неповторим цирк. Ромео Бърпи е разположил шатрата от Тоталната лятна разпродажба недалеч от Купола и на шейсетина метра от молитвения кръг, преценявайки местоположението й спрямо слабия ветреца, духащ откъм невидимата преграда. Искаше да е сигурен, че ароматният дим от скарите му стига както до молещите се, така и до протестиращите. Единствената му отстъпка към вярващите е да накара Тоби Манинг да изключи портативното си стерео, откъдето бумтеше онази песен на Джеймс Макмърти за живота в малкото градче; някак си не се съчетаваше добре с „Колко велик си, Боже“ и „Няма ли да приемеш Исуса?“. Бизнесът върви добре и може само да се подобри. Ромео е сигурен в това. По-късно хотдогът му може и да причини проблеми на нечий стомаси, но засега кренвиршите ухаят апетитно в топлия следобед; цялото мероприятие напомня по-скоро на провинциален панаир, отколкото на посещение в затвора. Хлапетиите размахват въртележчици и се щурат насам-натам, заплашвайки да

запалят тревата с бенгалските огньовете, останали от Четвърти юли. Празни пластмасови чаши, в които е имало или разтворена лимонада на прах (гадост!), или кафе (още по-голяма гадост!), са навсякъде. По-късно Ромео ще накара Тоби Манинг да даде на някои хлапета, може би на синовете на Динсмор, десет долара, за да съберат отпадъците. Междусъседските отношения е важно да се поддържат. За момента обаче цялото внимание на Ромео е концентрирано върху импровизирания му касов апарат (кашонче от тоалетна хартия). Слага вътре дълги зелени хартийки и връща малки сребристи кръгчета; перфектно показано как Америка върти търговия. Взима по четири долара за хотдог, а хората купуват ли, купуват... Очаква до залез-слънце да е реализирал поне три хилядарки чиста печалба; а може би и повече.

Вижте! Ето го и Ръсти Евърет! Значи е успял да се измъкне. Браво на него! Иска му се да бе взел и дъщеричките си — тук със сигурност щеше да им хареса, а и страховете им навярно щяха да се разсеят, като видят толкова много хора в добро настроение, — но пък току-виж вълнението дошло в повече на Джани.

Той зърва Линда в същия миг, когато и тя го забелязва, и започва да ѝ маха, подскачайки нагоре-надолу. Със стегнатите плитки, в които винаги сплита косата си, когато е на работа, Лин изглежда толкова млада, че прилича на мажоретка от гимназията. Стои до сестрата на Туич — Роуз — и младия мъж, който прави аламинутите в ресторанта. Ръсти е малко изненадан; мислеше си, че Барбара е напуснал града. Нали бе настроил Джим Рени срещу себе си... В слуховете, които бе дочул, ставаше въпрос за някакво кръчмарско сбиване, макар че Ръсти не беше дежурен, когато участниците в свадата бяха дошли в болницата, за да ги зашият. И слава богу! Отдавна бе изпълнил своята квота по зашиване на рани, получени в „Дипърс“.

Той прегръща жена си, целува я по устните и залепва целувка на бузата на Роуз. Ръкува се с готвача и отново се запознават.

— Вижте ги тия хотдози! — възмущава се Роуз. — Мили боже!

— По-добре пригответи отсега подлогите, докторе — казва Барби и всички се засмиват. Страхотно е, че могат да се засмеят при тези обстоятелства, но не са единствените... и защо не? Ако не можеш да се засмееш, когато нещата се влошат — да се засмееш и да си сложиш маската на веселието, — значи или си умрял, или ти се иска да умреш.

— Тук е забавно — казва Роуз, без да подозира колко „забавно“ ще свърши всичко. Нечие фризби прелита наблизо. Тя реагира светкавично, хваща го във въздуха и го подава на Бени Дрейк. Хлапето скача, улавя го и веднага се завърта, за да го хвърли към Нори Калвърт, която го сграбчва с ръка зад гърба си — висш пилотаж! Кръгът на вярващите продължава с молитвите. Смесеният хор, който вече е синхронизирал звученето си, подхваща вечната църковна класика „Напред, Христови воители“. Момиченце на възрастта на Джуди тича весело по поляната — рокличката ѝ се развява покрай пухкавите коленца, в едната ѝ ръчичка искри бенгалски огън, а в другата се поклаща чаша с отвратителната лимонада на прах. Протестиращите обикалят в разширяваща се спирала и скандират: „*Махнете си от нас ръцете! Честърс Мил освободете!*“ Високо в небето, в северна посока откъм Мотън се носят пухкави облаци с тъмни сърцевини... които се разпръскват, щом наближават кордоните на войниците, опасали невидимата преграда. Небосводът над самия Честърс Мил представлява перфектна, ненарушавана от нищо синева. Някои от присъстващите на поляната на Динсмор наблюдават замислено разпръскващите се облаци и се чудят как ще се отрази това на града, да не говорим за бъдещите валежи, ала никой не смее да изрази тревогите си на глас.

— Питам се дали и следващата неделя ще ни е толкова забавно — отбелязва Барби. Линда Евърет го поглежда. Погледът ѝ в никакъв случай не може да се нарече приятелски.

— Няма да е зле първо да мислиш, а после да приказваш... — скастрия го тя.

— Вижте там! — извиква внезапно Роуз. — Това хлапе не бива да кара толкова бързо! Може да се преобърне. Мразя ги тия атевета.

Всички се обръщат към малкото возило с тумбести като балони гуми и гледат как то се носи през избелялата октомврийска трева. Не точно към тях, но определено се приближава към Купола. И то твърде бързо. Двама от войниците чуват приближаващата се машина и рязко се обръщат.

— Олеле, дано не се блъсне! — простенва Линда Евърет.

Обаче Рори Динсмор не се блъска в Купола. Макар че би било далеч по-добре да го направи.

11.

Идеята е като грипен вирус; рано или късно някой я прихваща. Във върховното командване вече я бяха обсъждали; някогашният командир на Барби, полковник Джеймс О. Кокс, бе присъствал на няколко срещи, където бе ставало въпрос за нея. Рано или късно някой в Честърс Мил щеше да бъде заразен от същата идея, ето защо не беше изненадващо, че този някой се оказа Рори Динсмор — най-острият от всички инструменти в кутията на семейство Динсмор. („Нямам си на идея отде го е наследил“ — бе казала майка му Шели, когато синът ѝ бе донесъл вкъщи първия си бележник, пълен с шестици от горе до долу. При това в гласа ѝ се усещаше не толкова гордост, колкото тревога.) Ако момчето не живееше извън града — и ако имаше компютър, — по всяка вероятност щеше да е част от приятелите на Джо Макклаци.

На Рори му беше забранено да се включва в празненството, молитвената среща или протестната демонстрация; вместо да яде подозрителен хотдог и да събира такса за паркинг, баща му беше наредил да стои вкъщи и да дои кравите. А щом привършеше, трябваше да намаже виметата им със специален балсам — работа, която ненавиждаше от дън душа. „А след като ги намажеш хубавичко, че да лъснат — завърши с инструкциите Олдън, — премести обора и нареди там ония бали сено.“

Всичко това бе част от наказанието, което му бяха наложили, задето се бе приближил до Купола вчера — след като баща му изрично му бе забранил да го прави. И не само се бе приближил, ами и бе почукал по невидимата повърхност. Рори се бе оплакал на майка си (обикновено това даваше резултат), ала тя бе останала непреклонна. „Можеше да умреш — укори го Шели. — А и татко ти каза, че си се държал невъзпитано.“

— Само им казах името на готвача! — възмути се Рори, с което си докара един шамар от баща си, докато Оли го гледаше самодоволно и с безмълвно одобрение.

— От ума си теглиш! — скара му се Олдън. — Кога ще се кротнеш най-сетне?

Скрит зад гърба на баща им, Оли му се изплези. Шели обаче го видя... и награди и него с шамар, обаче не му забрани да се включи в импровизирания панаир.

— И да не си посмял да се доближиш до атевето! — нареди баща му, сочейки паркирания между първи и втори хамбар мотовсъдеход. — Ще пренасяш сламата с ръце. Тъкмо ще заякнеш малко. — След тези думи близките му се запътиха през поляната към шатрата на Ромео, оставяйки най-умния в семейството с вила в ръка и огромен буркан с балсам за кравешки вимета.

Посърнал, Рори се захвана да изпълнява възложените му задачи с мрачно усърдие. Въпреки че будният му, неспокоен ум от време на време го вкарваше в неприятности, той беше добър син и досега нито веднъж не му бе хрумвало да зареже досадните стопански задължения. В началото не мислеше за нищо друго освен за работата си. Намираше се в онова „пречистено“ състояние на духа, което понякога се оказва изключително плодородна почва за появата на най-ярките ни и грандиозни идеи (както хубави, така и лоши); единственото, от което тези идеи се нуждаят, за да излязат оттам, е верижната реакция на асоциациите.

Докато Рори метеше централната пътека на първи хамбар (бе решил да остави противното мазане на виметата за накрая), той дочу бърза серия от пукащи звуци, които можеха да се дължат само на използваните фойерверки. Звучаха му като изстрели. Това го накара да се замисли за трийсеткалибровата двуцевка на баща му, която той държеше в предния килер. На момчетата им беше забранено да я пипат, освен ако не са под строг надзор — което например се случваше или когато стреляха по мишени, или по време на ловния сезон, — но самата пушка не беше заключена, а амунициите стояха на полицата над нея.

И така идеята се роди. Рори си каза, че би могъл да пробие дупка в невидимата преграда. А току-виж я спукал и цялата. В съзнанието му моментално изникна яркият, кристален образ на балон, до който бива доближена запалена кибритена клечка.

Момчето захвърли метлата и се втурна към къщата. Подобно на мнозина други умни хора (и най-вече надарени деца) силната му

страна беше не толкова анализът, колкото вдъхновението. Ако тази идея например бе хрумнала на по-големия му брат (което едва ли щеше да се случи), Оли със сигурност щеше да се замисли: „След като цял самолет не можа да пробие Купола, а натоварен догоре с дървесина камион се преобърна при сблъсъка си с него, какъв шанс би имал един куршум?“ И навярно би си казал: „Вече съм сериозно наказан. Трябва ли да ставам още по-непослушен и да си навличам още по-големи проблеми?“

А можеше и да не си го помисли. Според Рори математическите способности на Оли се изчерпваха с елементарното умножение.

За разлика от него по-малкият брат вече взимаше уроци по алгебра, които се преподаваха в колежа, и се справяше перфектно. Ако го попитаха как един куршум би постигнал онова, което не беше по силите на един камион или самолет, той веднага би отвърнал, че ударният ефект от „Уинчестър Елит ХРЗ“ би бил далеч по-голям. От една страна, защото скоростта ще бъде по-голяма. И, от друга, защото цялата мощ на удара ще бъде съсредоточена във върха на единайсетграмовия куршум. Рори беше сигурен, че хрумването му ще проработи. Идеята му притежаваше гениалната елегантност на алгебрично уравнение.

В съзнанието му изплува собственото му усмихнато (но същевременно скромно) лице на заглавната страница на „Ю Ес Ей Тудей“; видя се как го интервюира Браян Уилямс във „Вечерните новини“; как седи в обсипана с цветя платформа на парада в негова чест, заобиколен от красиви момичета (облечени в рокли без ръкави или дори по бански костюми), докато маха на тълпата и върху него вали дъжд от конфети. Той щеше да бъде **МОМЧЕТО, КОЕТО СПАСИ ЧЕСТЪРС МИЛ!**

Рори взе двуцевката и се качи на един стол, за да свали кутията с патрони от най-горната лавица. Зареди два куршума (вторият — за всеки случай) и се завтече навън с вдигната над главата си пушка, досущ като латиноамерикански партизанин. (Естествено, беше щракнал предпазителя; при това го бе направил автоматично, без дори да се замисли.) Ключът за четириколесния мотовсъдеход „Ямаха“, до който му бе забранено да се доближава, висеше до вратата на първи хамбар. Момчето го пъкна между зъбите си, докато закрепяше пушката в задната част на атевето с помощта на няколко въжета (здравината им

не подлежеше на съмнение, понеже същите се използваха и при бързи скокове). Зачуди се дали ще последва някакъв звук, ако Куполът се пукнеше. Може би трябваше да си вземе и тапи за уши от най-горната полица, но не искаше да се връща; трябваше да свърши всичко сега.

Така работят големите идеи.

Рори се метна на мотовсъдехода и заобиколи втори хамбар, намалявайки скоростта само за да огледа морето от хора на поляната. Ала колкото и да беше развълнуван, знаеше, че не е разумно да се насочва към мястото, където Куполът прерязваше шосе 119 (и където петната от вчерашните инциденти все още висяха във въздуха подобно на мръсотия върху голям прозорец). Някой можеше да го спре, преди да е успял да стреля по невидимата преграда. И тогава, вместо да се превърне в „МОМЧЕТО, КОЕТО СПАСИ ЧЕСТЪРС МИЛ!“, щеше да стане „МОМЧЕТО, КОЕТО МАЖЕШЕ КРАВЕШКИ ВИМЕТА В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ЕДНА ГОДИНА“. Определено, да не говорим и че цялата първа седмица щеше да го прави в приклекло положение, защото задникът му щеше да го боли твърде силно, за да седне. И някой друг щеше да обере лаврите с неговата собствена идея.

Ето защо Рори избра да пресече диагонално поляната, като по този начин щеше да се озове пред Купола на около петстотин метра от голямата шатра. Как щеше да разбере кога да спре ли? По линията от мъртви птици, нападали покрай невидимата бариера. Видя как войниците в този район започват да се обръщат при звука от приближаващия се мотовсъдеход. Дочу и разтревожените викове на участниците в стълпотворението. Църковните химни, които вярващите пееха, внезапно секнаха.

И най-лошото от всичко — видя как баща му размахва зелената си бейзболна шапка и реве с пълно гърло: „ПО ДЯВОЛИТЕ, РОРИ, СПРИ ВЕДНАГА!“

Ала момчето вече бе отишло твърде далеч, за да спре. Освен това, независимо дали беше добър син или не, не искаше да спре. Атевето се удари в някаква могилка и Рори подскочи на седалката, ала ръцете му не изпуснаха дръжките на кормилото. Бейзболната му шапка бе обърната с козирката назад (не помнеше да го е правил) и хлапето се заливаше от смях, сякаш бе обезумяло. Мотовсъдеходът се килна застрашително встрани, след което се стабилизира. Оставаше му

съвсем малко до целта. Един от застаналите на пост войници размахваше бясно ръце и му крещеше да спре.

Рори натисна рязко спирачките и за малко да направи салто над дръжките на кормилото. Бе забравил да включи предавките на неутрална позиция и всъдеходът се изстреля към Купола, забивайки се в него, преди да спре. Рори дочу издрънчаването на метал, последван от трясък на счупено стъкло; очевидно предният фар се бе строшил.

Войниците, изплашени да не бъдат ударени от мотовсъдехода (окоето, което не съзира никаква преграда между себе си и стремително приближаващия се обект, задейства могъщи инстинкти), се бяха разбягали. Така хем откриваха достатъчно голямо свободно пространство пред Рори, хем му спестяваха необходимостта да им каже да се отдръпнат на безопасно разстояние за експеримента. Момчето искаше да бъде герой, но не искаше някой да пострада — или да умре — заради него.

Трябваше да бърза. Най-близките до него хора се намираха покрай импровизирания паркинг и голямата шатра и в момента тичаха като обезумели към него. Баща му и брат му също бяха сред тях, като и двамата крещяха да не прави онова, което бе намислил.

Рори размота пушката от въжетата за бърнджи скоковете, опря приклада в рамото си и се прицели в невидимата бариера на около метър и половина над трите мъртви врабчета.

— Недей, хлапе, това е лоша идея! — извика един от войниците.

Момчето не му обърна внимание, защото идеята му си беше много добра. Пък и тичащите откъм шатрата и паркинга вече бяха съвсем близо. Някой — по всяка вероятност Лестър Когинс, който тичаше далеч по-добре, отколкото можеше да свири на китара, — изкрещя:

— В името на Бога, синко, не го прави!

Рори дръпна спусъка. Не, всъщност само се опита. Предпазителят все още беше спуснат. Погледна през рамо и видя как високият, мършав проповедник от църквата на Светия изкупител изпреварва пухтящия му, почервенял баща. Ризата на Лестър беше изскочила от панталона му и се развяваше покрай бедрата му. Очите му бяха разширени. Готвачът от „Дивата роза“ тичаше точно след него. Деляха ги не повече от шейсетина метра от него, а преподобният

изглеждаше така, сякаш тепърва щеше да превключи на четвърта скорост.

Рори вдигна предпазителя.

— Спри, хлапе, недей! — извика отново войникът, като едновременно с това се приведе откъм неговата си част на Купола и склочи отчаяно ръце.

Рори не му обърна внимание. Така работеха големите идеи. Отново натисна спусъка и този път последва изстрел.

За негово нещастие прицелът му бе перфектен. Куршумът се удари в невидимата преграда, рикошира и се върна обратно като гумено топче на ластик. В първия момент момчето не почувства болка, а по-скоро му се стори, че целият свят внезапно е облян от ослепително бяла светлина. Самият куршум се бе разцепил на две частици, по-малката от които се заби в лявото му око и заседна в мозъка му. Кръвта шурна като фонтан. Рори притисна длани към лицето си и алената течност бликна между пръстите му, докато той несъзнателно се свличаше на колене.

12.

— Ослепях! Ослепях! — крещеше момчето и Лестър веднага се сети за стиха от Светото писание, върху който се беше спрял пръстът му: „*Лудост, слепота, вцепеняване на сърцето*“.

— Ослепях! Ослепях!

Когинс отдели дланите на хлапето от лицето му и видя червената очна кухина, от която кръвта извираше като артезиански кладенец. Остатъците от лявото око на Рори бяха полепнали по бузата му. Момчето се обърна към пастора и слюзестите останки пльокнаха в тревата.

Лестър разполагаше с един безумно кратък миг да вдигне детето на ръце, преди бащата да го изтръгне от обятията му. В това обаче нямаше нищо лошо. Това бе напълно в реда на нещата. Когинс беше съгрешил и бе помолил Господ за просветление. И Бог беше откликнал на молитвите му, понеже го бе дарил не само с просветление, но и с недвусмислен отговор. Пасторът вече знаеше как трябва да постъпи и как точно да се пречисти от греховете, в които бе въвличен от Джеймс Рени.

Едно сляпо дете му бе посочило верния път.

ВИНАГИ МОЖЕ ДА СТАНЕ ОЩЕ ПО-ЗЛЕ

1.

Впоследствие Ръсти Евърет си спомняше най-вече настаналия хаос. Единственият по-ясен образ в паметта му беше голият до кръста пастор Когинс и по-конкретно бялата му като рибешки корем кожа и четящите се ребра.

Барби обаче — вероятно защото полковник Кокс отново го бе нагърбил с разузнавателна мисия — видя всичко. И най-яркият му спомен не беше свързан с пастора, а с Мелвин Сиърлс — как го сочи с пръст и клати леко глава. Недвусмислен жест, който гласеше: „Още не сме свършили с теб, слънчице.“

Онова, което всички присъстващи със сигурност запомниха — и което ги накара да осъзнаят трагедията по безпрецедентен начин, — беше риданието на бащата, докато вдигаше на ръце клетото си пострадало дете, както и воплите на майката („Той добре ли е, Олдън? ДОБРЕ ЛИ Е?“), устремила затлъстялото си туловище към мястото на произшествието.

Барби забеляза как Ръсти Евърет си пробива път през тълпата, скупчила се около момчето, и се присъединява до двамата коленичили мъже — Олдън и Лестър. Олдън притискаше сина си в обятията си, а пасторът ги зяпаше със зейнала като изкъртена врата уста. Жената на Ръсти беше непосредствено зад него. Медикът приклепна до Олдън и Лестър и се опита да отлепи дланите на момчето от лицето му. В същия миг бащата — реакцията му не изненада Барби предвид ситуацията — му фрасна един. От носа на Ръсти потече кръв.

— Не! Оставете го да помогне! — извика съпругата на парамедика.

Линда, каза си Барби. Името ѝ беше Линда и работеше в полицията.

— Не, Олдън! Не! — Линда хвана фермера за рамото и той се обърна, очевидно готов да фрасне и нея. На лицето му не се четеше и помен от здрав разум; той се бе превърнал в див звяр, защитаващ мъничето си. Барби направи крачка напред, за да парира удара, ако фермерът посегне, ала после му хрумна друга идея.

— Имаме лекар! — извика той, като се изпречи пред Олдън и се опита да скрие Линда от полезрението му. — Лекар, лекар, ле...

Ненадейно някой го дръпна рязко за яката на ризата и го завъртя. Случи се толкова бързо, че Барби едва успя да зърне Мел Сиърлс — едно от приятелчетата на Рени младши — и да осъзнае, че Сиърлс носи синя униформена риза и значка. „Не може да стане по-зле“ — помисли си Барби, но сякаш за да го опровергае, в следващия миг Сиърлс изстреля юмрука си към лицето му, както бе направил и в онази нощ на паркинга пред „Дипърс“. Не уцели носа му, както вероятно бе възнамерявал, ала за сметка на това размаза устните на Барби в зъбите му.

Сиърлс замахна отново, обаче Джакки Уетингтън — партньорката на Мел в този злополучен ден — го сграбчи за ръката.

— Недей! — извика тя. — Полицай, спри!

Мел се поколеба за момент. Точно тогава обаче Оли Динсмор, следван плътно от ридаещата си, задъхана майка, се промуши между тях и избута Сиърлс крачка назад.

— Добре — изръмжа Сиърлс и отпусна ръката си. — Защо се тикаш на местопрестъплението, задник такъв? Тук се провежда полицейско разследване... или както там му викат.

Барби избърса с длан кръвта от сцепената си устна и си помисли: „И това не е най-лошото. Точно там е проблемът — че тепърва ще става още по-зле.“

2.

Единственото, което Ръсти чу, беше как Барби крещи: „Лекар! Имаме лекар!“ Сега и той самият реши да се представи:

— Аз съм парамедик, господин Динсмор. Ръсти Евърет. Познавате ме. Позволете ми да прегледам сина ви.

— Дай му да го прегледа, Олдън! — извика Шели. — Нека да се погрижи за Рори!

Фермерът поразхлаби мечешката прегръдка, в която държеше момчето си. Коленичило на земята, то се поклащаше напред-назад, а сините му дънки бяха подгизнали от кръвта. Рори отново бе закрил очите си с длани. Ръсти го хвана за китките — нежно и внимателно — и бавно отлепи ръцете му от лицето. Надяваше се, че най-лошите му стракове няма да се оправдаят, ала засегнатата очна кухня представляваше разръфана зейнала дупка, бълваща кръв. Мозъкът зад нея също бе сериозно засегнат. Цяло чудо беше как другото око се вираше безчувствено в небето, пулейки се в нищото.

Парамедикът посегна да свали ризата си, ала проповедникът вече му подаваше своята. Мършавият, осеян с пресичащи се алени белези на гърба торс на Когинс бе плувнал в пот.

— Не — спря го Ръсти. — Първо я разкъсай.

Отначало Лестър не го разбра. После съдра ризата по средата. По това време пристигна и останалата част на полицейския контингент и някои от редовните ченгета — Хенри Морисън, Джордж Фредерик, Джаки Уетингтън и Фреди Дентън — викнаха на новите си извънредни сътрудници да помогнат с избутването на тълпата и осигуряването на свободно пространство около пострадалото момче. Новоизпечените униформени се заеха с изпълнението на задачата, при това доста ентусиазирано. Тези от хората, които не успяха да реагират своевременно, бяха повалени на земята, в това число и знаменитата инквизиторка на кукли Саманта Буши. Сами носеше Литъл Уолтър в бебешко „кенгуру“ и когато тупна по задник, и двамата ревнаха. Рени младши обаче я прекрачи най-безцеремонно и сграбчи майката на

Рори. Щеше да събори и нея на земята, ако Фреди Дентън не го беше спрял.

— Не, Младши, недей! Това е майката на хлапето! Пусни я!

— Полицейска бруталност! — извика Сами Буши, която продължаваше да лежи в тревата. — Полицейска бру...

Джорджия Ру, най-новото попълнение в полицейското управление на Питър Рандолф, се приближи заедно с Картър Тибодо (всъщност държеше ръката му). Джорджия притисна крак до едната гърда на Сами — не беше точно ритник — и каза:

— Млъквай, лесбо!

Рени младши пусна майката на Рори и се присъедини към Мел, Картър и Джорджия. Те бяха застанали в редица и наблюдаваха изпитателно Барби. Рени младши последва примера им и си каза, че готвачът е като проклет черен гологан, който все изниква отнякъде. И че би изглеждал чудесно в килията до тази на Сам Мърляча. Помисли си още, че полицейската работа е истинското му призвание; определено се беше отразила добре на главоболията му.

Ръсти взе половината от съдраната риза на Лестър и я скъса още на две. После сгъна едното парче и понечи да го омотае около зеещата рана на момчето, ала в крайна сметка промени решението си и го подаде на бащата.

— Притиснете го до...

Думите му едва се чуха, защото гърлото му беше пълно с кръв от разбития му нос. Ръсти се прокашля, обърна глава настрани, изплю полусъсирена кървава хрчка на земята и опита отново.

— Притиснете го до раната, татко. И натиснете добре. Другата ръка на тила и стискате.

Макар че все още беше в шок, Олдън Динсмор вече бе склонен да го послуша и изпълни указанията му. Импровизираната превръзка веднага се обагри в червено, обаче фермерът изглеждаше по-спокоен. Явно задачата да свърши нещо му бе помогнала. Да, най-често ставаше точно така.

Ръсти махна с другото парче плат на Лестър.

— Още! — нареди и пасторът започна да разкъсва ризата си на по-тесни ивици. Ръсти повдигна главата на хлапето и смени първата превръзка, която вече бе подгизнала и безполезна. Щом зърна зейналата очна кухня, Шели Динсмор изпищя:

— Божичко, синчето ми! Горкото ми синче!

Питър Рандолф дотича задъхан, пухтейки като локомотив. Очевидно загрижен за болното си сърце, Големия Джим се тътреше бавно на сериозна дистанция зад него през тревата, която тълпата бе утъпкала и превърнала в широка пътека. Мислеше си за бъркотията, която бе настанала. Занапред гражданите щяха да могат да се събират само след изрично разрешение. И ако той имаше нещо общо с издаването на тези разрешения (много ясно, че щеше да има!), щеше да направи всичко възможно да затрудни максимално процедурата.

— Изтласкайте тези хора още по-назад! — изръмжа Рандолф на полицаи Морисън. Хенри се обърна, за да изпълни заповедта. — Отдръпнете се назад, хора! Направете малко място!

Морисън излая:

— Полицаи, стройте се в редица! Избутайте ги назад! Който се съпротивлява, с белезници!

Тълпата започна бавно да отстъпва назад. Барби се поколеба:

— Господин Евърет... Ръсти... имате ли нужда от някаква помощ? Добре ли сте?

— Добре съм — отвърна той и Барби прочете на лицето му всичко, което го интересуваше — парамедикът е добре, само носът му продължава да кърви. Хлапето обаче не беше добре и никога нямаше да бъде, даже и да оцелееше. Ръсти притисна нова превръзка до грозната рана и отново положи дланта на бащата отгоре ѝ.

— Другата ръка на тила — повтори. — Натиснете. Силно.

Барби понечи да отстъпи назад, ала точно в този момент хлапето проговори.

3.

— Вече е Хелоуин. Не можете... не можем...

Ръсти тъкмо сгъваше поредната превръзка, ала щом го чу, буквално застина. Стори му се, че ненадейно се е пренесъл в стаята на дъщерите си и слуша виковете на Джанел: „Всичко е заради Страшната тиква!“

Вдигна очи към Линда. И тя го беше чула. Очите ѝ се бяха разширили, а румените ѝ страни бяха бледи.

— Линда! — извика Ръсти. — Веднага вземи радиостанцията си и се обади в болницата! Кажу на Туич да прати линей...

— Огън! — изкрещя Рори Динсмор с пронизителен, треперещ глас. Лестър го гледаше смаяно, както навярно Мойсей е гледал пламтящия къпинов храст. — Огън! Автобусът гори! Всички пиццят! Пазете се от Хелоуин!

Тълпата бе притихнала и слушаше бълнукванията на момчето. Дори Джим Рени ги чу и бързо започна да си пробива път с лакти.

— Линда! — кресна ѝ Ръсти. — Веднага се обади в болницата! Трябва ни линейка!

Тя се сепна, сякаш някой току-що бе щракнал с пръсти пред лицето ѝ, и взе радиостанцията, която висеше на колана ѝ.

Рори се приведе, тупна върху изпотъпканата трева и започна да се гърчи.

— Какво става? — попита бащата.

— Ох, боже мили, той умира! — проплака майката.

Ръсти обърна треперещото момче (опитваше се да не мисли за Жанин, докато го правеше, което бе невъзможно) и надигна брадичката му, за да осигури достъп на въздуха до дробовете му.

— Хайде, татко — каза на Олдън. — Не ме изоставяй точно сега. Стисни добре отзад врата му. Да приложим натиск върху раната. Да спрем кръвта.

Натискът можеше да вкара частицата, отнесла окото на хлапето, още по-навътре, ала по-късно щеше да се тревожи за това. Ако хлапето не умреше тук, на тревата.

Някъде наблизо — и същевременно толкова далеч — се чу гласът на един от войниците. Още юноша, той изглеждаше изплашен и изпълнен със съжаление:

— Опитавме се да го спрем. Момчето не ни послуша. Не можехме да направим нищо.

Пит Фрийман, чийто фотоапарат „Никон“ се полюшваше до коляното му, дари младия боец с язвителна усмивка.

— Мисля, че го знаем. И да не сме го знаели преди, вече нямаме никакви съмнения.

4.

Преди Барби да се слее с тълпата, Мел Сиърлс го хвана за китката.

— Пусни ме — каза кротко Барби.

Сиърлс обаче му се озъби (явно това беше неговата представа за усмивка) и процеди:

— Мечтай си, дрисльо. — После извика: — Шерифе! Хей, шерифе!

Питър Рандолф се обърна рязко и го изгледа намръщено.

— Този тип ми пречеше, докато се опитвах да обезпеча сигурността на района. Мога ли да го арестувам?

Рандолф отвори уста, вероятно за да каже: „Не ми губи времето.“ После обаче се огледа наоколо. Джим Рени най-накрая се бе присъединил към малката групичка, която наблюдаваше как Евърет оказва първа помощ на хлапето. Големия Джим хвърли студен и безизразен поглед на Барби — така гледат змиите, докато се излежават на припек, — след което кимна леко на шерифа.

Мел го забеляза и усмивката му стана още по-широка.

— Джаки? Исках да кажа „полицай Уетингтън“? Ще ми заемете ли един чифт от белезниците си?

Рени младши и останалите от дружинката му също се ухилиха. Ето нещо по-забавно от някакво кървящо хлапе и далеч по-интересно от това да поддържаш реда сред демонстриращи тъпаци с протестни лозунги.

— Получи ли си го, Баааар-бииии? — злорадстваше Рени младши.

Джаки обаче се колебаеше.

— Пит... исках да кажа „шерифе“... мисля, че човекът се опитваше само да пом...

— Закопчайте го — нареди Рандолф. — По-късно ще видим какво се е опитвал или не се е опитвал да направи. Междувременно искам тази бъркотия да се разчисти. — Той повиши глас: — Всичко

свърши, народе! Позабавлявахте се и видяхте какво стана! Сега се разотивайте по домовете си!

Джаки тъкмо откопчаваше един чифт от връзката пластмасови белезници от колана си (нямаше намерение да ги дава на Мел, а да ги постави сама на задържания), когато Джулия Шамуей заговори. Тя стоеше точно зад Рандолф и Големия Джим (всъщност точно Големия Джим я бе изблъскал с лакти, за да заеме мястото ѝ).

— Не бих допуснала това, шериф Рандолф, освен ако не искате полицейското ви управление да бъде изтипосано на първа страница на „Демократ“ — рече и се усмихна като Мона Лиза. — Все пак сте съвсем отскоро на този пост, а и всичко останало...

— Какво искаш да кажеш? — попита той. Беше се намръщил още повече и лицето му приличаше на прорязан от дълбоки пукнатини мрачен пейзаж.

Джулия вдигна апарата си — малко по-стар модел от този на Пит Фрийман.

— Имам няколко снимки на господин Барбара, които показват как помага на Ръсти Евърет в грижите за раненото момче, няколко на полицаи Сиърлс, докато дърпа явно безпричинно господин Барбара... и една, на която полицаи Сиърлс удря господин Барбара в устата. Също безпричинно. Не съм кой знае какъв фотограф, ала специално тази се получи много добра. Искате ли да я видите, шериф Рандолф? Мога да ви я покажа, апаратът ми е цифров.

Възхищението, което Барби изпитваше към нея, се засили още повече, понеже според него жената блъфираше. Ако наистина бе снимала, защо държеше капака на обектива в лявата си ръка, сякаш току-що го е свалила?

— Това е лъжа, шерифе — каза Мел. — Той пръв се опита да ме удари. Попитайте Рени младши.

— Мисля, че снимките ми показват как младият господин Рени бе зает с успокояването на тълпата и поради тази причина беше обърнат с гръб по време на удара — вметна Джулия.

Рандолф продължаваше да я гледа навъсено.

— Мога да взема апарата ти — каза. — Като доказателство...

— Можете — съгласи се охотно тя, — обаче Пит Фрийман ще ви заснеме, докато го правите. После можете да вземете и апарата на Пит... но всички тук ще видят какво правите.

— Ти на коя страна си всъщност, Джулия? — попита Големия Джим. На лицето му се мъдреше свирепата му усмивка — усмивката на акула, която всеки момент ще си отхапе парче от тлъстия задник на нищо неподозиращия плувец.

Джулия също му отговори с усмивка.

— За какво говориш, Джим? — В очите ѝ се четеше невинно любопитство. — Нима има и други страни, освен онази там — посочи наблюдаващите ги войници — и тази тук?

Големия Джим я изгледа изпитателно и ъгълчетата на устните му кривнаха надолу в друг вид усмивка — преобърнатата. Той махна ядосано на Рандолф.

— Е, май сме сбъркали, господин Барбара — заяви шерифът. — Разгорещили сме се малко повечко...

— Благодаря — каза Барби.

Джаки улови ръката на намръщения си партньор.

— Хайде, полицай Сиърлс. Този епизод свърши. Да накараме тези хора да се разотидат.

Мел тръгна подире ѝ, но не и преди да се обърне към Барби и да повтори любимия си жест със соченето и поклащането на глава.

— Още не сме свършили с теб, слънчице.

Помощникът на Роми — Тоби Манинг — пристигна заедно с Джак Евънс. Двамата носеха саморъчно направена от платно и десет пръта носилка. Роми отвори уста да ги пита какво, по дяволите, си въобразяват, че правят, след което отново я затвори. И бездруго извънградското мероприятие бе отменено, така че нямаше никакво значение.

5.

Онези с колите се насочиха към тях. Накрая всички се опитаха да потеглят по едно и също време.

„Предсказуемо — помисли си Джо Макклаци. — Напълно предсказуемо.“

Повечето ченгета се захванаха да отпушат възникналата „тапа“ в трафика, макар че дори хлапетата (Джо беше тук с Бени Дрейк и Нори Калвърт) виждаха, че петимата от новоназначения специален отряд нямат ни най-малка представа какво да правят. Разнесоха се цветисти полицейски псувни („Накарай тъпото копеленце да се дръпне назад!“). Въпреки бъркотията повечето шофьори сякаш се въздържаха да натискат клаксоните. Явно бяха твърде шокирани и посърнали, за да го сторят.

— Вижте ги тези ненормалници — каза Бени. — Кой знае колко бензин ще издухат през ауспусите си! Все едно запасите ни са неограничени.

— Абсолютно — кимна Нори. Тя беше печено хлапе, родена бунтарка с „футболна“ прическа (къса отстрани и отпред и дълга отзад коса), ала сега изглеждаше преbledняла, унила и уплашена. Пръстите ѝ намериха тези на Бени и се склучиха около тях. Това нейно действие разби сърцето на Джо Плашилото, ала в следващия миг Нори хвана и него за ръката и той отново се почувства добре.

— Ето го онзи, дето за малко да го арестуват — вметна Бени и посочи със свободната си ръка. Барби и жената от вестника вървяха през импровизирания паркинг заедно с шейсет-осемдесет други хора, някои от които влачеха вяло протестните си лозунги зад себе си.

— Всъщност вестникарката не направи никакви снимки — каза Джо Плашилото. — Бях точно зад нея. Много хитро от нейна страна.

— Да — кимна Бени, — ама хич не ми се иска да съм на неговото място. Докато тази идиотщина не приключи, ченгетата ще могат да правят каквото си искат.

Бени бе напълно прав, каза си Джо. А и новите ченгета далеч не бяха приятни типове. Особено Рени младши. Историята с арестуването

на Сам Мърляча вече се разнасяше от уста на уста.

— Какво намекваш? — попита Нори.

— Засега нищо. За момента положението е стабилно. — Той се замисли. — Донякъде. Но ако нещата продължат... Спомняте ли си „Повелителят на мухите“? — Трябваше да го прочетат за часовете по подготовка за колежа.

И Бени изрецитира:

— „Убий прасето. Заколи го. Прасни го по зурлата.“ Хората често наричат ченгетата „прасета“, обаче сега ще ви кажа какво мисля — мисля, че именно ченгетата изнамират прасетата, когато работата се развони до небесата... Може би защото и те умират от страх.

Нори Калвърт се разплака. Джо обгърна раменете ѝ с ръка. Направи го внимателно, сякаш се боеше, че след подобно действие и двамата ще експлодират. Тя обаче притисна лице в ризата му и също го прегърна. Е, с една ръка, понеже продължаваше да държи Бени с другата. Джо си помисли, че досега не бе изпитвал нищо подобно — нищо не можеше да се сравнява с тръпката, която усещаше, докато сълзите ѝ навлажняваха ризата му. Той хвърли укорителен поглед на Бени.

— Съжалявам — каза Бени и я потупа по гърба. — Не се страхувай.

— Окото му го нямаше! — проплака Нори. Думите ѝ бяха приглушени от ризата на Джо. Тя се отдръпна от него. — Това вече не е забавно! Изобщо не е забавно.

— Така си е — изрече той с такъв тон, сякаш бе открил голяма истина. — Хич не е забавно.

— Вижте! — посочи Бени. Беше линейката. Туич я караше бавно през полето на Динсмор, а сигналната лампа на покрива хвърляше алени мълнии. Сестра му — собственичката на „Дивата роза“ — вървеше пред него и му посочваше най-големите дупки. Линейка на ливадата под яркото следобедно небе на късния октомври; това бе последният щрих.

Изведнъж Джо Плашилото изгуби всякакво желание да протестира. Вече не му се искаше и да се прибере вкъщи. В този момент единственото нещо на света, за което копнееше, бе да се разкара от този град.

6.

Джулия седна зад волана на колата си, ала не я запали; задръстването още беше голямо, така че нямаше смисъл да хаби бензин сред другите автомобили. Тя се пресегна през Барби, отвори жабката и извади стар пакет „Американ Спирит“.

— Запаси за критични ситуации — заяви жената, сякаш се оправдаваше. — Искаш ли?

Той поклати глава.

— Тогава имаш ли нещо против да запаля? Защото мога да почакам.

Барби отново не възрази. Джулия си пое жадно от дима и го издиша през отворения прозорец. Времето все още беше топло — циганското лято бе в разгара си, — обаче нямаше да се задържи дълго такова. След седмица — седмица и нещо живакът щеше да падне, както казваха старите хора. А можеше и да не стане така. По дяволите, кой бе способен да го предскаже със сигурност? Ако Куполът останеше на мястото си, тя не се съмняваше, че сума ти метеоролози ще започнат да се надпреварват с прогнози за времето вътре в него, но какво от това? Мъдреците от Метеорологичния ТВ канал не можеха да предскажат как ще се развие една елементарна снежна буря и според Джулия не заслужаваха по-голямо доверие от домораслите гении, които бистреха политиката и пилееха времето си в игра на „Гледай си работата“ на масите в „Дивата роза“.

— Благодаря ти, задето се застъпи за мен — каза Барби. — Спаси ми кожата.

— Не се заблуждавай, миличък — кожата ти още виси в сушилнята на кождерите. Какво ще направиш следващия път? Приятелчето ти Кокс обади ли се на Съюза за защита на гражданските права? Дори проблемът ти живо да ги е заинтересувал, едва ли някой от портландския им офис ще цъфне скоро в Честърс Мил...

— Не бъди такава песимистка. Още тази вечер куполът може да бъде отвян в морето. Или просто да се изпари. Не знаем нищо.

— Никакъв шанс. Това си е правителствена работа — определено някое правителство стои зад нея — и бас държа, че твоят полковник Кокс го знае.

Събеседникът ѝ мълчеше. Беше повярвал на полковника, когато му каза, че американското правителство не е отговорно за Купола. И не защото Кокс бе човек, който нямаше да го излъже, а чисто и просто понеже Барби не смяташе, че Америка разполага с подобна технология. Нито пък някоя друга страна на света. Но откъде беше толкова сигурен? Последната му военна задача бе да заплашва изплашени иракчани. Понякога с дуло до главите им.

Едно от приятелчетата на Рени младши, Франки Делесепс, стоеше на шосе 119 и помагаше в организирането на трафика. Носеше синя униформена риза и дънки — явно в управлението не се бяха намерили униформени панталони с неговия размер. Кучият му син беше бая висок. И както забеляза Джулия, на колана му висеше пистолет. По-малък от глоковете, с които бе въоръжена полицията на градчето (вероятно негово лично оръжие), обаче пистолет. Това не вещаеше нищо добро.

— Какво би направил, ако онзи член на „Хитлерюгенд“ те набележи? — попита жената и посочи с брадичка към Франки. — Ще крещиш: „Полицейски произвол!“, докато те закопчават и тикват в ареста, за да довършат започнатото? Не знам дали си наясно, но в града има само двама адвокати. Единият е изкуфял, а другият кара порше, закупено със специална отстъпка от Джим Рени. Или поне така съм чувала.

— Мога да се грижа за себе си.

— Леле, какъв безстрашен мачо!

— Какво става с вестника ти? Снощи, когато си тръгнах, изглеждаше готов...

— Ако трябва да сме точни, тръгна си тази сутрин. Да, новият брой е готов. Заедно с Пит и неколцина приятели ще се погрижим за разпространението му. Казах си, че няма смисъл да го разнасяме из града, при положение че три четвърти от населението се е събрало тук. Няма ли да си предложиш услугите като раздавач?

— С най-голямо удоволствие, обаче имам да правя купища сандвичи. Тази вечер в ресторанта ще предлагаме само студен бюфет.

— Може да намина. — Тя захвърли недопушената си цигара през прозореца. После се замисли за момент, излезе от колата и я загаси с подметка. Идеята за пожар никак не ѝ допадаше... особено като се имаше предвид, че новите лъскави пожарни коли на града се намираха в Касъл Рок.

— Днес се отбих в къщата на шериф Пъркинс — каза Джулия и се намести зад волана. — Която вече е всъщност къщата на Бренда...

— Как е тя?

— Много е зле. Обаче щом ѝ казах, че искаш да я видиш и че наистина е важно — въпреки че не ѝ споменах за какво става дума, — се съгласи. Най-добре отиди, след като се стъмни. Предполагам, че приятелят ти изгаря от нетърпение, ама...

— Стига си наричала Кокс мой приятел. Не ми е такъв.

Двамата се умълчаха и се загледаха как пренасят раненото момче в линейката. Войниците наблюдаваха същата сцена, вероятно в противоречие на дадените им заповеди. Това накара Джулия да се почувства малко по-благоразположена към тях. Линейката се заклатушка обратно през полето с включени светлини.

— Ужасна работа... — пророни тя с изтънял глас.

Барби обгърна раменете ѝ с ръка. Джулия се стегна за миг, но после се отпусна. Без да отделя очи от линейката, която вече завиваше по разчистената от автомобили лента на шосе 119, тя попита:

— Ами ако го закрият, приятелю? Ами ако Рени и полицейските му слуги решат да забранят малкото ми вестниче?

— Не се тревожи, това няма да се случи — успокои я Барби. Обаче се замисли. И си каза, че ако тази история продължи достатъчно дълго, единственото сигурно нещо в Честърс Мил щеше да бъде, че няма да има нищо сигурно.

— Останах с впечатлението, че в главата ѝ се върти нещо друго — добави Джулия.

— Кой? Госпожа Пъркинс?

— Да. Разговорът ни беше доста странен.

— Навярно тъгува за съпруга си — отбеляза Барби. — Мъката често кара хората да се държат странно. Днес поздравих Джак Евънс — съпругата му загина вчера при появата на Купола — и той ме изгледа така, сякаш изобщо не ме познава... А всяка сряда от миналата пролет насам аз му приготвям знаменитото си руло „Стефани“!

— Познавам Бренда Пъркинс още от времето, когато беше Бренда Морс — въздъхна тежко жената. — Това са близо четирийсет години. Очаквах да ми каже какво я притеснява... но тя не го стори.

Барби посочи към пътя.

— Мисля, че вече можем да потегляме.

Джулия запали двигателя и в същия миг мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя зарови трескаво из чантата си и за малко да я изпусне, докато го търсеше. След като чу гласа на онзи, който я търсеше, подаде апарата на Барби с иронична усмивка:

— За теб е, шефе.

Естествено, обаждаше се Кокс и имаше да му каже нещо. Поточно няколко неща. Барби от своя страна го прекъсна, за да му разкаже за случилото се с момчето, което в момента пътуваше към болницата, обаче полковникът или не свърза историята на Рори Динсмор с онова, което имаше да каже, или просто не пожела да го направи. Изслуша търпеливо Барби, след което продължи невъзмутимо от там, където бе прекъснат. Когато приключи, зададе един въпрос, който щеше да представлява заповед, ако Барби беше с униформа и под негово командване.

— Сър, разбирам какво ме питате, обаче не разбирате... „тукашната политическа ситуация“, както навярно бихте се изразили. И моето участие в нея. Имах известни проблеми още преди появата на този Купол и...

— Знаем всичко за това — отвърна Кокс. — Конфликт със сина на един от градските съветници и някои от приятелите му. За малко да те арестуват... според сведенията в папката, която ми дадоха.

Папка със сведения. Ето че са му направили и досие. Боже мили!

— Разузнаването си е свършило чудесно работата — отбеляза Барби, — но нека ви кажа още някои неща. Първо, шерифът, който не позволи да ме арестуват, умря на шосе 119 недалеч от мястото, където разговаряхме с вас...

Едва доловимо, в един свят, където не можеше да пристъпи, Барби чу шумолене на хартия. Ненадейно му се прииска да удуши полковник Джеймс О. Кокс с голи ръце само защото полковникът можеше да отиде до „Макдоналдс“ когато си поиска, а той, Дейл Барбара, не можеше.

— Знаем и за това. Проблем с пейсмейкъра му.

— Второ — продължи Барби, — новият шериф, който е като дупе и гащи с единствения влиятелен градски съветник, назначи няколко нови попълнения в полицията. По една случайност това са същите онези типове, които се опитаха да ми откъснат главата на паркинга пред местния нощен клуб.

— Ще трябва да се издигнеш над тези неща, полковник.

— Защо ме наричате полковник? Вие сте полковникът.

— Честито — поздравя го Кокс. — Ти не само започна отново да служиш на родината си, но и получи абсолютно зашеметяващо повишение.

— Не! — извика Барби. Джулия го гледаше загрижено, но той изобщо не я забелязваше. — Не, не го искам!

— Може и да не го искаш, обаче го получи — каза Кокс. — И възнамерявам да изпратя копие от заповедта на твоята приятелка от вестника, преди да спрем интернет достъпа на злополучното ви малко градче.

— Да го спрете? Не можете да го спрете!

— Заповедта е подписана лично от президента. И на него ли ще кажеш „не“? Знаеш колко сърдит става, когато го ядосат...

Барби мълчеше. Мислите му препускаха.

— Трябва да отидеш при въпросния влиятелен градски съветник и шерифа — заяви Кокс. — И да им кажеш, че президентът е обявил военно положение в Честърс Мил и ти си командващият офицер. Сигурен съм, че ще се сблъскаш с известна съпротива, ала информацията, която току-що ти дадох, ще ти помогне да възстановиш връзката на града с външния свят. Знаем, че си способен да убеждаваш хората. Видях го с очите си в Ирак.

— Сър... — въздъхна Барби, — боя се, че сте разчели погрешно тукашната ситуация. — Той прокара пръсти през косата си. Ухото му пулсираше от проклетия телефон. — Явно по-лесно можете да разберете същността на Купола, отколкото случващото се в това градче вследствие от него. А са минали по-малко от трийсет часа.

— Тогава ми помогни да го разбера.

— Казвате, че президентът иска да го направя. Ами ако му се обадя и му кажа да целуне червения ми задник?

Джулия го изгледа ужасена и това го разпали още повече.

— Или му кажа, че съм бил прикрит агент на „Ал Кайда“ и съм планирал да го убия — бум, с изстрел в главата. Това как ви се струва, а?

— Лейтенант Барбара — исках да кажа полковник Барбара — казахте достатъчно.

Обаче Барби не смяташе така.

— Дали би могъл да изпрати ФБР да дойдат тук и да ме арестуват? Тайните служби? Или шибаната Червена армия? Не, сър. Никакъв шанс.

— Планираме да променим това, както току-що ти обясних — изсумтя ядосано Кокс. Благоразположението и доброто настроение на полковника сякаш се бяха изпарили яко дим.

— Ако планът ви сработи, чувствайте се свободни да пратите тук някоя федерална агенция по ваш избор, която да ме закопчае. Останем ли отрязани от света обаче, кой от тукашните ще ми обърне внимание? Набийте си го в главите най-накрая — целият град е отцепен. И то не само от Америка, но и от целия свят. И нито ние, нито вие можете да сторите нещо по въпроса.

— Не разбираш ли, че се опитваме да ви помогнем? — промълви едва чуто Кокс.

— Вижте сега, аз ви вярвам почти на сто процента. Но дали някой друг ще ви повярва? Когато хората потърсят помощта, заради която плащат данъци, виждат застанали на пост войници, които са им обърнали гърбовете си. Адски красноречиво послание, не смятате ли?

— Говориш твърде много за човек, който е казал „не“.

— Не съм казвал „не“. Казах, че съм на косъм от ареста и ако се самообявя за временен комендант на града, това с нищо няма да помогне.

— Я си представи, че се обадя на председателя на градския съвет... как се казваше... Сандърс... и му кажа, че...

— Точно това имах предвид, когато изтъкнах, че не познавате ситуацията. Тя е същата като в Ирак, само дето сега вие сте във Вашингтон и подобно на останалите канцеларски плъхове нямате реална представа за случващото се. Понякога недостатъчната информация е по-лоша от липсата на информация.

— Както казва Александър Поуп, да знаеш малко е по-опасно от това да не знаеш нищо — отбеляза отнесено Джулия.

— Ако Сандърс не е точният човек, тогава кой ни трябва?

— Джеймс Рени. Градският съветник. Той е големият бос тук.

Кратка пауза. После Кокс каза:

— Май ще бъде по-разумно да ви оставим интернет достъпа. И бездруго някои от нас смятат, че спирането му е прибързано и необмислено решение.

— Защо? — попита Барби. — Не мислите ли, че ако не ни резнете нета, рано или късно тайната рецепта за боровинковия пай на леля Сара ще се разчуе по широкия свят?

Джулия изпъна гръб и промърмори тихо:

— Искат да ни спрат интернета?

Барби й даде знак да мълчи.

— Изслушай ме, Барби. Да предположим, че се обадим на този Рени и му кажем, че ужасно съжаляваме, ала се налага да отрежем достъпа ви до интернет, понеже ситуацията е екстремна и дрън-дрън-дрън. След което ти ще ни „накараш“ да променим решението си и така ще го убедиш в значимостта си.

Барби се замисли. Току-виж този план проработил. Поне за известно време. Макар че нямаше никаква гаранция.

— Освен това — продължи Кокс — ще им дадеш и информацията, която ти споделих. С което не само ще спасиш мнозина, но и ще им помогнеш да се избавят от страховете си.

— Искам достъпът до интернет да остане — заяви Барби. — Както и телефоните.

— Това ще бъде трудничко. Може и да успее да ви запазя нета, ала... опитай се да ме разбереш и ти, човече. В комитета има най-малко петима твърдоглавци като Къртис Лемей^[1], които са абсолютно убедени, че всички до един в Честърс Мил са терористи до доказване на противното.

— Интересно ми е каква вреда на Америка биха могли да нанесат тези хипотетични терористи? Да взривят със самоубийствени атаки Независимата църква?

— Няма нужда да ме убеждаваш. Напълно споделям мнението ти.

Барби не се съмняваше в това.

— Е, мога ли да разчитам на теб?

— Ще ви кажа, когато се чуем отново. Изчакайте обаждането ми, преди да предприемете каквото и да било. Първо трябва да поговоря с вдовицата на шерифа.

— Надявам се, че ще запазиш поверителната информация, която ти дадох, за себе си — добави Кокс.

Барби за пореден път бе поразен от това как дори Кокс — който бе доста по-интелигентен от повечето униформени коне с капаци, — не можеше да проумее промените, възникнали в резултат от Купола. Под неговия похлупак думичките „поверително“ и „секретно“ бяха изгубили всякакво значение.

„Ние сме изправени срещу тях — помисли си младият мъж. — В момента това е положението. Освен ако налудничавата им идея не проработи.“

— Сър, наистина се налага да се чуем отново; батерията на телефона, по който говоря, е почти изтощена. — След което добави: — И не забравяйте, че трябва пак да обсъдим нещата, преди да ги придвижите към някой шеф.

— Добре, само запомни, че Големият взрив е насрочен за тринайсет нула нула утре. Ако искаш да обезпечиш по-висока живучест, по-добре стой на предната линия.

„Да обезпечиш по-висока живучест.“ Поредната изпразнена от съдържание фраза под Купола. Освен ако не ставаше въпрос за упътване по съхранение на газова бутилка.

— Пак ще говорим — каза Барби и прекъсна връзката, преди Кокс да успее да каже нещо друго. Повечето автомобили бяха напуснали шосе 119 и Франк Делесепс се бе облегал на покрива на мощния си шевролет „Нова“. Докато минаваха покрай впечатляващия олдтаймер, Барби забеляза стикера с надпис: „СЕКС, БЕНЗИН ИЛИ ГАНДЖА — НИКОЙ НЕ ВОЗИ БЕЗПЛАТНО“, както и малкия полицейски буркан върху таблото. И си каза, че този контраст прекрасно символизира всички онези неща, които се бяха обърнали с главата надолу в Честърс Мил.

Докато пътуваха, Барби сподели с Джулия всичко, което полковникът му беше казал.

— Това, което планират, с нищо не е по-различно от идеята на пострадалото хлапе — възмути се тя.

— Е, има известни разлики — подметна той. — Хлапето използваше пушка, а те са си приготвили крилати ракети. Явно смятат да проверят на практика своята теория за Големия взрив.

Тя се усмихна. Усмивката ѝ бе измъчена и я караше да изглежда на шейсет вместо на четирийсет и три.

— Мисля, че следващият брой на вестника ще излезе по-скоро, отколкото възнамерявах.

Барби кимна.

— Супер, нека всички да прочетат за това.

---

[1] Американски генерал (1906–1990), отговорен за масираните бомбардировки над японските градове през Втората световна война. — Б.пр. ↑

7.

— Здравсти, Сами — каза някой. — Как си?

Саманта Буши не разпозна гласа и се обърна предпазливо, повдигайки бебешкото кенгуру с две ръце. Литъл Уолтър бе заспал и сякаш тежеше цял тон. Хълбокът я болеше от падането и се чувстваше наранена не само физически — все пак онази проклета Джорджия Ру я бе нарекла „лесба“. Джорджия Ру, която бе идвала неведнъж в караваната на Сами, за да поиграе на билиард със схванатия задръстеняк, с когото излизаше.

Беше бащата на Дуди. Сами бе разговаряла с него хиляди пъти, ала не можа да разпознае гласа му; в интерес на истината едва разпозна и самия него. Човекът изглеждаше не просто състарен и тъжен; изглеждаше съсипан. Дори не удостои с поглед бюста ѝ, което означаваше много.

— Здравейте, господин Сандърс. Господи, не ви видях на... — Тя махна с ръка към изпотъпканата поляна и голямата шатра, която се бе деформирала, сякаш всеки момент ще се сгромоляса. Господин Сандърс обаче изглеждаше в по-окаяно състояние от нея.

— Бях приседнал на сянка — отвърна с треперещ глас и се усмихна извинително. Беше болезнено човек да го гледа. — Трябваше да пийна нещичко. Не беше ли топличко за октомври? О, да. Какъв приятен следобед, казах си — прекрасен градски следобед, — и после това момче...

О, боже милостиви, той се разплака!

— Ужасно съжалявам за жена ви, господин Сандърс. Моите съболезнования.

— Благодаря ти, Сами. Много си мила. Мога ли да ти помогна с бебето — примерно да го занеса до колата ти? Мисля, че вече можеш да тръгваш, пътят изглежда чист...

Това бе предложение, което Сами не можеше да откаже, въпреки че човекът продължаваше да плаче. Тя измъкна Литъл Уолтър от кенгуруто — все едно изваждаше голям и топъл самун хляб — и му го подаде. Бебето отвори очи, усмихна се, оригна се и отново заспа.

— Струва ми се, че има колетче в пелените си — отбеляза Сандърс.

— Да, той е перфектна машинка за говна. Добрият стар Литъл Уолтър.

— Сладур. Уолтър е прекрасно традиционно име.

— Благодаря ви.

Сами си каза, че няма смисъл да го осведомява, че първото име на бебето всъщност е Литъл^[1]... а и беше сигурна, че вече са разговаряли на тази тема.

Той просто не си спомняше. Да повърви така с него — въпреки че той носеше бебето — бе ужасно досадният финал на един ужасно досаден следобед. Поне се оказа прав за трафика — автомобилното стълпотворение най-накрая се бе разчистило. Сами се зачуди след колко ли време целият град ще се върне отново към велосипедите.

— Никога не съм одобрявал идеята да пилотира самолет — заяви господин Сандърс. Сякаш продължаваше на глас вътрешен разговор, който е водил сам със себе си. — Понякога дори се чудех дали Клоди не спи с тоя тип...

Майката на Дуди да спи с Чък Томпсън? Сами бе едновременно потресена и заинтригувана.

— Едва ли — отбеляза мъжът и въздъхна тежко. — Във всеки случай сега няма никакво значение. Виждала ли си Дуди? Снощи не се прибра у дома.

Сами за малко да отговори: „Да, вчера следобед.“ Но ако Дудстър не бе спала вкъщи предишната нощ, така щеше само да засили тревогите на съсипания й старец. И той ще се впусне в дълъг разговор със Сами, по време на който тя ще трябва да наблюдава стичащите по лицето му сълзи и полюшващия се от едната му ноздра сопол. Тази перспектива никак не я блазнеше.

Стигнаха до колата й — стар „Шевролет“ с проядени от ръжда прагове на вратите. Тя пое бебето от ръцете на Сандърс и се намръщи при миризмата. Определено не ставаше въпрос за някакво си колетче, а за цял денк обемисти пратки.

— Не, господин Сандърс, не съм я виждала.

Той кимна и избърса носа си с опакото на дланта си. Сополът изчезна, явно преместен някъде другаде. Сами изпита облекчение.

— Сигурно е отишла в мола с Анджи Маккейн, а после се е отбила при леля си Пег в Сабатъс, щом е разбрала, че не може да се върне в града.

— Да, вероятно е направила точно така. — А после, когато Дуди се появи в Честърс Мил, старецът ще се изненада приятно. Клетият човечец напълно го заслужаваше. Сами отвори вратата и положи Литъл Уолтър на предната седалка. Беше се отказала от детските столчета за кола още преди месеци. Създаваха само главоболия. Пък и тя беше извънредно внимателен шофьор.

— Радвам се, че те видях, Сами. — Кратка пауза. — Ще се помолиш ли за жена ми?

— Тъж... разбира се, господин Сандърс, никакъв проблем.

Тя понечи да седне зад волана, ала в същия миг си спомни две неща — че Джорджия Ру бе сритала гърдата ѝ с тежката си моторджийска бота — вероятно достатъчно силно, за да ѝ остави синина — и че Анди Сандърс, съсипан или не, беше председателят на градския съвет на Честърс Мил.

— Господин Сандърс?

— Да, Сами?

— Някои от полицаите се държаха доста грубичко днес. Сигурно ще пожелаете да направите нещо по въпроса. Преди, нали разбирате, нещата да излязат от контрол.

Тъжната му усмивка не се промени.

— Виж, Сами, напълно разбирам как вие, младите хора, се отнасяте към полицията — аз също съм бил млад като вас, — ала положението ни в момента е критично. И колкото по-бързо възстановим реда и властта, толкова по-добре ще бъдат всички. Разбираш ме, нали?

— Да — кимна тя. Разбираше още и че мъката, колкото и силна да е, явно не пречи на един политик да ръси до болка познати клишета. — Е, до скоро!

— Те са добър отбор — добави отнесено Анди. — Пит Рандолф ще се погрижи да ги стикова още по-добре. Ще ги накара да действат в синхрон... Да танцуват един и същи танц... Да служат и закрилят, нали така?

— Разбира се — подхвърли скептично Саманта. Танцът „Служи и закриляй“ със задължителния елемент „ритници по бюста“. Тя

запали двигателя и мимоходом констатира, че Литъл Уолтър отново се е унесъл и похърква доволно. Вонята от акото му обаче бе непоносима. Сами отвори прозорците и погледна в огледалото за обратно виждане. Господин Сандърс продължаваше да стои на поляната, която сега изглеждаше съвсем пуста. Той ѝ помахаше с ръка за довиждане.

Саманта му махна на свой ред, чудейки се къде ли Дуди е прекарала нощта, след като не се е прибрала вкъщи. После прогони тази мисъл — все пак не беше нейна работа — и пусна радиото. Единствената станция, която можа да хване без смущения, предаваше някакви религиозни нравоучения, така че побърза да я изключи.

Когато вдигна глава, забеляза, че Франки Делесепс стои на пътя пред нея с вдигната ръка, досущ като истински пътен полицаи. Наложил се да натисне рязко спирачките, за да не го блъсне, както и да задържи с ръка бебето, което се килна заплашително напред. Литъл Уолтър се събуди и започна да плаче.

— Виж какво направи! — кресна Сами на Франки, с когото бе изкарала двудневна авантюра по времето, когато още бяха в гимназията; направиха го зад гърба на Анджи, която бе заминала на ученически музикален фестивал. — Бебето ми за малко да падне на пода!

— Къде е обезопасителното му столче? — попита Франки и се облегна на отворения ѝ прозорец, при което бицепсите му се издуха. Големи мускули и малка пишка, това бе Франки Делесепс. Но доколкото Сами знаеше, на Анджи това явно ѝ стигаше.

— Не е твоя работа.

Един истински пътен полицаи би ѝ съставил акт — не само за липсата на столче, но и заради думите ѝ, — ала Франки само се ухили мазно.

— Виждала ли си Анджи?

— Не. — И това бе самата истина. — Сигурно е станало, докато е била извън града — предположи Сами, макар и да ѝ се струваше, че точно жителите на Честърс Мил бяха онези, които се оказаха под похлупака.

— Ами Дуди?

Този път излъга. Обаче нямаше друг избор, защото Франк можеше да поговори с господин Сандърс.

— Колата на Анджи си е тук — изтъкна Франки. — Проверих в гаража им.

— Това не значи нищо. Може да са отишли някъде с киата на Дуди.

Младежът се замисли. Вече бяха почти сами; от задръстването бе останал само спомен. Ненадейно той каза:

— Боли ли те циценцето, захарче? — И преди да успее да му отвърне, се протегна и я стисна за гърдата. Доста грубичко при това. — Искаш ли да го цункам, за да му мине?

Тя го перна по ръката. Вдясно от нея Литъл Уолтър се скъсваше от рев. Понякога се чудеше защо Господ е създал мъжете. Или ти надуваха ушите, или ти причиняваха болка, или и двете едновременно.

Франки вече не се усмихваше.

— На твоє място щях да съм по-внимателен, малката — изсъска. — Нещата вече не са както преди.

— Какво ще направиш? Ще ме арестуваш ли?

— Мисля си за нещо по-добро — ухили се той. — Хайде, пръждосвай се отгук. И ако срещнеш Анджи, кажи ѝ, че искам да я видя.

Сами побърза да форсира двигателя и да се отдалечи колкото се може по-бързо от Франки Делесепс. Беше бясна и — не ѝ се искаше да го признае, ала бе така — малко уплашена. След около километър отби встрани от пътя и смени памперса на Литъл Уолтър. На задната седалка държеше кутия за използваните памперси, обаче сега хич не ѝ беше до нея. Вместо това изхвърли наакания памперс през прозореца на колата, недалеч от голямата табела с надпис:

АВТОКЪЩА ЗА УПОТРЕБЯВАНИ КОЛИ

НА ДЖИМ РЕНИ

ЧУЖДЕСТРАННИ И АМЕРИКАНСКИ

ПРОДАВАМЕ И НА ИЗПЛАЩАНЕ!

ОТ ГОЛЕМИЯ ДЖИМ КУПУВАЙ,

Не след дълго задмина няколко хлапета на велосипеди и отново се запита кога ли всички ще зарежат автомобилите и ще започнат да въртят педалите. Макар че едва ли щеше да се стигне дотам. Някой щеше да оправи работата, също както в апокалиптичните филми, които тя обожаваше да гледа по телевизията, когато се надрусваше — ту вулкани изригваха в Лос Анджелис, ту зомби нападаха Ню Йорк... И когато нещата се върнеха към нормалното, Франки и Картър Тибодо отново щяха да се превърнат в онова, което бяха: провинциални неудачници без пукнат цент в джоба. А междувременно няма да ѝ навреди да се скатава за известно време и да не им се набива на очи.

В крайна сметка бе доволна, защото бе успяла да не се раздрънка за Дуди.

---

[1] Малкия (англ.). — Б.пр. ↑

8.

Щом чу изнервящото бипкане на уреда за измерване на кръвното налягане, Ръсти вече не се надяваше да успеят да спасят момчето. В интерес на истината надеждите му гаснеха, откакто качиха Рори в линейката — вероятно съдбата му бе предрешена още от мига на рикошета, — ала въпросното пиукане изписа тази истина с огромни букви в съзнанието му. Веднага след инцидента Рори трябваше да бъде изпратен в интензивното отделение на някоя голяма болница. Вместо това сега хлапето лежеше в оскъдно оборудвана операционна, където на всичкото отгоре беше и твърде задушно (климатикът бе изключен, за да не се натоварва генераторът), а край него се суетяха лекар (който отдавна трябваше да е излязъл в пенсия), неговият асистент (който никога не бе присъствал на неврохирургична интервенция) и една-единствена, преуморена от работа медицинска сестра.

— Вентрикуларна фибрилация, доктор Хаскел — каза тя.

В този момент мониторът, отчитащ сърдечната дейност, също се обади. Двата уреда забипкаха в дует.

— Разбрах, Джини. Не съм умрял. — Кратка пауза. — Искан да кажа „заспал“.

За миг двамата с Ръсти се спогледаха над покритото с чаршаф тяло на момчето. Очите на Хаскел бяха ясни и бистри — това определено не беше онзи увенчан със стетоскоп нагаждач, който се влачеше по коридорите на болницата като летаргичен призрак, — ала човекът изглеждаше ужасно състарен и грохнал.

— Е, поне направихме опит да го спасим — въздъхна Ръсти.

Всъщност лекарят бе направил доста повече от опит; стореното от него напомни на Ръсти за любимите му навремето юношески романи, в които застаряващият питчър напуска резервната скамейка и отново възкресява старата си слава в седмия мач от Световната купа. На трибуните обаче седяха само Ръсти и Джини Томлинсън и жестоката реалност не предвещаваше щастлив финал за легендарния ветеран.

Ръсти добави манитол към физиологичния разтвор в системата, за да редуцира до минимум подуването на мозъка. Хаскел пък напусна операционната и буквално хукна към лабораторията, за да направи пълна кръвна картина на хлапето. Друг не можеше да го стори; Ръсти нямаше нужната квалификация, а лаборанти просто липсваха. Болницата страдаше от отчаян недостиг на персонал. Парамедикът си помисли, че момчето на Динсморови навярно е само първата вноска от високата цена, която градът тепърва щеше да плаща заради липсата на достатъчно медицински персонал.

Когато изследванията бяха готови, се оказа, че положението е още по-лошо. Кръвната група на хлапето беше А-отрицателна, а те не разполагаха с такава в банките си. Имаха само нулева отрицателна — универсалният донор, — и му преляха четири дози от нея, което означаваше, че запасите на болницата вече се свеждаха до девет дози. И двамата си помислиха, че преливането ѝ на момчето навярно бе равносилно на това да я излеят в канала, обаче никой не го изрече на глас. Докато животворната течност се процеждаше във вените на Рори, Хаскел изпрати Джини до миниатюрната кабинка, която служеше като болнична библиотека. След малко тя се върна с опърпан екземпляр от „Кратък увод в неврохирургията“. Лекарят отвори книгата на нужната страница, постави я до себе си, сложи отгоре ѝ един отоскоп (в качеството му на преспание) и започна да оперира. Ръсти си каза, че едва ли някога ще забрави бръмченето на медицинския трион, миризмата на костен прах в нетърпимо горещото помещение или бучката съсирена кръв, която се появи след изваждането на парченцето отчупена кост.

Въпреки всичко в продължение на няколко минути Ръсти се осмели да се надява. С премахването на хематома жизнените показатели на момчето се бяха стабилизирани — или поне опитаха да се стабилизират. После, докато Хаскел се стараяше да определи дали куршумът е в обсега му, състоянието на Рори рязко се влоши.

Ръсти се замисли за родителите му, които чакаха отвън и се надяваха, противно на всякаква логика, се надяваха детето им да се оправи. И ето че сега, вместо да изнесат момчето оттук и да го закарат по коридора вляво — в спешното отделение на болницата, където майката и бащата можеха да го видят, — щяха да поемат надясно, директно към моргата.

— Ако това беше обичайна ситуация, щях да го сложа на животоподдържащи системи и да помоля родителите му за донорство на органи — въздъхна Хаскел. — Но при обичайна ситуация той нямаше да бъде тук. А дори и да беше, нямаше да се мъча да го оперирам с помощта на... упътване, все едно става дума за шибана кола. — Лекарят вдигна отоскопа и го запрати през стаята. Той се удари в зелените плочки, отчупи част от една и тупна на пода.

— Искате ли да направим адреналинова инжекция, докторе? — попита Джини. Говореше спокойно, съсредоточено и хладнокръвно... и в същото време имаше вид на човек, който всеки момент ще се строполи на земята от изтощение.

— Не бях ли достатъчно ясен? Няма да удължавам повече агонията на това момче. — Хаскел се пресегна към червения превключвател на респиратора. Някой шегаджия — вероятно Туич — бе залепил там стикерче с надпис „БУМ!“ — Имаш ли друго мнение по въпроса, Ръсти?

Парамедикът се замисли, после поклати глава. Тестът на Бабински беше позитивен, свидетелствайки за тежко мозъчно увреждане, но най-важното в случая беше друго — нямаше даже нищожен шанс за подобрение. И никога не бе имало.

Хаскел изключи превключвателя. Оставен сам на себе си, Рори Динсмор си пое измъчено въздух, сетне се опита да го направи отново... и се отказа.

— Сега е... — Лекарят погледна големия часовник на стената. — Седемнайсет и трийсет. Ще го запишеш ли като време на настъпване на смъртта, Джини?

— Да, докторе.

Хаскел свали маската си и Ръсти угрижено забеляза, че устните на възрастния човек са синкави.

— Да се махаме оттук — каза. — Тази жегга ме убива.

Обаче не беше жеггата, а сърцето му. Лекарят се свлече по средата на коридора, докато вървеше към Олдън и Шели Динсмор, за да им съобщи лошите новини. В края на краищата се възползваха от адреналиновата инжекция, предложена от сестрата преди броени минути, ала тя не подейства. Същото се отнасяше за сърдечния масаж и електрошоковата терапия.

Време на настъпване на смъртта: седемнайсет и четирийсет и пет. Рон Хаскел надживя последния си пациент точно с трийсет и четири минути. Ръсти се отпусна тежко на пода и опря гръб в стената. Джини тъкмо съобщаваше лошата новина на родителите на момчето; от мястото, където седеше със заровено в шепите си лице, той дочу воплите на сломената от скръб майка. Те ехтяха из коридора на почти пустата болница и медикът имаше чувството, че ще продължават вечно.

9.

Барби си каза, че навремето вдовицата на шерифа е била изключителна красавица. Дори сега, въпреки тъмните кръгове под очите ѝ, избелелите дънки и нещо, наподобяващо горнище на пижама, които носеше, Бренда Пъркинс изглеждаше поразително. Младежът си помисли, че интелигентните хора рядко изгубват красотата си — стига наистина да я притежават, — а той ясно виждаше колко умни и будни са очите ѝ. Имаше и нещо друго — траурът ѝ явно не бе успял да заглуши любопитството ѝ. И точно в този конкретен момент обектът на любопитството ѝ беше самият той.

Тя погледна през рамо към колата на Джулия, която се отдалечаваше на заден ход по алеята, и вдигна въпросително ръце. „Къде тръгна?“ — сякаш казваше жестът ѝ.

Журналистката се подаде през прозореца и извика:

— Имам малко работа покрай излизането на новия брой! Трябва и да намина през „Дивата роза“ и да съобщя на Ансън Уилър лошата новина — тази вечер е на смяна. Не се тревожи, Брен, Барби е напълно безопасен!

И преди Бренда да отвърне или да възрази, Джулия подкара по Морин Стрийт — жена, заела се с изпълнението на своята мисия. Изведнъж на Барби му се прииска да е с нея и единствената му задача да бъде приготвянето на четирийсет сандвича с шунка и сирене и още толкова с риба тон.

Щом Джулия се скри от поглед, госпожа Пъркинс отново се зае да оглежда изпитателно посетителя си. Стояха от двете страни на мрежестата врата на верандата. Барби имаше чувството, че присъства на интервю за работа.

— Така ли е? — попита Бренда.

— Моля, госпожо?

— Безопасен ли сте?

Младият мъж се замисли. Преди два дни без колебание би отвърнал „да“ (определено), ала този следобед се чувстваше повече като войник във Фалуджа, Ирак, отколкото като готвач в Честърс Мил,

Мейн. Накрая каза, че е послушно момче, което накара жената да се усмихне.

— Е, мисля, че трябва сама да се уверя в това — добави тя. — Макар че в момента способността ми за преценка не е кой знае каква. Претърпях голяма загуба.

— Знам, госпожо. Моите съболезнования.

— Благодаря ви. Погребението му е утре. Тъкмо ще напусне загубеното погребално бюро на Бауи, което по цяло чудо не е фалирало, при положение че всички тукашни използват това на Кросман в Касъл Рок. Неслучайно местните го наричат „Погребалния хамбар на Бауи“. Стюарт е кръгъл идиот, а брат му Фърналд е по-зле и от него, обаче сега нямаме друг избор. Аз нямам друг избор — поправи се тя и въздъхна тежко като домакиня, изправена пред сериозно задължение. В това нямаше нищо чудно за Барби. Смъртта на любимия човек влачи подире си безброй неприятни неща, едно от които без съмнение е уреждането на погребението му.

Той не очакваше тя да излезе на верандата, ала Бренда направи точно това.

— Хайде да се поразходим малко, господин Барбара. После може и да ви покания вътре, но не и докато не се уверя във вас. Обикновено вярвам безпрекословно на Джулия, обаче в случващото се напоследък няма нищо обикновено. — Поведете го покрай къщата и двамата запристъпваха бавно по окосената, почистена от шумата морава. Вдясно бе дъсчената ограда, отделяща имота на Пъркинс от съседите, а вляво пъстрееха грижливо поддържани цветни лехички.

— Цветята бяха голямата страст на мъжа ми. Сигурно си мислите, че това е необичайно хоби за един полицай...

— Напротив.

— Аз също, обаче не можете да отречете, че сме малцинство. В малките градчета често има големи предразсъдъци. Писателите Грейс Металиъс и Шъруд Андерсън са напълно прави за това. — Пък и тук... — добави тя, докато свиваха зад ъгъла на къщата и се озоваха сред обширен двор — ще остане светло по-дълго време. Имам генератор, обаче тази сутрин престана да работи. Предполагам, че му е свършило горивото. Имам резервна бутилка, но не знам как да я сменя. Често натяхвах на Хауи за генератора. Той все искаше да ме научи как да се оправям с него, ала аз отказвах. Ей-така, напук. — От окото ѝ се

отрони сълза и се търкулна по бузата ѝ. Тя я избърса машинално. — Сега бих му се извинила, ако можех. Бих му признала, че е прав. Ама не мога, нали?

Барби знаеше какво е риторичен въпрос, ето защо се върна към генератора.

— Ако е само резервоарът, мога и аз да го сменя — предложи.

— Благодаря ви. — Бренда го поведе към малка масичка, до която имаше хладилен шкаф. — Щях да помоля Хенри Морисън и възнамерявах да купя още няколко резервни бутилки от „Бърпис“, обаче когато излязох днес следобед, „Бърпис“ бе затворен, а Хенри беше на Динсморовата поляна заедно с всички други. Как смяташ, дали ще мога да си ги набавя утре?

— Може би — отвърна Барби. В интерес на истината се съмняваше.

— Чух за момчето — добави тя. — Съседката ми Джина Буфалино се отби и ми каза. Ужасна трагедия. Ще оживее ли?

— Не знам — вдигна рамене той. После обаче, навярно защото интуицията му подсказа, че с откровеност най-лесно ще спечели доверието на жената, добави: — Не ми се вярва.

— Не... — въздъхна тя и отново избърса очите си. — Не, това е ужасно. — Наведе се и отвори хладилния шкаф. — Имам вода и диетична кола. Това бе единствената газирана напитка, която разрешавах на Хауи. Какво предпочитате?

— Вода.

Бренда отвори две бутилки минерална вода. След като отпиха, тя го изгледа с тъжните си любопитни очи.

— Джулия ми каза, че искаш ключ за общината — мина тя на „ти“. — Разбирам защо ти трябва. Също така разбирам защо не искаш Джим Рени да узнае...

— Може и да се наложи да узнае. Ситуацията се промени. Нали разбирате, че...

Тя вдигна ръка и поклати глава. Барби замлъкна.

— Преди да продължиш, искам да ми разкажеш за проблемите си с Рени младши и приятелите му.

— Госпожо, нали съпругът ви...

— Хауи рядко говореше за случаите си, но този беше изключение. Сякаш не му даваше покой. Затова първо искам да видя

дали твоята версия съвпада с неговата. Ако не съвпада, ще те помоля да си тръгнеш. Можеш да вземеш водата със себе си.

Барби посочи малката червена барака до левия ъгъл на къщата.

— Това ли е генераторът ви?

— Да.

— Ако сменя резервоара, докато си говорим, ще ме слушате ли внимателно?

— Да.

— Искате цялата истина, нали, госпожо?

— Точно така. И ако още веднъж ме наречеш „госпожо“, кълна се, ще те фрасна.

Вратата на бараката се придържаше затворена от лъскава медна кукичка. Явно мъжът, който до вчера бе живял тук, се бе грижил добре за нещата си... макар че не би трябвало да оставя резервоара само с една бутилка. Барби си каза, че без значение от развоя на разговора, утре ще направи всичко възможно да набави поне няколко резервни бутилки на жената.

Междувременно ще ѝ разкаже всичко, което тя иска да узнае за онази нощ. Тъкмо щеше да му е по-лесно, докато е обърнат с гръб към нея. Не му беше никак приятно да разказва, че всичко е започнало заради Анджи Маккейн, която го бе възприела като желан сексуален трофей и бе тръгнала да го сваля.

„Бъди възпитан“ — напомни си той и заразказва историята си.

10.

Най-яркият му спомен от изминалото лято бе онази песен на Джеймс Макмърти, която сякаш звучеше отвсякъде — „Разговор на бензиностанцията“. А стихът, който се беше запечатал в съзнанието му, бе как в малкото градче „всеки трябва да си знае мястото“. Тези думи изплуваха в паметта му, когато Анджи застана твърде близо до него, докато той готвеше, и уж неволно взе да притиска бюста си в ръката му, пресягайки се за едно или за друго. Барби добре знаеше кое е гаджето ѝ; знаеше още и че Франки Делесепс е близък с местната власт, пък макар и само заради приятелството си със сина на Големия Джим Рени. Дейл Барбара, от друга страна, си беше малко или много скитник. И не се вписваше в социалния пейзаж на Честърс Мил.

Една вечер Анджи протегна ръка покрай бедрото му и го стисна леко за чатала. Той реагира и миг по-късно разбра от дяволитата ѝ усмивка, че тя също е почувствала реакцията му.

— Можеш да получиш нещичко отзад, ако искаш — каза тя. Намираха се в кухнята и тя повдигна ръба на късата си пола, показвайки дантелено розово бельо. — Съвсем честно.

— Мисля да пасувам — отвърна той и Анджи му се изплези.

Бе ставал свидетел на подобни случки в половин дузина ресторантски кухни, дори се бе включвал от време на време в някои от тях. Специално тази навярно се дължеше на мимолетното момичешко увлечение по по-възрастния и сравнително симпатичен колега. После обаче Анджи и Франки се разделиха и една вечер, докато Барби изхвърляше боклука след края на работното време, тя го изненада с доста фриволен ход.

Барби се обърна и видя, че Анджи стои пред него. Тя го притисна към себе си, впи устни в неговите и в началото той отвърна на целувката ѝ. После обаче, когато момичето улови едната му ръка и я постави върху лявата си гърда, той дойде на себе си. Бюстът ѝ бе разкошен — твърд и стегнат, — ала щеше да му създаде само неприятности. Опита се да се отдръпне, обаче Анджи увисна на врата му, впила нокти в тила му. Тогава Барби приложи малко повече сила,

отколкото възнамеряваше, за да я отдели от себе си, в резултат на което момичето се блъсна в контейнера за смет. Тя го изгледа ядосано, попипа дънките си и му хвърли изпепеляващ поглед.

— Мерси! Сега панталоните ми са целите в боклук!

— Трябваше да се пуснеш сама — отвърна тихо той.

— На теб ти хареса!

— Може би — каза Барби, — но не харесвам теб. — В следващия миг обаче забеляза как гневът и оскърблението ѝ се струпват като черни облаци в изражението ѝ и побърза да добави: — Искам да кажа, харесвам те, но не по този начин.

Анджи обаче добре знаеше, че в подобни ситуации хората казват точно това, което са искали да кажат.

Четири дни по-късно, докато си седеше в „Дипърс“, някой заля с бира гърба му. Барби се обърна и видя Франки Делесепс.

— Хареса ли ти, Баа-аарби? Ако ти е харесало, мога да го направя пак — днес бирата е по два долара голямата халба. А ако не ти е харесало, можем да се разберем отвън, разбира се.

— Не знам какво ти е казала, обаче не е така — каза Барби. Джубоксът свиреше нещо — не беше песента на Макмърти, но именно нейните думи отекваха в главата му: „Всеки трябва да си знае мястото.“

— Каза ми, че ти е отказала, обаче въпреки това ти си я изчукал. С колко кила си по-тежък от нея? Петдесет? Това ми звучи като изнасилване.

— Не съм я изнасилвал — заяви Барби, макар и да знаеше, че само си хаби думите.

— Искаш ли да излезем навън, копеле, или те е страх?

— Страх ме е — отвърна той и за негова изненада Франки се отдалечи. Барби си каза, че е получил достатъчно бира и музика за една нощ, и тъкмо ставаше да си ходи, когато другият се завърна — този път носеше не халба, а голяма кана.

— Не го прави — предупреди го Барби, ала, естествено, Франки не му обърна никакво внимание. Плисна бирата в лицето му. Истински душ от „Будвайзер“ светло. Няколко души се изсмяха и изръкопляскаха в пиянски възторг.

— Сега можем да излезем и да си уредим сметките — каза Франки, — а ако не искаш, ще почакам. Последно предупреждение,

Баа-аарби.

И Барби тръгна с него, осъзнавайки, че трябва да действа светкавично. Ако проснеше Франки на земята, без много хора да го видят, това щеше да сложи край на конфликта. Можеше даже да му се извини и да повтори, че никога не е спал с Анджи. Нямахше да каже, че тя му се натискаше, въпреки че доста хора го знаеха (включително Роуз и Ансън). Току-виж, разбитият му нос го осветил и Франки ще прозре онова, което бе очевадно за Барби — че всичко е замислено от малката фръцла, за да си го върне тъпкано на готвача.

В началото му се струваше, че няма причина ситуацията да не се развие по този начин. Франки стоеше здраво стъпил на земята, вдигнал юмруци като легендарния боксьор Джон Л. Съливан, и хвърляше двойна сянка под светлината на лампите в срещуположните краища на паркинга. Изглеждаше зъл, силен и прост; типичният селски отворко. Явно бе свикнал да поваля противниците си с един-единствен мощен удар, след което да ги довършва със серия бързи крошета, докато не започнат да циврят за милост.

Той пристъпи тромаво напред и пусна в действие тайното си (което хич не беше толкова тайно) оръжие — ъперкът, който Барби избегна по най-простичкия възможен начин, като килна главата си на една страна. После отговори с директен удар в слънчевия сплит, Франки се строполи на земята със смаяно изражение.

— Не се налага да... — започна Барби и в този миг Рени младши го изненада отзад, удряйки го в бъбреците. Барби залитна напред. Там го чакаше Картър Тибодо — той изскочи между две паркирани коли и замахна отдалеч в мощен раундхаус. Ако юмрукът му бе срещнал челюстта на противника му, със сигурност би я строшил, ала Барби парира ръката му навреме. Въпреки това именно тогава получи най-сериозната си травма, която дори в деня на появата на Купола не бе избледняла и изпъкваше в грозноват жълтеникав оттенък.

Завъртя се рязко настрани, осъзнавайки, че е попаднал в капан, и си каза, че трябва да се махне възможно най-бързо оттук, преди някой да е пострадал сериозно. Нямахше предвид себе си. Бе готов да побегне; не страдаше от глупаво честолюбие. Обаче направи точно три крачки, преди Мелвин Сиърлс да го спъне. Барби се просна по корем на чакъла и в същия момент ритниците започнаха да се сипят отгоре му. Закри главата си, но ръцете, краката и задникът му се оказаха незащитени от

яростната атака на масивните кожени обувки. Един от ритниците го уцели в ребрата точно преди да успее да се понадигне на едно коляно зад пикапа за стари мебели на Стъби Норман.

Тогава желанието му да намери разумен изход от ситуацията се изпари и той престана да мисли за бягство. Изправи се, обърна се с лице към нападателите си и протегна длани към тях в знак, че ги очаква. Проходът, където бе застанал, беше тесен. Трябваше да го нападат един по един.

Рени младши се пробва пръв; ентузиазмът му бе възнаграден с хубав ритник в корема. Барби носеше маратонки, а не кожени боти, ала въпреки това ритникът му бе достатъчно мощен, за да запрати Младши до пикапа, където той се приведе, мъчейки се да си поеме дъх. Франки беше вторият и Барби го наградил с два удара в лицето — болезнени, но не твърде силни, за да му счупят нещо. Започваше да идва на себе си.

Чакълът зад гърба му изхрущя. Той се обърна тъкмо навреме, за да отнесе крошето на Картър Тибодо, който се бе промъкнал зад гърба му. Юмрукът го фрасна в слепоочието и пред погледа му затанцуваха звезди. („Една от тях бе ярка като комета“ — сподели пред Бренда, докато отваряше вентила на новата газова бутилка.) Тибодо направи крачка напред и бе удостоен с подсичащ ритник в глезена, в резултат на който самодоволната усмивка на Картър бе заменена от болезнена гримаса. Той падна на едно коляно, подобно на състезател по американски футбол, стиснал топката миг преди да се хвърли в атака. Само дето футболистите обикновено не се държат за глезените.

— Биеш се нечестно, шибаняко! — кресна възмутено Тибодо.

— Виж ти кой го каз... — понечи да му отвърне Барби, преди да бъде прекъснат от Мелвин Сиърлс. Той го приклеци с лакът през врата и Барби използва собствения си лакът, за да нанесе контраудар на Сиърлс, с който му изкара въздуха. В дъха на Мелвин се усещаха бира, цигари, сушени наденички... Барби се обърна, очаквайки Тибодо да му се нахвърли, преди да е успял да се измъкне от тесния проход между колите. Вече нямаше да проявява милост. Лицето му пулсираше от болка, същото се отнасяше и за ребрата му. Изведнъж реши — и решението му се стори съвсем разумно предвид обстоятелствата, че ще изпрати и четиримата в болницата. Там нападателите му можеха да си обсъждат на воля принципите на нечестния бой, докато се подписваха на гипсовите си превръзки.

В този момент колата на шериф Пъркинс — извикан или от Томи, или от Уилоу Андерсън, съдържателите на заведението — се закова рязко на паркинга с включени светлини. Биещите се бяха ярко осветени като актьори под светлината на сценични прожектори.

Пъркинс пусна за секунда-две и полицейската сирена; после излезе от колата и подръпна колана, обгръщащ масивната му талия.

— Не е ли малко рано за бой, момчета? Да бяхте изчакали уикенда...

На което Рени младши отвърна...

11.

Не се налагаше Барби да ѝ казва как бе отвърнал Младши; Бренда го знаеше от самия Хауи и не беше изненадана. Още от малък синът на Големия Джим си беше изпечен лъжец, особено в случаите, когато на карта бе заложен собственият му задник.

— Казал е: „Готвачът започна.“ Права ли съм?

— Абсолютно — кимна Барби и натисна бутона за включване. Генераторът изръмжа и заработи без проблеми. Младият мъж се усмихна на Бренда, макар и да усещаше как издайническата руменина затопля бузите му. Това, което току-що ѝ бе разказал, не беше любимата му история, обаче предполагаше, че би предпочел да сподели нея пред онази за спортната зала във Фалуджа. — Всичко е готово — светлини, камера, екшън!

— Благодаря ти. Колко време ще издържи?

— Не повече от два-три дни, но дотогава всичко може и да е свършило.

— Съмнявам се. Предполагам, знаеш какво те е спасило от ареста онази нощ?

— Естествено — отвърна Барби. — Съпругът ви видя как беше. Четирима срещу един. Беше си очевидно.

— Другите ченгета не биха го забелязали, дори и да те бяха нападнали пред очите им. Имаш късмет и че Хауи бе дежурен онази нощ; по график трябваше да застъпи Джордж Фредерик, ала му дадоха болнични заради стомашно неразположение. — Тя се замисли. — Не просто късмет; сякаш самото провидение се е намесило, за да те спаси.

— Напълно съм съгласен — кимна той.

— Искаш ли да влезем вътре, господин Барбара?

— Трябва ли? Тук ми е много приятно.

— На мен също. И бездруго скоро ще застудее. А може би няма? Как смяташ?

Барби вдигна рамене.

— Когато Хауи те е отвел в управлението, Делесепс му е казал, че си изнасилил Анджи Маккейн. Права ли съм?

— Това беше първата му версия. После заяви, че май не било точно изнасилване... Тя се изплашила и ми каза да спра, а аз не съм я послушал. Предполагам, че това се води „изнасилване от втора степен“.

Жената се усмихна.

— Внимавай да не кажеш пред някоя феминистка, че изнасилването има степени.

— Ще внимавам. Както и да е, съпругът ви ме отведе в стаята за разпити, която повече прилича на килерче, където чистачките си държат метлите...

Бренда се засмя.

— ... след което натика и Анджи вътре. Сложи я да седне така, че да ме гледа в очите. Мамка му, беше толкова тясно, че лактите ни се допираха. По принцип, за да излъжеш за нещо значимо, се изисква сериозна психическа подготовка и това в най-голяма степен се отнася за младите хора. Видях го и при Анджи. Съпругът ви също го видя. Каза й, че тази работа ще отиде в съда. Разясни й какви са наказанията за лъжесвидетелстване. И накрая тя се отказа от показанията си. Призна, че не е имало полов акт, да не говорим за изнасилване.

— Хауи си имаше девиз: „Първо разумът, после законът.“ И винаги се ръководеше от това в своята работа. Това не е начинът, по който действа Питър Рандолф, защото, от една страна, в главата му царя пълна каша, а, от друга, не може да се оправи с Рени. А моят съпруг можеше. Хауи ми сподели, че когато вестта за вашето... спречкване... стигнала до господин Рени, той настоял да бъдеш подведен под отговорност за нещо. Не бил на себе си от гняв. Знаеше ли за това?

— Не — поклати глава Барби. В същото време никак не беше изненадан.

— Тогава Хауи казал на господин Рени, че ако нещо отиде в съда, той лично ще се погрижи цялата история да отиде в съда, включително и боят „четирима срещу един“ на паркинга. И добавил, че един добър адвокат би могъл да вкара дори гимназиалните изстъпления на Франки и Младши в делото. Известни са ми поне няколко, макар че никое от тях не може да се сравнява с твоя случай.

Бренда поклати глава.

— Рени младши никога не е бил приятно хлапе, но до един момент поне беше сравнително безобиден. Промени се през последната година — година и нещо. Хауи го знаеше и това го тревожеше. Наскоро открих, че Хауи е знаел някои неща за бащата и сина... — Тя замлъкна и Барби усети, че жената се колебае дали да продължи да говори по темата. В крайна сметка се отказа; явно дискретността, която бе усвоила като шерифска съпруга, се бе превърнала в навик, който трудно можеше да бъде превъзмогнат.

— Хауи те е посъветвал да напуснеш града, преди Рени да е открил някакъв друг начин да те тормози, нали? И предполагам, че най-вероятно Куполът ти е попречил да го сториш...

— Отговорът и на двата ви въпроса е „да“. Мога ли да си взема диетична кола, госпожо Пъркинс?

— Наричай ме Бренда. А аз ще ти казвам Барби, ако нямаш нищо против. Моля, заповядай — заведението е на самообслужване.

Той се наведе и си взе кола от хладилния шкаф.

— Искаш ключ от противоядреното укритие, за да вземеш оттам Гайгеров брояч. Мога да ти помогна и ще го направя. Обаче останах с впечатлението, че искаш и Джим Рени да узнае за това, и точно тази идея ме притеснява. Може би мъката замъглява съзнанието ми, но не разбирам защо искаш сам да влезеш в открита конфронтация с него. Големия Джим побеснява всеки път, когато някой уронва авторитета му, а ти поначало не си сред любимците му. Пък и не ти дължи никакви услуги. Ако съпругът ми още бе шериф, може би двамата заедно щяхте да успеете да го сложите на мястото му... Мисля, че това доста би ми харесало. — Тя се приведе и го изгледа с цялата откровеност на обрамчените си от тъмни кръгове очи. — Обаче Хауи вече го няма и ти най-вероятно ще се озовеш в някоя от килиите на тукашния арест, вместо да търсиш някакъв тайнствен генератор.

— Няясно съм с всичко това, обаче възникна нещо ново. Военновъздушните сили възнамеряват да изстрелят крилата ракета срещу Купола — утре, точно в тринайсет нула нула.

— Мили боже!

— Вече са изстреляли няколко ракети по него, ала само за да определят колко нависоко се издига бариерата. Радарите се оказали безполезни да свършат тази работа. Всички от изстреляните досега

ракети били с халосни бойни глави. Тази обаче ще бъде от най-мощните в своя клас. От онези, с които взривяват бетонни бункери.

Бренда пребледня.

— Към коя част на града смятат да я изстрелят?

— Прицелната точка ще бъде мястото, където Куполът пресича Битч Роуд. Предната нощ двамата с Джулия бяхме точно там. Експлозията ще бъде на височина метър и половина над земята.

Долната ѝ челюст увисна по абсолютно неподобаващ за една дама начин.

— Не може да бъде!

— Боя се, че може. Ще я изстрелят от бомбардировач Б-52 и тя ще полети по предварително зададения ѝ курс. И като казвам „предварително зададен“, наистина е така. Траекторията ѝ е програмирана с невероятна точност и е съобразена с всички особености на местния релеф, спусне ли се веднъж до нивото на целта си. Тези ракети наистина са зловещи. Ако се взриви, без да пробие Купола, всички в града ще се разминат само с уплаха — тътенът ще е оглушителен, все едно е дошъл Денят на страшния съд. Успее ли да го пробие обаче...

Тя несъзнателно се хвана за шията.

— Какви ще бъдат пораженията? Барби, нямаме нито една пожарна кола!

— Сигурен съм, че ще осигурят достатъчно противопожарно оборудване. Що се отнася до пораженията... — Той вдигна рамене. — Всички жители ще трябва да бъдат евакуирани, това е извън всякакво съмнение.

— Разумно ли е? Това, което са намислили, разумно ли е?

— Спорен въпрос, госпожо... Бренда. Вече са го решили. И се опасявам, че става още по-лошо... — Уплашеното ѝ изражение го накара да добави: — За мен, не за града. Повишиха ме в чин полковник. С указ на президента.

Тя завъртя театрално очи.

— Честито!

— От мен се очаква да обявя военно положение и да поема контрола над Честърс Мил. Джим Рени няма ли да се зарадва, щом го чуе?

Реакцията ѝ го изненада, защото Бренда избухна в смях. В следващия миг се изненада и от собствената си реакция, защото се присъедини към смяха ѝ.

— Разбирате ли проблема ми? Градът няма защо да знае, че искам да взема за кратко Гайгеровия брояч, обаче трябва да узнае за крилатата ракета, която ще литне насам. Ако аз не го сторя, Джулия Шамуей ще разпространи новината, но градската управа трябва да чуе новината за ракетата от мен. Защото...

— Знам защо. — Лицето ѝ вече не изглеждаше толкова бледо, навярно заради аленото зарево на залязващото слънце. — Защото само така ще можеш да укрепиш авторитета си тук... и точно това иска и началникът ти от теб.

— Предполагам, че с Кокс вече сме по-скоро колеги — подхвърли Барби.

Тя въздъхна.

— Андрея Гринъл. Ще уведоим първо нея, след което ще отидем заедно при Рени и Анди Сандърс. Поне ще ги превъзхождаме в числено отношение три към две.

— Това не беше ли сестрата на Роуз? Защо?

— Не знаеш ли, че тя също е градски съветник? — Той поклати глава и Бренда добави: — Недей да се косиш. Много жители на Честърс Мил също не го знаят, въпреки че тя заема този пост вече от няколко години. Обикновено е пионка на другите двама... всъщност на Рени, понеже Анди Сандърс също му е пионка... а и си има някои... проблеми... обаче на нея може да се разчита. Или поне преди можеше.

— Какви проблеми?

Барби очакваше, че събеседничката му и този път ще запази полицейска дискретност и няма да се впусне в подробности, ала се оказа, че греши.

— Медикаментозна зависимост. От болкоуспокояващи. Не знам повече — може да е много сериозно, а може и да не е.

— Предполагам, че рецептите ѝ са били изпълнявани в дрогерията на Сандърс...

— Да. Знам, че това не е идеалното решение и че трябва да действаш много внимателно, но... като се има предвид неотложната ситуация, Джим Рени може да се окаже принуден да те приеме, макар и за известно време. Но ти да поемеш контрола над града? — Тя

поклати глава. — Той ще избърше задника си с всяка заповед за обявяване на военно положение, без значение дали е подписана от президента или не. Не бих...

Тя ненадейно замлъкна. Очите ѝ се разшириха и сякаш вече не го виждаха.

— Госпожо Пъркинс? Бренда? Какво има?

— О... — пророни тя. — Мили боже!

Барби проследи посоката на погледа ѝ и също се вцепени. Слънцето залязваше, обагрено в алено, както често ставаше след топлите, ясни и непомрачени от валежи дни. Ала никога досега не бе виждал такъв залез. Каза си, че навярно единствените свидетели на подобна гледка са били жителите на титанични вулканични изригвания.

„Не — помисли си само след миг. — Дори те не са зървали нещо такова. То просто няма аналог.“

Снижаващото се слънце не изглеждаше като сфера. Представляваше нещо като червена папийонка с пламтящ кълбовиден център. Небето над западния хоризонт сякаш бе покрито с кървава пелена, която преливаше в оранжево с нарастване на височината. Самият хоризонт не се виждаше, понеже мътното пурпурно зарево го засенчваше.

— Божичко, все едно карам кола и гледам залеза през мръсното предно стъкло — възкликна Бренда.

И, разбира се, беше точно така, само че Куполът изпълняваше ролята на предното стъкло. Вече бе започнал да събира прах и полени.

Плюс всякаква друга мръсотия. И скоро щеше да стане още по-зле.

„Ще трябва да го измием“ — помисли си Барби и си представи опашки от доброволци с парцали и кофи. Абсурд. Как щяха да го измият на десет метра височина? Или на петдесет? А на двеста и петдесет?

— На това трябва да се сложи край — прошепна Бренда. — Обади им се и им кажи да изстрелят най-голямата ракета, която имат, пък да става, каквото ще. Защото на това трябва да се сложи край.

Барби мълчеше. Не беше сигурен, че ще успее да проговори, даже и да имаше какво да каже. Това зловещо, мътно сияние бе отнело способността му да говори. Струваше му се, че се взира в самия Ад.

ХЯХ-ХЯХ-ХЯХ

1.

Джим Рени и Анди Сандърс наблюдаваха странния залез от стъпалата на погребалното бюро на Бауи. Отиваха в градския съвет за поредното „Събрание за преценка на извънредните обстоятелства“; то бе насрочено за седем часа, ала Големия Джим искаше да отиде поотрано, за да има време да се подготви. За момента обаче и двамата стояха, неспособни да отклонят очи от омърсената, злокобна смърт на отиващия си ден.

— Сякаш е дошъл краят на света — промълви Анди със страхопочитание.

— Глупости на търкалета! — изсумтя Големия Джим и ако гласът му звучеше по-рязко, то бе, защото и на самия него бе хрумнала подобна мисъл. За първи път от появата на Купола му мина през ума, че ситуацията може да излезе извън техния (по-точно извън неговия) контрол, ето защо побърза да прогони тази идея: — Случайно да виждаш нашия господ бог Исус Христос да се спуска от небето?

— Не — призна Анди. Онова, което виждаше, бе как съгражданите му, които познаваше от цяла вечност, са се скупчили на групички наред главната улица и безмълвно се взират в странния залез, заслонили очите си с длани.

— А мен виждаш ли ме? — продължи Големия Джим.

Анди се обърна към него.

— Естествено — отвърна недоумяващо. — Естествено, че те виждам, Голям Джим.

— Което означава, че не съм се възнесъл — изтъкна Рени. — Отдадох сърцето си на Исуса още преди години и ако бе настанало Второто пришествие, нямаше да съм тук. Нито пък ти, прав ли съм?

— Предполагам, че да — отвърна Анди, макар че се съмняваше. Ако бяха Спасени — умити в Кръвта на Агнеца, — защо току-що бяха говорили със Стюарт Бауи за спирането на „дребното ни бизнесче“? Как изобщо се бяха забъркали в подобно нещо? И дали можеше да си сред „спасените“, при положение че си забъркан в производство на амфетамини?

Ако попита Големия Джим, той най-вероятно би му отговорил, че понякога целта оправдава средствата. А целите в този случай бяха достойни за възхищение, или поне навремето — новата църква на Христа Светия изкупител (старата беше една схлупена дъсчена барака с дървен кръст на покрива) и радиото, което бе спасило един господ знае колко души. Освен това отделяха и десет процента (съвсем честно и легално, в чекове, издавани от банка на Каймановите острови) за Мисионерското дружество „Господ Исус“, за да помагат на „малките ни кафяви братя“, както ги наричаше пастор Когинс.

Ала докато се взираше в аленеещото над западния хоризонт огромно петно, на чийто фон всички човешки дела изглеждаха нищожни и маловажни, Анди трябваше да признае пред себе си, че това си бяха чисто и просто оправдания. Без приходите от амфетамините дрогерията му щеше да фалира още преди шест години. Същото важеше и за погребалното бюро, както и за автокъщата на Джим Рени, макар че той никога не би го признал.

— Знам какво си мислиш, друже — каза Големия Джим.

Анди го изгледа боязливо. Събеседникът му се усмихваше... но на лицето му не бе изписана хищническата му усмивка. Сегашната му усмивка бе мила и предразполагаща. Сандърс му се усмихна в отговор (или поне се опита). Дължеше толкова много на Рени... Само дето сега неща като дрогерията и беемвето на Клоди изглеждаха съвсем незначителни. Каква полза от едно беемве, дори такова със скъпи екстри като парктроник и саунд-система с гласово активиране, за една мъртва съпруга?

„Когато всичко това приключи и Дуди се върне, ще подаря бавареца на нея“ — реши Анди. Такава би била волята на Клоди.

Големия Джим посочи с късичките си пръсти към залязващото слънце, което се бе разплуло над хоризонта като гигантско отровно яйце.

— Мислиш си, че всичко това е по наша вина. Че Господ ни наказва, задето крепяхме града в трудни времена. Обаче не е така, друже. Това не е божие дело. Виж, ако кажеш, че поражението ни във Виетнам бе божие дело — божие предупреждение, че Америка е изгубила духовния път, — веднага ще се съглася с теб. Ако ми кажеш, че Единайсети септември бе отговорът, който Върховното божество даде на върховния ни съд за изявлението му, че децата могат спокойно

да започват деня си без молитва към Създателя им, пак ще се съглася. Но Бог да накаже Честърс Мил, задето не пожелахме градът ни да се превърне в мъртво петно на картата като Джей или Милинокет? — Той поклати глава. — Абсурд. В никакъв случай.

— Е, прибрахме и малко хубави парички в джобчетата си — добави плахо Анди.

Така си беше. Бяха изкарали повечко от необходимото за подпомагане на тукашните църковни дела и чуждестранните кафяви братя; Анди имаше банкова сметка на Каймановите острови. И Анди бе готов да се обзаложи, че за всеки долар, който той — и Бауи — получаваха, Големия Джим прибираше по три в джоба си. Или даже четири.

— Работникът заслужава прехраната си — изрецитира Рени с превзет, но благ тон. — Матей, десета глава, десети стих. — Той не си даде труда да цитира предишния стих, който гласеше: „не вземайте нито злато, нито сребро, нито дори медна монета в поясите си“.

После погледна часовника си.

— И като стана дума за дела, друже, по-добре да се размърдаме. Имаме много проблеми за решаване. — Той закрачи напред и Анди го последва, без да отделя очи от залеза, който бе толкова ярък, че го караше да си мисли за възпалена плът.

Ненадейно Големия Джим отново спря.

— Във всеки случай чу какво каза Стюарт — дотук бяхме с дребното ни бизнесче. „Свърших си работата и си закопчах дюкяна“, както казало момченцето, след като се изпишкало самичко за първи път. Говорил е и с готвача.

— А, онзи тип — посърна Анди.

Големия Джим се изкиска:

— Не се тревожи за Фил. Замразяваме нещата и всичко остава така, докато не излезем от критичното положение. А може пък това да е знак, че трябва да сложим край на тази работа веднъж завинаги. Знак от Всевишния.

— Би било чудесно, ако е тъй — отбеляза Анди, обаче интуицията му подсказваше друго — ако Куполът изчезнеше, Големия Джим щеше да промени решението си. А станеше ли така, Анди щеше да последва примера му. По всяка вероятност Стюарт Бауи и брат му Фърналд щяха да сторят същото. И то с най-голямо желание. Донякъде

защото пачките бяха толкова тлъсти (да не говорим, че бяха лишени от данъци) и донякъде защото вече бяха нагазили твърде дълбоко. Спомни си как навремето някакъв актьор бе заявил в изблик на откровеност: „Когато разбрах, че киното не е за мен, вече бях твърде богат, за да го зарежа.“

— Не се коси толкова — каза Големия Джим. — След седмица-две ще започнем да прехвърляме газта обратно в града, без значение дали проблемът с Купола се разреши или не. Ще използваме градските камиони. Можеш да се оправяш с механичните скорости, нали?

— Разбира се — намуси се Анди.

— Освен това... — лицето на Рени се озари от осенилото го хрумване — ... можем да използваме катафалката на Стюи! Така ще транспортираме бутилките още по-бързо!

Анди не каза нищо. От самото начало не одобряваше идеята да „присвоят“ (както се бе изразил Големия Джим) толкова много пропан от различни градски източници, но това беше най-сигурният начин. Бяха разгърнали дейността си в голям мащаб и това означаваше производство при високи температури и добра вентилационна система. Рени бе изтъкнал, че покупката на газ в нужните им количества ще повдигне много въпроси. Също както закупуването на големи количества различни медикаменти, които всъщност отиваха за производството, можеше да бъде забелязано и да предизвика проблеми.

Това, че притежаваше дрогерия, бе от голяма полза, макар че големите поръчки на лекарства като робитусин и судафред караше Анди сериозно да се притеснява. Опасяваше се, че точно това ще ги издъни в определен момент. Нито веднъж не се бе замислял за сериозните количества газ, складирани зад студиото на радиостанцията. Нито веднъж... до този момент.

— Между другото, довечера в градския съвет ни най-малко няма да страдаме от липса на ток — заяви Големия Джим с радостен тон, сякаш съобщаваше приятна изненада. — Казах на Рандолф да изпрати момчето ми и дружката му Франки в болницата, за да вземат една от газовите бутилки за генератора...

Анди се разтревожи.

— Но нали вече взехме...

— Знам — успокой го той. — Знам за това. Не се тревожи за болницата, имат си достатъчно запаси.

— Можеше да вземеш от радиото... Там има толкова много...

— Болницата беше по-близо — отвърна Големия Джим. — Да не говорим, че така е и по-безопасно. Пит Рандолф може да е наш човек, но това не означава, че трябва да го посвещавам в делата ни. Нито сега, нито по-късно...

Тези думи окончателно убедиха Анди, че Големия Джим няма никакво намерение да закрива малката им фабрика.

— Джим, ако започнем да връщаме бутилките в града, какво ще кажем, когато ни попитат къде са били досега? Че феята на газта ги е взела, след което е размислила и ни ги е върнала?

Рени се намръщи.

— Това забавно ли ти се струва, друже?

— Не! Струва ми се страшно!

— Имам план. Ще обявим създаването на обществен склад за гориво със специален режим на разпределение на ресурсите. Тук ще влиза и горивото за отопление, ако открием някакъв начин да го използваме при липса на ток. Мразя идеята за дажби, купонна система и прочие — самата ѝ същност противоречи на всичко американско, — но положението съвсем скоро ще заприлича на приказката за щуреца и мравката, нали се сецаш? В Честърс Мил има маса търтеи, които ще изразходват запасите си за месец, след което при първото застудяване ще писнат да се погрижим за тях и да не ги оставяме на произвола на съдбата!

— Не смяташ, че след един месец Куполът ще продължава да е тук, нали?

— Не, разбира се, но нали знаеш какво казват старците — надявай се на най-доброто и очаквай най-лошото.

Анди се зачуди дали да изтъкне, че вече бяха изразходвали голямо количество от запасите на града за производството на амфетамините, обаче в крайна сметка се отказа. Знаеше какъв щеше да е отговорът на Големия Джим: „Откъде да знаем какво ще се случи?“

Да, наистина нямаше откъде да знаят. Кой на тяхно място би предположил, че всички необходими ресурси изведнъж ще намалеят драстично? Когато градиш планове, мислиш мащабно и действаш с

размах. Това бе американският начин. Дефицитът и оскъдицата са обида за съзнанието и духа.

— Не си единственият, който ненавижда купонната система — отбеляза Сандърс.

— Затова имаме нужда от полицията. Знаем, че всички тъжим за клетия Хауи Пъркинс, но той вече се е възнесъл при Исус, а ние си имаме Питър Рандолф. Който, като се има предвид сегашната ситуация, ще бъде по-полезен на града. Защото умее да слуша. — Рени изпъна показалец към Анди. — Жителите на градче като нашето — всъщност това се отнася за всички хора — са като деца, когато става дума за личната им изгода. Колко пъти съм казвал това?

— Стотици — въздъхна Сандърс.

— А как трябва да се отнасяш с децата?

— Да ги караш да си изядат зеленчуците, ако искат да получат десерт.

— Именно! И да не щадиш пръчката... Когато се налага, разбира се.

— Това ми напомни за нещо — присети се Анди. — На парцела на Динсмор разговарях със Сами Буши, една от приятелките на Дуди. Та тя ми каза, че полицаите се държали малко грубичко. Всъщност доста. Можем да поговорим с шерифа Рандолф за това...

Джим се намръщи.

— А ти какво очакваш, друже? Да пипат с кадифени ръкавици? Та там за едната бройка щяха да избухнат безредици... Представяш ли си — бунт в Честърс Мил!

— Прав си, това е просто...

— Знаем я тая Буши. Познавам цялото й семейство. Наркомани, крадци на коли, мошеници и измекари, които все се чудят как да праметнат данъчните... Имахме си съвсем точно определение за тях — „бяла измет“, преди да го заклеят, че не било политически коректно. Това са хората, които трябва да държим под око в момента. Точно тези. Защото при първа възможност те ще съсипят нашия град. Това ли искаш?

— Не, естествено...

Големия Джим се бе развихрил и изобщо не го чу.

— Всеки град си има своите мравки (което е хубаво) и своите щурци (което не е чак толкова хубаво). Ние обаче нямаме проблеми да

живеем с тях, понеже ги разбираме и можем да ги караме да правят онова, което е най-добро за тях... като ги понатупваме от време на време. Ала всеки град си има още и скакалци, като описаните в Библията, които опустошават реколтата, и точно от тази порода са семейство Буши. С тях нямаме друг избор, освен да стоварим чука на справедливостта отгоре им. Навярно това не ти харесва — на мен също не ми харесва, ала докато сегашната ситуация не приключи, личната свобода отива в кошчето. Ние също ще се пожертваме, не съм ли прав? Няма ли да замразим малкото си бизнесче?

Сандърс не искаше да изтъква, че всъщност едва ли имат голям избор, след като така или иначе няма начин да изпратят стоката извън града, ето защо кимна утвърдително. Не искаше да продължават да обсъждат тази тема, а и се притесняваше от предстоящото събрание, което можеше да се проточи до полунощ. Единственото, което искаше, бе да се прибере в пустия си дом и да пийне нещо твърдо, след което да си легне и да се отдаде на мисли за Клоди, плачейки в леглото.

— Най-важното сега е да запазим реда и спокойствието в града, друже. А това означава съблюдаване на законите и полицейски надзор. Надзор над другите, защото ние не сме скакалци. Ние сме мравки. Мравки-войници.

Големия Джим се замисли. Когато заговори отново, тонът му вече бе делови.

— Замислих се за решението ни да оставим „Фуд Сити“ да продължи да функционира по досегашния начин. Не казвам, че трябва да го затворим — поне засега не се налага, ала предлагам следващите два-три дни да го държим под око. Като зорки ястреби, ха-ха! Това важи и за бензиностанцията. Мисля си, че идеята е доста добра... особено ако смятаме да експроприираме някои от по-нетрайните храни за нуждите на персонала ни...

Той замлъкна и хвърли бърз поглед към стълбището на градския съвет. Не можеше да повярва на видяното, ето защо вдигна длан, за да заслони очи от ослепителния залез. Бренда Пъркинс и онзи проклет трън в задника Дейл Барбара. Между тях бе седнала Андрея Гринъл, другият градски съветник, и разговаряше оживено с вдовицата на шериф Пъркинс. Тримата си подаваха нещо — някакви листове.

Това не се хареса на Големия Джим.

Никак даже.

2.

Той закрачи напред, възнамерявайки да сложи край на този разговор, независимо от темата му. Ала преди да направи пет-шест крачки, някакво хлапе се втурна към него. Беше едно от момчетата на Килиънови. Домакинството им наброяваше около десетина души и всички живееха в занемарената ферма за пилета, намираща се малко преди Таркърс Мил. Никое от хлапетата не се отличаваше с кой знае какви умствени способности — и в това нямаше нищо чудно, като се имаше предвид какви бяха родителите им, — ала всичките бяха ревностни последователи на Църквата на Христа Светия изкупител, или, казано с други думи, бяха Спасени. Това момче май се казваше Рони... или поне така си помисли Големия Джим, макар че нямаше как да е сигурен. По принцип цялото домочадие се славеше със сходни издължени черепи, изпъкнали неандерталски чела и клюнообразни носове.

Хлапетото носеше парцалива рекламна тениска на Радиото на Исус и стискаше някаква бележка в ръката си.

— Ехо, господин Рени! — извика то. — Майчице, скъсах се да ви диря из целия град!

— Боя се, че нямам време да говорим точно сега, Рони — отвърна Големия Джим. Продължаваше да се взира в противното трио на стъпалата на градския съвет. Триото проклети, шибани смешници. — Може би ут...

— Аз съм Ричи, господин Рени. Рони е брат ми.

— Ричи. Разбира се. Сега би ли ме извинил... — Мъжът закрачи напред.

Анди взе бележката от ръцете на хлапетото и настигна Рени, преди да е успял да се добере до целта си.

— По-добре виж това.

Големия Джим се обърна и първото, което видя, бе лицето на Сандърс — по-угрижено и разтревожено от всякога. После взе листчето и го разгъна.

Джеймс,

Трябва да те видя довечера. Господ ми проговори. Сега първо трябва да говоря с теб, преди да се обърна към града. Моля те, отговори ми. Ричи Килиън ще ми донесе съобщението ти.

Преподобният Лестър Когинс

Не Лес, нито пък Лестър. Не. Преподобният Лестър Когинс. Това не беше на хубаво. Защо, ох, защо, мамка му, всичко трябваше да се случва по едно и също време?

Хлапето стоеше пред книжарницата и изглеждаше като сирак с избелялата си фланелка и провисналите, безформени дънки. Рени му махна да се приближи. Момчето се втурна към него. Големия Джим извади писалката от джоба си (върху нея със златни букви пишеше: „ОТ ГОЛЕМИЯ ДЖИМ КУПУВАЙ, ПО ШОСЕТАТА. ЛУДУВАЙ!“) и надраска своя лаконичен отговор: „Полунощ. У нас.“ После сгъна хартийката и я подаде на хлапето.

— Занеси му това. И не го чети!

— Няма! Честна дума, господин Рени! Господ да ви поживи!

— И тебе, синко — усмихна се Големия Джим и се загледа след бързо отдалечаващото се момче.

— За какво става дума? — попита Анди. И преди Рени да е казал каквото и да било, изстреля притеснено: — За лабораторията ли е? Свързано ли е с амфе...

— Млъкни.

Потресен, Сандърс отстъпи крачка назад. Никога досега Големия Джим не му бе говорил така. Това беше лош знак.

— Всяко нещо по реда си — отсече Рени и се насочи към следващия им проблем.

3.

Когато зърна, че Рени тръгва към тях, първата мисъл на Барби беше: „Върви като човек, който е болен и въобще не подозира за това.“ Походката му издаваше и още нещо — че е свикнал цял живот да рита чужди задници. На лицето му бе изписана най-хищната му приятелска усмивка, докато поемаше ръцете на Бренда в своите, стискайки ги леко. Тя не се възпротиви.

— Бренда — започна Рени, — изказвам ти най-дълбоките си съболезнования. Трябваше да те навестя по-рано... разбира се, няма да пропусна погребението... но напоследък съм доста зает. Като всички нас.

— Разбирам — кимна тя.

— Дюк толкова много ни липсва... — въздъхна Големия Джим.

— Точно така — обади се и Анди, показвайки се зад гърба на Рени, подобно на рибарска гемия зад огромен презокеански лайнер. — Ужасно ни липсва.

— Благодаря и на двама ви за милите думи.

— Имам огромното желание да поговорим и да разсея тревогите ти... Виждам, че си угрижена... — Усмивката на Големия Джим стана още по-широка, ала очите му изобщо не се усмихваха. — Обаче точно сега ни предстои важно събрание. Андрея, чудя се дали не би могла да отидеш в залата и да подготвиш онези документи...

Макар и да приближаваше петдесетте, в този миг Андрея приличаше на дете, хванато да си хапва от току-що приготвените сладкиши. Тя понечи да се изправи (потръпвайки при болките в гърба), обаче в същия момент Бренда я хвана здраво за ръката и я смъкна обратно до себе си.

Барби внезапно си даде сметка, че както Гринъл, така и Сандърс изглеждат смъртно уплашени. И не от Купола; точно в този миг източникът на страха им беше не нещо друго, а самият Рени. „Ето че става още по-зле“ — помисли си той.

— Мисля, че няма да е зле да ни отделиш малко време, Джеймс — каза Бренда с меден глас. — Предполагам, разбираш, че ако тази

работа не беше толкова важна, в момента щях да съм си у дома и да оплаквам съпруга си.

Големия Джим бе толкова изненадан, че буквално онемя. Хората на улицата, които наблюдаваха залеза, в момента бяха насочили вниманието си към импровизираната среща пред съвета. И вероятно тя издигаше Барби в очите им, понеже нехранимайкото седеше в непосредствена близост до градския съветник Андрея Гринъл и вдовицата на наскоро починалия шериф. И на всичкото отгоре си предаваха един на друг някакви тайнствени бумажки, сякаш бяха получили писмо от самия папа римски. Чия ли бе идеята за подобно представление? На Пъркинсовата вдовица, разбира се. Андрея не беше толкова умна. Нито пък толкова дръзка, че да му се противопостави публично по такъв начин.

— Е, мисля, че май ще можем да ви отделим няколко минути. Нали, Анди?

— Аха — кимна Сандърс. — На ваше разположение сме, госпожо Пъркинс. Толкова съжалявам за Дюк.

— И аз съжалявам за съпругата ви — отвърна тя.

Погледите им се срещнаха. Моментът бе тъй трогателен, че Големия Джим побесня. Идеше му да си оскубе косата от яд. Знаеше, че не бива да позволява на подобни чувства да го обхващат — не бе полезно за кръвното му, а всяко нещо, което не беше полезно за кръвното му, бе вредно за сърцето му, — обаче понякога му беше адски трудно да се контролира. Особено когато току-що си получил бележка от човек, който знаеше твърде много и сега вярваше, че Господ го е избрал да изрази волята Му пред целия град. И ако Рени беше прав за онова, което ставаше в главата на пастора, сега си прахосваха ценното време за някакви маловажни (в сравнение с проблема „Когинс“) глупости.

Ами ако не бяха толкова маловажни? Бренда Пъркинс никога не го беше харесвала, а ето че сега бе овдовялата съпруга на човек, когото целият град смяташе — макар и без никакви основания — за герой. Ето защо първото, което трябваше да стори, бе да...

— Да влезем вътре — предложи той. — Ще го обсъдим в конферентната зала. — Очите му се стрелнаха към Барби. — Вие също ли сте част от това, господин Барбара? Защото, убийте ме, но не мога да си представя как...

— Навярно това ще ви помогне — каза младият мъж и му подаде листовете, които си бяха предавали от ръка на ръка. — Преди време служех в армията. Бях лейтенант. Изглежда, че срокът на военната ми служба е бил удължен. И са ме повишили в чин.

Рени пое бумагите, хващайки ги само с два пръста, сякаш щяха да го опарят. Посланието изглеждаше доста по-елегантно от мърлявата бележка, която Ричи Килиън му беше връчил, и имаше доста по-престижен адресант. Най-горе пишеше единствено: **„ОТ БЕЛИЯ ДОМ“**. Носеше днешна дата.

Големия Джим опипа хартията и между гъстите му вежди се появи дълбока вертикална бръчка.

— Това не е от канцеларията на президентството — измърмори той.

„Естествено, че е, тъпако — искаше да му отвърне Барби, ала устоя на изкушението. — Бе доставено преди час от служител на елфическия отряд на «Федерал Експрес». Пъргавият дребосък успя да се телепортира през Купола без никакви трудности.“

— Прав сте, не е — каза Барби, като се стараяше да звучи възможно най-дружелюбно. — Пристигна по интернет като PDF-документ. Госпожица Шамуей го разпечата на принтера си.

Джулия Шамуей. Друг трън в петата му.

— Прочети го, Джеймс — настоя тихо Бренда. — Важно е.

И Големия Джим го прочете.

4.

Бени Дрейк, Нори Калвърт и Плашилото Джо Макклачи стояха пред редакцията на „Демократ“. Всеки си носеше фенерче. Бени и Джо държаха техните, а това на Нори бе пъхнато в големия преден джоб на анорака ѝ. И тримата се бяха загледали в кметството, където няколко души (в това число председателят на градския съвет, двамата му съветници и готвачът от „Дивата роза“) оживено обсъждаха нещо.

— Чудя се за какво ли си говорят — подхвърли Нори.

— Глупости за възрастни — изсумтя Бени с пълна липса на интерес и похлопа на вратата на редакцията. Никой не отговори. Тогава Джо застана до приятеля си и натисна дръжката. Не беше заключено. Момчето веднага разбра защо госпожица Шамуей не ги бе чула; копирната машина работеше под пълна пара, а тя говореше със спортния репортер на вестника и мъжа, който бе правил снимки на Динсморовата поляна.

Джулия видя децата и им махна да влязат. От улея на принтера изскачаше лист след лист. Пит Фрийман и Тони Гуей се редуваха да ги вземат оттам и да ги подреждат.

— Ето ви и вас — посрещна ги тя. — Боях се, че няма да дойдете. Почти сме готови. Само проклетият принтер да не се издриска върху усилията ни в последния момент.

Джо, Бени и Нори попиха това остроумие с безмълвно възхищение, мислейки си как възможно най-скоро ще го пуснат в обращение.

— Вашите разрешиха ли ви? — попита Джулия. — Нямам никакво желание разгневените ви родители да ми се метнат на врата.

— Всичко е точно, мадам — заяви Нори. — Нямахме никакви проблеми.

Фрийман тъкмо връзваше един голям куп листове с канап. И не се справяше особено добре, забеляза Нори. Тя владееше поне пет различни възела. Можеше да връзва даже стръв за риболовни кукички — баща ѝ я бе научил. Тя на свой ред го бе научила да се пързала по парапета и когато той падна за пръв път, така се смя, че чак сълзи

потекоха от очите му. Тогава Нори си помисли, че има най-невероятния баща във вселената.

— Искаш ли да ти помогна — предложи Нори.

— Ако можеш да се справиш по-добре, заповядай — съгласи се Пит и се отмести встрани.

Момичето пристъпи напред, следвано от Джо и Бени. Щом обаче зърна заглавието, изписано с големи черни букви, се спря и възкликна:

— Ега ти шибаната работа!

Нори побърза да прикрие уста с шепа, ала думите вече бяха изречени. Джулия обаче само ѝ кимна.

— Така си е, работата наистина е шибана. Надявам се, че всички сте дошли с велосипедите си. Няма да можете да разнасяте такива обемисти пратки със скейтборд.

— Както ни казахте, така и направихме — заяви Джо. — Моят няма кошничка отпред, обаче за сметка на това си има багажник.

— Не се притеснявай, аз ще ги завържа добре и няма да паднат.

Пит Фрийман, който наблюдаваше с възхищение как момичето бързо затяга вързопите (използваният от нея възел му напомняше знаменитата „пеперуда“), каза:

— Сигурен съм в това. Възлите ти са много добри.

— Да, така е — кимна Нори. Не го чуваше за първи път.

— Имате ли фенерчета? — попита Джулия.

— Да — отвърнаха тримата в един глас.

— Добре. Вестникът не е използвал вестникарчета от трийсет години и не искам да отбележим възстановяването на традицията с някоя катастрофа на ъгъла на главната и „Престил“.

— Няма — увери я Джо.

— Всяка къща и фирма от тези две улици получава по един, разбрано? Това важи и за тези на Морин Стрийт и Сейнт Ан Авеню. После се разпръскват. Направете, каквото можете, ала стане ли девет часът, се прибирайте веднага вкъщи. Ако не сте раздали всички броеве, оставете ги на улиците. Само ги затиснете с камъни, за да не ги издуха вятърът.

Вени отново прочете заглавието:

ЧЕСТЪРС МИЛ, ВНИМАНИЕ!

В ПРЕГРАДАТА ЩЕ БЪДАТ ВЗРИВЕНИ ЕКСПЛОЗИВИ!

ЩЕ БЪДЕ ИЗСТРЕЛЯНА КРИЛАТА РАКЕТА

ЦЕЛ — ЗАПАДНАТА ГРАНИЦА НА ПРЕГРАДАТА

ЕВАКУАЦИЯТА Е ПРЕПОРЪЧИТЕЛНА!

— Бас държа, че няма да има никакъв ефект — отбеляза мрачно Джо, докато разглеждаше картата (вероятно ръчно нарисувана) в долната част на страницата. Границата между Честърс Мил и Таркърс Мил бе подчертана с червено. На мястото, където Битч Роуд пресичаше границата на градчето, се виждаше черен X. Пояснението към хикса гласеше: „**Точка на удара**“.

— Пепел ти на езика, хлапе — подметна Тони Гуей.

5.

ОТ БЕЛИЯ ДОМ

**ПОЗДРАВИ И ПРИВЕТСТВИЯ
КЪМ ЧЛЕНОВЕТЕ НА ГРАДСКИЯ СЪВЕТ НА ЧЕСТЪРС МИЛ:
АНДРЮ САНДЪРС
ДЖЕЙМС П. РЕНИ
АНДРЕЯ ГРИНЪЛ**

Уважаеми дами и господа,

Първо и преди всичко ви изпращам своите поздравии и искам да ви изразя дълбоката тревога и най-добрите пожелания на цялата ни нация. Определил съм утрешния ден за национален „Ден на молитва“ — църквите из цяла Америка ще бъдат отворени за хора от всички религии, за да се помолят за вас и за онези, които в момента полагат всички усилия да разберат случилото се по границите на вашия град и да върнат нещата към нормалното им състояние. Искам да ви уверя, че няма да си отдъхнем, докато жителите на Честърс Мил не възвърнат свободата си, а отговорните за станалото бъдат наказани строго. Обещавам — както на вас, така и на населението на Честърс Мил, — че този проблем съвсем скоро ще бъде разрешен. Заявявам го с целия авторитет на заемания от мен пост, както и като ваш върховен главнокомандващ.

Второ, с това писмо ви представям полковник Дейл Барбара от армията на Съединените щати. Той служи в Ирак, където бе награден с „Бронзова звезда“, Медал за заслуги и две „Пурпурни сърца“. Той бе призован отново да изпълни воинския си дълг и беше повишен, така че сега може да служи като ваша връзка с нас и обратното. Знаем, че сте предани и честни американци, ето защо очаквам да

му оказвате съдействие. Както вие помагате на него, така и ние ще помагаме на вас.

Първоначалното ми намерение, в унисон с предложенията, дадени ми от Комитета на началниците на щабове и секретарите по въпросите на отбраната и националната сигурност, беше да въведа военно положение в Честърс Мил и да назнача полковник Барбара за временен военен губернатор. Полковник Барбара обаче ме увери, че това няма да е необходимо. Каза ми, че очаква да получи пълно съдействие от градския съвет и местната полиция. Той е убеден, че постът му ще има преди всичко консултативен характер. Аз се съгласих с преценката му, макар и да подлежи на преразглеждане.

Трето, знам, че сте разтревожени от невъзможността да се обаждате на близките и приятелите си. Прекрасно разбираме как се чувствате, ала това „телефонно затъмнение“ е наложително заради рисковете от изтичане на класифицирана информация от и в Честърс Мил. И ако си мислите, че това е само благовиден претекст, веднага ви уверявам, че не е. Не е изключено някой от Честърс Мил да разполага с информация, засягаща преградата около града ви. Засега няма да имате проблеми с входящите обаждания.

Четвърто, ще продължим още известно време да поддържаме и медийно затъмнение, макар че и това решение подлежи на преразглеждане. Навярно ще дойде време, когато за градския съвет и полковник Барбара ще бъде добре да организират пресконференция. За момента обаче смятаме, че кризисното положение ще приключи съвсем скоро и ще обезсмисли подобна среща с медиите.

На пето място са интернет комуникациите. От Комитета на началниците на щабове настояват за временно прекъсване на електронната кореспонденция и аз съм склонен да се съглася с тях. От друга страна, полковник Барбара се застъпи за правото на гражданите на Честърс Мил на достъп до интернет. Той изтъкна, че трафикът на данни може да бъде съвсем законно наблюдаван от Агенцията за национална сигурност и че електронните

съобщения могат да бъдат следени много по-лесно от телефонните разговори. И тъй като той е нашият човек в Честърс Мил, аз се съгласих с идеята му, донякъде от хуманитарни съображения. Това решение обаче също подлежи на преразглеждане; възможни са промени в начина ни на действие. Полковник Барбара ще бъде пълноправен участник в евентуалното преразглеждане на въпроса, ето защо очакваме добро сътрудничество между него и градските власти.

Шесто, предлагам ви сериозна възможност изпитанията ви да приключат утре по обяд, точно в 13 часа. Полковник Барбара ще ви обясни същността на военната операция, която ще бъде проведена по това време, и ме увери, че заедно с помощта на госпожица Джулия Шамуей, която притежава и списва местния вестник, ще можете да информирате жителите на Честърс Мил какво точно да очакват.

И на последно място: вие сте граждани на Съединените американски щати и ние никога няма да ви изоставим. Нашето най-силно обещание към вас е простичко — няма да изоставим нито един мъж, жена или дете. Ще впрегнем всички ресурси, които могат да сложат край на неволното ви заточение. Всеки долар, който може да бъде от полза за разрешаването на проблема ви, ще бъде изразходван. Това, което очакваме в замяна от вас, е вяра и съдействие. Моля ви да ни подкрепите и в двете.

Моля се за вас и ви желая всичко най-добро.

Искрено ваш...

6.

Който и канцеларски плъх да го бе написал, кучият му син го бе подписал собственоръчно — използвайки и трите си имена, включително и онова талибанското по средата. Големия Джим не бе гласувал за него и в този момент, ако можеше да се телепортира пред него, с най-голямо удоволствие би го удушил.

Би направил същото и с Барбара.

Най-съкровено му желание в момента бе да свирне на Пит Рандолф, който да тикне полковника-готвач в някоя килия. И да му каже, че може да си управлява скапаното военно положение от мазето на полицейското управление, а Сам Вердро може да му служи като адютант. Току-виж Сам Мърляча успял да изкара достатъчно дълго, за да му козирува, без да изпадне в делириум тременс и да си бръкне в окото с пръст.

Но не и сега. В момента се налагаше да отложи желанията си за по-късно. Някои фрази от писмото на Големия бос пулсираха в съзнанието му:

Както вие помагате на него, така и ние ще помагаме на вас.

Добро сътрудничество между него и градските власти.

Това решение подлежи на преразглеждане.

Очакваме от вас вяра и съдействие.

Последното беше най-многозначително. Големия Джим бе сигурен, че кучият син, който нямаше нищо против абортите, не знае нищичко за истинската вяра и само дрънка общи приказки. Що се отнася до съдействието обаче, там подтекстът бе пределно ясен и недвусмислен — предлагаме ви кадифена ръкавица, но не забравяйте, че под нея се крие железен юмрук.

Президентът им предлагаше съчувствие и подкрепа (Рени видя как наркоманизираната Гринъл се разцивря, докато чете писмото), ала за да зърнеш истината, трябваше да четеш между редовете. Това беше писмо-ултиматум, пълно със заплахи. Ако не ни съдействате, ще изгубите вашия интернет. Ако не ни съдействате, ще направим списък с добрите и лошите, а вие не искате да се озовете при лошите, когато проникнем вътре, нали? Защото ние няма да ви забравим...

Съдействай, друже. Или...

„Никога няма да предам града си на готвач на аламинуту, който дръзна да вдигне ръка срещу сина ми и после оспори моята власт — помисли си Рени. — Никога няма да го допусна, маймуно! Никога.“

После обаче си каза и друго: „Само се дръж спокойно. И хладнокръвно.“

Нека полковникът-готвач да ни обясни великия план на военните. Ако проработи, чудесно. А ако не проработи... най-новият полковник в американската армия щеше да открие неподозирани значения на фразата „навлязъл дълбоко във вражеска територия“.

Големия Джим се усмихна и каза:

— Да влезем вътре, става ли? Явно имаме доста работи за обсъждане.

7.

Рени младши седеше в мрака в компанията на приятелките си.

Дори той го намираше за странно, обаче важното бе, че му действаше успокояващо.

След голямото мазало на Динсморовия парцел, когато се върна в управлението заедно с другите извънредни сътрудници, Стейси Могин (все още с униформата си; изглеждаше смазана от умора) им каза, че могат да поемат допълнително дежурство от още четири часа, стига да искат. Очертавала се доста извънредна работа, каза им, и скоро, когато настъпело времето за плащане, щяло да има и сериозни бонуси... най-вероятно осигурени от благодарното американско правителство.

Картър, Мел, Джорджия Ру и Франк Делесепс веднага се съгласиха да поемат извънредните часове. И не само заради парите; работата започваше да им харесва. Това се отнасяше и за Младши, само дете усещаше надигането на страховит пристъп на главоболие. Просто отвратително, след като се бе чувствал прекрасно през целия ден...

Затова каза на Стейси да не го брой, стига това да не е проблем. Тя отвърна, че не е никакъв проблем, обаче му напомни за утрешното дежурство от седем. „Ще има много работа за вършене, така че трябва да си на линия“ — добави.

Докато слизаха по стъпалата, Франки пооправи колана си и подхвърли:

— Мисля да се отбия през къщата на Анджи. Сигурно са отишли някъде с Дуди, обаче не мога да спра да мисля как се е подхлъзнала в банята и сега лежи парализирана или нещо подобно.

Рени младши почувства как главата му започва да пулсира. Миг по-късно пред лявото му око затанцува малко бяло петънце. Сякаш се движеше в унисон с пулса му, който се бе ускорил.

— Ако искаш, аз ще намина — предложи на Франки. — И бездруго ми е на път.

— Наистина ли нямаш нищо против?

Младши поклати глава и бялото петънце затанцува още по-бясно. После се успокои.

Франки понижи глас:

— Вчера Сами Буши нещо ми се отваряше на поляната на Динсмор...

— Тая тъпа путка — измърмори събеседникът му.

— Много ясно. Взе да писка: „Кво ще ми направиш, ще ме арестува ли?“ — Франки извиси глас до писклив фалцет, който застърга по нервите на Рени младши. Бялото петънце стана червено и за един кратък миг бе завладян от внезапния импулс да стисне с две ръце шията на приятеля си и да го удуши, за да не чува никога повече този отвратителен звук.

— Мисля си... — продължи Франки — ... дали да не я посетя, след като свърша тук. И да ѝ дам един хубав урок. Нали се сецаш, да се научи да уважава местната полиция...

— Тя е пълен парцал. И лесбийче си пада.

— Още по-добре. — Франки изведнъж млъкна и се загледа в необичайния залез. — Тоя Купол си има и хубава страна. Можем да правим каквото ни скимне. Е, поне за известно време. Помисли над тая идея, копеле. — И той се хвана за чатала.

— Определено — отвърна Младши, — но нещо не съм в настроение за ебане.

Само дето всъщност беше. Или поне донякъде. Нямаше точно да ги изчука, обаче...

— Обаче все още сте си мои приятелки — изрече Рени Младши в тъмния килер. Беше изключил фенерчето си, понеже мракът му харесваше повече. — Нали?

Те си замълчаха. Ако му бяха отговорили, каза си, трябваше веднага да изтича при баща си и пастор Когинс, за да им докладва за чудото.

Седеше на пода, облегнал гръб на стената, където се намираха рафтовете с консервирани храни. Беше разположил Анджи от дясната, а Дуди — от лявата си страна. Беше си спретнал тройчица, както се изразяваха в еротичните интернет форуми. Приятелките му не изглеждаха много добре на светлината от фенерчето — косите им едва успяваха да скрият подпухналите им лица и изцъклените им очи. След като го изгаси обаче... Спокойно можеха да минат за живи мацки!

Е, излъчваната от тях миризма малко разваляше хубавото впечатление, но какво да се прави. От друга страна, зловонието на престојали екскременти и пропълъзяващо разложение не се усещаше чак толкова силно, понеже помещението бе пропито и с други, далеч по-приятни аромати — на кафе, шоколад, меласа, сушени плодове и кафява захар.

Обонянието му долавяше и някакъв парфюм. На Дуди? Или на Анджи? Не знаеше. Онова, което знаеше, беше, че главоболието му е намалало, а неприятното бяло петънце бе изчезнало. Той плъзна ръка надясно и стисна лявата гърда на Анджи.

— Нямах нищо против да го правя, нали, Андж? Знам, че беше гадже на Франки, ама нещо май скъсахте, пък и това си е само обарване. Освен това, колкото и да не ми се иска да ти го кажа, тая нощ Франки си е наумил да ти кръшне.

След тези думи Младши хвана дясната китка на Дуди. Ръката ѝ беше дяволски студена, ала въпреки това той я положи върху чатала си.

— О, скъпата ми Дуди — прошепна. — Много дръзко от твоя страна. Не, не спирай, мила, продължавай! Приятно ти е да си лошо момиче, нали?

Трябваше да ги погребее, нямаше как иначе. И то скоро. Куполът току-виж се спукал като сапунен мехур или пък учените открили начин да го премахнат. И когато това се случеше, градът щеше да загъмжи от следователи. А ако Куполът се задържеше по-дълго, вероятно щяха да сформират някаква продоволствена комисия, която да претърсва всички къщи за провизии.

Скоро. Но не и веднага. Това беше толкова успокояващо...

И възбуждащо. Естествено, другите нямаше да го разберат, но не се и налагаше да разбират. Защото...

— Това е нашата малка тайна — прошепна в тъмното. — Нали, момичета?

Те отново не отговориха (макар че по-късно щяха да го сторят).

Изпълнен с блаженство, Рени младши седеше сред труповете на убитите от него момичета и по някое време неусетно потъна в сън.

8.

Когато Барби и Бренда Пъркинс напуснаха градския съвет в единайсет вечерта, събранието още не бе приключило. Потънали в мислите си, двамата закрачиха по главната в посока към „Морин“. На пресечката с „Мейпъл“ видяха затиснати с камък копия от извънредния брой на „Демократ“. Барби измъкна внимателно един вестник от купчината, а Бренда извади от чантичката си наподобяващо химикалка халогенно фенерче и освети заглавието.

— Би трябвало човек да повярва по-лесно, като го види напечатано, но поне при мен не се получава — отбеляза тя.

— Нито пък при мен — отвърна той.

— Двамата с Джулия сте го направили, за да не може Джеймс да скрие истината, нали? — попита Бренда.

Младият мъж поклати глава.

— Не би се опитал, понеже не е в състояние нищо да стори. Когато ракетата се взриви, грохотът ще бъде страшен. Джулия просто искаше да се увери, че Рени няма да се опита да извърти ситуацията в своя полза. — Потупа с пръст по единствения лист от вестника. — Ако трябва да съм пределно откровен, за мен това е вид застраховка. Съветникът Рени трябва да се замисли: „Щом знае преди мен за това, с каква ли друга недостъпна за мен информация разполага?“

— Джеймс Рени може да бъде изключително опасен противник, приятелю — въздъхна Бренда, сгъна листа и го пхна под мишница. Двамата продължиха по улицата. — Съпругът ми проучваше делата му.

— В каква връзка?

— Не знам каква част от истината да ти разкрия — отвърна тя. — Май възможностите са две — или всичко, или нищо. Със сигурност знам, че Хауи не е разполагал с безспорни доказателства. Макар че е бил доста близо...

— Тук не става въпрос за доказателства — заяви Барби. — А да се подсигурия да не вляза в затвора, ако утрешният ден не се развие добре.

— Ако единственото, което те вълнува, е да избегнеш пандиза, разочароваш ме.

Не беше така и той бе сигурен, че вдовицата Пъркинс го знае. На събранието бе слушал внимателно през цялото време и въпреки че Рени полагаше всички усилия да се държи възможно най-любезно и предразполагащо, младият мъж бе останал поразен. Под маската на емоционалните възклицания се криеше свиреп хищник. Той щеше да се вкопчи във властта си и нямаше да я пусне, докато не я изтръгнат със сила от него; щеше да заграбва всичко, което си харесаше, докато не бъде спрял. И това го правеше опасен за всички — не само за Дейл Барбара.

— Госпожо Пъркинс...

— Бренда, не запомни ли?

— Бренда, добре. Ще ти го кажа по този начин, Бренда — ако Куполът остане на мястото си, градът ще се нуждае от помощ, която един търговец на стари коли, страдащ от мания за величие, едва ли ще може да му осигури. И ако през това време аз съм в пандиза, няма да я получи и от мен.

— Съпругът ми подозираше, че Големия Джим помага най-вече на себе си.

— Как? По какъв начин? И в каква степен?

— Да видим какво ще стане с ракетата — отвърна тя. — В случай че не се получи, ще ти разкажа всичко. А ако операцията е успешна, щом прахта се слегне, веднага ще отида при областния прокурор... и тогава, както казваше Рики Рикардо от „Аз обичам Люси“, Джеймс Рени ще трябва да обясни туй-онуй.

— Ти не си единствената, която чака да види какъв ще е ефектът от ракетата. Тази вечер Рени прояви невероятно спокойствие и хладнокръвие. Но ако ракетата рикошира, вместо да пробие Купола, мисля, че ще видим другото му лице.

Тя загаси фенерчето си и погледна нагоре.

— Погледни звездите — възкликна. — Колко са ярки! Ето я Малката мечка... Касиопея... Голямата мечка. Всичко е както преди. Мисля, че това е успокояващо. А ти?

— Да.

Известно време и двамата останаха безмълвни, като се взираха в необятната шир на Млечния път.

— Звездите винаги ме карат да се чувствам толкова малка и толкова... незначителна. — Тя се засмя и добави (малко плахо): — Ще възразиш ли, ако те хвана под ръка, Барби?

— Ни най-малко.

Тя го хвана за лакътя, той положи ръка върху нейната и я изпроводи до тях.

9.

Големия Джим закри събранието в единайсет и дваайсет. Питър Рандолф пожела на всички лека нощ и си тръгна. Възнамеряваше да започне евакуацията на западната част на града точно в седем сутринта и се надяваше до обяд целият район около Битч Роуд да е разчистен. Андрея го последва; стана и запристъпва плахо със склучени зад гърба ръце. Това не направи впечатление на никого, понеже отдавна бяха свикнали с навиците ѝ.

Въпреки че срещата с Лестър Когинс не му излизаше от ума (както и сънят; какво ли не би дал, за да може най-сетне да се наспи), Големия Джим я попита дали не би могла да остане още минута-две.

Тя го изгледа учудено. Зад него Анди Сандърс събираше педантично папките и ги подреждаше в сивата стоманена картотека.

— И затвори вратата, ако обичаш — помоли я любезно Рени.

Андрея изпълни покорно молбата му и на лицето ѝ се спусна сянка на тревога. Анди продължаваше да се занимава с канцеларската си работа, както правеше след всяко съвещание, ала раменете му бяха приведени, сякаш се мъчеше да запази равновесие под напора на силен вятър. Определено знаеше какво ще я попита Джим. И съдейки по стойката му, не я очакваше нищо добро.

— Какво има, Джим? — попита тя.

— Нищо сериозно — отвърна той, което означаваше точно обратното. — Стори ми се, Андрея, че преди събранието се държеше доста приятелски с този тип Барбара... Както и с Бренда, между впрочем.

— С Бренда? Джим, това е просто... — щеше да каже „нелепо“, но думичката ѝ се стори твърде силна. — Просто абсурдно. Познавам Бренда от трийсет го...

— А господин Барбара — от три месеца. Ако яденето на приготвените от него палачинки и бекон може да се брой за познанство.

— Мисля, че сега е полковник Барбара.

Големия Джим се усмихна.

— Малко ми е трудно да го взема насериозно, като го гледам с тия дънки и тениска.

— Нали видя писмото от президента?

— Видях нещо, което Джулия Шамуей спокойно би могла да съчини на скапания си компютър. Не съм ли прав, Анди?

— Прав си — отвърна Сандърс, без дори да се обърне. Все още подреждаше папките. Макар че, съдейки по всичко, в момента по-скоро ги преподреждаше.

— Ти смяташ ли, че наистина е от президента? — присви очи Големия Джим. На широкото му, четвъртито лице изплува усмивката му, която тя не можеше да понася. Изведнъж Андрея забеляза едва наболата му брада — може би за първи път — и осъзна защо Джим всеки път се появяваше пред хората избръснат до синьо. За да скрие зловещата си прилика с Ричард Никсън.

— Ами... — Тревогата ѝ се превърна в страх. Прииска ѝ се да му каже, че просто се е държала възпитано, обаче имаше и още нещо и Джим го беше подушил. Бе подушил доста неща. — Ами, той все пак е върховният главнокомандващ на страната...

Рени пренебрежително махна с ръка.

— Знаеш ли какво значи да си главнокомандващ, Андрея? Ей-сега ще ти кажа. Това значи да цениш предаността и подчинението на хората си, защото благодарение на тях разполагаш с необходимите средства, за да помогнеш на онези в нужда. Звучи като честна сделка, нали?

— Да — кимна тя. — В случая средствата са тази крилата ракета!

— Би било чудесно, ако този план проработи.

— Защо да не проработи? Той каза, че има петстотинкилограмова бойна глава!

— Като се има предвид колко малко знаем за Купола, как можеш да си сигурна в това? Как можем да сме сигурни, че няма да отнесе Купола и да остави подире си огромен кратер на мястото на Честърс Мил?

Тя го изгледа потресено. Сключените на гърба ѝ ръце трескаво масажираха източника на болката ѝ.

— Е, всичко е в Божиите ръце — заяви Рени. — И ти си права, Андрея — планът може и да проработи. Но ако не стане така, ние

оставаме съвсем сами, лишени от всякаква подкрепа. А един върховен главнокомандващ, който не може да помогне на гражданите си, не струва и пукнато нощно гърне. И ако планът им не проработи, и Честърс Мил не бъде изравнен със земята, ще трябва някой наистина да се погрижи за нашия град. Въпросът е кой — някой скитник, когото президентът е докоснал с вълшебната си пръчица, или законно избраните официални власти? Разбираш ли какво имам предвид?

— Полковник Барбара ми се струва напълно способен да се справи — прошепна тя.

— Престани да го наричаш така! — кресна Големия Джим. Стреснат, Анди изтърва една папка, а Андреея инстинктивно отстъпи крачка назад, изскимтявайки тихичко.

После обаче се стегна, моментално възвръщайки онази характерна за янките коравина, която преди време ѝ бе вдъхнала куража да се кандидатира за градски съветник.

— Не ми повишавай тон, Джим Рени! Познавам те още от първи клас, когато изрязваше картинки от списанията и си ги лепеше в албумчето, така че недей да ми крещиш.

— Олеле, тя се чувства засегната! — Свирепата му усмивка вече се бе разплула от ухо до ухо, превръщайки лицето му в маска на ехидната веселост. — Колко съм лош, лош, направо ужасен! Обаче е късно и вече съм скапан от умора, така че ме чуй добре, защото няма да повтарям. — Той погледна часовника си. — Сега е дванайсет без двайсет и пет и смятам до полунощ да съм се прибрал!

— Не разбирам какво искаш от мен.

Той завъртя театрално очи, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— С две думи, искам да знам, че ще бъдеш на моя страна — на страната на мен и Анди, — ако тази идиотска идея с ракетата се провали. А не на страната на онзи бродяга, чиито умения се изчерпват с пържене на бухти и миене на чинии.

Тя изправи рамене и отлепи ръце от гърба си. Погледът ѝ срещна този на Рени, ала устните ѝ трепереха.

— А ако смятам, че полковник Барбара — господин Барбара, ако така предпочиташ, — е по-способен да се справи с кризисната ситуация?

— Е, тогава ще цитирам щуреца от анимационното филмче за Пинокио — разпери ръце той. — Следвай съвестта си! — После внезапно понижи глас и шепотът му бе по-заплашителен от крясъка му преди малко: — Но не забравяй, че още гълташ онези хапчета. Оксиконтин, ако не се лъжа.

Жената почувства как по кожата ѝ пропълзвява хлад.

— Какво за тях?

— Анди разполага с достатъчно количество от препаратата специално за теб, но ако решиш да заложиш на погрешния кон в надпреварата, запасите му току-виж свършили. Нали, Анди?

Сандърс бе започнал да почиства кафемашината. Изглеждаше посърнал и не смееше да погледне Андрея в очите, ала в отговора му не се долавяше и грам колебание.

— Да — заяви. — В такъв случай оксиконтинът ще отиде директно в канализацията. Опасно е да държа подобни медикаменти в изолиран от света град като нашия.

— Не можеш да го направиш! — извика тя. — Имам лекарско предписание!

— Единственото предписание, с което трябва да се съобразяваш, е да не изоставяш хората, които най-добре познават този град, Андрея — изрече Големия Джим с меден глас. — Следвай това предписание и няма да имаш никакви проблеми.

— Джим, имам нужда от тези хапчета. — Тя долови хленча в гласа си (по същия начин говореше и майка ѝ през последните си години, които изкара прикована на легло) и се намрази заради безсилието си. — Просто не мога без тях!

— Знам — кимна той. — Бог те е натоварил с голямо бреме, не на всеки е съдено да изпитва такава болка. — „Да не споменаваме, че от сума ти време си наркоманка“ — помисли си той.

— Просто направи това, което е редно — каза Анди. Обрамчените му от тъмни кръгове очи изглеждаха тъжни и искрени. — Джим знае кое е най-доброто за града ни; винаги го е знаел. Нямаме нужда някой външен човек да ни се бърка в работата.

— Ако се съглася, ще получавам ли лекарствата?

Лицето на Анди се озари от усмивка.

— Естествено! Даже си мисля, че мога да ти увелича дозата. Да кажем със сто милиграма дневно? Как смяташ, няма ли да ти се отрази

добре? Изглеждаш ужасно измъчена.

— Да, мисля, че ще ми дойде добре — каза глухо тя и наведе глава. Не беше близвала никакъв алкохол — в това число и чаша вино — от абитуриентския си бал, когато ѝ бе прилошало, никога не бе пушила трева и беше виждала кокаин само по телевизията. Беше добър човек. И то наистина добър човек. И как се бе забъркала в това? Заради едно подхлъзване, докато отиваше да вземе пощата? Ако бе така, значи животът наистина беше несправедлив. И то ужасно несправедлив. — Но само с четирийсет милиграма. Мисля, че това ще бъде предостатъчно.

— Сигурна ли си? — попита Големия Джим.

Изобщо не бе сигурна, мамка му. Това беше най-гнусното от цялата работа.

— Добре, нека бъдат осемдесет — въздъхна и избърса сълзите си. След което добави шепнешком: — Това си е живо изнудване.

Рени обаче я чу. Протегна ръка към нея и Андрея инстинктивно потръпна, ала Големия Джим само пое нежно и внимателно дланта ѝ в своята.

— Не — каза. — Това би било грях от наша страна. Не те изнудваме, а ти помагаме. И единственото, което искаме в замяна, е ти също да ни помогнеш.

10.

Някой блъскаше по вратата.

Блъскаше толкова силно, че Сами се събуди, въпреки че бе изпушила половин джойнт и бе изпила три от бирите на Фил. Винаги гледаше да има поне два стека в хладилника и продължаваше да си мисли за тях като за „бирите на Фил“, макар че от април насам нямаше ни вест, ни кост от съпруга си. От време на време до ушите ѝ стигаха слухове, че се намирал все още в града, ала тя изобщо не ги взимаше насериозно. Ако наистина бе някъде наоколо, все щеше да го мерне поне веднъж през последните шест месеца, нали така? Все пак живееха в малко градче, където и да искаш, не можеш да се скриеш, както се пее в песента.

Онзи отново заблъска.

Сами се надигна рязко в леглото и се заслуша напрегнато в мрака. Литъл Уолтър можеше да ревне във всеки момент. Това обаче не се случи и тя си помисли: „Божичко, ами ако проклетото креватче се е счупило и го е затрупало? И сега той не може дори да...“

Тя отметна завивките и се изстреля към вратата. Блъсна се в стената вляво от нея, изохка и за малко да се строполи на пода. Проклетият мрак! Проклетата електрическа компания! Проклетият Фил, който бе изчезнал вдън земя, оставяйки я сам-самичка, без да има на кого да разчита, и то точно в момент, когато гадняри като Франк Делесепс я заплашваха и...

Бам!

Пръстите ѝ се стрелнаха по повърхността на скрина и напипаха фенерчето. Сами го включи и тъкмо се обръщаше наляво, към спалнята на Литъл Уолтър, когато отново се заблъска по вратата. Не идваше отляво, а отпред, откъм разхвърляната дневна. Някой стоеше пред външната врата на караваната. До слуха ѝ достигна приглушен смях. Които и да бяха среднощните ѝ посетители, определено се бяха почерпили.

Сами закрачи към вратата. Тениската, която използваше вместо пижама, се бе надиплила около закръглените ѝ бедра (откакто Фил бе

духнал от живота ѝ, беше качила малко килца — около двајсет и пет, не повече — ала бе твърдо решена да мине на диета и да се върне към формата си в гимназията, след като тази идиотщина с Купола приключеше). Тя отвори рязко вратата и присви очи.

Към лицето ѝ бяха насочени няколко фенерчета. В следващия миг Сами си даде сметка, че всъщност са четири на брой, и то доста мощни, съдейки по ослепителните светлинни снопове, които излъчваха. Хората, които ги държаха, отново се разсмяха. Смехът на единия от посетителите ѝ наподобяваше онова гърлено „нях-нях-нях“, което пълничкият Кърли от телевизионното шоу „Тримата смешници“ бе превърнал в своя запазена марка. Изведнъж ѝ просветна, че този смях ѝ е до болка познат от последните години в гимназията; просто нямаше как да сбърка грухтенето на онзи гадняр Мел Сиърлс.

— Вижте я само! — извика Мел. — Колко е загоряла, а пък си няма тъпкач!

Спътниците му отново се разсмяха. Сами заслони очите си с длан, ала без никакъв резултат; посетителите ѝ си оставаха смътни силуети в мрака. Смехът на един от тях обаче се различаваше от останалите; навярно в компанията имаше и жена и Сами си каза, че това е добър знак.

— Изключете тези фенерчета, преди да съм ослепяла! — кресна им тя. — И по-тихо, защото ще събудите бебето!

Думите ѝ предизвикаха нов изблик на смях, при това още по-оглушителен отпреди, но пък за сметка на това три от лъчите угаснаха. Тогава Сами насочи собственото си фенерче към натрапниците и не остана никак доволна от видяното: Франки Делесепс и Мел Сиърлс стояха от двете страни на Картър Тибодо и Джорджия Ру. Джорджия, която я бе сритала в гърдата и я бе нарекла „лесба“. Да, в компанията наистина имаше жена, ала присъствието на Ру не предвещаваше нищо добро.

Всички носеха значките си. И бяха доста почерпени.

— Какво искате? Много е късно.

— Искаме малко трева — каза Джорджия. — Знаем, че продаваш, така че дай да си купим малко.

— Искам да пафкам като розов параход, зареян във небесния компот — заяви Мел и се засмя: — Нях-нях-нях!

— Не ми е останала никаква трева — разпери ръце Сами.

— Глупости, бърлогата ти вони на трева от километри — изсумтя Картър. — Хайде, продай ни малко, не бъди такава кучка.

— Точно така — кимна Джорджия. Очите ѝ блестяха като сребърни на светлината от фенерчето на Сами. — Не се притеснявай от това, че сме ченгета.

При тези думи и четиримата се разсмяха толкова гръмко, че навярно бебето всеки момент щеше да ревне.

— Не! — отсече Сами и се опита да затвори вратата. Тибодо обаче я натисна с длан от другата страна и не ѝ позволи да го стори. Сами залитна назад, подхлъзна се на една от играчките на Литъл Уолтър и тупна по задник за втори път през този ден. Тениската ѝ се запретна над бедрата.

— Охо-о-о, розови бикини, да не очакваш някоя от приятелките си? — подхвърли Джорджия и всички отново избухнаха в смях. Фенерчетата, които бяха помръкнали, отново бяха включени и лъчите им я осветиха като сценични прожектори.

Сами смъкна надолу фланелката си толкова рязко, че за малко да я разкъса на врата. Изправи се неуверено, а през това време светлинните снопове танцуваха нагоре-надолу по тялото ѝ.

— Бъди добра домакиня и ни покани вътре — каза Франки и застана на вратата. — Благодаря ти много.

Той прекрачи прага и насочи фенерчето си към дневната.

— Каква кочина! — възкликна, докато оглеждаше помещението.

— Ти какво очакваш от една свиня? — подметна Джорджия и всички отново се разсмяха. — Ако бях на мястото на Фил, щях да се връщам от време на време, за да ти посритвам хубавичко задника! — Тя вдигна ръка във въздуха и Картър Тибодо докосна с юмрука си нейния.

— Той да не би още да се крие в сградата на радиото? — попита Мел. — Сигурно съвсем е параноясал там, докато чака идването на Исус...

— Не знам какво ис... — Вече не се чувстваше ядосана, а само изплашена. Подобни несвързани безсмислици се дрънкаха най-често след пушене на трева, смесена с „ангелски прах“^[1]. — Фил го няма!

Четиримата ѝ посетители се спогледаха и пак се засмяха. Идиотското „нях-нях-нях“ на Сиърлс се открояваше над смеха на останалите.

— Нямало го, бе! — изграчи Франки. — Духнал човекът!

— Духнал си под опашката и дим да го няма! — засмя се Картър и двамата „чукнаха“ юмруци.

Междувременно Джорджия бе награвила няколко книги с меки корици от най-горната лавица и в момента ги преглеждаше.

— Нора Робъртс? Сандра Браун? Стефани Майър? И ти ги четеш тия боклуци? Не знаеш ли, че шибаният Хари Потър е номер едно?

Тя вдигна книгите високо във въздуха, след което разпери театрално ръце и ги остави да тупнат на пода.

Бебето още не се беше събудило. Това си бе цяло чудо.

— Ако ви продам малко трева, ще си тръгнете ли? — попита Сами.

— Много ясно — отвърна Франки.

— Само по-живичко — добави Картър. — Утре трябва да ставаме рано. Ние отговаряме за еее-вааа-кууу-ааацията. Затова най-добре си размърдай тлъстия гъз.

— Почакайте тук.

Тя влезе в кухненското боксче и отвори хладилника. Вече беше топъл и скоро всичко щеше да се размрази и развали; само от мисълта за това ѝ идеше да се разреве. Протегна се и извади големия найлонов пакет с марихуана, който държеше вътре. Освен него имаше още три такива.

Понечи да се обърне и в същия миг усети как някой я сграбчва, а друг изтръгва пакета от ръцете ѝ.

— Само искам да проверя пак розовите ти гащички — прошепна Мел в ухото ѝ. — Да видя дали върху тях пише: „НЕДЕЛЯ“... — Той запретна тениската ѝ до кръста. — Не, май не пише.

— Стига! Престанете!

— Нях-нях-нях! — отново се изсмя Мел.

Очите ѝ бяха пронизани от заслепяващ лъч, ала въпреки това тя успя да разпознае тясното лице на Франки Делесепс.

— Днес ми се разкрещя — каза той. — И ме удари по ръчичката. И то само защото направих това. — Той се протегна и отново я сграбчи за гърдата.

Сами се изви назад и се опита да се изплъзне. Яркия лъч, който я заслепяваше, тутакси се насочи светкавично към тавана. В следващия

миг проряза мрака като светлинен меч и в главата ѝ избухна нетърпима болка. Беше я ударил с фенерчето.

— Ох! — простена тя. — Ох, заболя ме! СТИГА вече, моля ви!

— Глупости, не може да те е заболяло. Имаш късмет, че не те арестуваме за притежание на наркотици. Стой мирно, ако не искаш да получиш още един по тиквата.

— Абе, тая дрога нещо вони... — съобщи равнодушно Мел. Стоеше зад нея и продължаваше да държи краищата на тениската ѝ запретнати над кръста ѝ.

— Също като нея — изсумтя Джорджия.

— Значи ще трябва да я конфискуваме, кучко — изломоти Картър. — Съжалявам.

Франки отново сграбчи гърдата ѝ.

— Не мърдай — каза и стисна зърното ѝ. — Да не си посмяла да мръднеш. — Гласът му ставаше все по-дрезгав, а дишането му се учестяваше. Сами разбра накъде отиват нещата и затвори очи. „Само дано да не събудят бебето“ — помисли си. И да не вземат да ѝ направят нещо друго. Нещо по-лошо.

— Хайде! — подвикна Джорджия. — Покажете ѝ какво ѝ липсва, откакто Фил я заряза!

Франки посочи към дневната с фенерчето.

— Лягай на дивана. И гледай хубавичко да ги разтвориш.

— Не искаш ли първо да ѝ прочетеш правата? — попита Мел и се изсмя: — Нях-нях-нях!

Сами си каза, че ако още веднъж чуе този смях, главата ѝ буквално ще се сцеди на две. Обаче се подчини и тръгна към дивана с клюмнала глава и приведени рамене.

Докато минаваше покрай Картър, той я сграбчи и я завъртя рязко към себе си. После насочи лъча на фенерчето си към лицето си и се озъби в страшна гримаса.

— Ще разкажеш ли на някого за това, Сами?

— Н-н-не.

Зловещата маска кимна.

— Правилно. И бездруго никой няма да ти повярва. Никой, освен нас, естествено... Ще се наложи отново да те навестим и тогава вече наистина ще те скъсаме.

Франки я блъсна на дивана.

— Дайте ѝ да се разбере — извика възбудено Джорджия и насочи фенерчето си към Сами. — Дайте ѝ добър урок на тая лесба!

И тримата млади мъже ѝ се изредиха. Франки беше пръв и изръмжа: „Ще се научиш да си държиш устата затворена, освен когато ми го смучеш“, докато проникваше в нея.

Следващият беше Картър. Докато я обладаваше, Литъл Уолтър се събуди и заплака.

— Млъквай, лайненце, да не дойда да ти прочета правата! — кресна Мел Сиърлс и се закиска: — Нях-нях-нях.

---

[1] „Ангелски прах“ или фенциклидин — наркотично вещество с венозно приложение, синтезирано в САЩ през втората половина на XX век. — Б.пр. ↑

11.

Бе почти полунощ.

Линда Евърет лежеше на нейната половина от леглото и спеше дълбоко; бе преживяла адски изморителен ден, утре трябваше да става рано (заради „еее-вааа-кууу-ааацията“) и дори тревогите ѝ за Джанел не можаха да я задържат будна. Обаче въпреки изтощението не хъркаше, а по-скоро издаваше някакъв тих, наподобяващ мъркане звук.

Ръсти също бе имал не по-малко тежък ден, обаче не можеше да заспи, и то не защото се тревожеше за Джан. Беше убеден, че дъщеричката му ще се оправи и поне за известно време няма да има проблеми. Знаеше как да я предпази от следващи пристъпи, стига нещата да не се задълбочат, естествено. Дори болничните запаси от заронтин да свършеха, щеше да си набави нужните медикаменти от дрогерията на Сандърс.

Мислите, които не му даваха покой, кръжаха около доктор Хаскел. И Рори Динсмор, разбира се. В паметта му непрекъснато изплуваше разръфаната и окървавена очна ябълка на хлапето. И отекваха думите, с които Рон Хаскел се бе обърнал към Джини: „*Не съм умрял. Искан да кажеш заспал.*“

Сякаш бе искал да каже именно умрял.

Ръсти се завъртя на една страна, опитвайки се да прогони тези спомени, и когато най-сетне успя, на мястото им изникна бълнуването на Рори, че вече е Хелоуин. То автоматично бе последвано от писъка на дъщеря му: „*Всичко е заради Страшната тиква! Трябва да спрете Страшната тиква!*“

Дъщеря му бе получила пристъп, а момчето на Динсмор — куршум в окото и костица в мозъка. Какво ли означаваше това?

Нищо. Какво казваше шотландецът Дезмънд от сериала „Изгубени“? „Не взимай съвпадението за съдба?“

И навярно беше прав. Да, най-вероятно бе точно така. Сега обаче „Изгубени“ му се струваше застинал толкова далеч назад във времето, че шотландецът като нищо можеше да е казал: „Не вземай съдбата за съвпадение.“

Ръсти се завъртя на другата страна и в съзнанието му изпъкнаха черните букви от заглавието на извънредния брой на „Демократ“: **„В ПРЕГРАДАТА ЩЕ БЪДАТ ВЗРИВЕНИ ЕКСПЛОЗИВИ!“**.

Положението бе отчайващо. Поне за момента сънят явно бе недостижим и най-лошото нещо, което можеше да стори в подобна ситуация, бе да продължава да се опитва със зъби и нокти да се докопа до него.

На долния етаж имаше от прочутия портокалов сладкиш с боровинки на Линда; видя го на кухненския плот, когато се прибра. Хрумна му, че няма да е зле да седне на кухненската маса, да си отреже парче от него и да разгледа последния брой на „Американски семеен лекар“. И ако някоя статия за магарешката кашлица не го накара да заспи, значи нищо не е в състояние да му помогне.

Той се изправи — едър мъж, който вместо пижама носеше синя лекарска униформа, — и излезе на пръсти от спалнята, за да не събуди Линда.

На средата на стълбището ненадейно се спря и се заслуша в мрака.

Одри едва доловимо скимтеше. Звукът идваше от стаята на момичетата. Ръсти се приближи до вратата и я откряна внимателно. Златният ретривър, който изглеждаше като сянка между леглата на децата, вдигна глава към него и отново изскимтя.

Джуди лежеше на една страна, пъхнала ръчичка под бузата си, и дишаше бавно и спокойно. При Джанин положението бе съвсем различно. Момиченцето се въртеше трескаво в кревата, като отмяташе завивките и говореше насън. Ръсти прекрачи кучето и приседна на ръба на леглото, точно под плаката на най-новите любимци на Джанин — поредната момчешка попгрупа.

Детето сънуваше. И, съдейки по измъченото му изражение, сънят изобщо не бе хубав. Приглушеното й бълнуване звучеше като отчаяно възражение срещу нещо... Ръсти се опита да различи отделните думи, ала дъщеря му замлъкна, преди да е успял да разбере каквото и да било.

Одри отново изскимтя.

Нощничката на Джан бе измачкана. Ръсти я приглади, оправи завивките и отметна влажната косица на момиченцето от челото му. Очите й се въртяха трескаво под клепачите, обаче той не забелязваше

ните признаци на гърчове, нито потрепване на пръстите, нито характерното примлясване на устните. По-скоро повърхностен, REM-сън, отколкото пристъп, което повдигаше любопитния въпрос могат ли кучетата да надушват кошмарите.

Ръсти се наведе и целуна Джан по бузата. Когато го направи, очите ѝ се отвориха, обаче той не бе съвсем сигурен дали го виждат. Това можеше да е симптом на начална епилепсия — така наречените *petit mal* или „малки припадъци“, но, честно казано, не му се вярваше. Виж, скимтенето на ретривъра беше нещо, което не можеше да отрече.

— Заспивай, миличка — прошепна ѝ Ръсти.

— Той има златна бейзболна топка, тате.

— Знам, миличка, заспивай сега.

— Това е лоша топка, тате.

— Не е така. Бейзболните топки са добри, особено златните.

— Ох... — въздъхна момиченцето.

— Заспивай.

— Добре, тате.

Тя се завъртя на другата страна и затвори очи. Намести се набързо под завивките и се успокои. Одри, която лежеше на пода с вирната глава, ги наблюдаваше внимателно, след което зарови муцуна под лапите си и също заспа.

Ръсти поседя известно време на ръба на леглото, заслушан в дишането на дъщеря си, като не спираше да си повтаря, че всъщност няма от какво да се притеснява, че хората често говорят насън и в това нямаше нищо стряскащо. Каза си, че всичко е наред — само един поглед към спящото куче бе достатъчен, за да го потвърди, ала в потискащия среднощен мрак не бе никак лесно да си оптимист. Когато оставаха дълги часове до изгрева, лошите мисли лесно се сдобиваха с плът и тръгваха да бродят в тъмнината. Мъртвилото на нощта ги превръщаше в ходещи мъртъвци.

Накрая реши, че не иска от знаменития портокалов сладкиш с боровинки на Линда. Единственото, за което копнееше в момента, бе да се гушне до приятно затопленото тяло на жена си. Преди да напусне стаята, той погали коприненогладката глава на Одри.

— Стой нащрек, момичето ми — прошепна в мрака. Ретривърът отвори големите си очи и погледите им се срещнаха.

„Златен ретривър — премина през ума му. И веднага след това:
— Златна бейзболна топка. Лоша топка.“

Тази нощ, въпреки наскоро откритото от момичетата желание за лично пространство (явно порастваха), Ръсти остави вратата на стаята им отворена.

12.

Когато Големия Джим се прибра, завари Лестър Когинс да седи на стъпалата пред верандата му. И не само седеше, ами и четеше Библията, като си светеше с фенерче. Поведението му обаче не изпълни Рени с набожно смирение, а точно обратното — само задълбочи лошото му настроение, в което се намираше.

— Господ да те благослови, Джим — каза Когинс и се изправи. Рени му подаде ръка и пасторът я разтърси трескаво с потната си длан.

— Бог да благослови и теб — отвърна енергично Големия Джим.

Най-накрая Когинс пусна ръката му и заговори:

— Тук съм, защото получих откровение, Джим. Снощи се чувствах дълбоко угрижен, ето защо се обърнах със смирена молитва към Господ да ми го даде... и днес следобед го получих. Всемогъщият Бог ми проговори — едновременно чрез Светото писание и чрез невръстното момче.

— Хлапето на Динсмор?

Когинс целуна звучно събраните си като за молитва длани и ги вдигна към небето.

— Същото. Рори Динсмор. Нека Господ се грижи добре за него във вечността!

— Сигурен съм, че точно в тази минута обядва на една трапеза с Исус — заяви машинално Рени, докато разглеждаше изпитателно преподобния на светлината от собственото му фенерче. Видяното никак не му хареса. Въпреки че нощта бе доста прохладна, по кожата на Когинс бе избила пот. Очите му бяха широко отворени — направо ококорени — и щедро показваха бялото около ирисите. Несресаната му коса бе на мазни фъндъци. С две думи, изглеждаше като човек, на когото са му стопили лагерите.

„Това не е никак на добре“ — угрижи се Големия Джим.

— Да — кимна ентузиазирано пасторът. — И аз съм сигурен в същото. Угощава се на божията трапеза... В любящите обятия на Господа наш...

Големия Джим си помисли, че е малко трудно да се храниш, докато някой те прегръща, обаче реши да си замълчи.

— И въпреки всичко смъртта му не беше напразна, Джим — продължи Когинс. — Това дойдох да ти кажа.

— Ще ми го кажеш вътре — прекъсна го Рени и преди свещеникът да смогне да каже нещо, попита: — Виждал ли си сина ми?

— Младши? Не.

— Откога си тук? — поинтересува се Големия Джим, докато щракваше ключа за осветлението в антрето и благодареше мислено на работещия си генератор.

— От час. Или петдесетина минути. Седях на стълбите... четях... молах се... и медитирах.

Рени се зачуди дали някой го е видял, обаче не повдигна въпроса. Посетителят му и бездруго бе разстроен, и така само щеше да го разстрои още повече.

— Да отидем в кабинета ми — предложи домакинът и се затътри бавно напред с клюмнала глава. Отзад изглеждаше като мечка, облечена в човешки дрехи — стара и тромава, но въпреки всичко смъртоносно опасна.

13.

В допълнение към картината, изобразяваща Проповедта на Исус на планината, зад която бе скрит сейфът на Рени, стените на кабинета бяха отрупани с множество свидетелства за извършените от него дела в полза на обществото. Имаше рамкирана снимка, на която се виждаше как Големия Джим се ръкува със Сара Пейлин, както и друга, където бе в компанията на големия номер три Дейл Ърнхард, когато състезателят бе учредил детски благотворителен фонд на ежегодните си ралита. Тук висеше дори фотография с голфмилионера Тайгър Удс, на която той изглеждаше като изключително миловидно и симпатично „негърче“, както би се изразил Рени.

В пълен контраст с щедро украсените стени, на масивното му писалище се мъдреше само един сувенир — позлатена топка за бейзбол върху постамент от прозрачна пластмаса. Под нея се виждаше посвещение с автограф: „На Джим Рени, с благодарности за помощта за провеждането на благотворителния турнир по софтбоул на Западен Мейн през 2007 година!“ Подписът гласеше: „Бил «Спейсман» Лий.“^[1]

Докато се разполагаше в комфортното си кресло с висока облегалка, Големия Джим се пресегна, взе топката от постамента ѝ и започна да си я подхвърля. Това винаги му действаше успокояващо, особено когато бе изнервен — топката бе приятно тежка и хладна, а стилизираните ѝ златни шевове нежно гъделичкаха дланите му. Понякога Големия Джим се чудеше какво ли би било да си има бейзболна топка от чисто злато. Истинска златна топка... Е, да свърши веднъж тази досадна история с Купола, и щеше да си направи подобен подарък. Заслужаваше го.

Когинс седна от другата страна на бюрото, на стола на клиентите. Обикновено там седаха онези, които идваха при Рени с някаква молба. Големия Джим искаше пасторът да седи точно там, докато разговарят. Очите на преподобния се движеха наляво-надясно като очите на човек, който наблюдава мач по тенис. Или махало на хипнотизатор.

— Кажи сега за какво става въпрос, Лестър. Просвети ме. Но гледай да си кратък, нали ще можеш? Умирам за сън. Утре имам да върша хиляда неща.

— Ще се помолиш ли преди това с мене, Джим?

Рени се усмихна. Усмивката му беше от свирепите, макар и да не бе от онези, които целяха да всеят ужас в отсрещната страна. Или поне засега...

— Защо не ме осветлиш за случилото се преди това? Искам да знам за какво ще се моля, преди да коленича пред Бога...

В крайна сметка Лестър така и не спази изискването да бъде кратък, но и Големия Джим съвсем забрави за това. Слушаше госта си с нарастващо безпокойство, което граничеше с потрес. Разказът на пастора бе хаотичен и изпълнен с библейски цитати, ала същината му бе недвусмислена — Когинс си бе втъпил, че „дребното им бизнесче“ е оскърбило Господ Бог до такава степен, че да стовари наказание върху града им, изолирайки го от света с огромен стъклен похлупак. Лестър се молел за просветление какво да стори занапред, самобичувал се (Рени горещо се надяваше това да е само метафора) и накрая Господ му посочил някакъв библейски стих, където се говорело за поразяване свише с лудост, слепота, вцепеняване на сърцето...

— Бог ми каза, че ще ми изпроводи знамение и...

— Изпроводи? — повдигна вежди Големия Джим.

Свещеникът не му обърна внимание и продължи, потейки се като болен от малария. Очите му не се откъсваха от позлатената топка за бейзбол. Наляво... и надясно. Наляво... и надясно.

— Чувствах се по същия начин, както когато бях тийнейджър и свършвах в леглото...

— Лес, предпочитам да ми спестиш тези подробности...

— Господ ми каза, че ще ми покаже слепота, но не моята слепота. И ето че този следобед, на онзи парцел... Той го направи! Нали?

— Предполагам, че случилото се може да бъде интерпретирано и по този начин...

— Не! — извика Когинс и скочи на крака. Започна да обикаля в кръг, като продължаваше да държи Библията в едната си ръка. Пръстите на другата се бяха впили в косата му. — Господ ми каза, че

щом видя този знак, значи трябва да разкажа на паството си с какво точно се занимаваш...

— Само аз ли? — попита Големия Джим. В гласа му не се долавяше никаква заплаха; точно обратното, звучеше странно успокояващо. Топката обаче увеличи бързината, с която подскачаше между дланите му. *Туп. Туп. Туп.* От лявата към дясната и от дясната към лявата. Макар и месести, ръцете му все още бяха силни и твърди.

— Не — отвърна пасторът. Или по-скоро изстена. Вече крачеше по-бързо и не гледаше в топката. Размахваше яростно Библията, а пръстите на другата му ръка сякаш искаха да изтръгнат косата му от корените. Понякога правеше същото и от амвона, когато се вживееше в проповедта си. Рени обаче си каза, че докато в църквата това изглежда в реда на нещата, тук, в собствения му кабинет, е адски дразнещо. — Всички сме вътре — и ти, и аз, и Роджър Килиън, и братята Бауи, и... — Той понижи глас: — И онзи другият... Готвачът. Мисля, че този човек е луд. И дори да не е бил откачен миналата пролет, когато започнахме, вече със сигурност му се е разхлопала дъската...

„Присмял се хърбел на щърбел“ — помисли си Големия Джим.

— Всички сме в купа, но именно двамата с теб трябва да признаем пред хората грешката си, Джим. Това ми каза нашият Господ Бог. Това е бил смисълът на знамението — смисълът на слепотата, — и точно заради това си отиде и клетото момче. Затова трябва да си признаем и да изгорим този Сатанински хамбар зад църквата. Едва тогава Господ Бог ще ни остави да вървим свободни по пътя си.

— Щом толкова искаш, тръгвай по този път, Лестър — подхвърли Рени. — Но не забравяй, че отвежда директно към щатския затвор „Шоушенк“.

— Готов съм да приема наказанието, което Господ Бог ми е отредил. И ще приема участието си с най-голяма радост.

— Ами аз? Ами Анди Сандърс? Ами Братята Бауи? Ами Роджър Килиън? Ако не се лъжа, той май има девет деца, за които да се грижи! Ами ако ние не искаме да приемем тази участ, Лестър?

— Не мога да сторя нищо по въпроса — въздъхна пасторът и започна да нанася удари по раменете си с Библията, която държеше. Първо по лявото, а после по дясното рамо. Големия Джим се улови, че несъзнателно е синхронизирал подхвърлянето на позлатената топка с ударите на свещеника. *Туп... шляп! Туп... шляп!* — Жалко за дечицата

на Килиън, естествено, ала... „Изход“, двайсета глава, пети стих: „Защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, и въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят“. Трябва да се съобразяваме с това. Трябва да изрежем тази гнойна язва, колкото и да ни боли, и да поправим грешката си. Което значи да си признаем греховете и да се очистим от тях. Да се пречистим с огън.

Рени спря да подхвърля бейзболната си топка и вдигна ръка.

— Чакай, чакай малко. Я се замисли над това, което ми казваш. В спокойни времена този град разчита на мен — и на теб, разбира се, — но в кризисни моменти като сегашния направо има крещяща нужда от нас. — Той рязко се изправи и избута креслото си назад. Бе ужасно уморен след дългия и кошмарен ден, спеше му се, а ето че трябваше да търпи това. Усещаше как започва да се ядосва.

— Всички ние съгрешихме — продължи да натяква Когинс, без да спира да се налага с Библията. Сякаш това, което правеше със Светото писание, бе много богоугодно...

— Напротив, спасихме хиляди деца от гладна смърт в Африка, Лес. Платихме за лечението на дяволските им болести. Построихме ти нова църква и ти подарихме най-мощната християнска радиостанция в целия североизток...

— И напълнихме добре джобовете си, не го забравяй! — кресна Когинс и се удари право в лицето с тежката книга, която държеше. От едната му ноздра потече кръв.

— Натъпкахме ги с мръсни пари от дрога! — Пасторът отново се удари. — А Радиото на Исус се управлява от безумеца, който приготвя отровата, вливаща се във вените на нашите деца!

— Доколкото знам, повечето предпочитат да я пушат...

— Това шегичка ли беше?

Големия Джим заобиколи бюрото си. Слепоочията му пулсираха и лицето му започваше да аленее. Въпреки това обаче направи още един опит да успокои събеседника си:

— Лестър, градът се нуждае от водач като мен. Ако се раздрънкаш, вече няма да мога да помагам на хората. Не че някой ще ти повярва...

— Всички ще ми повярват! — извика Когинс. — Щом видят дяволската работилница, която ти позволих да направиш зад

собствената ми църква, всички ще повярват! И, Джим, не разбираш ли... след като грехът бъде изваден на показ... след като гнойната язва бъде изрязана... Господ Бог ще вдигне стените на невидимия ни затвор! Кризисната ситуация ще свърши! И хората вече няма да имат нужда от теб!

— Винаги ще имат нужда от мен! — избухна Джеймс П. Рени и замахна с ръката, в която държеше сувенирната бейзболна топка.

Ударът счепи кожата на лявото слепоочие на Лестър, който тъкмо се обръщаше към Големия Джим. Бликна кръв. Лявото око на пастора проблесна смаяно досами зейналата грозна рана. Той залитна напред с протегнати ръце и страниците на Библията прошумоляха като шушукаща клюкарска уста. Лявото рамо на Когинс вече бе цялото в кръв.

— Не, не това е волята на нашия Господ Бо...

— Моята воля обаче е такава, предателска гнидо — отсече Рени и отново замахна. Този път топката се вряза в челото на преподобния, точно между очите. Ударът беше толкова силен, че Големия Джим усети как ръката му изтръпва чак до рамото. Когинс се заклатушка, а Библията в ръцете му се залюля. Сякаш се мъчеше да каже нещо.

Рени отпусна ръката с топката до тялото си. Рамото му пулсираше. Кръвта вече капеше по килима, обаче напук на всичко тъпото копеле продължаваше да стои на краката си; тътрузеше се напред, опитваше се да говори и пръскаше навсякъде алени капки.

Най-накрая Когинс се блъсна в писалището, като изцапа с кръв куп листчета за напомняне, и се плъзна покрай него. Големия Джим се опита да вдигне позлатената топка за един последен удар, ала не можа.

„Знаех си, че един ден ще си платя с лихвите за тласкането на гюле в гимназията...” — помисли си той.

После обаче прехвърли топката в лявата си ръка и замахна странично. Долната челюст на Лестър изхрущя и кървави капчици опръскаха лампата над главата му.

— Гъх! — простена преподобният. Все още се мъчеше да заобиколи бюрото. Междувременно Големия Джим отстъпи назад към централната му част.

— Тате?

Младши стоеше на прага с ококорени очи и зяпнала уста.

— Гъх! — изхриптя Когинс и вдигна немощно Библията. — Гъх... Гъх... Гъ-Господи!

— Не стой там, а ми помогни! — изрева Рени на сина си.

Пасторът се затътри към младия мъж, като размахваше Библията пред себе си подобно на ветрило. Пуловерът му бе подгизнал, панталоните му приличаха на мръсни дрипи, а лицето му почти не се виждаше под кървавата пелена.

Младши се втурна да го посрещне. Миг преди Лестър да се строполи на земята, той го сграбчи и го задържа в изправено положение.

— Хванах ви, пастор Когинс... държа ви здраво, не се тревожете!

След тези думи Младши склучи пръсти около лепнещата от кръвта шия на свещеника и започна да го души.

---

[1] Легендарен американски бейзболист, играл за „Бостън Ред Сокс“ и „Монреал Експос“. — Б.пр. ↑

14.

Пет безкрайни минути по-късно.

Големия Джим седеше в креслото си — беше се разплул в креслото си — с разхлабена вратовръзка (бе я сложил специално за събранието) и разкопчана риза. Дясната му ръка усърдно масажираше лявата му гръд. Сърцето му все още биеше учестено и неритмично, но поне не показваше признаци на приближаваща криза.

Синът му бе излязъл от кабинета. Отначало Рени предположи, че е отишъл да извика Рандолф, което щеше да е грешка, ала така и не можа да го спре, понеже бе останал без дъх. После обаче Младши се върна — съвсем сам, — помъкнал брезентовото платнище от задната част на караваната. Разпъна го делово на пода, сякаш го правеше за хиляден път, и Големия Джим се зачуди откъде ли синът му е придобил тези навици. „Сигурно от онези долнопробни филми, които гледат напоследък“ — каза си, докато разтриваше гръдните мускули, които някога бяха толкова твърди и стегнати.

— Ще ти помогна — изхъхри, макар и да знаеше, че няма да може.

— По-добре си почини, докато дишането ти се оправи. — Синът му, който беше коленичил на пода, му хвърли мрачен поглед. В очите му сякаш се долавяше любов — Големия Джим силно се надяваше това да е именно любов, — ала сякаш имаше и нещо друго.

„Хванах ви, пастор Когинс“. Дали не бе това?

Междувременно Младши търкулна Лестър върху брезента. Той изшумоля. Младши огледа трупа, претърколи го още веднъж и го покри с края на платнището. То бе зелено на цвят. Големия Джим го беше купил от магазина на Бърпи. На разпродажба. Спомни си как Тоби Манинг бе възкликнал: „Направо без пари взимате това, господин Рени.“

— Библията — изхриптя възрастният мъж. Вече се чувстваше малко по-добре. Слава Богу, пулсът му се бе забавил. Откъде да знае, че след като мине петдесетака, положението ще стане толкова

сериозно? „Трябва да започна да тренирам. Да се върна във форма. Бог ни дава само едно тяло.“

— Да, добре, правилно — измърмори Младши. Сграбчи окървавената Библия, бутна я между краката на Когинс и започна да увива платнището около тялото му.

— Той нахълта при мен, синко. Беше обезумял.

— Добре. — Младши изобщо не се интересуваше от това. Искаше само да увие добре трупа... и толкова.

— Работата беше на живот и смърт. Или той, или аз... Ще трябва да го... — Сърцето му отново запърха като подплашено врабче. Джим се закашля и се удари няколко пъти по гърдите. — Ще трябва да го закараш до Църквата на Христа Изкупителя. Когато го открият, има един човек, дете... — Мислеше си за Готвача, ала идеята да го посвети в това май не беше от най-добрите. Все пак Буши знаеше туй-онуй... Естествено, току-виж оказал съпротива при ареста и тогава нямаше да го задържат жив, обаче въпреки това...

— Сецам се за едно по-добро място — заяви Младши. Беше съвсем спокоен. — И ако намекаваш да го лепнем на някого, имам по-добра идея.

— Кого предлагаш?

— Шибаният Дейл Барбара.

— Знаеш, че не ми харесва да говориш така!

Младши го гледаше с пламнали от омраза очи.

— Шибаният Дейл Барбара! — повтори той.

— Как?

— Още не знам. Но по-добре измий хубавичко тая златна топка, ако смяташ да я задържиш. И изхвърли тия листчета...

Големия Джим се изправи на крака. Вече се чувстваше далеч по-добре.

— Ти си много добър син, Младши. Да помогнеш на баща си по такъв начин...

— Щом казваш — вдигна рамене младият мъж. В момента върху килима се виждаше нещо като огромно зелено ролце. С крака, които стърчаха от единия му край. Младши се опита да ги скрие под платнището, но не можа. — Ще ми трябва малко тиксо.

— След като няма да го откараш в църквата, къде ще го...

— Това не е важно — отвърна Младши. — Важното е, че мястото е сигурно. Ще го оставя там, докато не измислим как да натопим Барбара за смъртта му.

— Да видим какво ще стане утре и ще решим.

Младши го изгледа с едва прикрито презрение и Големия Джим си даде сметка, че синът му за първи път го гледа така. Изведнъж го осени, че Младши вече има голяма власт над него. Но едва ли собственият му син би го...

— Трябва да заровим килима. Добре, че не е онзи предишният, който покриваше целия под — отбеляза младият мъж, след което вдигна пастора и го понесе към коридора. Няколко минути по-късно Рени дочу изръмжаването на двигателя на караваната.

Големия Джим се замисли за позлатената бейзболна топка. „Трябва да се отърва и от нея“ — помисли си и в същия миг отхвърли тази мисъл. Та това бе безценна вещ, на която бе съдено да се превърне в семейна реликва!

А и каква опасност криеше? Нима би могла да го застраши по някакъв начин, ако я почистеше добре?

Когато след около час Младши се върна в кабинета, позлатената топка за бейзбол отново сияеше върху постаментата си от прозрачна пластмаса.

ПОД ЗАПЛАХА ОТ РАКЕТЕН ОБСТРЕЛ

1.

— ВНИМАНИЕ! ГОВОРИ ПОЛИЦИЯТА НА ЧЕСТЪРС МИЛ! РАЙОНЪТ ПОДЛЕЖИ НА НЕЗАБАВНА ЕВАКУАЦИЯ! АКО МЕ ЧУВАТЕ, ТРЪГНЕТЕ КЪМ МЕН! РАЙОНЪТ ПОДЛЕЖИ НА НЕЗАБАВНА ЕВАКУАЦИЯ!

Сепнати от гръмкия кънтеж на мегафона, Търстън Маршал и Каролин Стърджис се надигнаха рязко в леглото и се спогледаха смаяно. И двамата бяха преподаватели в бостънския колеж „Емерсън“ — Търстън бе професор по английска литература (и гост-редактор на последния брой на известното литературно списание „Плаушеърс“), а Каролин — докторантка в същата катедра.

Бяха любовници от шест месеца и тръпката помежду им още беше силна. В момента се намираха в малката хижа на Търстън близо до езерото Честър между Битч Роуд и река Престил. Бяха дошли тук, за да се полюбуват на „есенната флора“, ала от петък следобед се занимаваха само с онзи вид растителност, която покрива венериния хълм. В хижата нямаше телевизор, понеже Маршал ненавиждаше телевизията; за сметка на това имаше радио, ала така и не го включиха. Беше понеделник, два̀сет и девети октомври, а часът бе точно осем и трийсет сутринта. И никой от двамата нямаше и най-бегла представа, че нещо не е наред, докато не чуа бумтящия от мегафона глас.

— ВНИМАНИЕ! ГОВОРИ ПОЛИЦИЯТА НА ЧЕСТЪРС МИЛ! РАЙОНЪТ... — думите ехтяха още по-силно. Източникът им определено се приближаваше.

— Търстън! Тревата! Къде остави тревата?

— Не се тревожи — помъчи се да я успокои Маршал, макар че треперещият му глас показваше, че сам не може да последва съвета си. Той беше висок, мършав мъж със започнала да се прошарва коса, която обикновено връзваше на опашка. Сега косата му падаше свободно и стигаше почти до раменете. Беше на шейсет, а Каролин — на два̀сет и три. — По това време на годината хижите са необитаеми и ченгетата просто ще ни подминат и ще продължат към Битч Ро...

Тя го перна по рамото.

— Колата ни е на алеята! Ще я видят!

Лицето му изведнъж посърна.

— ... ПОДЛЕЖИ НА НЕЗАБАВНА ЕВАКУАЦИЯ! АКО МЕ ЧУВАТЕ, ТРЪГНЕТЕ КЪМ МЕН! ВНИМАНИЕ! ВНИМАНИЕ!

Гласът вече кънтеше съвсем наблизко. Търстън чуваше и други усиленни гласове — явно имаше и други ченгета с мегафони, но първият се открояваше над всички останали.

— РАЙОНЪТ ПОДЛЕЖИ НА НЕЗАБАВНА ЕВАКУА... — Внезапна пауза. — ЕХО, ВИЕ В ХИЖАТА! ИЗЛЕЗТЕ НАВЪН! ВЕДНАГА!

Ох, това бе истински кошмар!

— Къде е тревата? — изсъска Каролин отново.

Беше я оставил в другата стая. В найлоново пакетче, което вече бе наполовина празно, до чинията със снощните сиренца и крекери. Ако някой влезеше, това щеше да е първото нещо, което щеше да се изпречи пред очите му.

— ГОВОРИ ПОЛИЦИЯТА! НЯМА НИКАКВО ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ! РАЙОНЪТ ПОДЛЕЖИ НА НЕЗАБАВНА ЕВАКУАЦИЯ! АКО СТЕ ВЪТРЕ, ИЗЛЕЗТЕ, ПРЕДИ ДА СМЕ ВИ ИЗМЪКНАЛИ СЪС СИЛА!

„Свине — помисли си професорът. — *Тъпи селски свине с тъпи селски кратуни.*“ Той скочи от леглото и се втурна към съседната стая. Косата му се развяваше, а мускулите на мършавите му бедра се свиваха ритмично.

Дядо му бе издигнал хижата след края на Втората световна война. Постройката имаше само две стаи — голяма спалня с изглед към езерото и хол, изпълняващ функциите и на кухня. Токът се осигуряваше от стар генератор „Хенске“, който Търстън бе изключил, преди да си легнат — дрезгавото му бучене изобщо не предразполагаше към романтика. Виж, огънят бе съвсем друго нещо — бяха го запалили снощи, и то не защото им бе студено, а само заради романтичната атмосфера, — и въгленчета все още проблясваха в камината.

„*Може би съм се объркал, май я прибрах в чантата си... Дано да съм я прибрал...*“

За съжаление не бе станало така. Дрогата си бе там, точно до остатъците от сиренето „Бри“, което бяха похапнали малко преди

снощния сексмаратон.

Търстън се устреми натам и в същия миг някой похлопа на вратата. Не, не похлопа, а направо заблъска по нея.

— Минутка! — извика професорът с изненадващо любезен глас. Каролин стоеше на прага на спалнята, загърнала се с чаршаф, ала той въобще не я забелязваше. В съзнанието му — което все още търпеше някои от страничните ефекти от марихуаната и по-специално засиленото чувство на параноя — изригна вулкан от несвързани мисли: уволнение от колежа, „полицията на мисълта“ от романа на Оруел „1984“, уволнение от колежа, отвратената реакция на трите му деца (от две бивши съпруги) и естествено, уволнение от колежа. — Само минутка, обличам се и идв...

Обаче вратата се отвори с трясък и в нарушение на поне девет различни права, гарантирани от Конституцията, в хижата нахълтаха двама млади мъже. Единият държеше мегафон в ръката си. И двамата носеха дънки и сини ризи. Дънките изобщо не притесняваха Търстън, ала ризите... на раменете им имаше пагони, а на гърдите се виждаха значки.

„Мамка му, само ченгета ни липсваха сега!“ — помисли си вцепенено той.

— Махайте се оттук! — изкрещя Каролин.

— Виж ги само, Младши — засмя се Франки Делесепс. — Красавицата и Курваря.

Търстън грабна пакетчето, скри го зад гърба си и го пусна в умивалника.

Междувременно Младши не изпускаше от поглед движенията му и очите му се спряха на мъжествеността на професора.

— Това сигурно е най-тънката и дълга пишка, която съм виждал! — възкликна той. Изглеждаше уморен (все пак беше спал само два часа), обаче се чувстваше в страхотна форма, изпълнен с енергия и свеж като магданоз. И — най-важното — нито следа от проклетото главоболие!

Полицейската работа много му харесваше.

— Разкарайте се ОТТУК! — кресна отново Каролин.

— По-добре си затвори устичката, сладурано, и си сложи някакви дрешки. Всички от тази част на града трябва незабавно да бъдат евакуирани.

— Това е частна собственост! НАПУСНЕТЕ ВЕДНАГА!

Досега Франки се хилеше, ала сега усмивката му се изпари. Той премина с бързи крачки покрай хърбавия гол мъж, който стоеше до умивалника (или по-точно трепереше до умивалника), и сграбчи Каролин за раменете.

— Не ми говори така, сладурче, разбра ли? — изръмжа и хубавичко я разтърси. — В момента се опитвам да спася задника ти от изпържване. Ти и твоят прия...

— Разкарай ръцете си от мен! Ще отидеш в затвора за това! Баща ми е адвокат! — Тя се опита да го зашлеви, обаче Франки (който никога не бе имал проблеми с ранното ставане) на мига улови ръката ѝ и я изви назад. Каролин изпищя и чаршафът ѝ падна на земята.

— Уха! Какъв балкон само! — подхвърли Младши на треперещия Търстън Маршал. — Успяваш ли да клатиш подобаващо всичко това, старче?

— Хайде, обличайте се и двамата! — плесна с ръце Франки. — Не знам колко сте тъпи, но явно сте много тъпи, след като сте още тук. Не знаете ли, че... — Той замлъкна. Погледът му се стрелна от лицето на жената към лицето на мъжа и обратно. И двамата изглеждаха еднакво ужасени. И еднакво смаяни.

— Младши! — извика той.

— Какво?

— Цицораната и старчокът и идея си нямат какво става.

— Не смейте да ме наричате с подобни сексистки...

Младши вдигна длани във въздуха.

— Госпожице, облечете се най-накрая. Трябва да напуснете това място. Военновъздушните сили на САЩ ще изстрелят крилата ракета към тази част на града след... — той погледна часовника си — ... след по-малко от пет часа.

— Вие нормални ли сте?

Младши въздъхна тежко, ала реши да продължи. Струваше му се, че вече разбира далеч по-добре същността на полицейската работа. Както и преди, смяташе я за страхотна, ала понякога хората бяха толкова глупави...

— Ако рикошира, ще чуете само оглушителен тътен — обясни той. — Може и да изцапате гащите (ако ги имате), ала поне няма да ви нарани. Проникне ли вътре обаче, моментално ще ви изпържи, понеже

хем ще е наистина огромна, хем и вие ще се намирате на по-малко от три километра от точката на удара.

— От какво ще рикошира, тъпако? — попита Търстън. Тъй като тревата вече беше в мивката, той използва едната си ръка, за да прикрие гениталиите си... или поне се опита; инструментът му наистина бе необичайно дълъг и тънък.

— От Купола — отвърна Франки. — Не ми допада езикът ви. — Той направи крачка напред и заби юмрука си в корема на преподавателя. Маршал нададе дрезгав стон, преви се, залитна, почти запази равновесие и точно в този миг рухна на колене и избълва някаква слuzеста бяла субстанция, която приличаше на овесена каша и все още миришеше на сирене „Бри“.

Каролин потърка подутата си китка.

— Ще отидете в затвора за това — закани се тя на Младши с приглушен, треперещ глас. — Буш и Чейни вече ги няма. Това вече не са ви Съединените севернокорейски щати!

— Знам — отвърна Младши с изненадващо спокойствие за човек, който не би имал нищо против това да удуши още някого; все пак малкото отровно гущерче, пълзящо из мозъка му, си мислеше, че още едно убийство би било чудесен старт на деня.

Но не. Не. Трябваше да изпълни задачата, която му бе възложена във връзка с евакуацията. Беше положил клетвата на честта или каквото беше там.

— Знам — повтори. — Но това, което вие, двамата тъпаци, не загрявате, е, че вече не сте в Съединените американски щати. Сега се намирате в Честърското кралство и ако не се държите прилично, ще свършите в Честърската тъмница. Мога да ви го гарантирам. И то без телефонни обаждания, без адвокати и без съдебен процес. Опитваме се да спасим шибаните ви животи. Толкова ли сте тъпи, че не го зацепвате?

Потресена от чутото, Каролин го наблюдаваше с разширени от изумление очи. Търстън се опита да се надигне, ала не успя и запълзя по пода към нея. Франки му „помогна“ да стигне по-бързо с един шут в задника. Професорът извика от болка и изненада.

— Това е, защото ни мотааете, дядка! — заяви му Франки. — Оценявам вкуса ти за мацки, обаче имаме сума ти неща за вършене.

Младши изгледа жената. Имаше страхотни устни. Като на Анджелина Джоли. Както се казваше, с тях като нищо можеше да изсмуче хрома от автомобилната броня.

— Ако не може да се облече сам, ти му помогни. Трябва да проверим още четири хижи и когато се върнем, гледайте да сте се качили във волвото си и да сте потеглили към града.

— Нищо не разбирам! — простена Каролин.

— Не съм изненадан — отвърна Франки и побутна пакетчето с марихуана в мивката. — Не знаете ли, че от това се затъпява?

Тя заплака.

— Не се тревожи — смигна ѝ той. — Конфискувам я и ще видиш как до два-три дни отново ще поумнееш.

— Не ни прочетохте правата... — проплака тя.

Младши я изгледа изненадано. После се засмя.

— Имате правото да се пръждосате оттук и да си затваряте устата, доволна ли си? Във възникналата ситуация нямате други права. Ясно ли е?

Междувременно Франки разглеждаше задълбочено конфискуваната дрога.

— Младши... — обърна се той към партньора си. — Та тук почти няма семенца... Изглежда ми суперкачествена.

Търстън най-накрая достигна Каролин. Надигна се от пода и се изпърдя шумно. Младши и Франки се спогледаха. Помъчиха се да потиснат кикота си — все пак бяха полицаи по време на дежурство — и не успяха. И двамата избухнаха в смях почти едновременно.

— Чарли тромбона пак наду сифона! — възкликна Франки и плесна с ръка вдигнатата длан на Младши.

Търстън и Каролин стояха на прага на спалнята и се опитваха да прикрийт взаимно голотата си със скована прегръдка. Озадачените им погледи бяха приковани в хилещите се натрапници, а някъде в далечината като в кошмарен сън все още ехтяха мегафони със съобщението, че районът се евакуира. Гръмките гласове заглъхваха в посока към Битч Роуд.

— Щом се върнем, искам колата ви да я няма — заяви Младши. — В противен случай ще ви разкатаем фамилията.

С тези думи двамата млади мъже напуснаха хижата. Каролин побърза да се облече, а сетне помогна и на Търстън — коремът го

болеше твърде силно, за да се наведе и да си завърже обувките. Когато приключи, и двамата плачеха. Качиха се във волвото и подкараха по черния път, водещ към Битч Роуд и Каролин се опита да се свърже с баща си по мобилния телефон. Не успя.

На кръстопътя на Битч Роуд и шосе 119 пътят бе преграден от паркирана направо полицейска кола. Набита униформена служителка с червена коса им посочи отбивката и им кимна да тръгнат по нея. Каролин обаче спря до полицейския автомобил, излезе от волвото и размаха подутата си китка.

— Бяхме нападнати! От двама мъже, които се представиха за полицаи! Единият се казва Младши, а другият — Франки. Те...

— Разкарайте се отгук, за да не ви нападна и аз! — изръмжа им Джорджия Ру. — Не се шегувам, пиленце!

Каролин я изгледа смаяно. Явно целият свят се бе побъркал и се бе превърнал в епизод от „Зоната на здрача“, докато е спала. Друго обяснение не ѝ идваше наум. Сигурно всеки момент щяха да чуят гласа на Род Сърлинг...

Тя се качи в колата (стикерът на задната броня, макар и леко избелял, още се четеше: „ОБАМА 2012! ДА! ОТНОВО ЩЕ УСПЕЕМ!“) и направи обходна маневра около полицейския автомобил. Вътре седеше още едно ченге, по-възрастно, което си отбелязваше нещо в разтворената пред него папка. Каролин се замисли дали да не се обърне към него, ала в крайна сметка се отказа.

— Включи радиото — обърна се към спътника си. — Да видим дали ще кажат какво точно става...

Търстън изпълни молбата ѝ, ала не откри нищо друго, освен Елвис Пресли и „Джорданейръс“, изпълняващи „Колко си велик, Господи!“.

Каролин се пресегна и побърза да го изключи. Беше готова да изрече: „Е, май кошмарът вече е обявен официално“, но предпочете да си замълчи. Единственото, което искаше, бе да се измъкне час по-скоро от този откачен град.

2.

На картата черният път, минаващ покрай езерото Честър, приличаше на тъничък конец, който едва се различаваше. Все едно го нямаше. След като излязоха от хижата на Маршал, Франки и Младши поседяха известно време в колата на Делесепс, загледани в околността.

— Абсурд да има други хора — заяви убедено Франки.

— Не и по това време на годината. Как мислиш? Какво ще кажеш да ги заедем и да се върнем в града? — Той посочи хижата на Маршал. — Тия ще се разкарат, хубавичко ги стреснахме. А ако не се разкарат... дреме ли му на някой за тях?

Младши се замисли над предложението му, после поклати глава. Бяха положили клетвата на честта. Освен това не бързаше да се прибира — изнервяше се само при мисълта, че баща му ще започне да го разпитва какво е направил с трупа на преподобния. Когинс вече правеше компания на момичетата в килера на Маккейн, ала нямаше защо баща му да узнава за това. Поне докато старият не измислеше как да натопят Барбара за смъртта на пастора. Младши не се съмняваше, че това ще се случи в най-скоро време. Ако имаше нещо, което да му идваше отръпки на Големия Джим, то бе да накисва другите.

„Сега изобщо няма значение дали ще разбере, че съм се чупил от тъпото училище — помисли си Младши, — защото знам доста по-лоши неща за него. Къде-къде по-лоши.“

Не че напускането на гимназията имаше някакво значение сега, на фона на онова, което бе сполетяло Честърс Мил. Обаче трябваше да внимава и да продължава да бъде нащрек. Не биваше да допуска баща му да го натопи, ако току-виж ситуацията го изискваше.

— Младши? Ехо, Земята вика Младши.

— Слушам те, казвай — измърмори той, леко раздражен, задето прекъсваха мислите му. — В града ли се връщаме?

— Май в края на краищата ще е най-добре да проверим и другите хижи — изтъкна Франки. — Все пак става въпрос само за половин километър, а ако се върнем в града, току-виж Рандолф ни намерил друга работа.

— Аз нещо взех да огладнявам... — сподели Младши.

— Да се отбием да хапнем някъде, а?

— Къде? В „Дивата роза“? Да не искаш бъркани яйца с отрова за плъхове, приготвени специално за теб от Дейл Барбара?

— Не би посмял.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Добре де, добре. — Франки запали колата и подкара на заден ход по късата алея. Яркоцветните есенни листа висяха неподвижно по клоните и въздухът бе зноен и душен. Времето напомняше повече за юли, отколкото за октомври. — Обаче ако двамата тъпаци не са се измели оттук, когато се върнем, смятам да запозная цицораната с моя едноок отмъстител.

3.

Първите три хижи очевидно пустееха и двамата мъже дори не си направиха труда да излизат от автомобила. Черният път неусетно се превърна в два неравни коловоза с туфи трева, прорасла между тях. От двете му страни надвисваха дървета и някои от по-ниските клони почти драскаха покрива на колата.

— Мисля, че последната хижа е точно зад завоя — предположи Франки. — След малко пътят свършва в нещо като шибан кей за лодки...

— Внимавай! — извика Младши.

На излизане от слепия завой пред тях неочаквано се показаха два деца — момче и момиче. Те стояха насред пътя и очевидно не предприемаха нищо, за да се махнат оттам. На лицата им бяха изписани потрес и недоумение. Ако Франки не бе внимавал да не повреди ауспуха и гърнето на тойотата, ако беше карал малко по-бързо, със сигурност щеше да ги блъсне. Сепнат от предупреждението на Младши, той удари спирачките и колата се закова на шейсетина сантиметра от децата.

— Боже мили, за малко! — възкликна той. — Ще получа инфаркт!

— Щом на баща ми му се размина... — подхвърли Младши, — и на теб нищо няма да ти стане.

— Какво?

— Няма значение — махна с ръка Младши и излезе от колата. Децата продължаваха да стоят на пътя. Момиченцето бе по-високо и изглеждаше по-голямо от другарчето си. Навярно бе на девет, а момченцето — на пет. Лицицата им бяха бледи и изцапани. Държаха се за ръце. Момиченцето вдигна поглед към Младши, ала другото дете продължи да гледа неотклонно напред, сякаш бе хипнотизирано от предния ляв фар на тойотата.

Младши забеляза ужаса в очите на момичето и приклепна пред него.

— Миличка, добре ли си?

Тя мълчеше и момчето отговори вместо нея.

— Искам мама — изрече то, без да откъсва поглед от фара. — И искам моята скуска!

Франки се присъедини към тях.

— Истински ли са? — попита той с глас, който сякаш казваше: „Шегувам се, но не съвсем.“ Протегна се и докосна ръката на момиченцето.

То се сепна и го изгледа.

— Мама така и не се върна — промълви.

— Как се казваш, пиленце? — попита Младши.

— И коя е майка ти?

— Аз съм Рейчъл Епълтън — отвърна тя. — Това е Ейдън Патрик Епълтън. Майка ни се казва Вера Епълтън. Баща ни е Едуард Епълтън, обаче двамата с мама се разведоха миналата година и сега живее в Плейно, Тексас. Ние живеем в Уестън, Масачузетс, на Оукуей Стрийт номер шестнайсет. Телефонният ни номер е... — и тя го продиктува с безизразния тон на автоматизираните гласови съобщения.

„Ох, майко мила! — помисли си Младши. — *Поредните хаховци от Масачузетс.*“ Обаче всичко си идваше на мястото; кой друг би харчил скъп бензин само за да зяпа шибания листопад?

Франки също приклепна до него.

— Алис — започна той, — чуй ме, миличка. Къде е майка ти сега?

— Не знам. — В ъгълчетата на очите ѝ се появиха големи кристални сълзи и се търкулнаха по бузките ѝ. — Дойдохме да погледаме листата. Щяхме и да се повозим с кану. Обичаме да се возим на кану, нали, Ейд?

— Гладен съм — каза унило момченцето и също заплака.

При вида им Младши усети как също му идва да заплаче, обаче си напомни, че все пак е ченге. Ченгетата не плачеха... или поне на дежурство. Той отново попита момиченцето къде е майка им и отново Ейдън беше този, който му отговори:

— Отиде да ни донесе кремки.

— Иска да каже понички с крем — обясни Алис. — Както и да купи разни други неща. Защото се оказа, че господин Килиън не се е грижил както трябва за хижата. Мама каза, че аз трябва да се погрижа за Ейдън, защото вече съм голямо момиче, и че тя веднага ще се върне,

понеже отива само до „Йодърс“. И ми каза: „Само не пускай Ейдън близо до езерото.“

Младши започна да сглобява картинката. Очевидно жената бе очаквала да завари хижата добре заредена с провизии (или поне с няколко пакета от основните продукти), но ако познаваше по-добре Роджър Килиън, едва ли щеше да разчита на него. Този човек се славеше с рядка тъпота и бе предал своя рекордно нисък интелект на цялото си домочадие. „Йодърс“ беше тясно магазинче откъм страната на Таркърс Мил, специализирано в продажбата на бира, какаов ликьор и консервирани спагети. Обикновено на човек му трябваха не повече от двацет минути, за да стигне пеша дотам, и още двацет, за да се върне. Само че жената не се беше върнала и Младши знаеше защо.

— Събота сутринта ли ви остави самички? — попита той. — Събота сутринта беше, нали?

— Искам мама! — извика Ейдън. — И искам скуска! Коремчето ме боли!

— Да — кимна Рейчъл. — Събота сутринта беше. Гледахме анимацийки, обаче сега не можем да гледаме нищо, понеже токът спря.

Младши и Франки се спогледаха. Децата бяха прекарвали две ноци съвсем самички в пълен мрак. При това момиченцето бе на девет, а момченцето — на пет. Младши дори не смееше да си представи какво можеше да им се случи.

— Имахте ли нещо за ядене? — обърна се Франки към Алис Епълтън. — Пиленце, яли ли сте нещо?

— Намерихме една глава лук в отделението за зеленчуци — прошепна тя. — Разделихме си я на две половинки и я изядохме. Със захар.

— Мамка му! — извика Франки и побърза да добави: — Не казах това. Не сте ме чули да го казвам. Секунда. — Той се върна при колата, отвори вратата и взе да рови из жабката.

— Накъде бяхте тръгнали, Алис? — попита Младши.

— Към града. За да потърсим мама и да намерим нещо за ядене. Щяхме да минем покрай съседната хижа и после направо през гората. — Тя посочи неопределено на север. — Мисля, че така щеше да стане най-бързо.

Младши се усмихна, но сърцето му се сви. Детето въобще не сочеше към Честърс Мил, а към ТР-90. Към непроходимия пущинак,

където нямаше нищо друго освен преплетени гъсталаци и блатисти тресавища. И Купола, разбира се. Там Алис и Ейдън със сигурност щяха да умрат от глад — „Хензел и Гретел“ без щастлив край.

„А ние за малко да ги подминем — каза си той. — Господи.“

Франки се върна. Държеше в ръка шоколадово десертче „Милки уей“. Изглеждаше старо и поразтопено, но поне беше все още в опаковката си. Децата мигом се втренчиха в него с онзи поглед, който Младши свързваше с гладуващите деца в Африка. Подобни изражения на лицата на американски деца изглеждаха нереални и ужасяващи.

— Това е всичко, което намерих — заяви Франки, докато късаше опаковката. — В града ще ви намерим нещо по-добро.

Той разчупи десертчето на две половинки и ги даде на децата. След пет секунди от шоколадчето нямаше и следа. Щом преглътна и последната хапка, момченцето пъкна пръстчета дълбоко в устата си. Бузите му ритмично се засвиваха и отпускаха, докато ги смучеше.

„Досуц като куче, което облизва кокала“ — помисли си Младши и се обърна към приятеля си:

— Няма да чакаме, докато стигнем до града. Ще се отбием в хижата на дъртака и мацето. Каквото намерим, отива за децата.

Франки кимна и вдигна момченцето. Младши вдигна момиченцето. Можеше да долови миризмата на пот... и страх. Погали косата му, сякаш така щеше да прогони неприятния мирис.

— Всичко е наред, миличка — прошепна. — Ще се погрижим за теб и за братчето ти. Няма страшно. Вече сте в безопасност.

— Обещавате ли?

— Да.

Ръчичките ѝ обгърнаха още по-силно врата му и той си каза, че това е едно от най-приятните неща, които са му се случвали.

4.

Западната част на Честърс Мил бе най-слабо населената и до към девет без петнайсет целият район беше чист. Единствената полицейска кола, останала на Битч Роуд, беше на Втори патрул. Джаки Уетингтън караше, а Линда Евърет седеше до нея. Шерифът Пъркинс, който беше от старата школа, никога нямаше да изпрати двете жени да патрулират заедно, ала, естествено, шериф Пъркинс вече го нямаше, а и дамите обичаха нововъведенията. Понякога мъжете полицаи с техните селски възклицания бяха ужасно досадни.

— Готова ли си да се връщаме? — попита Джаки. — „Дивата роза“ ще е затворена, ала може би ще успеем да си изпросим чаша кафе.

Линда не отговори. Мислеше си за мястото, където Куполът прерязваше Битч Роуд. Самата идея да отидат там ѝ действаше изнервящо, и то не само заради войниците, застанали на пост с обърнати към тях гърбове, които дори не помръднаха, когато ги поздрави с добро утро от високоговорителя на колата. Изнервяше се, понеже върху Купола бе нарисувано голямо червено Х, което висеше във въздуха като холограма от научнофантастичен филм. Това бе планираната точка на удара. Според нея бе невъзможно една ракета, изстреляна от триста-четиристотин километра, да уцели толкова малка мишена, обаче Ръсти я увери, че е възможно.

— Лин?

Гласът на колежката ѝ я изтръгна от мислите ѝ.

— Да, готова съм, ако и ти си готова...

Радиото изпука.

— Втори патрул, втори патрул, чувате ли ме? Край.

Линда взе микрофона от Стойката му.

— Прието. База, говори втори патрул. Чуваме те, Стейси, но имай предвид, че връзката тук не е много добра. Край.

— Прието. Всички го казват — отвърна Стейси Могин. — Най-зле е в непосредствена близост до Купола и се подобрява с

приближаването към града. Предполагам, че все още сте на Битч, така ли е? Край.

— Прието. Да — потвърди Линда. — Току-що проверих къщите на Килиън и Баучър. Празни са. Ако ракетата пробие преградата, Роджър Килиън ще се сдобие с цял куп печени билета! Край.

— Прието. Тъкмо ще си направим пикник. Пит настоява да говори с теб. Исках да кажа шериф Рандолф. Край на връзката!

Джаки отби колата встрани от шосето. Дочу се пращане, след което смущенията утихнаха и се разнесе гласът на Рандолф. Както винаги той не се церемонеше с думички като „Прието“ и „Край“.

— Проверихте ли църквата, втори патрул?

— На Христос Изкупителя ли? — попита Линда. — Край.

— Не се сещам за друга църква в района, полицај Евърет. Освен ако някой не е издигнал хиндуистка джамия за една нощ...

Линда не мислеше, че хиндуистите се молят в джамии, ала моментът не бе подходящ да коригира началника си. Шерифът ѝ се стори уморен и кисел.

— Храмът на Христос Изкупителя не е в нашия сектор — отвърна тя. — Мисля, че за нея отговарят двамата нови полицаи, Тибодо и Сиърлс. Край.

— Проверете я отново — изръмжа Рандолф, по-изнервен от всякога. — Никой не е виждал Когинс, а някои от енорияшите му искат да ги причеше или както там му казват.

Джаки допря показалец до слепоочието си и имитира изстрел. Линда, която искаше да се върне и да види как са децата ѝ в дома на Марта Едмъндс, кимна.

— Прието, шерифе — каза. — Ще бъде изпълнено. Край.

— Проверете и дома му. — Пауза. — И радиостанцията. Не спира да бълва проповеди, следователно все трябва да има някой там...

— Ще го направим. — Тъкмо щеше да добави: „Край на връзката“, когато се сети за нещо друго. — Шерифе, съобщиха ли нещо ново по телевизията? Президентът каза ли нещо? Край.

— Нямам време да слушам всяка дума, която излиза от глупавата му уста. Просто намери падрето и му кажи да си докара задника тук. Това се отнася и за вашите задници. Толкоз.

Линда върна микрофона на стойката му.

— Да докараме и нашите задници? — взмути се Джаки. — Нашите задници?

— Той е задник — изсумтя Линда.

В друг случай забележката ѝ навярно щеше да бъде смешна, но сега прозвуча плоско и изтъркано. За момент двете поседяха безмълвни в колата. После Джаки проговори с глас, който бе толкова тих, че едва се чуваше:

— Това е ужасно.

— Това, че Рандолф е на мястото на Пъркинс ли?

— И това, и новите извънредни сътрудници. — Тя направи знака за кавички с ръце. — Тези хлапета. Знаеш ли какво е станало тази сутрин? Когато днес дойдох на работа, Хенри Морисън ми каза, че Рандолф е назначил още двама... Дошли направо от улицата заедно с Картър Тибодо и Пит веднага ги назначил, без да ги пита за нищо!

Линда знаеше що за типове се мотаеха с Картър — беше ги виждала както в „Дипърс“, така и пред супермаркета, където оставяха мотоциклетите си за тунинговане.

— Още двама? Защо?

— Пит казал на Хенри, че може и да ни потрябват, ако ракетата не пробие Купола. Заявил, цитирам: „Трябва да сме сигурни, че ситуацията няма да излезе извън контрол.“ Предполагам, че се сецаш кой му е дал тази идея...

Линда изсумтя. Естествено, че се сецаше.

— Е, поне няма да бъдат въоръжени.

— Напротив, двама са. Не със служебно, а с лично оръжие. До утре — ако Куполът не бъде премахнат днес, — всички ще имат оръжия. И тази сутрин Пит ги пусна да патрулират заедно, вместо да ги разпредели с редовните полицаи. Нещо като тренировъчен период, представяш ли си? От двайсет и четири часа. Осъзнаваш ли, че тези хлапета в момента са повече от нас?

Линда се замисли над това.

— „Хитлерюгенд“ — отбеляза Джаки. — Ей такива асоциации ми идват наум. Може и да преувеличавам, обаче се надявам всичко да свърши днес и да не се налага да чакам дали страховете ми ще се оправдаят...

— Нещо не мога да си представя Питър Рандолф като Хитлер.

— Аз също. По-скоро ми прилича на Херман Гьоринг. Мисля, че в нашия случай Рени е Хитлер. — С тези думи тя включи на скорост, направи обратен завой и подкара към църквата.

5.

Храмът пустееше, генераторът му мълчеше и вратата не бе заключена. Домът на свещеника също изглеждаше пуст, макар че шевролетът на преподобния бе паркиран в малкия гараж. Линда надзърна вътре и прочете двата стикера на задната броня. Тази вдясно гласеше: „АКО ВЪЗНЕСЕНИЕТО Е ДНЕС, МОЛЯ НЯКОЙ ДА СЕДНЕ ЗАД ВОЛАНА МИ!“ а тази отляво — „ДРУГОТО МИ ВОЗИЛО Е С 10 СКОРОСТИ“.

Тя веднага извика Джаки и ѝ посочи стикера:

— Има велосипед! Виждала съм го да го кара. И след като колелото му не е в гаража, може да е отишъл с него до града. Тъкмо няма да хаби бензин.

— Може би — замисли се Джаки. — Обаче няма да е зле да проверим къщата. Току-виж се подхлъзнал в банята и си счупил врата.

— Това означава ли, че трябва да го гледаме гол?

— Кой ти е казал, че полицейската работа е приятна? — засмя се Джаки. — Хайде!

Къщата бе заключена, ала в градчетата, където голяма част от обитателите си идват само за няколко месеца в годината, полицията знае как да си осигури достъп. Двете провериха обичайните скривалища за резервния ключ. Джаки го откри — висеше на кукичка зад един от кухненските кепенци. С него отключиха задната врата.

— Пастор Когинс? — извика Линда през отворената врата. — Полиция, пастор Когинс, тук ли сте?

Никакъв отговор. Влязоха. Приземният етаж бе чист и подреден, ала въпреки това изпълваше Линда с някакво неприятно чувство. Опита се да се успокои с мисълта, че все пак се намира в чужда къща. В дома на божи служител, при това неканена.

Джаки се качи на горния етаж.

— Пастор Когинс? Полиция. Ако сте тук, обадете се!

Линда застана в подножието на стълбите и погледна нагоре. Нещо тук определено не беше наред. Изведнъж се замисли за Джанин — как се гърчеше в плен на пристъпа. Това също не бе в реда на

нещата. Незнайно защо ѝ хрумна, че ако в този момент Джанел се озове тук, отново ще получи пристъп. Да, и ще започне да дърдори странни неща. Може би за Хелюин и Страшната тиква...

Стълбището си бе съвсем обикновено, обаче нещо я възпираше да се качи. Искаше ѝ се Джаки да каже, че на горния етаж няма никого, за да могат да продължат към сградата на радиостанцията. Обаче не стана така. Партньорката ѝ я извика и Линда нямаше друг избор, освен да се присъедини към нея на горния етаж.

6.

Линда стоеше насред спалнята на свещеника. На едната стена висеше простичък дървен кръст, а на другата — плочка с надпис: „ТОЙ СЕ ГРИЖИ ЗА ВРАБЧЕТО“. Кувертюрата на леглото бе обърната. По чаршафа под нея се виждаха капки кръв.

— И това тук... — промълви Джаки. — Ела при мен.

Макар и неохотно, Линда се подчини. Върху полирания паркет на пода между леглото и стената се виждаше въже с множество възли по него. Възлите бяха окървавени.

— Сякаш някой го е пребил... — каза мрачно Джаки. — До такава степен, че да го нокаутира... После са го положили върху... — Тя изгледа другата жена. — Какво има?

— Май не си израснала в религиозно семейство — отбеляза Линда.

— Напротив. Почитахме Светата троица — Дядо Коледа, Великденското зайче и Феята на зъбчетата. Ами ти?

— Традиционна баптистка съм, но съм чувала за подобни неща. Мисля, че се е самобичувал.

— Отврат! Хората го правят заради греховете си, нали?

— Да. И като се замисля, бичуването напълно се връзва със стила му.

— Значи това тук си е в реда на нещата. Доколкото може да е. Отиди в тоалетната и провери казанчето.

Линда не помръдна. Възлестото въже не беше приятна гледка, ала излъчването на пустеещата къща бе далеч по-потискащо.

— Хайде. Нищо няма да те ухапе и се обзалагам на долар срещу десет цента, че си виждала и по-гадни работи.

Линда влезе в тоалетната. Върху казанчето бяха оставени два списания. Едното бе религиозно — „Небесен трон“. Другото се казваше „Млади ориенталски цепки“. Полицайката се съмняваше, че го продават в книжарниците с богословска литература.

— Е? — подвижна ѝ Джаки. — Ясна ли е вече картинката? Седи си значи на тоалетната чиния, пипа си трюфела...

— Пипа си трюфела? — изкикоти се Линда въпреки сковалото я напрежение. Или може би тъкмо заради него.

— Така казваше майка ми — поясни Джаки. — А щом приключи, си удря един гъзобой, за да изкупи греховете си, след което си ляга и потъва в щастливи азиатски мокри сънища. Тази сутрин е станал освежен и пречистен от греховни желания, свършил си е набожните обязанности и е тръгнал към града с велосипеда си. Не се ли връзва?

Връзваше се. Само не обясняваше защо продължаваше да има усещането, че нещо в тази къща не е наред.

— Хайде да проверим сградата на радиото — предложи Линда. — После ще отидем в града и ще пием кафе. Аз черпя.

— Супер — съгласи се Джаки. — Аз искам моето чисто. Пада ми кръвното.

7.

Входът на ниската, остъклена сграда на Радиото на Исус също бе заключен, ала от високоговорителите, монтирани под козирката, звучеше „Лека нощ, мили Исусе“ в изпълнението на прочутия соул певец Пери Комо. Зад студиото се издигаше кулата на предавателя, чиито алени светлини на върха едва се виждаха на фона на ярката утринна светлина. До кулата имаше продълговата, подобна на хамбар постройка, където според Линда би трябвало да се помещава генераторът на радиото, както и всички онези провизии, необходими за насочването на Божията любов към Западен Мейн, Източен Ню Хемпшир и останалите планети от слънчевата система.

Джаки похлопа по вратата. После заблъска.

— Май няма никого... — каза Линда. Това място също я изпълваше с чувството, че нещо не е наред. Във въздуха витаеше някаква особена миризма — на застояло и спарено. Така миришеше кухнята на майка ѝ дори и след хубаво проветряване. Обаче майка ѝ пушеше като комин и вярваше, че единствената храна, които си заслужаваше да се яде, е пържената на тиган в свинска мас.

Джаки поклати глава.

— Обаче чухме някого, нали?

Линда нямаше какво да каже, защото това бе самата истина. Бяха слушали въпросното радио, докато пътуваха насам, и ясно си спомняха сладникавия водещ, който обяви следващата песен като „още едно послание на Божията любов, вплътено в песен“.

Този път търсенето на ключа се оказа по-дълго, ала Джаки все пак го откри — в плик, пхнат под пощенската кутия. Освен него в плика имаше и листче, на което някой бе надраскал „1 6 9 3“.

Ключът беше дубликат и малко лепнеше, ала с цената на известни усилия успяха да отключат. Веднага щом влязоха, се задейства неприятното бръмчене на охранителната система. Таблото с кода беше на стената. Джаки въведе кода и шумът престана. Вече звучеше само музика. Пери Комо бе заменен от някакъв инструментал; Линда си каза, че мелодията подозрително напомняше солото на орган

от парчето „Ин А Гада Да Вида“ на култовата група „Айрън Бътерфлай“. Тук високоговорителите бяха хиляди пъти по-добри от онези отвън, музиката беше значително по-гръмка — направо оглушителна — и тя имаше чувството, че усеща физически присъствието ѝ в сградата.

„Нима хората наистина могат да работят на фона на тази религиозна врява? — зачуди се тя. — Да отговарят на телефонните обаждания? Да вършат задълженията си? Наистина ли е възможно?“

И тук се долавяше нещо нередно. Не, не си го измисляше, усещаше го с всяка фибра на тялото си. Мястото не просто бе зловещо; в него се таеше осезаема заплаха. Щом видя, че Джакки разкопчава кобура на автоматичния си пистолет, Линда направи същото. Допирът на ръкохватката ѝ подейства успокояващо. Да бъде благословен полицейският патлак, помисли си тя.

— Ехо? — извика партньорката ѝ. — Пастор Когинс? Има ли някой тук?

Никакъв отговор. Бюрото на портиера беше празно. Вляво от него се виждаха две затворени врати. Точно отпред имаше голям прозорец, заемащ цялата стена на главната зала. Линда забеляза мигащите светлини зад стъклото и предположи, че това е студиото.

Джаки блъсна с крак затворените врати и отстъпи назад. Зад едната се откри неголям кабинет, а зад другата — конферентна зала, обзаведена с изненадващ лукс. На отсрещната ѝ стена се виждаше огромен телевизор с плосък екран, който работеше, макар и с изключен звук. Линда видя известния журналист Андерсън Купър (почти в реален ръст), който, изглежда, предаваше пряко от главната улица на Касъл Рок. Околните сгради бяха украсени със знамена и жълти ленти. На един от близките магазини се виждаше голям плакат с надпис: „ОСВОБОДЕТЕ ГИ!“ Тази гледка засили още повече безпокойството ѝ. Текстът, който течеше в долната част на екрана, гласеше: **„ИЗТОЧНИЦИ ОТ МИНИСТЕРСТВОТО НА ОТБРАНАТА ТВЪРДЯТ, ЧЕ РАКЕТНИЯТ ОБСТРЕЛ Е НЕИЗБЕЖЕН“**.

— Защо телевизорът е включен? — попита Джаки.

— Защото шефът явно го е оставил така, когато...

Думите ѝ ненадейно бяха прекъснати от бумтящ глас:

— Току-що чухте версията на Реймънд Хауъл на „Христос — мой Господ и водач“.

Сепнати, и двете жени подскочиха от изненада.

— Аз съм Норман Дрейк и бързам да ви напомня три важни неща — първо, слушате предаването „Часът на спасението“ по Радиото на Исус, второ, Бог ви обича, и трето, той изпрати собствения си син, за да умре за вас на кръста на Голгота. Часът е девет и двацет и пет сутринта и както винаги сме ви напомняли, времето ни изтича. Отдадохте ли сърцето си на Господа? Ще се чуем пак след малко.

Норман Дрейк заглъхна и на негово място се появи някакъв сребролюбив дявол с мазен гласец, който предлагаше цялата Библия на дивиди и обясняваше как прекрасната новина била, че можело да се плати за нея на месечни вноски и да се върне комплектът, ако клиентът случайно не останел доволен от него като свиня в кочина. Двете жени пристъпиха към прозореца на студиото и надзърнаха вътре. Нито Норман Дрейк, нито сребролюбивият дявол бяха там, ала щом рекламата свърши и водещият обяви поредната песен-възхвала към Бога, зелената лампичка грейна в червено, а червената — в зелено. Щом музиката започна, друга червена лампичка светна в зелено.

— На запис е! — възкликна Джаки. — Цялото това нещо е на запис!

— Тогава защо ми се струва, че тук има някой? И не ми казвай, че ти не го усещаш!

Да, така беше, Джаки също го усещаше.

— Всичко това... много е странно. Водещият съобщава дори точното време. Сигурно тази апаратура струва цяло състояние! Като си говорим за духа в машината, докога според теб ще плямпа това чудо?

— Вероятно докато генераторът спре. — Линда забеляза друга затворена врата и я отвори с крак, също както бе сторила партньорката й... Само че за разлика от нея, преди това извади пистолета си. И макар че не бе освободила предпазителя и дулото на оръжието сочеше надолу, това я накара да се почувства по-добре.

Оказа се тоалетна, при това празна. На стената висеше картина, изобразяваща един Исус с доста арийски вид.

— Не съм религиозна — сподели Джаки, — така че би ли ми обяснила защо някой би искал Исус да го гледа, докато сере?

Линда поклати глава.

— Да се махаме оттук, преди да съм психясала напълно — предложи тя. — Това място е досущ като онзи кораб-призрак „Мария Селесте“.

Джаки се озърна нервно наоколо.

— Да, наистина си е зловещичко, спор няма. — И тя внезапно повиши глас, надавайки дрезгав вик, при което Линда подскочи. Прииска й се да каже на Джаки да не вика така. Някой можеше да ги чуе и да дойде насам. Или *нещо*. — Ехо? Има ли някой? Последен шанс!

Нищо. Никой.

Щом излязоха навън, Линда си пое дълбоко дъх.

— Когато бях тийнейджърка, отидохме с едни приятели в Бар Харбър, където си направихме пикник покрай пътя, напред живописния пейзаж. Бяхме пет-шест човека. Времето беше ясно и можеше да видиш чак Ирландия. Когато приключихме с хапването, казах, че искам да направя снимка. Приятелите ми не спираха да се лигавят и да се закачат, а междувременно аз се опитвах да хвана всичките в кадър. Тогава едно момиче — Арабела, най-добрата ми приятелка по онова време — изведнъж прекрати опитите да вдигне полата на съседката си и ми изкрещя: „Спри веднага, Линда! Спри!“ Аз спрях и се обърнах. И знаеш ли какво видях?

Джаки поклати глава.

— Атлантическия океан. Неусетно бях отстъпила назад чак до ръба на скалата. Естествено, имаше предупредителна табела, но никакъв парапет или нещо подобно... Само още една стъпка и щях да полетя в бездната. Разказвам ти всичко това, защото сега се чувствам по същия начин, както се почувствах тогава.

— Лин, вътре няма никого...

— Не съм убедена. Както и ти.

— Да, имах някакво странно усещане... Но нали проверихме всички помещения...

— Без студиото. Освен това звукът на телевизора и музиката бяха твърде силни. Според теб това нормално ли е?

— Откъде да знам кое е нормално за религиозните фанатици? — разпери ръце Джаки. — Може би очакват Апокалипсиса. Искаш ли да проверим съседната постройка с генератора?

— Никак даже — отвърна Линда и другата жена се засмя.

— Добре. Значи ще докладваме, че не сме намерили и следа от преподобния, така ли?

— Точно така.

— Тогава да потегляме към града. Кафето ни чака.

Преди да седне до Джаки, Линда хвърли още един поглед към сградата на радиото, откъдето продължаваше да ехти музика. Не се чуваха никакви други звуци, дори птиците сякаш бяха занемели, и тя се зачуди дали не се бяха самоубили в стената на Купола... После обаче отхвърли тази мисъл. Макар че знаеше ли човек...

Джаки посочи към микрофона на таблото.

— Искаш ли да им извикам през високоговорителя? Да кажа, че ако някой се крие вътре, най-добре да не се мотае, ами моментално да хукне към града? Защото — току-що ми хрумна — не е изключено да са се уплашили от нас...

— Искам само да се разкараме колкото се може по-бързо оттук — каза партньорката ѝ.

Джаки нямаше никакво намерение да спори с нея. Даде на заден по късата алея и когато излязоха на Битч Роуд, подкара колата към Честърс Мил.

8.

Времето минаваше, а религиозната музика не спираше да звучи. Норман Дрейк се върна и обяви, че часът е девет и трийсет и четири източно „Господ ви обича“ време. Последва реклама на автокъщата на Джим Рени, направена от самия градски съветник: „Дойде времето на годишните ни есенни намаления и да знаете как сме се подготвили само!“ После Големия Джим продължи с отчаян глас, сякаш правеше всичко това за дребни пари: „Имаме фордове, шевролети, плимуги! Имаме толкова трудния за намиране пикап «Додж Рам» и дори още по-трудния за намиране «Мустанг»! Хора, говоря не за един или за два, а за цели три мустанга, които са като нови! Единият от тях даже е прочутият кабриолет с шестцилиндров двигател! Всички коли са със знаменитата «християнска гаранция» на Джим Рени! Предлагаме ви невероятно гаранционно обслужване, продаваме на изплащане и отгоре на всичко го правим на толкова ниски цени, че по-ниски просто няма накъде. А точно сега... — той се изкикоти, сякаш се присмиваше на себе си — ... сме решили да разчистим автокъщата! Така че елате и няма да съжбялявате! Ще получиш и безплатно кафе, друже, и няма да си тръгнеш с празни ръце! Нали знаеш — от Големия Джим купувай, по шосетата лудувай!“

В този момент в дъното на студиото се отвори една врата, която полицайките не бяха забелязали. Зад нея се виждаха още повече мигащи светлинки — цяла галактика. Помещението бе не по-голямо от кутийка и беше осеяно с жици, разклонители, рутери и електронни разпределителни кутии. Всеки би предположил, че вътре няма място за човек. Буши обаче беше не просто мършав; той буквално бе кожа и кости. Очите му бяха искрящи цепнатини, погребани дълбоко в черепа му. Кожата му беше бледа и покрита с петна. Устните му скриваха венци, които бяха изгубили по-голямата част от зъбите си. Ризата и панталоните му бяха мръсни, а от дните, когато бе носил бельо, беше останал само спомен. Въпреки че бе убедена в обратното, Сами Буши едва ли щеше да разпознае изчезналия си съпруг. В едната си ръка той

държеше сандвич с желе и фъстъчено масло (вече можеше да яде само меки храни), а в другата — деветмилиметров пистолет „Глок“.

Мъжът се приближи до прозореца, който гледаше към паркинга, възнамерявайки да се втурне навън и да убие натрапниците, ако бяха все още тук; за малко да го направи още докато бяха вътре. Обаче се страхуваше. Защото демоните не можеха да бъдат убити. Загинаха ли човешките им тела, те просто се прехвърляха в друг гостоприемник. Когато се пренасяха от тяло в тяло, демоните изглеждаха като черни птици. Готвачът знаеше това, понеже ги беше виждал в ярките съновидения, които го навестяваха, макар и изключително рядко.

Нямаше ги. Бяха си тръгнали. Явно неговият атман^[1] се бе оказал твърде силен за тях.

Рени му беше казал, че трябва да спре производството, и готвачът Буши го бе послушал, макар че можеше да се наложи отново да започне да „готви“. Голямата доставка за Бостън отпреди седмица бе изчерпила запасите му. А той не можеше да живее, без да пафка... Все пак от известно време насам това бе най-важната храна за неговия атман.

Засега обаче все още имаше достатъчно. Беше загърбил блуса, който беше толкова важен за него в предишния етап от живота му, когато още беше Фил Буши — Би Би Кинг, Коко и Хрътката Тейлър, Мъди и Виещия вълк, включително и вечния Литъл Уолтър, както бе загърбил и секса. Мамка му, беше загърбил даже ходенето по голяма нужда, понеже страдеше от запек от юли насам. Ала изобщо не му пукаше за това. Онова, което унижаваше тялото, бе благотворно за неговия атман.

Той отново провери паркинга и шосето зад него, за да се увери, че демоните не са се притаили да дебнат наоколо, след което затъкна пистолета в колана на кръста си и се насочи към пристройката на хранилището, която напоследък изпълняваше по-скоро ролята на фабрика. Е, за момента фабриката бе затворена, обаче той можеше да промени това в момента, в който го сметнеше за наложително.

Най-важното, което имаше да направи сега, бе да напълни лулата си.

---

[1] Философско понятие, с което хиндуистите обозначават човешката душа. — Б.пр. ↑

9.

Ръсти Евърет стоеше и се взираше в пристройката зад болницата, където беше складът. Държеше фенерче, защото двамата с Джини Томлинсън — колкото и парадоксално да звучеше, сега тя беше административният шеф на медицинските услуги в Честърс Мил, бяха решили да изключат захранването във всички части на болницата, където токът не беше от абсолютна необходимост. Сега от мястото, където се намираше, Ръсти чуваше ръмженето на големия генератор, който жадно поглъщаше оскъдните им запаси от пропан.

Туич беше казал, че повечето газови бутилки вече са празни и за съжаление това се оказа самата истина. Според картончето на вратата трябвало да са седем, обаче всъщност били само две. Е, тук обаче Туич не бе познал. Оказа се, че има само една. Ръсти освети с фенерчето си сините букви „БОЛН“, отпечатани върху сребристия метал под емблемата на компанията „Дед Ривър“.

— Казах ти — ненадейно се обади Туич зад гърба му. Ръсти подскочи сепнато.

— Сбъркал си. Има само една.

— Глупости! — изсумтя Туич и пристъпи през прага. Докато обхождаше помещението, Ръсти насочи лъча на фенерчето към натрупаните покрай стените кутии с провизии и голямото — и празно — пространство в средата. — Хъм, май не са глупости!

— Не са ами!

— Тогава има само едно обяснение, безстрашни вожде. Някой ни е свил пропана.

Парамедикът не искаше да повярва в това, ала май нямаше особено голям избор.

Изведнъж Туич приклезна и му махна с ръка да се приближи.

— Ела да видиш нещо!

Ръсти се наведе. Заемащият около декар парцел зад болницата бе асфалтиран през лятото и понеже все още не бе станало достатъчно студено, за да се напука настилката, повърхността ѝ беше гладка като

добре опънат черен чаршаф. Поради тази причина пред плъзгащите се врати на склада ясно се виждаха следи от широки автомобилни гуми.

— Предполагам, че ги е оставил голям товарен камион — отбеляза Туич.

— Или какъвто и да е камион.

— Какво ще кажеш да проверим бараката зад кметството? Туич не вярва на Голям вожд Рени. Той лош шаман.

— Защо ще взима нашия пропан? Градският съвет си има предостатъчно!

Те минаха през вратата, водеща към пералнята на болницата, която също бе оставена без електричество (поне засега). До вратата имаше пейка. Над нея на тухлената стена бе закачена табелка с надпис: „ПУШЕНЕТО ТУК ЩЕ БЪДЕ ЗАБРАНЕНО ОТ ПЪРВИ ЯНУАРИ. ОТКАЖЕТЕ ГО СЕГА И СИ СПЕСТЕТЕ НЕПРИЯТНОСТИТЕ!“

Туич извади пакет „Марлборо“ и предложи на Ръсти. Той машинално махна с ръка, обаче после явно размисли и си взе една цигара. След като запалиха, Туич попита:

— Откъде знаеш?

— Откъде знам какво?

— Че си имат предостатъчно. Проверявал ли си?

— Не — отвърна Ръсти. — Но ако ще крадат, защо точно от нас? Първо, не е хубаво да се краде от болница, и второ, пощата е точно до нас. Те също би трябвало да имат някакви запаси...

— Може би Рени и приятелчетата му вече са ги овършали. Пък и колко да имат в пощата? Една бутилка? Или две? Нищо работа.

— Не мога да разбера за какво им е да го правят. Не виждам никакъв смисъл.

— Нищо в тази история няма смисъл — подхвърли Туич и се прозина толкова широко, че парамедикът чу как изскърцаха челюстите му.

— Предполагам, че си приключил с визитацията — отбеляза Ръсти и изведнъж се замисли колко сюрреалистична бе ситуацията. След смъртта на Хаскел бе станал главен лекар на болницата, а Туич — който само допреди три дни изпълняваше функциите на медицинска сестра, — бе заел предишната му позиция и сега беше негов асистент.

— Аха — кимна Туич. — Господин Карти няма да доживее до края на деня.

Ръсти си бе помислил същото още преди седмица — Ед Карти страдаше от рак на стомаха в последен стадий, — ала ето че човекът все още се държеше.

— Да не е изпаднал в кома?

— Уцелихте в десетката, сенсей.

Що се отнася до другите им пациенти, Туич можеше да ги преброи на пръстите на едната си ръка. И в конкретния случай това си беше невероятен късмет, каза си Ръсти. Обаче беше твърде уморен и угрижен, за да се почувства като късметлия.

— Бих казал, че състоянието на Джордж Уърнър е стабилно.

Уърнър беше на шейсет години, живееше в източната част на града и страдаше от сериозно затлъстяване. В деня на появата на Купола бе получил инфаркт на миокарда. Ръсти смяташе, че ще му се размине... засега.

— Що се отнася до Емили Уайтхаус... — Туич вдигна рамене. — Там работата е зле, сенсей.

Емили Уайтхаус, която беше на четирийсет и теглото ѝ не надвишаваше нормалното дори с половин килограм, също бе получила миокарден инфаркт около час-час и нещо след инцидента с Рори Динсмор. Състоянието ѝ беше по-опасно от това на Джордж Уърнър, понеже жената бе маниачка на тема фитнес и се бе сблъскала със „спукания балон на здравословния живот“, както обичаше да казва доктор Хаскел.

— Момичето на Фрийман се подобрява, Джими Сиройс още се държи, а Нора Коувланд е в страхотна форма. Следобед вероятно ще я изпишем. Като цяло положението не е никак зле.

— Така е — кимна Ръсти, — но ти гарантирам, че ще се влоши. Да те питам нещо... ако получиш травма на главата при катастрофа, би ли искал аз да те оперирам?

— Не — усмихна се Туич. — Ще чакам доктор Хаус да се появи.

Ръсти загаси цигарата си в една консервена кутия и погледна към полупразния склад. Може пък да успееш да надзърне в хранилището зад градския съвет — какво толкова щеше да стане?

Този път беше негов ред да се прозине.

— Колко време ще издържиш така? — поинтересува се Туич. От шеговития му тон не бе останала и следа.

— Питам, защото в момента ти си единственият лекар в Честърс Мил.

— Колкото се наложи. Това, което ме притеснява, е да не допусна някоя грешка от преумора. И да не изникне проблем, чието решение е извън моята компетентност.

— Той се замисли за Рори Динсмор... и Джими Сиройс. Мисълта за Джими му подейства по-потискащо, понеже Рори вече бе недосегаем за каквито и да било лекарски грешки. Джими, от друга страна...

Съзнанието му се върна към операционната и приглушеното бипкане на уредите. Ръсти се видя как стои надвесен над бледия крак на Джими, загледан в черната черта, отбелязваща мястото на предстоящия разрез. Замисли се за Дъги Туичъл и неговата компетентност по отношение на упойките. Почувства как Джини Томлинсън пъха скалпел в ръката му и усети студения поглед на сините ѝ очи, които го наблюдаваха над маската.

„Господи, ако можеш да ми спестиш това!“ — пожела си той.

Туич сложи ръка на рамото му.

— Не се притеснявай, ще се справиш — успокои го. — Решавай проблемите ден по ден.

— Май трябва да ги решавам час по час — отвърна Ръсти и се изправи. — Трябва да отскоча до здравния център и да проверя какво е положението там. Слава богу, че това не се случи през лятото; тогава щяхме да имаме три хиляди туристи и седемстотин деца от летните лагери.

— Искаш ли да дойда с теб?

Той поклати глава.

— По-добре остани тук и провери отново как е Ед Карти. Виж дали все още е в страната на живите.

Ръсти хвърли още един поглед към склада, след което свърна зад ъгъла на сградата и пое към здравния център, издигащ се в далечния край на болничната алея.

10.

Джини беше в болницата, разбира се; трябваше да претегли за последно новороденото бебе на госпожа Коувланд, преди да ги пусне да се приберат вкъщи. Дежурна на регистратурата в здравния център беше седемнайсетгодишната Джина Буфалино, която имаше точно шест седмици медицински стаж. Тя изгледа ужасено главния лекар, при което сърцето му се сви в лошо предчувствие, ала гледката на празната чакалня го успокои. Все пак това не беше никак малко.

— Някакви обаждания? — попита Ръсти.

— Едно. От госпожа Венциано на Блек Ридж Роуд. Бебето ѝ си заклешило главичката между пръчките на креватчето. Искаше да изпратим линейка. Аз... аз ѝ казах да намаже главата на детенцето със зехтин и да опита да се справи сама. Чухме се отново, вече всичко е наред.

Ръсти се усмихна. Е, девайчето явно си го биваше. Изпълнена с облекчение, Джина му се усмихна в отговор.

— Е, поне нямаме пациенти — отбеляза той. — Което е чудесно.

— Не е съвсем така. Госпожа Гринъл е тук... Андроя се казваше, нали? Настаних я в трета стая. — Момичето се поколеба. — Стори ми се доста разстроена.

Сърцето на Ръсти, което тъкмо бе започнало да се отпуска, отново се сви. Андроя Гринъл. При това разстроена. Това означаваше само едно — че иска ударна доза от предписания ѝ оксиконтин. Той обаче не можеше да ѝ го даде, ако искаше съвестта му да е чиста, без значение дали Анди Сандърс държи купища от препарата в склада си.

— Ясно — измърмори и тръгна по коридора към трета стая, ала внезапно се спря и погледна назад. — Защо не ми звънна да ми кажеш?

Джина поруменя.

— Тя ме помоли да не го правя.

Думите ѝ го озадачиха, ала само за миг. Андроя може и да имаше проблем с хапчетата, обаче не бе глупачка. Знаеше, че ако Ръсти е в болницата, най-вероятно е в компанията на Туич. А Дъги Туичъл беше

нейният по-малък брат, който дори на трийсет и девет годишна възраст трябваше да бъде пазен от грозните житейски истини.

Ръсти спря пред вратата с черната цифра три и се опита да се вземе в ръце. Нямахше да му бъде никак лесно. Андрея не беше от закоравелите алкохолици, които твърдяха, че пиенето няма нищо общо с проблемите им, нито пък от пристрастените наркомани, чийто брой нарастваше със страшна бързина през последните години. Отговорността, с която се отнасяше към проблема си, усложняваше ситуацията и правеше още по-трудно лечението ѝ. Животът ѝ определено не беше никак лесен след падането ѝ. Оксиконтинът бе най-добрият препарат за нея, понеже ѝ позволяваше да се справя с болката, да спи нормално и да започне терапия. Не беше нейна вината, че медикаментът, който ѝ осигуряваше всичко това, беше известен като „хероин за селяндури“.

Накрая, след като бе репетирал как категорично ѝ отказва, отвори вратата и влезе. „Любезно, но безкомпромисно“ — каза си. Любезно, но безкомпромисно.

Андрея седеше на един стол в ъгъла точно под постера за вредното въздействие на холестерола. Коленете ѝ бяха събрани, а главата ѝ бе сведена върху чантичката в скута ѝ. Беше едра жена, а сега изглеждаше невероятно дребничка. И някак смалена. Когато вдигна глава и той видя изпитото ѝ лице — бръчките, обрамчващи като скоби устата ѝ, и почти черните кръгове около очите ѝ, — Ръсти неочаквано промени решението си и в крайна сметка склони да напише рецептата върху една от жълтите бланки на доктор Хаскел. Може би, след като тази история с Купола приключеше, щеше да я включи в някоя програма за освобождаване от медикаментозна зависимост; щеше да я заплаши, че ако не се съгласи, ще разкаже всичко на брат ѝ. Сега обаче щеше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше. Рядко бе виждал толкова неистов наркотичен глад.

— Ерик... Ръсти... имам голям проблем.

— Знам. Виждам. Ще ти напиша...

— Не! — извика тя и му хвърли поглед, изпълнен с ужас. — Недей, даже и да те моля! Аз съм пристрастена и трябва да спра! Станала съм проклета дърта наркоманка! — Лицето ѝ се сгърчи като смачкана хартия. Тя се опита да го изглади, ала не можа и го закри с

длани. Измъчените ѝ ридания се запроцеждаха между пръстите ѝ и проехтяха в стаята.

Ръсти се приближи до нея, приклепна и я прегърна.

— Андрея, хубаво е, че искаш да го направиш — даже е чудесно, — но сега едва ли е най-подходящият момент за това...

Тя го изгледа със сълзящи, зачервени очи.

— Прав си, това е възможно най-неподходящото време, но трябва да стане сега! И ти не трябва да казваш нищичко нито на Дъги, нито на Роуз. Можеш ли да ми помогнеш? Може ли изобщо да стане? Защото сама няма да се справя. Тези гнусни розови хапчета! Слагам ги в аптекката си и казвам: „Толкова за днес!“, а само след час отново ги взимам! Никога не съм се чувствала толкова безсилна, никога през целия си живот! — Тя понижи глас, сякаш споделяше съкровена тайна. — Мисля, че вече болките не идват от гърба ми, а мозъкът ми заповядва на гърба ми да ме боли, за да гълтам тези гадни хапове!

— Защо искаш да ги спреш точно сега, Андрея?

Тя само поклати глава.

— Можеш ли да ми помогнеш, или не?

— Да, но ако очакваш да бъде бързо и окончателно, ще трябва да те разочаровам. Например ще започнеш да получаваш... — В съзнанието му за миг изплува образът на Джанин — как се гърчи в леглото си и бълнува за Страшната тиква. — Ще започнеш да получаваш кризи.

Андрея или не го чу, или не обърна никакво внимание на думите му.

— Колко време ще продължи?

— Физическата част? Две седмици. Максимум три-четири. — „В най-добрия случай“ — помисли си той, ала предпочете да ѝ спести тази подробност.

Тя стисна ръката му. Дланта ѝ бе леденостудена.

— Очаквах да стане по-бързо...

Изведнъж Ръсти бе осенен от една изключително неприятна идея. Може би се дължеше на параноята, предизвикана от повишения стрес напоследък, обаче не бе лишена от убедителност.

— Андрея, да не би да те изнудва някой?

— Шегуваш ли се? Всички знаят, че взимам тези хапчета, все пак живеем в толкова малко градче...

Той си помисли, че това не е отговор на въпроса му, но нищо не каза.

— Какъв е най-краткият възможен срок? — попита жената.

— С инжекции Б-12 — плюс тиамин и витамини — може да стане и за десет дни. Обаче ще ти бъде много трудно. Няма да можеш да спиш и ще страдаш от така наречения „синдром на неспокойните крака“. Неслучайно се казва, че лошите навици умират най-трудно. Трябва също така някой да следи за постепенното намаляване на дозата — някой, който да съхранява таблетките ти и да не ти ги дава, когато му ги поискаш. Защото, повярвай ми, ще го направиш.

— Десет дни? — Андрея изглеждаше обнадеедена. — Дотогава това нещо... този Купол... вече би трябвало да го няма, нали?

— Би трябвало — кимна Ръсти. — Надявам се, че още днес следобед ще се отървем от него.

— Десет дни — повтори тя. — Десет дни.

„Според най-оптимистичния сценарий — помисли си той. — Ала дори и да ги откажеш, до края на живота си ще копнееш за тях.“

Не посмя да изрече нито първото, нито второто на глас.

11.

В „Дивата роза“ беше необичайно оживено за понеделник сутринта... ала естествено в историята на Честърс Мил нямаше понеделник като този. Въпреки това редовните клиенти си тръгнаха, когато Роуз обяви, че спира да приема поръчки за грила и че ще го включат отново чак в пет следобед.

— Междувременно можете да отскочите до „Моксис“ в Касъл Рок и да хапнете там — подхвърли тя.

Шегата ѝ породила взрив от аплодисменти, защото освен всичко друго „Моксис“ бе изключително долнопробно заведение.

— Значи няма да обядваме, така ли? — попита Ърни Калвърт.

Роуз погледна към Барби, който разпери ръце в красноречив жест.

— Ще я караме на сандвичи — заяви тя. — Докато и те не свършат.

Нови аплодисменти. Тази сутрин хората изглеждаха в изненадващо добро настроение — смееха се и си разменяха шегички. А може би най-добрият знак за повдигнатия дух на хората бе задната част на ресторанта, където местата около масата за игра на карти отново бяха заети.

Навярно до известна степен за това бе помогнал и телевизорът върху барплота, който в момента бе включен на Си Ен Ен. Коментаторите изказваха предимно предположения, обаче думите им звучаха обнадеждаващо. Неколцината учени, които бяха интервюирани, заявиха, че има голяма вероятност крилатата ракета да пробие невидимата преграда и да сложи край на кризисната ситуация. Един даже оцени шанса за успех на „повече от осемдесет процента“. Да не забравяме обаче, че той беше от Масачузетския технологичен институт, помисли си Барби. Ето защо можеше да си позволи този оптимизъм.

Сега, докато почистваше решетките на грила, някой похлопа на вратата. Той вдигна поглед и видя Джулия Шамуей, придружена от три деца. Те ѝ придаваха вид на прогимназиална учителка, повела

учениците си на екскурзия. Барби пристъпи към вратата и избърса ръцете си в престилката.

— Ако пускаме всеки, който иска да яде, провизиите ни ще свършат за нула време! — изсумтя ядосано Ансън, който в момента почистваше масите. Роуз бе отскочила до „Фуд Сити“, за да се опита да купи още месо.

— Не мисля, че са дошли за храна — отвърна му Барби и се оказа съвсем прав.

— Добро утро, полковник Барбара — поздрави го Джулия и се усмихна като Мона Лиза. — Ще ми се да ви наричам майор Барбара. Като...

— Пиесата на Бърнард Шоу, знам — махна с ръка той. Беше го чувал вече. Поне десет хиляди пъти. — Ще ми представиш ли бойната си дружина?

Първото от децата бе извънредно високо и извънредно кльоцаво момче с рошава тъмнокестенява коса; второто бе по-ниско и пълничко и носеше размъкнати къси панталони и избеляла тениска на „Фифти Сент“; третото бе симпатично момиче със светкавица на бузата. И макар че бе рисунка, а не татуировка, определено ѝ придаваше чар. Барби си даде сметка, че ако ѝ каже, че прилича на знаменитата рокльвица от осемдесетте Джоан Джет, девойчето едва ли щеше да разбере с кого я сравняват.

— Нори Калвърт — обяви Джулия, докосвайки рамото на момичето, — Бени Дрейк. А този висок свежарко е Джоузеф Макклаци. Вчерашната протестна демонстрация бе негова идея.

— Но не исках никой да пострада — побърза да каже Джо.

— Ти нямаш никаква вина за случилото се — каза му Барби. — Така че не си го слагай на сърцето.

— Ти наистина ли си най-големият шеф? — попита Бени, гледайки го с възхищение.

— Не — засмя се Барби. — И нямам намерение да се правя на голям шеф, освен ако не стане абсолютно наложително.

— Обаче познаваш войниците навън, нали? — включи се и Нори.

— Е, не лично. Все пак те са морски пехотинци, а аз бях в сухопътните войски.

— Ти все още си в сухопътните войски — отбеляза Джулия. На лицето ѝ бе изписана загадъчната ѝ студена усмивка, ала в очите ѝ се

четеше вълнение. — Може ли да поговорим? Младият господин Макклаци има страхотна идея. Дано само да проработи.

— Ще проработи — заяви Джо. — Става ли въпрос за компютърни изгъз... неща, аз съм най-големият шеф.

— Заповядайте в офиса ми — усмихна се Барби и ги поведе към барплота.

12.

Идеята наистина бе страхотна, но вече приближаваше десет и половина и ако искаха това да се случи, трябваше да действат бързо. Барби се обърна към Джулия:

— Носиш ли си джиесе...

Тя му го пъкна в ръката, преди да успее да довърши:

— Номерът на Кокс е в паметта.

— Супер. Не че знам как да вляза там...

Джо взе апарата.

— Ти от Средните векове ли идваш?

— Да! — отвърна той. — Когато рицарите бяха храбри, а жените ходеха без бельо.

Нори се засмя и вдигна малкия си юмрук. Барби го удари леко със своя.

Джо натисна няколко бутончета на клавиатурата. Заслуша се, след което подаде телефона на младия мъж.

Сякаш Кокс бе чакал с телефон в ръка, защото се обади в мига, в който Барби допря джиесема на Джулия до ухото си.

— Как е положението, полковник? — попита Кокс.

— Като цяло бива.

— Това е едно добро начало.

„Лесно ти е да го кажеш“ — помисли си Барби.

— Предполагам, че положението ще остане такова поне до момента, в който ракетата не рикошира в Купола или го пробие, причинявайки огромни щети на горите и стопанствата от нашата страна на барикадата. Нещо, което жителите на Честърс Мил ще приветстват. Какво казват вашите хора?

— Нищо особено. Гледат да се въздържат от прогнози.

— По телевизията друго разправят...

— Нямам време да гледам телевизия — отсече рязко Кокс. — Имаме определени надежди. Мислим, че си струва да опитаме.

Джулия го попита с очи: „Какво става?“

— Полковник Кокс, в момента съм с четирима мои приятели. Единият е младеж на име Джо Макклаци, който има доста добра идея. Ей-сега ще ви го дам... — Момчето заклати глава толкова яростно, че косата му се развя във въздуха. Барби обаче не обърна внимание на това. — ... да ви обясни всичко.

Той подаде телефона на Джо и му каза само:

— Говори.

— Но...

— Недей да спориш с големия шеф, синко. Говори.

Джо го послуша. В началото беше малко притеснен и се запъваше, обаче колкото повече навлизаше в подробностите около идеята си, толкова по-ясна и уверена ставаше речта му. По едно време се заслуша, а по-късно и се усмихна. Накрая възкликна: „Точно така, сър. Благодаря ви много, сър!“ и върна апарата на Барби.

— Ще се опитат да засилят сигнала на безжичния ни достъп до интернет, преди да изстрелят ракетата! — възкликна момчето. — Еба си якото! — В следващия миг Джулия го сграбчи за ръката и Джо изрече: — Съжалявам, госпожице Шамуей, не исках да кажа това.

— Не, няма проблеми, просто искам да знам можеш ли да работиш с това нещо?

— Шегувате ли се? Никакъв проблем.

— Полковник Кокс? — попита Барби. — Вярно ли е това за безжичния интернет?

— Не можем да спрем нещо, което според вас ще помогне — отвърна Кокс. — А и все пак вие ми дадохте тази идея. Така че защо да не ви помогнем? Ще имате най-бързия интернет в света, поне за днес. Между другото, това хлапе е страшно умно.

— Да, сър, и аз имам същото впечатление — каза Барби и вдигна палец към Джо. Момчето засия от радост.

— Ако идеята на младежа проработи и успеете да направите запис, погрижете се и ние да получим копие. Естествено, ние също ще записваме, обаче учените, които се занимават с тази работа, ще искат да видят как е изглеждал ударът и от вашата страна на Купола.

— Мисля, че ще направим нещо още по-добро — заяви Барби. — Ако Джо свърши всичко както трябва, повечето жители на Честърс Мил ще могат да го гледат на живо.

Този път Джулия вдигна юмрук във въздуха и той го посрещна със своя.

13.

— Уха! — извика Джо. Страхопочитанието, изписано на лицето му, го караше да изглежда на осем вместо на тринайсет. Увереността бе изчезнала от гласа му. Двамата с Барби стояха на трийсетина метра от мястото, където Битч Роуд се срязваше от Купола. Вниманието им бе насочено не към войниците, които се бяха обърнали с лице към тях, а към предупредителната лента и големия червен хикс, нарисуван върху невидимата преграда.

— Местят лагера си или както там му викате — отбеляза Джулия. — Палатките ги няма.

— Така е. След около... — Барби погледна часовника си — ... деветдесет минути тук ще стане доста напечено. Затова по-добре се захващай веднага за работа, синко.

Докато стояха тук, наскрел пустия път, той изведнъж се изпълни със съмнение, дали Джо ще успее да свърши онова, което обеща.

— Добре, но... виждате ли дърветата?

Отначало Барби не разбра какво има предвид и се обърна към Джулия, ала тя само вдигна рамене. Тогава момчето посочи с ръка и той разбра. Клоните на дърветата от външната страна на Купола танцуваха под ласките на есенния ветреци и сипеха разноцветните си листа върху морските пехотинци под тях. От вътрешната страна обаче клонките едва помръдваха и повечето от тях бяха запазили почти непокътнати своите премени. Барби беше сигурен, че въздухът преминава през преградата, но не и вятърът. Куполът убиваше скоростта му. Изведнъж се сети за онова поточе, на което двамата с Пол Гендрън, човекът с бейзболната шапка на „Тюлените“, се бяха натъкнали. Как водата се събираше, сякаш преградена от невидим бент.

— Листата от тази страна изглеждат някак... — Джулия се запъна. — Безжизнени. Вкаменени.

— Защото от другата страна духа вятър, а от тази има само лек полъх — обясни Барби и се зачуди дали наистина е така. Дали не пропускаше нещо много важно? Имаше ли обаче смисъл да се впускат

в размишления за чистотата на въздуха в Честърс Мил, при положение че не могат да направят нищо по въпроса? — Давай, Джо. Свърши си работата.

По пътя за насам бяха минали през дома на Макклаци, за да може момчето да вземе своя лаптоп „Пауър Бук“. (Госпожа Макклаци бе накарала Барби да се закълне, че ще направи всичко, за да бъде синът ѝ в безопасност, и той се бе закълел.) Сега Джо посочи към шосето:

— Там добре ли ще е?

Барби вдигна длани пред лицето си и оформи кръг, след което погледна през него към червения хикс.

— Малко наляво. Можеш ли да я изпробваш? Да провериш как се вижда?

— Да — кимна момчето, отвори лаптопа си и го включи. Разнесе се характерното за „Мак“ бръмчене и Барби си каза, че този звук никога не му се бе струвал толкова приятен. В същото време в сложения на асфалта на Битч Роуд сребрист компютър имаше нещо сюрреалистично. Сякаш символизираше по един перфектен начин всичко, което се бе случило през последните три дни.

— Батерията е заредена, така че ще издържи поне шест часа — отбеляза Джо.

— Няма ли по някое време да мине в „тих“ режим? — попита Джулия.

Джо я дари с онзи снизходителен детски поглед, който обикновено казва: „О, мамо, я стига!“ После се обърна отново към Барби:

— Ако ракетата изпържи моя „Мак“, обещавате ли да ми купите нов?

— Чичо Сам ще ти купи друг — успокои го младият мъж. — Лично ще напиша официална молба.

— Добре.

Джо се наведе над лаптопа си. Над монитора бе монтирано малко сребристо цилиндърче. Момчето обясни на спътниците си, че това е „Ай Сайт“ — най-модерната компютърна камера. Междувременно прокара пръсти по клавиатурата, натисна ENTER и изведнъж на екрана се появи Битч Роуд. И понеже уредът бе сложен на земята, всяка неравност и изпъкналост изглеждаше като планина. На заден план се виждаха и морските пехотинци, макар и само до глезените.

— Сър, имате ли картина, сър? — попита един от тях.

Барби вдигна глава.

— Нека поставим въпроса така, пехотинецо — ако аз ви инспектирах, в момента щяхте да правите лицеви опори с моя крак в задника ви. Бомбето на лявата ви кубинка е надраскано. А това е неприемливо за цивилна задача.

Войникът сведе поглед към кубинката си и установи, че наистина е надраскана. Джулия се засмя, ала Джо си замълча. Вниманието му беше погълнато от компютъра.

— Прекалено ниско е... — измърмори момчето. — Госпожице Шамуей, имате ли нещо в колата, с което можем да го... — Джо вдигна длан на около метър от земята.

— Мисля, че да — кимна тя.

— Донесете ми и малкия спортен сак, ако обичате.

— Пръстите му отново затанцуваха по клавиатурата. — Може ли джиесема? — подвикна след малко.

Барби му го подаде и хлапето занатиска малките бутончета със свръхестествена бързина.

— Бени? О, Нори, добре. Там ли сте? — Кратка пауза. — Добре. Не, май никога не съм стъпвал в бирария. Готови ли сте? Супер. Давайте така. — Той се заслуша, след което се усмихна. — Шегувате ли се? Леле, не мога да повярвам какво става. Наистина го направиха, яко усилиха безжичния сигнал. Ей-сега ще включа рутера. — Той прекъсна разговора и подаде телефона на Барби.

Междувременно Джулия се върна със сака на Джо и голям кашон, в който се намираха неразпространените броеве на неделния извънреден брой на „Демократ“. Момчето сложи лаптопа върху кашона (на Барби му се зави свят от рязката промяна на картината), след което провери камерата и обяви, че всичко е на шест. Наведе се и взе да рови из сака си, докато не извади нещо като черна кутийка с антена, която присъедини към компютъра. Войниците се бяха струпали от другата страна на Купола и ги наблюдаваха с интерес. „Е, вече знам как се чувстват рибките в аквариума“ — помисли си Барби.

— Дотук добре... — измърмори Джо. — Зелената лампичка светна, значи би трябвало да няма проблеми...

— Искаш ли да се обадиш на твоите...

— Ако проработи, те сами ще ми звъннат — отвърна момчето, след което изведнъж възкликна: — Опа, май се задават неприятности!

Отначало Барби си помисли, че има предвид нещо покрай лаптопа, ала после осъзна, че хлапето дори не гледаше натам. Веднага проследи посоката на погледа му и зърна зелената кола на шерифа. Не се движеше бързо, но светлините ѝ примигваха. Щом спря, Пит Рандолф слезе от шофьорското място, а от съседното се надигна Големия Джим. От вниманието на Барби не убягна как се разклати автомобилът, когато масивното туловище на градския съветник го освободи от тежестта си.

— Абе, вие какво правите тук? — попита Големия Джим.

Телефонът в ръката на Барби извънтя. Той обаче го подаде на Джо, без да отделя очи от двамата мъже, които се приближаваха към тях.

14.

Надписът над входа на „Дипърс“ гласеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ НА НАЙ-ГОЛЕМИЯ ДАНСИНГ В МЕЙН!“ и за пръв път в историята на заведението то гъмжеше от посетители в единайсет и четирийсет и пет на обяд. Томи и Уилоу Андерсън любезно посрещаха всички още на входа — досущ като свещеници, приветстващи енориашите си в черквата. В случая храмът бе „Първата църква на рокбандите директно от Бостън“.

В началото аудиторията бе притихнала, понеже на големия екран нямаше нищо друго освен думата: „ИЗЧАКАЙТЕ“. После обаче Бени и Нори присъединиха необходимите кабели и превключиха телевизора на съответния режим за възпроизвеждане. И изведнъж пред очите на всички се появи Битч Роуд — в живи, ярки цветове, а на заден план се виждаха падащите около войниците пъстри есенни листа.

Тълпата избухна в аплодисменти и възторжени викове.

Доволен, Бени удари вдигнатата длан на Нори, а тя го целуна по устните. Това бе най-щастливият миг в живота на момчето и определено засенчваше момента, когато успя да направи със скейтборда си пълен кръг във вътрешността на огромна тръба, без да изгуби равновесие.

— Обади му се! — настоя Нори.

— Веднага — отвърна Бени. Струваше му се, че лицето му всеки момент ще пламне и ще изгори, обаче се усмихваше. Натисна бутона за повторно набиране и доближи джиесема до ухото си. — Човече, успяхме! Картината е толкова добра, че...

Джо обаче попари ентузиазма му.

— Хюстън, имаме проблем.

15.

— Не знам какво си мислите, че правите — изръмжа шериф Рандолф, — обаче искам обяснение. — И това нещо... — той посочи лаптопа — ... моментално да бъде изключено!

— Извинете ме, сър — обади се един от морските пехотинци. Носеше пагони на младши лейтенант. — Това е полковник Барбара и има официално разрешение от правителството на САЩ за тази операция.

Големия Джим отвърна на тези думи с най-саркастичната си усмивка. Вената на врата му пулсираше.

— Полковник? Този човек ни създава само главоболия. Той е просто един готвач в местния ресторант.

— Сър, моите заповеди...

Рени размаха показалец на лейтенанта.

— Тук, в Честърс Мил, единствената официална власт, която признаваме в момента, е нашата, войнико, и аз съм нейният представител. — Той се обърна към Рандолф: — Шерифе, ако хлапето не иска да го изключи, ти сам издърпай кабела.

— Не виждам никакъв кабел — заяви Рандолф. Погледът му се местеше от Барби към младшия лейтенант и Големия Джим. И бе започнал да се поти.

— Тогава смачкай проклетия му екран с крак! Стъпчи го като хлебарка!

Шерифът пристъпи напред. Въпреки че изглеждаше изплашен, Джо прояви достатъчно смелост, за да застане пред поставения върху кашона лаптоп. Мобилният телефон продължаваше да е в ръката му.

— По-добре не го правете. Компютърът си е мой, а аз не съм нарушил никакъв закон!

— Отдръпни се, шерифе — каза Барби. — Това е заповед. Ако все още зачиташ правителството на страната, в която живееш, ще се подчиниш.

Рандолф се озърна притеснено.

— Джим, може би трябва да...

— Нищо не трябва — отсече той. — Точно в този момент това е страната, в която живееш. Стъпчи тази проклета джаджа!

Тогава Джулия направи крачка напред, грабна лаптопа и го обърна така, че уебкамерата да започне да снима шерифа и градския съветник. Няколко кичура се бяха изплъзнали от строгия ѝ кок и се вееха покрай розовите ѝ бузи. Барби си каза, че така изглежда изключително красива.

— Попитай Нори дали ги виждат! — обърна се Джулия към момчето.

Усмивката на Големия Джим застина в грозна гримаса.

— Жено, ти не се бъркай! Спри проклетия компютър!

— Попитай дали ги виждат!

Джо заговори по телефона. Заслуша се. После заяви:

— Виждат ги. Виждат господин Рени и шериф Рандолф. Нори ми каза, че хората искат да разберат какво точно става.

На лицето на Рандолф се изписа страх, а на това на Рени — гняв.

— Кой иска да разбере какво става? — попита Рандолф.

— Осъществихме предаване на живо до „Дипърс“... — започна Джулия.

— Тази греховна клоака! — извика Големия Джим. Дланите му бяха свити в юмруци. Барби си каза, че мъжът навярно има поне петдесетина кила в повече и се мръщеше при всяко движение на дясната си ръка — сякаш я бе навехнал, — ала все още изглеждаше способен да удря с нея. И съдейки по вбесената му физиономия, като нищо можеше да го направи. Към кого обаче щеше да бъде насочено крошетото му — към Барби, Джулия или момчето... Може би и самият Рени не знаеше.

— Хората се събират там от единайсет без петнайсет — продължи Джулия. — Новините се разпространяват бързо. — Тя се усмихна и наклони глава настрани. — Искаш ли да помахаш на своите избиратели, Голям Джим?

— Това е блъф — изсумтя Рени.

— Защо да блъфирам за нещо, което може толкова лесно да се провери? — Тя се обърна към Рандолф: — Обади се на някой от полицаите си и ги попитай къде в момента се е насъбрал най-много народ. — После отново насочи вниманието си към Големия Джим: — Ако спреш предаването, стотици хора ще разберат, че си ги лишил от

възможността да станат свидетели на събитие, което е от изключителна важност за тях. Нещо повече — животът им буквално зависи от него.

— Нямате разрешение от местната власт за подобно нещо!

При тези думи Барби, който обикновено се владееше доста добре, почувства как кипва. Ала не защото градският съветник се държеше като глупак. Не, Рени определено не беше такъв и може би точно това изкара младия мъж от кожата му.

— Какъв ви е проблемът всъщност? Нещо опасно ли виждате тук? Защото аз не виждам нищо такова. Идеята бе да нагласим камерата, да пуснем лаптопа да предава на живо какво се случва и после да се отдалечим на безопасно разстояние.

— Ако ракетата не успее да пробие Купола, само ще предизвикате излишна паника. Едно е да знаеш, че нещо се е прецакало, а съвсем друго — да го видиш. И нищо чудно да избухнат я бунтове, я безредици...

— Имате много лошо мнение за хората, които са ви избрали, господин съветник.

Големия Джим отвори уста, за да му отвърне — Барби предполагаше, че ще каже нещо от сорта на: „Непрекъснато се убеждавам в това“, ала явно осъзна, че голяма част от жителите на Честърс Мил следят словесния им сблъсък на широкоекранен телевизор. С перфектно дигитално качество на картината.

— Ще изтрия от лицето ти самодоволната ти саркастична усмивчица, Барбара — процеди Рени.

— Ние също ли не бива да се усмихваме? — попита Джулия.

Джо Плашилото прикри устата си с длан, но усмивката му не остана незабелязана от Рандолф и Големия Джим. Сподавеният му кикот също бе достатъчно красноречив.

— Ей, хора! — извика им младши лейтенантът. — Разчистете побързо района, защото времето напредва!

— Джулия, обърни тази камера към мен — заяви Барби.

Тя изпълни молбата му.

16.

„Дипърс“ буквално се пукаше по шевовете — дори паметното новогодишно шоу за посрещането на 2009, когато специални гости бяха музикантите от „Ватикан Секс Китънс“, не познаваше подобно стълпотворение от хора. И никога досега заведението не бе събирало толкова тиха публика. Над петстотин души се бяха наредили като сардели един до друг и наблюдаваха съсредоточено как уебкамерата се завърта на сто и осемдесет градуса и се заковава върху Дейл Барбара.

— Ето го моето момче — прошепна Роуз Туичъл и се усмихна.

— Здравейте, приятели — каза Барби. Картината бе толкова добра, че неколцина от събралите се отвърнаха на поздрава му. — Аз съм Дейл Барбара и отново бях призован на военна служба като полковник в американската армия.

Хората засушукаха изненадано помежду си.

— Отговорността за предаването на живо от Битч Роуд е изцяло моя и както вероятно сте разбрали, между мен и градския съветник Рени има известни разногласия по отношение на това дали да продължим излъчването.

Шушукането прерасна в приглушен ропот.

— Тази сутрин обаче нямаме никакво време да спорим по тънкостите около това кой е по-главен — продължи той. — Сега ще насочим уебкамерата към предполагаемата точка на удара от крилатата ракета. Дали предаването на живо ще продължи, вече зависи само от господин градския съветник. Ако след малко картината изчезне, обърнете се към него. Благодаря ви за вниманието.

С тези думи Барби изчезна от екрана. В продължение на няколко секунди множеството на дансинга не виждаше нищо друго освен дървета, след което картината се стабилизира и пред погледите на хората изникна увисналият сякаш във въздуха хикс. На заден план войниците товареха последните елементи от оборудването си в два големи армейски камиона.

Уил Фрийман, собственик и шеф на местното представителство на „Тойота“ (който не се погаждаше с Джеймс Рени), заговори направо

на телевизора:

— Не пипай камерата, Джими, ако не искаш до края на седмицата да си изберем нов градски съветник на твое място.

Думите му бяха посрещнати с одобрителни възгласи. После тълпата притихна и зачака да види дали предаването, което бе приковало вниманието ѝ — това толкова еднообразно и в същото време безкрайно вълнуващо предаване, — ще продължи, или екранът на телевизора внезапно ще помръкне.

17.

— Какво искаш да направя, Голям Джим? — попита Рандолф и извади носната си кърпичка, за да попие потта от тила си.

— Ти какво искаш да направиш? — отговори му йезуитски Рени.

За първи път, откакто бе получил ключовете за зелената шерифска кола, Пит Рандолф си помисли, че с радост би ги преотстъпил на някой друг.

— Искам нещата да останат такива каквито са — въздъхна тежко той.

Големия Джим му кимна по такъв начин, сякаш казваше: „Добре, на твоя отговорност.“ После се усмихна, доколкото механичното опъване на устните можеше да се брой за усмивка.

— Е, ти си шерифът. Май бяхме надхитрени — обърна се Рени към Барби, Джулия и Джо. — Нали така, господин Барбара?

— Уверявам ви, че никой не се е опитвал да ви надхитри, господин съветник — отвърна той.

— Тия приказки си ги напъхай в задни... задния джоб. Откъдето и да го погледнеш, това си е борба за власт. Много пъти съм виждал подобни опити. Виждал съм ги да успяват... и да се провалят с гръм и трясък. — Той пристъпи към Барби, като потриваше наболяващата го ръка. Младият мъж подуши одеколона и потта му. Рени дишаше хрипливо и понижи глас. Може би дори Джулия не може да чуе какво каза. Ала Барби го чу. — Затънал си до шия, синко. Целият си вътре. Ако ракетата пробие Купола, печелиш. Обаче отскочи ли... ще си имаш работа с мен. — За момент погледът му — макар и заровени в дълбоките гънки плът, очичките му излъчваха вледеняваща злонамереност, — се срещна с този на Барби, след което Рени му обърна гръб. — Хайде, шериф Рандолф. Благодарение на господин Барбара и приятелите му ситуацията стана достатъчно напрегната. Да се връщаме в града. Трябва да подготвим хората ти как да действат, в случай че избухне бунт.

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала! — възкликна Джулия.

Големия Джим само ѝ махна презрително с ръка, без дори да се обърне.

— Искаш ли да минем през „Дипърс“, Джим? — попита Рандолф. — Имаме време.

— Кракът ми за нищо на света не би стъпил в този бардак — изсумтя той и отвори предната врата на полицейската кола. — Сега искам само да се наспя. Но няма да го направя, защото имам много работа за вършене. Имам големи отговорности. Не съм ги искал, но Господ ме натовари с тях.

— На едни величието се пада по наследство, други го придобиват, а към трети то само снизхожда^[1], нали така, Джим? — подхвърли Джулия със саркастична усмивка.

Рени се обърна към нея и неистовата омраза, изписана на лицето му, я накара да отстъпи крачка назад. После мъжът се завъртя към полицейската кола.

— Хайде, шерифе.

Зеленият автомобил потегли към Честърс Мил, хвърляйки отблясъци в необичайната за октомври утринна омара.

— О! — възкликна Джо. — Страшничък човек.

— И аз мисля същото — кимна Барби.

Джулия го гледаше изпитателно. От усмивката ѝ нямаше и следа.

— Преди имаше сериозен противник — отбеляза тя. — Сега обаче се сдоби със заклет враг.

— Ти също.

Тя кимна.

— За доброто и на двама ни се надявам тази работа с ракетата наистина да се получи.

В този миг лейтенантът от другата страна на преградата им извика:

— Полковник Барбара, ние тръгваме. Ще се чувствам доста поспокоен, ако и вие тримата направите същото.

Той му кимна и за пръв път от три години насам отдаде чест по войнишки.

---

[1] Уилям Шекспир, „Дванайсета нощ“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

18.

Бомбардировачът Б-52, който бе излетял от военновъздушната база в Карсуел в ранните часове на тази понеделнишка сутрин, кръжеше в готовност над Бърлингтън, Върмонт, още от десет и четирийсет (във ВВС са убедени, че винаги, когато е възможно, трябва да се подранява за купона). Мисията носеше кодово име „Гранд Айл“ („Голям остров“). Главен пилот беше майор Джийн Рей — човек, участвал както във Войната в залива от 1990 година, така и в покъсната война в Ирак (която пред приятели често наричаше „големия маймунджилък на Джордж Буш“). В бомбения отсек на самолета имаше две ракети „Фастхоук“. Това бе изключително оръжие, доста по-надеждно и мощно от старата „Томахоук“, ала в същото време Рей се чувстваше малко странно при мисълта, че ще изстрелят подобна ракета към американска мишена.

В дванайсет часа и петдесет и три минути червената лампичка на контролното табло светна в кехлибарено. Компютърът пое управлението на бомбардировача и започна плавно да го обръща към целта. Бърлингтън вече не се намираше под дългите тесни крила.

Рей заговори в шлемофона:

— Време е за шоу, сър.

Полковник Кокс му отвърна от Вашингтон:

— Разбрано, майоре. Успех! Разкажете играта на копелето!

— Ще го направим, сър.

В дванайсет и петдесет и четири кехлибарената лампичка започна да примигва. А точно в дванайсет часа, петдесет и четири минути и петдесет секунди светна в зелено. Рей натисна превключвателя с обозначение „едно“. Не долови нищо, освен някакво свистене под корпуса на самолета, обаче видя на монитора, че фастхоукът е започнал полета си. Ракетата бързо ускори до максималната си скорост, оставяйки след себе си плътна инверсионна следа. Сякаш някой бе надраскал с нокът небесната синева.

Джийн Рей се прекръсти и целуна основата на палеца си.

— Бог да е с тебе, синко — промълви след ракетата.

Максималната скорост на фастхоука бе пет хиляди и шестстотин километра в час. На седемдесет и пет километра от целта си и на около четирийсет и пет километра западно от Конуей, Ню Хемпшир, и източно от Белите планини компютърът ѝ светкавично изчисли и определи финалната ѝ траектория. Докато се снижаваше, скоростта ѝ падна от пет хиляди и шестстотин до три хиляди километра в час. Тя се насочи към шосе 302, което преминава в главната улица на Северен Конуей. Пешеходците погледнаха притеснено нагоре, докато самолетът прелиташе над тях.

— Не е ли малко бавен този самолет? — учуди се една жена на паркинга пред търговския център „Сетлърс“, докато засланияше очи с длан. Ако самонасочващата система на ракетата можеше да говори, вероятно би ѝ казала: „Още нищо не си видяла, скъпа.“

Фастхоукът премина границата между Мейн и Ню Хемпшир на четири хиляди и петстотин метра височина и от грохота, съпътстващ летенето със свръхзвукова скорост, немалоко зъби се разтракаха и много прозорци се строшиха. Когато радарът ѝ прехвана шосе 119, ракетата се спусна първо на хиляда и петстотин, а после и на седемстотин метра. По това време компютърът ѝ вече бе разгърнал пълната си мощност и актуализираше новопостъпващите данни с мълниеносна бързина, правейки по хиляди корекции на траекторията ѝ в минута.

Във Вашингтон полковник Джеймс О. Кокс каза:

— Последни метри до целта. Стискайте изкуствените си зъби!

Фастхоукът откри Битч Роуд и се снижи почти до нивото на земята, продължавайки да се движи два пъти по-бързо от скоростта на звука. Прецизният ѝ самонасочващ механизъм отчиташе всяко възвишение и завой в следвания курс, оставяйки отровна миризма подире си, а пламъкът, струящ от соплото ѝ, беше твърде ярък, за да се гледа с просто око. Токсичните остатъци от горивото ѝ разяждаха листата на дърветата и дори възпламениха няколко. Причиниха и експлозията на една дървена крайпътна сергия в Таркърс Холоу, в резултат на което във въздуха полетяха изпотрошени дъски и парчета тикви. Взривът, който последва, накара хората да се хвърлят на земята, покривайки главите си с ръце.

„Ще го пробие — помисли си Кокс. — Просто няма начин да не се получи.“

19.

В „Дипърс“ вече имаше над осемстотин души, скупчени един до друг. Никой не смееше да продума, макар че устните на Лиза Джеймисън мърдаха беззвучно, докато отправяше молитва към някоя от Висшите души (тя бе последователка на „Ню Ейдж“ движението), стиснала кристал в ръка. Преподобната Пайпър Либи пък притискаше към устните си разпятието, което бе наследила от майка си.

— Ето я — промълви Ърни Калвърт.

— Къде? — попита Марти Арсено. — Не виждам нищо...

— Тихо! — прекъсна го Бренда Пъркинс. — Чувам я!

В този миг всички я чува. Откъм западния край на града се надигна неописуемо, сякаш издавано от летяща чиния бръмчене, което се усили неимоверно в рамките на броени секунди. Присъстващите не видяха почти нищо на широкоекранния телевизор — едва половин час по-късно, когато провалът на операцията вече беше безспорен факт, Бени Дрейк върна записа и го пусна кадър по кадър. Тогава видяха как ракетата променя курса си над големия завой на Битч Роуд. Движеше се на не повече от метър и половина от земята и почти целуваше смътната си сянка. В следващия кадър фастхоукът, чиято бойна глава трябваше да експлодира при контакт, застина във въздуха над мястото, където се бяха намирали морските пехотинци.

Секунда по-късно екранът блесна в такава ослепителна белота, че зрителите в „Дипърс“ трябваше да закрият очите си с ръце. След малко, когато яркостта започна да намалява, забелязаха фрагментите от ракетата — безброй миниатюрни парченца, реещи се около голямото обгорено петно, където се бе намирал хиксът. Фастхоукът бе поразил съвсем точно мишената си.

После множеството на дансинга видя как дърветата откъм западната стена на Купола избухват в пламъци. Асфалтът на шосето се напука и започна да се топи.

20.

— Изстреляйте и другата — нареди с глух глас Кокс и Джийн Рей изпълни заповедта.

Втората ракета изпотроши още повече прозорци и изплаши още повече хора в Източен Ню Хемпшир и Западен Мейн.

Ала крайният резултат беше същият.

ИНСЦЕНИРОВКАТА

1.

Когато записаното филмче свърши, къщата на Мил Стрийт номер 19 потъна в мълчание. После Нори Калвърт избухна в плач. Бени Дрейк и Джо Макклаци се спогледаха учудено (очите им сякаш питаха: „А сега какво да правя?“), след което прегърнаха момичето през раменете и сплетоха свободните си ръце, сякаш взаимно се опитваха да си вдъхнат кураж.

— Това ли беше? — попита невярващо Клеър Макклаци. Майката на Джо все още не плачеше, ала малко ѝ трябваше; очите ѝ искряха от насъбралата се в тях влага. Продължаваше да държи снимката на съпруга си, понеже малко преди Джо и приятелите му да дойдат с дивидито, я бе свалила от стената. — Това ли беше всичко?

Никой не ѝ отговори. Барби бе приседнал на подлакътника на креслото, където се бе разположила Джулия. „Скоро ще си имам големи неприятности“ — каза си той. Преди тази мисъл обаче в главата му бе изплувала друга — че целият град е изправен пред големи неприятности.

Госпожа Макклаци се изправи на крака. Снимката на съпруга ѝ все още бе в ръцете ѝ. Сам бе отишъл до битпазара, който се откриваше всяка събота (докато времето не захладнееше) на Оксфордската мотописта. Хобито му бе да реставрира мебели и там често откриваше ценни материали. Три дни по-късно той продължаваше да е в Оксфорд — бе отседнал в мотел „Писта“ заедно с няколко взвода репортери и телевизионни оператори. И понеже нямаше как да разговарят по телефона, двамата с Клеър поддържаха връзка по електронната поща. Поне досега.

— Какво ли е станало с компютъра ти, Джо? — попита майка му. — Дали се е взривил?

Момчето, което продължаваше да прегръща Нори през рамо и да държи ръката на Бени, поклати глава.

— Едва ли — отвърна. — Сигурно просто се е разтопил. — После се обърна към Барби: — Горещината сигурно е запалила близките дървета. Някой трябва да направи нещо по въпроса.

— Не мисля, че в града има пожарни коли — обади се Бени. — Освен една или две антики...

— Аз ще се заема с това — намеси се Джулия. Клеър Макклаци се надвеси над нея и гледката показваше откъде Джо бе наследил високия си ръст. — Барби, май щеше да е най-добре аз да свърша сама тази работа...

— Защо? — учуди се Клеър. Една от сълзите най-сетне се изтръгна от плена, в който я държаха очите ѝ, и се търкулна по бузата ѝ. — Джо каза, че правителството ви е възложило тази задача, господин Барбара... Самият президент!

— Имах известни разногласия с господин Рени и шериф Рандолф по отношение на живото предаване — обясни той. — И се разгорещихме малко. Съмнявам се, че отсега нататък ще се вслушат в някой от съветите ми. Мисля, че едва ли ще се вслушат и в твоето мнение, Джулия. Поне на този етап... Ако Рандолф поне наполовина си разбира от работата, ще изпрати няколко полицаи да вземат каквото има в пожарната и после да отидат в гората. Предполагам, че поне маркучи и ръчни помпи ще се намерят.

Джулия се замисли за момент.

— Хайде да излезем за малко навън, става ли? — обърна се тя към Барби.

Младият мъж погледна смутено към майката на Джо, ала вниманието на Клеър бе насочено другаде. В момента седеше до Нори и утешаваше момичето, което се бе притиснало към рамото ѝ.

— Човече, правителството ми дължи един лаптоп — заяви Джо, докато Барби и Джулия вървяха към входната врата.

— Не съм забравил — отвърна младият мъж. — Благодаря ти, Джо. Справи се чудесно.

— Доста по-добре от загубената им ракета — измърмори Бени.

Барби и Джулия приседнаха на верандата на семейство Макклаци и се загледаха в откриващите се пред тях река Престил, Пийс Бридж и, естествено, градския съвет. Тогава с приглушен и в същото време преливащ от гняв глас жената изрече:

— Работата е там, че никак не си разбира от работата. Ама хич даже.

— Кой?

— Питър Рандолф. Познавам го още от детската градина. Тогава бе световен шампион по напикаване и учихме заедно до дванайсети клас, когато беше член на Спецотряда по дърпане на сутиени. Интелектуалното му ниво беше за три минус, обаче му пишеха четворки, понеже баща му беше член на училищния съвет. Нашият господин Рени се е обградил с тъпащи. Единственото изключение е Андрея Гринъл, но тя пък е наркоманка. Оксиконтин.

— Да, заради проблемите с гърба — кимна той. — Роуз ми каза.

Дърветата в парка бяха загубили достатъчно от листата си, ето защо голяма част от главната улица се виждаше без проблеми от мястото, където седяха. В момента тя изглеждаше призрачно пуста — повечето хора бяха още в „Дипърс“ и разгорещено обсъждаха онова, което току-що бяха видели на екрана, — но тротоарите ѝ съвсем скоро щяха да се изпълнят с потресени, отказващи да приемат истината минувачи, забързани към домовете си. Мъже и жени, които не смееха дори да се запитат какво следва оттук нататък.

Джулия въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Джим Рени си мисли, че ако задържи властта само в своите ръце, впоследствие нещата ще се оправят. Най-малкото за него и приятелите му. Той е от най-гадните политици — себични, твърде егоцентрични, за да осъзнаят, че е време да слязат от сцената, и в същото време долни страхливци под самоуверената си фасада. Загрубее ли играта, въобще няма да се поколебае да изпрати този град по дяволите, стига да спаси себе си по този начин. Страхливият лидер е най-опасен за хората. Ти си този, който трябва да води парада.

— Оценявам доверието ти, но...

— Но това така и няма да се случи, без значение какво искат твоят полковник Кокс и президентът на Съединените щати. Няма да се случи дори и ако петдесет хиляди души направят демонстрация по Пето Авеню в Ню Йорк, носейки плакати с твоята физиономия. Докато този шибан Купол стои над главите ни, нищо подобно няма да стане.

— Знаеш ли, че колкото повече те опознавам, толкова по-малко републикански ми звучиш — отбеляза Барби.

Тя го удари по ръката с изненадващо здравия си юмрук.

— Това шега ли е?

— Не — кимна мъжът. — Никак даже. Време е за избори. И те моля ти да се кандидатираш за длъжността градски съветник.

Тя го изгледа със съжаление.

— Смяташ ли, че Джим Рени би допуснал избори, докато градът е под Купола? В кой свят живееш, приятелю?

— Не подценявай волята на гражданите, Джулия!

— А ти не подценявай Джеймс Рени. Той е на власт тук от памтивека и хората вече са свикнали с него. Освен това е много талантлив в намирането на изкупителни жертви. Един пришествец от другаде — или скитник — би бил идеалният му избор в този случай. Случайно да имаме такъв човек наблизко?

— Очаквах някаква идея от теб, а не политически анализ.

За момент на Барби му се стори, че тя отново ще го удари. Обаче Джулия си пое дълбоко дъх, издиша бавно и се усмихна.

— Правиш се на агънце, ама остри рогца имаш!

Сирената на градския съвет започна да изстрелва серия от пронизителни залпове в застиналия топъл въздух.

— Някой е сигнализирал за пожар — отбеляза Джулия. — Мисля, че знаем къде...

Те обърнаха глави на запад, където черните стълбове на издигация се дим помрачаваха синевата. Барби очакваше огънят да се разгори от външната страна на Купола — откъм Таркърс Мил, — ала високата температура бе разпалила неголеми пожари и от страната на Честърс Мил.

— Искаш идея значи? Добре, ето ти една. Ще намеря Бренда — според мен или си е вкъщи, или в „Дипърс“ заедно с всички останали — и ще ѝ предложи да оглави операцията по гасене на пожара.

— А ако откаже?

— Сигурна съм, че няма да откаже. Най-малкото, няма никакъв вятър — поне от вътрешната страна на Купола — така че пораженията ще са само върху тревата и храстите в района. Ще ѝ кажа сама да си избере екип и тя ще избере най-точните хора. Същите, които и Хауи навярно би избрал.

— Предполагам, че новоназначените полицаи няма да са сред тях.

— Тя ще го реши, но се съмнявам да разчита на хора като Картър Тибодо, Мелвин Сиърлс или Фреди Дентън. Специално Фреди е ченге от пет години, обаче знам от Бренда, че Дюк е възнамерявал да го разкара от полицията. Всяка година Фреди става Дядо Коледа в

началното училище и децата го обожават — голям смешник е. В същото време си е голям злобар.

— Това да не е обходна маневра, с която да се насочиш отново към Рени...

— Да.

— Внимавай. Този мръсник ще се опита да ти го върне.

— И аз мога да съм мръсница, когато се налага. Бренда също, ако си намери подкрепа.

— Давай тогава. И й кажи да се обърне към онзи тип Бърпи. Когато става дума за гасене на горски пожар, мисля, че той ще е полезен от разните му там помпи в градската пожарна. В магазина му има какво ли не.

Тя кимна.

— Много добра идея.

— Наистина ли не искаш да дойда с теб?

— Ти имаш друга задача. Брен даде ли ти ключа на Дюк за онзи склад?

— Тъй вярно.

— В такъв случай пожарът може да се окаже димната завеса, от която се нуждаеш, за да си свършиш необезпокоявано работата. Взemi този Гайгеров брояч. — Тя стана и се запъти към тойотата си, обаче ненадейно спря и се обърна. — Да откриеш генератора — стига наистина да има такъв, — ми се струва най-доброто, което може да се направи за града в момента. И вероятно единственото... И, моля те, Барби...

— На вашите услуги, мадам — усмихна се той.

Тя обаче бе абсолютно сериозна.

— Докато не чуеш Големия Джим Рени да политиканства и да държи гръмки речи, не го подценявай. Неслучайно е успял да се задържи толкова дълго на власт.

— Доколкото разбирам, е добър в демагогията и това да се прави на жертва.

— Точно така. Само дето този път жертвата може да се окажеш ти.

С тези думи тя се качи в приуса и подкара към Бренда и Ромео Бърпи.

2.

Онези, които бяха наблюдавали неуспешния опит на военновъздушните сили да пробият невидимата преграда на Купола, напуснаха „Дипърс“ точно по начина, както Барби си беше представял — бавно, с наведени глави и без да говорят много-много. Някои вървяха със скръстени пред гърдите си ръце, а други плачеха. Три полицейски коли бяха спрени направо на шосето пред заведението и половин дузина ченгета стояха, облеgnати на тях, готови да се намесят и при най-малкия признак на безредици. Обаче безредици нямаше.

Зелената шерифска кола бе паркирана малко по-нататък, пред смесения магазин на Брауни (на чиято витрина висеше табела с разкривен надпис: „ЗАТВОРЕНО, ДОКАТО «СВОБОДАТА» НЕ ПОЗВОЛИ ДОСТАВКАТА НА ПРЕСНИ ПРОДУКТИ!“). Питър Рандолф и Джим Рени седяха в колата и наблюдаваха разотиващите се.

— Е — заяви самодоволно Големия Джим, — надявам се, че са щастливи.

Шерифът го изгледа учудено.

— Ти не искаше ли да проработи?

Дясното рамо внезапно го срязва и Рени се намръщи.

— Естествено, че исках, обаче не съм се заблуждавал, че ще има ефект. Обаче този тип с женското име и новата му дружка Джулия успяха да накарат всички да повярват в чудото, което така и не се случи, нали? О, да. Знаеш ли, че никога не ме е подкрепяла в жалкия си парцал, дето минава за вестник? Нито веднъж през цялата ми кариера.

Той посочи към пешеходците, които се бяха запътили към града.

— Огледай ги добре, друже. Ето в какво те превръща комбинацията от некадърност, напразни надежди и прекалено много информация. Сега са посърнали и разочаровани, но когато им мине, ще побеснеят, казвам ти. И тогава ще имаме нужда от още повече полицаи, за да се справим със ситуацията.

— Още полицаи? Вече имаме осемнайсет души, като броим тези на непълнен работен ден и новоназначените ченгета.

— Няма да ни стигнат. А и не забравяй, че трябва да...

Градската сирена започна да процепва въздуха с нови кратки включвания. Двамата погледнаха на запад и видяха издигащия се дим.

— Трябва да благодарим на Барбара и Шамуей — довърши Големия Джим.

— Може би трябва да се погрижим за този пожар... — рече Рандолф.

— Това си е проблем на Таркърс Мил, а не на нас — заяви Рени. — Както и на американското правителство, разбира се. Те запалиха огъня със загубената си ракета, нека те да се оправят с него.

— Но ако горещината е довела до пожар и на наша територия...

— Спри да се вайкаш като някоя баба и ме закарай обратно в града. Трябва да намеря Младши. Имаме да обсъдим някои неща.

3.

Бренда Пъркинс и Пайпър Либи стояха до субаруто на преподобната на паркинга пред „Дипърс“.

— Никога не съм вярвала, че ще се получи — каза Бренда, — но ще излъжа, ако кажа, че не съм разочарована.

— Аз също — добави Пайпър. — Чувствам се съкрушена. Бих те закарала до града, но трябва да посетя един от енорияшите си.

— Надявам се, че не е на Битч Роуд — и Бренда посочи към кълбящия се дим.

— Не, на другия край на града е. В източната част на Честър. Джак Евънс. Изгуби жена си в деня на появата на Купола. В доста странен инцидент. Не че всичко, което се случва напоследък в този град, не е странно...

Бренда кимна.

— Видях го на парцела на Динсмор, носеше табела със снимката на жена си. Клетият човечец!

Пайпър отиде да отвори предния ляв прозорец на колата. Немската ѝ овчарка Кловър седеше на шофьорското място и гледаше разотиващото се множество. Преподобната бръкна в джоба си, подхвърли лакомство на кучето и му каза:

— Отмести се, Кловър — добре знаеш, че се издъни на шофьорския си изпит! — После се обърна към другата жена и ѝ намигна: — Така и не можа да научи това елементарно успоредно паркиране!

Овчарката скочи на съседната седалка. Пайпър отвори вратата и отново се загледа в издигащия си дим.

— Както гледам, пожарът сигурно се разпространява доста бързо в горите на Таркърс Мил, но точно в момента това не ни засяга. — Тя се усмихна горчиво. — Все пак Куполът ни предпазва.

— Успех — пожела ѝ Бренда. — Предай съболезнованията ми на Джак. И обичта ми.

— Ще го сторя — обеща Пайпър и потегли. Бренда закрачи замислено през паркинга, пъхнала ръце в джобовете си. Тъкмо се

чудеше как ще преживее останалата част от деня, когато Джулия Шамуей спря тойотата си до нея и ѝ предложи неочаквана помощ по този въпрос.

4.

Ракетите, които експлодираха в невидимата стена на Купола, не успяха да събудят Сами Буши; направиха го тежкото изтрополяване в съседната стая и последвалият плач на Литъл Уолтър.

Картър Тибодо и приятелите му бяха задигнали всичката ѝ трева от хладилника, но не бяха претърсили караваната, ето защо кутията от обувки с нарисуваните отгоре ѝ череп и кръстосани кости все още се намираше в килерчето. Под черепа Фил Буши бе написал с разкривени букви: „МОИ СИ РАБОТИ! ПИПНИ ГИ И СИ МЪРТВА!“

Вътре нямаше марихуана (Фил я наричаше „дрога за коктейлни партита“), а и тя не се интересуваше от пакетчето с кристалчета амфети. Бе повече от сигурна, че „извънредните сътрудници“ щяха да ги изпафкат с най-голям кеф, но според нея кристалчетата си бяха откачена работа за откачени хора. Кой нормален човек би искал да инхалира пушек, който мирише на натопени в ацетон кибритени клечки? В кутията обаче имаше и още едно пакетче, съдържащо десетина „дриймбоута“, и когато бандата на Картър си бе тръгнала, Сами глътна един, като го прокара с малко топла бира от шишето под леглото, където напоследък спеше сама. С изключение на моментите, когато взимаше Литъл Уолтър в прегръдките си... Или Дуди, разбира се.

За секунда се бе замислила дали да не изгълта всичките „дриймбоути“ и да прекрати веднъж завинаги ужасния си живот... и навярно щеше да го стори, ако не беше бебето. Кой щеше да се грижи за него, ако тя умре? Щеше да умре от глад в креватчето си, каза си тя и потръпна при страшната мисъл.

Не, нямаше да се самоубива, ала никога досега не се беше чувствала толкова смазана, обезсърчена и наранена. И мръсна. Макар че унижението не беше нещо ново за нея — било от страна на Фил (преди да изгуби интерес към секса, доста си падаше по „тройките“, в които участниците задължително бяха яко дрогирани), било от други хора, а нерядко и от самата себе си... Сами Буши така и не се научи да бъде своя най-добър приятел.

В биографията ѝ имаше и доста авантюри за една нощ. Веднъж, когато бе в гимназията и баскетболният отбор на „Дивите котки“ бе спечелил купата, тя пусна на четирима от играчите — един след друг — на купона по случай победата. Петият, с когото щеше да преспи, припадна в ъгъла. Идеята за всичко това бе изцяло нейна. Също така бе продавала онова, което Картър, Мел и Франки Делесепс си бяха взели насила. Най-често на Фрийман Браун, собственика на „Браунис“, където пазаруваше най-често, понеже ѝ даваше на вересия. Беше възрастен и не миришеше много приятно, ала си беше похотливец и това напълно я устройваше. Правеше така, че той да свърши бързо. Обикновено след шест тласъка на матрака в склада той се изпразваше и изгрухтяваше доволно. Това не я караше да се гордее със себе си, но пък бе успокояващо да знае, че може да пазарува на кредит, особено ако закъса към края на месеца, а Литъл Уолтър имаше нужда от памперси.

Освен това Брауни никога не я беше наранявал.

За разлика от случилото се снощи. Делесепс не беше толкова лош с нея, ала Картър нарочно ѝ причини болка горе и я накара да кърви долу. После стана още по-зле — когато Мел Сиърлс свали панталоните си, тя зърна огромен инструмент. Бе виждала такива само по порнофилмите, които Фил обичаше да гледа, преди интересът му към метамфетамините да измести напълно интереса му към секса.

Сиърлс я язди здраво и въпреки че тя се опита да си спомни какво бяха правили с Дуди само преди два дни, това никак не ѝ помогна. Остана суха като август без дъжд. До момента, в който протритото от Картър Тибодо не се превърна в кървяща рана. Тогава вече имаше лубрикация. Усещаше я как се събира на локвичка под нея, топла и лепкава. Лицето ѝ също бе мокро от сълзите, които се стичаха по страните ѝ. По време на безкрайната езда на Мел Сиърлс даже ѝ мина през ума, че нищо чудно този изрод да я убие. И ако станеше така, какво щеше да се случи с Литъл Уолтър?

През цялото това време до слуха ѝ достигаха крясъците на Джорджия Ру: „Дайте ѝ да се разбере! Дайте ѝ добър урок на тая лесба! Накарайте я да пици!“

И Сами пищеше. Караваната се огласяше от писъците ѝ, а бебето ѝ пригласяше от креватчето си в съседната стая.

Накрая я заплашиха, че ако не си държи устата затворена, ще стане още по-зле, и я оставиха кървяща на дивана. Разкъсана, но жива. Сами видяха отразените в тавана светлини на фаровете, след което те бързо избледняха с отдалечаването на колата към града. Вече бяха само двамата с Литъл Уолтър. Тя го взе на ръце и започна да го люлее, вървейки из помещението, като спря само веднъж — за да си сложи бикини (но не онези розовите; за нищо на света не би ги обула отново) и да подпъхне тоалетна хартия около слабините си. Имаше тампони, естествено, но изтръпваше само при мисълта да пъхне нещо във вагината си.

Най-сетне главичката на бебето се отпусна на рамото ѝ и тя усети как слюнката му навлажнява кожата ѝ — сигурен знак, че е заспало дълбоко. Положи го внимателно в креватчето (молейки се да не се събуди посред нощ) и едва тогава извади кутията за обувки от килерчето. „Дриймбоутът“ — единственото, което знаеше за него, беше, че е изключително мощно успокоително — първо премахна болката „Там Долу“, а после буквално изтри всичко. И тя спа в продължение на дванайсет часа.

До този момент.

Плачът на Литъл Уолтър бе като ослепително ярък лъч, прорязващ спусналата се над съзнанието ѝ мъгла. Тя скочи от леглото и се втурна към спалнята, убедена, че шибаното бебешко креватче, което Фил собственоръчно бе сглобил (естествено, солидно „напушен“), най-накрая се бе счупило. Миналата нощ, докато новоизлюпените ченгета се бяха занимавали с нея, Литъл Уолтър сериозно бе разклатил летвите на преградката. И навярно тази сутрин, когато се е събудил и е започнал да обикаля в кошарката, тя просто е рухнала...

Бебето се намираще на пода сред дървените останки от креватчето. Щом я зърна, запълзя към нея и в този момент Сами забеляза кръвта, потекла от раничката на челото му.

— Литъл Уолтър! — изпищя и го вдигна от земята. Завъртя се, препъна се в една счупена летва от преградката и залитна, но все пак успя да приклекне и да запази равновесие. Сетне се изправи и забърза към банята с плачещото бебе в прегръдките си. Завъртя кранчето, обаче не потече никаква вода; помпата на кладенеца се нуждаеше от електричество, за да работи. Тогава Сами грабна една кърпа и попи кръвта от лицето на бебето. Раната се оказа плитка, ала за сметка на

това дълга и назъбена. Щеше да остави белег. Тя притисна отново кърпата към нея — възможно най-силно, стараейки се да не обръща внимание на писъците на мъничето. Върху босите ѝ стъпала падаха капки кръв с големината на десетцентови монети. Щом погледна надолу, видя, че сините пликчета, които си бе сложила след заминаването на „извънредните сътрудници“, са морави и подгизнали. Първата ѝ мисъл беше, че кръвта е на Литъл Уолтър, ала после забеляза кръв по вътрешната част на бедрата си.

5.

Някак си успя да накара бебето да стои неподвижно достатъчно дълго време, за да залепи три лейкопласта върху раната и да смени потничето му с единственото друго чисто (надписът отпред гласеше: „МАЛКОТО ДЯВОЛЧЕ НА МАМА“). После се облече, докато Литъл Уолтър пълзеше в кръг по земята. Неистовият му плач бе утихнал до откъслечни подсмърчания и хлипания. Първата стъпка по тоалета ѝ бе да захвърли подгизналите от кръв бикини в кофата за боклук и да обуе нови. После попи слабините си с домакинска кърпа и си приготви още една за по-нататък. Все още кървеше. По-слабо отпреди, но и най-тежкия ѝ цикъл бледнееше пред сегашното ѝ състояние. И понеже кръвоизливът бе продължил през цялата нощ, сега леглото ѝ бе цялото в кръв.

Тя приготви раницата с нещата на бебето, след което го взе на ръце. Изведнъж ѝ се стори по-тежък от обикновено и почувства как невидимо острие я пронизва „Там Долу“; остра, пулсираща болка, напомняща симптомите на хранително отравяне.

— Отиваме в здравния център — заяви тя. — Не се тревожи, Литъл Уолтър. Доктор Хаскел ще се погрижи и за двама ни. Освен това момчетата няма защо да се притесняват от белезите. Често момичетата дори ги смятат за секси. Ще карам възможно най-бързо и ще пристигнем там за нула време. — Тя отвори вратата. — Всичко ще бъде наред.

Ала раздрънканата ѝ старичка тойота изобщо не беше наред. „Извънредните сътрудници“ бяха продупчили предните гуми. В продължение на няколко секунди Сами не можеше да откъсне поглед от колата, а чувството на обреченост, което я връхлетя, надминаваше дори най-мрачните ѝ мисли от последните часове. Отчаяна, но кристално ясна идея прекоси съзнанието ѝ — да си раздели останалите „дриймбоути“ с Литъл Уолтър. Можеше да сдъвче неговия и да го сложи в шишенцето му с биберон, което той наричаше „биби“. Щеше да прикрие вкуса с шоколадово мляко. Литъл Уолтър обожаваше шоколадовото мляко. Дръзката мисъл бе съпроводена от заглавията на

две от любимите стари плочи на Фил: „Нищо няма значение“ и „Защо да не го сторя?“

Сами рязко потрепери и прогони тази идея.

— Не съм такава майка — каза тя на бебето си.

Начинът, по който то я погледна, ѝ напомни за Фил, но в хубавия смисъл; онова, което загатваше за отнесеност при изчезналия ѝ съпруг, изглеждаше като трогателна наивност у сина ѝ. Тя го целуна по нослето и Литъл Уолтър се усмихна. Усмивката му бе прекрасна, обаче лентичките лейкопласт на челото му се обагряха в червено. Това не беше никак прекрасно.

— Малка промяна в плана — обяви Сами и влезе обратно в караваната. В началото не можа да се сети къде е сложила бебешкото кенгуру, но накрая го зърна — зад онова, което отсега нататък щеше да нарича мислено „Дивана на изнасилването“. Вдигна Литъл Уолтър (при което коремът отново я заболя) и криво-ляво успя да го напъха вътре. Кърпата, която бе подпъхнала в бельото си, ѝ се струваше зловещо подгизнала, ала щом провери дъното на клина си, по него не се виждаха петна. Това бе добър знак.

— Готови ли сме за разходка, Литъл Уолтър?

Бебето само притисна бузка в гърдите ѝ. Понякога фактът, че още не говори, я тревожеше — имаше приятелки, чиито шестнайсетмесечни дечица дърдореха по цели изречения, докато Литъл Уолтър използваше само девет-десет думички, но не и тази сутрин. Тази сутрин си имаше други грижи.

Денят бе изненадващо топъл за последната седмица на октомври. Небето сияеше в най-бледия нюанс на синьото, а слънчевата светлина бе някак мътна. Сами почувства как потта избива почти едновременно по лицето и врата ѝ, а и слабините я боляха доста силно. Нещо повече — болката се засилваше с всяка стъпка. Замисли се дали да не се върне в караваната, за да глътне един аспирин, ала се сети, че аспиринът засилва кървенето. Освен това... да си го кажем направо, разполагаше ли с аспирин? Май не.

Имаше и нещо друго — нещо, което не смееше да признае пред себе си. Боеше се, че върне ли се веднъж в караваната, няма да има силите (и куража) да излезе отново навън.

На предното стъкло, до лявата чистачка, се мъдреше бяло листче. В горната му част сред маргаритки бе щампован надписът:

„Напомняне от САМИ“. Вероятно бе откъснато от кухненското ѝ тефтерче, помисли си тя, и почувства как се изпълва с гняв. Под маргаритките бе надраскано: „Раздрънкай се и гумите ще са само началото.“ Под това изречение някой друг бе добавил: „Следващия път може да те обърнем и да се позабавляваме в задния двор.“

— Мечтай си, копеле! — измъчено прошепна тя.

Смачка на топка бележката и я захвърли до спуканата предна гума. Горката стара корола изглеждаше посърнала и тъжна също като нея. Сами zakрачи по алеята, спирайки в края ѝ, за да се подпре на пощенската кутия за няколко секунди. Металната ѝ повърхност бе затоплена от слънцето, което започваше да напича и да разлива горещи вълни по шията ѝ. Нямаше почти никакъв ветрец. Нали октомври трябваше да е прохладен и ободряващ, помисли си тя. Може би всичко бе заради глобалното затопляне. После обаче ѝ хрумна, че точната дума е не „глобално“, а „локално“.

Мотън Роуд се простираше пред нея пустеещ и сив. На около километър и половина вляво се издигаха кокетните нови къщички на Източен Честър, където баровците и баровките на Честърс Мил се връщаха след залеза на кариерите си в офисите и банките в Луистън-Обърн. Вдясно се намираше търговската част на града. Там беше и здравният център.

— Готов ли си, Литъл Уолтър?

Бебето нито отрече, нито потвърди. Сумтеше си тихичко, сгушено в рамото ѝ, и лигавеше тениската ѝ. Сами си пое дълбоко дъх, помъчи се да игнорира пулсиращата болка, идваща от „Там Долу“, нагласи кенгуруто и се запъти надясно.

Когато сирената на градския съвет започна да сигнализира за пожара, в първия момент Сами си помисли, че има халюцинации, което никак не беше добре. После обаче зърна дима и с облекчение установи, че е далеч на запад. Не представляваше заплаха за нея и Литъл Уолтър, нито я засягаше по някакъв начин... Освен ако по пътя не минеше някой, който иска да огледа отблизо пораженията от огъня. И ако този някой бе достатъчно добронамерен, можеше дори да я откара до здравния център.

Тя започна да си тананика парчето на Джеймс Макмърти, което бе доста популярно последното лято, ала щом стигна до: „В осем без четвърт всичко замира и няма отде да си купиш ти бира“, внезапно

замлъкна. Гърлото ѝ бе пресъхнало и нямаше глас. Тя примигна и установи, че има опасност да падне в канавката, и то в отсрещната страна на шосето. Значи се бе лутала по пътя... Идеална възможност някой шофьор да я блъсне, вместо да я вземе на стоп!

Тя погледна през рамо, надявайки се да зърне поне една кола, но шосето пустееше и ако беше малко по-горещо, над асфалта със сигурност щеше да трепти мараня.

Сами се върна откъм тази страна на шосето, покрай която бе започнала прехода си. Усещаше, че залита, а краката ѝ сякаш бяха от желе. „Като пиян моряк съм — мина ѝ през ума. — Пиян моряк рааноо сутринта.“ Само дето вече не беше сутрин, а следобед, бе проспала почти целия ден и когато погледна надолу, видя, че дъното на клина ѝ е оцветено в мораво, също като бикините, които бе изхвърлила в кошчето. „Няма да може да се изпере, а и имам само два други клина, които ми стават...“ Тогава се сети, че единият от двата имаше голяма дупка на седалището, и се разплака. Сълзите донесоха приятна хладина на пламналите ѝ страни.

— Всичко е наред, Литъл Уолтър — каза. — Доктор Хаскел ще се погрижи и за двамата ни. Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Наред като сладолед. Като...

Ненадейно пред очите ѝ разцъфна черна роза и силите ѝ я напуснаха съвсем. Тя почувства как контролът над мускулите ѝ се оттича от тях като вода. Залитна и докато падаше, съзнанието ѝ бе прорязано от една тревожна мисъл: „Настрани! Завърти се настрани! Внимавай да не смачкаш бебето!“

Поне в това успя и в следващия миг вече лежеше на банкетата на Мотън Роуд, без да помръдва под мътната светлина на жаркото слънце, което подхождаше повече за юли, отколкото за октомври. Литъл Уолтър се събуди и започна да плаче. Опита се да се измъкне от кенгуруто, обаче не можа; Сами добре го бе пристегнала и сега бебето бе заклещено вътре. На челото му кацна муха, вкуси от кръвта, процеждаща се през лейкопласта, и отлетя. Навярно за да докладва пред въздушния щаб за лакомството и да се върне с подкрепления.

Скакалците цвърчаха в тревата.

Градската сирена виеше.

Приклещен на гърдите на припадналата си майка, Литъл Уолтър плака в продължение на няколко минути, след което се отказа и остана

да лежи притихнал в кенгуруто. Очичките му гледаха апатично наоколо, а изпод меката му косица се появяваха едри капки пот, които се търкулваха по нараненото му челце.

6.

От мястото, където се намиреше — до затворената каса на кино „Глобус“, под провисналата тента (киното бе излязло от бизнеса още преди пет години), пред Барби се откриваше чудесна гледка както към кметството, така и към полицейския участък. Младши седеше на стълбите пред участъка и масажираше усърдно слепоочията си, сякаш ритмичните включвания на сирената кънтяха болезнено в черепа му.

Ал Тимънс излезе от сградата на съвета и закрачи по улицата. Както обикновено, носеше сивата си униформа на портиер, ала Барби забеляза, че на врата му виси бинокъл, а на гърба му се мъдри водна пръскачка. Най-вероятно в момента в резервоара ѝ нямаше вода, съдейки по лекотата, с която пристъпваше мъжът. Барби предположи, че Ал е включил противопожарната сирена.

„Хайде, Ал! — помисли си. — Побързай!“

На улицата бяха спрели няколко товарни автомобили. Първите два бяха пикапи, а третият — автомобил тип „баничарка“. И трите бяха боядисани в крещящ жълт цвят. Върху вратите на пикапите пишеше: „УНИВЕРСАЛЕН МАГАЗИН «БЪРПИС»“, а на „баничарката“ се виждаше легендарният рекламен слоган: „ВСИЧКО ИМА В «БЪРПИС» — ОТ ЛАКОМСТВА ДО КЪРПИ!“ Самият Ромео седеше зад волана на първия пикап. Прическата му както обикновено представляваше невъобразим хаос от стърчащи на всички страни лимби и масури. До него седеше Бренда Пъркинс. В каросерията на пикапа имаше лопати, маркучи и чисто нова компресорна помпа, върху която все още стояха стикерите на производителя.

Ромео спря зад Ал Тимънс.

— Скачай отзад, партньоре! — подвикна му той и портиерът пъргаво се подчини. Барби се отдръпна назад, притаявайки се в сенките на провисналата тента. Не искаше някой да го забележи и да го извика да помага в потушаването на пожара на Битч Роуд; имаше далеч по-важна работа тук, в центъра на града.

Рени Младши продължаваше да седи на стълбите пред участъка с наведена глава и да масажира слепоочията си. Барби изчака пикапите

да потеглят и побърза да прекоси улицата. Младши не вдигна очи, а миг по-късно Барби вече се бе скрил зад покритата с бръшлян фасада на градския съвет.

Барби изкачи на бегом стъпалата, прочитайки мимоходом съобщението на таблото за обяви: „ГРАДСКО СЪБРАНИЕ ЧЕТВЪРТЪК 19 Ч, АКО КРИЗАТА НЕ ПРИКЛЮЧИ“. Спомни си какво му беше казала Джулия: „Докато не чуеш Големия Джим Рени да политиканства и да държи гръмки речи, не го подценявай.“ Е, в четвъртък вечерта явно щеше да има такава възможност — по всяка вероятност Рени щеше да използва ораторските си заложби, за да запази статуквото.

„И за да се сдобие с още по-голяма власт“ — чу гласа на Джулия в главата си. Естествено, че ще се опита да го стори. С неизменното оправдание, че го прави за благо на града.

Сградата на градския съвет бе от дялани камъни, докарани от каменоломна преди сто и шейсет години, ето защо фоайето бе прохладно и сумрачно. Генераторът бе изключен; нямаше нужда да работи, при положение че сградата бе празна.

Само дето не беше съвсем така. В главната зала имаше някакви хора. Барби дочу гласове — заприличаха му на детски — и се приближи до високите врати от масивно дъбово дърво. Бяха широко отворени. Надзърна вътре и видя, че на масата на градските съветници се е разположил кльощав мъж с прошарена коса. Срещу него седеше очарователно десетгодишно момиченце с дълга коса. На масата между двамата се виждаше шахматна дъска и детето бе подпряло брадичката си с ръка, изучавайки следващия ход на съперника си. По-нататък, на пътеката между пейките, млада жена играеше на „прескочикобила“ с момченце на четири или пет години. Шахматистите бяха мълчаливи и вгълбени; другата двойка се смееше.

Барби понечи да се отдръпне, ала беше твърде късно. Младата жена бе вдигнала глава и го беше забелязала.

— Хей! Здравсти! — извика му тя. Вдигна момченцето на ръце и пристъпи към вратата. Шахматистите също погледнаха към него. Дотук с действията под прикритие.

Дамата му подаде свободната си ръка.

— Аз съм Каролин Стърджис. Джентълменът е моят приятел Търстън Маршал. Този малък господин е Ейдън Епълтън. Кажете „добър

ден“, Ейдън!

— Добър ден — изрече детето с тъничкото си гласче и пъхна палец в устата си. Големите му сини очи наблюдаваха Барби с нескрито любопитство.

Междувременно момиченцето притича по пътеката и застана до Каролин Стърджис.

— Аз съм Алис Рейчъл Епълтън — представи се то. — Голямата сестра на Ейдън. Извади си палеца от устата, Ейд!

Ала момченцето не я послуша.

— Е, радвам се да се запозная с вас — каза Барби. Не се представи; всъщност даже му се искаше да бъде с някаква дегизировка като изкуствени мустаци или нещо подобно. Макар че проблемът може би не беше чак толкова сериозен. Бе почти сигурен, че тези хора не са от Честърс Мил.

— Вие от общината ли сте? — попита Търстън Маршал. — Защото ако сте от общината, искам да подам оплакване.

— Аз съм само един портиер — отвърна Барби, след което си каза, че навярно бяха видели как Ал Тимънс си тръгва. Мамка му, като нищо можеше и да са разговаряли с него. — Другият портиер... — побърза да добави. — Сигурно сте видели Ал.

— Искам мама — изхлипа Ейдън Епълтън. — Затъжих се за нея.

— Да, запознахме се — кимна Каролин Стърджис. — Той ни каза, че правителството изстреляло някакви ракети към онова, което ни държи в плен, но те не успели да го пробият и само предизвикали пожар.

— Така е — въздъхна Барби, но преди да каже нещо повече, Маршал отново се намеси:

— Искам да подам жалба. Всъщност искам да повдигна обвинение. Бях нападнат от един човек, който се представи за полицай. Удари ме в корема. Преди няколко години ми извадиха жлъчния мехур и сега се боя, че може да има вътрешни травми. Каролин пък бе вербално наскърбена. Нарекоха я с епитети, които я унижават сексуално.

Жената постави длан на рамото му.

— Преди да повдигнем каквито и да е обвинения, Търс, искам да си спомниш, че имахме Т-Р-Е-В-А.

— Трева! — мигом възкликна Алис. — Понякога мама пуши трева, когато има болезнен Ц-И-К-Ъ-Л.

— Така ли! — изненада се Каролин и на лицето ѝ се появи измъчена усмивка. — Гледай ти!

Маршал се надигна от мястото си и се изправи в цял ръст.

— Притежанието на марихуана си е дребно провинение или простъпка, както още го наричат — заяви. — Докато онова, което направиха с мен, откъдето и да го погледнеш, си е углавно престъпление! Коремът ужасно ме боли!

Каролин му хвърли поглед, изпълнен едновременно с привързаност и досада, и Барби внезапно проумя естеството на отношенията им. Красивата мис Май бе срещнала ерудирания мистър Ноември и сега двамата бяха впримчени в капана на мейнската версия на „Без изход“.

— Търс... — започна тя, — не съм сигурна, че съдът ще подмине с лека ръка това „дребно провинение“. — Тя се усмихна на Барби. — Имахме сериозно количество. И онези го конфискуваха.

— Не е изключено да изпуснат доказателствата — подхвърли младият мъж.

Тя се засмя (за разлика от прошарения си любовник). Рошавите му вежди се бяха сключили застрашително.

— Както и да е, няма да се откажа и ще подам жалба.

— На ваше място бих изчакал малко — каза му Барби. — Сегашната ситуация е такава, че... че просто никой няма да сметне удар в корема за нещо сериозно, докато сме под Купола.

— Аз го смятам за доста сериозно нещо, мой млади приятелю-портиер.

Младата жена вече изглеждаше доста по-ядосана, отколкото привързана.

— Търс...

— Хубавото е, че никой няма да направи голям проблем и от малко трева — добави Барби. — Като в блекджека, когато нито печелиш, нито губиш. А вие, деца, как се озовахте тук?

— Полицайте, които нахълтаха в хижата на Търстън, ни видяха в ресторанта — обясни Каролин. — Шефката заяви, че е затворено, докато не стане време за вечеря, но щом ѝ казахме, че сме от Масачузетс, ни съжали. Даде ни сандвичи и кафе.

— Даде ни филийки с фъстъчено масло и желе — намеси се Търстън. — Нямаше никаква възможност за избор, даже сандвичи с риба-тон не ни предложи. Казах ѝ, че фъстъченото масло залепва за горната ми изкуствена челюст, но тя ми заяви, че били в режим на дажби. Не е ли това най-откаченото нещо, което сте чували?

Барби бе напълно съгласен с него, ала тъй като идеята за дажбите беше негова, предпочете да си замълчи.

— Щом видях онези ченгета, очаквах нови неприятности — продължи Каролин, — но Ейд и Алис явно ги бяха поразмекнали.

Търстън изсумтя.

— Но не дотам, че да ни се извинят. Или съм го пропуснал?

Младата жена въздъхна и се обърна към Барби:

— Казаха ни, че пасторът на Независимата църква може да ни намери някаква свободна къща, където четиримата да отседнем, докато всичко това не приключи. Май ще се наложи да станем приемни родители поне за известно време.

Тя погали косата на момчето. Търстън Маршал не изглеждаше очарован от перспективата да става приемен родител, но въпреки това прегърна през рамо Алис. Барби хареса постъпката му.

— Единият полицай се казваше Млааадши — обади се момиченцето. — Беше много симпатичен и мил. Франки не беше толкова симпатичен, но също беше мил. Даде ни десертче „Милки Уей“. Мама казва, че не трябва да взимаме нищо от непознати, но... — Тя вдигна рамене, сякаш за да покаже, че нещата са се променили — факт, който двете с Каролин явно разбираха далеч по-добре от преподавателя.

— Към нас хич даже не бяха мили — изсумтя Търстън. — Особено когато ме удариха в корема, нали, Каро?

— Човек трябва да преглъща както сладкото, така и горчивото — изрече философски Алис. — Така казва мама.

Каролин се засмя. Барби последва примера ѝ, а след миг го направи и Маршал, въпреки че се държеше за корема и гледаше младата си приятелка с известен укор.

— Отидох и похлопах на вратата на църквата — каза Каролин. — Ала никой не ми отговори, затова влязох. Вратата бе отключена, обаче не видях никого. Имате ли представа кога ще се върне пасторът?

Барби поклати глава.

— На ваше място бих взел тази шахматна дъска и бих отишъл до дома на свещеника. Не е далеч. Търсете преподобната Пайпър Либи.

— *Cherchez la femme*^[1] — измърмори Търстън.

Барби вдигна рамене, после кимна.

— Тя е добър човек, а и в Честърс Мил има свободни къщи. Даже може и да имате възможност за избор. Не е изключено да откриете и провизии в килера на дома, в който ви настанят.

Това отново го накара да се замисли за противоядреното укритие.

Междувременно Алис бе напъхала в джобовете си фигурките и държеше под ръка шахматната дъска.

— Господин Маршал ме победи във всички досегашни игри — сподели тя с Барби. — Казва, че да оставяш децата да побеждават само защото са деца, било с-ниско-дителство. Обаче ставам по-добра, нали, господин Маршал?

Тя му отправи лъчезарна усмивка и преподавателят също ѝ се усмихна в отговор. Барби си каза, че въпреки обстоятелствата тази необичайна групичка едва ли ще има проблеми.

— Младостта трябва да бъде възнаграждавана, скъпа моя Алис — отбеляза Търстън Маршал. — Но не веднага.

— Искам мама! — каза мрачно Ейдън.

— Само да имаше начин да се свържа с нея! — въздъхна Каролин. — Алис, сигурна ли си, че не си спомняш адреса на електронната ѝ поща? — После се обърна към Барби с думите: — Оставила е мобилния си телефон в хижата, така че не ни върши работа...

— Помня само, че беше в „хотмейл“ — отвърна Алис. — Понякога мама казваше, че навремето била много „хот“^[2], но татко направил всичко възможно да промени това.

Каролин се усмихна и изгледа възрастния си приятел.

— Да се размърдаме, а?

Той ѝ кимна.

— Можем да отидем до дома на преподобната и да се надяваме, че ще се върне скоро от задачите, по които е излязла.

— Домът ѝ най-вероятно не е заключен — обясни им Барби. — Ако е заключено, проверете под изтривалката на входа.

— Не мога да си позволя подобно нахалство — намръщи се Търстън.

— Аз обаче мога — заяви Каролин и се изкикоти. Щом я чу, момченцето също се усмихна.

— Нахалство, нахалство! — извика Алис Епълтън и се затича по пътеката между скамейките с разперени ръце, размахвайки шахматната дъска като ветрило. — Хайде, всички, да се правим на нахални!

Преподавателят въздъхна и тръгна подире ѝ.

— Ако счупиш шахматната дъска, Алис, никога няма да ме победиш!

— Напротив, ще ви победея, защото младостта трябва да бъде възнаграждавана! — отвърна тя, без да спира да се смее. — Освен това можем да я залепим! Хайде!

Ейдън започна да се върти неспокойно в обятията на Каролин. Тя го пусна на земята и той се втурна след сестра си.

— Благодаря ви, господин... — Жената му подаде ръката си.

— Радвам се, че се срещнахме — отвърна Барби на ръкостискането ѝ. После се ръкува и с преподавателя. Меката му, отпуснатата длан напомни на младия мъж за онези „учени“ глави, които се изживяваха като големи интелектуалци и поради тази причина се отнасяха с презрение към физическите упражнения.

Каролин и Търстън поеха след децата. На прага Маршал се обърна и слънчевите лъчи, струящи през високите прозорци, озариха лицето му, придавайки му вид на осемдесетгодишен старец.

— Аз съм редакторът на последния брой на „Плаушеърс“ — заяви той. Гласът му трепереше от негодувание и болка. — Това е изключително престижно литературно списание, едно от най-добрите в страната. Нямаат никакво право да ме удрят в корема или да ми се подиграват...

— Така е — кимна Барби. — Естествено, че нямаат. Грижете се добре за децата.

— Обещаваме — кимна Каролин, хвана възрастния мъж за ръката и я стисна. — Хайде, Търс!

Барби изчака на мястото си, докато не чу захлопването на външната врата. После се отправи да търси стълбите, водещи към кухнята и конферентната зала на градския съвет. По думите на Джулия там трябваше да има стълбище, водещо надолу, което щеше да го отведе до противоядреното укритие.

---

[1] Търсете жената (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Hot (англ.) — чувствена, сексапилна. — Б.пр. ↑

7.

Първата мисъл на Пайпър беше, че някой е захвърлил край шосето чувал с боклук. Щом се приближи обаче, видя, че „чувалът“ всъщност е човешко тяло.

Жената отби колата и изскочи толкова бързо от нея, че падна на едно коляно и го одраска. Когато се изправи, забеляза, че телата всъщност са две — на жена и пеленаче. И поне детенцето беше живо — макар и вяло махаше с ръчички.

Пайпър се втурна към тях и обърна жената по гръб. Беше млада и ѝ се стори смъртно позната, макар че не принадлежеше към паството ѝ. Челото и бузите ѝ бяха сериозно насинени. Преподобната измъкна бебето от кенгуруто и когато го притисна в обятията си и го погали косицата му, то ревна с всички сили.

Дрезгавият му плач накара жената да надигне клепачи. В същия миг Пайпър забеляза, че клинът ѝ е подгизнал от кръв.

— Литъл Уолтър — изхриптя клетницата.

Пайпър не разбра думите ѝ^[1].

— Не се тревожете, в колата имам вода. Стойте неподвижно. Бебето ви е при мен, всичко е наред — каза тя, въпреки че далеч не беше сигурна в това. — Аз ще се погрижа за него.

— Литъл Уолтър! — повтори жената с окървавения клин и затвори очи.

Пайпър се завтече към колата си, а сърцето ѝ биеше с такава сила, че усещаше как очите ѝ пулсират в унисон с ударите му. Долавяше в устата си металически вкус. „Господи, помогни ми! — помоли се тя и понеже не можа да се сети за нищо друго, повтори мислено молитвата си: — Боже, о Боже, помогни ми с тази жена!“

Субаруто ѝ имаше климатик, но въпреки жегата тя не го бе включила; по принцип рядко го използваше. Смяташе, че не е екологично. Сега обаче го пусна, и то на пълна мощност. Положи бебето на задната седалка, вдигна стъклата на прозорците, затвори вратите и побърза да се върне при младата жена, лежаща в прахта.

Изведнъж обаче я споходи ужасна мисъл — ами ако детенцето се изкатереше по седалката, натиснеше някой бутон и я заключеше?

„Господи, колко съм глупава. Най-лошият свещеник на света в момент на истинска криза. Боже, помогни ми да не бъда толкова глупава!“

Тя се върна при колата, отвори шофьорската врата, надзърна над облегалката и видя, че момченцето продължава да си лежи там, където го беше оставила, само дето сега смуче палеца си. Очичките му я погледнаха за миг, след което се върнаха към тавана, сякаш там имаше нещо по-интересно. Най-вероятно въображаеми анимационни филмчета. Камизолката му под гащеризона бе плувнала в пот. Преподобната измъкна електронния ключ от верижката му и се втурна към младата жена, която се опитваше да се изправи.

— Недейте! — спря я Пайпър, коленичи до нея и обгърна раменете ѝ с ръка. — Не трябва да се...

— Литъл Уолтър... — промълви клетницата.

„Ужас, забравих водата! Боже, защо ме остави да забравя водата?“

Майката на бебето отново се помъчи да се надигне. Това никак не се хареса на Преподобната, защото противоречеше с всички правила за оказване на първа помощ, ала имаше ли избор? Шосето пустееше и не можеше да остави непознатата под палецото слънце, понеже така щеше само да влоши състоянието ѝ. Ето защо, вместо да я накара да легне пак на земята, Пайпър ѝ помогна да се изправи.

— Не бързайте — каза, като държеше жената през кръста и я направляваше доколкото можеше. — Бавно и спокойно, не бързаме за никъде... В колата е прохладно, имам и вода...

— Литъл Уолтър! — промълви клетницата и ненадейно залитна настрани, обаче успя да запази равновесие и запристъпва малко по-бързо.

— Вода — кимна Пайпър. — Ще ви дам. После ще ви закарам в болницата.

— В... равния... център...

Преподобната отново не я разбра и поклати глава.

— Не, отиваме директно в болницата. Заедно с вашето бебче.

— Литъл Уолтър — прошепна жената. Олюлявайки се, тя стоеше до колата с клюмнала глава и падаща пред очите ѝ коса. Пайпър

отвори дясната предна врата и ѝ помогна да се разположи на седалката.

После взе бутилка „Поланд Спринт“ от централната конзола и отвинти капачката. Жената грабна шишето от ръцете ѝ, преди Пайпър да успее да ѝ го предложи, и започна да пие жадно на големи глътки. Водата потече по брадичката и шията ѝ и намокри горната част на фланелката ѝ.

— Как се казвате? — попита преподабната.

— Сами Буши — гласеше отговорът. Миг по-късно, докато стомахът ѝ се свиваше в спазми, черната роза отново започна да расте пред очите на Сами. Бутилката се изплъзна от пръстите ѝ и тупна върху стелката, а младата жена изгъркори и изгуби съзнание.

Пайпър караше с най-високата скорост, на която бе способна. Това означаваше много, понеже Мотън Роуд си оставаше пуст, ала щом пристигна в болницата, научи, че доктор Хаскел е починал предишния ден, а асистентът му Евърет не е там.

Сами бе прегледана и хоспитализирана от прочутия медицински експерт Дъги Туичъл.

---

[1] Името на бебето „*Little Walter*“ наподобява звуково „*little water*“ („малко вода“). — Б.пр. ↑

8.

Докато Джини се опитваше да спре кръвоизлива на Сами Буши, а Туич се грижеше за критично обезводнения Литъл Уолтър, Ръсти Евърет седеше безмълвен на една пейка в парка зад градския съвет. Пейката се намираше под разперените клони на висок смърч и мъжът си мислеше, че е невидим за външния свят под сянката им. Поне докато седеше неподвижно.

Пред очите му се случваха интересни неща.

Бе възнамерявал да отиде направо в хранилището зад кметството (Туич го бе нарекъл „бараката“, ала продълговатата дървена постройка, която приютяваше и четирите снегорина на Честърс Мил, представляваше нещо доста по-голямо) и да провери как е положението с пропана, обаче точно тогава се появи една от полицейските коли. Тя спря — зад волана бе Франки Делесепс — и Рени Младши изскочи от предната дясна врата. Двамата размениха няколко думи, след което Делесепс потегли сам.

Младши изкачи каменното стълбище пред входа на полицейския участък, ала вместо да влезе вътре, приседна на стъпалата и започна да масажира слепоочията си, сякаш имаше главоболие. Ръсти реши да почака. Не искаше да бъде спипан в хранилището с енергийните запаси на града, особено пък от сина на градския съветник Рени.

По едно време Младши извади мобилния телефон от джоба си, допря го до ухото си, заслуша се, каза нещо и пак го прибра. И пак се зае със слепоочията си. Доктор Хаскел беше казал нещо за този младеж. Мигрена ли беше? Определено приличаше на мигрена. И в подкрепа на това свидетелстваше не само масажът на слепоочията, но и начинът, по който Младши бе навел главата си...

„Сякаш се опитва да ограничи зрителното си поле“ — помисли си Ръсти. Сигурно бе забравил имитрекса или зомига вкъщи. Ако Хаскел изобщо му бе предписал подобни медикаменти, естествено.

Ръсти се понадигна от мястото си — в момента Младши не изглеждаше особено наблюдателен, следователно едва ли щеше да го забележи, ако прекоси набързо парка и се приближи откъм задната

страна на съвета, — ала зърна нещо, което го накара да седне обратно на пейката. Дейл Барбара, готвачът на аламинути, който бе повишен в чин полковник (от самия президент, както твърдяха някои) стоеше под тентата на „Глобус“, притаил се сред сенките също като него. И Ръсти имаше чувството, че Барбара също наблюдава младия господин Рени.

Интересно.

Очевидно и Барбара бе стигнал до извода, който Ръсти вече си беше направил — че Младши не стои на пост, а чака. Най-вероятно някой, който да мине оттам с колата си. Тогава Барбара прекоси бързо улицата и — след като вече бе извън полезрението на Рени Младши — се спря, за да прочете съобщението на таблото за обяви. После влезе вътре.

Ръсти реши да остане още известно време на мястото си. Под дървото му беше приятно, а и бе любопитен кого ли чака Младши. Хората все още се връщаха от „Дипърс“ (някои с удоволствие биха останали, ако имаше обилни количества алкохол) и повечето от тях, също като младежа на стълбите пред полицията, бяха увесили носове. Но не от болка, каза си Ръсти, а от отчаяние. А може би и болката, и отчаянието бяха едно и също нещо. Струваше си да се замисли над това, но навярно някой друг път.

Защото се появи една кола, която нямаше как да бъде сбъркана — ненаситният за бензин черен хамър на Големия Джим Рени. Клаксонът му проехтя нетърпеливо и стресна трима пешеходци, които вървяха по улицата. Те се разбягаха като овце.

Джипът спря пред полицейското управление. Младши вдигна глава, обаче така и не се изправи. Вратите се отвориха. От шофьорската седалка се надигна Анди Сандърс, а от тази до него — Рени. Ръсти повдигна учудено вежди — Големия Джим да даде на друг да управлява любимото му черно бижу? Не си спомняше да е виждал друг човек зад волана на чудовищния джип. „Може пък да е решил да повиши Анди от свое кученце в свой шофьор“ — помисли си, ала щом зърна как Големия Джим изкачва стълбите пред участъка, отхвърли тази хипотеза.

Като повечето медицински лица с голям опит той имаше набито око и можеше да поставя диагнози от разстояние. Естествено никога не би предписал лечебен курс въз основа на подобни наблюдения, ала можеше веднага да различи човека, на когото преди шест месеца са

сложили ставна протеза, от страдация от хемороиди. И то само по походката. Жената със схванат врат пък обръщаше не лицето си, а цялото си тяло, когато искаше да погледне през рамо, а детето, хванало въшки на летния лагер, чешеше главата си по изключително характерен начин. Сега Големия Джим притискаше длан към горната част на забележителното си шкембе — типично за човек, който е с извадено рамо. Ето защо не бе никак изненадващо, че Сандърс е бил произведен в почетната титла „водач на хамъра“.

Тримата мъже заговориха. Младши продължаваше да седи на стъпалата. По някое време Сандърс приседна до него, бръкна в джобовете си и извади нещо, което проблесна на мътната следобедна светлина. Зрението на Ръсти бе добро, но тъй като ги деляха около петдесетина метра, не можа да различи добре предмета. Единственото, което можеше да каже със сигурност, беше, че е или от стъкло, или от метал. Тогава Рени посочи към джипа — със здравата си ръка — и Младши поклати глава. Тогава и Сандърс посочи към джипа. Младши отново отказа (Ръсти предполагаше, че това бе значението на жеста му), след което сведе глава и възобнови масажа на слепоочията си. Двамата по-възрастни мъже се спогледаха, като Анди изви врата си, понеже продължаваше да седи на стъпалата. Както и в сянката на Рени старши, помисли си Ръсти. Големия Джим вдигна рамене и разпери ръце — жест, чието недвусмислено значение беше: „Е, май не можем да направим нищо друго.“ Тогава Сандърс се изправи и двамата влязоха в участъка. Междувременно Рени старши се спря за миг, за да потупа сина си по рамото. Младши не реагира. Продължи да си седи на същото място, сякаш смяташе да остане там в близките сто години. На входа Анди отвори угоднически вратата и направи път на спътника си, а сетне го последва във вътрешността на сградата.

Двамата градски съветници едва се бяха скрили от погледа му, когато от кметството излезе доста странна групичка — застаряващ джентълмен и млада дама в компанията на две деца — момче и момиче. Хлапетата се държаха за ръце, а момичето носеше шахматна дъска под мишница. Момченцето изглеждаше посърнало и унило като Младши... и също като него търкаше едното си слепоочие със свободната си ръка. Четиримата тръгнаха по една от главните алеи на парка и не след дълго се озоваха точно пред пейката на Ръсти.

— Здравейте — каза момичето с жизнерадостен тон. — Аз съм Алис. А това е Ейдън.

— Ще живеем в къщата на праподобната — заяви намусено Ейдън. Детенцето продължаваше да търка слепоочието си и изглеждаше доста пребледняло.

— Това е чудесно — отвърна Ръсти. — Да знаеш на мен как ми се живее там!

Междувременно мъжът и жената настигнаха децата. Държаха се за ръце. Баща и дъщеря, предположи той.

— Всъщност отиваме да поговорим с преподобната Либи — заяви жената. — Случайно да знаете дали се е върнала?

— Нямам никаква представа — вдигна рамене той.

— Е, в такъв случай просто ще я почакаме. В къщата на праподобната — добави тя, усмихна се на възрастния си спътник и Ръсти изведнъж си каза, че може и да не са баща и дъщеря. — Най-малкото портиерът така ни посъветва.

— Ал Тимънс ли? — Медикът се сети, че бе видял Ал да се качва в пикапа на Бърпи.

— Не, другият — отвърна възрастният мъж. — Каза, че преподобната може да ни намери къща, където да се настаним.

Ръсти кимна.

— Значи сте говорили с Дейл, нали?

— Не си спомням да ни се е представял — намръщи се дамата.

— Хайде! — Момчето пусна ръката на сестра си и задърпа жената. — Искам да поиграем на онази другата игра, която ми обеща! — Тонът му обаче издаваше по-скоро раздражение, отколкото нетърпение, и Ръсти предположи, че се дължи или на преживян стрес, или на някакво физическо неразположение. „Дано да е просто лека настинка — помисли си. — Последното, което ни трябва сега, е грипна епидемия.“

— Загубили са се с майка си — довери му шепнешком жената. — И сега ние се грижим за тях.

— Много мило от ваша страна — рече той. И беше искрен. — Синко, боли ли те главата?

— Не.

— А гърлото?

Момчето, което се казваше Ейдън, поклати глава. Тъжните му очи бяха вперени в Ръсти.

— И знаете ли какво? Хич даже не ми пука, ако тази година не играем на „номер или лакомство“!

— Ейдън Епълтън! — извика Алис, потресена от думите на братчето си.

Ръсти се усмихна.

— Така ли? И ще ми кажеш ли защо?

— Защото мама ни остави тук и отиде за скуски!

— Искате да каже „закуски“ — добави момичето (вече с по-мек тон).

— Отиде за кремки — изсумтя Ейдън. Изглеждаше като дребно старче — начумерено дребно старче. — Страх ме е да обикалям на Хелюин без мама.

— Хайде, Каро — обади се възрастният мъж. — Трябва да...

Ръсти се надигна от пейката.

— Може ли да ми отделите една минута, госпожо? На две крачки оттук...

Каро изглеждаше смутена и обърквана, обаче го последва от другата страна на големия смърч.

— Да е имало момчето някакви пристъпи напоследък? — попита той. — Примерно изведнъж да захвърли това, което прави... и да застане неподвижно за известно време... да се втренчи в една точка... или да мляска с устни...

— Нищо подобно — заяви възрастният мъж, който също ги бе последвал.

Жената се съгласи, но на лицето ѝ се бе изписала тревога.

Спътникът ѝ го забеляза и изгледа намръщено Ръсти.

— Вие лекар ли сте?

— Парамедик съм. Помислих си, че...

— Е, оценяваме загрижеността ви, господин...

— Ерик Евърет. Наричат ме Ръсти.

— Оценяваме загрижеността ви, господин Евърет, но смятам, че е лишена от основание. Не забравяйте, че тези деца са били разделени от майка си...

— И са преживели две нощи, без да се хранят — допълни Каро. — И тъкмо решили да тръгнат към града, когато двама... полицаи —

тя сбърчи нос, сякаш думата миришеше лошо — ... са ги открили.

Ръсти кимна.

— Да, това донякъде обяснява нещата. Макар че момичето изглежда съвсем спокойно.

— Децата реагират по различен начин. Време е да тръгваме. Отдалечават се от нас, Търс!

Алис и Ейдън тичаха през парка и ритаха насъбралите се купчинки пъстра шума. Момичето размахваше шахматната дъска и надаваше възгласи: „Отиваме при праподобната! При пра-подобната!“ Братчето ѝ я следваше по петите и също викаше с пълно гърло.

„Сигурно момченцето е имало моментна дисоциативна фуга^[1]“ — помисли си Ръсти. Останалото е било просто съвпадение. И не само — кое американско хлапе не си мисли за Хелоуин през втората половина на октомври? Едно нещо обаче бе сигурно — ако по-късно някой разпиташе тези хора, те със сигурност щяха да си спомнят точно къде и кога са видели Ерик (Ръсти) Евърет. Дотук беше със секретната операция.

Прошареният мъж повиши глас:

— Деца! Успокойте се малко!

Младата жена се усмихна и подаде ръка на медика.

— Благодаря ви за загрижеността, господин Евърет... Ръсти.

— Вероятно се престарavam. Професионална деформация. Извинете за безпокойството.

— Няма нищо. Това навярно е най-откаченият уикенд в историята на света. Да не го забравяме.

— Определено. Ако имате нужда от мен, елате в болницата или здравния център. — И той посочи към медицинския комплекс, който щеше да се вижда добре оттук, когато дърветата се разделят напълно с есенните си премени. „Ако листата опадат“ — помисли си Ръсти.

— А може да ви потърсим и тук, на тази пейка — добави усмихнато тя.

— Да, абсолютно.

— Каро! — В гласа на Търс се долавяха нотки на нетърпение. — Хайде, трябва да вървим!

Тя махна на Ръсти — по-скоро с пръсти, отколкото с длан — и забърза след останалите. Движеше се леко и грациозно. Той се зачуди дали Търс знаеше, че момичетата, чиято походка е лека и грациозна,

почти винаги зарязват възрастните си любовници. Може би го знаеше. Може би му се бе случвало и преди.

Загледа ги как се отдалечават през парка към Независимата църква. Не след дълго дърветата ги закриха от погледа му. Когато се обърна към полицейския участък, Рени младши вече не беше там.

Остана още минута-две на мястото си, като барабанеше с пръсти по бедрата си. Накрая взе решение и се изправи. Проверката на газовите бутилки в градското хранилище можеше да почака. Далеч по-интересно му беше да узнае какво ли правеше в сградата на градския съвет единственият армейски офицер в Честърс Мил.

---

[1] Психично разстройство, при което субектът изведнъж предприема нелогични и странни действия — като например да отиде на непознато за него място, и междувременно получава пълна или частична амнезия. — Б.пр. ↑

9.

Точно в момента, в който Ръсти прекосяваше парка и изминаваше последните метри, дялящи го от кметството, Барби си подсвирна тихичко през зъби. Противоядреното укритие беше дълго като луксозен вагон-ресторант и всички рафтове бяха отрупани с консервирани храни. Повечето бяха предимно морска храна — купчини от сардини, редици от съомга, както и нещо, наречено „Панираните миди на Сноу“, което Барби се надяваше никога да не вкуси. Запасите със сушени храни включваха големи пластмасови кутии с надписи „ОРИЗ“, „БРАШНО“, „СУХО МЛЯКО“ и „ЗАХАР“. Имаше и множество бутилки с етикети „ПИТЕЙНА ВОДА“. Барби преброи десет големи кашона с „ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО НА САЩ: ДОПЪЛНИТЕЛНО КОЛИЧЕСТВО КРЕКЕРИ“. Други два съдържаха „ДОПЪЛНИТЕЛНО КОЛИЧЕСТВО ШОКОЛАД“. На стената над тях се виждаше жълта табелка, гласяща: „700 КАЛОРИИ НА ДЕН И ГЛАДЪТ БЯГА ОТ МЕН.“

— Дрън-дрън — измърмори младият мъж.

В далечния край на помещението имаше врата. Той я отвори и се озова наред непрогледен мрак. Пръстите му зашариха по стената и не след дълго намериха ключа за осветлението. Оказа се, че се намира в друга зала, не толкова голяма като предишната, но също доста просторна. Изглеждаше стара и неизползвана, но не мръсна (вероятно поне Ал Тимънс знаеше за нея, защото рафтовете и подът изглеждаха редовно почиствани). Тук съхраняваната вода бе в стъклени бутилки — за последен път Барби бе виждал такива по време на краткия си войнишки престой в Саудитска Арабия.

Във второто помещение имаше десетина сгънати походни легла, както и обикновени сини чаршафи и матраци, сложени в прозрачни найлонови пликосе, снабдени с ципове. Тук освен провизии се забелязваха и големи кашони с етикети „САНИТАРНИ КОМПЛЕКТИ“ и „КИСЛОРОДНИ МАСКИ“. Видя и малък спомагателен генератор, който можеше да осигурява минимално електрозахранване. В момента работеше; вероятно се бе задействал с включването на осветлението.

От двете му страни се издигаха лавици. Върху едната имаше радиоприемник, който сигурно е бил нов по времето, когато песента „Конвой“ на Бил Фрайс е била още топъл-топъл хит. На другата се виждаха два котлона и метална кутия, боядисана в яркожълто. Емблемата отгоре ѝ датираше от дните, когато двете букви CD^[1] изобщо не означаваха „компактдиск“. Вътре трябваше да се намира това, за което бе дошъл.

Барби вдигна кутията и за малко да я изпусне — оказа се доста тежичка. Отпред пишеше: „Отброява в секунда“. Когато включиш уреда и насочиш сензора към даден обект, иглата може да остане в зелената зона, да се издигне към жълтия център на циферблата... или да продължи към червения сектор. „Коего — помисли си Барби — няма да е на добро.“

Включи го. Лампичката обаче остана тъмна, а иглата не помръдна от нулата.

— Батерията е изтощена — изрече някой зад гърба му и Барби за малко да подскочи. Огледа се и видя висок, едър мъж със светла коса, който стоеше пред вратата, свързваща двете помещения.

В продължение на един дълъг миг името на човека му се изплъзваше, макар че почти всяка неделна сутрин той идваше в ресторанта — понякога в компанията на жена си, но неизменно с двете си малки дъщерички. Най-накрая го осени:

— Ръсти Евърс, нали така?

— Близо си; всъщност е Евърет. — Мъжът му подаде ръка. Донякъде притеснен, Барби пристъпи към него и я стисна. — Видях те да влизаш. А това... — Ръсти посочи Гайгеровия брояч — ... е наистина добра идея. Някой сигурно нарочно го държи тук. — Той не обясни какво точно има предвид, но и нямаше нужда да го прави.

— Радвам се, че одобряваш постъпката ми. Така ме стресна, че щях да получа инфаркт. Макар че ако бе станало така, сигурно щеше да се погрижиш за мен. Лекар си, нали?

— Парамедик. Това означава...

— Знам какво означава.

— Добре, печелиш комплект за готвене на пара. — Ръсти посочи към уреда. — Предполагам, че се захранва от шестволтова батерия. Почти съм сигурен, че видях такива в магазина на Бърпи. И тъй като в

момента там едва ли има навалица, какво ще кажеш да поразузнаем още малко?

— Какво точно те интересува?

— Хранилището отвън.

— Мога ли да разбера защо?

— Зависи от нещата, които ще открием. Ако се натъкнем на онова, което изчезна от болницата, двамата с теб навярно ще обменим малко информация.

— А ще споделиш ли какво точно е изчезнало?

— Запасите ни от газ, братко.

Барби се замисли.

— Е, какво пък. Да отидем да хвърлим едно око.

---

[1] „*Civil Defense*“ (англ.) — гражданска отбрана. — Б.пр. ↑

10.

Младши стоеше в подножието на паянтовите стълби, водещи към дрогерията на Сандърс, и се чудеше дали силното му главоболие ще му позволи да ги изкачи. Може би. По всяка вероятност. От друга страна, не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл, че на половината път черепът му ще се пръсне като новогодишен фойерверк. Петното отново танцуваше пред погледа му, подскачайки в унисон с пулса му, ала вече не беше бяло, а яркочервено.

„Много по-добре щеше да ми е в тъмното — помисли си той. — В килера, заедно с приятелките ми.“

Е, ако всичко вървеше по план, после спокойно можеше да иде там. В този момент килерът на Маккейновата къща на Престил Стрийт му се струваше най-хубавото място на света. Естествено, Когинс също беше там, но какво от това? Винаги можеше да изблъска посрания евангелист встрани. Важното бе пасторът да остане скрит — поне за известно време. И то не за да защити баща си (нито умираше от желание да го прави, нито беше изненадан от постъпката му; винаги бе знаел, че Големия Джим Рени е способен да убие някого), а за да скрои шапката на Дейл Барбара.

„Ако изиграем добре картите си, ще постигнем много повече от това да го разкараме от пътя си — беше казал баща му тази сутрин. — Ще можем да го използваме, за да обединим града пред лицето на кризата. Имам нещо наум и за онази проклета вестникарка. Ние сме един отбор, синко...“ При тези думи баща му бе положил топлатата си месеста длан на рамото му.

Така си беше. Може би не завинаги, но поне за известно време и двамата теглеха една и съща шейна. И щяха да се погрижат за Ба-а-арби. Младши даже си мислеше, че като нищо именно Барби можеше да е виновен за пристъпите му на главоболие. Ако наистина бе воювал отвъд Океана — в Ирак, както се говореше, можеше да си е донесъл някои дяволски сувенири от Близкия изток. Примерно отрова. Колко пъти Младши се бе хранил в „Дивата роза“, без да подозира нищо... Барбара с лекота можеше да му сипе нещичко в храната. Или в кафето.

А ако готвачът не беше свършил лично работата, колко му костваше да накара Роуз да я свърши вместо него? Нищо! Много ясно — та нали тази мръсница също беше омагьосана от него.

Младши изкачваше бавно стъпалата, като на всяко четвърто спираше за кратка почивка. В крайна сметка главата му не експлодира и когато стигна до върха, бръкна в джоба си за ключа, който Анди Сандърс му беше дал. Отначало не можа да го намери и за момент си помисли, че може да го е изгубил, обаче после го напипа под някакви дребни монети.

Озърна се. Няколко души се връщаха от „Дипърс“, ала никой не погледна към площадката, където стоеше. Площадката пред апартамента на Барби. Пъхна ключа в ключалката, завъртя го, отвори вратата и влезе.

Не включи осветлението, макар че генераторът на Сандърс по всяка вероятност работеше и захранваше апартамента. Сумракът направи пулсиращото петънце пред очите му не толкова забележимо. Младши се огледа любопитно наоколо. Видя доста книги — почти всички полици бяха отрупани с книги. Смяташе ли Ба-а-арби да ги остави тук, когато напуснеш града? Или се бе разбрал — вероятно с Петра Сиърлс, която работеше на долния етаж — да му ги изпрати после някъде? Ако беше така, навярно бе уредил и транспортирането на килима в дневната — някакъв евтин боклук с изображение на камила отгоре му, който сигурно беше купил от някоя местна разпродажба, когато не е бил зает с пускане на отрова в нечия храна или мърсуване с малки момченца.

В крайна сметка обаче Младши си каза, че Ба-а-арби едва ли бе стигнал чак дотам. И защо да го прави, при положение че не е имал никакво намерение да заминава? И след като му хрумна тази мисъл, се зачуди защо не бе видял логиката в нея по-рано? Да, по всичко си личеше, че на готвача му харесва тук и не би си тръгнал по своя воля. Беше щастлив като личинка на муха в кучешко говно.

„Намери нещо, за което не е дрънкал наляво и надясно — беше го инструктирал баща му. — Нещо, което си е само негово. Разбираш ли ме?“

„За тъпак ли ме мислиш, татко? — помисли си Младши сега. — Ако съм тъпак, как така точно аз спасих задника ти снощи?“

Ядосан, баща му бе замахнал да го удари, ала в крайна сметка се бе въздържал. Никога не бе удрял Младши като хлапе — нещо, което синът си обясняваше с влиянието на покойната му майка. А сега Големия Джим вероятно се беше въздържал, защото дълбоко в сърцето си знаеше, че започне ли веднъж, няма да спре.

— Какъвто бащата, такъв и синът — изрече Младши и се изкикоти. Главата мигом го заболя, обаче въпреки това продължи да се кикоти. Не казваха ли хората, че смехът е най-доброто лекарство?

Влезе в спалнята на готвача, видя оправеното легло и първата му мисъл беше колко чудесно би било да изплюка едно голямо лайно върху завивките. Точно така, а пък после да се избърше с калъфката на възглавницата. „Ще ти хареса ли, а, Ба-а-арби?“

Вместо това се насочи към скрина. Там имаше три-четири броя дънки в горното чекмедже и два броя сиви шорти. Под тях имаше мобилен телефон и за момент Младши си каза, че може би точно това му трябваше. Но всъщност не беше така. Апаратът беше втора ръка и най-вероятно бе закупен по време на някое намаление. Готвачът винаги можеше да каже, че не е негов.

Във второто чекмедже видя половин дузина слипове и четири или пет чифта бели спортни чорапи. А третото се оказа съвсем празно.

Той надзърна под леглото. Главата му пулсираше и бръмчеше — явно главоболието му не намаляваше, а точно обратното, засилваше се. Там обаче нямаше нищо — дори прах. Този Ба-а-арби бил голям чистофайник. Младши се замисли дали да не глътне един имитрекс от хапчетата в джоба си, ала реши да не го прави. Вече бе взел два и ефектът от тях беше нулев. Нищо не се промени, освен че сега усещаше метален вкус в устата си. Знаеше какво лекарство му трябва — тъмният килер на Престил Стрийт. И компанията на приятелките му.

Междувременно обаче беше тук. И не биваше да се връща с празни ръце.

— Нещо дребничко — прошепна той. — Все трябва да има нещо подходящо...

Върна се в дневната, избърсвайки влагата от ъгълчето на пулсиращото си ляво око (без да забележи, че е примесена с кръв), след което изведнъж спря, осенен от някаква идея. Върна се при скрина и отново издърпа чекмеджето с бельото и чорапите. Чорапите

бяха свити на топка. Когато беше в гимназията, често криеше трева или стимуланти в свитите на топка чорапи; веднъж даже използва и прашките на Адриет Недоу за скривалище. Да, чорапите наистина бяха идеалното местенце! Той започна да проверява кълбетата едно по едно, опипвайки ги внимателно.

На третия чифт удари джакпота. Напила нещо, което приличаше на плоско метално парче... не, всъщност бяха две. Разви въпросния чорап и предметите издрънчаха върху скрина.

Това, което се разкри пред погледа на Младши, бяха идентификационните армейски плочки на Дейл Барбара. На лицето на натрапник разцъфна усмивка. „Вече си вътре, Ба-а-арби — помисли си доволно Младши. — Вътре си и с двата крака.“

11.

Огънят, пламнал заради ракетите откъм западната страна на Купола, все още гореше, но щеше да бъде потушен до здрачаване; по тази задача се трудеха пожарните команди на четири града, подпомогнати от морски пехотинци и хора от сухопътните войски. Ако го нямаше вятърът, помисли си Бренда Пъркинс, можеха да се справят и още по-скоро. Виж, от вътрешната страна на Купола нямаха подобен проблем. Друг беше въпросът, че това, което днес им се струваше като благословия, навярно утре щеше да се превърне в проклятие. Обаче можеха ли изобщо да сторят нещо, за да го избегнат?

Мъчителен въпрос... макар че точно в този следобед Бренда се чувстваше прекрасно и нямаше никакво намерение да допуска подобни мисли да развалят настроението ѝ. Ако тази сутрин някой я беше попитал кога отново ще се почувства добре, навярно би му отвърнала, че това няма да се случи по-рано от следващата година... ако изобщо се случеше. Може би трябваше да благодари на деветдесетте минути усилена физическа работа — все пак физическото натоварване освобождаваше ендорфини, независимо дали човек тичаше, или гасеше горящи клонки с плоската страна на лопатата си. Макар че едва ли всичко можеше да се обясни само с ендорфините. Да не забравяме, че ръководеше изпълнението на важна задача; задача, която зависеше от нея и с която тя знаеше да се справи.

Към тях се бяха присъединили и други доброволци. Четиринайсет мъже и три жени стояха от двете страни на Битч Роуд — някои продължаваха да държат лопатите и гумените стелки, които използваха за потушаването на коварните пламъци, а други сваляха водните пръскачки от гърбовете си и ги оставяха на пътя. Ал Тимънс, Джони Карвър и Нел Туми охлаждаха маркучите и ги подхвърляха към задната част на пикапа на Бърпи. Томи Андерсън от „Дипърс“ и Лиза Джеймисън (която си падаше малко „Ню Ейдж“, но пък беше добра с маркуча) носеха към един от другите пикапи голямата компресорна помпа, с която бяха черпили вода от Битч Крик. Бренда дочу смях и

осъзна, че не е единствената, която се радва на повишен приток на ендорфини.

Дърветата от двете страни на пътя бяха почернели и все още димяха, а няколко бяха изгорели напълно, обаче с това се изчерпваха всички поражения. Освен че блокираше вятъра, невидимата преграда им бе помогнала и по друг начин, понеже бе преградила реката и там се бе образувало нещо като блато. От другата страна обаче положението бе коренно различно. Хората, които се бореха с огнената стихия, изглеждаха като трескави призраци през покритата със сажди повърхност на Купола.

Ромео Бърпи пристъпи към нея. В едната си ръка държеше мокра метла, а в другата — гумена стелка. Етикетчето с цената продължаваше да виси от единия ѝ край. Надписът отгоре му бе обгорен, но се четеше: „ВСЕКИ ДЕН В «БЪРПИС» Е ДЕН ЗА НАМАЛЕНИЯ!“ Той захвърли рогозката и протегна мръсната си ръка.

Бренда се изненада, ала отвърна на ръкостискането му.

— Защо, Роми? — попита.

— Защото свърши дяволски добра работа тук — гласеше отговорът.

Тя се засмя. Чувстваше се леко смутена, но в същото време бе доволна.

— Всеки би го сторил предвид обстоятелствата. Не беше нищо особено, а и пръстта е толкова влажна, че до залез-слънце сигурно щеше и сам да угасне.

— Може би — каза Ромео и посочи през дърветата към една полянка, където се издигаха напукани от стихиие скали. — А може би щеше да стигне до високата трева ей-там, след което да се прехвърли върху бара на Кейти. Можеше да гори седмица или месец. Да не забравяме, че нямаме пожарна команда... — Той се обърна и се изплю. — На огъня не му трябва вятър, за да си гори. Стига му да има нещо, което да го подхранва. Има мини, където пожарите не са спирани в продължение на двайсет-трийсет години. Четох го в „Нешънъл Джографик“. А под земята няма вятър, нали? Пък и отде да знаем, че по някое време няма да се появи вятър? Нищичко не знаем още за тая шибана преграда.

И двамата се загледаха в Купола. Пепелта и саждите го бяха направили видим — донякъде — поне докъм трийсетина метра

височина. Освен това закриваше гледката им към Таркърс Мил — нещо, което никак не се харесваше на Бренда. Обаче не ѝ се искаше да се впуска в размишления в тази насока, понеже щяха да прогонят и малкото приятни емоции, с които се бе сдобила по време на следобедната работа. Не искаше да си мисли за зловещия залез от предишната вечер.

— Дейл Барбара трябва да се обади на своя приятел във Вашингтон — отбеляза тя. — И да му каже, че след като потушат пожара от външната страна, няма да е зле да измият с маркучи повърхността на това нещо. Ние няма как да го направим от нашата страна.

— Добра идея — кимна Ромео, макар че имаше предвид нещо друго. — Да забелязваш нещо интересно в твой екип, мадам? Я се замисли!

Бренда го изгледа учудено.

— Те не са мой екип.

— О, напротив. Ти си тази, която им казваше какво да правят, значи са твой екип. Да забелязваш някакви ченгета?

Тя огледа присъстващите.

— Не, нали? — подхвърли Ромео. — Защото няма нито едно. Нито Рандолф, нито Хенри Морисън, нито Фреди Дентън или Руп Либи, нито Джорджи Фредерик... както и никой от новите. От онези хлапета.

— Вероятно са заети с... — Тя не довърши.

Събеседникът ѝ кимна.

— Точно така. Заети с какво? Нито ти знаеш, нито пък аз. С каквото и да са заети обаче, едва ли ще ми хареса. Ако изобщо са заети с нещо. В четвъртък вечерта ще има градско събрание и ако тази проклетия продължава да ни тормози, непременно трябва да се направят някои промени. — Той спря, за да си поеме въздух. — И може и да си превишавам правата, ама смятам, че ти трябва да се кандидатираш за шеф на пожарната и на полицията накуп.

Бренда се замисли, сети се за онзи компютърен файл със заглавие „ВЕЙДЪР“ и поклати глава.

— Твърде рано е за подобно нещо.

— Ами тогава стани само шеф на пожарната! Какво мислиш за това, а? — Протяжният му френски акцент се бе засилил.

Тя се огледа наоколо и обходи с очи димящите храсти и обгорените дървета. Изглеждаха грозно и потискащо — като снимка на бойното поле от Първата световна война, — но поне вече не бяха опасни. Хората, които я бяха придружили, се бяха погрижили за това. Бяха се представили като чудесен екип. *Нейният* екип.

Жената се усмихна.

— Мисля, че в идеята ти има хляб.

12.

Първия път, когато Джини Томлинсън изскочи в болничния коридор, тя тичаше, явно притеснена от тревожното писукане на медицинската апаратура, и Пайпър нямаше възможност да поговори с нея. Дори не се опита. Времето, прекарано в чакалнята, ѝ бе напълно достатъчно, за да схване картинката: трима души — две сестри и една тийнейджърка-доброволка на име Джина Буфалино — отговаряха за цялата болница. Засега се справяха, но положението висеше на косъм. Когато Джини се върна, вече вървеше съвсем бавно и раменете ѝ бяха отпуснати. В едната ѝ ръка се поклащаше медицински картон.

— Джини? — попита Пайпър. — Добре ли си?

Преподобната очакваше Джини да ѝ се озъби, но вместо това тя ѝ се усмихна уморено.

— Добре съм, просто съм ужасно уморена — отвърна, докато сядаше до нея. — Иначе Ед Карти току-що издъхна.

Пайпър я хвана за ръката.

— Съжалявам да го чуя.

Джини стисна пръстите ѝ.

— Недей. Нали знаеш как си говорят жените за раждането? Това беше лесно, онова беше тежко...

Пайпър кимна.

— Със смъртта е същото. Господин Карти изтърпя големи мъки и най-накрая получи облекчение.

Тази идея допадна на преподобната и тя си каза, че може да я използва в някоя бъдеща проповед... само дето идните дни хората едва ли щяха да искат да слушат проповеди за смъртта. Особено пък ако Куполът останеше на мястото си.

Двете жени поседяха така известно време. Междувременно Пайпър се мъчеше да измисли най-добрия начин, по който да зададе на Джини въпросите си, ала в крайна сметка събеседничката ѝ сама повдигна темата:

— Била е изнасилена. И може би повече от веднъж. Изплаших се, че ще се наложи Туич да я зашива, обаче успях и сама да спра

кръвоизлива с вагинален компрес.

— Тя направи кратка пауза. — Разплаках се. За мой късмет момичето бе твърде дрогирано, за да забележи.

— Ами бебето? Как е то?

— То е на осемнайсет месеца и като цяло е в добро здраве, ала и то ни притесни. Получило е пристъп, вероятно провокиран от горещината. Плюс обезводняването... глада... и раната... — и Джини посочи челото си.

Туич прекоси коридора и се присъедини към тях. Изглеждаше на светлинни години от онази жизнерадостна личност, каквато по принцип беше.

— Да не би мъжете, които са я изнасилили, да са наранили и бебето? — попита преподобната със спокоен глас, ала в съзнанието ѝ бе зейнала алена пукнатина.

— Литъл Уолтър ли? Мисля, че просто е паднал — отвърна Туич. — Сами спомена нещо за счупено детско креватче. Думите ѝ не бяха много свързани, но според мен става въпрос за случаен инцидент. Поне що се отнася до бебето.

Преподобната го изгледа смаяно.

— Значи това ми е казвала... А аз си помислих, че иска малко вода...

— Сигурна съм, че е искала и вода — отбеляза Джини, — ала бебето ѝ наистина се казва Литъл Уолтър. Според мен са го кръстили на онзи блусар с хармониката. Двамата с Фил... — Джини замлъкна и направи красноречив жест, имитирац пушене на цигара с марихуана.

— О, Фил далеч не се ограничаваше само с тревата — отбеляза Туич. — Стане ли въпрос за наркотици, Фил Буши изповядва философията „От всичко по много“.

— Той мъртъв ли е? — попита Пайпър.

Мъжът вдигна рамене.

— Не съм го виждал от пролетта. Ако е мъртъв, да върви по дяволите.

Преподобната го изгледа укорително и Туич наведе глава.

— Съжалявам. — Сетне се обърна към Джини: — Някаква вест от Ръсти?

— Имал да свърши някаква работа — отвърна тя — и аз му казах да тръгва. Трябва да се върне всеки момент.

Пайпър седеше между тях. Изглеждаше спокойна, но алената пукнатина в съзнанието ѝ не спираше да се разширява. Усещаше и горчив вкус в устата си. Спомни си как една вечер баща ѝ не я пусна да отиде на градската пързалка, защото бе остроумничила за нещо пред майка си (като тийнейджърка Пайпър Либи просто обожаваше да остроумничи). Тогава тя се качи в стаята си, обади се на приятелката, с която трябваше да излезе, и ѝ каза — с овладян и равен тон, — че нещо е изникнало и в крайна сметка няма да могат да се срещнат. Ами следващия уикенд? О, да, със сигурност, разчитай на мен, ще се чуем, приятно прекарване, чао. После затвори телефона и се зае да опустошава стаята си. Завърши с откъсването на любимия си плакат на „Оейзис“ от стената и раздирането му на парчета. По това време вече плачеше неудържимо — но не от мъка, а защото бе обзета от един от онези пристъпи на гняв, които вилнееха из младежките ѝ години като урагани от пета степен. По някое време баща ѝ застана на прага и се загледа в нея. Когато забеляза присъствието му, Пайпър застина на сред стаята и на свой ред се вторачи в него, като дишаше тежко и си мислеше колко силно го мрази. Колко силно мрази и двамата. Ако родителите ѝ бяха умрели, щеше да заживее при леля си Рут в Ню Йорк. Леля Рут знаеше как да се забавлява. За разлика от някои други хора. Тогава баща ѝ разпери ръце и ги протегна към нея. Жестът му излъчваше такова смирение, че потуши яростта ѝ и трогна дълбоко сърцето ѝ.

„Ако не контролираш гнева си, гневът ти ще контролира теб“ — каза баща ѝ, след което я остави и тръгна по коридора с приведена глава. И вместо да затръшне вратата подире му, Пайпър я затвори тихичко.

Това бе годината, в която тя превърна отвратителните си изблици на ярост в свой главен приоритет. Да ги унищожи напълно означаваше да загуби част от себе си, ала в същото време си мислеше, че ако не направи някои важни промени, една съществена част от нея щеше да си остане на петнайсет години за доста дълго време. Ето защо Пайпър започна да работи над самообладанието си и в редица отношения усилията ѝ се увенчаха с успех. Всеки път, щом усещаше, че контролът ѝ се изплъзва, тя си припомняше думите на баща си, разтворените му ръце и начина, по който бе напуснал стаята ѝ в къщата, където бе израснала. Девет години по-късно тя произнесе слово на погребението

му, в което заяви: „Баща ми ми каза най-важното нещо, което някога съм чувала.“ Пайпър не разкри пред хората за какво точно ставаше въпрос, ала майка ѝ знаеше; тя седеше на първата пейка в църквата, в която бе ръкоположена дъщеря ѝ.

През последните двайсет години, когато внезапно ѝ се приискваше да избухне пред някого (това желание често бе неконтролируемо, понеже понякога хората бяха толкова глупави, и не само бяха глупави, ами и упорито отстояваха глупостта си), тя си спомняше думите на баща си: „Ако не контролираш гнева си, гневът ти ще контролира теб.“

Сега обаче алената пукнатина се разширяваше и на нея ѝ се искаше да хвърля разни неща. И да забие нокти в кожата си, докато не потече кръв.

— Попита ли я кой го е направил?

— Да, разбира се — отвърна Джини. — Не пожела да ми каже. Явно се страхува.

Пайпър си спомни как в началото бе взела лежащите край пътя майка и бебе за чувал с боклук и си помисли, че онзи, който бе изнасилил младата жена, се бе отнесъл с нея именно по този начин.

— Отивам да поговоря с нея.

— Не мисля, че това е добра идея — отбеляза Джини.

— Дали сме ѝ успокоително и...

— Нека да пробва — намеси се Туич. Лицето му беше пребледняло и бе сплел пръсти. Кокалчетата му изпукаха. — Успех... и дай всичко от себе си!

13.

Клепачите на Сами бяха почти притворени. Щом Пайпър приседна на ръба на леглото обаче, се отвориха.

— Ти си тази, която...

— Да — кимна преподобната и пое ръката ѝ в своята.

— Казвам се Пайпър Либи.

— Благодаря ти — промълви Сами и клепачите ѝ отново се спуснаха.

— Ще ми благодариш, като ми кажеш имената на мъжете, които те изнасилиха.

В сумрачната, топла стая — климатикът не работеше — Сами бавно поклати глава.

— Казаха, че ще стане още по-зле. Ако ги издам. — Очите ѝ срещнаха тези на Пайпър. Погледът ѝ излъчваше примирение и покорство. — Ще наранят не само мен, но и Литъл Уолтър.

Преподобната кимна.

— Разбирам, че си изплашена. Сега ми кажи кои бяха. Искам имената им.

— Не ме ли чу? — Вече не смееше да погледне събеседничката си в очите. — Казаха, че ще ме наранят...

Пайпър нямаше време за губене; трябваше да я изтръгне от този омагьосан кръг. Ето защо я сграбчи за китката и заяви с нетърпящ възражение тон:

— Искам имената им и ти ще ми ги дадеш.

— Страх ме е — пророни Сами и по бузите ѝ се търкулнаха сълзи.

— Ще го сториш, защото ако не те бях намерила, вече щеше да си мъртва. — Тя изчака малко, преди да забие кинжала до дръжката. После може би щеше да съжалява, ала не и сега. Сега момичето в болничното легло беше само едно препятствие между нея и онова, което искаше да узнае. — Да не говорим за бебето ти. То също можеше да умре. Спасих твоя живот, спасих неговия и сега искам имената на онези.

— Не! — проплака Сами, ала упоритостта ѝ се топеше и част от преподобната Либи се наслаждаваше на този факт. По-късно щеше да се отврати от себе си; по-късно щеше да си помисли: „Не си много различна от онези момчета — принудата си е принуда.“ Но да, сега изпитваше удоволствие, както бе изпитала удоволствие от откъсването на любимия плакат от стената и раздирането му на късчета.

„Харесвам го, защото е горчиво — помисли си. — И защото е моето сърце.“

Тя се надвеси над плачещото момиче.

— Отпуши си добре ушите, Сами, и чуй добре какво ще ти кажа. След като са го направили веднъж, ще го направят пак. И когато го сторят, когато някоя друга жена се озове тук, плувнала в кръв и вероятно бременна от насилника си, аз ще дойда при теб и ще ти кажа...

— Не! Стига!

— ... че ти си била съучастничка на насилниците. Че това се е случило заради теб, защото ти си ги насърчила да продължат.

— Не! — ридаше жената. — Не бях аз, а Джорджия! Джорджия ги насърчаваше!

Пайпър усети как се изпълва с вледеняваща погнуса. Жена. Там е имало жена. Алената пукнатина в главата ѝ зейна още по-широко. Скоро щеше да започне да бълва лава.

— Кажи ми имената им — изрече глухо.

И Сами ѝ ги каза.

14.

Джаки Уетингтън и Линда Евърет бяха паркирали пред „Фуд Сити“. Супермаркетът щеше да затвори в пет следобед вместо в осем вечерта, ето защо Рандолф ги бе изпратил да се погрижат това да не предизвика никакви безредици. Идеята му обаче се оказа нелепа, защото магазинът бе полупразен. На паркинга му имаше не повече от десетина коли, а купувачите вървяха бавно и унесено, сякаш бяха измъчвани от един и същи кошмар. Двете полицайки установиха, че само една от касите работи. Тийнейджърът Брус Ярдли, който седеше там, приемаше само пари в брой и бележки за вересия вместо обичайните кредитни карти. Щандът за говеждо и свинско месо бе напълно опустошен; беше останало само пилешко и като че ли единствено рафтовете с консервирани и сушени храни изглеждаха добре заредени.

Тъкмо изчакваха и последните клиенти да си тръгнат, когато мобилният телефон на Линда иззвъня. Щом зърна входящото обаждане на дисплея, стомахът моментално я присви. Търсеше я Марта Едмъндс — жената, която се грижеше за Джанел и Джуди, докато двамата с Ръсти бяха на работа... Линда набра номера ѝ, за да може разговорът да бъде за нейна сметка, и докато чакаше да се свърже, си помисли, че от появата на Купола насам те май почти непрестанно бяха на работа.

— Марта? — каза, молейки се да не се е случило нищо и Марта да ѝ звъни, за да я попита дали може да заведе момичетата в парка или нещо подобно. — Всичко наред ли е?

— Ами... да, предполагам... — Тревогата в гласа на Марта накара Линда да изтръпне. — Нали се сещаш за ония пристъпи...

— О, божичко! Пак ли получи такъв?

— Така ми се струва — отвърна другата жена и заговори по-бързо: — Сега са добре, вече нищо им няма, в другата стая са, бузките им вече не са бледи...

— Какво стана? Каж ми!

— Бяха на люлките. Аз се занимавах с цветята, подготвих ги за зимата...

— Марта, моля те! — извика Линда и Джаки положи ръка на рамото ѝ.

— Извинявай. По някое време започна да стене и се обърнах. Попитах я: „Миличка, добре ли си?“ Тя обаче не ми отговори, а само се изхлузи от люлката и се отпусна на земята под нея — нали се сещаш, че отдолу е издълбано от крачетата на децата... Не падна или нещо такова, просто си седна. Гледаше втренчено някъде пред себе си и правеше онова нещо с устните си... примлясването, за което ми каза да внимавам. Втурнах се към нея... разтърсих я лекичко... и тя ми каза... чакай да се сетя...

„Ето, че пак се започва — помисли си Линда. — Спрете Хелуоин, трябва да спрете Хелуоин.“

Ала не беше това. Оказа се нещо съвсем различно.

— Каза ми: „Розовите звезди падат. Розовите звезди падат в редици.“ После добави: „Толкова е тъмно и всичко мирише гадно.“ Тогава се свести и вече всичко е наред.

— Слава богу — въздъхна облекчено Линда и мислите ѝ се насочиха към петгодишната ѝ дъщеря. — Джуди добре ли е? Тя разстрои ли се?

Марта ѝ отговори след дълга и тягостна пауза.

— Ох, мила...

— Марта! — вцепени се Лина. — Какво има? Какво искаш да кажеш с това „ох, мила“?

— Беше Джуди, Линда. А не Джанел. Този път беше Джуди.

15.

„Искам да поиграем на онази, другата игра, която ми обеща!“ — беше казал Ейдън на Каролин Стърджис, докато разговаряха в парка с Ръсти. „Другата игра“ беше „Червено/зелено!“ макар че тя почти не си спомняше какви бяха правилата ѝ (което не бе кой знае колко изненадващо, като се имаше предвид, че за последен път бе играла на нея като шест-седемгодишно хлапе).

Ала ето че щом застана до едно дърво в просторния двор на „праподобната“, ненадейно бе осенена от спомена за правилата. Колкото и изненадващо да звучи, същото се случи и с Търстън, който изглежда не само имаше желание да се включи в играта, но и изгаряше от нетърпение да го стори.

— Запомнете! — инструктира той децата (които досега явно не бяха имали възможност да се насладят на „Червено/зелено!“). — Тя може да брой до десет толкова бързо, колкото иска, и ако ви хване да се движите, когато се обърне и извика „Червено!“, вие трябва да се върнете на мястото, откъдето сте тръгнали.

— Няма да ме хване — заяви Алис.

— Нито пък мен — добави Ейдън.

— Ще видим — усмихна се Каролин и се обърна към ствола на дървото. — Едно, две, три, четири... пет, шест, седем... осем-девет-десет ЧЕРВЕНО!

Тя рязко се завъртя. Алис бе застинала насред гигантска крачка и лицето ѝ грееше в широка усмивка, а Търстън (също усмихнат) бе протегнал ръце с разперени пръсти като вампир от старите филми. Единственият, който помръдваше лекичко, беше Ейдън, ала Каролин нямаше никакво намерение да го връща в изходна позиция. Момчето изглеждаше щастливо и тя за нищо на света не би помрачила доброто му настроение.

— Добре — кимна бавно тя. — Чудесни малки статуйки! Време е за втори рунд! — И Каролин се обърна към дървото, и се зае отново да брой, завладяна от древния, по детски очарователен страх да знае,

че хората зад гърба ѝ се приближаваха към нея. — Еднодве тричетири петшест седемосемдеветдесет ЧЕРВЕНО!

Тя се завъртя шеметно. Алис вече беше само на двайсетина крачки от нея, а Ейдън — на десетина крачки от сестра си. Момчето балансираше на един крак и белегът на коляното му едва се различаваше. Търс се намираше зад него; усмихваше се и бе притиснал ръка към гърдите си като античен оратор. Изглежда, Алис щеше да я достигне, но в това нямаше нищо лошо; в следващата игра момичето щеше да заеме мястото ѝ и братчето ѝ щеше да победи. Дватамата с Търс щяха да се погрижат за това. Каролин отново се завъртя към дървото.

— Еднодветриче...

Тогава Алис изпищя.

Каролин се обърна и видя, че Ейдън Епълтън лежи на земята. Отначало си помисли, че хлапето все още се опитва да играе играта. Едното му коляно — това с белега, — беше вдигнато във въздуха, сякаш се опитваше да побегне, както си лежеше по гръб. Разширените му очи се взираха в небето, устните му оформяха буквата „О“, а отпред на шортите му се разширяваше тъмно петно. Тя се хвърли към детето.

— Какво му стана? — попита Алис и Каролин видя как стресът от този кошмарен уикенд се стоварва върху лицето ѝ. — Добре ли е?

— Ейдън? — попита Търс. — Добре ли си, момко?

Момчето продължи да трепери, а устните му сякаш засмукваха невидима сламка. Вирнатото му краче се превеи в коляното... и ритна във въздуха. Раменете му конвулсивно потръпнаха.

— Получил е някакъв пристъп — предположи Каролин. — Сигурно от превъзбуда. И мисля, че ще му мине от само себе си, стига да му дадем няколко мину...

— Падат розови звезди — изрече Ейдън. — И оставят следи след себе си. Красиво е. Страшно е. Всички ги гледат. Няма лакомства, няма номера. Трудно е да се диша. Викат му Готвача. Заради него е. Всичко е по негова вина.

Каролин и Търстън се спогледаха. Алис бе коленичила до братчето си и държеше ръката му.

— Розови звезди — повтори Ейдън. — Падат, падат и по...

— Събуди се! — кресна му момичето. — Стига си ни плашил!

Търстън Маршал я докосна нежно по рамото.

— Миличка, така не му помагаш...

Алис обаче не му обърна внимание.

— Събуди се, събуди се... ТЪПАК такъв!

И Ейдън се събуди. Изуменият му поглед се спря на обляното в сълзи лице на сестричката му. После погледна към Каролин и се усмихна. Това бе най-хубавата усмивка, която бе виждала през живота си.

— Победих ли? — попита хлапето.

16.

Генераторът в хранилището на градския съвет бе доста зле поддържан (някой бе сложил стар поцинкован леген под него, където да се събира изтичащото масло) и Ръсти предположи, че енергийната му ефективност навярно може да се мери с тази на хамъра на Големия Джим. Повече го интересуваше обаче сребрилата газова бутилка, присъединена към него.

Барби хвърли бърз поглед на генератора, сбърчи нос при миризмата и се насочи към бутилката.

— Не е толкова голяма, колкото очаквах — каза, въпреки че бутилката бе доста по-голяма от тези, които използваша в „Дивата роза“, или онази, която бе сменил в дома на Бренда Пъркинс.

— На това му се вика „бутилка общински стандарт“ — отбеляза Ръсти. — Спомням си го от едно градско събрание миналата година. Сандърс и Рени ни проглушиха ушите как по-малките бутилки щели да ни спестят сума ти долари по време на „тези трудни времена на скъпа енергия“. Всяка е с вместимост три хиляди и двеста литра.

— Което прави три тона и двеста килограма като тегло... — замисли се Барби. — Нали?

Ръсти кимна.

— Плюс тежестта на самата бутилка. Да, доста тежичко си е — ще ти трябва самотоварач или хидравличен крик, — но не е невъзможно за пренасяне. По документи полезният товар на един пикап „Додж Рам“ е три хиляди и четиристотин килограма, но по всяка вероятност може да се справи и с повече. Една от тези средноголеми бутилки без проблеми ще се събере в „коритото“ му. Е, краят ѝ може да стърчи малко — Ръсти вдигна рамене, — но пък ще му туриш едно червено флагче и си готов.

— Доколкото виждам обаче, май тази е единствената — отбеляза Барби. — Вземем ли я, целият градски съвет остава без ток.

— Прав си... — съгласи се медикът и добави: — Освен ако Рени и Сандърс знаят откъде могат да се снабдят с други бутилки. И бас държа, че знаят и още как.

Барби прокара пръсти по синия надпис: „БОЛНИЦА «КАТИ РЪСЕЛ».“

— Това е, което си изгубил.

— Не сме го изгубили; било е откраднато. Точно това си мисля. Само че тук трябваше да има още пет от газовите ни бутилки, защото ни липсват общо шест.

Барби огледа продълговатото помещение. Въпреки наличието на масивните снегорини и големите контейнери с резервни части, дори и да бяха добре скрити, бутилките просто нямаше как да са тук. Особено около генератора.

— Забрави за откраднатото от болницата... — въздъхна той и се обърна към Ръсти — ... и по-добре ми кажи къде съхраняват останалите газови бутилки в града.

— Не знам.

— А за какво могат да ги използват?

— Нямам никаква представа — вдигна рамене Ръсти, — обаче смятам да разбера.

ПАДАТ РОЗОВИ ЗВЕЗДИ

1.

Барби и Ръсти спряха отвън и жадно поеха вечерния въздух. В него все още се усещаше мирис на дим от наскоро потушения пожар западно от града, обаче след тежките миризми на изгорели газове в хранилището той им се струваше като свеж планински полъх, галещ нежно лицата им. Барби носеше Гайгеровия брояч в кафявата пазарска чанта, която бе намерил в противоядреното укритие.

— Няма да издържи и ще се скъса — отбеляза Ръсти. Лицето му бе мрачно и изопнато от напрежение.

— Какво смяташ да предприемеш оттук нататък? — попита го Барби.

— Аз ли? Нищо особено. Ще се върна в болницата и ще си продължа с визитациите. Довечера обаче смятам да почукам на вратата на Джим Рени и да му поискам обяснение. Надявам се да има такова и се надявам да знае и къде са останалите запаси от газ, защото вдругиден генераторът на болницата ще остане без гориво дори и да намалим до минимум консумацията на електричество!

— До вдругиден всичко може да е свършило.

— Наистина ли го вярваш?

Вместо да отговори на въпроса му, Барби каза:

— Точно сега ми се струва малко опасно да притискаш градския съветник Рени.

— Точно сега? От тези твои думи веднага си личи, че си отскоро в Честърс Мил. Знаеш ли, че слушам тази песен от десет хиляди години или от колкото там Големия Джим управлява този град. Или казва на хората да се разкарат, или ги моли да проявят търпение. „За благото на града“ — както гласи дежурната му реплика. Тя е номер едно в неговия хитпарад. Градското събрание през март например се оказа пълна подигравка. Предложение за нова канализационна система? Съжалявам, градът не разполага с нужните средства, за да си я позволи. Предложение за промяна в градоустройството, за да се открият нови търговски площи? Страхотна идея, Честърс Мил се нуждае от повече приходи, хайде да построим супермаркет на шосе

117! От Катедрата по екология към Мейнския университет съобщават, че в езерото Честър имало твърде много отпадъчни води? Градските съветници препоръчват да се насрочи обществена дискусия по темата, защото всички знаят, че научните проучвания се правят от радикални псевдохуманни атеисти. Ами болницата? Как смяташ, тя нищо общо ли няма с благополучието на града?

— Естествено, че има — отвърна Барби, смутен от внезапния му изблик.

Ръсти сведе очи, пъхнал ръце в задните си джобове.

— Разбирам защо президентът е решил ти да поемеш контрола — каза, когато най-накрая вдигна поглед. — Мисля, че сега е последният възможен момент подобно нещо да се случи.

— Това е само една идея, нищо повече — усмихна се Барби и вдигна рамене. — Само дето... Рени и Сандърс си имат своите полицаи, а къде са моите хора?

Ръсти отвори уста да отговори, ала мобилният му телефон иззвъня. Той го отвори и погледна дисплея.

— Линда? Какво има?

Медикът се заслуша.

— Добре, разбирам. Щом си сигурна, че са добре... Сигурна ли си, че е била Джуди? А не Джанел? — Той помълча известно време, след което каза: — Според мен това е добра новина. Тази сутрин видях две други деца — и двете имаха краткотрайни пристъпи, които протекоха много бързо и после нямаха никакви проблеми. Обадиха ми се и трима разтревожени родители с подобни случаи, а Джини Т. ми докладва за четвърти. Може да е някакъв страничен ефект от онова, което захранва Купола.

Ръсти отново се заслуша.

— Защото нямаше кога да го направя — отвърна. Тонът му бе търпелив и спокоен. Барби си представи въпроса, на който трябваше да отговори: сума ти деца получават подобни пристъпи и ми го казваш чак сега?

— Ти ли ще вземеш момичетата? — попита Ръсти. Пауза. — Добре. Ако усетиш нещо нередно, веднага ми звъни. Ще дойда на секундата. И накарай Одри да остане с тях. Да. Аха. И аз те обичам. — Той прекъсна връзката, закачи телефона на колана си и прокара пръсти

през косата си с такава ярост, че очите му се дръпнаха като на китаец.
— Боже мили!

— Коя е Одри?

— Нашият златен ретривър.

— Разкажи ми за тези пристъпи.

Ръсти му разказа, без да пропусне нито казаното от Джани за Хелуин, нито изреченото от Джуди за розовите звезди.

— Това за Хелуин ми напомня за бълнуването на хлапето на Динсмор — замисли се Барби.

— Да, има нещо такова.

— Ами другите деца? Някое от тях говорило ли е за Хелуин? Или за розови звезди?

— Родителите, които видях днес, споменаха, че децата им бълнували нещо по време на пристъпите, но били твърде изплашени, за да обърнат внимание на думите им.

— Самите хлапета не си ли спомнят?

— Дори не знаят, че са имали пристъпи.

— Това нормално ли е?

— Абсолютно нормално.

— Възможно ли е по-малката ти дъщеря да е имитирала по-голямата? Примерно... откъде да знам... защото иска да ѝ обърнат внимание?

Ръсти не се бе замислял за това — всъщност не му бе останало време да обмисли този вариант. Сега обаче го направи.

— Възможно е, макар че не ми се вярва да постъпи така... — Той кимна към старичкия жълт Гайгеров брояч в чантата. — И сега какво? Ще тръгнеш на инспекция из града с това нещо?

— Не аз — усмихна се Барби. — Това бебче е собственост на града, а силните на деня не ме обичат много. Нямам никакво желание да ме спипат с него.

И той подаде чантата на парамедика.

— Аз също не мога. Ужасно съм зает в болницата.

— Знам — кимна Барби и му каза какво се изисква от него. Ръсти го изслуша внимателно и накрая се усмихна.

— Добре — отвърна. — Става, навит съм. Ти какво ще правиш, докато аз изпълнявам поръчките ти?

— Ще готвя в „Розата“. Специалитетът за тази вечер е „пиле а ла Барбара“. Искаш ли да ти изпратя няколко порции в болницата?

— Супер! — зарадва се Ръсти.

2.

На връщане към болницата Ръсти се отби в редакцията на „Демократ“ и предаде Гайгеровия брояч на Джулия Шамуей.

Тя го изслуша с усмивка, докато той ѝ предаваше инструкциите на Барби.

— Този човек определено знае как да те натовари с отговорност. Ще се заема със задачата с най-голямо удоволствие.

Ръсти се замисли дали да я предупреди да внимава пред кого от жителите на Честърс Мил показва уреда, но после се отказа. Чантата бързо изчезна под бюрото ѝ.

Докато вървеше към болницата, позвъни на Джини Томлинсън и я разпита за пристъпа на хлапето, за който му беше споменала.

— Съвсем малко детенце на име Джими Уикър. Обади се дядо му. Бил Уикър, ако не се лъжа...

Ръсти го познаваше. Той носеше пощата им.

— Наглеждал Джими, докато майка му отишла да зареди колата на бензиностанцията. Между другото там почти са свършили бензина и Джони Карвър е вдигнал цената на обикновения на три долара за литър. Представяш ли си?

Ръсти изчака търпеливо монолога ѝ, желаейки да води този разговор с нея на четири очи, а не по телефона. Почти беше стигнал до болницата. Щом Джини най-сетне приключи с оплакванията, той я попита дали малкият Джими е казал нещо по време на пристъпа.

— Всъщност да... Бил спомена, че е бълнувал нещо. Май беше за... розови звезди. Или за Хелюин. А може би се бъркам с онова, което наговори Рори Динсмор след прострелването... Сред хората вече плъзна мътва за странните му думи...

„Естествено, че ще плъзне — помисли си Ръсти мрачно. — Ще плъзне и за това, ако се разчуче. А най-вероятно ще се разчуче.“

— Добре — каза. — Благодаря ти, Джини.

— Кога се връщаш, Алени ездачо^[1]?

— Почти съм стигнал.

— Добре. Защото имаме нова пациентка. Сами Буши. Била е изнасилена.

Ръсти изпъшка.

— Състоянието ѝ се подобрява. Пайпър Либи я доведе. Аз не можах да изкопча от момичето имената на насилниците, но мисля, че преподобната успя. Излезе оттук, сякаш косата ѝ гори, а задникът ѝ... — пауза, по време на която Джини се прозина шумно и добави: — ... няма търпение да се изнесе оттук.

— Джини, скъпа, кога за последен път успя да си подремнеш малко?

— Добре съм.

— Прибирай се у дома.

— Шегуваш ли се? — попита ужасено тя.

— Не. Прибери се у дома. И легни да поспиш. Без аларма за събуждане. — Изведнъж му хрумна нещо. — По пътя се отбий в „Дивата роза“, чуваш ли? Приготвили са вкусно пилешко. Чух го от доверен източник.

— Но Саманта Буши...

— Аз ще бъда при нея след пет минути. Междувременно искам да си отлетяла от болницата, пчеличке!

И Ръсти прекъсна връзката, преди тя да понечи да възрази.

---

[1] Популярен уестърн герой от едноименния комикс. — Б.пр. ↑

3.

Големия Джим Рени се чувстваше изключително добре за човек, извършил убийство предната нощ. Може би защото не го възприемаше съвсем като убийство, както не възприемаше и смъртта на покойната си жена като убийство. Тя си бе отишла от този свят заради тумор — невъзможен за опериране тумор. Да, не бе изключено през последната седмица от живота да ѝ беше дал твърде много болкоуспокояващи, а накрая ѝ помогна и с възглавница (беше я притиснал към лицето ѝ, но лекичко, толкова лекичко, че постепенно да забави дишането ѝ и нежно да я положи в обятията на Исус), обаче го бе сторил от любов и доброта. Виж, случилото се с преподобния Когинс бе малко по-брутално — прекрасно го съзнаваше, — ала имаше ли друг избор? Пасторът се бе оказал не само невероятно тъп и твърдоглав, но и напълно неспособен да постави благополучието на града пред своето.

— Е, тъкмо тази нощ ще вечеря с Христа, нашия Бог и спасител — измърмори Големия Джим. — Телешко печено със сос и картофено пюре и ябълков пай за десерт.

Неговата вечеря например беше съвсем скромна — беше си притоплил замразени спагети с пармезан от полуфабрикатите на „Стоуфър“. Ястие, което по всяка вероятност щеше да вдигне холестерола му до небесата, но поне доктор Хаскел вече го нямаше, за да му го натяква.

— Надживях те, дъртофелнико! — изрече самодоволно Големия Джим и смехът му проехтя из празния кабинет. Подносът със спагетите и чашата му с мляко (Рени не пиеше алкохол) бе поставен върху бюрото му. Често се хранеше в кабинета и не виждаше никаква причина да спре да го прави, само защото Лестър Когинс бе посрещнал смъртта си тук. Освен това помещението бе идеално почистено и подредено. Е, предполагаше, че някой от онези разследващи екипи, които показваха по телевизията, сигурно щеше да открие доста кървави петънца с техните специални химикали и приспособления, обаче поне в близко бъдеще нищо подобно нямаше да се случи. А ако случайно на Питър Рандолф му скимнеше да проведе

свое собствено разследване на случая... от тази идея отново го напуши смях. Рандолф беше кръгъл идиот.

— Може да е идиот — заяви Големия Джим с такъв тон, сякаш изнасяше лекция, — обаче си е моят идиот!

Той омете спагетите, попи масивната си брадичка със салфетка и започна да пише в жълтия си бележник. От събота насам бе изписал купища бележки... и имаше да напише още много. А ако Куполът останеше на мястото си, щяха да последват още повече.

Честно казано, той се надяваше да остане... поне за известно време. Невидимата преграда предлагаше изпитания, пред които спокойно можеше да се изправи (с Божията помощ, естествено). Първо обаче трябваше да укрепи властта си над града. За тази цел обаче се нуждаеше не просто от изкупителна жертва, а от чудовище. И очевидният избор за тази роля падаше върху Дейл Барбара — човекът, който комунистчето, сложено от демократите в Белия дом, бе избрало да замени Джеймс Рени.

Вратата на кабинета се отвори. Големия Джим вдигна поглед от бележките си и видя, че на прага стои синът му. Лицето му беше бледо и безизразно. Напоследък Младши не изглеждаше съвсем наред. Погълнат от административните си задължения и другите си ангажименти (малкото им бизнесче), Големия Джим го осъзнаваше едва сега. Обаче, както и преди, бе напълно сигурен в лоялността на момчето си. А ако се случеше Младши да го изостави... е, все някак щеше да се справи. През целия си досегашен живот се беше грижил за собственото си благополучие и нямаше никакво намерение да се променя точно сега.

Пък и именно синът му бе преместил трупа на пастора, което автоматично го забъркваше в престъплението. Това му беше хубавото на малкото градче. В едно малко градче всеки е забъркан в общата каша. Как се пееше в онази тъпа песен? „Всички подкрепяме нашия отбор...“

— Синко? — попита той. — Всичко наред ли е?

— Наред е — отвърна Младши. Не се чувстваше никак наред, но в момента беше по-добре, защото проклетото главоболие най-накрая минаваше. Времето, прекарано с приятелките му, му беше помогнало... както знаеше, че ще стане. Килерът на Маккейн вече миришеше много лошо, ала след като поседя там известно време и

поддържа ръцете им, свикна с вонята. Предполагаше, че скоро даже ще започне да я харесва.

— Откри ли нещо в апартамента му?

— Да — кимна младият мъж и разказа на баща си за находката си.

— Справил си се отлично, синко! Браво. Готов ли си да ми кажеш къде сложи... къде го сложи?

Младши поклати глава, ала погледът му си остана прикован в лицето на Големия Джим. Гледката си беше малко страшничка.

— Не ти трябва да знаеш. Нали ти казах. На сигурно място е и това е напълно достатъчно.

— Значи вече ми казваш само това, което трябва да знам, така ли? — подхвърли Рени старши с изненадващо спокоен тон.

— В този конкретен случай... да.

Големия Джим го изгледа изпитателно.

— Сигурен ли си, че си добре? Изглеждаш ми преbledнял.

— Нищо ми няма. Болеше ме главата, но вече ми мина...

— Защо не хапнеш нещо? В хладилника има още няколко порции спагети, а микровълновата прави чудеса с тях! — Той се усмихна. — Нека им се насладим, докато все още можем.

Преценяващият поглед на тъмните, наподобяващи черни дупки очи се спря за момент на капката бял сос върху подноса на Големия Джим, след което се върна към лицето му.

— Не съм гладен. Кога искаш да се покажат труповете?

— Труповете ли? — ококори се старият Рени. — Какво искаш да кажеш с това?

Младши се усмихна.

— Всъщност по-добре да не знаеш. Така ще изглеждаш не по-малко изненадан от останалите. Да го кажем така — дръпнем ли веднъж спусъка, целият град ще бъде готов да обеси Барби на първото ябълково дърво. Въпросът е за кога го искаш. За довечера? Защото ще ми трябва малко време да се подготвя...

Големия Джим се замисли и сведе поглед към жълтите страници на бележника си. Бяха осеяни с бележки (и изцапани със сос „Алфредо“), но само една от всичките бе оградена с кръгче — тази за кучката от вестника.

— Не, по-добре да не е довечера. Ако изиграем добре картите си, ще можем да го използваме за нещо повече от Когинс.

— Ами ако Куполът се вдигне, докато изиграваш картите си?

— Ще се справим — заяви Големия Джим. „А в случай че господин Барбара все пак успее да се измъкне от клопката, която сме му приготвили — не че има подобна вероятност, но хлебарките винаги намират дупчици, през които да минат, — имам теб. Теб и другите трупове.“ — Синко, наистина мисля, че трябва да хапнеш нещо, дори да е само салатата.

Ала Младши не помръдна.

— Не чакай твърде дълго, тате — каза. — На твое място не бих протакал нещата.

— Няма.

Младият мъж се замисли, наблюдава го още малко с тъмните си очи, в които днес имаше някакъв странен блясък, след което сякаш внезапно изгуби интерес.

— Отивам в стаята си, за да поспя малко. Ще хапна по-късно.

— Добре, но не го забравяй! Виждаш ми се отслабнал...

— Това е супер — отвърна синът му и го дари с такава усмивка, която бе по-обезпокоителна дори от погледа му. На Големия Джим му се струваше, че се взира в усмивката на череп. Изведнъж се сети за онзи тип, който обичаше да се нарича Готвача, сякаш предишният му живот като Фил Буши не съществуваше. Когато Младши напусна помещението, Големия Джим въздъхна с облекчение, без изобщо да си даде сметка за това.

Съветникът грабна отново химикалката и се върна към бележките си — имаше толкова много работа... Обаче щеше да се справи, и то по най-добрия начин. Нищо чудно, след като цялата работа приключеше, снимката му да се появи на корицата на списание „Тайм“.

4.

Докато генераторът работеше — което едва ли щеше да продължи дълго, освен ако не намереше отнякъде още газови бутилки, Бренда Пъркинс успя да включи принтера на покойния си съпруг и да разпечата целия файл „ВЕЙДЪР“. Списъкът със злоупотребите на Рени, които Хауи бе събрал и по които очевидно бе възнамерявал да действа точно преди смъртта си, беше впечатляващ. Отпечатани на хартия, изброените далавери на съветника изглеждаха много по-истински и колкото повече Бренда ги гледаше, толкова повече всичко това се връзваше с онзи Джим Рени, когото познаваше. Винаги бе знаела, че този човек е чудовище; просто не бе подозирала, че е чак толкова чудовище.

Дори информацията за измислената църква на Когинс се връзваше... макар че ако разчиташе правилно смисъла, това изобщо не беше църква, а огромна пералня, но не за дрехи, а за долари. Долари от производството на дрога, и то такова производство, че мъжът ѝ бе написал: „Може би едно най-големите в историята на Съединените щати.“

Обаче имаше и проблеми, за които признаваха и шериф Пъркинс, и главният прокурор на щата. И тези проблеми обясняваха защо етапът по събиране на доказателства за „Операция «Вейдър»“ бе продължил толкова дълго. Джим Рени не само че беше голямо чудовище, но и беше изключително хитро чудовище. Ето защо винаги си оставаше градски съветник. Защото искаше някой друг — в случая председателят на съвета Анди Сандърс — да му проправя пътя.

И да бъде мишената. Дълго време Анди бе единственият, срещу когото Хауи бе натрупал доказателства. Той беше изкупителната жертва и вероятно въобще не го съзнаваше, като се имаше предвид какво бе интелектуалното му равнище. Освен председател на градския съвет Анди беше и пръв дякон на Църквата на Христа Изкупителя, пръв в сърцата на жителите на Честърс Мил и на челно място в дългите списъци с корпоративни документи, чиито следи се губеха в мътните финансови блата на Насау, Бахамите и Каймановите

острови... Ако Хауи и главният прокурор на щата бяха реагирали по-бързо, Анди щеше и да е първият, сдобил се с уникална снимка в профил и анфас, докато държи табелка с номер. А може би и единственият, понеже не бе изключено да повярва на празните обещания на Големия Джим, че всичко ще бъде наред и ще му се размине, стига да не пропее? Да, най-вероятно нямаше да пропее. Все пак Рени знаеше най-добре как се дърпат конците на неговата марионетка...

Миналото лято случаят бе започнал да се движи, както бе смятал Хауи, към своята развръзка. По това време името на Рени бе започнало да се появява в някои от документите, с които главният прокурор се бе сдобил — предимно свързани с дейността на една корпорация от Невада, известна като „Таун Венчърс“. Парите на въпросната корпорация изчезвали на запад вместо на изток — не към Карибите, а във вътрешността на Китай, където ключовите съставки на антиконгестантите^[1] се изкупуваха без никакви неудобни въпроси.

Защо Рени си позволяваше да лъсне по такъв начин? Хауи Пъркинс бе стигнал до един-единствен извод — печалбата му бе нараснала толкова бързо до рекордни стойности, че просто нямаше как да бъде изпрана само чрез една, па макар и „святата“, пералня. Впоследствие името на Рени се появяваше и в документи, свързани с поне десетина други фундаменталистки църкви на североизток. Обаче „Таун Венчърс“ и другите църква (без да се броят още пет-шест религиозни радиостанции, никоя от които не можеше да се мери с мащабите на Радиото на Исус) бяха първите истински грешки на Големия Джим. Те бяха съшити с висящи конци. Тези конци можеха да бъдат издърпани и рано или късно — най-често рано — всичко се разплиташе.

„Не си могъл да се откажеш, нали? — помисли си Бренда, докато седеше зад бюрото на съпруга си и разучаваше материалите. — Направил си милиони — може би десетки милиони — и рисковете да те хванат са се вдигнали до небесата, ала въпреки всичко не си могъл да се откажеш. Като маймунка, която пада в капана, защото се лакоми за храната. Разполагал си с огромно състояние и в същото време си продължил да живееш в старата си триетажна къща и да продаваш коли в онази дупка на шосе 119. Защо?“

Всъщност знаеше отговора. Не беше заради парите, а заради Честърс Мил. Честърс Мил, който възприемаше като собствен град. Ако седеше на пейка край морето някъде в Коста Рика или начело на богата трапеза в охранявано имение в Намибия, Големия Джим щеше да се превърне в Малкия Джим. Защото един човек без големи амбиции и цели винаги е малък човек, без значение колко долара има в банковите му сметки.

Бренда се замисли дали ако се изправеше срещу Рени с информацията, която притежаваше, щеше да съумее да постигне някакво споразумение с него? Да го накара да направи нещо срещу мълчанието ѝ? Не беше никак сигурна в това. А и се боеше от подобен сблъсък. Щеше да е отвратителен, а най-вероятно и опасен. Би било добре Джулия Шамуей да бъде с нея. Както и Барби. Само дето Дейл Барбара се бе превърнал в новата мишена на Големия Джим.

„Можеш да си позволиш да почакаш малко — изрече със спокоен (и в същото време твърд тон) гласът на Хауи в съзнанието ѝ, — аз също изчаквах да събера определени доказателства, ала на твоето място не бих чакал твърде дълго, скъпа. Защото колкото по-дълго продължи тази обсада, толкова по-опасен за теб ще стане той.“

Тя се сети как Хауи се бе спрял в онзи слънчев ден, за да притисне устни към нейните, преди да потегли с колата си за последен път. Познаваше устните му като своите и ги обичаше също толкова силно. Спомни си и как я бе погалил по шията. Сякаш бе предусетил приближаващия край и бе решил с едно последно докосване да компенсира всичко. Макар и да съзнаваше колко наивно-романтично звучи тази идея, на нея ѝ се искаше да ѝ повярва и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Изведнъж принтираните страници и машинациите, описани в тях, вече ѝ се струваха доста по-незначителни. Онова, което беше най-важно, бе празнотата, зейнала в нея — черната дупка, която се бе появила със светкавична бързина в живота ѝ, изсмуквайки щастието и любовта, които бе приела за даденост. Бренда се запита дали горкият глупак Анди Сандърс се чувстваше по същия начин. Най-вероятно да.

„Ще изчакам двацет и четири часа. Ако утре вечер Куполът все още е на мястото си, ще отида при Рени с тези материали — с копие на тези материали, и ще му кажа, че ще трябва да преотстъпи властта си в

полза на Дейл Барбара. И ще му дам да разбере, че ако не го направи, ще прочете за своя бизнес с производство на наркотици във вестника.“

— Утре — измърмори Бренда и затвори очи. Две минути по-късно вече спеше дълбоко в стола на Хауи. В Честърс Мил настъпи време за вечеря. Някои ястия (в това число пилето със сметана за стотина души в „Дивата роза“) бяха приготвени на електрически или газови печки благодарение на генераторите, които все още работеха, обаче имаше и хора, които се върнаха към фурните на дърва — било за да пестят газта, било защото дървата бяха единственото гориво, с което в момента разполагаха. В резултат на това стотици комини забълваха дим, който се издигна в неподвижния въздух под невидимия свод на Купола.

И започна да се разстила като гъба.

---

[1] Медикаменти, използвани за разсейване на отоците и облекчаване на подуването в областта на носната кухина. — Б.пр. ↑

5.

След като занесе Гайгеровия брояч — адресатът на доставката го прие с голяма охота и дори с нетърпение, обещавайки, че ще започне проверките с уреда още рано във вторник, — Джулия се запъти към магазина на Бърпи. Редом с нея вървеше и Хорас, вързан на каишка. Ромео ѝ беше казал, че има в склада две нови копирни машини „Киосера“, при това все още в оригиналните си фирмени кашони. Бърпи бе готов да ѝ преотстъпи и двете.

— Заделил съм настрана и малко газ — смигна ѝ той, докато потупваше кучето. — Ще се погрижа да получиш това, което ти трябва — поне доколкото зависи от мен, де. Все пак вестникът не бива да спира, не съм ли прав? Точно в момента е по-важен от всякога, не мислиш ли?

Всъщност Джулия точно това си мислеше и му го каза.

— Голяма длъжница съм ти за всичко това, Роми — добави и го целуна по бузата.

— Очаквам голямо намаление на седмичната си реклама, когато всичко това приключи — ухили се той и потупа по носа си с показалец, сякаш вече имаха голяма тайна. А може би пък беше точно така.

Малко след като се раздели с Бърпи, мобилният ѝ телефон изчурулика и Джулия го извади от джоба на панталона си.

— Ало?

— Добър вечер, госпожице Шамуей.

— О, полковник Кокс, колко се радвам да чуя гласа ви! — каза бързо тя. — Не можете да си представите колко се вълнуват провинциалните ни душици всеки път, когато ни се обаждат от столицата! Как е животът извън Купола?

— Като цяло животът си е чудесен — отвърна той. — С изключение на мястото, където се намирам аз! Знаете какво стана с ракетите, нали?

— Наблюдавахме ги как се забиват в преградата. Без да успеят да я пробият. За сметка на това обаче запалиха чудесен пожар от вашата

страна...

— Вината за това не е моя...

— ... и малко по-скромен от нашата.

— Търся полковник Барбара — заяви Кокс, — който би трябвало да носи със себе си проклетия телефон!

— Прав сте! — възкликна тя с най-жизнерадостния си тон. — А хората в проклетия Ад би трябвало да имат леденостудена лимонада!

Тя се спря пред бензиностанцията, която бе затворена. На витрината висеше парче картон, върху който на ръка бе надраскано: **„РАБОТНО ВРЕМЕ ЗА УТРЕ ОТ 11 ДО 14 Ч. НЕ ИДВАЙТЕ В ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТ!“**.

— Госпожице Шамуей...

— Ще обсъдим полковник Барбара само след минутка — каза Джулия. — За момента искам да разбера две неща. Първо, кога пресата ще бъде допусната до Купола? Защото американците заслужават да знаят повече, отколкото правителството им позволява, не мислите ли?

Очакваше полковникът да й каже: „не, не мисля“ и да добави, че нито „Ню Йорк Таймс“, нито Си Ен Ен ще бъдат допуснати до Купола в обозримо бъдеще, обаче Кокс я изненада:

— Вероятно в петък, ако никой от другите козове, които държим в ръката си, не проработи. Кое е другото нещо, което ви интересува, госпожице Шамуей? Бъдете кратка, ако обичате, защото не съм от пресцентъра. Нямам подобна квалификация.

— Вие ми се обадохте, така че ще се съобразявате с мен. Затова без оплаквания, полковник.

— Госпожице Шамуей, при цялото ми уважение към вас, вашият мобилен телефон не е единственият в Честърс Мил, с който мога да се свържа.

— Сигурна съм, че е така, но не мисля, че Барби ще разговаря с вас, ако ме пренебрегнете по такъв начин. И бездруго не е особено щастлив от перспективата да стане комендант на концлагер.

Кокс въздъхна.

— Какъв е въпросът ви?

— Искам да ми кажете температурата в южната или източната част на Купола — истинската температура, а не тази следствие на пожара, запален от вашите хора.

— Защо...

— Разполагате ли с тази информация, или не? Мисля, че разполагате или можете да я получите. Предполагам, че сега седите пред огромен екран и имате достъп до всичко, включително и размера на бельото ми. — Тя помълча и добави: — Кажете ли „шестнайсети“, този разговор приключва на секундата.

— Госпожице Шамуей, чувството си за хумор ли ми демонстрирате, или винаги сте си такава?

— Уморена съм и съм уплашена. Отдайте го на това.

Кратка пауза от страна на Кокс. Стори ѝ се, че чува далечно тракане на компютърна клавиатура.

— Сега в Касъл Рок е осем цяло и три градуса по Целзий — каза накрая мъжът. — Сега доволна ли сте?

— Да. — Разликата не беше толкова голяма, както се бе опасявала, ала не бе и незначителна. — В момента съм пред термометъра на прозореца на бензиностанцията на Честърс Мил, полковник Кокс. И той показва четиринайсет цяло и пет градуса по Целзий. Това означава над шест градуса разлика между две места, които се намират на по-малко от трийсетина километра едно от друго. И ако тази вечер от Западен Мейн не се задава горещ атмосферен фронт, значи тук става нещо... Не сте ли съгласен?

Кокс не отговори на въпроса ѝ; вместо това каза нещо, което насочи вниманието ѝ в свършено различна посока.

— Смятаме да опитаме с нещо друго. Около девет часа тази вечер. Това исках да кажа на Барби.

— Значи се надявате, че план Б ще свърши по-добра работа от план А. Точно в този момент обаче избраникът на президента храни насъбралото се множество в „Дивата роза“. С пиле със сметана, както твърди мълвата. — Тя зърна светлинките на ресторанта в другия край на улицата и осъзна колко е гладна.

— Ще ме изслушате ли, за да му предадете съобщението ми? — попита Кокс и Джулия ясно долови последните две думи от въпроса му, въпреки че не бяха изречени — „заядлива“ и „кучко“.

— С най-голямо удоволствие — изчурулика тя и се усмихна. Защото наистина бе заядлива кучка. Когато се налагаше.

— Ще приложим върху преградата експериментална киселина. Изкуствено синтезиран агент на базата на флуороводородната киселина. Девет пъти по-разяждаща от обикновената.

— Колко е хубав животът с химия!

— Казаха ми, че с нея теоретично може да се прогори дупка, дълбока три километра, в плътна скална маса.

— Имате невероятни колеги, полковник.

— Ще я приложим там, където Мотън Роуд пресича... — чу се шумолене на хартия — ... където навлиза в границата на Харлоу. Очаквам да бъда там.

— Тогава ще кажа на Барби да натовари някой друг с миенето на съдовете.

— Вие ще ни удостоите ли с вашата компания, госпожице Шамуей?

Тя понечи да отвърне: „за нищо на света не бих пропуснала подобна възможност“, ала в същия миг сякаш портите на Ада се разтвориха и на улицата настана страшна суматоха.

— Какво става там? — разтревожи се Кокс.

Джулия не отговори. Тя затвори капачето на телефона и го пхна в джоба си, докато тичаше към мястото, откъдето се чуваха виковете. И нещо друго. Нещо, което звучеше като ръмжене.

Малко преди да стигне там, проехтя и изстрел.

6.

Когато Пайпър се върна в дома си, завари Каролин, Търстън и двете деца да я чакат пред къщата. Зарадва се да ги види, защото отвлякоха мислите ѝ от Сами Буши. Поне за известно време.

Преподобната изслуша разказа на Каролин за пристъпа на Ейдън Епълтън, обаче сега момчето изглеждаше добре и си хапваше кексчета със смокиново сладко. На въпроса на Каролин дали трябва да го заведат на лекар, Пайпър отговори:

— Само ако се повтори. Според мен пристъпът е бил провокиран от глада и възбудата от играта...

Търстън се усмихна горчиво.

— Всички се бяхме развълнували.

После разговорът се насочи към въпроса за настаняването на четиримата. Отначало Пайпър предложи къщата на семейство Маккейн, която се намираще наблизко. Единственият проблем беше, че не знаеше къде е скрит резервният ключ.

Алис Епълтън бе приклепнала на земята и подхвърляше трохи от кексчетата на Кловър. Овчарката приятелски побутваше глезените ѝ с муцунка.

— Това е най-страхотното куче, което съм виждала — сподели момичето пред Пайпър. — Как искам да си имам такова куче!

— Аз имам дракон — обяви Ейдън. Беше се настанил удобно в скута на Каролин.

Алис се усмихна снизходително.

— Това е неговият невидим П-Р-Я-Т-Е-Л — изрече тя буква по буква.

— Разбирам — кимна Пайпър. Предполагаше, че в краен случай можеха и да счупят някой прозорец, за да влязат; обстоятелствата го налагаха.

Ала щом стана, за да провери дали кафето е готово, внезапно бе осенена от по-добра идея.

— Семейство Думажен! — възкликна тя. — Трябваше да се сетя по-рано за тях. Заминаха за Бостън на конференция. Коралий Думажен

ме помоли да поливам цветята ѝ, докато отсъстват...

— Аз преподавам в Бостън — изтъкна Търстън. — В колежа „Емерсън“. Редактор съм на последния брой на „Плаушеърс“ — добави и въздъхна тежко.

— Ключът е под саксията вляво от вратата — обясни преподабната. — Съмнявам се да имат генератор, но в кухнята има печка на дърва. — Поколеба се, преди да продължи, защото се замисли доколко тези свикнали с удобствата на големия град хора са в състояние да се справят. — Ще можете ли да готвите на такава печка, без да запалите къщата?

— Израснал съм във Вермонт — заяви Търстън. — Преди да отида в колежа, в задълженията ми влизаше да разпалвам печките в къщата и пристройката. Май в един момент всичко се връща — отново въздъхна той.

— Сигурна съм, че в килера ще намерите провизии — каза Пайпър.

Каролин кимна.

— Точно това ни каза и чистачът в сградата на градския съвет.

— И Мла-а-адши — добави Алис. — Той е полицай. Симпатичен полицай.

Долната челюст на Търстън увисна.

— Този „симпатичен полицай“ ме удари — каза мъжът.

— Или спътникът му. Аз лично не можах да ги различа, но определено беше един от двамата.

Преподабната повдигна вежди.

— Удари Търс в корема — прошепна ѝ Каролин. — Нареккоха ни „хаховци от Масачузетс“... каквито, предполагам, че в известен смисъл сме... и ни се присмиваха. Мен това ме засегна най-много — че ни се присмиваха. Когато са намерили децата, явно са се държали по-добре, но... — Тя поклати глава. — С нас се държаха много гадно.

Тези думи отново върнаха мислите на Пайпър към Сами. Тя почувства как вената на врата ѝ започва да пулсира — бавно и отмерено, но доста силно, — обаче успя да запази равен гласа си.

— Как се казваше другият полицай?

— Франки — отвърна Каролин. — Младши го наричаше Франки Д. Познавате ли ги? Би трябвало да ги познавате, нали?

— Да — изрече глухо преподабната.

7.

Тя даде на нововъзникналото семейство указания как да стигнат до дома на семейство Думажен — беше хубаво, че къщата се намира близо до болницата, в случай че момчето получи нов пристъп — и седна на кухненската маса с чаша чай пред себе си. Отпиваше бавно и след всяка глътка оставяше чашата на масата. Кловър изскимтя. Познаваше я много добре и вероятно усещаше яростта ѝ.

„Може би променя миризмата ми. Прави я по-остра или парлива...“

В съзнанието ѝ се оформяше картина. Картина, която не беше никак приятна. Половин дузина новоназначени ченгета, изключително млади ченгета, постъпили на служба преди по-малко от четирийсет и осем часа и вече напълно изгубили всякакъв самоконтрол. Своеволията им, извършени със Сами Буши и Търстън Маршал, надали щяха да подействат като лош пример на ветерани полицаи като Хенри Морисън и Джаки Уетингтън — или поне така ѝ се струваше, — ала дали същото се отнасяше за Фред Дентън? Или за Тоби Уелън? Едва ли. Най-вероятно не. Когато Дюк беше шериф, тези полицаи не създаваха проблеми. Не че бяха перфектни — когато ти даваха знак да отбиеш колата и да спреш, често се държаха доста грубичко, — обаче това бе всичко. Хауард Пъркинс поне извличаше максимума от тях, като се имаше предвид оскъдният общински бюджет. Обаче майка ѝ обичаше да казва: „Евтино винаги ти излиза скъпо.“ И като прибавим Питър Рандолф на шерифския пост...

Трябваше да се направи нещо.

Само че първо трябваше да овладее гнева си. Не го ли стореше, гневът щеше да овладее нея.

Тя откачи повода от кукичката на вратата. Овчарката мигновено се изправи, замаха с опашка и наостри уши. Очите ѝ блестяха.

— Хайде, Кловър. Отиваме да подадем жалба.

Излязоха навън толкова бързо, че кучето все още не бе успяло да оближе всички трохи от кексчетата, полепнали по муцуната му.

8.

Докато вървяха през парка с Кловър от дясната ѝ страна, Пайпър почувства, че гневът ѝ вече е под контрол. Щом дочу смеха обаче, това усещане се промени. Тъкмо приближаваха полицейското управление, когато забеляза същите онези „извънредни сътрудници“, чиито имена бе успяла да изкопчи от Сами Буши: Делесепс, Тибодо, Сиърлс и Джорджия Ру. Джорджия Ру, която според пострадалата ги беше насърчавала с виковете: „Дайте ѝ да се разбере! Дайте ѝ добър урок на тая лесба!“ Фреди Дентън също беше тук. Всички седяха на каменните стъпала пред участъка, пиеха кола и оживено разговаряха. Дюк Пъркинс никога не би допуснал подобно нещо и преподобната си каза, че ако можеше да ги види от мястото, където се намираше, навярно щеше да започне да се върти толкова бясно в гроба си, че да възпламени тленните си останки.

Мел Сиърлс каза нещо и всички отново избухнаха в смях, удряйки дланите си. Картър Тибодо бе прегърнал Джорджия Ру и върховете на пръстите му докосваха гърдите ѝ. Тя добави нещо и компанията се засмя още по-гръмко.

Пайпър си каза, че навярно обсъждат изнасилването — колко добре са си прекарали — и след тази мисъл бащиният ѝ съвет вече нямаше никакъв шанс. Онази Пайпър, която се грижеше за бедните и болните, която говореше на бракосъчетания и погребения и която всяка неделя изнасяше проповеди за милосърдието и толерантността, бе грубо изтикана в дъното на съзнанието ѝ, откъдето можеше само да наблюдава случващото се през мътно, деформирано стъкло. На преден план излезе другата Пайпър — тази, която бе опустошила стаята си, когато беше на петнайсет години, проливайки сълзи не от тъга, а от ярост.

Между градския съвет и новата тухлена сграда на полицейското управление имаше малко площадче, известно като „Военният мемориал“. В центъра му се издигаше статуя на бащата на Ърни Калвърт — Лушън Калвърт, — който бе награден посмъртно със Сребърна звезда заради воинските си подвизи в Корея. Имената на

другите загинали ветерани от Честърс Мил бяха гравирани в основата на статуята. Имаше и два флагшока — на единия бе закачено американското, а на другия — щатското знаме на Мейн със земеделеца, моряка и лоса. И двата флага висяха неподвижно на аленеещата светлина на скорошния залез. Пайпър Либи мина между тях, сякаш вървеше насън, а Кловър пристъпваше до дясното ѝ коляно с наострени уши.

„Извънредните сътрудници“ на стълбите избухнаха в поредния смях и тя се замисли за троловете от приказките, които баща ѝ понякога ѝ четеше. Троловете в пещерата, които се смееха гръмогласно над купчините заграбено злато. В следващия миг обаче младежите я видяха и притихнаха.

— Добър вечер, уважаема преподобна — поздрави я Мел Сиърлс и се изправи, оправяйки важно колана си. „Исправя се в присъствието на жена — помисли си Пайпър. — Дали майка му го е научила на това? Вероятно. За разлика от изящното изкуство на изнасилването, което е усвоил някъде другаде.“

Младежът продължи да се усмихва, докато тя вървеше към стълбите, ала от един момент нататък усмивката му взе да се топи и на лицето му се изписа колебание. Сигурно бе забелязал изражението ѝ. Тя все още не знаеше какво е изписано на лицето ѝ. Съдейки по начина, по който се чувстваше, чертите ѝ трябваше да са застинали. Вкаменени.

Пайпър забеляза, че най-едрият я наблюдава изпитателно. Лицето на Картър Тибодо бе също тъй безизразно, както навярно изглеждаше нейното. „Той е като Кловър — помисли си преподобната. — Подушва я. Яростта ми.“

— Уважаема преподобна — попита Мел, — всичко наред ли е? Има ли някакъв проблем?

Тя изкачи бавно стъпалата заедно с Кловър, който беше плътно до десния ѝ глезен.

— Много добре знаеш, че има — отвърна, без да откъсва поглед от лицето му.

— Какво искате да...

— Ти — добави Пайпър. — Ти си проблемът.

И го блъсна. Мел не го очакваше. Както държеше чашата си с кола, той залитна към скута на Джорджия Ру, размахвайки ръце, за да

запази равновесие, и за миг разлятата кола увисна във въздуха като тъмен скат манта, разперил криле срещу аленеещото небе. В момента, в който Мел падна отгоре ѝ, Джорджия извика изненадано. Тя се просна назад, също разливайки чашата си. Газираната напитка потече по широката гранитна плоча пред двойните врати. Пайпър моментално подуши миризмата на алкохол — беше или уиски, или бърбън. Значи колите им бяха смесени с това, което останалите жители на града вече нямаха възможност да си купят. Нищо чудно, че се смееха.

Червената пукнатина в съзнанието ѝ зейна още по-широко.

— Не можете да... — започна Франки и понечи да се изправи. Пайпър блъсна и него. В една далечна, далечна галактика Кловър — който обикновено беше най-милото куче на света — започна да ръмжи.

Франки се просна по гръб. Очите му бяха ококорени и за момент отново заприлича на момченцето от неделното училище, което навярно е бил някога.

— Проблемът се нарича изнасилване! — извика Пайпър. — Изнасилване!

— Я млъквайте! — обади се Картър. Все още не се беше изправил и въпреки че седналата до него Джорджия трепереше, той изглеждаше спокоен. Мускулите на ръцете му се раздвижиха под късите ръкави на синята му риза. — Млъквайте и се разкарайте оттук, ако не искате да прекарате нощта в някоя килия долу...

— Вие ще сте тези, които ще отидат там — процеди преподобната. — Всички вие.

— Накарайте я да млъкне — обади се Джорджия. Не хленчеше, но малко ѝ оставаше. — Накарай я да млъкне, Карт.

— Госпожо... — започна Фреди Дентън. Униформената му риза бе разкопчана, а дъхът му миришеше на бърбън. Ако това се случваше по времето на Дюк, младежът моментално щеше да бъде уволнен. Всички щяха да бъдат уволнени. Той се опита да се надигне и също бе запратен назад, а на лицето му се появи такова изненадано изражение, че щеше да изглежда комично при други обстоятелства. Беше добре, че те седяха, докато тя бе права. Така ѝ беше далеч по-лесно. Ала как пулсираха слепоочията ѝ! Тя отново насочи вниманието си към Тибодо — най-опасния от всички. Той все още я наблюдаваше с влудяващо хладнокръвие. Сякаш Пайпър беше някаква откачалка, която

специално бе дошъл да гледа в цирка. Обаче я гледаше отдолу-нагоре и именно там се криеше предимството ѝ.

— Обаче няма да е някоя от тукашните килии — продължи тя, гледайки изпитателно Тибодо, — а килия в „Шоушенк“, където ви очаква същото, което сте направили на онова момиче.

— Тъпа кучко... — изрече Картър с равен глас, сякаш коментираше времето. — Изобщо не сме се доближавали до къщата ѝ.

— Точно така — добави Джорджия, надигна се и седна. Колата бе опръскала бузите ѝ, по които още личаха следите на свирепотийнейджърско акне. — Освен това всички знаят, че Сами Буши е една лъжлива лесбийска путка.

Устните на преподобната се разтеглиха в усмивка. Очите ѝ се впериха в Ру и тя се сви, изплашена от откачената жена, която се бе появила изневиделица на стълбите, прекъсвайки приятния им разговор на едно-две питиета.

— Интересно откъде знаеш името на лъжливата лесбийска путка... Аз не съм го споменавала.

Потресената Джорджия успя само да оформи едно беззвучно „О“ с устните си. И за първи път желязната до този миг маска на спокойствието на Картър Тибодо потрепна. Пайпър обаче не знаеше дали реакцията му се дължи на страх или на раздразнение.

Франк Делесепс се изправи внимателно на крака.

— По-добре не отправяйте обвинения, които не можете да докажете, преподобна Либи!

— И не нападайте полицаи — заяви Фреди Дентън. — Склонен съм да си затворя очите за постъпката ви — все пак напоследък всички сме под стрес, — но само ако моментално прекратите и отхвърлите безпочвените си обвинения! — Той направи кратка пауза и смотолеви: — И ако спрете да ни блъскате, разбира се.

Погледът на Пайпър обаче продължаваше да е вперен в Джорджия, а дясната ѝ ръка стискаше толкова силно намотания около нея черен повод на Кловър, че пулсираше. Кучето бе раздалечило леко предните си лапи и беше навело глава, без да спира да ръмжи. Звучеше като мощен извънбордов двигател, работещ на празен ход. Козината на врата му бе настръхнала и закриваше нашийника му.

— Откъде знаеш името ѝ, Джорджия?

— Аз... аз... аз просто предположих...

Картър я хвана за рамото и я стисна.

— Тихо, слънчице. — После се обърна към Пайпър, без да прави опит да се изправи („Не иска да бъде блъснат отново, страхливецът“ — мина ѝ през ума), и каза: — Не знам коя дъска ви хлопа, но снощи всички бяхме заедно във фермата на Олдън Динсмор. И се опитвахме да изкопчим някаква информация от войниците, стоящи на пост на шосе 119, макар че за съжаление не успяхме. Това се пада на другия край на града спрямо дома на Буши.

И той огледа приятелите си.

— Точно така — кимна Франки.

— Така беше — обади се и Мел, гледайки недоверчиво към Пайпър.

— Именно! — възкликна Джорджия. Ръката на Картър отново бе обгърнала раменете ѝ и неувереността ѝ явно се бе стопила. Тя отпрати предизвикателен поглед към Пайпър.

— Джорджи явно е предположила, че имате Сами предвид — продължи Картър със същото вбесяващо спокойствие. — Защото Сами е най-противната мръсна лъжкиня в този град.

Мел Сиърлс се засмя.

— Обаче не сте използвали предпазни средства — каза Пайпър. Сами ѝ го беше споделила и щом зърна как чертите на Тибодо се изопват, се убеди, че е самата истина. — Не сте използвали кондоми и сега са ѝ взели влагалищни проби. — Не знаеше дали това е вярно, ала изобщо не ѝ пукаше. По втрещените им погледи заключаваше, че те вярваха на думите ѝ, а това напълно ѝ стигаше. — И когато сравнят вашата ДНК с онази от пробите...

— Достатъчно те слушахме — каза Картър. — Млъквай и се махай отгук!

Тя обърна яростната си усмивка към него.

— О, не, господин Тибодо. Тепърва започваме, синко.

Фреди Дентън се протегна към нея. Тя го изблъска, ала в същия момент усети как някой извива лявата ѝ ръка. Обърна се и се вторачи в очите на Тибодо. Вече не излъчваха никакво спокойствие, а буквално пламтяха от ярост.

„Добре дошъл в клуба“ — мина през ума ѝ.

— Майната ти, шибана кучко! — изсъска той и този път тя бе изблъскана назад.

Преподабната залитна надолу по стълбите, опитвайки се инстинктивно да се свие на кълбо и да се претърколи, защото не искаше да удари главата си в някой от каменните ръбове на стъпалата. Те щяха моментално да разцепят черепа ѝ, предизвиквайки смъртта ѝ или още по-зле — превръщайки я в жив зеленчук. Вместо от главата ѝ обаче, ударът се пое от лявото ѝ рамо, където изригна вулкан от изгаряща болка. Позната болка. Беше го ударила по време на футболен мач в гимназията преди двайсет години и проклета да бъде, ако болката сега не беше същата.

В следващия миг краката ѝ прелетяха над главата и тя направи задно салто, а коленете ѝ се удариха в стълбите, в резултат на което кожата им се сцепи. Най-накрая остана да лежи върху гърдите и корема си. Беше се претърколила почти до подножието на стъпалата. Бузата ѝ кървеше, носът ѝ кървеше, устните ѝ кървяха, шията ѝ я болеше, но, о, Боже, рамото ѝ беше най-зле, защото го усещаше как се подува по начин, който прекрасно си спомняше. Последния път, когато се бе чувствала така, бе облечена с червена фланелка на „Уайлдкетс“. Въпреки това обаче се опита да се изправи на краката си, като благодари на Господ, че все още има силата да управлява крайниците си; все пак можеше да остане парализирана за цял живот.

Бе изтървала повода на Кловър и кучето моментално се хвърли към Тибодо. Зъбите му изтракаха срещу корема му и разкъсаха ризата му. Дрехата зейна и под нея се мярна гола плът, принуждавайки Картър да отстъпи назад. Овчарката явно се бе устремила към жизненоважните му органи.

— Махни го от мен! — изкрещя Тибодо. Вече съвсем не звучеше смело. — Ще ме убие!

О, да — Кловър се опитваше да направи точно това. Той опря предните си лапи върху бедрата на мъжа, движейки муцуната си нагоре-надолу, докато Картър се мъчеше да се отбранява. Отстрани изглеждаше като немска овчарка, караща велосипед. Изведнъж смени ъгъла на атака и ухапа дълбоко рамото на Тибодо, изтръгвайки нов пронизителен вик от него. После кучето се насочи към гърлото му. Картър успя да го подпре с длани в последния възможен момент, за да спаси трахеята си.

— Накарай го да спре!

Франк се протегна към влачещия се повод. Кловър изтрака с челюсти към пръстите му и Делесепс побърза да се отдръпне назад. Овчарката отново насочи вниманието си към човека, който бе блъснал господарката му надолу по стълбите. Разкри двойна редица от искрящо бели зъби и се изстреля към врата на Тибодо. Картър понечи да се предпази с ръка, обаче Кловър я захапа и започна да я разтърсва, както обичаше да прави с любимите си играчки. Само че играчките му не кървяха, за разлика от дланта на едрия мъж.

Пайпър вече се качваше бавно по стълбите, притискайки лявата си ръка към тялото си. Лицето ѝ представляваше кървава маска. Един зъб бе залепнал в ъгълчето на устата ѝ и се поклащаше там като остатък от храна.

— РАЗКАРАЙ ГО ОТ МЕН! РАЗКАРАЙ ШИБАНОТО СИ КУЧЕ ОТ МЕН!

Преподобната тъкмо отваряше уста, за да каже на Кловър да престане, когато видя как Фреди Дентън изважда пистолета си.

— Не! — изкрещя жената. — Не, ще го накарам да спре!

Фред се обърна към Мел Сиърлс и посочи към кучето със свободната си ръка. Мел пристъпи напред и изрита овчарката в хълбока. Ритникът му беше много силен, понеже в гимназията се бе специализирал в шутирането от воле. Кучето бе запратено настрани и челюстите му изпуснаха кървящата, разкъсана длан на Тибодо, където два пръста сочеха в различни посоки, сякаш бяха изкривени пътни знаци.

— НЕ! — изкрещя отново Пайпър; толкова силно, че светът посивя пред очите ѝ. — НЕ УБИВАЙТЕ КУЧЕТО МИ!

Фреди не ѝ обърна никакво внимание. В същия миг Питър Рандолф изскочи от двойните врати с разпасана риза, разкопчани панталони и последния брой на списание „Сред природата“ (което четеше в тоалетната) в ръка, ала Дентън не обърна никакво внимание и на него. Той насочи автоматичния си пистолет към кучето и натисна спусъка.

Изстрелът проехтя оглушително сред заградения площад. Горната част от черепа на Кловър се разлетя сред облак от кръв и костици. Кучето направи една стъпка към крещящата си, окървавена господарка, после още една и се строполи на стълбите.

Все още с оръжие в ръка, Фред пристъпи напред и сграбчи преподобната за раненото ѝ рамо. То моментално нададе безмълвен вопъл на пламтяща болка. Въпреки това тя не можеше да откъсне очи от немската овчарка, която бе отгледала от мъничко пале.

— Арестувана си, ненормална кучко — каза Фред и завря лицето си — пребледнялото си, плувнало в пот, чиито очи сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите — толкова близо до нейното, че слюнката му я опръска. — И всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу ненормалния ти задник.

От другата страна на улицата клиентите на „Дивата роза“ излизаха един след друг през вратите му. Сред тях беше и Барби, който все още носеше престилката и бейзболната си шапка. Джулия Шамуей обаче пристигна преди всички тях на площадчето.

Тя огледа бързо сцената, без да се спира толкова на подробностите, колкото да добие представа за общата картина — застреляно куче; скупчени полицаи; окървавена, пищяща жена, чието ляво рамо стърчи по-високо от другото; плешиво ченге — шибаният Фреди Дентън, — което я разтърсва за ранената ръка; и още повече кръв по стълбите, което означаваше, че Пайпър или е паднала, или е била блъсната.

Тогава Джулия направи нещо, което не бе правила никога през живота си; бръкна в чантата си, извади портфейла си, разтвори го и изкачи бързо стълбите, като го размахваше и викаше:

— Пресата е тук! Пресата е тук! Пресата е тук!

И може би точно заради нейните възгласи Дентън престана да разтърсва преподобната. Което не беше малко.

9.

Десет минути по-късно в кабинета, който съвсем неотдавна бе принадлежал на Дюк Пъркинс, Картър Тибодо седеше на диванчето под снимките и наградите на покойния шериф, закачени на стената, с превързано рамо и хартиени кърпички, омотани около дланта му. Джорджия седеше до него. На челото му бяха избили цели броеници от капки пот, но след като бе казал: „Не мисля, че имам нещо счупено“, той мълчеше.

Фред Дентън седеше на един стол в ъгъла. Пистолетът му лежеше на бюрото на шерифа. Беше го предал без възражения; само бе добавил: „Трябваше да го направя — вижте само ръката на Карт!“

Пайпър седеше зад бюрото, на стола, който сега принадлежеше на Питър Рандолф. Джулия бе попила по-голямата част от кръвта по лицето ѝ с хартиени салфетки. Преподобната трепереше от преживяния шок и непоносимата болка, ала мълчеше, също като Тибодо. Очите ѝ бяха бистри и ясни.

— Кловър му се нахвърли — рече тя и посочи с брадичка към Картър — едва след като той ме блъсна по стълбите. Тогава изпуснах повода от ръката си. Стореното от кучето ми е напълно оправдано. То просто ме защитаваше от криминално нападение.

— Тя ни нападна! — кресна Джорджия. — Лудата кучка ни нападна! Качи се по стълбите и започна да блъва всички тия глупос...

— Млъкнете — проехтя гласът на Барби. — Всички млъкнете. — Той се обърна към Пайпър: — Не за първи път удряте рамото си, нали?

— Искам да излезете оттук, господин Барбара — каза Рандолф, ала без обичайната си увереност.

— Мога да се справя с проблема — отвърна Барби. — Вие можете ли?

Шерифът си замълча. Мел Сиърлс и Франк Делесепс стояха пред вратата. Изглеждаха угрижени.

Барби се обърна отново към Пайпър:

— Имате сублуксация — непълно разместване на ставата. Положението не е толкова лошо. Мога да наместя рамото ви, преди да

сте отишли в болницата...

— Болница ли? — изграчи Фред Дентън. — Тя аресту...

— Млъкни, Фреди — прекъсна го Рандолф. — Никой не е арестуван. Поне засега.

Барби погледна преподобната в очите.

— Обаче трябва да го направя сега, преди да се е подуло още повече. Ако изчакате Евърет да го направи в болницата, няма да ви се размине без упойка. — Той се наведе към ухото ѝ и измърмори: — И докато сте под упойка, те ще наложат своята версия, а вие няма да можете да кажете вашата.

— Какво си шушукате там? — попита подозрително Рандолф.

— Казвам ѝ, че ще боли — отвърна Барби. — Нали така, преподобна?

Тя кимна.

— Давайте. Треньорката Громли ми го намести на игрището, а беше пълна скръб. Само побързайте. И не го извивайте много-много!

— Джулия, вземи раменната превръзка от аптеката! — извика Барби. — И ми помогни да я сложим да легне по гръб.

Пребледняла, вестникарката се подчини.

Тогавя Барби седна на пода вляво от Пайпър, изу едната си обувка и обгърна горната част на ръката ѝ с длани.

— Не знам какъв е бил методът на треньорката Громли — каза, — но ето как го правеха лекарите в Ирак. Вие трябва да преброите до три и после да извикате: „Ядец!“

— Ядец... — повтори учудено Пайпър. — Добре, вие сте докторът.

„Не — помисли си Джулия, — в момента в Честърс Мил няма истински лекар.“ Сега Ръсти Евърет бе човекът с най-близката до истинската квалификация. Беше звъннала на Линда, която ѝ даде мобилния му номер, ала обажданията ѝ моментално се препращаха към гласовата му поща.

В кабинета цареше тишина. Дори Картър Тибодо наблюдаваше мълчаливо действията на готвача. Барби кимна на Пайпър. По челото ѝ бяха избили капчици пот, но твърдостта, изписана на лицето ѝ, го обнадеждаваше. Тогавя, докато дърпаше бавно, но силно ръката ѝ, той приложи контранатиск с крака си.

— Добре, вие сте на ход. Да ви чуя.

— Едно... две... три... ЯДЕЦ!

В мига, в който Пайпър извика, Барби дръпна най-силно. Всички в помещението чуха как ставата се върна обратно на мястото си. Подутината под ръкава на преподобната изчезна сякаш с магия. Тя извика отново, ала не припадна. Младият мъж праметна раменната превръзка през врата ѝ, омотавайки я около горната част на ръката ѝ, за да я обездвижи, доколкото можеше.

— По-добре ли е сега? — попита.

— Да — отвърна преподобната. — Много по-добре, слава богу. Все още ме боли, но не толкова силно.

— Имам аспириин в чантата си — обади се Джулия.

— Дай ѝ проклетия аспириин и се махайте отгук — отсече Рандолф. — Тук остават само Картър, Фреди, преподобната и аз.

Джулия му хвърли смаян поглед.

— Шегуваш ли се? Преподобната отива в болницата. Можеш ли да ходиш, Пайпър?

Жената се изправи неуверено на крака.

— Мисля, че да. Ще се справя.

— Сядайте си на мястото, преподобна Либи — настоя шерифът, ала Барби усети колебанието в гласа му. Бе изгубил битката.

— Защо не се опитате да ме принудите със сила? — подхвърли Пайпър и повдигна леко превързаната си ръка. — Сигурна съм, че можете да я изкълчите отново, при това с голяма лекота. Хайде! Покажете на тези... момчета... че сте също като тях.

— А аз ще го пусна във вестника — заяви лъчезарно Джулия. — Тиражът ще се удвои!

Барби също се намеси:

— Предлагам ви да отложите тази работа за утре, шерифе. Позволете на дамата да получи по-силни болкоуспокояващи от аспирина, както и Евърет да прегледа раните на коленете ѝ. Едва ли ще избяга, като се има предвид, че все още сме под Купола...

— Нейното куче се опита да ме убие — обади се Картър. Въпреки болката, която изпитваше, отново говореше спокойно.

— Шериф Рандолф, вашите подчинени Франк Делесепс, Мелвин Сиърлс и Картър Тибодо са виновни за изнасилване! — Преподобната се олюляваше и Джулия побърза да я прегърне, ала гласът ѝ беше твърд и овладян. — А Джорджия Ру е съучастник в престъплението.

— Това са пълни глупости! — кресна Джорджия.

— И трябва незабавно да бъдат отстранени от длъжност.

— Не ѝ обръщайте внимание, тя лъже — обади се Картър.

Питър Рандолф изглеждаше като зрител на среща по тенис. Погледът му френетично се местеше от Пайпър към Тибодо и обратно. Накрая очите му се спряха върху Барби.

— Ти ли ще ми казваш какво да правя, хлапако?

— Не, шерифе, само ви отправих предложение на базата на военния си опит в Ирак. Вие сам ще вземете решението си.

Рандолф се отпусна.

— Добре тогава. Добре. — Сведе поглед и се намръщи. Всички видяха как шерифът осъзна, че дюкянът му продължава да е отворен, и побърза да вдигне ципа на панталона си. Когато вдигна отново глава, заяви: — Джулия, заведи преподобната Пайпър в болницата. Що се отнася до вас, господин Барбара, не ме интересува къде ще отидете, стига да се разкарате оттук. Тази вечер ще взема показания от своите служители, а утре — от преподобната Либи.

— Почакай малко — обади се Тибодо и протегна ръката с разкривените си пръсти към Барби. — Можеш ли да направиш нещо по въпроса?

— Не знам — отвърна той. Надяваше се, че не звучи грубо. Критичното положение бе преодоляно и ситуацията вече навлизаше в политическия си етап — нещо, което добре си спомняше от отношенията с иракските полицаи, които не бяха по-различни от мъжа на дивана и онези пред вратата. И се свеждаше до това да се държиш любезно с хората, които ти се иска да заплюеш. — Можеш ли да кажеш „ядец“?

10.

Преди да похлопа на вратата на Големия Джим, Ръсти Евърет изключи мобилния си телефон. Сега Рени седеше зад бюрото си, а Ръсти — на стола пред него. На стола, където сядаха всички онези, които идваха при градския съветник с молба за някаква услуга.

В кабинета (вероятно Рени го определяше като „домашен офис“ в данъчната си декларация) се усещаше приятен боров аромат, сякаш паркетът току-що бе лакиран, ала въпреки всичко Ръсти не се чувстваше комфортно. И това не се дължеше само на картината с „арийския“ Исус, изнасящ знаменитата проповед на планината, нито на хвалебствените грамоти по стените, нито на лъскавия паркет, който би трябвало да е покрит с килим, предпазващ го от надраскване; не, освен всички тези фактори в помещението определено се долавяше и нещо друго. И макар че Ръсти Евърет не вярваше в свръхестественото, бе готов да се закълне, че кабинетът сякаш е обитаван от призраци.

„Може би реагираш така само защото се чувстваш леко изплашен — помисли си той. — Това е най-правдоподобното обяснение.“

С надеждата, че Рени няма да подуши страха му, медикът му разказа за изчезналите от болницата газови бутилки. Спомена как бе открил една от тях в хранилището зад градския съвет, присъединена към генератора на сградата. И добави, че от другите няма и следа.

— Така че имам два въпроса — завърши Ръсти. — Как се е озовала тази бутилка там и къде са останалите?

Големия Джим се залюля на стола си, склочи ръце зад главата си и започна да съзерцава тавана. Ръсти пък си даде сметка, че се е загледал в сувенирната бейзболна топка на бюрото на домакина му. На поставката ѝ се виждаше посвещение с автограф от легендата Бил Лий, който навремето бе играл за „Ред Сокс“. И в това нямаше нищо чудно. Нали посетителите трябваше да бъдат впечатлявани? Също като снимките по стените, златистата топка заявяваше, че Големия Джим Рени е приятел с Големи хора: „Виж ми посвещенията, простосмъртний, и се гръмни от отчаяние!“ За Ръсти обаче

бейзболната топка и надписът, обърнати към гостите, най-добре символизираха неприятната аура на помещението, в което се намираше. Те не бяха нищо повече от една фасада; кухо свидетелство за престиж и власт.

— Не знаех, че са ти дали разрешение да ровиш из нашето хранилище — отбеляза Големия Джим, без да отделя очи от тавана. Месестите му пръсти все още бяха сплетени зад главата му. — Може би си станал част от градската администрация, без аз да разбера? Ако е така, моя грешка — „мой проблем“, както казва Младши. Винаги съм те мислил за медицинска сестра с кетап за изписване на рецепти.

Ръсти си каза, че в момента Големия Джим му прилагаше любимата си тактика — да го вбеси и да отклони вниманието му от проблема, по който бе дошъл.

— Не съм част от градската администрация — отвърна, — а от медицинския екип в болницата. И освен това съм данъкоплатец.

— Е, и?

Евърет почувства как лицето му пламва от гняв.

— Ами тези неща правят хранилището донякъде и мое. — Изчака да види как щеше да реагира Рени, ала мъжът зад бюрото остана невъзмутим. — Освен това не беше и заключено. Това обаче няма пряко отношение към проблема... Видях, каквото видях, и искам обяснение. Като служител на болницата.

— И данъкоплатец. Не го забравяй.

Ръсти продължаваше да се взира в него, без даже да кимне.

— Не мога да ти дам обяснение — каза накрая Големия Джим.

Евърет повдигна вежди.

— Нима? Мислех си, че пръстите ви усещат пулса на този град така, както никой друг не би могъл. Нали така бяхте казали на последните избори за градски съветници? А сега ми заявявате, че не можете да ми обясните къде са изчезнали запасите от газ на града? Не мога да повярвам.

За първи път хладнокръвието на Рени го беше напуснало:

— Изобщо не ме интересува дали ми вярвате или не. Досега никой не ми е говорил по този начин. — В същия миг погледът му се стрелна към стената, сякаш за да се увери, че снимката с автограф от Тайгър Удс все още виси там; класически похват на изпечените лъжци.

— Болницата всеки момент ще остане без газ. И когато това се случи, малцината от нас, които са все още на работа, по нищо няма да се различават от лекари-доброволци в хирургическа палатка от времето на Гражданската война. Сегашните ни пациенти — сред които има човек с инфаркт и тежък случай на диабет, при който може да се наложи ампутация — ще се влошат, ако останем без ток. Този с диабета е Джими Сиройс. Колата му все още е на паркинга и на бронята ѝ има стикер, който гласи: „ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ГОЛЕМИЯ ДЖИМ“.

— Ще разследвам случая — заяви Рени. Говореше със снизходителен тон, сякаш правеше огромна услуга на Евърет. — Най-вероятно запасите от газ на града не се съхраняват в хранилището, а някъде другаде. Що се отнася до тези на болницата, боя се, че няма как да узная.

— Какви други места? Може би в пожарната или на сметището на Год Крийк Роуд, където даже и една барака няма? Не се сещам за други места...

— Господин Евърет, аз съм зает човек. Сега ще трябва да ме извините.

Ръсти се изправи. Изгаряше от желание да свие ръце в юмруци, ала успя да се овладее.

— Ще ви попитам още веднъж — изрече бавно. — Направо, без заобикалки, като мъж с мъж. Знаете ли къде се намират изчезналите газови бутилки от болницата?

— Не. — Този път погледът на Рени се стрелна към Дейл Ърнхард. — И нямам никакво намерение да се ровя в подтекста на въпроса ти, синко, защото едва ли искаш да ме видиш ядосан. Сега защо не изприпкаш обратно в болницата, за да провериш как е Джими Сиройс? Кажу му, че Големия Джим му изпраца много поздрав и сам ще се отбие да го види, когато нещата се поуталожат...

Евърет продължаваше да се бори с гнева си, ала явно губеше битката:

— Да изприпкам? Май сте забравили, че сте служител на обществото, а не някакъв феодал или диктатор! В настоящия момент аз съм главното медицинско лице в града и настоявам да получа някои отго...

Мобилният телефон на Големия Джим иззвъня и той вдигна апарата. Заслуша се и всяка следваща секунда бръчките около устата му ставаха все по-дълбоки, а изражението му — все по-мрачно.

— Да му се не види! Всеки път, когато ви оставя за малко сами... — Той продължи да слуша и накрая каза: — Ако има външни хора в кабинета ти, Пит, най-добре си затвори плювалника, преди да си надробил някаква каша и да затънеш до гуша в нея! Обади се на Анди! Идвам веднага и тримата заедно ще оправим нещата.

Той прекъсна връзката и се изправи.

— Трябва да отида в полицейското управление. Има извънредна ситуация... или просто поредната бъркотия, но ще го разбера едва на място. Струва ми се, че и вие ще трябва да побързате, защото в болницата ще имат нужда от вас. Преподобната Либи не е много добре...

— Защо? Какво се е случило?

Очите на Големия Джим го гледаха изпитателно от тесните си процеци.

— Сигурен съм, че ще го научите от нея. Не знам дали ще бъде истината, но ще го чуете. Така че си вършете работата, момко, и ме оставете и аз да си върша моята.

Ръсти прекоси антрето и излезе от къщата. Слепоочията му пулсираха. На запад залязващото слънце приличаше на кървава пихтиеста маса. Въздухът бе напълно неподвижен и в него продължаваше да се усеща миризмата на дим. В подножието на стълбите парамедикът вдигна показалец и го насочи към обществения служител, който го чакаше да напусне границите на имота му, преди да стори същото. Жестът му накара Големия Джим да се намръщи, ала Евърет продължи да го сочи.

— Никой не може да ми казва да си върша работата и смятам да направя търсенето на изчезналите газови бутилки част от нея. И ако ги открия на неподходящото място, някой друг ще започне да върши вашата работа, съветник Рени. Обещавам ви го.

Големия Джим само му махна презрително с ръка.

— Разкарай се оттук, синко. В болницата те чакат.

11.

По време на първите петдесет и пет часа от съществуването на Купола над двайсетина деца получиха пристъпи. Някои, като случаите с дъщерите на Евърет, бяха взети под внимание, ала повечето останаха незабелязани от родителите. Интересното беше, че в близките дни честотата на пристъпите рязко намаля и от един момент нататък те престанаха да се проявяват. Впоследствие Ръсти щеше да ги сравни с лекия шок, който хората изпитваха при доближаване до Купола. Отначало се усещаше нещо като слаб токов удар, който изправяше косъмчетата по тила; после обаче повечето хора не чувстваха нищо. Сякаш вече бяха имунизирани.

— Да не намекваш, че Куполът е като варицелата? — попита го по-късно Линда. — Че свикне ли организъмът ти веднъж с него, вече има имунитет за цял живот?

Джанел бе изкарала два пристъпа, същото се отнасяше и за малкото момченце на име Норман Сойър, като и в двата случая вторият пристъп беше по-лек от първия и не бе съпроводен с бълнуване. Повечето от децата, които Ръсти бе прегледал, бяха получили само по един, и то без никакви последствия.

През тези петдесет и пет часа имаше само два подобни случая с възрастни. И при двамата това се случи в понеделник, малко преди залез-слънце, като пристъпите и при единия, и при другия имаха лесно проследими причини.

В случая с Фил Буши, известен още и като Готвача, причината се дължеше на собствената му продукция. По времето, когато Ръсти и Големия Джим прекратиха дружеската си беседа, Фил седеше пред голямото складово помещение зад радиото, загледан замечтано в залеза (който изглеждаше още по-тъмен заради саждите от пожара по Купола) с любимата си лула в ръка. Струваше му се, че се рее някъде високо, високо в небето — може би в йоносферата, а може би и на стотина километра отвъд нея. А ниските облаци, обагрени от алено зарево, приемаха такива очертания, че му напомняха за различни лица,

сред които съзря това на майка си, на баща си, на дядо си, на Сами и дори на Литъл Уолтър.

Всички тези лица бяха окървавени.

Десният му крак изтръпна и започна да трепери. Не след дълго левият също последва примера му, ала Готвача не обърна никакво внимание на това. Всички знаеха, че треперенето си беше нещо съвсем нормално за състоянието му. После обаче треморите обхванаха и ръцете му, и то с такава сила, че лулата му тупна сред високата трева, която бе станала жълтеникава и изсъхнала в резултат на производството, което вървеше тук с пълна пара. Миг по-късно главата му също започна да се люшка наляво-надясно.

„Ето — помисли си той със съвършено спокойствие, примесено с облекчение. — Най-накрая предозирах. И сега ще пукна. И може би така е най-добре.“

Обаче не пукна и даже не изгуби съзнание. Наместо това се плъзна бавно настрани и полегна, без да спира да трепери, загледан като хипнотизиран в черната димка, която се издигаше в червеното небе. Тя постепенно се уголеми до размерите на топка за боулинг, след което се превърна в надута до пръсване плажна топка. И продължи да нараства... Накрая погълна цялото небе.

„Краят на света — мина му през ума. — И може би така е най-добре.“

За момент си помисли, че греша, понеже изневиделица се появиха звезди. Отвратителни звезди, от вида на които му приляваше, защото изглеждаха розови. А после — о, боже! — те започнаха бавно да падат, оставяйки дълги розови дири след себе си...

И дойде ред на огъня. Пред погледа на Фил се появи страховита ревяща пещ, сякаш някой бе отворил скрита врата и бе отприщил самия Ад върху Честърс Мил...

— Това е нашето лакомство — измърмори Готвача. Без да го съзнава, докосна лулата си и тя изгори кожата му, обаче щеше да почувства болката доста по-късно. Лежеше потръпващ сред жълтата трева, а зловещият залез се отразяваше в подбелените му очи. — Нашето лакомство за Хелоуин. Първо е номерът... после лакомството...

Огънят се превърна в лице — оранжева версия на кървавите лица, които бе зърнал в облаците, преди пристъпът да го връхлети.

Това също бе познато лице — лицето на Исус. Обаче Исус му се мръщеше...

И му говореше. Говореше на него. Казваше му, че този огън е по негова вина. Негова. Огънят и...

— Причестяването — промълви, докато лежеше в тревата. — Не... пречистването.

Исус вече не изглеждаше толкова разгневен. И образът му избледняваше. Защо? Защото Готвача бе разбрал какво искаше да му каже. Първо бяха розовите звезди. После — пречистващият огън. И тогава изпитанието щеше да свърши.

Тялото на Фил Буши постепенно спря да трепери и неусетно потъна в прегръдките на съня. Това навярно беше първият случай от седмици — а може би и от месеци, — когато наистина заспиваше. Когато Готвача се събуди, вече беше тъмно и алените багри бяха напуснали небесния свод. Беше се вкочанил от студ, но поне не бе мокър.

Под купола вече не се появяваше роса.

12.

Докато Готвача се взираше в лицето на Христос по време на кървавия залез, градският съветник Андрея Гринъл седеше на дивана си и се опитваше да чете. Генераторът ѝ бе спрял... но дали изобщо бе работил? Не можеше да си спомни. Тя обаче имаше една специална част „Майти Брайт Лайт“, която сестра ѝ Роуз бе пхнала в чорапа ѝ последната Коледа. Досега не ѝ се беше удаля възможност да я използва, ала ето че лампичката си работеше без проблеми. Защищваш я за книгата си и я включваш. Просто като детска игра. Така че светлината не беше проблем. За разлика от думите. Те се гърчеха неистово по страницата, като понякога дори разменяха местата си една с друга, и прозата на Нора Робъртс (която обикновено бе кристално ясна) губеше всякакъв смисъл. Обаче Андрея не се отказваше, защото не можеше да измисли какво друго да прави.

Къщата вонеше, въпреки че прозорците бяха широко отворени. Страдаше от стомашно разстройство, а казанчето на тоалетната вече не работеше. На всичкото отгоре умираше от глад, а не можеше да сложи и хапка в устата си. Около пет следобед опита да хапне един сандвич — най-безобиден сандвич със сирене, — и само броени минути покъсно го повърна в кухненското кошче за смет. А само като се сетеше какви усилия положи, за да го изяде... Потеше се обилно — вече бе сменила всичките си дрехи и вероятно съвсем скоро щеше да се наложи отново да ги смени, стига да успееше да го стори, — а краката ѝ не спираха да треперят конвулсивно.

„Неслучайно казват, че трябва да сриташ отзад лошия навик — помисли си тя. — И като гледам, няма да мога да отида на извънредното събрание, ако Джим все още държи да проведем такава.“

Но може би това бе за предпочитане, като се имаше предвид как бе протекъл последният ѝ разговор с Големия Джим и Анди Сандърс. Вероятно ако се появеше, щяха да продължат да я тормозят и изнудват. Да я карат да прави неща, които не иска да прави. Ето защо беше най-добре да стои настрана, докато не се изчисти от тези... от тези...

— Лайна — процеди тя и отметна мокрите кичури от челото си. — Трябва да разкарам тези шибани лайна от организма си.

И когато дойде на себе си, щеше да се изправи срещу Джим Рени. Отдавна отлагаше този сблъсък. Обаче този път нямаше да се скатае, независимо от болките в гърба, които я измъчваха с удвоена сила без оксиконтин (честно казано, очакваше страданието да е по-голямо, така че бе относително приятно изненадана). Ръсти искаше да ѝ предпише метадон. Метадон, за бога! Хероин под друго име!

„Не се заблуждавай, че ще мине леко — беше ѝ казал Евърет. — Може да започнеш да получаваш пристъпи.“

За съжаление беше споменал и че това може да продължи десет дни, което ѝ се струваше твърде много. Не знаеше дали ще може да издържи. Не и с този ужасен Купол над града. Обаче трябваше да се справи. След като реши да действа така, изхвърли всичките си хапчета — плюс метадона и последните таблетки оксиконтин, които откри в чекмеджето на нощното си шкафче — в тоалетната. След две пускания на водата от медикаментите не остана и следа, в резултат на което сега Андрея трепереше на дивана си и се опитваше да се убеди, че е взела правилно решение.

„Единственото решение“ — помисли си тя. А при това положение няма „правилно“ и „грешно“.

Тя се опита да прелисти страницата на книгата си и разтрепераната ѝ ръка закачи светещата лампичка. „Майти Брайт Лайт“ тупна на пода, изтърколи се и лъчът ѝ освети тавана. Жената инстинктивно го проследи с поглед и в същия миг почувства как се издига нагоре. При това със светкавична бързина. Сякаш се бе качила в невидим експресен асансьор. По някое време погледна за миг надолу и видя как тялото ѝ лежи на дивана и трепери неудържимо. По брадичката ѝ се стичаше пенеста слюнка. Забеляза и мокрото петно, разцъфващо на дънките ѝ, и си помисли: „Да, май ще трябва отново да се преоблека. Ако оживея след всичко това, разбира се.“

В следващата секунда премина стремително през тавана, през спалнята над него и мансардното помещение със складираните там кашони и овехтели лампи. Оттам продължи да се издига в нощта. Млечният път сияеше над нея, ала не изглеждаше нормално. Всички звезди бяха оцветени в розово.

И изведнъж започнаха да падат.

Някъде — далече, далече под нея — Андрея долови реакцията на тялото, което бе напуснала. То крещеше.

13.

Барби очакваше, че по време на пътуването двамата с Джулия ще обсъдят случилото се с преподобната Либи, обаче и двамата мълчаха. Явно всеки бе потънал в собствените си мисли. Ала въпреки че никой не изрази гласно облекчението си при вида на избледняващото зарево на неестествено червения залез, сега и двамата се чувстваха малко по-добре.

Джулия отново включи радиото, обаче не намери нищо друго, освен Радиото на Исус и „Всички молитви са чути“, и побърза да го изключи.

Когато напуснаха шосе 110 и подкараха на запад по тесния Мотън Роуд, плътно ограден от двете страни с дървета, Барби най-накрая наруши мълчанието.

— Правилно ли постъпих? — попита той.

Според Джулия той бе постъпил правилно не само веднъж по време на конфронтацията в кабинета на шерифа — да не говорим и как бе помогнал на двама пациенти с навяхвания, — ала добре знаеше какво точно има предвид събеседникът ѝ.

— Да — отвърна тя. — Моментът бе изключително неподходящ за предявяване на претенции към властта.

Барби се съгласи, обаче се чувстваше изморен, обезкуражен и недостоен за задачата, която стоеше пред него.

— Сигурен съм, че враговете на Хитлер са казвали същото и за него. Казали са го през хиляда деветстотин трийсет и четвърта и са били прави. През трийсет и шеста пак са били прави. Както и през трийсет и осма. Най-вероятно са си казвали: „Точно в този момент не е добре да го предизвикваме...“ И когато са сметнали, че времето за действие най-сетне е назряло, вече са протестирали зад оградите на Аушвиц и Бухенвалд.

— Не е същото — отбеляза тя.

— Така ли мислиш?

Джулия си замълча, ала добре разбираше гледната му точка. Хитлер е лепял тапети, или поне така твърдеше историята, а Джим

Рени продаваше стари коли. Какъвто бе единият, такъв бе и другият.

През короните на дърветата пред тях се процеждаха светлинни снопове, които оформяха гравюри от сенки върху закърпената настилка на Мотън Роуд.

От другата страна на Купола, върху територията на Харлоу, бяха паркирани множество военни камиони, между които хаотично сновяха трийсет-четирийсет войници. Всички носеха противогази на коланите си. Сребриста цистерна с надпис **„ОПАСНО ЗА ЖИВОТА! СПАЗВАЙ ДИСТАНЦИЯ!“** бе изтеглена по-напред от останалите камиони и задницата ѝ почти се допираше до правоъгълника с размери на врата, чиито очертания бяха нарисувани със спрей върху повърхността на Купола. Барби видя пластмасовия маркуч, свързан към клапана на резервоара — завършваше с тънък мундщук, голям колкото обикновена химикалка. Държаша го двама мъже с искрящо бели защитни облекла и шлемове, наподобяващи скафандри. На гърбовете си носеха кислородни бутилки.

От страната на Честърс Мил имаше само един зрител. Лиза Джеймисън, градската библиотекарка, стоеше до старомоден дамски велосипед „Шуин“ със специален багажник за пренасяне на мляко. Отстрани на багажника имаше стикер, на който пишеше: **„СВЕТЪТ ЩЕ ПОЗНАЕ МИР ТОГАВА, КОГАТО СИЛАТА НА ЛЮБОВТА ПОБЕДИ ЛЮБОВТА КЪМ СИЛАТА — ДЖИМИ ХЕНДРИКС.“**

— Какво правиш тук, Лиза? — попита Джулия, щом излезе от колата. Същевременно вдигна длан над очите си, за да ги заслони от ярката светлина.

Лиза попипваше нервно египетския символ „анкх“ (известен още и като „Ключа на живота“), който висеше на сребърна верижка на врата ѝ. Очите ѝ се стрелнаха от Джулия към Барби, след което отново се спряха на вестникарката.

— Обичам да карам колело, когато съм разстроена или угрижена. Понякога карам чак до полунощ. Това ме успокоява. Видях светлините и реших да дойда да ги разгледам. — Жената изрече всичко това с някаква странна напевност, сякаш беше заклинание, и престана да докосва медальона си, понеже показалецът ѝ бе зает да очертава неведом знак във въздуха. — А вие какво правите тук?

— Дойдохме да наблюдаваме експеримента — заяви Барби. — Ако проработи, ти ще си първият човек, който може да напусне

Честърс Мил.

Библиотекарката се усмихна. Усмивката ѝ беше малко пресилена, ала Барби оцени жеста; все пак жената полагаше някакви усилия.

— Ако го направя, ще пропусна специалитета на „Дивата роза“ за вторник — гласеше отговорът ѝ. — Който е руло „Стефани“, нали?

— Точно така — кимна той, без да добавя, че ако Куполът продължава да стои на мястото си, в четвъртък специалитетът ще бъде постна мусака от тиквички.

— Не искат да разговарят — въздъхна Лиза. — Опитах се да ги заговоря, но мълчат.

В този миг иззад цистерната се появи нисичък, набит мъж. Носеше камуфлажни панталони, поплиново яке и шапка с емблемата на „Черните мечки“ — университетският отбор на щата Мейн. Първата мисъл на Барби беше, че полковник Кокс е понапълнял. Втората бе по-скоро въпрос — защо, по дяволите, ципът на дебелото му яке бе вдигнат почти до тлъстата му брадичка? Никой друг — нито Барби, нито Джулия или пък Лиза — не носеше яке. Просто защото под Купола нямаха нужда от якета.

Кокс му отдаде чест и Барби също му козирува в отговор.

— Здравсти, Барби — каза Кокс. — Как е Кен?

— Кен е супер — отвърна той. — А аз продължавам да съм кучката, която получава наготово всички готини неща.

— Не и този път, полковник — въздъхна Кокс. — Този път ти го начукаха в движение.

14.

— Кой е този? — прошепна Лиза. Пръстите ѝ отново си играеха с египетския талисман. Джулия си помисли, че ако продължава в този дух, верижката съвсем скоро щеше да се скъса. — И какво всъщност правят там?

— Опитват се да ни освободят — отвърна ѝ вестникарката. — И явно са си взели поука след грандиозния провал тази сутрин, защото забелязвам, че вече го правят тихомълком. — Тя пристъпи напред. — Здравейте, полковник Кокс! Аз съм любимата ви главна редакторка. Добър вечер!

Щом я зърна, усмивката на Кокс леко избледня (но съвсем леко, констатира тя със задоволство).

— Госпожице Шамуей. На живо сте още по-красива, отколкото си ви представях.

— Виждам, че добре владеете изкуството на лъ...

От Кокс я дяляха не повече от три метра, когато Барби внезапно я сграбчи за раменете.

— Какво има? — сепна се тя.

— Фотоапаратът! — Напълно бе забравила, че виси на врата ѝ, докато той не го посочи. — Цифров ли е?

— Да, взех го от Пит Фрийман — каза и тъкмо щеше да попита „защо“, когато сама се сети: — Смяташ, че Куполът ще го изпържи, нали?

— В най-добрия случай. Спомни си какво стана с пейсмейкъра на шериф Пъркинс.

— Мамка му! — възкликна тя. — Мамка му! Дано старият ми „Кодак“ да е в багажника!

Междувременно Лиза и Кокс се гледаха по начин, който според Барби означаваше само едно — взаимен интерес.

— Какво сте ни приготвили сега? — попита библиотекарката. — Пак ли някоя експлозия?

Кокс се поколеба.

— Може да сте напълно откровен с нея, полковник — обади се Барби. — Ако не ѝ го кажете вие, аз ще го кажа.

Мъжът от другата страна на невидимата преграда въздъхна.

— Настояваш за пълна прозрачност, така ли да разбирам?

— И защо не? Ако този път се получи, жителите на Честърс Мил ще ви пеят хвалебствени химни до зори. Има само една причина да не искате да им разкриете истината и тя е, защото така сте свикнали...

— Не. Така ми е наредено от началниците ми.

— Но те са във Вашингтон — отвърна Барби. — А журналистите са в Касъл Рок и в момента повечето от тях сигурно гледат платените порноканални в хотелските си стаи. Тук сме само ние, най-дребните пиленца.

Кокс отново въздъхна и посочи към нарисувания четириъгълник върху повърхността на Купола.

— Това е мястото, което мъжете в защитни облекла ще третираат с експерименталното ни химично съединение. Ако имаме късмет, киселината ще разгради материята на Купола и ще можем да отворим пролука, както се отваря пролука в прозорец, след като изрежеш в него правоъгълник с нож за стъкло.

— А ако нямаме късмет? — попита Барби. — Ако при разграждането на Купола се отдели някакъв отровен газ, който убие всички ни? Затова ли носите противогази?

— Всъщност — обясни Кокс — учените смятат, че по-скоро киселината може да провокира химична реакция, която да доведе до запалване на невидимата преграда. — Той забеляза потресеното изражение на Лиза и побърза да добави: — Обаче смятат, че вероятността да се случат подобни неща е минимална.

— Могат да си го позволят — обади се библиотекарката, докато въртеше медальона си. — Нали няма да бъдат обгазени или опечени...

— Разбирам тревогата ви, госпожо...

— Мелиса — каза Барби. Изведнъж му хрумна колко важно е Кокс да разбере, че затворниците на Купола са истински хора, а не няколко хиляди анонимни данъкоплатци. — Мелиса Джеймисън. За приятелите — Лиза. Тя е градската библиотекарка. Освен това е консултант в гимназията и мисля, че даже води и курсове по йога.

— Наложих се да се откажа от тях — усмихна се плахо жената. — Не ми оставаше време за тях заради другите ми задължения...

— Много ми е приятно да се запознаем, госпожо Джеймисън — усмихна се и Кокс. — Вижте, мисля, че заслужава да поемем този риск...

— Ами ако бяхме на друго мнение? — попита Лиза. — Бихте ли загърбили тази операция?

Той предпочете да се въздържа от конкретен отговор.

— Досега не са забелязани никакви признаци на саморазграждане или отслабване на това нещо. И ако не успеем да го пробием, ви очаква дълъг период на заточение.

— Имате ли някаква представа какво може да го е предизвикало? Изобщо някаква хипотеза?

— Не — поклати глава полковникът, ала погледът му се стрелна встрани по такъв начин, че Ръсти Евърет веднага би се сетил за последния си разговор с Големия Джим.

„Защо ни лъжеш? — помисли си Барби. — Пак ли защото така си свикнал? Какво обичаха да казват военните — че цивилните са като гъбите, затова ги дръж на тъмно и ги храни с лайна...“ Да, може би това обясняваше всичко. Обаче продължаваше да се чувства изнервен.

— Силна ли е? — попита Лиза. — Тази ваша киселина — силна ли е?

— Доколкото ни е известно, това е най-корозивната киселина от всички съществуващи подобни съединения на света — отвърна Кокс и библиотекарката бързо отстъпи назад.

Кокс се обърна към мъжете с космическите на вид скафандри:

— Готови ли сте, момчета?

Те вдигнаха палци. Зад тях напълно бе замряла всякаква активност. Войниците стояха неподвижно с ръце върху противогазите си и наблюдаваха с интерес мъжете със защитни облекла.

— Тогава започваме — обяви Кокс. — Барби, предлагам ти да отведеш двете си красиви спътнички поне на петдесетина метра от...

— Вижте звездите! — възкликна внезапно Джулия. В разтреперания ѝ глас се долавяше нещо като суеверен страх. Барби видя в смаяното ѝ изражение момиченцето, което навярно е била преди трийсет години.

Той също погледна нагоре и различи Голямата и Малката мечка, както и Орион. Всички съзвездия си бяха на местата... само дето

изглеждаха размазани и се бяха обагрили в розово. Млечният път приличаше на разтеглена дъвка, изплюта върху нощното небе.

— Кокс — прочисти гърлото си Барби, — виждаш ли това?

Набитият мъж вдигна поглед към притъмнелия небосвод.

— Кое? Звездите ли?

— Как ти изглеждат?

— Ами... доста ярки, но това си е нещо нормално, като се има предвид, че регионът не е от ярко осветените... — Изведнъж му хрумна нещо и той щракна с пръсти. — Вие какво виждате? Да не би да са си променили цвета?

— Красиви са — промълви Лиза. — Но в същото време ме плашат.

— Розови са — заяви Джулия. — Какво всъщност става?

— Нищо — отвърна Кокс, обаче Барби долови в тона му някакво непонятно облекчение.

— Хайде, изплюйте камъчето... — настоя и без дори да се замисли, добави: — ... сър.

— Точно в седем вечерта получихме метеорологичен доклад — обясни Кокс, — в който основно се наблягаше на ветровете. Просто в случай на... е, за всеки случай. С оглед предстоящата операция. Струйното течение^[1] идва от запад, при това от доста далеч — някъде от Небраска или Канзас, — в посока юг, след което се насочва на север, следвайки атлантическия бряг. Нещо съвсем обичайно за октомври.

— Това какво общо има със звездите?

— Понеже се движи на север, течението минава над много големи градове и индустриални центрове. И онова, което събира от въздуха над тези места, се наслоява върху Купола, вместо да бъде разпръснато над северните части на Канада и арктическите региони. Количеството на частиците е достатъчно, за да се създаде нещо като оптически филтър. Сигурен съм, че не е опасно...

— Засега — прекъсна го Джулия. — Но може ли някой да прогнозира какво ще стане след седмица или месец? Ще можете ли да измиете въздушното ни пространство на девет хиляди метра височина, когато под Купола се възцари вечна нощ?

Преди Кокс да отвърне, Лиза Джеймисън изпищя и посочи към небето. После закри лицето си с ръце.

Розовите звезди падаха, оставяйки ярки дири след себе си.

---

[1] Струйните течения (известни и с английско си име — „джет-стрийм“) са бързи, относително тесни въздушни фронтове в атмосферата, които се движат на около 12 километра от повърхността на Земята, точно под тропопаузата. — Б.пр. ↑

15.

— Искам още успокоително — изрече отнесено Пайпър, докато Ръсти я преслушваше.

Мъжът я потупа по дясната ръка (лявата бе цялата в рани).

— Нямаш нужда от още успокоителни — отвърна ѝ той. — По всички медицински стандарти вече си достатъчно дрогирана.

— Исус иска да получи още — продължи замаяно. — Искам така да се надрусам, че да видя розови хипопотамчета...

— Мисля, че искаше да кажеш „розови слончета“, но ще го имам предвид.

Тя се изправи в леглото. Ръсти се опита да я върне в легнало положение, но не смееше да докосне лявата ѝ ръка, а това очевидно не бе достатъчно.

— Утре ще мога ли да си тръгна оттук? — попита тя.

— Трябва да се видя с шериф Рандолф. Онези момчета са изнасилили Сами Буши.

— И като нищо можеше да те убият — отвърна той. — Извадила си страхотен късмет, че ти се размина само с луксация. Остави ме аз да се тревожа за Сами.

— Тези ченгета са опасни — каза тя и хвана китката му. — Не може да продължат да работят в полицията. Съвсем скоро ще наранят някой друг. — Тя облиза устни. — Устата ми е ужасно пресъхнала.

— Мога да ти реша проблема с гърлото, обаче искам да легнеш.

— Взехте ли вагинални проби от Сами? Ще можете ли да ги съпоставите със спермограмите на момчетата? Ако е възможно, няма да оставя на мира Питър Рандолф, докато не ни накара да дадат ДНК-материал за изследвания. Ще го тормозя ден и нощ.

— Нямаме нужното оборудване за ДНК-анализ — отвърна Ръсти. Освен това и не разполагаха с вагинални проби, защото Джина Буфалино бе измила Саманта по нейно изрично желание. — Ще ти донеса нещо за пиене. Всички хладилници освен този в лабораторията са изключени, за да пестим енергия, но при сестрите има хладилна чанта.

— Сок. — Тя притвори очи. — Искам сок. Портокалов или ябълков. Да не е мултивитамин.

— Ябълков — кимна Ръсти. — Тази вечер си на чисти питиета.

— Мъчно ми е за кучето ми — прошепна Пайпър и обърна глава настрана. Медикът си каза, че докато се върне със сока ѝ, вероятно ще е заспала.

Насред коридора бе пресрещнат от забързания Туич.

— Ела бързо навън, Ръсти! — изстреля той. Ококорените му очи сякаш щяха да изхвъркнат.

— Веднага щом занеса на преподобната Либи един...

— Не, веднага. Трябва да видиш това.

Евърет се върна на бегом до стаята на преподобната и надзърна вътре. Пайпър хъркаше по недопустим за една дама начин, но това бе нещо съвсем нормално при подутия ѝ нос.

Сетне последва Туич по коридора, като едва не тичаше, за да не изостава.

— Какво има? — попита задъхано, а подтекстът на въпроса му гласеше: „Какво пак се е случило?“

— Не мога да ти обясня, а и дори да го сторя, ти едва ли ще ми повярваш. Затова трябва да го видиш с очите си. — И Туич блъсна силно летящата врата на болничното фоайе.

На алеята пред главния вход, под големия навес бяха застанали Джини Томлинсън, Джина Буфалино и Хариет Бигълоу — приятелка на Джина, която ѝ помагаше в болницата. Трите жени се бяха прегърнали и се взираха в нощното небе.

То бе изпъстрено с блещукащи розови звезди, повечето от които сякаш падаха, оставяйки дълги, флуоресциращи дири след себе си. Ръсти почувства как по гърба му пропълзва хлад.

„Точно както го предсказа Джуди — помисли си той. — «Розовите звезди падат в редици». Точно както го предсказа...“

Звездите падаха ли, падаха и Евърет имаше чувството, че небесата се продънват около тях.

16.

Когато розовите звезди започнаха да падат, Алис и Ейдън Епълтън бяха заспали, ала Търстън Маршал и Каролин Стърджис не бяха. Дватамата стояха в задния двор на семейство Думажен и гледаха как звездите сякаш ваят в сияйни розови редици. Някои от дирите се пресичаха и в небето се оформяха неведоми розови руни, които после избледняваха.

— Да не е дошъл краят на света? — попита Каролин.

— Ни най-малко — отвърна Търс. — Това е най-обикновен метеоритен дъжд. Сравнително често явление за есента тук, в Нова Англия. Мисля, че по това време на годината вече е малко късничко за Персеидите — един от най-богатите метеоритни потоци, — така че вероятно е блуждаещ метеоритен дъжд. Предимно прах и скални късове от астероиди, отчупили се преди милиарди години. Представи си само, Каро!

Никак не ѝ се искаше.

— Метеоритните дъждове винаги ли са розови?

— Не — отвърна той. — Мисля, че извън Купола би трябвало да изглежда бял, но ние го наблюдаваме през филтър от прах и други фини частици. С други думи, наблюдаваме с очите си екологичното замърсяване. Точно то е променило цвета на звездите.

Тя се замисли над думите му, без да отделя поглед от безмълвната розова заря в небето.

— Търс, момченцето... Ейдън... когато получи онзи пристъп, май каза...

— Помня какво каза. „Падат розови звезди и оставят следи след себе си.“

— Как е могъл да го знае?

Преподавателят само поклати глава.

Каролин го прегърна. В моменти като този (макар че случващото се не можеше да се сравни с нищо от досегашния ѝ живот) се радваше, че Търстън е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. И докато стояха,

и се взираха в падащите розови звезди, изведнъж ѝ се прииска точно това — наистина да ѝ беше баща.

— Как е могъл да знае, че ще се случи нещо подобно? Как?

17.

Ейдън беше казал и нещо друго по време на пророческото си бълнуване: „Всички ги гледат“. Това също се сбъдна — точно в девет и половина на тази понеделнишка вечер, когато метеоритният дъжд бе в разгара си, жителите на Честърс Мил наблюдаваха феноменалното явление.

Новината се разпространяваше с мобилни телефони, есемеси и електронни писма, но главно по изпитания старомоден начин — от уста на уста. До десет без петнайсет главната улица вече гъмжеше от хора, които наблюдаваха шоуто на безмълвните фойерверки. Повечето зрители също мълчаха. Неколцина плачеха. Лео Лемойн, предан член на Църквата на Христа, Светия изкупител на покойния пастор Лестър Когинс се развика, че е дошъл Апокалипсисът, че вижда Четиримата конници в небето, че скоро ще започне Възнесението и така нататък, и така нататък. Сам Вердро Мърляча (който бе освободен този следобед и отново бе на улицата, по-трезвен от всякога и поради тази причина тройно по-кисел) каза на Лео, че ако не спре да дрънка за Аполайниписиса, такъв ще му зашлеви, че ще види двойно повече звезди. Руп Либи от полицейското управление пък им изръмжа и двамата да си затварят устите и да спрат да плашат народа, докато потупваше многозначително пистолета си. Сякаш народът вече не бе напласен достатъчно. Уилоу и Томи Андерсън стояха на паркинга пред „Дипърс“ и Уилоу хлипаше, притиснала чело в рамото на мъжа си. Роуз Туичъл беше до Ансън Уийлър пред „Дивата роза“; и двамата бяха все още с престилките си и се бяха прегърнали. Нори Калвърт и Бени Дрейк бяха с родителите си и когато пръстите на Нори потърсиха ръката на Бени, той ги улови с такова вълнение, че на мига забрави за розовите звезди. Джак Кейл, настоящият управител на „Фуд Сити“, стоеше на паркинга пред супермаркета. Късно този следобед той бе позвънил на Ърни Калвърт, предишния управител, с молба да му помогне да направят инвентаризация на ръка на всички стоки в магазина. Двамата се захванаха здраво за работа, надявайки се да приключат до полунощ, когато бяха сепнати от стеклия се на главната

улица народ. Сега стояха рамо до рамо и наблюдаваха розовия звезден дъжд. Стюарт и Фърналд Бауи бяха излезли пред приемната на погребалното си бюро и гледаха нагоре. Хенри Морисън и Джаки Уетингтън се намираха точно срещу тях от другата страна на улицата, заедно с Чаз Бендър, учител по история в гимназията. „Това е просто метеоритен дъжд, наблюдаван през пелената на екологичното замърсяване“ — каза Чаз на Джаки и Хенри... ала въпреки това звучеше изплашен не на шега.

Промененият цвят на звездите накара жителите на Честърс Мил да погледнат на ситуацията по нов начин. Всички илюзии, че Куполът е мимолетно, преходно явление, бяха направени на пух и прах, ето защо не беше никак чудно, че все повече хора избухваха в плач. Приглушеният звук от хлипанията им наподобяваше ръменето на пролетен дъжд.

За разлика от другите Големия Джим се интересуваше не толкова от безсмислените светлини в небето, колкото от реакцията на съгражданите си. Тази вечер, каза си той, те щяха просто да се приберат по домовете си. Утре обаче нещата щяха да бъдат доста различни. И страхът, който съзираше върху много от лицата, нямаше да бъде нещо лошо. Даже напротив — изплашените хора се нуждаеха от силен водач, а ако имаше нещо, което Рени без проблеми можеше да им осигури, то бе точно това.

Точно сега Големия Джим стоеше пред полицейското управление в компанията на шериф Рандолф и Анди Сандърс. Под тях, в подножието на стълбите пред входа, се бяха скупчили неговите „проблемни деца“ — Тибодо, Сиърлс, мацката Ру и приятелят на Младши, Франк. Рени слезе по стъпалата, по които Либи беше паднала малко по-рано през същия ден („Можеше да направи услуга на всички ни и да си счупи врата“ — помисли си той) и потупа Франки по рамото.

— Харесва ли ти шоуто, Франки?

Ококорените, изплашени очи на младежа го караха да изглежда на дванайсет, а не на двайсет и колкото там години всъщност беше.

— Какво е това, господин Рени? Имате ли някаква представа?

— Нищо особено. Метеоритен дъжд. Просто Господ ни казва „Здрасти!“ отгоре.

Франк Делесепс се отпусна малко.

— Сега ние ще влезем вътре — каза Рени, посочвайки с палец към Рандолф и Анди, които не откъсваха очи от небето. — Ще си поговорим малко, след което ще извикаме и вас четиримата. Искам да чуя една и съща версия на случилото се от всеки от вас. Ясен ли съм?

— Да, господин Рени — отвърна Франки.

Мел Сиърлс погледна към Големия Джим. Очите на младежа бяха като чинийки, а долната му челюст висеше като счупена. Съветникът си каза, че така прилича на олигофрен. Кое не беше никак зле на фона на настоящата ситуация.

— Сякаш е дошъл краят на света, господин Рени — промълви Мел.

— Глупости. Ти „спасен“ ли си, синко?

— Така мисля.

— Значи няма за какво да се тревожиш — отвърна Големия Джим и ги огледа внимателно един по един. Накрая очите му се спряха на Картър Тибодо. — Тази вечер, скъпи младежи, пътят към спасението е пред вас и за да минете по него, ви трябва само едно — версиите ви за случилото се да съвпадат.

Не всички обаче виждаха розовите звезди. Подобно на Ейдън и Алис Епълтън, и дъщеричките на Ръсти Евърет спяха дълбоко. Някои възрастни — също. Като Пайпър, Андрея Гринъл и Готвача. Той лежеше изпружен сред мъртвата трева на може би най-голямата лаборатория за производство на метамфетамини в Америка. Бренда Пъркинс също спеше. Заспа, докато плачеше на дивана си, с разпечатката на файла „ВЕЙДЪР“ на масичката за кафе пред нея.

Мъртвите също не го виждаха, освен ако не се намираха на някое по-ярко място от тази потънала в мрак земя, където безчет слепци воюваха в нощта^[1]. Майра Евънс, Дюк Пъркинс, Чък Томпсън и Клодет Сандърс бяха прибрани в погребалното бюро на Бауи; доктор Хаскел, господин Карти и Рори Динсмор лежаха в моргата на болница „Катрин Ръсел“, а Лестър Когинс, Дуди Сандърс и Анджи Маккейн все още се намираха в килера на семейство Маккейн. В компанията на последните беше и Младши. Той седеше между Дуди и Анджи и ги държеше за ръце. Главата го болеше, но не чак толкова. И ако успееше да заспи, може би щеше да пренощува тук.

На Мотън Роуд в Източен Честър (недалеч от мястото, където опитът за разграждане на целостта на Купола с експериментална

киселина все още продължава под странното розово небе) Джак Евънс, съпругът на покойната Майра, стоеше в задния си двор с бутилка „Джак Даниълс“ в едната ръка и оръжието за защита на дома си — автоматичен пистолет „Ругър SR 9“ — в другата. Той пиеше и гледаше как падат розовите звезди. Знаеше какво представляват и за всяка от тях имаше по едно желание. Всичките му желания бяха за смърт, понеже без Майра животът му бе изгубил смисъл. Може би щеше да се научи да живее и без нея, и може би щеше да се научи да живее като плъх под стъклен похлупак, ала нямаше да се справи и с двете едновременно. Когато падащите звезди взеха да намаляват — а това стана някъде към десет и петнайсет, около четирийсет и пет минути след началото на метеоритния дъжд, — Джак глътна и последната капчица от уискито, хвърли бутилката на тревата и си пръсна мозъка. Той беше първият документиран официално самоубиец в Честърс Мил.

Но нямаше да е последният.

---

[1] Препратка към стихотворението на английския поет Матю Арнолд (1822–1888) „Брегът на Дувър“. — Б.пр. ↑

18.

Барби, Джулия и Лиза Джеймисън безмълвно наблюдаваха как двамата войници в скафандрите отделят тънкия мундщук от пластмасовия маркуч. Те го сложиха в непрозрачен плик с цип в горната част, а самият плик попадна в метален контейнер с надпис „ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!“. После заключиха контейнера с два отделни ключа и едва тогава свалиха шлемовете си. Изглеждаха уморени, напрегнати и обезсърчени.

Двама по-възрастни мъже — Барби си каза, че изглеждаха твърде стари, за да бъдат войници — се заеха да преместят голямата колесна платформа със странно изглеждаща апаратура далеч от мястото на повторения три пъти експеримент. Барби предположи, че тези хора (най-вероятно учени от НАСА) извършваха някакъв вид спектрограмен анализ. Или поне се опитваха. Противогазите, които носеха по време на своите изследвания, сега бяха вдигнати над лицата им и стърчаха като някакви причудливи шапки. Барби можеше да попита Кокс каква бе целта на въпросните изследвания и полковникът сигурно би му дал пряк и искрен отговор, обаче и той, също като мъжете в скафандрите, се чувстваше твърде обезкуражен и посърнал.

Високо над тях последните метеори прорязваха нощното небе с розовите си траектории.

Лиза посочи към източната част на града:

— Чух нещо, което ми прозвуча като изстрел. А вие?

— Може да е ауспухът на някоя кола или хлапе, което изстрелва ракета в бутилка — отвърна Джулия. Тя също се чувстваше отпаднала и унила. След като стана ясно, че експериментът — или по-скоро тестът с киселината — няма да се увенчае с успех, Барби я забеляза да избърсва сълзите от очите си. Въпреки това обаче жената бе продължила да снима със своя кодак.

Кокс пристъпи към тях, хвърляйки двойна сянка под светлините на разположените прожектори. Той посочи към мястото, където се бе намирал очертаният върху повърхността на Купола четириъгълник.

— Предполагам, че тази малка авантюра струва на американския данъкоплатец около седемстотин и петдесет хиляди долара, и то без да броим разходите за научноизследователска дейност, инвестирани в разработката и създаването на това химично съединение. Което разяде само шибаната боя, напръскана тук, без да свърши абсолютно нищо друго!

— Без вулгарни изрази, полковник! — обади се Джулия и се усмихна едва-едва.

— Благодаря ви за забележката, госпожо редактор — отбеляза кисело Кокс.

— Наистина ли очаквахте това да има ефект? — намеси се Барби.

— Не, но не съм очаквал и че човешки крак ще стъпи скоро на Марс, обаче руснаците твърдят, че през 2020 ще изпратят там четиричленен екипаж.

— Сега всичко ми се изясни — подхвърли Джулия. — Марсианците са подочули за руския план и са побеснели от яд.

— Ако е тъй, си го изкарват не на когото трябва — изсумтя Кокс... и Барби зърна нещичко в очите му.

— Доколко вярваш в това, Джим? — попита тихо той.

— Моля? Не те разбрах.

— Че Куполът е дело на извънземни същества.

Джулия направи две крачки напред. Лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ пламтяха.

— Кажете ни какво знаете, мамка му!

Кокс вдигна ръка.

— Спрете. Не знаем абсолютно нищо по въпроса. Това е просто една хипотеза. Да, просто една от многото. Марти, ела насам!

Единият от двамата по-възрастни господи, които провеждаха изследванията, се приближи към Купола. Противогазът се поклащаше в ръката му.

— Какво показва анализът ви? — попита Кокс и щом зърна колебанието на лицето на мъжа, побърза да добави: — Говори съвсем открито!

— Ами... — Марти вдигна рамене. — Минерали, предимно микроелементи^[1]. Почва и пренасяни по въздуха замърсители. Това е. Според спектрограмния анализ това нещо просто не съществува.

— Ами НУ-908? — попита Кокс и се обърна към Барби и двете дами: — Киселината.

— Няма я — отвърна Марти. — Нещото, дето не съществува, просто я погълна.

— Как смяташ, това възможно ли е? На базата на всичко, което знаеш...

— Не — гласеше категоричният отговор. — Но на базата на онова, което знаем, и съществуването на Купола не е възможно.

— При това положение склонен ли си да вярваш, че Куполът може да е творение на някоя форма на живот с по-напреднали познания в сферата на физиката, химията, биологията и така нататък?

Марти отново се колебаеше какво да каже.

— Говори открито! — пак го насърчи полковникът.

— Това е едната възможност. Другата е някой суперзлодей от Земята да го е поставил. Някой като Лекс Лутър от комиксите за „Супермен“. Или пък може да е дело на някоя враждебна държава, като Северна Корея например.

— Която все още не си е приписала заслугата за това? — подметна скептично Барби.

— Аз лично съм склонен да заложа на извънземните — заяви Марти и почука по повърхността на Купола. Вече бе получил своя лек шок от близостта си с него. — Както и повечето от колегите ми учени, които в момента работят над проблема, ако може да се каже, че работим, при положение че всъщност не вършим нищо. Както беше казал Шерлок Холмс, когато елиминираш невъзможното, остава истинският отговор, колкото и невероятно да звучи.

— Да се е приземявал скоро някой — или нещо — с летяща чиния и да е искал да го заведат при най-главния? — попита Джулия.

— Не — отвърна Кокс.

— Щяхте ли да узнаете, ако се беше случило нещо подобно? — обади се Барби и си помисли: „Нима наистина водим този разговор? Или сънувам?“

Полковникът се поколеба, преди да отговори:

— Не е задължително.

— Може да има метеорологично обяснение — добави Марти след кратък размисъл. — Или да е биологично — имам предвид живо!

— същество. Според една от хипотезите например цялото това нещо всъщност е хибридна разновидност на бактерията *Escherichia coli*^[2].

— Полковник Кокс — започна тихо Джулия, — част ли сме от нечий експеримент? Защото точно така се чувствам.

Междувременно Лиза Джеймисън се взираше в далечината към кокетните къщички на Източен Честър. Повечето светлини бяха помръкнали, понеже хората или бяха останали без гориво за генераторите, или го пестяха.

— Изстрел беше — промълви тя. — Сигурна съм, че беше изстрел.

---

[1] Микроелементите са минерали, които се срещат в микроскопични количества в тялото, без които здравето ни бива подложено на сериозен риск. — Б.пр. ↑

[2] Вид бактерия, живееща в дебелото черво на топлокръвните животни. Присъствието ѝ в подпочвени води е признак за фекално замърсяване. Кръстена е на нейния откривател — Теодор Ешерих. — Б.пр. ↑

ДА ГО НАПИПАШ

1.

Като се изключи политиката, Големия Джим Рени имаше само една голяма страст. Това беше женският гимназиален баскетбол и по-конкретно — дамският отбор на „Дивите котки“. Абонираше се за всеки полусезон още от 1998 и посещаваше поне дванайсет мача годишно. А през 2004, когато „Дивите котки“ спечелиха щатския шампионат, не пропусна нито една среща. И въпреки че автографите, които веднага се набиваха в очите на посетителите му, бяха тези на Тайгър Удс, Дейл Ърнхард и Бил „Спейсман“ Лий, онзи, с когото съветникът най-много се гордееше — и който ценеше най-силно, — бе на Хана Комптън, дребничката второкурсничка, чиято игра като плеймейкър донесе на „Дивите котки“ първата и единствена златна топка в историята им.

Когато си се абонираш за всички мачове от полусезона, започваш да опознаваш и другите абонати, в това число и причините да бъдат фенове на играта. Повечето бяха роднини на момчетата, като част от тях нерядко продаваха домашно приготвени лакомства, за да набират средства за покриване на разносните покрай мачовете в чужбина, когато имаше такива. Останалите бяха баскетболни „пуристи“, които ще ви кажат — понякога с оправдателен тон, — че дамският баскетбол просто е по-добър от мъжкия. Че в играта на младите баскетболистки се наблюдава една отборна етика, с която момчетата с техния груб маниер и предимно далечни изстрели към коша просто не могат да се мерят. Че темпото е по-бавно, а това позволява да видиш всички детайли на срещата и да се насладиш на всеки пас и всяка маневра, феновете на женския баскетбол всъщност се радват на по-ниските резултати в дамските мачове (на които привържениците на мъжкия баскет не спират да се подиграват) и изтъкват, че девойките наблягат на защитата и свободното хвърляне, които са залегнали в основните принципи на самата игра.

Разбира се, има и такива хора, които просто обичат да гледат как дългокраки тийнейджърки тичат насам-натам по къси гащета.

Всичко това бе валидно и за Големия Джим, ала основната причина за страстта му бе съвсем различна и той за нищо на света не би я споделил с когото и да било от другите фенове. Просто не беше никак мъдро от политическа гледна точка.

Тайната на Рени бе следната — според него момичетата приемаха спорта лично и това ги изпълваше с много по-силна омраза от момчетата.

Момичетата искаха да победят — о, да! — и понякога играта им можеше да стане доста нажежена, особено ако бе срещу отколешен съперник (в случая с „Дивите котки“ на Честърс Мил това бяха „Ракетите“ от Касъл Рок), ала при момчетата водещи бяха индивидуалните постижения. С други думи, да се открият. И всичко свършваше с края на мача.

Момичетата, от друга стана, мразеха да губят. Те отнасяха загубата в съблекалните и потъваха в тежки размисли над нея. Нещо повече — те ненавиждаха и мразеха не поединично, а като отбор. Големия Джим често виждаше как омразата им надига грозната си глава; по време на настървена схватка за топката във второто полувреме при равен резултат можеше буквално да подуши във въздуха сгъстеното напрежение, което сякаш крещеше: „Не, няма да успееш, кучко, топката е МОЯ!“ И той не само го подушваше, но и се хранеше с него.

Преди 2004 дамският отбор на „Дивите котки“ бе влизал в щатския турнир само веднъж за двайсет години, когато бяха елиминирани от „Бъкфийлд“. После се появи Хана Комптън. Баскетболистката, която така и си остана ненадмината в изкуството на омразата, според скромното мнение на Големия Джим.

Като дъщеря на Дейл Комптън, кокалест дървосекач от Таркърс Милс, който често бе пиян и винаги — заядлив, Хана бе развила доста грубовати обноски. Като първокурсничка бе изкарала първия си полусезон в младежкия отбор и треньорът я прехвърли в университетския отбор едва за последните два мача. Точно в тези два мача обаче тя отбеляза повече точки от всички останали и остави противниковия плеймейкър от „Рисовете“ да се гърчи на скамейката след остра, но чиста дефанзивна игра.

След края на мача Големия Джим сграбчи треньора Удхед за яката.

— Ако това момиче не влезе в отбора следващата година, значи си луд!

— Не съм луд — беше отвърнал треньорът.

Хана започна бляскаво и завърши още по-бляскаво, постигайки феноменални успехи, за които феновете на „Дивите котки“ щяха да говорят години напред (равносметката: средно по 27.6 точки на мач). Момичето можеше да отбележи три точки буквално когато и откъдето си поискаше, ала на Големия Джим най-много му харесваше да я гледа как пробива противниковата защита и се хвърля към кошa — дребничкото ѝ, наподобяващо муцунка на мопс лице е изопнато до краен предел от концентрация, пламтящите ѝ черни очи сякаш изгарят играчите на съперника, а прибраната ѝ на опашка коса стърчи над главата ѝ като вдигнат среден пръст. Градският съветник на Честърс Мил и търговец на стари коли се беше влюбил.

В мачовете от шампионата през 2004 „Дивите котки“ водеха пред „Ракетите“ на Касъл Рок с десет точки, когато Хана бе изкарана от играта заради нарушение. За късмет на „Котките“ до края на срещата оставаше съвсем малко време. Те спечелиха с разлика от една точка. От общо осемдесет и шест точки, отбелязани от тях, шейсет и три бяха заслуга на Хана Комптън. Тази пролет заядливиет ѝ баща седна зад волана на чисто нов кадилак, продаден му от Рени с четирийсетпроцентно намаление. Въпреки че не се занимаваше с нови коли, винаги когато си поискаше, можеше да „забърше някоя от автовоза“.

Сега, докато розовите дири в небето избледняваха (а „проблемните му деца“ чакаха притеснени отвън да ги повика), Големия Джим седеше в кабинета на Питър Рандолф и си припомняше този приказен, легендарен, почти нереален баскетболен мач. Особено първите осем минути от второто полувреме, които започнаха с осем точки преднина за „Ракетите“ от Касъл Рок.

Тогава Хана бе поела контрол над играта с онази брутална целеустременост, с която Йосиф Сталин бе завзел властта над Русия. Очите ѝ искряха (все едно се бяха концентрирали върху някаква баскетболна Нирвана отвъд възприятията на обикновените смъртни), а лицето ѝ бе изкривено в демонична гримаса, която сякаш казваше: „Аз съм по-добра от теб, аз съм най-добрата, разкарай се от пътя ми, или ще те прегазя!“ Всички хвърляния на Хана към кошa през тези осем

минути попаднаха в целта, включително и един абсурден изстрел от средата на терена, който тя отпрати само защото бе объркала стъпките си и трябваше да се отърве от топката, за да не ѝ отсъдят нарушение за травелинг^[1].

Имаше различни изрази за подобна игра, най-използваните от които навярно бяха „да бъдеш в зоната“ и „да влезеш в крачка“. Любимият на Големия Джим обаче беше „да го напипаш“ — като в израза: „Да, тя определено го е напипала.“ Сякаш играта имаше някакъв божествен скрит пласт, недоловим за възприятията на обикновените играчи (макар че понякога дори обикновените играчи го напипваха) — пласт, който можеше да бъде докоснат в някои специални ноци; нещо като ефирните драперии, украсяващи стените в залите на Валхала.

Хана Комптън така и не премина в отбора на третокурсничките; шампионатът от 2004 година се оказа последният в живота ѝ. Това лято баща ѝ за пореден път бе карал пиан и предизвика катастрофа, в която загинаха той, съпругата му и трите им дъщери. Връщаха се от „Браунис“ в Таркърс Мил, където бяха отишли за сладоледено фрапе. И купеният на безценица кадилак се беше превърнал в техен ковчег.

Новината за катастрофата се появи на първите страници във всички вестници на Западен Мейн, а Джулия Шамуей отпечата съответния брой на „Демократ“ с черна рамка на всяка страница. Големия Джим обаче не беше опечален. Според него Хана изобщо не би се представила добре в първенството на третокурсничките — там момичетата бяха по-едри и навярно през повечето време щеше да седи на резервната скамейка. А тя никога не би го преживяла. Омразата ѝ трябваше постоянно да бъде захранвана от действия на терена. Големия Джим добре го знаеше. И прекрасно го разбираше. Това бе основната причина да не иска да напусне Честърс Мил. Да, наред широкия свят вероятно би правил повече пари, ала парите бяха просто бирата на живота му. Властта обаче... властта бе шампанското.

И докато в спокойни времена управлението на града си беше сладко занимание, в кризисни периоди като сегашния то ставаше още по-сладко. В такива дни можеш да летиш на крилете на интуицията си, без да се притесняваш, че нещо ще се прецака, защото просто няма начин нещо да се прецака. Можеш да разчетеш намеренията на противниковата защита още преди тази защита да предприеме

действия срещу теб, и всеки твой изстрел към коша бележи точка. Както се казва, вече си го напипал, а няма по-добър момент това да се случи от мач за шампионата.

Това бе неговият шампионат и всичко, което се случваше, работеше в негова полза. Съветникът имаше чувството — и не просто чувството, а абсолютната вяра, — че нищо не може да се обърка по време на този феноменален тур; дори онези неща, които му изглеждаха като препятствия, щяха да се превърнат в благоприятни възможности. (Също като онзи отчаян изстрел на Хана от средата на терена, който бе изправил цялата зала в Дери на крака — феновете на „Котките“ ликуваха, а привържениците на „Ракетите“ не можеха да повярват на очите си.)

Беше го напипал. Ето защо не се чувстваше изморен, макар че трябваше да бъде смазан от изтощение. Ето защо не се тревожеше за Младши, въпреки влудяващата напрегнатост и потайност на младежа. Ето защо не се тревожеше и за Дейл Барбара, и за досадната му свита от приятели, сред които изпъкваше кучката от вестника. Ето защо, когато Питър Рандолф и Анди Сандърс го изгледаха угрижено, Големия Джим само се усмихна. Можеше да си го позволи. Беше го напипал.

— Да затворим супермаркета? — смая се Анди. — Така няма ли да разбуним духовете, Голям Джим?

— Супермаркета плюс бензиностанцията — уточни Рени, без да спира да се усмихва. — За „Браунис“ няма смисъл да се тревожим, вече е затворено. Кое е чудесно, защото нямаме никаква нужда от подобна порочна клоака. — Можеше и да добави: „Където продават мръснишки списания“, ала се въздържа.

— Джим, в супермаркета все още има достатъчно провизии — обади се Рандолф. — Днес следобед разговарях с Джак Кейл. Месо почти не е останало, но от всичко друго има, и то в съвсем прилични количества.

— Не се и съмнявам — кимна Големия Джим. — Разбирам от запасяване, както и Кейл, естествено. Нали е евреин, все пак!

— Ами... просто казвам, че всичко досега върви гладко, защото хората вече са заредили добре килерите си. — Лицето му се озари. — Според мен първо да ограничим работното време на супермаркета.

Мисля, че без проблеми ще убедим Джак да го направи. Вероятно и той самият вече го обмисля...

Големия Джим поклати глава, продължавайки да се усмихва. Ето още един пример за това как всичко се нарежда в твоя полза, когато си го напипал. Дюк Пъркинс навярно би казал, че е грешка градът да се излага на допълнителен стрес, особено след тази вечер на обезпокоителни небесни явления. Дюк обаче беше мъртъв и за Рени смъртта му беше не просто улеснение, а направо подарък от съдбата.

— Затваряме ги — повтори. — И двата. Точка по въпроса. И когато ги отворим отново, ние ще сме тези, които ще раздават провизиите. Така запасите ще ни послужат за по-дълго време, а и разпределението сред хората ще бъде далеч по-справедливо. На събранието в четвъртък ще обявя плана за разпределението на дажбите. — Той направи кратка пауза. — Ако Куполът все още е на мястото си, разбира се.

— Не съм сигурен дали имаме правомощията да затваряме частния бизнес на хората, Голям Джим... — измънка колебливо Анди.

— В кризисна ситуация като тази не само че имаме тези правомощия, но и сме длъжни да ги упражняваме. — И той потупа Пит Рандолф по гърба. Шерифът не го очакваше и изохка сепнато. — Това е нашата отговорност пред хората.

— Ами ако сред хората настане паника? — намръщи се Анди.

— Такива са рисковете на управлението — разпери ръце Големия Джим. — Когато сриташ котило плъхове, те се разбягват на всички страни. Ако кризата не приключи скоро, може да се наложи да увеличим още малко личния състав на полицията. Да, това е един от вариантите.

Рандолф го изгледа учудено.

— В момента имаме двацет полицаи — каза той. — Заедно със... — и той кимна към вратата.

— Знам — отвърна Рени. — И като стана въпрос за тези младежи, извикай ги вътре, шерифе, за да свършим с тази работа и да ги пуснем да се приберат по домовете си. Мисля, че заслужават малко почивка след този толкова натоварен за тях ден.

„А ако са се изнервили, още по-добре — помисли си той. — Заслужават си го, след като не могат да държат дръжките си в гащите.“

[1] Нарушаване на правилата в баскетбола, когато играчът движи неправилно краката си или прави твърде много стъпки, без изобщо да дриблира. — Б.пр. ↑

2.

Франк, Картър, Мел и Джорджия пристъпиха бавно напред като подсъдими в съдебна зала. Напрегнатите им лица изразяваха бунт и непокорство, ала ако можеше да ги зърне отнякъде, Хана Комптън най-вероятно би се изсмяла. Главите им бяха сведени и очите им бяха вперени в обувките им. За Големия Джим бе повече от ясно, че очакваха да бъдат уволнени или даже нещо по-лошо, което идеално го устройваше. От собствен опит знаеше, че няма по-лесна и приятна за работа емоция от страха.

— Е — започна той, — ето ги нашите храбри полицаи.

Джорджия Ру измърмори нещо.

— Говори по-високо, пиленце! — засмя се Рени и разпери длан зад ухото си.

— Казах, че не сме направили нищо лошо — отвърна тя, продължавайки да мънка като гузна ученичка.

— Тогава би ли ми обяснила какво точно направихте? — Сякаш като по команда, Джорджия, Франк и Картър заговориха едновременно и се наложи Рени да посочи с пръст към Франки. — Ти. Искам да го чуя от теб и гледай да се представиш добре.

— Бяхме пред дома й... — започна той, — но тя ни покани вътре.

— Точно така! — извика Джорджия и скръсти ръце пред големия си бюст. — Тя...

— Млъкни — посочи я Големия Джим с месестия си пръст. — Един говори от името на всички. Така прави един отбор. Вие един отбор ли сте?

Картър Тибодо усети накъде биеше съветникът и побърза да заяви:

— Да, сър... господин Рени.

— Радвам се да го чуя — усмихна се съветникът и кимна на Франк да продължи.

— Каза ни, че имала бира. Само заради това отидохме при нея. Нали знаете, че не може да се купи в града. Както и да е, седяхме си

тихо и кротко и приехме бира — падаше се само по един кен на човек, а и дежурството ни почти беше свършило...

— Не почти, а наистина бе свършило — намеси се шерифът. — Нали това искаше да кажеш?

Франк му кимна почтително.

— Да, сър, точно това исках да кажа. Изпихме бирите си и казахме, че трябва да си тръгваме, обаче тя явно оценяваше онова, което всеки от нас правеше, и поиска да ни благодари. И... си разтвори краката.

— Да ни покаже бобъра си, нали се сецате? — допълни Мел с широка, леко отнесена усмивка.

Големия Джим се намръщи и благодари, че Андрея Гринъл не беше тук. Наркоманка или не, веднага щеше да реагира на подобно скандално изявление от страна на служител на реда.

— Покани ни един по един в спалнята — продължи Франки. — Знам, че от наша страна не беше разумно да постъпваме така, но как можехме да се въздържим, когато ни се предложи доброволно?

— Сигурен съм, че така е направила — изсумтя шерифът. — На това момиче му се носи доста лоша слава. Както и на съпруга ѝ, между впрочем. Не забелязахте ли някакви наркотици там?

— Не, сър — отвърнаха четиримата в един глас.

— И не сте я наранявали? — попита Големия Джим. — Понеже, доколкото разбрах, тя твърди, че била удряна и малтретирана...

— Никой от нас не я е наранявал — обади се Картър. — Мога ли да кажа какво според мен се е случило?

Големия Джим плесна одобрително с ръце. Започваше да си мисли, че господин Тибодо определено има политически заложби.

— Най-вероятно е паднала, след като си тръгнахме. И то не само веднъж. Беше доста пияна. От агенцията за закрила на децата би трябвало да ѝ отнемат това хлапе, преди да го е убила.

Никой не обърна внимание на последното му изречение. В настоящата ситуация офисът на Агенцията за закрила на децата в Касъл Рок спокойно можеше да се намира и на луната.

— Значи, доколкото виждам, сте чисти — обобщи Големия Джим.

— Като сълза — отвърна Франк.

— Е, май всички сме доволни — заяви Рени и ги огледа. — Вие доволни ли сте, господа?

Анди и Рандолф кимнаха. На лицата им бе изписано облекчение.

— Добре — усмихна се Големия Джим. — Днешният ден беше дълъг и преизпълнен със събития, ето защо си мисля, че всички имаме нужда от малко почивка. Най-вече вие, младите полицаи, защото утре дежурството ви започва в седем сутринта. Супермаркетът и бензиностанцията ще бъдат затворени за неопределено време, докато кризисната ситуация не бъде разрешена. Ето защо шериф Рандолф реши вие да охранявате супермаркета, в случай че хората там не приемат с любезно разбиране новия ред на нещата. Ще се справите ли, господин Тибодо? С вашата... вашата военна рана?

Картър раздвижи ръката си.

— Нищо ми няма. Кучето не е разкъсало сухожилие.

— Можем да пратим и Фред Дентън с тях — предложи Рандолф, давайки и своя принос към идеята, чийто автор всъщност бе Големия Джим. — Мисля, че Уетингтън и Морисън ще могат да се справят сами на бензиностанцията.

— Джим — прокашля се Анди, — според мен трябва да изпратим по-опитните полицаи пред супермаркета, а новите им колеги на по-малкия обект...

— Не мисля така — отвърна Рени. Лицето му сияеше. Беше го напипал. — Точно тези младежи ни трябват пред супермаркета. Точно те и никой друг. А, и още нещо. Едно птиченце ми каза, че някои от вас, мили младежи, носят оръжия в колите си, а двама дори са размахвали патлаци, докато са патрулирали пеша...

Новоназначените полицаи мълчаха.

— В момента сте на нещо като изпитателен срок — напомни им той. — Ако имате лично оръжие, това си е ваше право като американски граждани. Но ако чуя, че някой от вас носи патлак утре пред „Фуд Сити“ и го размахва пред добрите жители на този град, полицейската ви кариера моментално приключва.

— Точно така — обади се Рандолф.

Рени огледа внимателно Франк, Картър, Мел и Джорджия.

— Някакви проблеми с това? Слушам!

Никой от четиримата не изглеждаше особено щастлив от този ултиматум. Не че Големия Джим очакваше нещо друго, но пък, от

друга страна, лесно го приемаха. Тибодо продължаваше да движи рамото и пръстите на пострадалата си ръка.

— Ами ако не са заредени? — попита Франк. — Не можем ли просто да си ги носим, ей-така, за респект?

Рени изпъна показалец като строг учител.

— Ще ти кажа нещо, което научих от баща си, Франк — няма такова нещо като незареден пистолет. Съгражданите ни са добри и честни хора. Сигурен съм, че ще се държат добре и без да им всяваш респект с кобура си. А ако случайно се променят, тогава и ние ще се променим. Разбра ли ме?

— Да, сър, господин Рени — отвърна Делесепс. От тона му си личеше, че изобщо не е доволен, обаче така бе още по-добре.

Той се изправи. Новоназначените полицаи очакваха да ги поведе към вратата, ала вместо това Големия Джим протегна ръце към тях. Зърна колебанието им и кимна, без да спира да се усмихва.

— Хайде — каза. — Утре се очертава да бъде голям ден и не бихме искали да го посрещнем без смирена молитва. Да се хванем за ръце.

Те се подчиниха. Рени затвори очи, сведе глава и заговори тихо:

— Мили боже...

3.

Малко преди полунощ Барби изкачи външните стълби, водещи до апартамента му. Раменете му бяха прегърбени от умората и единственото, което искаше, бе да потъне в сън за шест часа, преди да чуе будилника и да хукне към „Дивата роза“, за да приготвя закуската.

Изтощението обаче моментално го напусна, щом светна лампата — благодарение на генератора на Анди Сандърс все още имаше ток.

Някой беше идвал тук.

В същото време следите бяха толкова незабележими, че отначало не можа да ги изолира от обстановката. Затвори очи, след което ги отвори и остави погледа си да се плъзга върху комбинираната дневна с кухничка, опитвайки се да долови промяната. Книгите, които бе възнамерявал да остави тук, не бяха местени от полиците; столовете също си бяха на местата (единият под лампата, а другият — до единствения прозорец в помещението с живописна гледка към уличката долу), а чашата му за кафе и чинията му за препечени филийки бяха в сушилнята за съдове до малкия умивалник.

Тогава изведнъж го осени, както обикновено се случваше, ако човек не се напряга твърде много. Килимът. Който Барби наричаше „моя не Линдзи Греъм килим“.

Дълъг около метър и половина и широк шейсетина сантиметра, „не Линдзи Греъм килимът“ имаше повтарящи се ромбовидни шарки в синьо, червено, бяло и кафяво. Беше го купил в Багдад, но един иракски полицай, на когото имаше основания да вярва, му бе казал, че е кюрдско производство. „Много стар, много хубав“ — бе казал полицаят. Казваше се Латиф абд Ал-Халик Хасан. Беше добро ченге. „Изглежда турски, но не-не-не.“ Голяма усмивка. Бели зъби. Седмица след този ден на пазара снайперистки куршум бе пръснал мозъка на Латиф абд Ал-Халик Хасан. „Не от Турция, а от Ирак!“

Търговецът на килими носеше жълта тениска с надпис: „НЕ СТРЕЛЯЙТЕ ПО МЕН, АЗ СЪМ САМО ПИАНИСТА!“ Латиф го бе изслушал, като кимаше енергично. После и двамата избухнаха в смях.

Тогава продавачът бе направил онзи толкова американски жест с ръка, сякаш мастурбира, в резултат на което се засмяха още по-силно.

— Какво искаш да кажеш? — бе попитал Барби.

— Казва, че американски сенатор купил пет като този. Линдзи Греъм. Пет килим, петстотин долар. Дал петстотин долар отвън, за пред хора, а още повече вътре. Но всички сенаторски килим менте. Да-да-да. Този обаче не менте, този истински. Аз, Латиф Хасан, ти казва това, Барби. Това не Линдзи Греъм килим.

Тогава Латиф беше вдигнал дланта си в друг американски жест и Барби му беше „дал пет“. Беше прекрасен ден. Горещ, но приятен. Бе купил килима за двеста долара и портативен дивиди плейър. „Не Линдзи Греъм килимът“ бе неговият сувенир от Ирак и поради тази причина никога не беше стъпвал върху него. Нито веднъж. Бе възнамерявал да го остави тук, в Честърс Мил — навярно по този начин подсъзнателно бе искал да остави и Ирак зад себе си, — ала ето че не бе станало така. Където и да идеш, ти си там. Най-великата Дзен истина на всички времена.

Избягваше да стъпва върху него и го заобикаляше, защото бе развил някакво странно суеверие. Сякаш се боеше, че само една стъпка върху килима е достатъчна, за да активира някакъв компютър във Вашингтон, който ще го изпрати на мига в Багдад или шибаната Фалуджа. Някой друг обаче явно не се бе поколебал да наруши това „табу“, защото „Не Линдзи Греъм“ бе набръчкан. И леко изкривен. А тази сутрин, когато Барби излезе от апартамента — струваше му се, че оттогава са минали хиляда години — килимът бе идеално подравнен.

Влезе в спалнята. Кувертюрата на леглото изглеждаше гладка и чиста както винаги, ала въпреки това Барби не можеше да прогони чувството, че някой е идвал тук. Остатъчен мирис на пот ли долавяше? Или някакви свръхестествени вибрации? Той се приближи до скрина, издърпа най-горното чекмедже и видя, че избелените дънки, които държеше най-отгоре, сега са най-отдолу. А ципът на камуфлажните бермуди, който държеше винаги вдигнат, сега бе свален.

Барби веднага се насочи към второто чекмедже, където се намираха чорапите му. Трябваша му по-малко от пет секунди, за да установи, че идентификационните му армейски плочки ги няма. Не беше изненадан. Не, изобщо не беше изненадан.

Грабна закупения на старо мобилен телефон, който също възнамеряваше да остави тук, и се върна в дневната. Телефонният указател на Таркърс Мил и Честърс Мил стоеше на масичката до вратата и беше толкова тънък, че приличаше повече на брошура. Потърси телефона, който му трябваше, без да се надява особено, че ще го открие; полицейските шерифи нямаха навика да обнародват домашните си номера.

Както се оказа обаче, това не важеше за малките градчета. Или поне за Честърс Мил. Макар и дискретно поднесена, информацията бе налична: **„Х и Б Пъркинс, Морин Стрийт 28“**. И въпреки че минаваше полунощ, Барби набра цифрите без никакво колебание. Не можеше да си позволи да изгуби нито минута. Подозираше, че времето му изтича с ужасяваща бързина.

4.

Телефонът звънна. Най-вероятно беше Хауи — обаждаше се да й каже, че ще закъснее, затова по-добре да не го чака, а да заключи вратите и да си ляга...

В следващия миг истината изведнъж се стовари отгоре й като противни подаръчета, сипеци се от отровна пинята^[1], и тя осъзна, че Хауи е мъртъв. Нямаше представа кой може да я търси в — тя погледна часовника си — нула часът и двацет минути, но определено не беше Хауи.

Тя потръпна, докато се изправяше, и разтърка врата си, ругаейки се, задето бе заспала на дивана. Естествено, не пропусна да наругае мислено и онзи, който я будеше в този безбожен час и я караше да си припомни отвратителната истина за случилото се с Хауи.

Тогава й хрумна, че може да има само една причина за подобно късно обаждане — Куполът или бе изчезнал, или повърхността му най-сетне бе пробита. Тя стовари крака си върху масичката за кафе с такава сила, че листовите се разпиляха, и се затътри към телефона, намиращ се до креслото на Хауи (само при вида на това празно кресло сърцето й се свиваше).

— Ало? — изхъхри тя, вдигайки слушалката. — Какво има?

— Обажда се Дейл Барбара.

— Барби! Успяха ли да го пробият? Куполът пробит ли е вече?

— Не. Бих искал да е така, но ти звъня заради нещо друго.

— За какво? В момента е дванайсет и половина, за бога!

— Беше ми казала, е съпругът ти е разследвал Джим Рени.

Бренда мълчеше, опитвайки се да осмисли думите му. Бе допряла длан до шията си — мястото, където Хауи я беше погалил за последен път.

— Да, разследваше го, но нямаше абсолютно никакви...

— Помня какво ми каза — прекъсна я Барби. — Трябва да ме изслушаш, Бренда. Ще можеш ли? Успях ли да те разсъня достатъчно?

— Да, определено.

— Съпругът ти си е водил бележки, нали?

— Да, на лаптопа си. Разпечатах ги. — Тя погледна към страниците от файла „ВЕЙДЪР“, които лежах в пълен безпорядък върху масичката за кафе.

— Добре. Утре сутринта искам да сложиш разпечатката в плик и да го занесеш на Джулия Шамуей. Кажй й да го скрие на сигурно място. На някое наистина сигурно място, ако разполага с такова. Или в каса за ценности, или заключен сейф, ако няма къде другаде... Кажй й също така да го отвори, в случай че нещо се случи с теб, с мен или с нас двамата.

— Плашиш ме.

— Иначе, ако всичко е нормално, да не го пипа. Как смяташ, ще те послуша ли? Инстинктът ми казва, че ще те послуша.

— Естествено, че ще ме послуша, но защо не искаш тя да поглежда разпечатките?

— Защото, ако редакторката на местния вестник види какво е събрал съпругът ти за Големия Джим и Големия Джим узнае, че тя е запозната с материалите, ще останем без козовете, които държим. Следиш ли ми мисълта?

— Да-а-а... — въздъхна тежко тя. Отчаяно й се искаше не тя, а Хауи да водеше този среднощен разговор, ала нямаше как.

— Бях ти казал, че ако ракетата не успее да пробие Купола, днес може да ме арестуват. Спомняш ли си?

— Разбира се.

— Е, не ме арестуваха. Хитрото дебело копеле явно чака да избере най-благоприятния момент за действие. Обаче едва ли ще чака твърде дълго. Почти съм сигурен, че това ще стане утре — тоест днес, може би сутринта или някъде в ранния следобед...

— За какво ще те арестуват според теб?

— Нямам представа, но няма да е за кражба от магазин примерно. А след като ме вкарат зад решетките, може да ми се случи някакъв инцидент... Нагледал съм се на сума ти такива примери в Ирак.

— Но това е лудост! — възкликна тя, въпреки че усещаше смразяващата, кошмарна правдоподобност на думите му.

— Помисли малко, Бренда. Рени трябва да заличи уликите срещу себе си, нуждае се от изкупителна жертва, а и новият шериф е в джоба му. Както се казва, звездите са на негова страна.

— И бездруго смятах да се видя с него — отбеляза Бренда. — И смятах да взема и Джулия с мен от съображения за сигурност.

— Не взимай Джулия — посъветва я Барби, — но не отивай сама.

— Да не би да мислиш, че той ще...

— Не знам какво ще направи, нито колко далеч ще стигне. На кого можеш да се довериш, като изключим Джулия?

Мислите ѝ се върнаха към вчерашния следобед — как стоеше на Битч Роуд след потушаването на пожара и се чувстваше добре, защото в тялото ѝ бушуваха ендорфини. Тогава Ромео Бърпи ѝ беше подхвърлил, че трябва да се кандидатира за шеф на пожарната.

— Роми Бърпи — каза.

— Добре, значи ще отидеш заедно с него.

— Да му кажа ли какво е събрал Хауи за...

— Не — гласеше категоричният отговор. — Той е просто твоята застраховка „Живот“. Ето ти още една — заключи някъде лаптопа на мъжа си.

— Добре... но ако скрия лаптопа и оставя разпечатката на Джулия, какво ще покажа на Джим? Да принтирам втори екземпляр, може би...

— Не. Един е напълно достатъчен. Поне за момента. Едно е да го стреснем мъничко, а съвсем друго — да го ужасим. Това само би го направило още по-непредсказуем. Бренда, как смяташ, според теб Рени замесен ли е във въпросните далавери?

В отговора ѝ нямаше никакво колебание:

— Вътре е и с двата крака. — След като Хауи бе напълно убеден в това, тя не виждаше никакви причини да се съмнява.

— А запозната ли си добре със съдържанието на файла?

— Не помня точните цифри и имената на всички банки, които са използвали, но принципно да.

— Значи ще ти повярва — заключи Барби. — Без значение дали имаш втори екземпляр на разпечатката, ще ти повярва и още как.

---

[1] Празнична мексиканска играчка, която обикновено се пълни с различни изненади за децата, след което се закача на някой стълб или дърво и децата се скупчват под нея, опитвайки се да я пробият и да получат сюрпризите, скрити в нея. — Б.пр. ↑

5.

Бренда сложи разпечатаните страници от файла „ВЕЙДЪР“ в плътен кафяв плик. Върху него написа името на Джулия. Остави плика на кухненската маса, след което отиде в кабинета на Хауи и заключи лаптопа му в сейфа. Сейфът беше малък и трябваше да завърти макинтоша настрани, ала все пак успя да затвори вратичката. За финал завъртя шифрованата ключалка за комбинациите не веднъж, а два пъти, както я бе съветвал покойният ѝ съпруг. Тъкмо го направи и лампите угаснаха. За момент уплашено си помисли, че по някакъв начин е прекъснала захранването с набирането на допълнителната комбинация. После обаче осъзна, че генераторът на къщата просто е спрял да работи.

6.

Вторник сутринта, точно в шест часа и пет минути Големия Джим, пременен в бял халат с размерите на платно на ветроходен кораб, седеше на масата в кухнята и пиеше ко̀ла, когато Младши влезе. Бледото му лице бе изпито и брадясало, а косата му стърчеше на сплъстени фъндъци.

— Хубавият ден започва с хубава закуска — подхвърли Младши и кимна към ко̀лата.

Баща му вдигна кутийката, отпи глътка и я остави на масата.

— Няма кафе. Всъщност има, но няма ток. На генератора му свърши газта. Не искаш ли и ти една ко̀ла? Все още са студени, а и като те гледам, няма да ти се отрази зле...

Младши отвори хладилника и се вгледа в тъмния му интериор.

— Да не искаш да повярвам, че не си способен да забършеш няколко допълнителни бутилки по всяко време, когато си поискаш?

Отначало думите му сепнаха Големия Джим, ала после той се отпусна. Въпросът на сина му бе напълно основателен и не означаваше, че той знае нещо. Гузен негонен бяга, напомни си Рени старата народна мъдрост.

— Да кажем, че в политически план сега моментът не е особено подходящ...

— Аха.

Младши затвори вратата на хладилника и се намести от другата страна на масата. Хвърли на баща си поглед, изпълнен с насмешка (която Големия Джим взе за синовна любов), и си каза, че семейството, което сразява заедно, остава заедно. Поне за известно време. Поне докато това е оправдано...

— В политически план... — измърмори.

Рени старши му кимна и се загледа в сина си, който бе добавил към ранната си закуска освен ко̀ла и голямо парче говежда пастърма.

Не го попита нито „Къде беше?“, нито „Какъв ти е проблемът?“, макар че на безпощадните утринни лъчи бе повече от ясно, че нещо не е наред.

— Беше ми споменал нещо за трупове. В множествено число. Нали така?

— Да — кимна Младши, отхапа голямо парче от пастърмата и отпи от колата. Кухнята бе неестествено притихнала без бръмченето на хладилника и гъргоренето на кафемашината.

— И тези трупове могат да се озоват на такова място, че да уличат господин Барбара?

— Да. Всичките. — Поредна хапка, поредна глътка. Младши го наблюдаваше изпитателно, без да спира да масажира лявото си слепоочие.

— Възможно ли е тези трупове да бъдат открити днес по пладне примерно?

— Никакъв проблем.

— Заедно с неоспорими доказателства срещу нашия господин Барбара, естествено.

— Да — усмихна се Младши. — Доказателството ни е бетон.

— Май тази сутрин е по-добре да не ходиш в полицията, синко.

— Напротив — изтъкна Младши. — Според мен би изглеждало подозрително, ако не отида. Освен това не съм уморен. Спах с... — Той внезапно замлъкна и поклати глава. — Няма значение, исках да кажа, че успях да се наспя.

Големия Джим не го попита с кого е спал. Имаше си далеч по-важни грижи от това с коя мацка се е търкалял синът му; освен това се радваше, че момчето не е било сред младежите, които бяха мърсували с оня боклук от Мотън Роуд. Да имаш вземане-даване с нея бе сигурен начин да пипнеш нещо и да си прецакаш сериозно здравето.

„Той вече си го е прецакал — прошепна един глас в съзнанието на Рени старши. Навярно заглъхващият глас на покойната му жена. — Погледни го само.“

Да, вероятно бе точно така, ала точно тази сутрин хранителното разстройство на сина му (или каквото там го торможеше) не беше сред приоритетите му.

— Не съм ти казал да се връщаш в леглото. Искам да излезеш да патрулираш и да ми свършиш една работа. Само гледай да си далеч от „Фуд Сити“, докато я вършиш. Очаквам там да възникнат... някои проблеми.

Лицето на Младши се оживи.

— Какви проблеми?

Баща му предпочете да не навлиза в подробности.

— Можеш ли да намериш Сам Вердро?

— Естествено. Ще бъде в мръсната си съборетина на Год Крийк Роуд. Обикновено само спи вътре, но днес очаквам да стои буден и да трепери неудържимо в делириум тремс. — Младши се изхили, след което внезапно потръпна и възобнови масажа на слепоочието си. — Наистина ли искаш аз да говоря с него? Точно в момента не е сред най-големите ми фенове. Сигурно даже ме е изтрил от френдовете си във „Фейсбук“.

— Не разбирам.

— Това беше шега, тате. Забрави.

— Мислиш ли, че отношенията ви ще се затоплят, ако му предложиш три литра уиски? И още повече по-късно, ако свърши добре работата?

— Майтапиш ли се? Даже ако му предложи половин чаша от най-долнопробното вино, дъртият смрадливко ще ми разцелува краката, а какво остава за три литра уиски!

— Можеш да вземеш уискито от „Браунис“ — каза Големия Джим. Освен че предлагаше бакалски евтинийки и порносписания, „Браунис“ беше и един от трите магазина за алкохол в Честърс Мил, за които местната полиция — естествено! — имаше ключ. — Обаче използвай задната врата. Да не те види някой, че влизаш.

— Какво се изисква от Сам Мърляча срещу пиячката?

Баща му обясни и Младши го изслуша съвършено безстрастно... с изключение на това, че кървясалите му очи живнаха за кратко. Имаше само един въпрос:

— Ще се получи ли?

Големия Джим кимна:

— Ще се получи. Усещам го.

Младши отхапа отново от пастърмата и отпи поредна глътка кола.

— Аз също, тате — измляска той. — Аз също.

7.

Щом Младши излезе, Големия Джим отиде в кабинета си. Полите на белия му халат се развяваха величествено около него. Отвори централното чекмедже на бюрото си и взе оттам мобилния си телефон. По принцип гледаше да не го ползва много-много — според него тези неща бяха дяволски творения, които само насърчаваха безнравственото и безполезно дърдорене и може би единствено Господ Бог знаеше колко безценни човечката бяха изгубени в безсмислени празни приказки... Да не говорим за зловредните лъчи, с които пръжеха мозъците на онези, които ги ползваха...

Въпреки всичко обаче не можеше да се отрече, че бяха удобни и вършеха работа. И макар Големия Джим да беше сигурен, че Сам Вердро ще направи всичко, за което Младши го инструктира, щеше да е глупаво от негова страна да не се презастрахова.

Той избра един номер от „скритата“ папка, достъпът до която се осигуряваше единствено чрез специален код. Телефонът иззвъня поне десетина пъти, преди отсрещната страна да приеме обаждането.

— К'во има? — излая главата на многолюдното домочадие, носещо фамилията Килиън.

Сепнат, Рени побърза да отдалечи апарата от ухото си. Когато след миг отново го доближи, дочу нещо като къткане на кокошки, което не бе никак учудващо предвид препитанието на Килиънови.

— В птицефермата ли си, Родж?

— Ам'чи... да, сър, Голям Джим, тука съм. Каквото и да става, пиленцата трябва да се хранят, сър... — Сто и осемдесет градусов завой от гняв и раздражение към почит и уважение. И имаше защо — все пак Рени бе направил Роджър Килиън истински милионер. Що се отнася до това защо Роджър съсипваше онова, което би могло да бъде безметежен живот без финансови проблеми, като ставаше по изгрев, за да храни разни пилета... е, явно такава бе волята Божия. Очевидно Роджър беше твърде тъп, за да се осъзнае и да спре да го прави. Господ обаче го бе създал такъв и днес Големия Джим щеше да се възползва от това.

„Както и целият град — помисли си съветникът. — Все пак го правя за Честърс Мил. За благо на града.“

— Роджър, имам една работа за теб и тримата ти големи синове.

— Само двамата са си у дома — отвърна Роджър с типичния си янки-акцент. — Рики и Рандал са тука, ама Роланд отскочи до Оксфорд да купи храна за пиленцата, когато Господ ни натресе тоя проклет Купол. — Той млъкна и се замисли над казаното току-що. Къткането на билетата сякаш се усили. — Извинете ме за богохулството — добави след малко.

— Сигурен съм, че Бог ще ти прости — отсъди Големия Джим. — Добре тогава, значи искам теб заедно с двете ти момчета. Можеш ли да отидеш в града докъм... — Съветникът се замисли. Не му отне много време — когато веднъж вече си го напипал, решенията те осеняваха светкавично. — Да кажем, докъм девет, най-късно девет и петнайсет?

— Ще трябва да ги сръчкам здраво, за да ги събудя, ама ще успея — отвърна Роджър. — Какво ще правим? Пак ли ще пренасяме газови бутил...

— Не — прекъсна го Големия Джим. — Сега млъкни и ме чуй добре, Бог да те поживи. Просто ме изслушай.

И Рени заговори.

А Роджър Килиън, Бог да го поживи, го изслуша.

Зад него осемстотин пилета къткаха възбудено, докато кълвяха лакомо от натъпканата със стероиди и хормони храна.

8.

— Моля? Какво? Защо?

Джак Кейл седеше зад бюрото си в тесния кабинет на управителя. Пред него бяха разпръснати инвентарните листове, които двамата с Ърни Калвърт най-накрая бяха попълнили в един през нощта (надеждите им, че ще приключат по-рано, бяха пометени от метеоритния дъжд). Той вдигна във въздуха запълнените на ръка жълти страници и ги размаха към Питър Рандолф, който стоеше на прага на кабинета. За тази си визита новият шериф се бе издокарал в пълната си униформа.

— Хвърли им едно око, Пит, преди да направиш нещо необмислено!

— Съжалявам, Джак. Супермаркетът е затворен. Ще отвори отново в четвъртък като снабдителен склад за храна. За разпределение на дажбите. Всичко ще бъде надлежно записвано и „Фуд Сита“ няма да изгуби нито цент, гарантирам ти го...

— Не в това е въпросът — прекъсна го Джак, отронвайки тежка въздишка. Той бе трийсетинагодишен мъж с бебешки черти на лицето и рошава червена коса, която в момента инквизираше с ръката, в която не държеше жълтите страници... към които Пит Рандолф очевидно не проявяваше никакъв интерес.

— Чакай, чакай малко! Ти чуваш ли се изобщо какви ги говориш, Питър Рандолф? — извика задъхано Ърни Калвърт, който тъкмо бе изкачил на бегом стълбите към склада в сутерена. Имаше голям корем и прошарена коса, която цял живот бе подстригвал съвсем късо. Червендалестото му лице изглеждаше по-червено от всякога и бе облечен със зелен шлифер с емблема на „Фуд Сити“.

— Искате да затворите магазина! — уведоми го Джак.

— Защо, за Бога, искате да направите това, при положение че провизиите ни все още са в изобилие? — попита гневно Ърни. — По този начин само ще наплашите хората! А те и бездруго сами ще започнат да се паникьосват, ако всичко това продължи... На кого му хрумна тази тъпа идея?

— Съветниците я гласуваха — отвърна Рандолф. — Ако имате някакви възражения и проблеми покрай плана им, отнесете ги до извънредното градско събрание в четвъртък вечерта. Ако кризисната ситуация продължи, естествено.

— Какъв план? — извика Ърни. — Да не искаш да ми кажеш, че Андрея Гринъл е гласувала за подобно нещо? Защото се съмнявам!

— Доколкото разбрах, има грип или нещо подобно — заяви шерифът. — И си лежи у тях. Така че Анди взе решението. А Големия Джим го подкрепи. — Никой не го бе инструктирал да каже това, но и не бе необходимо. Рандолф знаеше как действа съветник Рени.

— В даден момент може да се наложи разпределение на дажбите — отбеляза Джак, — но защо точно сега? — Той отново размаха жълтите листове и шерифът забеляза, че лицето му е почервеняло почти колкото косата му.

— Защо, при положение че имаме такива запаси?

— Защото сега е идеалният момент да ги съхраним — отвърна Рандолф — и да започнем да пестим.

— И това ми го казва собственик на моторница в езерото Себаго и луксозна къща на колела „Уинебаго Вектра“ в двора си!

— Не забравяй и хамъра на Големия Джим — добави Ърни.

— Достатъчно! — отсече шерифът. — Градските съветници решиха...

— Всъщност двама от тях... — уточни Джак.

— Искаше да кажеш, че един е решил — подхвърли Ърни. — И ние добре знаем кой точно.

— ... и аз ви уведомих за решението им, така че слагаме точка на това — довърши Рандолф. — Сложете табелка на витрината: „СУПЕРМАРКЕТЪТ Е ЗАТВОРЕН ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ“.

— Пит, виж сега. Нека проявим малко разум. — Ърни вече не звучеше гневно, напротив — тонът му бе станал умолителен. — Така само ще всеем паника сред народа. Но ако си твърдо решен да го направим, поне да променим малко надписа... Например на „ЗАТВОРЕНО ЗА ИНВЕНТАРИЗАЦИЯ, ЩЕ ОТВОРИМ СКОРО“ или „СЪЖАЛЯВАМЕ ЗА ВРЕМЕННОТО НЕУДОБСТВО.“ И да напишем „ВРЕМЕННО“ в червено или нещо подобно...

Пит Рандолф поклати бавно глава.

— Не мога да го допусна, Ърн. Не бих могъл дори все още да беше официален служител на супермаркета като него. — И шерифът кимна към Джак Кейл, който бе оставил инвентарните листове на масата, за да може да инквизира косата си с двете си ръце. — „ЗАТВОРЕНО ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ“. Така ми наредиха градските съветници, а аз изпълнявам техните заповеди. Освен това лъжите винаги лъсват и рано или късно те захвапват за задника.

— Да бе, да! Знаеш ли как щеше да постъпи Дюк Пъркинс? — разгорещи се отново Калвърт. — Щеше да им каже да си вземат тая заповед и да си избършат задниците с нея! Засрами се, Пит! Така да слугуваш на онова тлъсто говедо! Утре ще ти каже да скочиш през прозореца и ти ще го направиш, без да се замислиш!

— А ако ти все още можеш да мислиш, ще си затвориш устата на секундата! — изръмжа шерифът и го посочи с показалец. Пръстът му трепереше. — Ако не искаш да прекараш остатъка от деня в ареста за проява на неуважение към полицаи, ще си затвориш плювалника и ще изпълниш заповедта. Имаме кризисна ситуация...

Ърни го изгледа смаяно.

— Обвинение в проява на неуважение към полицаи? Няма такова нещо!

— Вече има. Ако не ми вярваш, ела и се пробвай.

9.

По-късно — всъщност прекалено късно, за да донесе някаква полза — Джулия Шамуей щеше да събере повечето детайли покрай избухването на безредиците пред супермаркета, макар че така и не ѝ се удаде възможност да напечата истината във вестника. А и да го беше направила, щеше да я поднесе като безпристрастен репортаж — чисто и просто отговор на прословутите шест въпроса^[1].

Ако трябваше да опише случилото се от емоционална гледна точка, със сигурност щеше да се изгуби. Как би могла да обясни, че хората, които познаваше от цяла вечност — хора, които уважаваше и обичаше — се бяха превърнали в озверяла тълпа? Беше си казала, че ако бе присъствала от самото начало и бе видяла с очите си как започва всичко, може би намесата ѝ щеше да има някакъв ефект и нямаше да се стигне дотук... обаче после осъзна, че само се заблуждава. Че някаква част от нея категорично отказва да съзре разюзданите, подивели зверове, надигащи уродливите си муцуни всеки път, когато изплашени и объркани хора биваха подлагани на подобни провокации. Бе виждала подобни зверове в новинарските емисии по телевизията, най-вече в чужди страни. И никога не бе предполагала, че ще зърне подобно нещо в родния си град.

Другата мисъл, която не спираше да я измъчва, беше, че обективно погледнато, нямаше никаква нужда от подобен развой на събитията. Все пак Честърс Мил бе отрязан от света преди не повече от седемдесет часа и разполагаше с достатъчно провизии от всякакъв род и вид; само запасите от газ бяха изчезнали по мистериозен начин.

По-късно Джулия щеше да каже, че това бе моментът, когато градът най-накрая осъзна какво се случва. И макар че в това имаше немалко доза истина, то по никакъв начин не я караше да се чувства по-добре. Единственото, което можеше да заяви с абсолютна сигурност (и то само пред себе си, както и стана в действителност), беше, че видя с очите си как родният ѝ град изгубва разсъдъка си. И след подобно нещо вече нямаше как да бъде същият човек.

[1] Препратка към творчеството на Ръдиард Киплинг. Шестте въпроса са „Кой? Какво? Къде? Кога? Защо? Как?“. — Б.пр. ↑

10.

Първите, които виждат табелката, са Джина Буфалино и нейната приятелка Хариет Бигълоу. И двете момичета все още носят белите си униформи на медицински сестри (идеята бе на Джини Томлинсън; според нея белите дрехи вдъхваха по-голямо доверие у пациентите в сравнение с шарените роклички) и изглеждаха страхотно с тях. Е, изглеждат и малко уморени, въпреки присъщата за младостта им неизчерпаема енергия. Последните два дни в болницата се бяха оказали доста натоварени, а ето че след кратката нощна почивка им предстоеше и още един такъв. Сега идват в супермаркета за шоколадови десертчета — възнамеряваха да купят за всички в „Катрин Ръсел“, с изключение на клетия диабетик Джими Сиройс, — и си бърбят за снощния метеоритен дъжд. Щом обаче съзират табелката на вратата, разговорът им мигом секва.

— Не може да е затворено — промърморва Джина, отказвайки да повярва на очите си. — Вторник сутринта е. — Тя доближава лице до стъклото и допира длани до слепоочията си, за да види какво става вътре.

Междувременно Ансън Уилър пристига с фирмената баничарка на „Дивата роза“. До него седи Роуз Туичъл. Оставили са Барби в ресторанта, за да приготви сутрешното меню. Роуз излиза от стария пикап с нейното име на каросерията още преди Ансън да е изключил двигателя. Приготвила си е дълъг списък за пазаруване и иска да го отметне възможно най-бързо. Тогава вижда табелката с надпис „ЗАТВОРЕНО ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ“, закачена на вратата.

— Какво става тук? Снощи се видяхме с Джак Кейл, обаче и думичка не обели за това.

Въпросът ѝ е адресиран към Ансън, който бърза към нея, ала Джин Буфалино е тази, която ѝ отговаря:

— Вътре е пълно със стока. Всички рафтове са отрупани.

Започват да прииждат и други хора. Магазинът трябва да отвори след пет минути и Роуз не е единствената, която е планирала да си напазарува рано; тази сутрин много хора са се събудили с мисълта, че

след като Куполът все още е на мястото си, по-добре да се запасят с това-онова. Когато по-късно я попитаха как си обяснява този внезапен масов прилив към супермаркета, Роуз щеше да каже: „Същото нещо се случва всяка зима, когато метеоролозите обявят, че снежната буря ще прерасне във виелица. Сандърс и Рени просто не биха могли да изберат по-лош ден за реализиране на идиотската си идея.“

Сред ранните посетители са втори и четвърти патрул на честърсмилската полиция. Зад тях цъфва и Франк Делесепс със своя шевролет „Нова“ (вече е махнал стикера „СЕКС, БЕНЗИН ИЛИ ГАНДЖА — НИКОЙ НЕ ВОЗИ БЕЗПЛАТНО“, защото явно не смята, че е подходящ за служител на реда). В колата на втори патрул са Картър и Джорджия, а в тази на четвърти — Мел Сиърлс и Фреди Дентън. По изрична заповед на Питър Рандолф са паркирали малко по-нататък на улицата, пред магазина за цветя на Лъоклерк. „Няма смисъл да отивате твърде рано — беше им казал още шерифът. — Изчакайте, докато на паркинга се съберат поне десетина коли. Пък може хората просто да прочетат табелката и тихо и кротко да се приберат вкъщи.“

Това, естествено, не се случва, както очакваше (и тайно се надяваше) Големия Джим Рени. А появата на полицаите — особено на такива млади и неопитни служители като „извънредните сътрудници“ — вместо да успокои хората, има точно обратния ефект. Роуз е първата, която се обръща разгорещено към тях. Тя показва на Фреди дългия си списък с належащи покупки, след което посочва към витрината, където по-голямата част от необходимите ѝ провизии са наредени по рафтовете.

Отначало Фреди се държи любезно, понеже съзнава, че хората (още не са много, но скоро и това ще стане) го наблюдават, ала не е лесно да запазиш самообладание, когато тази устата женица не спира да ти говори. Нима не разбира, че той само изпълнява нарежданията на висшестоящите?

— Кой според теб храни този град, Фред? — пита Роуз. Ансън слага ръка на рамото ѝ, но тя се отърсва рязко и я отхвърля. Знае, че Фреди вижда гняв на мястото на тревогата ѝ, ала не може да спре. — Да не мислиш, че ще ни спуснат цял камион с провизии с парашут от небето?

— Госпожо...

— О, я стига! Кога точно станах „госпожо“? От двайсет години четири или пет пъти седмично си поръчваш палачинки с боровинково сладко и ония огромни парчета бекон и винаги си ми казвал „Роузи“! Утре обаче няма да има палачинки, освен ако по някакъв чудодеен начин не се снабдя с брашно, мазнина за сладкиши, сироп и... — Тя внезапно замлъква. — Най-накрая! Малко разум! Благодаря ти, боже!

Джак Кейл отваря една от двойните врати. Мел и Франк са заели позицията пред нея и между двамата има точно толкова пространство, колкото да се промъкне управителят. Нетърпеливите клиенти — които вече са над двайсетина, въпреки че според табелката с работното време има още една минута до девет, когато „Фуд Сити“ обикновено отваря — се втурват напред. Миг по-късно обаче застиват шокирани, защото Джак избира един ключ от връзката на колана си и отново заключва. Чуват се тежки въздишки. Въздишки на недоволство.

— Защо, по дяволите, го направи? — негодува остро Бил Уикър. — Жена ми ме изпрати да купя яйца!

— Обърнете се към градските съветници и шериф Рандолф — отговаря Джак. Косата му сгърчи във всички посоки. Той поглежда мрачно Франк Делесепс и отправя още по-мрачен поглед към Мел Сиърлс, който се опитва — твърде неуспешно — да потисне усмивката си, а може би и прословутото си „нях-нях-нях“. — Аз лично ще го направя. Но за момента ми е дошло до гуша. Приключих.

И той запристъпва между хората с наведена глава. Лицето му изглежда по-алено от когато и да било. Погледът му е вперен в земята и Лиза Джеймисън, която пристига току-що с велосипеда си (всичко, което фигурира в списъка ѝ, ще се събере в кутията за мляко на задната броня; нуждите ѝ са скромни, даже спартански), трябва да завие рязко, за да не го блъсне.

Картър, Джорджия и Фреди са се наредили пред голямата витрина от шлифовано стъкло — там, където обикновено Джак нареждаше ръчните колички и пакетите с торове. Пръстите на Картър са бинтовани, а ризата му се издува от още по-дебела превръзка. Ръката на Фреди почива върху ръкохватката на пистолета му, докато слуша нападите на Роуз Туичъл, и на Картър му се иска да ѝ зашлеви един. Пръстите не го болят, за разлика от рамото му. Малкото сорище от кандидат-купувачи постепенно нараства и все повече коли спират на паркинга пред супермаркета.

Ала преди полицай Тибодо да успее да огледа тълпата, Олдън Динсмор навлиза в личното му пространство. Възрастният мъж изглежда изпит и изнурен и сякаш е изгубил поне пет-шест килограма след кончината на сина си. Носи черна траурна лента на лявата си ръка и не изглежда на себе си.

— Трябва да вляза, синко. Жена ми ме изпрати да взема едни консерви... — Олдън не уточнява точно какви. Може да има предвид всички консервирани стоки. А може и мисълта му да е отлетяла другаде — към празното легло на горния етаж, което завинаги ще си остане празно, към плаката на „Фуу Файтърс“, на който никой вече няма да се наслаждава, или към самолетния макет на бюрото, който никога няма да бъде завършен.

— Съжалявам, господин Димсдейл — казва Картър. — Не можете да влезете.

— Динсмор — поправя го Олдън с отнесен глас и пристъпва към двойните врати. Те са заключени и няма начин да влезе, ала въпреки това Тибодо го избутва назад. За първи път изпитва някакво съчувствие към учителите, които го наказваха да остава след часовете в гимназията; било гадничко да не се съобразяват с авторитета ти.

Също така е горещо и рамото го наболява, въпреки двете таблетки перкосет, които майка му му даде. Двайсет и четири градуса по Целзий в девет сутринта е нещо рядко срещано за октомври, а бледосиният цвят на небето казва, че по пладне ще е още по-топло, да не говорим каква жега ще настъпи в три следобед...

Олдън залита върху Джина Буфалино и двамата щяха да се строполят на земята, ако Петра Сиърлс (за която не може да се каже, че е в леката категория) не ги подпира. Олдън не изглежда ядосан; на лицето му е изписано единствено недоумение.

— Жена ми ме изпрати да взема едни консерви... — обяснява той на Петра.

Хората започват да мърморят. Мърморенето им все още не се е превърнало в ропот... поне засега. Дошли са за някои основни продукти и продуктите са си там, ала вратата е заключена. А ето че сега възрастен мъж е изблъскан от младеж, който е бил изключен от гимназията и до миналата седмица е работил като автомонтьор.

Джина поглежда към Картър, Мел и Франк Делесепс и очите ѝ се разширяват.

— Това са типове, които са я изнасилили! — казва тя на приятелката си Хариет, без да понижава глас. — Тези типове са изнасилили Сами Буши!

Усмивката изчезва от лицето на Мел; желанието за нова порция „нях-нях-нях“ също го напуска.

— Я млъквай — изсъсква ѝ той.

В този момент пристигат Рики и Рандал Килиън с пикап шевролет „Кениън“. Сам Вердро е недалече зад тях; идва пеша, понеже книжката му бе отнета завинаги още през 2007 година.

Джина отстъпва крачка назад, без да отделя погледа си от Мел. До нея Олдън Динсмор се движи бавно като робот с изтощена батерия.

— И вие, момчета, уж сте полицайчета? Верно ли бе?

— Това за изнасилването са долни лъжи, наприказвани от курвата — заявява Франк. — И ако не спреш да дрънкаш подобни глупости, ще те арестувам за нарушаване на обществения ред.

— Точно така — кима Джорджия. Приближила се е съвсем плътно до Картър, ала той не ѝ обръща внимание. Оглежда съсредоточено тълпата. Ако петдесетина души могат да се нарекат тълпа, естествено. Прииждат и други. Картър съжالياва, задето не е въоръжен. Враждебността, която хората излъчват, го притеснява.

Велма Уинтър, управителката на „Браунис“ (или по-точно бившата управителка, защото магазинът вече е затворен), пристига заедно с Томи и Уилоу Андерсън. Велма е едра жена, която сресва косата си като Боби Дарин и прилича на Кралицата воин от Планетата на лесбийките. В интерес на истината обаче е погребала двама съпрузи и според слуховете, които човек може да чуе на масата за игра на карти в „Дивата роза“, всъщност ги е уморила от секс и в момента си търси трети мъж. Именно поради тази причина ходи всяка сряда в „Дипърс“ — защото е „Караоке кънтри вечер“ и тогава се събира малко по-зряла аудитория. Тя застава пред Картър и слага ръце на кръста.

— Затворено значи, така ли? — изстрелва с нахакан делови тон. — Я да ви видим документите.

Картър е смутен, а смущението неизменно го кара да се гневи.

— Разкарай се, кучко. Не ми трябва никакъв документ. Шерифът лично ни изпрати тук. Разпореждане на градските съветници. Супермаркетът се превръща в снабдителен склад. За разпределение на дажби.

— Разпределение? Дажби? Ти чуваш ли се какви ги говориш? — сумти тя. — Не и в моя град. — Промъква се между Мел и Франк и започва да блъска с юмруци по вратата. — Отворете! Ей, вие вътре, отваряйте!

— Няма никой вкъщи — казва ѝ Франк. — Тъй че по-добре не се хаби.

Обаче Ърни Калвърт не си е тръгнал. Той крачи между рафтовете с брашно, паста и захар. Велма го вижда и започва да блъска още по-силно.

— Отвори ни, Ърни! Отвори!

— Отвори! — пригласят ѝ гласове от тълпата.

Франк поглежда към Мел и кима. Двамата сграбчват Велма и отнасят стокилограмовото ѝ туловище далеч от вратата. Джорджия Ру се е обърнала и маха на Ърни да се разкара. Той обаче не го прави. Глупакът си стои като вкопан там и не мърда от мястото си.

— Отваряйте! — крясва Велма. — Отваряйте! Отваряйте!

Томи и Уилоу се присъединяват към нея. Същото прави и Бил Уикър, пощальонът. Както и Лиза. Лицето ѝ сияе — цял живот си е мечтала да бъде част от спонтанна демонстрация и ето че сега получава своя шанс. Тя вдига юмрук във въздуха и започва да го размахва в унисон със скандиранията. Другите последват примера ѝ. „Отваряйте“ се превръща в „О-тва-ряй-ТЕ!“ Вече всички размахват юмруци в този ритъм — седемдесет-осемдесет души, към които се присъединяват още и още. Тънката синя линия пред супермаркета изглежда по-тънка от всякога. Четирите по-млади ченгета поглеждат към Фреди Дентън в очакване на някакъв план за действие от негова страна, ала той няма такъв.

За сметка на това има оръжие. „И ако не гръмнеш скоро във въздуха, Плешивко — мисли си Картър, — тия хора ще ни прегазят като едното нищо.“

Още двама полицаи — Рупърт Либи и Тоби Уилън — се задават по главната улица откъм полицейското управление (където допреди малко пиеха кафе и гледаха Си Ен Ен). Колата им за малко да блъсне Джулия Шамуей, която крачи забързано към „Фуд Сити“, нарамила фотоапарата си.

Джаки Уетингтън и Хенри Морисън също решават да се отправят към супермаркета, ала в същия миг радиостанцията на колана на

Хенри изпращава. Гласът на шериф Рандолф им напомня, че двамата трябва да стоят на пост пред бензиностанцията.

— Но откъм „Фуд Сити“ се чува... — започва Хенри.

— Чухте заповедта ми — прекъсва го Рандолф, без да уточни, че той само предава тази заповед и тя всъщност е издадена от по-висша инстанция.

— О-тва-ряй-ТЕ! О-тва-ряй-ТЕ! О-тва-ряй-ТЕ! — скандира тълпата с вдигнати юмруци в необичайно топлата утрин. Хората продължават да се чувстват изплашени, но към притеснението им се е прибавила и някаква възбуда. Надъхали са се, както би казал Готвача. Навярно ако ги погледнеше, щеше да види сбирщина от наркомани, на които им липсва само психарската музика на „Грейтфул Дед“, за да стане картинката завършена.

Момчетата на Килиън и Сам Вердро си пробиват път през тълпата. И те скандират — но не заради мимикрията, а защото примерът на другите е заразителен, — ала се въздържат от размахване на юмруци; все пак имат работа да вършат. Никой не им обръща внимание. По-късно едва неколцина от присъстващите ще се сетят, че са ги видели.

Медицинската сестра Джини Томлинсън също се провира през множеството. Дошла е да каже на момичетата, че се нуждае от тях в „Катрин Ръсел“ — постъпили са нови пациенти и един от случаите е сериозен. Става въпрос за Уанда Кръмли от Източен Честър. Семейство Кръмли живее до Евънсови, недалеч от границата между Честърс Мил и Мотън. Тази сутрин Уанда отишла да провери как е Джек и го открила мъртъв на пет-шест метра от мястото, където Куполът отрязал ръката на жена му. Вдовецът лежал по гръб, до него се търкаляла празна бутилка, а мозъкът му съхнел по тревата. Уанда се върнала тичешком къщи, крещейки името на мъжа си, ала малко преди да влезе в къщата, рухнала на земята, покосена от инфаркт. Уендъл Кръмли имал късмет, задето не катастрофирал с малкото си субару комби на път за болницата, понеже карал със сто и двайсет километра в час през по-голямата част от пътя. В момента Ръсти се грижи за Уанда, обаче Джини не смята, че пострадалата — която е на петдесет, има наднормено тегло и е заклет пушач, — ще успее да прескочи трапа.

— Момичета! — извиква ги тя. — Трябват ни в болницата.

— Това са ония, госпожо Томлинсън! — крещи Джина. Налага се да крещи, защото скандиращата тълпа я заглушава. Тя сочи към ченгетата и се разплаква — донякъде заради страха и умората, ала най-вече от гняв и възмущение. — Това са ония, които са я изнасилили!

Този път Джини поглежда младите мъже с униформи и осъзнава, че Джина е права. Джини Томлинсън не притежава избухливия нрав на Пайпър Либи, обаче също има буен темперамент, а и за разлика от преподобната старшата сестра е виждала ужаса под бикините на Сами Буши. Разкъсаната ѝ, подута вагина. Големите синини по бедрата, които се видяха след отмиването на кръвта. И колко кръв имаше само...

Джини забравя, че момичетата трябва да се връщат спешно в болницата. Забравя, че е за препоръчване да напуснат колкото се може по-скоро опасната и нажежена ситуация. Забравя даже и за инфаркта на Уанда Кръмли. Тръгва енергично напред, избухвайки някого с лакти от пътя си — това се оказва Брус Ярдли, един от касиерите на супермаркета — и се насочва към Мел и Франк. Двамата наблюдават тълпата, която става все по-враждебна, и не забелязват приближаването ѝ.

Джини вдига високо ръце във въздуха и за момент прилича на злодей от уестърн, който се предава на шерифа. В следващия миг обаче дланите ѝ се спускат надолу и зашлевяват едновременно и двамата мъже.

— Вие, копелета! — крещи тя. — Как можахте! Как може да сте такива мръсници! Такива изроди! Ще отидете в затвора за това, всички!

Мел не губи време в излишни разсъждения и реагира светкавично. Юмрукът му се врязва в лицето ѝ, като счупва очилата и носа ѝ. Джини полита назад, окървавена и крещяща. Старомодната ѝ касинка на старша сестра се изтръгва от фибите, които я придържат, и пада от главата ѝ. Брус Ярдли, младият касиер, се опитва да я подхване, но не успява. Джини се строполява върху наредените една зад друга пазарски колички и те се отместват с тракане и дрънчене като вагончета от панаирджийско влакче. Старшата сестра пада на паважа, виейки от болка и потрес. Яркочервени капки кръв от носа ѝ — който не просто е счупен, а направо е смазан, — разцъфват върху големите жълти букви от надписа „ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Шокирани, хората притихват за миг и безмълвно наблюдават как Джина и Хариет се втурват към мястото, където старшата сестра се е превила на земята.

Тогава Лиза Джеймисън извисява глас — кристалночист сопран:
— МРЪСНИ ДОЛНИ СВИНЕ!

А миг по-късно полита и първият камък. Така и не се разбира кой точно го е хвърлил. Това е може би единственото престъпление в живота на Сам Вердро Мърляча, за което няма да понесе отговорност.

Младши го бе оставил в горния край на града и Сам, в чието съзнание танцуваха изкусителните образи на бутилки уиски, отиде на източния бряг на Престил, за да потърси подходящ камък. Трябваше да е голям, но не прекалено, защото нямаше да може да го метне с нужната точност, макар че някога — преди цяло столетие, както му се струваше — бе откриващ питчър на „Дивите котки“ от Милс в първия мач от щатския турнир на Мейн. Най-сетне откри онова, което търсеше, недалеч от Пийс Бридж — тежеше петстотин-шестстотин грама и повърхността му бе гладка като гъше яйце.

Когато бе спрял колата си, Младши му беше казал и още нещо. Подобно на заповедта, която шерифът бе дал на Уетингтън и Морисън, и то идваше от по-висша инстанция, ала също като Рандолф и Младши не го уточни пред Сам. Не беше уместно от политическа гледна точка.

„Цели се в мацката.“ Това бяха последните думи на сина на градския съветник, преди да запали колата си и да го остави сам. „Тя си го заслужава, така че гледай да не пропуснеш.“

И докато Джина и Хариет коленичат до ридаещата, кървяща старша сестра (и погледите на всички са приковани в тях), Мърляча замахва също като в онзи далечен ден на 1970 година и бележи първото си точно попадение от четирийсет години насам.

А то наистина си го бива. Половинкилограмовият гранитен къс с кварцови примеси улучва Джорджия Ру точно в устата, строшавайки челюстта ѝ на пет места. Избива и почти всичките ѝ зъби (с изключение на четири). Тя се люшва назад към голямата витрина, челюстта ѝ е увиснала гротескно почти до гърдите, а от зейналата ѝ уста шурти река от кръв.

Само след секунда политат още два камъка — единият е запратен от Рики Килиън, а другият — от брат му Ранда. Този на Рики поразява тила на Бил Олнът и поваля портиера на паважа, недалеч от

Джини Томлинсън. „Мамка му! — ругае мислено Рики. — Трябваше да улуча някое от шибаните ченгета!“ Младежът се ядосва не само защото инструкциите му са били такива, но и защото винаги му се е искало да направи подобно нещо.

Прицелът на Рандал е по-добър. Той нацелва Мел Сиърлс директно в челото и „извънредният сътрудник“ рухва на земята като чувал с картофи.

Времето сякаш застива. Всички си поемат дълбоко дъх. Представете си кола, изправена на двете си гуми, която всеки момент може да се преобърне, а може и да падне отново на четирите си колела. Вижте как Роуз Туичъл се оглежда наоколо, озадачена и изплашена, неспособна да прецени нито какво се случва, нито как да постъпи. Вижте как Ансън я прегръща през кръста. Чуйте как Джорджия Ру вие през зейналата си уста, а кръвта извира от разкъсания ѝ език. Вижте подкрепленията. Тоби Уилън и Рупърт Либи (той е братовчед на Пайпър, макар че тя никога не е парадирала с това) са първите, които се появяват на сцената на произшествието. Те оглеждат внимателно сцената... ала се въздържат от действие. Идва и Линда Евърет. Пеша, заедно с друг полицай на половин работен ден, Марти Арсено, който пъхти тежко подире ѝ. Тя понечва да се втурне в тълпата, обаче Марти — който тази сутрин даже не е сложил униформата си, а е нахлузил стари дънки — я сграбчва за рамото. Линда почти успява да се изтръгне от хватката му, но в този миг се сеца за дъщерите си. Засрамена от страхливостта си, тя позволява на Марти да я отведе до мястото, откъдето Руп и Тоби наблюдават развоя на събитията. От четиримата само Руп носи оръжие, но дали ще стреля? Вероятно не, понеже вижда съпругата си сред тълпата, хванала за ръце майка си (виж, по тъщата с най-голямо удоволствие би пострелял). Джулия пристига веднага след Линда и Марти и макар че не може да си поеме дъх от бързане, грабва фотоапарата, изтървавайки капачето на обектива на земята, и започва да снима. Франк Делесепс коленичи до Мел точно навреме, за да избегне поредния камък, който профучава над главата му и пробива дупка в стъклената врата на супермаркета...

Тогава...

Тогава някой надава силен вик. Никога няма да се разбере кой точно, дори полът му ще остане неустановен, макар че според голяма част от присъстващите гласът е бил по-скоро женски, отколкото

мъжки, а по-късно Роуз ще сподели на Ансън, че подозрението ѝ пада върху Лиза Джеймисън.

— ДА ГИ ДОКОПАМЕ!

Някой друг изкрещява:

— ПРОДУКТИТЕ!

Фреди Дентън стреля веднъж във въздуха. После навежда дулото на пистолета надолу и в обзелата го паника малко му остава да открие огън по хората. Преди обаче да го стори, някой изтръгва оръжието от ръката му. Фреди пада на земята и вика от болка, ала в следващия миг върхът на стария ботуш на Олдън Динсмор се забива в слепоочието му. Светлината помръква за полицаи Дентън, но не угасва завинаги. Докато се свести обаче, Големият бунт пред супермаркета вече ще е приключил.

Кръвта се процежда през превръзката на Картър Тибодо и върху синята му риза разцъфват малки розички, ала той — поне засега — не изпитва болка. Не прави и никакъв опит да избяга. Наместо това заема стабилна позиция и стреля в първия човек, появил се пред мерника му. Това се оказва Чарлз „Стъби“ Норман, който държи антикварния магазин на шосе 117 в края на града. Стъби пада на земята и затваря завинаги голямата си уста.

— Назад, шибаняци! — ръмжи Картър. — Назад, кучи синове! Никакво плячкосване! Назад!

Марта Едмъндс, бавачката на Ръсти, се опитва да помогне на Стъби, ала Франк Делесепс я възнаграждава за добрината с юмрук в скулата. Жената се олюлява, притиска длан към пламналото си от болка лице и се взира смаяно в младия мъж, който току-що я е ударил... Миг по-късно обаче е повалена върху Стъби от устремените към супермаркета хора.

Картър и Франк ги посрещат с юмруци, ала след третия удар са сепнати от внезапен пронизителен вой. Надава го градската библиотекарка, а косата ѝ се развява около миловидното ѝ лице. Тя блъска редицата от пазарски колички с цялата си сила, а писъкът ѝ проехтява като боен вик. Франк отскача от пътя ѝ, обаче Картър няма този късмет и е запратен във въздуха. Той размахва ръце, опитвайки се да запази равновесие, и почти успява, когато се препъва в краката на Джорджия и се строполява по гръб на паважа. Единственото, което съумява да стори, докато прииждащите му съграждани стъпват отгоре

му, е да се завърти по корем, да склочи ръце над главата си и да зачака всичко да приключи.

Междувременно Джулия Шамуей снима ли, снима. Може би снимките ще разкрият истинските лица на хората, които познава, ала за момента вижда само непознати пред обектива. Озверяла тълпа.

Руп Либи изважда пистолета си от кобура и стреля във въздуха. Гърмежът отеква в топлата утрин кухо и патетично, като редичка от възклицателни знаци във въздуха. Тоби Уилън се хвърля към полицейската кола, при което удря главата си в горния ръб на вратата и фуражката му с надпис „ЗАМЕСТНИК-ШЕРИФ НА ЧЕТСТЪРС МИЛ“ полита на земята. Той грабва мегафона от задната седалка и крещи:

— ВЕДНАГА СПРЕТЕ! ОТДРЪПНЕТЕ СЕ НАЗАД! ГОВОРИ ПОЛИЦИЯТА! СПРЕТЕ НЕЗАБАВНО! ТОВА Е ЗАПОВЕД!

Джулия го заснема.

Тълпата не обръща никакво внимание нито на изстрелите, нито на мегафона. Не обръща внимание и на Ърни Калвърт, който се показва иззад ъгъла на сградата. Полите на зеления му шлифер се развяват покрай коленете му.

— Минете отзад! — вика той. — Няма нужда да правите това, отключил съм задния вход!

По всичко личи, че хората са твърдо решени да проникнат с взлом в супермаркета. Народът се устремява към вратите с надписи „ВХОД“, „ИЗХОД“ и „ВСЕКИ ДЕН НИСКИ ЦЕНИ“. Отначало те издържат, ала после ключалката се чупи под напора. Хората най-отпред са притиснати към вратите и получават различни наранявания — двама са със счупени ребра, един е с травма на врата и още двама са със счупени ръце.

Тоби Уилън понечва отново да вдигне мегафона, но в крайна сметка го оставя внимателно върху покрива на колата, с която са пристигнали заедно с Либи. После вдига фуражката от земята, изтупва я от праха и я слага отново на главата си. Двамата с Руп тръгват към магазина, ала внезапно спират, осъзнали своята безпомощност. Линда и Марти Арсено се присъединяват към тях. Линда вижда Марта и я отвежда до полицаите.

— Какво се случи? — пита Марта, все още замаяна. — Някой удари ли ме? Бузата ми гори. Кой се грижи за Джуди и Джанел?

— Сестра ти ги взе тази сутрин — отговаря Линда и я прегръща.
— Не се тревожи за тях.

— Кора ли?

— Уенди. — Кора, по-голямата сестра на Майра, живее в Сиатъл от години. Линда се чуди дали Марта няма сътресение на мозъка. Казва си, че няма да е зле доктор Хаскел да я прегледа, но после се сеща, че в момента Хаскел се намира или в моргата на болницата, или в погребалното бюро на Бауи. Ръсти е сам, няма кой да му помага, а денят се очертава да е доста тежък...

Картър мъкне Джорджия към колегите си от втори патрул. Тя продължава да надава онези зловещи вопли, от които косата настръхва. Мел Сиърлс вече се е свестил, макар че изглежда малко неадекватен. Франки го повежда към Линда, Марта, Тоби и другите ченгета. Мел се опитва да надигне глава и за секунда успява, ала сетне тя отново клюмва на гърдите му. От раната на челото му блика кръв и ризата му вече е подгизнала.

Хората щурмуват магазина. Голяма част вече са вътре и се носят между стелажите, бутайки пазарски колички или размахвайки кошници от купчината до пакетите с брикети („НАПРАВЕТЕ СИ ЕСЕННО БАРБЕКЮ!“ — гласи надписът над тях). Мануел Ортега, наемният работник на Олдън Динсмор, и приятелят му Дейв Дъглас отиват до касовите апарати и започват да натискат бутоните за отваряне на чекмеджетата с парите, като грабят банкноти, тъпчат ги в джобовете си и се смеят като идиоти.

Супермаркетът вече е пълен; все пак е пазарен ден. На щанда със замразените храни две жени се карат за последния останал лимонов кейк. Пред витрината с деликатеси един мъж крясва на друг, който граби от наденичките, че трябва да остави малко месо и за останалите. Този с наденичките се обръща и му забива едно кроше в носа. Скоро и двамата се търкалят по земята и се налагат с юмруци.

Избухват и други свади. Ранс Конрой, собственик и единствен служител на фирмата „Електроснабдяване, обслужване и поддръжка — Западен Мейн“ („Усмивките са наш приоритет!“) удря Брендън Елърби, пенсиониран преподавател по естествени науки от Мейнския университет, защото Елърби грабва последния пакет захар. Пенсионерът пада на пода, обаче не изпуска петкилограмовия пакет и когато Конрой се навежда да го вземе, Елърби надава вик: „На ти

сега!“ и стоварва пакета в лицето на съперника си. Опаковката се разпаря и захарта се разпилява навсякъде, обгръщайки Ранс Конрой в бял облак. Електротехникът се удря в един от стелажите — лицето му е бяло като на уличен мим — и крещи, че е ослепял и не вижда нищо. Карла Венциано, която носи бебето си в кенгуру на гърба, изблъсква Хенриета Клавард от рафта с оризовите храни, защото мъничето ѝ не само обожава ориз, но и обича да си играе с пластмасовите буркани, в които го продават „Тексмати Райс“. Ето защо Карла е твърдо решена да му осигури колкото се може повече от тях. Хенриета, която навърши осемдесет и четири през януари, тупва на пода върху кльошавия си задник. Лиза Джеймисън пък избутва от пътя си Уил Фрийман, шеф на местното представителство на „Тойота“, за да докопа последното пиле от хладилната витрина. Преди обаче да го грабне, една тийнейджърка с тениска, на която пише „ПЪНК ЯРОСТ“, го отмъква под носа ѝ, изплезва ѝ се дяволито с украсения си с пиърсинг език и изчезва между стелажите.

Чува се трясък на счупено стъкло, последван от бурни мъжки (предимно) възгласи и смях. Хладилникът за бира току-що е бил успешно превзет. Мнозина от хората, които навярно са се вслушали в призива „НАПРАВЕТЕ СИ ЕСЕННО БАРБЕКЮ!“ се втурват натам. И вместо „О-тва-ряй-ТЕ!“ вече се скандира: „Би-ра! Би-ра! Би-ра!“

Други се насочват към складовете на долния етаж и в задната част на супермаркета и не след дълго мъже и жени грабят вино както в бутилки, така и в кутии. Някои взимат цели стекове и ги слагат на главите си, сякаш са туземци от стар филм за джунглата.

Джулия, чиито обувки хрущят върху разпилените стъкла по пода, снима ли, снима...

Навън останалите ченгета вече са се отдръпнали на безопасно разстояние. Към тях са се присъединили Джаки Уетингтън и Хенри Морисън, които преди малко са изоставили поста си пред бензиностанцията по взаимно съгласие. Полицаяте са се скупчили един до друг и безучастно наблюдават случващото се. Джаки вижда потресената физиономия на Линда Евърет и я притиска в обятията си. Ърни Калвърт също се доближава до тях и въздиша горчиво:

— Напълно излишно бе да се стига дотук! Напълно излишно! — По наболите му бузи се стичат сълзи.

— Какво ще правим сега? — пита Линда. Лицето ѝ е притиснато до рамото на Джаки. Марта стои близо до нея, зяпа отнесено супермаркета и притиска длан до обезцветената, бързо подуваща се буза. Пред тях от „Фуд Сити“ ехтят крясъци, смях и — от време на време — викове на болка. Някой хвърля във въздуха ролка тоалетна хартия и тя се размотава като празнична лента над стелажите с домашни принадлежности.

— Миличка — отговаря ѝ Джаки, — честно казано, нямам никаква представа.

11.

Ансън беше грабнал списъка с покупките на Роуз и бе хукнал като хала към магазина, преди тя да успее да го спре. Сега Роуз стоеше до фирмения си пикап и периодично свиваше пръстите си в юмруци, измъчвана от колебания дали да го последва. И тъкмо когато реши да остане на мястото си, някой я прегърна през раменете. Тя подскочи сепнато, ала щом обърна глава, видя Барби. Облекчението, което я заля, бе толкова силно, че чак се подкосиха коленете ѝ. Тя стисна силно ръката му — донякъде за утеха, но най-вече за да не се строполи на земята.

Той се усмихна, но в изражението му не се долавяше никаква веселост.

— Забавляваш ли се, шефке?

— Не знам какво да правя... — отвърна му Роуз. — Ансън е вътре... всички са там... а ченгетата само стоят и гледат.

— Може би смятат, че пердахът, който вече изядоха, им е напълно достатъчен. Не ги обвинявам. Всичко това бе добре планирано и прекрасно изпълнено.

— Какво намекваш?

— Няма значение. Искаш ли да се опиташ да ги спреш, преди нещата съвсем да са задебелили?

— Как?

Той вдигна мегафона, който бе взел от покрива на колата, където го бе оставил Тоби Уилън. Щом обаче ѝ го подаде, Роуз се отдръпна рязко назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти го направи, Барби.

— Не. Ти си тази, която ги храни от години, ти си тази, която добре познават, и ти си тази, която ще послушат.

Тя взе мегафона, макар че още се колебаеше.

— Не знам какво да им кажа. Не мога да се сетя за нищо, което да ги накара да спрат. Тоби Уилън вече се опита. Не му обърнаха никакво внимание.

— Тоби се опита да им заповядва — отбеляза Барби.

— А да даваш заповеди на побесняла тълпа е все едно да заповядваш на някой мравуняк.

— Въпреки това не знам какво да им...

— Аз ще ти кажа — усмихна ѝ се той и заговори бавно и спокойно. И за нейна изненада думите му я накараха да се почувства по-спокойна. Щом приключи, той махна с ръка на Линда Евърет. Двете с Джаки се приближиха към него, като всяка бе прегърнала другата през кръста.

— Можеш ли да се свържеш със съпруга си? — попита Барби.

— Стига мобилният му да е включен...

— Кажи му да дойде тук — с линейка, ако може. А ако не си вдигне телефона, вземи някоя от полицейските коли и отиди в болницата.

— Той си има пациенти...

— Тук също има пациенти, само дето още не го знае. — И Барби посочи към Джини Томлинсън, която седеше на земята, опряла гръб в тухления зид на супермаркета, с притиснати към кървящото си лице ръце. Джина и Хариет Бигълоу бяха приклепнали от двете ѝ страни, ала щом Джина се опита да спре кървенето от драстично деформирания нос на старшата сестра, тя извика силно от болка и обърна главата си на другата страна. — Като се започне с една от двете му останали опитни сестри, ако не греша.

— Какво смяташ да правиш? — попита Линда, докато разкопчаваше калъфчето на мобилния си телефон на колана.

— Двамата с Роуз ще ги накараме да престанат. Нали, Роуз?

12.

Роуз пристъпи прага на „Фуд Сити“ и застина неподвижно, потресена от хаоса пред погледа ѝ. Във въздуха се носеше парливият мирис на оцет, примесен с този на саламура и бира. По линолеума на пътека номер три се виждаха огромни петна от горчица и кетчуп, а над пътека номер пет се издигаше бял облак от захар и брашно. Хората обаче невъзмутимо бутаха натоварените си колички през него, макар че повечето кашляха и бършеха очите си. Други колички лежаха преобърнати, най-вероятно заради осеяния с разпилени бобови зърна участък недалеч от тях.

— Остани тук за секунда — помоли я Барби, макар че Роуз не помръдваше; стоеше като статуя, притиснала мегафона към гърдите си, и наблюдаваше унесено случващото се, все едно бе хипнотизирана.

Недалеч от плякосаните касови апарати Барби откри човека, когото търсеше. Джулия бе застанала там и трескаво снимаше.

— Зарежи това и ела с мен — каза ѝ той.

— Не мога, няма кой друг да снима вместо мен. Не знам къде е Пит Фрийман, а пък Тони...

— Трябва не да снимаме хората, а да ги спрем, преди да се е случило нещо много по-лошо.

И Барби ѝ посочи Фърн Бауи, който мина покрай тях с пълна кошница в едната ръка и бира в другата. Веждата му бе сцепена и кръвта течеше по лицето му, ала той изобщо не го забелязваше, съдейки по доволната му физиономия.

— Как?

Поведе я към Роуз.

— Готова ли си, Роуз? Време е за твоето шоу.

— Аз... ами...

— Запомни — най-важното е да говориш спокойно. Не се мъчи да ги спреш; просто се опитай да намалиш малко градусите.

Роуз си пое дълбоко дъх и доближи мегафона към устните си.

— **ЗДРАВЕЙТЕ НА ВСИЧКИ, АЗ СЪМ РОУЗ ТУИЧЪЛ ОТ „ДИВАТА РОЗА“.**

Няколко души се изхилиха, след което се огледаха, сякаш очакваха и другите да последват примера им. На пътека номер седем обаче Карла Венциано изведнъж се смути и помогна на Хенриета Клавард да се изправи на крака. „В крайна сметка има достатъчно ориз и за двете ни — каза си Карла. — Защо изобщо се държах така?“

Барби кимна на Роуз да продължи, прошепвайки ѝ „кафе“. Някъде в далечината се разнесе сирената на приближаващата се линейка.

— КОГАТО ПРИКЛЮЧИТЕ, ЕЛАТЕ В РЕСТОРАНТА ЗА КАФЕ. ПРЯСНО СВАРЕНО Е, ЗАВЕДЕНИЕТО ЧЕРПИ.

Неколцина изръкопляскаха, но някой изрева:

— На кого му е притрябвало кафе? Имаме си БИРА!

Този изблик на остроумие бе посрещнат с одобрителни възгласи и смях.

Джулия подръпна Барби за ръкава. Намръщеното ѝ чело му напомни за гримасите, с които някои представители на републиканците често изразяваха възмущението си от едно или друго обществено явление.

— Те не пазаруват, а крадат.

— Уводна статия ли ще пишеш, или ще ми помогнеш да ги спрем, преди някой да бъде убит заради пакет кафе?

Тя се замисли и кимна, а намръщената ѝ физиономия бе озарена от онази очарователна усмивка, която той неусетно бе започнал много да харесва.

— В думите ви има резон, господин полковник — подхвърли Джулия.

Барби се обърна към Роуз и ѝ даде знак с ръка, сякаш въртеше манивела. Тя го разбра и заговори отново, а той поведе двете жени по пътеките между стелажите, като започна с безжалостно плячкосания щанд с деликатеси (никога не бе изглеждал по-празен) и млечната секция. Беше нащрек, ако някой случайно реши да попречи на делото им, ала за щастие нямаше подобни опити. Роуз постепенно набираше кураж и самоувереност, а супермаркетът утихваше. Хората започваха да се разотиват. Повечето бутаха пазарски колички, претърпкани с провизии, ала въпреки това Барби го смяташе за добър знак. Колкото по-скоро се махнеха отгук, толкова по-добре... независимо какво количество продукти щяха да отнесат със себе си. Изключително

важно беше и да се отнасят с тях като с купувачи, а не като с грабители. Барби беше убеден, че ако върнеш на някого (без значение мъж или жена) неговото самоуважение, в повечето случаи ще му върнеш и способността да мисли и да разсъждава трезво.

Ансън Уилър се присъедини към тях, бутайки натоварена догоре пазарска количка. Изглеждаше засрамен, а едната му ръка кървеше.

— Някой ме цапардоса с буркан маслини — обясни той. — И сега мириша на италиански сандвич.

Роуз подаде мегафона на Джулия, която започна да предава същото послание със същия любезен тон:

— Приключвайте, уважаеми клиенти, и напуснете супермаркета културно и възпитано.

— Не можем да вземем тези неща — въздъхна Роуз, сочейки количката на Ансън.

— Но те ни трябват, Роуз! — възрази той. В тона му се долавяше както оправдание, така и твърдост. — Наистина се нуждаем от тях!

— Тогава ще оставим някакви пари — заяви тя. — Стига някой да не е откраднал портмонето ми от пикапа...

— Ами... Не мисля, че ще има някакъв смисъл — отбеляза Ансън. — Едни типове претарашиха касите и свиха всички пари. — Всъщност беше видял въпросните „типове“, ала не искаше да каже имената им, най-малкото не и пред редакторката на местния вестник.

Роуз бе ужасена:

— Какво всъщност стана тук? Какво, за Бога, се случи?

— Не знам — въздъхна Ансън.

Навън линейката вече спираше на паркинга и воят на сирената ѝ затихна. Минута-две по-късно, докато Барби, Роуз и Джулия все още обикаляха между стелажите с мегафона (тълпата вече бе сериозно оредяла), някой зад тях избоботи:

— Достатъчно. Дайте ми това.

Барби не бе изненадан да види шериф Питър Рандолф, докаран в пълната си униформа. Ето че най-накрая се бе появил — но както можеше да се очаква, след дъжд качулка.

Роуз държеше мегафона и тъкмо обясняваше за безплатното кафе, което щеше да предложи в „Дивата роза“, когато шерифът най-безцеремонно изтръгна мегафона от ръката ѝ. И за разлика от нея, неговият монолог се състоеше предимно от заповеди и заплахи:

— ВЕДНАГА НАПУСНЕТЕ МАГАЗИНА! ГОВОРИ ШЕРИФ ПИТЪР РАНДОЛФ! НАРЕЖДАМ ВИ НЕЗАБАВНО ДА СЕ РАЗКАРАТЕ ОТТУК! ОСТАВЕТЕ ВСИЧКО, КОЕТО ДЪРЖИТЕ, И НАПУСНЕТЕ МАГАЗИНА! АКО ИЗПЪЛНИТЕ ВЕДНАГА ТАЗИ ЗАПОВЕД, МОЖЕ И ДА НЕ ВИ АРЕСТУВАМ!

Роуз изгледа отчаяно Барби. Той вдигна рамене. Не можеха да направят нищо. Важното беше, че озверилата тълпа вече я нямаше. Ченгетата, които можеха да стоят на краката си — в това число и Картър Тибодо, който леко се олюляваше, — започнаха да изблъскват хората навън. Когато „клиентите“ отказваха да се разделят с провизиите си, полицаите хвърлиха няколко кошници на земята, а Франк Делесепс преобърна една препълнена пазарска количка. Пребледнялото му лице бе изкривено от злоба и ярост.

— Няма ли да им заповядате да престанат? — обърна се Джулия към Рандолф.

— Не, госпожице Шамуей, няма — отвърна шерифът. — Тези хора са грабители и ще бъдат третираны като такива.

— Чия е вината за това? Кой затвори супермаркета?

— Махнете се от пътя ми — отсече Рандолф. — Имам много работа.

— Жалко, че не бяхте тук, когато нахлуха вътре — отбеляза Барби.

Рандолф го измери с поглед. Погледът му бе враждебен, но и самодоволен. Барби въздъхна. Някъде тиктакаше часовник. И двамата прекрасно го знаеха. Часовник, чиято аларма съвсем скоро щеше да запици. Ако Купола го нямаше, можеше да избяга... но, естествено, ако го нямаше Купола, нищо от тези неща нямаше да се случва.

На няколко метра пред тях Мел Сиърлс се опитваше да отнеме натоварената пазарска кошница на Ал Тимънс. Когато Ал не пожела да се раздели с нея, Мел я изтръгна от ръцете му... и блъсна силно възрастния мъж. Ал извика от болка и възмущение, а шериф Рандолф се засмя. Смехът му наподобяваше злобен лай — нещо като „Бау! Бау! Бау!“ — и Барби дочу в този смях бъдещето, което очакваше Честърс Мил, ако Куполът не изчезнеше в най-скоро време.

— Хайде, дами — обърна се той към Джулия и Роуз. — Да се махаме оттук.

13.

Ръсти и Туич пренасяха пострадалите — които се оказаха десетина-дванайсет души — до тухления зид на „Фуд Сити“, когато Барби, Джулия и Роуз излязоха навън. Ансън стоеше до фирмения пикап на „Дивата роза“, притиснал хартиена кърпичка до кървящата си ръка.

Лицето на Ръсти бе мрачно, ала щом зърна Барби, чертите му се оживиха.

— Хей, човече! — извика парамедикът. — Точно ти ми трябваше. Ако не знаеш, вече си новата ми старша сестра.

— Мисля, че силно надценяваш медицинските ми умения — усмихна се Барби, но се приближи към Ръсти.

Линда Евърет притича покрай него и се хвърли в прегръдките на мъжа си.

— Мога ли да ти помогна с нещо, скъпи? — попита тя, докато се взираше ужасена в Джини. Старшата сестра забеляза как я гледат и смутено затвори очи.

— Не — поклати глава Ръсти. — Върши си своята работа. Все пак Джина и Хариет са до мен, а да не забравяме и сестра Барбара.

— Ще направя, каквото мога — заяви Барби и за малко да добави: „Поне докато не ме арестуват!“

— Сигурен съм, че ще се справиш — увери го Ръсти и добави шепнешком: — Джина и Хариет са сред най-енергичните помагачи на света, ала стане ли въпрос за нещо по-различно от даване на хапчета и залепване на анкерпласт, по-добре да не разчиташ много-много на тях.

Линда се наведе към Джини.

— Толкова съжалявам... — промълви.

— Няма нищо, ще се оправя — отвърна тя, без да отвори очи.

Линда дари мъжа си с целувка и угрижен поглед, след което забърза към Джаки Уетингтън, която стоеше с бележник в ръка и взимаше показанията на Ърни Калвърт. Докато говореше, мъжът със зеления шлифер периодично бършеше очите си.

Ръсти и Барби се трудиха в продължение на повече от час. Междувременно ченгетата опънаха жълта полицейска лента пред супермаркета, а в един момент цъфна и Анди Сандърс, който клатеше възмутено глава, докато оглеждаше щетите. Барби го чу да пита някого накъде отива този свят, след като хора, които се познават от сто години, са способни да направят подобно нещо. После стисна ръката на шериф Рандолф и най-чистосърдечно го похвали, че той и полицията са свършили страхотна работа.

Страхотна работа!

14.

Когато си го напипал, всички пречки и спънки изчезват. Съревнованието се превръща в твой приятел. Малшансът изчезва и се преобразява в късмет, способен да ти донесе и джакпота от лотарията. Ти обаче не приемаш тези неща с благодарност (според Големия Джим Рени това чувство бе само за загубеняците и неудачниците), а като твоя заслужена награда. Когато си го напипал, все едно се люлеееш на магическа люлка, която те издига все по-високо, ето защо — Големия Джим бе твърдо убеден в това — нямаше нищо лошо (даже бе препоръчително) в това да демонстрираш на останалите своята имперска надменност.

Ако бе напуснал стария си семеен дом на Мил Стрийт малко по-късно или малко по-рано, нямаше да види онова, което видя, и навярно срещата му с Бренда Пъркинс щеше да протече по съвсем различен начин. Той обаче бе излязъл от къщата в най-точния възможен момент. Да, именно така се получаваше, когато си го напипал — противниковата защита се пропуква и ти се втурваш през магическата пролука, за да отбележиш поредното решаващо попадение.

Онова, което го накара да напусне кабинета си, бяха напевните скандирания „О-тва-ряй-ТЕ! О-тва-ряй-ТЕ!“ Именно заради тях той заряза записките си по въпроса за „Кризисната администрация“, както я беше нарекъл... Кризисната администрация, начело на която щеше да застане вечно ухиленият Анди Сандърс, а Големия Джим щеше да бъде силата, скрита зад трона на официалната власт. „Щом не се е случило, не го бърникай“ — така гласеше първото правило от практическия политически наръчник, на съветник Рени, а поне досега не бе имал никакви проблеми с марионетката си Анди, даже напротив — всичко бе вървяло като по мед и масло. Голяма част от жителите на Честърс Мил знаеха, че Сандърс е идиот, но това нямаше никакво значение. Хитрият политик можеше да им пробутва същата игричка отново и отново, защото деветдесет и осем процента от тях всъщност бяха още по-големи идиоти. И макар че Големия Джим никога досега не бе планирал политическа кампания с такива големи мащаби —

нещо като тоталитарна диктатура в рамките на един град — бе абсолютно сигурен, че всичко ще се развие в негова полза.

Да, май бе пропуснал да включи Бренда Пъркинс в списъка с потенциалните усложнения, но какво от това? Когато си го напипал, потенциалните усложнения имат свойството сами да изчезват от пътя ти. И ти отново го приемаш като твоя заслужена награда.

Той закрачи по тротоара към Y-образното кръстовище между главната улица и Мил Стрийт. Докато преодоляваше скромното разстояние от шейсетина метра, коремът му се поклащаше плавно пред него. Паркът се простираше от другата страна на улицата. Малко по-нататък, от другата страна на главната се намираха градският съвет и полицейският участък с площадчето „Военния мемориал“ между тях.

Оттук не можеше да види какво става пред „Фуд Сити“, но виждаше всички административни сгради на главната улица. Както и Джулия Шамуей. Тя изскочи забързана от редакцията на „Демократ“ с фотоапарат в едната си ръка. Докато тичаше към мястото, откъдето се чуваха скандиранията, вестникарката се опитваше да преметне през рамо ремъка на апарата си. Големия Джим се загледа подире ѝ. Стана му забавно — жената явно изгаряше от нетърпение да се добере до последното бедствие, сполетяло града.

Гледката стана още по-забавна. Джулия се спря, обърна се, хукна обратно към офиса си, натисна дръжката на вратата и откри, че я е оставила отключена. Заклучи я и се втурна още по-бързо към супермаркета, за да гледа как нейните приятели и съседни се държат лошо един към друг.

„Сигурно за първи път си дава сметка, че след като звярът вече не е в клетката си, може да разкъса всекиго, и то по всяко време — помисли си Големия Джим. — Но не се тревожи, Джулия — ще се погрижи за теб, както винаги съм го правил. Скоро ще се наложи да спрем твоя досаден парцал, но не смяташ ли, че това е твърде ниска цена, която да платиш в името на сигурността?“

Естествено, че цената бе твърде ниска. Направо бе нищожна. А в случай че решише да упорства...

— Понякога се случват разни неща — въздъхна съветник Рени. Вече стоеше на ъгъла, пъхнал ръце в джобовете си, и се усмихваше. А когато дочу виковете... трясъка на счупено стъкло... и изстрелите... усмивката му стана по-широка. „Да, понякога наистина се случват

разни неща“ — повтори мислено той и въпреки че Младши навярно имаше по-различно мнение по този въпрос, не можеше да отрече добрата работа, която синът му бе свър...

Усмивката му внезапно помръкна, защото точно в този момент забеляза Бренда Пъркинс. Повечето хора на главната улица бързаха към „Фуд Сити“, за да видят за какво е цялата тази врява, ала Бренда крачеше в противоположната посока. И май се бе запътила към неговия дом... а това не предвещаваше нищо добро.

„Какво може да иска от мен тази сутрин? — зачуди се градският съветник. — Какво може да е толкова важно, че да засенчи избухналите безредици пред местния супермаркет?“

Бе напълно възможно Бренда изобщо да не си мисли за него, ала радарът му вече се бе задействал, приковавайки погледа му върху „потенциалното усложнение“.

Двете с Джулия се разминаха, всяка забързана по срещуположния тротоар. Нито една от двете не забеляза другата. Джулия се опитваше едновременно да тича и да бърника нещо фотоапарата си, а Бренда се бе устремила към червената съборетина, помещаваща универсалния магазин „Бърпис“. Носеше платнена пазарска чанта, която не спираше да се удря в коляното ѝ.

Щом достигна входа на магазина, тя се опита да отвори вратата, ала се оказа, че е заключено. Тогава се обърна и започна да се оглежда неспокойно наоколо, както правят хората, когато неочаквано препятствие обърка плановете им и започнат да се чудят какво да предприемат по-нататък. Ако бе погледнала зад гърба си, навярно щеше да види Шамуей, обаче не го направи. Очите ѝ се стрелнаха първо наляво, после надясно и накрая се спряха върху редакцията на вестник „Демократ“.

Бренда хвърли един последен поглед към „Бърпис“, след което пресече улицата и пробва да влезе в редакцията. Естествено, и там удари на камък — Големия Джим бе видял с очите си как Джулия заключва. Бренда натисна отново дръжката — и даже я разтърси нервно, — но резултатът беше същият. Тогава почука. И се опита да надзърне през стъклото. Накрая отстъпи крачка назад и застина за миг с ръце на кръста и полюшваща се чанта. Когато отново закрачи по главната улица — вече без да се оглежда, — Големия Джим побърза да се върне с енергични крачки в дома си. Не знаеше защо, но не искаше

Бренда да го види как я наблюдава... нито пък изпитваше някаква необходимост да го узнава. Когато си го напипал, трябва само да слушаш инстинктите си. И това му беше най-хубавото.

Онова, което знаеше, бе, че ако Бренда почука на вратата му, щеше да е готов за нея. Без значение какво искаше тя от него.

15.

„Утре сутринта искам да сложиш разпечатката в плик и да го занесеш на Джулия Шамуей“ — беше й казал Барби. Обаче редакцията на „Демократ“ бе заключена и вътре беше тъмно. Най-вероятно Джулия бе тръгнала към супермаркета, откъдето долиташе врявата. Пит Фрийман и Тони Гуей навярно също бяха там.

Какво се предполагаше да направи с файла „ВЕЙДЪР“? Ако на вратата имаше отвор за писма, можеше да пъкне плика от чантата вътре, обаче, доколкото видя, нямаше.

Значи какво оставаше? Да потърси Джулия пред супермаркета или да се върне вкъщи и да изчака нещата да се поуспокоят и журналистката да се върне в редакцията. Нито един от двата варианта не й хареса. Специално при първия, съдейки по шума, пред „Фуд Сити“ имаше истински бунт и Бренда не искаше да се озове напред разгара му. А що се отнасяше до втория...

Той наистина беше по-добрият избор. Разумният избор. Пък и „с търпение всичко се постига“ не беше ли една от любимите мъдрости на Хауи?

Да, само дето търпението никога не е било сред силните й страни, а и майка й обичаше да казва: „Не оставяй днешната работа за утре.“ Точно това й се искаше и сега. Да се изправи лице в лице с Големия Джим, да изслуша възмутената му високопарна тирада, възраженията и оправданията му, след което да го изправи пред следните две възможности — или да преотстъпи властта си в полза на Дейл Барбара, или да прочете всички подробности за криминалните си деяния в утрешния брой на „Демократ“. Бренда възприемаше предстоящата конфронтация като горчиво лекарство, а как се постъпваше в подобен случай? Преглъщаш горчивото лекарство възможно най-бързо и после изплакваш устата си. Специално в този случай възнамеряваше да изплакне своята с двоен бърбън и нямаше никакво желание да чака до обяд, за да го стори.

Само че...

Само че Барби ѝ беше казал да не ходи сама. И когато я бе попитал на кого още има доверие, тя бе споменала Ромео Бърпи. Неговият магазин обаче също бе затворен. Тогава какво ѝ оставаше?

Въпросът бе дали Големия Джим наистина бе способен да я нарани? Тя си каза, че навярно няма да го направи. Смяташе, че във физическо отношение не я застрашава нищо, независимо от притесненията на Барби, които най-вероятно си имаха своите корени във военния му опит. Това бе съдбоносна грешка в преценката ѝ, ала в същото време бе нещо съвсем разбираемо; все пак Бренда не беше единственият човек в Честърс Мил, робуващ на заблудата, че светът не се беше променил след появата на Купола.

16.

Имаше да реши и още един проблем — какво да направи с разпечатката на файла „ВЕЙДЪР“?

Въпреки че се притесняваше повече от езика, отколкото от юмруците на Големия Джим, Бренда съзнаваше, че би било истинско безумие да прекрачи прага му с принтираните страници. Можеше да ѝ ги отнеме, дори и да му кажеше, че това не е единственото копие. Ето защо не биваше да допуска подобно нещо.

Горният край на парка се пресичаше от малка уличка, известна като Престил Стрийт. Първата къща там принадлежеше на семейство Маккейн, а втората — на Андрея Гринъл. И макар че Андрея почти винаги стоеше в сянката на двамата си колеги в градския съвет, Бренда я смяташе за честен човек, който не изпитва особена обич към Големия Джим. Колкото и странно да изглеждаше, Андрея отдаваше по-голяма почит именно на Анди, въпреки че Бренда не можеше да разбере как изобщо някой може да се отнася с уважение към този глист.

„Може би той я държи с нещо“ — обади се гласът на Хауи в съзнанието ѝ.

За малко да прихне при тази мисъл. Та това бе просто абсурдно! Все пак Андрея носеше фамилията Туичъл, преди да се омъжи за Томи Гринъл, а семейство Туичъл бяха известни като горди и независими хора. Дори най-стеснителните представители на рода бяха такива. Бренда си каза, че навярно би могла да остави плика с разпечатания файл при Андрея... стига, естествено, къщата да не е заключена и собственичката ѝ да е там. Макар че не виждаше причина да не е така. Не ѝ ли беше споменал някой, че Андрея е болна от грип?

Бренда пресече главната улица, репетирайки наум какво щеше да ѝ каже: „Мога ли да оставя това при теб? До час и половина ще се върна да го взема. Ако не се върна, занеси го на Джулия от вестника. И по най-бързия начин уведоми Дейл Барбара за станалото.“

Ами ако Андрея я попиташе за какво е цялата тази тайнственост? Бренда реши, че ще бъде откровена. И навярно известието, че

възнамерява да притисне Джим Рени да си подаде оставката, щеше да ѝ подейства по-добре от цяла опаковка терафлу.

Въпреки че изгаряше от нетърпение час по-скоро да приключи с неприятната си задача, Бренда поспря за момент пред къщата на семейство Маккейн. Изглеждаше пуста и необитаема, но в това едва ли имаше нещо странно — много хора се намираха извън града по време на появата на Купола. Обаче имаше и нещо друго. Усещаше се някаква миризма, сякаш от забравена храна, която се разваляше... Изведнъж ѝ стана горещо, врявата откъм супермаркета сякаш заглъхна, а въздухът ѝ се стори тежък и задушен. Това означаваше само едно — че все още стои тук и наблюдава къщата. Стоеше и си мислеше, че прозорците със спуснатите щори ѝ приличат на затворени очи. Но не напълно затворени — о, не. На присвити, взиращи се в нея очи.

„Стига си се занимавала с глупости. Тръгнала си работа да вършиш.“

Тя продължи към дома на Андрея, спирайки само за миг, колкото да хвърли един бърз поглед през рамо към постройката зад гърба ѝ. Този път не видя нищо друго освен къща със спуснати щори, обгърната от сладникавата воня на развалящи се продукти. Само месото се вмирисваше толкова бързо. Вероятно Хенри и жена му държаха доста месо във фризера си, помисли си тя и продължи напред.

17.

Всъщност не къщата, а Младши бе този, който наблюдаваше Бренда. Младши, който стоеше в дневната само по бельо, а главата му се цепеше от влудяващата болка. Беше се притаил до прозореца и се взираше навън през пролуката между рамката и спуснатата щора. Когато Бренда продължи по пътя си, той се върна отново в килера. Знаеше, че съвсем скоро щеше да се наложи да се раздели завинаги с приятелките си, но точно в момента копнееше неудържимо за тях. Както и за тъмнината. Копнееше дори за зловонието, издигащо се от почерняващата им кожа.

Само така щеше да облекчи болката, която бушуваше като огнен смерч в главата му.

18.

След три продължителни натискания на старомодния звънец Бренда вече бе на път да се откаже и да се върне вкъщи, за да остави разпечатката там. Тъкмо се обръщаше обаче, когато дочу приглушени стъпки зад входната врата. Побърза да се усмихне и да придаде приветливо изражение на лицето си, ала щом зърна Андрея, усмивката ѝ замръзна. Бузите на жената бяха смъртнобледи, под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове, а косата ѝ бе в пълен безпорядък. Носеше халат, под който се виждаше долнище на пижама. Докато я наблюдаваше смаяно, Бренда установи, че и тази къща миришеше — но не на развалено месо, а на повръщано.

Усмивката на Андрея бе изнурена и измъчена.

— Знам как изглеждам — изхриптя (или по-скоро изграчи) тя. — Май по-добре да не те каня вътре. Вече се подобрявам, но може би все още съм заразна...

— Ходи ли да се прегледаш при лекар... — започна Бренда, но млъкна смутено. Нали доктор Хаскел беше мъртъв. — При Ръсти Евърет?

— Да, бях при него — кимна другата жена. — И той ми каза, че скоро ще съм по-добре.

— Поттиш се...

— Треската доста ме измъчи, но вече отминава. Мога ли да ти помогна с нещо, Брен?

За малко да каже „не“ — не ѝ се искаше да натоварва тази очевидно тежко болна жена с толкова голяма отговорност, — но тогава Андрея изрече нещо, с което моментално промени решението ѝ. Големите събития често се задвижват от малки колелца.

— Толкова съжалявам за Хауи. Беше прекрасен човек.

— Благодаря ти — отвърна Бренда. Беше трогната не само от проявеното съчувствие, но и защото Андрея го бе нарекла Хауи вместо Дюк.

За Бренда той винаги беше и щеше да си остане Хауи, скъпият ѝ Хауи, а файлът „ВЕЙДЪР“ бе последното му дело като шериф на

Честърс Мил. И може би най-значимото от всички. Тя внезапно реши да го вкара в действие, без да губи нито миг повече. Бръкна в платнената чанта и извади кафявия плик с името на Джулия.

— Мога ли да оставя това при теб, мила? Само за малко. Имам да свърша една работа и не искам да го нося със себе си.

Бренда бе готова да отговори на всички въпроси, които Андрея ѝ зададе, ала тя очевидно нямаше намерение да пита. Жената само ѝ кимна разсеяно и пое плика. А може би така бе най-добре. Спестяваше ѝ време. И навярно по-късно щеше да я спаси от сериозни политически проблеми.

— С най-голямо удоволствие — каза Андрея. — А сега би ли ме извинила? Мисля, че трябва да легна, защото едва се държа на краката си... Обаче няма да спя! — побърза да добави, сякаш Бренда бе понечила да възрази. — Ще те чуя, когато се върнеш.

— Благодаря ти. Пиеш ли сокове?

— По цели литри. Радвам се, че се отби, мила — ще се грижа добре за плика ти.

И преди Бренда да успее отново да ѝ благодари, градският съветник Андрея Гринъл вече бе затворила вратата.

19.

Към края на разговора с Бренда стомахът на Андрея започна да се бунтува. Тя се опита да овладее позивите, ала това беше обречена битка. Затова наговори на вдовицата Пъркинс разни глупости как пиела сок, благодари ѝ за посещението и затръшна вратата под носа на посетителката си, за да се втурне към вонящата си тоалетна, докато в гърлото ѝ се надигаха гъргореци звуци.

До дивана в дневната имаше малка масичка и Андрея хвърли плика отгоре ѝ, докато бързаше към тоалетната. Кафявият пакет се плъзна по полираната ѝ повърхност и тупна в тъмното пространство между масичката и дивана.

Андрея успя да се добере до тоалетната, но не и до тоалетната чиния... в което нямаше особена разлика; цялото помещение вече бе оплескано с воднистата, воняща субстанция, която организъмът ѝ периодично бе изхвърлял в безкрайните часове на миналата нощ. Тя се наведе над един леген и повръща, докато не ѝ се стори, че накрая самият ѝ хранопровод ще изскочи през устата и ще тупне все още топъл и пулсиращ върху плочките.

Това не се случи, ала светът внезапно посивя и започна да се отдалечава от нея, без да спира да се смалява и изтънява, докато тя се олюляваше и полагаше всички усилия, за да не припадне. Когато се почувства малко по-добре, прекоси коридора на гумените си (както ги усещаше) крака, подпирайки се на стената. Трепереше неудържимо и чуваше френетичното тракане на зъбите си — ужасен звук, който сякаш долавяше не с ушите си, а с очните си дъна.

Чувстваше се твърде отпаднала, за да се качи в спалнята на горния етаж. Ето защо отиде на закритата задна веранда. Там щеше да ѝ е хладно по това време на годината (все пак бе краят на октомври), ала днес бе доста задушно. Приблужи се до стария шезлонг и буквално се отпусна в проскързващите му и в същото време изненадващо уютни обятия.

„Ще стана само след минутка — каза си. — За да извадя последната бутилка минерална вода от хладилника и да отмия този

гаден вкус от устата си...“

Обаче мислите ѝ неусетно отлетяха и тя потъна в дълбок сън, който дори треперещите ѝ ръце и крака не бяха в състояние да смутят. Присъניה ѝ се много неща. Едното бе чудовищен пожар и кашлящи, задушаваци се хора, които се лутаха, обезумели и отчаяни, в търсене на чист и хладен въздух... Другото бе как Бренда Пъркинс идва до вратата ѝ и ѝ връчва кафяв плик. Андрея го отвори и отвътре се изсипа нескончаем поток от розови хапчета оксиконтин... Когато най-накрая се събуди, вече бе вечер, и Андрея се надигна от стария шезлонг, без да си спомня нищо от сънищата си. Бе забравила напълно за тях.

Както и за посещенията на Бренда Пъркинс.

20.

— Ела в кабинета ми — посрещна я приветливо Големия Джим.
— А може би преди това искаш нещо за пиене? Имам ко̀ла, обаче се боя, че е малко топличка... Снощи генераторът ми спря да работи. Свърши му газта.

— Мислех, че имаш откъде да се снабдиш с още газ — отвърна тя.

Той повдигна учудено вежди.

— Метамфетамините, които произвеждаш — добави търпеливо Бренда. — Доколкото съм запозната с делата ти от записките на Хауи, ги произвеждаш на доста големи партиди. Направо „в стряскащи количества“ — ако трябва да го цитирам. Сигурно доста газ отива за храненето на подобна лаборатория.

Ето че след като изплю веднъж камъчето, страхът и притесненията ѝ мигновено я напуснаха. И даже ѝ стана приятно да види как червенината плъзва по бузите му и избива на челото му.

— Нямам никаква представа за какво говориш. Мисля, че скръбта ти... — Той въздъхна и разпери ръце. — Ела вътре. Ще си поговорим и ще видиш, че си се заблудила и няма за какво да се тревожиш.

Тя се усмихна. Фактът, че бе способна да се усмихва, ѝ се стори като откровение и ѝ помогна да си представи как Хауи я гледа отнякъде. А също така ѝ казва и да внимава. Съвет, в който тя смяташе да се вслуша.

На покритата с шума предна морава на Рени имаше два шезлонга, обърнати към Мил Стрийт.

— Тук ми е добре — каза Бренда.

— Предпочитам да водя сериозните разговори в кабинета си.

— А предпочиташ ли да видиш снимката си на първа страница на „Демократ“? Защото мога да го уредя.

Той присви очи, сякаш бе замахнала да го удари, и тя видя омразата в малките му свински очички.

— Дюк никога не ме е харесвал и предполагам, че си е позволил да смеси личните си чувства със...

— Името му беше Хауи!

Големия Джим отново разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Някои жени не могат да бъдат вразумени!“, и я поведе към шезлонгите.

Бренда Пъркинс говори в продължение на близо половин час, като с всяка изминала минута тонът ѝ ставаше все по-хладен. В същото време се разпалваше все повече и повече. Каза му за лабораторията за метамфетамини, която бе създал с мълчаливото съгласие и подкрепа от страна на Анди Сандърс и (по всяка вероятност) Лестър Когинс. За потресаващите мащаби на разгърнатото там производство. За дистрибуторите на средно ниво, на които бе обещана закрила в замяна на информация. За паричните потоци. И как операцията се бе разраснала до такива размери, че местният фармацевт вече не можеше да осигурява необходимите съставки, без да събуди подозрения, ето защо се налагаше да ги внасят от други държави отвъд океана.

— Товарите са пристигали в града в камиони с обозначение „Библейско дружество «Гидеон»“ — добави тя. — Кое то Хауи бе коментирал с: „И най-умният си е малко прост“.

Големия Джим седеше в шезлонга си и наблюдаваше притихналата уличка. Бренда буквално можеше да долови яростта и омразата, които клокочеха в него. Сякаш стоеше до нажежена тенджерата под налягане.

— Не можеш да докажеш нищо от твърденията си — каза накрая Рени.

— Това няма никакво значение, ако файлът на Хауи цъфне в „Демократ“. Дори да не влезе в съда, представи си как ще ти се отрази на имиджа.

Той плесна с ръце.

— О, сигурен съм, че имаш такъв файл — подхвърли той, — но името ми не фигурира никъде.

— Има го в документацията на „Таун Венчърс“ — каза тя и Рени се килна назад в шезлонга си, сякаш го бе ударила с юмрук в слепоочието. — Фирмата „Таун Венчърс“, регистрирана в Карсън Сити. От Невада паричният поток води до град Чунцин, фармацевтичната столица на Китайската народна република. — Тя се

усмихна. — Смятал си, че си твърде умен, за да те надуши някой, нали?

— Къде е този файл?

— Тази сутрин оставих копие от него при Джулия — отвърна тя. Никак не ѝ се искаше да забърква Андрея в това, а и мисълта, че редакторката на местния вестник разполага с уличаващия документ, щеше да го накара по-бързо да осъзнае положението си. Докато с Андрея можеше да се пробва да извие ръцете ѝ по някакъв начин...

— Има ли други копия?

— Ти как мислиш?

Той се замисли за момент, после каза:

— Нищо от произведеното не се е разпространявало в границите на Честърс Мил.

Тя мълчеше.

— Беше за благо на града.

— Наистина си направил много за благо на Честърс Мил, Джим. Имаме същата канализационна система, която имахме и през хиляда деветстотин и шейсета година, езерото продължава да е замърсено, бизнес климатът е по-умрял от всякога... — Тя изпъна гръб и стисна силно страничните облегалки на шезлонга си. — Ти не си нищо повече от една алчна самодоволна пиявица!

— Какво искаш? — попита я Рени, без да отклонява поглед от пустеещата улица. Голямата вена на слепоочието му пулсираше.

— Искам да си подадеш оставката. И да преотстъпиш поста си на Барби, който и бездруго бе избран от президент...

— Този боклук никога няма да получи моя пост. — Той ненадейно се обърна и се вторачи в нея. Устните му бяха изкривени в усмивка. Ужасяваща, зловеща усмивка. — Не си оставила нищо при Джулия, защото тя е пред супермаркета и гледа как народът се избива за храна. Може и да си скрила файла на Дюк някъде, но не си оставила копие при никого. Първо пробва при Роми, после при Джулия и накрая дойде тук. Видях те как вървиш нагоре по главната.

— Напротив — възрази тя. — Оставих. — Дали да му кажеш при кого? Така само щеше да навреди на Андрея. Бренда понечи да се изправи. — Пропиля своя шанс. Сега си тръгвам.

— Другата ти грешка беше да си мислиш, че на улицата си в безопасност. На пустата улица. — Тонът му беше вежлив и когато

докосна ръката ѝ, тя се обърна към него. Тогава Рени я сграбчи за лицето и рязко завъртя главата ѝ настрани.

Бренда Пъркинс чу как нещо изхрущя, сякаш зимен клон се беше счупил под тежестта на натрупания сняг, и последва звука в необятната тъма, мъчейки се отчаяно да извика името на съпруга си.

21.

Големия Джим влезе в дома си и взе от дрешника в антрето ръкавици и една шапка с козирка, на която пишеше „Употребявани коли при Джим Рени“. После извади една тиква от кухненския килер. Бренда продължаваше да седи в шезлонга с клюмнала върху гърдите ѝ брадичка. Съветникът се огледа. Наоколо не се виждаше жива душа. Светът беше негов. Той сложи шапката на главата на мъртвата (като спусна ниско козирката), нахлузи ръкавиците на ръцете ѝ и постави тиквата в скута ѝ. После отстъпи крачка назад, огледа я и си каза, че композицията изглежда страхотно отстрани. Щеше да свърши чудесна работа, докато Младши не се върне и не я отнесе там, където касапската сметка на Дейл Барбара сериозно набъбваше. А междувременно щеше да влезе в ролята на поредната кукличка за Хелюин.

Той провери съдържанието на чантата ѝ. Откри портмоне, гребен и някакво романче с меки корици. Чудесно! Щеше да отнесе всичко това в мазето и да го скрие зад голямата пещ.

Големия Джим Рени я остави с шапка, нахлупена на главата, и тиква в скута ѝ и влезе в дома си, за да се погрижи за чантата ѝ и да изчака завръщането на сина си.

Β ΚΑΦΕΖΑ

1.

Предположението на Големия Джим Рени, че никой не е видял как Бренда чука на вратата му, бе съвсем правилно. Въпросната сутрин обаче не един, а трима души (един от които също живееше на Мил Стрийт) я бяха видели да върви из града. Дали ако го знаеше, това щеше да го накара да не действа прибързано? Едва ли; градският съветник вече бе решил как да действа и беше прекалено късно за промяна. Най-много да го накараше да се замисли (все пак Големия Джим бе човек на мисълта, макар и по свой собствен начин) над сходствата между убийствата и картофения чипс на „Лейс“ — започнеш ли веднъж, после вече няма спиране.

2.

Големия Джим не забеляза никого от онези, които го видяха, когато стигна до ъгъла на главната улица и Мил Стрийт. Същото се отнасяше и за Бренда. Трудно е да забележиш някого, когато не иска да бъде забелязан. Особено когато си е намерил подходящо скривалище като порутения Мост на мира. Това обаче не беше най-лошото. Ако Клеър Макклатчи беше видяла цигарите, щеше сериозно да се ядоса. Или направо да побеснее. И определено нямаше да позволи на Джо отново да се размотава с Нори Калвърт, ако ще и съдбата на целия град да зависеше от тяхното приятелство, защото именно Нори Калвърт бе донесла цигарите — изкривени и смачкани „Уинстън“, които бе открила на една полица в семейния гараж. Баща ѝ ги бе отказал преди година и пакетът бе покрит с тънък слой прах, ала Нори си каза, че на самите цигари нищо им няма. Бяха само три, но и това я устройваше напълно; тъкмо се падаше по една за всеки. „Това ще бъде нашият ритуал за късмет“ — беше казала тя на приятелите си.

— Ще ги изпушим като индианците, когато се молят на боговете за успешен лов. А после ще се захванем за работа.

— Звучи добре — отвърна Джо Плашилото. Пушенето винаги го бе изпълвало с любопитство. Не можеше да разбере какво намираха възрастните в цигарите, но трябваше да има нещо, след като толкова много хора продължаваха да пушат.

— На кои богове ще се молим? — попита Бени Дрейк.

— На които си изберем — отвърна Нори и така го изгледа, сякаш беше най-глупавото същество във вселената. — Или на Господ Бог, ако така ти харесва повече.

— С избелелите си дънкови шорти, розовото потниче и падащата свободно коса, тя изглеждаше като богиня на двете момчета. — Аз смятам да насоча молитвите си към Жената-чудо.

— Но тя не е богиня! — възрази Джо, докато взимаше една от смачканите цигари и се опитваше да я изглади. — Жената-чудо е супергерой. — Той се замисли. — По-скоро супергероиня.

— За мен си е богиня — заяви Нори с толкова сериозно изражение и такъв категоричен тон, че никой не посмя да каже нещо повече, а още по-малко пък да ѝ противоречи. Тя внимателно заизправя своята цигара. Бени остави своята във вида, в който я получи; струваше му се, че изкривената цигара изглежда по-яко от правата.

— Носех гривните на силата на Жената-чудо чак докато станах на девет. Тогава изчезнаха някъде. Предполагам, че онази кучка Ивон Нидоу ми ги е свила.

Нори драсна кибритена клечка и я доближи първо до цигарата на Джо, а после и до тази на Бени. Ала щом се опита да запали своята, Бени духна клечката.

— Защо го направи? — учуди се тя.

— Трима не бива да палят от една клечка — обясни момчето. — Носи лош късмет.

— И ти вярваш на тази глупост?

— Не съвсем — вдигна рамене той, — но днес имаме нужда от всичкия късмет, който можем да получим. — Хвърли бърз поглед към пазарската чанта в теления багажник на велосипеда си, след което си дръпна от цигарата. В следващия миг обаче се разкашля, а очите му се насълзиха. — Тази цигара е пълна отврат!

— Не е като другите, които си пушил, така ли? — подхвърли Джо и си дръпна от своята. Не искаше да изглежда като пъзльо, но и нямаше никакво желание да кашля и не дай си боже, да повърне. Димът опари гърлото и дробовете му, но не беше толкова неприятно, колкото очакваше. Май в пушенето наистина имаше нещо, което си заслужаваше... Само дето главата му леко се замая и усети как му се завива свят.

„Раздавай го по-леко с дърпането“ — напомни си той. Да припадне щеше да е не по-малка излагация от това да повърне. Освен ако не припаднеше в скута на Нори Калвърт. Това определено щеше да е готино.

Момичето бръкна в джоба на шортите си и извади капачка от бутилка плодов сок.

— Можем да използваме това за пепелник — каза. — Едно е да направим индианското ритуално пушене, а съвсем друго — да

подпалим моста. — После затвори очи и устните ѝ започнаха да помръдват. Цигарата ѝ остана между пръстите ѝ.

Двете момчета се спогледаха. Бени вдигна рамене и също затвори очи.

— О, могъщи Командос Джо^[1], моля те, чуй молитвата на твоя скромнен редник Дрейк...

Нори го срита, без да отваря очи.

Джо се изправи (продължаваше да се чувства замаян, но въпреки това отново си дръпна от цигарата) и закрачи към велосипедите, оставени в закрития пасаж в края на парка.

— Къде тръгна? — попита го Нори все още със затворени очи.

— По-добре се моля, когато съм сред природата — отвърна момчето, но всъщност просто се нуждаеше от глътка свеж въздух. И не заради тютюна — цигареният дим му бе харесал, — а заради другите миризми във вътрешността на моста. На гниещо дърво и евтин алкохол... както и някакъв парлив, остър мирис, напомнящ за химически препарати, който се издигаше от река Престил под тях. (Готвача навярно би му казал, че това е мирис, в който рано или късно ще се влюби.)

Щом излезе на открито, Джо побърза да си поеме дълбоко дъх, ала не остана особено доволен. Във въздуха се долавяше нещо спарено, което го накара да се сети за семейната екскурзия до Ню Йорк миналата година. Вагоните на метрото миришеха почти по същия начин, особено привечер, когато бяха претъпкани с хора, прибиращи се вкъщи след работа.

Изтръска пепелта от цигарата в дланта си, след което я разпръсна по земята. Точно тогава забеляза Бренда Пъркинс.

Секунда по-късно нечия ръка докосна рамото му. Беше твърде лека и нежна, за да е на Бени.

— Коя е тази жена? — попита Нори.

— Познавам я по физиономия, но не ѝ знам името.

В този момент и Бени се присъедини към тях.

— Това е госпожа Пъркинс. Вдовицата на шефа на полицията.

Нори го сръчка с лакът.

— Искаш да кажеш на шерифа, глупчо.

Бени вдигна рамене.

— Добре де.

Загледаха се подире ѝ, понеже нищо друго не привлече вниманието им. Тя беше единственият човек на улицата. Всички останали бяха пред супермаркета, където вероятно се вихреше най-голямата битка за храна в историята. Трите деца бяха огледали ситуацията, но отдалеч; нямаше нужда някой да им казва да стоят на безопасно разстояние, особено като се имаше предвид, че трябваше да пазят ценната вещ, която им беше поверена.

Бренда пресече главната улица и закрачи по Престил Стрийт. Поспря се за момент пред къщата на семейство Маккейн, след което продължи към дома на госпожа Гринъл.

— Да тръгваме — каза Бени.

— По-добре да изчакаме, докато отmine — възрази Нори.

Бени вдигна рамене.

— И какво от това? Дори да ни види, ние сме само някакви хлапета, които се мотаят из парка. И знаете ли какво? Сигурно изобщо няма да ни види, дори и ако се блъсне в нас. Възрастните никога не забелязват децата. — Той се замисли. — Освен ако не карат скейтборд.

— Или пушат — добави Нори. Всички погледнаха към цигарите си.

Джо посочи към пазарската чанта в багажника над предната гума на велосипеда на Бени.

— Обаче имат навика да забелязват хлапетата, които се размотават със скъпи градски уреди.

Нори пъхна цигарата в ъгълчето на устните си. Това не само я направи още по-хубава и „печена“ в очите на приятелите ѝ, но ѝ придаде и вид на зрял човек.

Когато момчетата отново погледнаха към улицата, видяха, че вдовицата на шерифа разговаря с госпожа Гринъл. Разговорът им не беше дълъг. Госпожа Пъркинс бе извадила голям кафяв плик от чантата си и те видяха как го подава на госпожа Гринъл. Няколко секунди по-късно госпожа Гринъл почти затръшна вратата пред лицето на посетителката си.

— О, това беше доста грубо! — възкликна Бени. — Заслужава в продължение на цяла седмица да остава след часовете!

Джо и Нори се засмяха.

Госпожа Пъркинс бе така озадачена, че в продължение на един дълъг миг просто си стоеше на стъпалата пред къщата. После обърна

бавно лице към парка и децата побързаха инстинктивно да се притаят в сенките. Така я изгубиха от поглед, ала Джо откри една пролука в дървената стена и надзърна през нея.

— Връща се към главната — докладва той. — Сега продължава нагоре по улицата... отново пресича...

Бени вдигна въображаем микрофон.

— Имаме видимост на единайсет часа.

Джо подмина думите му без коментар.

— Сега тръгва по моята улица — добави и се обърна към приятелите си: — Дали не възнамерява да посети мама?

— Мил Стрийт минава през четири карета, човече — отвърна му Бени. — Вероятността да е тръгнала към вас е минимален.

Джо въздъхна облекчено, макар че и сам не можеше да каже защо се притеснява от евентуално посещение на Бренда Пъркинс. Може би защото майка му си имаше предостатъчно грижи покрай баща им, който се намираше извън града, и момчето не искаше да я разстройват още повече. Беше му забранила да участва в сегашната им „мисия“ (както я бяха нарекли трите хлапета) и добре че беше госпожица Шамуей, за да я разубеди. Тя й обясни, че Дейл Барбара е избрал именно Джо за тази работа и е изключително важно тя да бъде свършена.

— Госпожо Макклаци — бе казала Джулия, — ако някой изобщо може да се справи с този уред, това е вашият син.

Тези думи накараха Джо да се почувства много приятно, ала щом погледна към притесненото лице на майка си, настроението му изведнъж помръкна. От появата на Купола бяха минали едва три дни, но си личеше, че Клеър вече бе изгубила тегло. Начинът, по който държеше снимката на баща му, също караше Джо да се чувства зле. Сякаш го смяташе за умрял. А според момчето положението далеч не беше толкова лошо — баща му най-вероятно се излежаваше в някой мотел, където пиеше бира и гледаше филми по кабелната.

В крайна сметка майка му се бе съгласила с госпожица Шамуей.

— Да, стане ли въпрос за джаджи, той има страшен талант. От малък си е такъв. — После го измери с поглед от главата до петите и въздъхна. — Кога порасна толкова висок, сине?

— Не знам — отвърна чистосърдечно Джо.

— Ако те пусна да отидеш, обещаваши ли ми да внимаваши?

Той кимна.

— Вземи и приятелите си с теб — посъветва го Джулия.

— Вени и Дрейк? Добре.

— Бъдете дискретни — добави Джулия. — Нали знаеш какво значи това?

— Да, госпожо. Да не се набиваме на очи.

Двамата се спогледаха и тя прочете в очите му онова, което майка му не биваше да чуе:

„Да внимаваме да не ни хванат.“

---

[1] Популярен комиксов герой, за когото са създадени множество анимационни филми, както и игралният „Г. И. Джо: Изгревът на Кобра“ (2009) на режисьора Стивън Сомърс. — Б.пр. ↑

3.

Бренда изчезна сред дърветата от двете страни на Мил Стрийт.

— Добре — кимна Бени. — Да вървим.

Той внимателно загаси цигарата си в импровизирания пепелник, след което отиде до колелото си и вдигна пазарската чанта от багажника. Вътре беше жълтият Гайгеров брояч, който бе минал през ръцете на Барби, Ръсти, Джулия... за да се озове при тримата приятели.

Джо взе капачката от сока и загаси цигарата си с мисълта, че трябва да опита отново, когато разполага с повече време, за да се концентрира над преживяването. От друга страна, може би пък беше по-добре да не го прави. Вече беше пристрастен към компютрите, комиксите на Брайън К. Вон и карането на скейтборд. Предостатъчно дини за една мишница.

— Скоро покрай нас ще започнат да минават хора — каза той на Бени и Нори. — И то много хора. Да се надяваме, че ще бъдат толкова уморени от забавленията си пред супермаркета, че няма да ни обърнат внимание.

В съзнанието му прозвучаха думите на госпожица Шамуей колко важно може да се окаже това за града. Той специално не се нуждаеше от убеждаване; вероятно разбираше значението на мисията им по-добре не само от майка си, но и от самата Джулия.

— А ако минат полицаи? — замисли се Нори.

— Тогава се връща обратно в торбата, а оттам излиза фризбито — отвърна Джо.

— Наистина ли смяташ, че под градския парк има заровен извънземен генератор? — попита Бени.

— Казах, че не е изключено — отбеляза Джо с малко по-остър тон, отколкото бе възнамерявал. — Всичко е възможно.

В интерес на истината според него това не просто бе възможно, но и беше доста вероятно. Ако Куполът нямаше свръхестествен произход, значи представляваше силово поле. А едно силово поле се нуждаеше от генератор, който да го захранва. Тоест оставаше им само

да го намерят, за да се докаже тази теория... В същото време Джо не искаше да ги надъхва предварително с твърде високи очаквания; времето щеше да покаже дали е прав или не.

— Да започваме — предложи Нори и се шмугна под жълтата полицейска лента. — Надявам се вие двамата да сте се молили както трябва на боговете.

Джо не смяташе, че трябва да се моли за нещо, което може да свърши сам, ето защо молитвата му бе малко по-различна — ако открият генератора, Нори Калвърт да го дари с още една целувка. Този път по-дълга от предишната.

4.

По-рано тази сутрин, по време на „подготвителната“ им среща в дневната на Макклаци, Джо Плашилото бе събул първо дясната си маратонка, а после и белия спортен чорап, който носеше.

— Бързо лакомство ми дай или как мирише туй узнай! — подхвърли весело Бени.

— Млъквай, тъпчо — отвърна му Джо.

— Не наричай приятеля си „тъпчо“ — направи му забележка майка му, ала не пропусна да хвърли укорителен поглед и на Бени.

Нори се въздържа от коментар; просто гледаше заинтригувано как Джо слага чорапа върху килима и го приглажда с длан.

— Това е Честърс Мил — каза той. — Има същата форма, нали?

— Съвсем прав си, амиго — съгласи се Бени. — Но такава е съдбата ни — да живеем в град, който прилича на чорапа на Джо Макклаци!

— Както и на обувка на възрастна жена — добави Нори.

— Имало едно време старица, която в обувка живеела... — изрецитира госпожа Макклаци, припомняйки си забравено стихче от детството си. Седеше на дивана със снимката на съпруга си в скута. В същата поза я бе заварила и Джулия Шамуей, когато бе дошла с Гайгеровия брояч вчера следобед. — И толкова много дечица родила, че как да ги изхрани по цял ден се чудела...

— Точно така, мамо — обади се Джо, едва удържайки се да не се разхили. В училище бяха променили последния стих на: „И толкова много дечица родила, че путката ѝ направо се разглобила.“

Той побърза да сведе очи към чорапа на пода.

— Е, този чорап има ли център според вас?

Бени и Нори се замислиха. Фактът, че подобен въпрос бе в състояние да ги заинтригува, бе едно от нещата, които Плашилото обожаваше в тях.

— Може би не както един кръг или правоъгълник имат център... — предположи Нори. — Те все пак са геометрични фигури.

— Предполагам, че чорапът също е геометрична фигура — изтъкна Бени, — но не знам как бихме я нарекли. Чорапогълник?

Нори се засмя. Дори Клеър се усмихна, макар и едва забележимо.

— На картата Честърс Мил е по-скоро шестоъгълник — отбеляза Джо, — но сега не мислете за това. Просто кажете какво ви диктува вътрешната логика.

Нори посочи мястото, където стъпалото на чорапа преминаваше в горната му част.

— Ето тук е центърът му.

Джо направи малка точица с химикалката си.

— Не знам дали това ще се изпере, господинчо — обади се Клеър. — Но и бездруго вече ти трябва нови. — И преди синът ѝ да зададе следващия си въпрос, тя добави: — Предполагам, че на картата на това място се пада градският парк. Там ли смятате да ходите?

— Да, първо там смятаме да отидем — отвърна Джо, леко раздражен, задето му бяха отнели обяснението под носа.

— Защото, ако изобщо има някакъв генератор — продължи замислено госпожа Макклаци, — според теб той трябва да се намира в центъра на града. Или възможно най-близо до него.

Синът ѝ кимна.

— Поздравления, госпожо Макклаци! — възкликна Бени и вдигна дясната си длан. — Дайте ми пет, майко на моя брат по душа!

Клеър Макклаци се усмихна малко по-широко и плесна дланта на момчето със своята. После добави:

— Е, поне паркът е безопасно място. — Внезапно се замисли и смръщи вежди. — Или поне така се надявам, ама кой знае?

— Не се тревожете — успокои я Нори. — Аз ще ги наглеждам.

— Само ми обещавайте, че ако откриете нещо, ще оставите специалистите да се занимават с него — поиска жената.

„Мамо — помисли си Джо, — мисля, че ние сме специалистите.“ Обаче не го каза. Знаеше, че така щеше да я разтревожи още повече.

— Честна дума — заяви Бени и отново вдигна длан. — Още веднъж, о, майко на моя брат по...

Този път Клеър не помръдна ръце от снимката на съпруга си.

— Обичам те, Бени, но понякога ставаш досаден.

Момчето се усмихна кисело.

— И моята майка казва същото.

5.

Джо и приятелите му вървяха надолу по хълма към откритата естрада в центъра на парка. Зад тях река Престил тихо си мърмореше. Нивото ѝ беше забележимо по-ниско, защото Куполът я преграждаше като бент в северозападната част на града. И ако невидимата бариера си останеше на мястото, помисли си Плашилото, до утре-вдругиден реката щеше да се превърне в тинесто мочурище.

— Добре — заяви Бени. — Стига сме се размотавали. Време е суперскейтърите да спасят Честърс Мил. Хайде да пускаме тази джаджа!

С изключително внимание (и почти религиозен трепет) Джо извади Гайгеровия брояч от пазарската чанта. Батерията, която го бе хранвала, отдавна се бе изтощила и бе отделила гъста лепкава маса, но с помощта на малко хлебна сода бяха успели да отстранят корозията. Нори пък бе успяла да открие не една, а цели три шестволтови батерии в бащиния ѝ килер за инструменти. „Той е истински маниак на тема батерии — сподели тя на двете момчета — и веднъж щеше да се пребие, докато се мъчеше да кара скейтборд, но аз си го обичам.“

Джо постави палец върху лостчето, което включваше уреда, и ги изгледа мрачно.

— Нали си давате сметка, че дори и да не отчете нищо, пак може да има генератор, но такъв, който просто не излъчва алфа- и бета-вълни...

— Хайде, включвай го най-сетне! — прекъсна го Бени. — Това напрежение направо ме убива.

— Прав е — кимна Нори. — Пускай го.

Тогава се случи нещо странно. Бяха изпробвали Гайгеровия брояч много пъти из къщата на Джо и той си работеше перфектно — например, щом го доближиха до стар часовник с радиев циферблат, стрелката му забележимо потрепна. Всеки от тях се бе изредил да тества уреда. Сега обаче, когато вече бяха тук — в „проучвателната зона“, както казваха учените, — Джо имаше чувството, че ръката му е

замръзнала. А на челото му бе избила пот. Усещаше я как се събира на по-големи капчици, които всеки момент ще се търкулнат по лицето му.

Сигурно щеше да стои още дълго така, ако Нори не бе сложила ръката си върху неговата. После и Бени последва примера ѝ. Тримата заедно натиснаха лостчето и стрелката в прозорчето „Отчитания в секунда“ моментално скочи на +5, а Нори стисна рамото на Джо. Сетне обаче се върна на +2 и момичето разхлаби пръстите си. Никой от тримата нямаше опит с подобни измервателни уреди, но предположиха, че това е нормалният радиационен фон.

Джо закрачи бавно около естрадата, протегнал напред Гайгер-Мюлеровата тръбичка, която бе свързана с брояча посредством нещо като старомоден телефонен кабел. Лампичката светеше в ярко кехлибарено, а стрелката, макар и да потрепваше от време на време, предимно си стоеше близо до нулата. Резкият ѝ скок, на който бяха станали свидетели в началото, вероятно бе предизвикан от техните движения. Джо не беше изненадан — част от него добре съзнаваше, че няма да стане толкова лесно, — ала в същото време изпитваше горчиво разочарование. Сам се изненада от лекотата, с която разочарованието и липсата на изненади се допълваха взаимно — бяха също като онези готини телевизионни актриси, близначките Олсен.

— Дай на мен — каза Нори. — Може да имам по-голям късмет.

Джо ѝ връчи уреда, без да се възпротиви. През следващия час и нещо те кръстосваха парка, като се редуваха с брояча. По някое време видяха как една кола завива по Мил Стрийт, но не забелязаха, че Рени Младши (който отново се чувстваше по-добре) е зад волана ѝ. Той също не ги видя. По-късно пък по улицата профуча линейка — с включена сирена и мигащи светлини, — очевидно устремена към „Фуд Сити“. Хлапетата се загледаха подире ѝ, но побързаха да се върнат към мисията си и бяха погълнати от нея, когато Младши отново се появи — този път зад волана на бащиния си хамър.

Така и не прибягнаха до фризбито, което си бяха донесли за параван; бяха твърде заети с радиационните си проучвания. Не се и наложи да го вадят от чантата. Малцина от жителите на града, забързани към домовете си, хвърлиха погледи към парка. Някои бяха ранени, повечето носеха заграбени продукти, а трети бутаха натоварени догоре пазарски колички. Почти всички обаче изглеждаха засрамени.

По пладне трите хлапета вече бяха на път да се откажат. Освен това бяха огладнели.

— Да отидем у нас — предложи Джо. — Мама ще ни приготви нещо за хапване.

— Супер! — възкликна Бени. — Надявам се да е задушено по китайски. Майка ти го прави страхотно!

— Преди това да минем по Моста на мира и да пробваме от другия бряг на Престил, а? — подхвърли Нори.

Джо вдигна рамене.

— Добре, но там няма нищо освен дървета. Пък и се отдалечаваме от центъра.

— Така е, но... — тя не довърши изречението си.

— Какво?

— Нищо. Просто ми хрумна нещо. Сигурно е глупаво и нищо няма да излезе, но пък нека опитаме...

Момчетата се спогледаха. Бени вдигна рамене и ѝ подаде Гайгеровия брояч.

Върнаха се при моста и отново се промушиха под жълтата полицейска лента. Пасажът тънеше в сумрак, ала не беше толкова тъмно, че Бени да не види как стрелката на уреда се размърдва, когато надзърна през рамото ѝ. Пристъпваха внимателно, за да не подлагат на изпитание и бездруго оределите дъски под краката им. Когато излязоха от другата страна, зърнаха старата табела, информираща ги: „НАПУСКАТЕ ПАРКА НА ЧЕСТЪРС МИЛ, СЪЗДАДЕН ПРЕЗ 1808 Г.“ Добре утъпкана пътека водеше нагоре по хълма, чийто склон бе гъсто обрасъл с дъбови, букови и ясенови дървета. Листата им висяха безжизнени и неподвижни и придаваха мрачен и потискащ вид на есенните им одежди.

Щом достигнаха подножието на пътечката, стрелката в „Отчитания в секунда“ се колебаеше между +5 и +10. После изведнъж скочи на +500, а оттам — на +1000. Горният край на циферблата бе маркиран с червено. Стрелката все още бе далеч от него, ала Джо бе сигурен, че в момента показва нещо повече от радиационния фон.

Бени не откъсваше поглед от леко потрепващата стрелка, а Джо — от Нори.

— Какво ти беше хрумнало? — попита. — Не се притеснявай да го кажеш, защото идеята ти явно никак не е глупава.

— Точно така — кимна Бени и почука по прозорчето „Отчитания в секунда“. Стрелката подскочи и се върна между +7 и +8.

— Мислех си дали генераторът и трансмитерът му са едно и също нещо — отвърна момичето. — Защото трансмитерът не е задължително да се намира по средата, а просто трябва да е достатъчно нависоко.

— Предавателят на радиото не е нависоко — изтъкна Бени. — Разположен е на полянката и оттам разпраща сигнала си. Виждам съм го с очите си.

— Така е, но тук имаме нещо супермощно — отбеляза Нори. — Татко ми каза, че мощността му сигурно надхвърля сто хиляди вата или там някъде... Може би това, което търсим, има по-малък обхват. И се замислих коя е най-високата част на града?

— Блек Ридж — каза Джо.

— Именно — съгласи се тя и вдигна малкия си юмрук.

Джо го удари леко със своя и посочи с ръка.

— Значи натам. Разстоянието е към четири-пет километра. — Той насочи тръбичката на брояча в тази посока и тримата ахнаха изумено, когато стрелката се издигна до +10.

— Да си го начукам — промълви Бени.

— Изчакай да станеш на четирийсет — подхвърли му Нори. Брутално пряма както винаги... но се изчерви. Леко.

— Недалеч от Блек Ридж Роуд има голяма овощна градина — заяви Джо. — Оттам се открива гледка към целия град, както и към ТР-90. Или поне така съм чувал от баща си. Може би трансмитерът е там. Нори, ти си истински гений! — В края на краищата нямаше защо да я чака тя да го целуне, когато можеше и сам да го направи. Въпреки това обаче не посмя да отиде по-далеч от тъгълчето на устните ѝ.

Изглежда ѝ стана приятно, обаче между очите ѝ все още се виждаше малка бръчица.

— Може пък нищо да не излезе. Стрелката не полудя, както очаквах. Можем ли да отидем до там с колелата?

— Разбира се — отвърна Джо.

— Но след като обядваме — добави Бени. Неслучайно се смяташе за най-практичния член на компанията.

6.

Докато Джо, Бени и Нори обядваха в дома на семейство Макклаци (желанието на Бени се сбъдна — Клеър им приготви задушено по китайски), а Ръсти Евърет, подпомогнат от Барби и двете тийнейджърки, се грижеха за пострадалите в „Кати Ръсел“, Големия Джим Рени седеше в кабинета си и преглеждаше списъка със задачите си за деня.

Щом зърна джипа си да се връща на заден ход по алеята, отметна и последния ред, който гласеше: „Бренда да се изхвърли при останалите.“ Е, беше готов — или поне в близко време нямаше да бъде по-готов от сега. И дори проклетият Купол да изчезнеше още днес следобед, важното беше, че се бе погрижил за задника си.

Младши влезе в кабинета и подхвърли ключовете за хамъра на бюрото на Големия Джим. Рибешки бледото му лице се нуждаеше от бръснене повече от всякога, но поне вече не приличаше на ходещ труп. Кървясалото му ляво око също изглеждаше доста по-добре.

— Всичко готово ли е, синко?

Младши кимна.

— Отиваме ли в пандиза?

— Ние не — отвърна Големия Джим. Подобна мисъл изобщо не му бе минавала през ума дори когато Пъркинс му се натресе тук и започна да го засипва с обвиненията си. Той се усмихна. — За разлика от Дейл Барбара.

— Никой няма да повярва, че е убил Бренда Пъркинс.

Големия Джим продължаваше да се усмихва.

— Ще повярват. Вече са толкова наплашени, че ще го повярват и още как. Така стават тези неща.

— Откъде знаеш?

— Защото се уча от историята. Ти също би трябвало да го направиш по някое време. — На езика му беше да попита защо Младши бе напуснал гимназията — дали бе изключен, бяха го скъсали на изпитите или сам си беше тръгнал? Обаче моментът не бе

подходящ. Ето защо реши да узнае дали синът му би свършил още нещичко за него...

Младши потърка слепоочието си.

— Няма проблеми. Като ще е гарга, да е рошава.

— Обаче ще ти трябва помощ. Можеш да се обадиш на Франк, макар че аз лично предпочитам Картър Тибодо. Не и Сиърлс обаче. Свестен младеж е, но си е малко тъпичък.

Младши не каза нищо. Големия Джим отново се зачуди какво ли му имаше на момчето. Но дали наистина искаше да узнае? Може би, когато кризисното положение приключеше. Междувременно бе сложил толкова много тигани и тенджери на печката си, че вечерята определено щеше да бъде готова съвсем скоро.

— Какво трябва да направя?

— Почакай само да проверя едно нещо — каза баща му и посегна към мобилния си телефон. Всеки път, когато апаратът му потрябваше, очакваше да бъде неприятно изненадан, но проклетата джаджа все още функционираше. Макар и само за градски разговори, но това бе всичко, което му трябваше. Той набра номера на полицейското управление. Телефонът там иззвъня три пъти, преди Стейси Могин да го вдигне. От деловия ѝ, спокоен тон не бе останала и следа — жената звучеше разстроена и напрегната, — което не беше никак изненадващо на фона на случилото се тази сутрин. Освен това и в участъка явно цареше нажежена атмосферата, съдейки по врявата, достигаща до слуха на Големия Джим.

— Свързайте се с полицията — каза тя. — Ако случаят не е спешен, моля, затворете и се обадете по-късно. В момента сме ужасно зае...

— Джим Рени е, пиленце — каза той, макар и да знаеше, че Стейси мрази да я наричат така. Всъщност именно затова го направи. — Дай ми шерифа. Веднагически.

— Точно в момента се опитва да прекрати един юмручен бой пред приемната — отвърна тя. — Обади се пак по-къс...

— Не, не мога да се обадя по-късно — прекъсна я отново. — Да не мислиш, че щях да звъня, ако не беше важно? Просто отиди там, пиленце, и цапардосай най-агресивния. После кажи на Пит да отиде в кабинета си, за да...

Тя не го остави да довърши, но и не превключи телефона в режим на изчакване. В следващия миг слушалката издрънча силно в бюрото. Големия Джим обаче не изгуби самообладание; когато влизаше под кожата на някого, обичаше да го знае. Чу как някой крещи: „Крадлив кучи син!“ и това го накара да се усмихне.

Малко по-късно Стейси превключи на изчакване, макар и без да го информира. Известно време Големия Джим слуша дрънканиците на Макгръф Полицейското куче^[1], след което някой най-сетне вдигна слушалката. Беше Рандолф. Звучеше така, сякаш не може да си поеме дъх.

— Говори бързо, Джим, защото тук е пълна лудница. Тези, които не отидоха в болницата заради счупени ребра или нещо друго, са побеснели като оси. Всеки обвинява някой друг. Опитвам се да предотвратя запълването на килиите ни, но поне половината сякаш изгарят от желание да се озоват там!

— Е, шерифе, увеличаването на полицейския състав вече не ти ли се струва по-добра идея?

— Определено! Отнесохме сериозен тупаник. Един от новоназначените полицаи — малката Ру — е в болницата с разбита долна челюст. Прилича на годеницата на Франкенщайн.

Усмивката на Големия Джим се разшири. Значи Сам Вердро добре се бе представил. Това обаче също бе нещо напълно закономерно, щом веднъж си го напипал — наложи ли се да подадеш топката (в онези редки случаи, когато не можеш да стреляш сам), винаги я подаваш на този, когото трябва.

— Някой я е замерил с камък. Както и Мел Сиърлс. Момчето беше в безсъзнание за известно време, но вече е по-добре. И той е грозна картинка. Пратих го в болницата да го зашият.

— Срамота! — отбеляза Големия Джим.

— Някой явно е взел на прицел служителите ми. И както изглежда, не е сам в тая работа. Голям Джим, смяташ ли, че ще се намерят доброволци, с които да увеличим числения си състав?

— Мисля, че в Честърс Мил има достатъчно почтени и добре сложени младежи, които с радост ще се включат в опазването на реда — отвърна градският съветник. — Даже познавам няколко идеални кандидати от паството на Христа Светия изкупител. Момчетата на Килиън например.

— Джим, синовете на Килиън са тъпи като галоши!

— Знам, обаче са ячки и ще изпълняват всякакви заповеди — изтъкна Рени. — Освен това умеят и да стрелят.

— Ще въоръжаваме ли новите полицаи? — в тона на Рандолф се долавяха едновременно надежда и колебание.

— След случилото се днес? Разбира се. Като за начало си мислех за десетина-дванайсет добри, свестни младежи, на които да можем да разчитаме. Франк и Младши ще ни помогнат да ги изберем. А ако кризата не отмине до следващата седмица, ще имаме нужда и от още. Ще им плащаме в купони. И ще получат първи от провизиите, когато — и ако — започне разпределението на дажбите. Те и семействата им.

— Добре. Тогава изпрати тук Младши, става ли? Франк е при мен, както и Тибодо. И на него не му се размина и трябваше да му сменят превръзката на ръката, обаче сега ми се вижда добре. — Шерифът понижи глас: — Каза, че Барбара му сменил превръзката. И че свършил страхотна работа в болницата.

— Трогателно. Е, съвсем скоро нашият господин Барбара вече няма да сменя превръзки. Не мога да ти изпратя Младши, понеже трябва да свърши нещо друго. Тибодо също ми е необходим. Така че му кажи да дойде при мен.

— За какво ти е?

— Ако трябваше да знаеш, щях да ти кажа. Просто му кажи да дойде. Младши и Франк ще изготвят списъка с потенциалните нови попълнения по-късно.

— Ами... щом казваш, че така тряб...

Рандолф бе прекъснат от внезапен трясък. Нещо тежко или се прекатури, или бе стоварено на земята с голяма сила.

— Спрете веднага! — изрева шерифът.

Усмехнат, Големия Джим отдалечи телефона от ухото си. Шумотевицата бе толкова силна, че дори от такова разстояние чуваше всичко с кристална яснота.

— Разкарайте тия двамата... не тия, идиот такъв, ДРУГИТЕ двама... НЕ, не искам да ги арестувате! Искам просто да ги изхвърлите от тук! Насила, ако трябва! Просто ги вдигнете и ги изхвърлете навън!

Миг по-късно отново говореше с Рени:

— Напомни ми, ако обичаш, защо поисках тази работа, че нещо започнах да забравям...

— Всичко ще се нареди — успокой го Големия Джим. — Утре ще имаш петима нови служители — сериозни момчета, изпълнени със сили, — а в четвъртък ще се сдобиеш с други пет. А може и повече. Сега изпрати младия Тибодо при мен. Междувременно гледай да подготвиш оная килия в дъното за новия ѝ обитател. Господин Барбара ще се настани там още днес следобед.

— По какво обвинение?

— Как ти звучат четири убийства плюс подстрекаване към бунт пред местния супермаркет? Достатъчно ли е?

И затвори, преди Рандолф да успее да му отговори.

— Какво искаш от мен и Картър? — попита Младши.

— За днес следобед ли? Трябва да се свърши малко разузнавателна и подготвителна работа... Аз ще ви помогна за второто. После ще отидете да арестувате Барбара. Мисля, че ще ти хареса.

— Определено.

— Щом Барбара се озове в пандиза, двамата с полицай Тибодо трябва добре да се навечеряте, защото същинската ви работа е довечера.

— Какво трябва да направим?

— Да опожарите редакцията на „Демократ“. Как ти се струва?

Очите на Младши се разшириха от изумление.

— Защо?

Големия Джим не очакваше подобен въпрос, ала се постара да скрие разочарованието си от реакцията на Младши.

— Защото на фона на предстоящите събития вестникът изобщо не се вписва в интересите на града ни. Други въпроси?

— Тате... — започна колебливо синът му, — случайно да ти е хрумвало някога, че може би си луд?

Големия Джим кимна.

— Да, синко, луд съм — ухили се. — Луд и опасен.

---

[1] Макгръф Полицейското куче — анимационен герой, използван от Националния съвет по предотвратяване на престъпленията в множество рекламни клипове. — Б.пр. ↑

7.

— Колко пъти съм била в тази стая — възкликна отнесено Джини Томлинсън — и никога не ми е хрумвало, че един ден и аз ще се озова на масата за прегледи!

— И едва ли си очаквала за теб да се грижи човекът, който обикновено ти сервира сутрешния бифтек с яйца. — Барби се опитваше да звучи жизнерадостно, ала слагаше превръзки и бинтове още от първия рейс на линейката и вече бе сериозно уморен. Голяма част от умората му се дължеше на допълнителен стрес; ужасно се притесняваше да не би да влоши състоянието на някой пациент, вместо да го подобри. Същите тревоги се четяха и по лицата на Джина Буфалино и Хариет Бигълоу, но за разлика от него в техните глави не тиктакаше неумолимият часовник „Джим Рени“, отброяващ последните мигове на свободата му.

— Май ще мине доста време, преди да мога отново да хапна бифтек — въздъхна Джини.

Ръсти се бе погрижил за носа ѝ, преди да погледне някой друг от пострадалите покрай супермаркета. Барби му беше помогнал — държеше неподвижно главата на старшата сестра и ѝ нашепваше окуражителни думи. Ръсти пъхна в ноздрите ѝ тампончета, напоени с медицински кокаин. После изчака десет минути, докато упойката подейства (използва това време, за да намести една лошо изкълчена китка и да сложи еластична превръзка на подутото коляно на страдаща от затлъстяване жена), извади тампончетата и взе скалпела. Барби се възхити от сръчността и бързината му. Преди да е успял да каже на Джини да извика: „Ядец!“, Евърет вече бе пъхнал скалпела чак до дръжката в ноздрите ѝ, след което го притисна към носната ѝ преграда и го използва като лост.

„Също като човек, който си сменя джантата“ — помисли си Барби и се заслуша в тихичкото, но ясно доловимо изхрущяване, възвестяващо завръщането на носа на Джини към нормалното му състояние. Жената не извика, обаче ноктите на ръцете ѝ пробиха дупки

в хартията, покриваща масата за прегледи, а по бузите ѝ се търкулнаха сълзи.

Вече бе по-спокойна — Ръсти ѝ беше дал два перкосета, — но едното ѝ око (при това по-слабо подутото) продължаваше да сълзи. Бузите ѝ бяха морави и подпухнали. Барби си помисли, че изглежда като Роки Балбоа след мача с Аполо Крийд.

— Виж нещата от хубавата им страна — каза той.

— Има ли такава?

— Определено. Онази Ру ще кара цял месец на супа и млечни шейкове.

— Джорджия? Чух, че също е пострадала. Много ли е зле?

— Ще оживее, но ще мине доста време, преди отново да се разхубави.

— Да се разхубави? Тя? Никога не е била красавица и няма и да бъде. — Джини понижи глас: — Тя ли пицеше така?

Барби кимна. Воплите на Джорджия наистина бяха огласяли цялата болница.

— Ръсти ѝ даде морфин, но в началото изобщо не ѝ подейства. Явно защото девицето има телосложение на биволица.

— И съвест на крокодил — добави старшата сестра. — Не пожелавам на никого това, което ѝ се случи, обаче ето един чудесен пример за кармично възмездие. Откога съм тук? Проклетият ми часовник е счупен.

Барби погледна своя.

— Сега е четиринайсет и трийсет. Следователно от пет часа и половина си поела по пътя на възстановяването. — Той се протегна, чу как гръбнакът му изпука и почувства известно облекчение. Май Том Пети беше съвсем прав, когато бе изпял, че чакането е най-гадното нещо на света. Струваше му се, че ще се чувства далеч по-добре, когато се озове в килията. Освен ако не беше мъртъв, естествено. Не биваше да се пренебрегва, че най-удобно за враговете му беше да го убият заради „оказана съпротива по време на арест“.

— Защо се усмихваш? — попита го Джина.

— Няма значение. — Той вдигна едни пинсети. — Сега мирувай и ме остави да свърша това. Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим.

— Трябва да стана и да ти помогна.

— Опиташ ли се да станеш, помощта ти ще се изчерпи с това да паднеш на пода.

Тя изгледа пинсетите.

— Знаеш ли изобщо какво да правиш с тях?

— Да се обзаложим ли? Имам златен медал от Олимпиадата по вадене на стъкълца.

— Надминаваш дори бившия ми съпруг по дрънкане на глупости — усмихна се тя. Барби предположи, че я боли — въпреки болкоуспокояващите, — и точно затова усмивката ѝ го накара да я хареса още повече.

— Няма да се окажеш от онези неприятни медицински служители, които се превръщат в тирани, щом дойде техният ред да бъдат лекувани, нали? — попита.

— Не, такъв беше доктор Хаскел. Веднъж под нокътя на палеца му се заби голяма треска и когато Ръсти предложи да я извади, заяви, че предпочитал това да бъде направено от специалист. — Тя се засмя, ала миг по-късно първо се намръщи, а после изстена.

— За да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че ченгето, което те удари, бе улучено с камък в главата.

— Ето я пак кармата. Изписахте ли го вече?

— Да. — Мел Сиърлс бе напуснал болницата преди два часа с бинтована глава.

Барби се наведе към нея с пинсетите и тя инстинктивно отвърна глава. Той допря внимателно длан до по-малко подутата ѝ буза и върна лицето ѝ в предишното положение.

— Знам, че се налага — въздъхна тя. — Просто много ме е страх за очите ми.

— Като се има предвид колко силно те удари, имаш късмет, че стъкълцата са се забили около тях, а не вътре в тях.

— Знам. Само недей да ми причиняваш болка, става ли?

— Става — кимна той. — Ще се изправиш на крака за нула време, Джини. Ще бъда много бърз.

Той избърса ръцете си, за да е абсолютно сигурен, че са сухи (не искаше да слага ръкавици, понеже щяха да нарушат прецизността му), и се наведе по-близо. Поне шест-седем малки парченца от счупените лещи се бяха забили във веждите и около очите ѝ, ала онова, което го притесняваше най-много, беше миниатюрното стъклено острие точно

под ъгълчето на лявото ѝ око. Барби беше сигурен, че Ръсти веднага би го извадил, ако го беше видял, но медикът се бе концентрирал над носа ѝ.

„Направи го бързо — каза си. — Неуверените винаги се дънят.“

Той хвана здраво парченцето, измъкна го и го пусна в пластмасовото легенче на плота. На мястото, където се бе намирало, се появи капка кръв с големината на перличка.

— Готово — въздъхна облекчено. — Най-страшното мина. Съвсем малко остана. Оттук насетне ще е като детска игра.

— От твоите уста в божиите уши — изрече Джини.

Тъкмо бе махнал и последното стъкълце, когато Ръсти отвори вратата на стаята за прегледи и каза на Барби, че има нужда от помощта му. В едната си ръка държеше метална кутия от бонбони.

— За какво? — поинтересува се Барби.

— За един хемороид, който върви като човек — отвърна Ръсти. — Този анален цирей иска да си тръгне с плячката си от супермаркета. При нормални обстоятелства с радост бих го оставил да разкара задника си оттук, ала точно сега мисля да го използвам за нещо.

— Джини? — обърна се Барби към сестрата. — Добре ли си?

Тя му махна да върви към вратата. Той я послуша и тръгна след парамедика, ала щом прекрачи прага, Джини неочаквано му извика:

— Хей, красавецо!

Той се обърна и видя как жената му изпраца въздушна целувка.

Барби я улови и излезе в коридора.

8.

В Честърс Мил имаше само един зъболекар. Името му беше Джо Боксър. Кабинетът му се намираше в края на Страут Лейн и прозорците му гледаха към река Престил и Моста на мира. За съжаление живописният пейзаж се скриваше от погледа им, щом седнеха веднъж на зъболекарския стол, понеже Боксър често спускаше облегалката му до хоризонтално положение. Тогава единствената гледка, разкриваща се пред очите им, бяха залепените на тавана снимки на кучето — порода чихуахуа — на стоматолога.

— Имам чувството, че на една от тях проклетият пес е сниман, докато се изхожда — сподели веднъж Дъги Туичъл на Ръсти след посещението си при зъболекаря.

— Освен ако кучето не обича да си клечи така, но не ми се вярва. Сигурно съм прекарал поне половин час, зяпайки как рунтавата изтривалка с очи ходи по нужда, докато Бокс извади двата мъдреча, за които бях дошъл. С бургия, както ми се стори.

Фирмената табелка пред кабинета на доктор Боксър приличаше на баскетболни шорти, достатъчно големи, за да станат на някой великан от приказките. Бе боядисана в крещящо яркозелено и златисто — цветовете на „Дивите котки“ от Честърс Мил. Там пишеше: „ДЖОУЗЕФ БОКСЪР, СТОМАТОЛОГ“, а отдолу: „БЪРЗО И БЕЗБОЛЕЗНЕНО!“ Всички бяха единомдушни, че беше доста бърз, но дали наистина работеше безболезнено... Това бе меко казано спорен въпрос. Освен това не признаваше никакви медицински осигуровки и приемаше само пари в брой. Ако някой дървосекач с подути венци и издути като на катерица бузи влезеше в кабинета му и започнеше да говори за стоматологичната си осигуровка, Бокс най-нагло му заявяваше да си вземе парите обратно от медицинските фондове и едва тогава да се върне при него.

Малко конкуренция в града вероятно би го накарала да посмекчи драконовската си политика, ала петимата или шестима стоматолози, които бяха опитали да заработят в Честърс Мил от началото на деветдесетте, в крайна сметка се бяха отказали. Носеха се слухове, че

тази липса на конкуренция навярно се дължи на добрия приятел на Джо Боксър — Джим Рени, — ала така и не се намериха доказателства в подкрепа на това твърдение. Междувременно хората виждаха Боксър почти всеки ден зад волана на неговото порше, на чиято броня бе залепен стикер с надпис: „Другата ми кола също е порше.“

Когато Ръсти закрачи енергично по коридора, следван по петите от Барби, Боксър тъкмо се бе устремил към големите двойни врати на болницата. Или по-скоро се опитваше да ги достигне, защото Туич го държеше здраво за ръката. В другата си ръка зъболекарят държеше голяма пазарска кошница, пълна с дълбоко замразени гофрети. Нищо друго; само пакети с въпросните полуфабрикати. Барби се запита — и то не за първи път, — дали все още не лежи в канавката зад паркинга на „Дипърс“, пребит до смърт и с халюциниращ вследствие на комоциото мозък...

— Не мога да остана! — викаше Боксър. — Трябва веднага да се прибера и да ги сложа във фризера! Да не говорим, че това, което искаш от мен, абсурд да се получи, така че ме пусни да си ходя!

Барби забеляза лейкопласта над една от веждите на зъболекаря, както и широката превръзка на дясната му предмишница. Явно Боксър бе участвал в сериозна схватка за замразените си гофрети...

— Кажи на тоя грубиян да си разкара ръцете от мен! — обърна се стоматологът към Ръсти. — Вече се погрижиха за мен и е време да се прибирам вкъщи.

— Не още — изтъкна Евърет. — Опитваш се да се измъкнеш безплатно, а аз очаквам да си платиш за лечението.

Боксър беше дребничко човече, не повече от метър и шейсет и два на ръст, но в този миг вирна високомерно глава и изпъчи пилешките си гърди.

— Можеш да очакваш, каквото си искаш — заяви той. — Не смятам, че зъбно-челюстната хирургия, — за която щатът Мейн не ме е упълномощавал, между другото — е съизмерима с няколко си там превръзки. Работя като стоматолог, за да си изкарвам прехраната, Евърет, и очаквам да ми плащат справедливо за труда ми.

— Ще ти се заплати в Рая — обади се Барби. — Нали така разправя твой приятел Рени?

— Това няма нищо общо с...

Барби направи крачка напред и се загледа в зелената пазарска кошница на зъболекаря. На дръжката ѝ пишеше: „Собственост на ФУД СИТИ“. Боксър се опита — без особен успех — да закрие съдържанието ѝ с длан.

— Като заговорихме за плащане, ти плати ли за тези гофрети?

— Не ставай смешен. Всички грабежа като обезумели. А аз взех само това. — Той хвърли арогантен поглед на Барби. — Имам много голям фризер и просто обожавам гофрети.

— „Всички грабежа като обезумели“ няма да ти помогне особено, ако ти повдигнат обвинение в грабеж — заяви съвсем спокойно Барби.

Въпреки че изглеждаше невъзможно Боксър да се надуе още повече, той някак си успя. Лицето му беше толкова червено, че изглеждаше почти пурпурно.

— Ами тогава ме закарай в съда! Но в кой съд? Значи делото е закрито! Ха!

И зъболекарят понечи да се въртне и да се изтръгне от хватката на Туич. Барби обаче се протегна и го хвана — не за ръката, а за кошницата.

— Тогава ще конфискувам това.

— Не можеш да го направиш.

— Не мога ли? Закарай ме в съда, щом искаш. — И той се усмихна. — Опа, забравих — в кой съд?

Доктор Боксър му хвърли изпепеляващ поглед. Устните му се бяха отдръпнали и разкриваха малките му — но поддържани в перфектно състояние — зъби.

— Тъкмо ще ги притоплим в кафето на болницата! — възкликна замечтано Ръсти. — Ммм! Супер!

— Да, няма да е зле да го направим, докато все още имаме ток — измърмори Туич. — Защото после ще трябва да ги забодем на вилици и да ги препечем над крематориума отзад.

— Не можете да го направите! — кресна Боксър.

— Ще бъда пределно ясен — започна Барби. — Ако не направиш онова, което Ръсти иска от теб, нямам никакво намерение да пусна тази кошница.

Преподавателят по история Чаз Бендър, който имаше анкерпласт на носа си и още един на врата, се изсмя. При това доста грубичко.

— Хайде, плащай, докторе! — подхвърли. — Нали все това разправяш на пациентите си!

Зъболекарят хвърли бесен поглед първо на Чаз, а после на Ръсти.

— Това, което искате от мен, просто няма как да стане. Шансът да се получи е минимален. Трябва да го разберете най-накрая.

Тогава Евърет отвори металната кутия от бонбони. Вътре имаше шест зъба.

— Тори Макдоналд ги събра от плочките пред супермаркета. Пълзя на колене и газии в локвите кръв от Джорджия Ру, докато ги открие. И ако искаш в близките дни да имаш гофрети за закуска, ще върнеш тези зъби обратно в челюстта на Джорджия.

— Ами ако просто си тръгна?

В този момент Чаз Бендър пристъпи напред. Пръстите му бяха свити в юмруци.

— В такъв случай, користолюбиви приятелю, аз лично ще те спускам от бой на паркинга отпред.

— И аз ще ти помогна — добави Туич.

— Аз няма да ви помагам — обади се Барби, — но ще гледам.

Във фоайето се разнесе смях, последван от бурно ръкопляскане. Стана му приятно, но в същото време и стомахът му се сви.

Раменете на Боксър увиснаха. Изведнъж вече изглеждаше като дребничко човече, попаднало в твърде голям за него проблем. Той пое металната кутия от Ръсти и погледна плахо към лицето му.

— Един специалист по зъбно-челюстна хирургия, работещ при оптимални условия, теоретично би могъл да имплантира наново тези зъби и навярно всичко би било наред, макар че той никога не би дал гаранции за това. Ако аз го направя, тя ще има късмет да си върне един или два зъба. Вероятността да попаднат в трахеята ѝ и да я задушат е твърде голяма.

Една набита жена с огненочервена коса потупа Чаз Бендър по рамото.

— Ще седя до нея и ще направя всичко възможно това да не се случи. Аз съм майка ѝ.

Доктор Боксър въздъхна и попита:

— Тя в безсъзнание ли е?

Ала преди някой да успее да му отговори, две полицейски коли рязко завиха и спряха на паркинга пред „Кати Ръсел“. Фреди Дентън,

Рени Младши, Франк Делесепс и Картър Тибодо излязоха от първата, а шериф Рандолф, Джаки Уетингтън и съпругата на Ръсти — от зеления автомобил на шерифа. Всички бяха въоръжени и извадиха оръжията си, докато крачеха към главния вход на болницата.

Хората от малката групичка, насъбрала се, за да следи с интерес разправията с Джо Боксър, се размърмориха и започнаха да се разпръскват. Очевидно се бояха, че ще бъдат арестувани заради плячкосването на супермаркета.

Барби се обърна към Ръсти Евърет.

— Погледни ме — каза бързо.

— Какво имаш пред...

— Погледни ме! — настоя Барби и вдигна ръце, след което ги завъртя, за да ги покаже от всички страни. Сетне запретна фланелката си и му показа първо плоския си корем, а после и гърба си. — Виждаш ли някакви белези? Рани? Охлузвания?

— Не...

— Погрижи се и те да го разберат! — И той кимна към вратата.

Нямаше време за нищо друго, защото Рандолф и служителите му вече влизаха в просторното фоайе.

— Дейл Барбара? Направете крачка напред.

И преди шерифът да вдигне пистолета си и да го насочи към него, Барби изпълни заповедта. Защото често се случват инциденти. Особено когато някой иска да се случат.

Барби видя потресеното изражение на Ръсти и го хареса още повече заради искрената му реакция. Забеляза и как се разширяват смаяните очи на Джина Буфалино и Хариет Бигълоу. Вниманието му обаче бе насочено предимно към Рандолф и подкрепленията му. И макар че лицата на всички бяха като вкаменени, физиономиите на Тибодо и Делесепс издаваха неприкрито задоволство. За тях Барби си получаваше възмездие за онази нощ пред „Дипърс“. О, да, щеше да си го получи, и то тъпкано.

Ръсти пристъпи пред Барби, сякаш за да го защити.

— Недей — изсъска му той.

— Ръсти, не! — извика Линда.

— Питър? — попита медикът. — За какво е всичко това? Барби ни помага за пострадалите и върши наистина страхотна работа.

Барби се боеше да избута Ръсти настрани и дори да го докосне. Вместо това вдигна бавно ръцете си с дланите напред.

Щом видяха вдигнатите му ръце, Младши и Фреди Дентън се втурнаха бързо към него. Младши блъсна шерифа, за да мине, и автоматичната берета, която Рандолф стискаше в ръката си, внезапно изгърмя. Изстрелът проехтя оглушително във фоайето на болницата. Куршумът се заби в пода на шест сантиметра от дясната обувка на шерифа, оставяйки изненадващо голяма дупка. Във въздуха се разнесе острата миризма на барут.

Джина и Хариет изкрещяха и побягнаха по коридора, препъвайки се в Джо Боксър, който се бе свил, с приведена глава, и пригладената му обикновено коса падаше пред лицето му. Брендън Елърби, който се бе озовал в болницата заради леко изместена челюст, го срита в китката, докато се опитваше да мине покрай него. Металната кутия излетя от ръката му, удари се в бюрото на регистратурата и зъбите, които Тори Макдоналд бе събрала с такова старание, се разпиляха по земята.

Младши и Фреди сграбчиха Ръсти, който дори не направи опит да се съпротивлява. Изглеждаше напълно объркан, когато го изблъскаха грубо настрани. Медикът залитна, опитвайки се да се задържи на краката си. Линда го обгърна с ръце и двамата се строполиха на пода.

— Какво става, мамка му? — изрева Ръсти. — Какво става тук?

Като куцукаше лекичко, Картър Тибодо се приближи до Барби, който предугади какво го чака, обаче остана с вдигнати ръце. Отпуснеше ли ги, можеше да го застрелят. И вероятно не само него. След като един пистолет вече бе гръмнал, вероятността и другите да последват примера му бе доста по-голяма.

— Здравсти, мъжки! — ухили се Картър. — Много си бил зает напоследък! — добави и го удари силно в корема.

Барби бе стегнал мускулите си в очакване на удара, ала въпреки това се преви на две. Кучият му син бе изключително силен.

— Спрете! — извика Ръсти. Все още изглеждаше потресен, но на лицето му вече бяха изписани гняв и възмущение. — Престанете веднага!

Той опита да се изправи, но Линда го прегърна силно и го задържа на земята.

— Недей — прошепна му тя. — Недей, той е опасен.

— Какво? — Ръсти завъртя глава и я изгледа невярващо. — Да не си полудяла?

Барби продължаваше да стои с вдигнати ръце, показвайки разперените си длани на ченгетата. Както се бе привел напред, отстрани изглеждаше, сякаш им прави поклон.

— Тибодо! — отсече Рандолф. — Отдръпни се веднага! Стига.

— Разкарай този пистолет, идиот такъв! — изкрещя Ръсти на шерифа. — Да не искаш да убиеш някого?

Рандолф му хвърли презрителен поглед и се обърна към Барби:

— Изправи се, синко.

Барби се подчини. Болеше го, обаче успя. Знаеше, че ако не се бе подготвил за юмука на Тибодо, сега щеше да се превива на пода и да се мъчи да си поеме въздух. Дали тогава шерифът нямаше да го скрита, за да го накара да се изправи? И дали другите полицаи нямаше да последват примера му, вместо само да го наблюдават с нескрито любопитство, както правеха сега? Естествено, защото кръвта им беше кипнала. И съвсем малко им трябваше, за да изгубят самоконтрол.

— Арестувам те за убийствата на Анджеа Маккейн, Дороти Сандърс, Лестър А. Когинс и Бренда Пъркинс.

Всяко от тези имена потресе Барби, ала последното буквално го съкруши. Значи и тя... Тази чудесна жена... Явно бе забравила, че трябва да бъде предпазлива. Той не можеше да я вини — все пак още не бе преодоляла мъката по съпруга си, — ето защо обвиняваше себе си, задето я бе оставил да отиде при Рени. Задето я бе насърчил да го стори.

— Какво се е случило? — обърна се Барби към Рандолф. — Какво, за Бога, сте направили?

— Все едно не знаеш — изсумтя Фреди Дентън.

— Що за психар си ти? — подхвърли презрително Джаки Уетингтън. Лицето ѝ представляваше изкривена маска на омразата, а очите ѝ горяха от ярост.

Барби не им обърна внимание. Взираше се в лицето на Рандолф и продължаваше да държи ръцете си вдигнати високо над главата. Щяха да използват и най-незначителния повод, за да се нахвърлят отгоре му. Дори и Джаки, която бе такава мила жена, вероятно щеше да се присъедини към останалите, макар че щеше да ѝ трябва основателна

причина, а не просто повод за подобно нещо. А може би не? Понякога и най-добрите хора озверяваха.

— По-добрият въпрос... — каза Барби на Рандолф — е какво сте допуснали да стори Рени. Защото това са неговите машинации. И всички следи водят към него!

— Млъкни — отсече шерифът и кимна на Младши. — Сложи му белезниците.

Младши се протегна към Барби, ала преди да успее да докосне китките му, той сам сложи ръце зад гърба си и се обърна. Ръсти и Линда Евърет продължаваха да лежат на земята — Линда бе прегърнала мъжа си през гърдите и го притискаше към себе си, за да не му позволи да се изправи.

— Не забравяй — каза му Барби, докато пластмасовите белезници обгръщаха китките му... и бяха стегнати толкова силно, че се впиха дълбоко в кожата му.

Ръсти се надигна от пода. Когато Линда се опита да го задържи, той я отблъсна и ѝ хвърли такъв поглед, какъвто тя не бе виждала никога досега. В него имаше едновременно непримиримост, укор и съжаление.

— Питър — започна той и щом шерифът понечи да извърне глава, повиши глас: — На теб говоря! Погледни ме, мамка му!

Рандолф се обърна. Лицето му бе като издялано от камък.

— Той знаеше, че сте дошли за него.

— Много ясно! — подметна Младши. — Може да е луд, но не е тъп.

Ръсти не му обърна никакво внимание.

— Той ми показва ръцете си и лицето си и вдигна ризата си, за да видя корема и гърба му. Няма никакви белези, освен ако не се появи синина там, където Тибодо нанесе подлия си удар.

Картър повдигна вежди.

— След убийството на три жени? Всъщност три жени и пастор? Мисля, че си го заслужава.

Ръсти не отместваше очи от Рандолф.

— Това е инсценировка.

— Моите уважения, Ерик, но не се меси в работи, от които не разбираш! — отвърна шерифът. Бе прибрал пистолета си в кобура. Най-накрая нещо разумно.

— Прав си — заяви Ръсти. — Аз съм си най-обикновен парамедик, а не полицай или адвокат. Това, което се опитвам да ви кажа, е, че ако имам възможност да го видя отново, докато е под ваша опека, и зърна някакви рани или белези, Господ да ви е на помощ.

— И какво ще направиш, ще се обадиш на Съюза за защита на гражданските права? — озъби се Франк Делесепс. — Твоето приятелче е пребило четирима души до смърт. Вратът на Бренда Пъркинс е бил счупен. Едно от момичетата беше моята годеница и е била сексуално малтретирана. И вероятно това е станало не само преди, но и след смъртта ѝ.

Повечето от хората, които се бяха разпръснали при изстрела, се бяха събрали на неголяма група и наблюдаваха неочакваното зрелище. Думите на Делесепс ги накараха да ахнат ужасено.

— Това ли е човекът, когото защитаваш? Значи ти също заслужаваш да отидеш в пандиза!

— Франк, млъкни! — обади се Линда.

Ръсти се вгледа във Франки Делесепс — момчето, което бе лекувал от варицела, морбили, въшки (беше ги хванал на един летен лагер) и остра инфекция след контакт с отровен бръшлян (когато бе на дванайсет) и дори се бе погрижил счупената му по време на бейзболен мач китка да заздравее без никакви проблеми. Не виждаше почти никаква прилика между това момче и сегашния мъж.

— Ами добре, Франки! Обаче какво ще правиш, ако майка ти отново получи жлъчна криза както миналата година? Ще чакаш да дойде време за посещение, за да я пуснеш при мен да я прегледам?

Делесепс пристъпи напред, като вдигна ръка, очевидно възнамерявайки да го възнагради с шамар или кроше. Младши обаче го задържа.

— Спокойно, той ще си го получи. Всички на страната на Барбара ще си го получат. Всяко нещо с времето си.

— На страната на Барбара? — Ръсти беше наистина смаян. — За какви страни говориш? Това да не би да е някакъв мач?

Младши му се усмихна, сякаш бе посветен във важна тайна, която нямаше да му сподели.

Ръсти се обърна към съпругата си:

— Чу ли как говорят колегите ти? Харесва ли ти?

В началото тя не можа да събере сили, за да го погледне. После, макар и с цената на големи усилия, го направи.

— Просто са ядосани, това е всичко. Не ги обвинявам. Четирима души, Ерик — нали чу? Убил ги е и по всяка вероятност е изнасилил поне две от жените. Помогнах да ги качим на катафалката в бюрото на Бауи. Видях петната.

Ръсти поклати глава.

— Цялата сутрин бях до него и гледах как помага на хората, а не ги наранява.

— Недей, друже — каза му Барби. — Сега не му е времето да...

Младши силно го удари в ребрата.

— Имаш право да запазиш мълчание, копеле.

— Той го е направил — продължи Линда. Тя протегна ръка към Ръсти, видя, че той няма да я поеме, и я отпусна. — Открили са идентификационните му армейски плочки в ръката на Анджи Маккейн.

Ръсти онемя от потрес. Можеше само да гледа как избутват Барби към колата на шерифа и го заключват на задната седалка с оковани зад гърба му ръце. Погледите им се срещнаха само за миг. Барби поклати глава. Само веднъж, но твърдо и недвусмислено.

После го откараха.

Във фойето се възцари тишина. Младши и Франк се бяха качили при Рандолф. Картър, Джаки и Фреди Дентън се насочиха към другата полицейска кола. Линда стоеше до съпруга си и го гледаше умолително и в същото време гневно. После гневът ѝ изчезна и тя пристъпи към него с разперени ръце — искаше да бъде прегърната, пък дори и само за няколко секунди.

— Не — изрече той.

Тя застина.

— Какво ти става?

— На теб какво ти става? Не видя ли какво се случи току-що?

— Ръсти, тя е стискала армейските му плочки!

Той бавно кимна.

— Колко удобно, нали?

Лицето ѝ, което изглеждаше едновременно засегнато и обнадеждено, се вкамени. Тя забеляза, че ръцете ѝ все още са протегнати към него, и побърза да ги отпусне покрай тялото си.

— Четирима души — каза. — Трима, от които толкова жестоко пребити, че едва бяха разпознати. Естествено, че ще има две страни, и ти трябва добре да си помислиш на коя ще застанеш.

— Ти също, скъпа — отвърна съпругът ѝ.

Отвън Джаки ѝ извика:

— Линда, хайде!

Ръсти внезапно осъзна, че имат зрители, голяма част от които много пъти бяха гласували за Джим Рени.

— Просто помисли малко, Лин. И помисли за кого работи Питър Рандолф.

— Линда! — извика отново Джаки.

Линда Евърет закрачи към изхода на болницата с клюмнала глава. Не се обърна, за да погледне отново мъжа си. Ръсти гледаше невъзмутимо как се качва в колата. Ала щом вратата хлопна, нещо в него сякаш се счупи и той изведнъж започна да трепери. Имаше чувството, че ако не седне, буквално ще се строполи на земята.

Усети нечия ръка на рамото си. Беше Туич.

— Добре ли си, шефе?

— Да — отвърна глухо Евърет, сякаш отговорът му щеше да промени реалността. Барби бе замъкнат в ареста, а той току-що се бе скарал с жена си за първи път от — колко? — четири години? Май по-скоро шест. Не, изобщо не беше добре.

— Имам един въпрос — отбеляза Туич. — Ако тези хора са били убити, защо труповете им са закарани в погребалното бюро на Бауи, вместо да ги дадат на нас за аутопсия? Кой е предложил тази гениална идея?

Преди Ръсти да успее да отговори каквото и да било, светлините угаснаха. Генераторът на болницата най-накрая бе предал богу дух.

9.

След като ометоха и последните хапки от задушното по китайски (за чието приготвяне бяха отишли всичките ѝ оскъдни запаси от месо) и чиниите им светнаха, Клеър махна на трите деца да дойдат при нея. Погледите им се срещнаха и сърцето ѝ се сви. Изглеждаха толкова малки и невинни и в същото време на лицата им се четеше твърдата решимост да изпълнят докрай задачата си... Тя въздъхна тежко и подаде на Джо неговата раница. Бени надзърна вътре и видя три сандвича с желе и фъстъчено масло, три фаршировани яйца, три бутилки студен чай „Снапъл“ и половин дузина сладки със стафида. И въпреки че току-що се бе нахранил, той направо грейна.

— Нямам думи, госпожо Макклаци! Вие сте истинска...

Тя сякаш не го чу; цялото ѝ внимание бе концентрирано върху Джо.

— Разбирам колко е важно всичко това, така че без проблеми мога да ви закарам, ако...

— Няма нужда, мамо — отвърна той. — За нула време ще сме там.

— Освен това е напълно безопасно — добави Нори. — По улиците няма жива душа.

Очите на Клеър продължаваха да бъдат вперени в сина ѝ.

— Обаче искам да ми обещаете две неща. Първо, че ще се приберете вкъщи, преди да се е мръкнало... Това не означава да чакате последните минути преди здрачаване; искам ви по домовете, докато слънцето е още в небето. Второ, че ако откриете нещо, ще запомните местоположението му и няма да пипате нищо. Мога да приема, че вие тримата навярно сте най-подходящите хора в града за търсенето на това нещо, но намерите ли го веднъж, оттам насетне то вече става работа за възрастните. Е, имам ли честната ви дума? Ако не я получа, идвам с вас като ваша гувернантка.

Бени явно се колебаеше.

— Никога не съм пътувал по Блек Ридж Роуд, но съм минавал покрай него. Не мисля, че вашата хонда сивик ще... ъ-ъ-ъ... успее да

се справи с неравностите.

— Тогава или ми обещавайте, или оставате тук.

Джо обеща. Както и другите двама. Нори даже се прекръсти.

Когато синът ѝ нарами раницата, Клеър пъкна вътре мобилния си телефон.

— Внимавай да не го изгубиш, млади господине.

— Ще внимавам, мамо — кимна той, като пристъпваше нервно от крак на крак. Нямахше търпение да тръгват вече.

— Нори? Могла ли да ти се доверя, че ще усмириш тези двамата, ако започнат да шантавеят?

— Да, госпожо — отвърна Нори Калвърт, сякаш миналото лято изобщо не бе правила шантави номера със скейтборда си, при които можеше не само да се осакати, но и да счупи врата си. — Можете да разчитате на мен.

— Надявам се — каза Клеър и повтори: — Надявам се. — После потърка слепоочията си, сякаш бе получила внезапно главоболие.

— Обядът беше възхитителен, госпожо Макклаци! — възкликна Бени и вдигна длан. — Дайте ми пет!

— Ох, мили боже, какво правя? — въздъхна жената и плесна дланта му със своята.

10.

Зад високото до гърдите писалище, разположено във фоайето на полицейския участък, където хората идваха, за да съобщят за кражба, вандализъм или лаещо съседско куче, се намираше приемната. Там имаше бюро, шкафчета и кафеварка, надписът над която съобщаваше: „КАФЕТО И ПОНИЧКИТЕ НЕ СА БЕЗПЛАТНИ.“ Приемната служеше и като регистратура. Тук Барби бе фотографиран от Фреди Дентън и Хенри Морисън му взе отпечатъци от пръстите, докато Питър Рандолф и Дентън стояха от двете му страни с извадени оръжия.

— Не си стягай пръстите, трябва да са отпуснати! — кресна му Хенри. Това сякаш не беше същият човек, който обичаше да си бърби с Барби за мачовете между „Ред Сокс“ и „Янкис“ по време на обяда си в „Дивата роза“ (неизменният му сандвич с бекон, маруля и домати и кисела краставичка отстрани). Този Хенри Морисън имаше вид на човек, който с радост би забил едно кроше на Барби в носа. — Ти не ги въртиш, аз го правя, затова ги искам отпуснати!

Барби се замисли дали да не му каже, че е трудно ръцете ти да не са стегнати, когато от двете ти страни стоят мъже с извадени патлаци... и знаеш, че нямат нищо против да ги използват срещу теб. Обаче предпочете да си държи устата затворена и да се концентрира над отпускането на ръцете си, за да може Морисън да свали отпечатъците му. При други обстоятелства навярно би го попитал защо изобщо си дават труд да му взимат отпечатъци, но май беше по-разумно да си замълчи и по този въпрос.

— Готово — обяви Хенри, когато прецени, че отпечатъците са достатъчно ясни. — Отведете го долу. Искам да си измия ръцете. Чувствам се омърсен, задето го докосвах.

Джаки и Линда пристъпиха към него. Рандолф и Дентън прибраха оръжията си в кобурите и сграбчиха ръцете на Барби, а жените извадиха своите пистолети. И макар че дулата им сочеха към земята, очевидно бяха готови за стрелба.

— Ако можех, щях да повърна всичко, с което си ме хранил — процеди Хенри. — Отвращаваш ме.

— Не съм го направил — каза Барби. — Помисли над тази възможност, Хенри.

Морисън се извърна безмълвно настрани. „Явно днес никой не иска да мисли“ — мина през ума на Барби. Кое то бе просто идеално за Джим Рени.

— Линда — обърна се той към жената на Ръсти. — Госпожо Евърет...

— Не искам да те слушам. — С изключение на тъмнеещите полумесеци под очите ѝ, лицето ѝ изглеждаше бледо като лист хартия. Сякаш някой я беше бушонирал.

— Хайде, слънчице — изръмжа Фреди и заби кокалчета в гърба на Барби, точно над бъбреците му. — Апартаментът ти те очаква.

11.

Джо, Бени и Нори караха велосипедите си на север по шосе 119. Следобедът бе необичайно горещ за края на октомври, въздухът бе тежък и душен и над земята трептеше мараня. Не се долавяше никакъв повей на вятъра. Щурците цвърчаха сънено във високата трева от двете страни на пътя. Небето над хоризонта имаше мътен жълтеникав оттенък, който Джо първоначално взе за облаци. После обаче осъзна, че това е пластът от полени и замърсявания, полепнал по повърхността на Купола. Тук река Престил течеше съвсем близо до шосето и хлапетата трябваше да чуят как водата ромоли на югоизток, към Касъл Рок, за да се влее в могъщия Андроскогин, но до ушите им достигаше само цвърченето на щурците и граченето на няколко врани, накацали по дърветата.

Пресякоха Дийп Кът Роуд и след около километър и половина стигнаха до Блек Ридж Роуд. Това бе черен път в ужасно състояние, целият в бабуни и неравности, маркиран с два сериозно накривени знака. На този вляво пишеше: „ПРЕПОРЪЧВА СЕ ЗА АВТОМОБИЛИ 4X4“, а на другия: „ПРЕМИНАВАНЕТО ПО МОСТА ЗАБРАНЕНО ЗА ПРЕВОЗНИ СРЕДСТВА НАД 4 ТОНА“ Табелите и на двата знака бяха осеяни с дупки от куршуми.

— Обичам да живея в град, където хората редовно се упражняват в стрелба — подхвърли Бени. — Така се чувствам по-защитен от Ел Клайдър.

— Казва се „Ал Кайда“, умнико — поправи го Джо.

Бени се усмихна и поклати глава.

— Говоря за страховития мексикански бандит Ел Клайдър, който се премести в Западен Мейн, за да избегне...

— Да пробваме с Гайгеровия брояч — прекъсна ги Нори и слезе от колелото си.

Както и преди, уредът се намираше в багажника на велосипеда на Бени. Бяха го увили в няколко стари кърпи от коша с парцали на Клеър. Бени го извади и го подаде на Джо. Жълтата му повърхност проблесна ослепително на фона на потъналия в мараня пейзаж.

— Ти го направи — каза Бени. От усмивката му нямаше и следа.
— Чувствам се твърде нервен.

Джо се замисли за миг, след което подаде Гайгеровия брояч на Нори.

— Пъзльовци! — въздъхна момичето и го включи. Стрелката мигом скочи на +50. Джо се вторачи в нея и усети как сърцето му сякаш напусна гръдния му кош и затуптя лудешки в гърлото му.

— Уха! — възкликна Бени. — Имаме новина!

Нори откъсна очи от стрелката, която вече се беше успокоила (и бе застинала на достатъчно голямо разстояние от червения сектор), и погледна към Джо.

— Да продължавам ли?

— Естествено — отвърна той.

12.

В полицейския участък нямаше недостиг на електричество... или поне засега. По протежение на целия сутерен се простираше покрит със зелен линолеум коридор, облян от неумолимата, потискаща светлина на флуоресцентните лампи. Независимо дали навън бе сутрин или вечер, тук винаги бе еднакво светло. Шериф Рандолф и Фреди Дентън „ескортираха“ (ако тази дума можеше да опише болезнено впитите им в бицепсите му пръсти) Барби по стълбите. Двете полицайки плътно ги следваха с извадени оръжия.

Вляво беше помещението, където съхраняваха архивите, а вдясно имаше пет килии — по две от всяка страна на коридора и една в самия му край. Последната беше и най-малката от всички; вътре имаше място само колкото за стоманена тоалетна без седалка и тесен нар. Именно натам го водеха в момента.

По заповед на Пит Рандолф — който от своя страна бе получил нареждания от Големия Джим, — дори най-бруталните участници в бунта пред супермаркета бяха освободени без гаранция (къде можеха да отидат?) и всички килии бяха празни. Ето защо бе изненада, когато Мелвин Сиърлс изникна от номер четири, където се бе спотайвал. Превръзката на главата му се бе приплъзнала настрани и той носеше тъмни очила, за да скрие уголемяващите се синини под очите си. В едната си ръка държеше спортен чорап с някаква тежест вътре; саморъчно изготвен боздуган. Сиърлс изскочи толкова бързо от килията, че първата мисъл на Барби беше за нападение от страна на Невидимия човек.

— Копеле! — извика Мел и замахна с оръжието си. Барби се наведе и чорапът изсвистя над главата му, връзвайки се в рамото на Фреди Дентън. Фреди изрева и пусна Барби. Зад тях жените също се развикаха.

— Шибан убиец! На кого плати, за да ми разбие главата, а? — И Мел замахна отново. Този път импровизираният му боздуган удари лявата ръка на Барби. Тутакси цялата му ръка сякаш се парализира. В чорапа очевидно нямаше пясък, а по-скоро нещо като преспание.

Стъклено или метално... но поне беше овално. Имаше ли ръбове, вече щеше сериозно да кърви.

— Ти, шибан шибаняк такъв! — ревна Мел и замахна отново с оръжието си. Шерифът побърза да се наведе и също пусна арестанта. Тогава Барби сграбчи горната част на чорапа, присвивайки очи, когато тежестта удари китката му. Сетне дръпна рязко и успя да изтръгне боздугана от ръката на Мел. В същия момент превръзката на главата му се плъзна над тъмните му очила и блокира зрителното му поле.

— Дръжте го, дръжте го! — извика Джаци Уетингтън.

— Спри веднага, затворнико! Няма да има второ предупреждение!

И Барби усети как едно малко студено кръгче се забива между плешките му. Не можеше да го види, ала знаеше със сигурност, че Джаци е извадила оръжието си. „Натисне ли спусъка, куршумът ще се забие точно там“ — мина му през ума. И като нищо можеше да го застреля, защото в малките градчета, които рядко биват сполетявани от големи неприятности, дори професионалистите са всъщност аматьори.

Той пусна чорапа и онова, което беше вътре в него, тупна на линолеума. После вдигна ръце.

— Госпожо, пуснах го! — извика. — Госпожо, не съм въоръжен, моля, не стреляйте!

Мел отметна превръзката от очите си и бинтът се разви надолу по гърба му като индуистки тюрбан. После нанесе два силни удара на Барби: единият в слънчевия сплит, а другият в корема. Барби вече не беше подготвен както преди и въздухът напусна дробовете му с неприятен хрипящ звук. Той се преви на две, след което падна на колене. Мел използва възможността и стовари юмрук върху тила му — а може и да не беше той, като нищо можеше да е Фреди или самият Безстрашен шериф, — и Барби се строполи на земята. Светът започна да се замъглява и изтънява — целият свят, с изключение на една тъничка резка върху линолеума. Виждаше я със сюрреалистична яснота, и защо не? Все пак се намираше на по-малко от три сантиметра от очите му.

— Престанете, престанете, стига сте го удряли! — Гласът сякаш идваше от невъобразимо далечно разстояние, ала Барби беше сигурен, че принадлежи на жената на Ръсти.

— Паднал е долу, не виждате ли, че лежи на пода?

Множество крака запристъпваха наоколо в странно подобие на гротесков танц. Някой стъпи върху задника му, препъна се, изруга и го срита в хълбока. Всичко сякаш се случваше някъде далеч оттук. Навярно по-късно щеше да го заболи, но засега не се чувстваше толкова зле.

Нечии ръце го сграбчиха и го вдигнаха до изправено положение. Барби понечи да надигне глава, но се оказа далеч по-лесно да я остави клюмнала. Замъкнаха го към килията в дъното на коридора и той забеляза как зеленият линолеум се плъзга под краката му. Какво беше казал Дентън? „Апартаментът ти те очаква.“

„Е, съмнявам се да има ментови бонбони и румсървис“ — мина му през ума. Не че му пукаше особено. Единственото, което искаше, бе да го оставят сам, за да може да обlige раните си на спокойствие.

Точно пред килията някой го срита отзад, за да го засили още повече. Барби полетя напред, като вдигна дясната си ръка, за да предпази лицето си от размазване в зелената тухлена стена. Опита да вдигне и лявата си ръка, ала тя продължаваше да е парализирана от лакътя надолу. Обаче съумя да защити главата си, а това не беше малко. Удари се в стената, олюля се и падна отново на колене до самия нар, сякаш възнамеряваше да се отдаде на смирена молитва преди сън. Зад него масивната врата изгърмя тежко по релсата си.

Барби се подпря на ръба на леглото и се помъчи да се надигне. Този път лявата му ръка се справи малко по-добре. Обърна се тъкмо навреме, за да види как Рандолф се отдалечава с наперена походка, стиснал юмруци и привел глава. Зад него Дентън размотаваше онова, което бе останало от превръзката на Сиърлс, докато самият Мел гледаше кръвнишки към килията (макар че свирепият му поглед придобиваше леко комичен оттенък заради слънчевите очила, които се бяха накривили на носа му). Зад мъжете в подножието на стълбите стояха техните две колежки. На лицата им се четяха смут и потрес. Линда Евърет изглеждаше по-бледа от всякога и на Барби му се стори, че вижда по миглите ѝ да проблясват сълзи.

Той призова цялата си воля и извика силно:

— Полицай Евърет!

Тя така се сепна, че подскочи. Дали някой изобщо я бе наричал „полицай Евърет“ преди? Може би децата по време на дежурствата ѝ

пред училището, което навярно бе най-голямата ѝ професионална отговорност, с която се бе сблъсквала досега.

— Полицай Евърет! Госпожо! Моля ви, госпожо!

— Млъквай! — озъби му се Фреди Дентън.

Барби не му обърна внимание. Помисли си, че и бездруго съвсем скоро щеше да изпадне в несвяст, така че не биваше да пражосва последните си съзнателни мигове за глупости.

— Кажете на съпруга си да огледа труповете! Особено този на госпожа Пъркинс! Госпожо, трябва непременно да огледа труповете! Те няма да бъдат докарани в болницата! Рени няма да допусне да...

Питър Рандолф пристъпи напред. Барби видя какво взе шерифът от колана на Фреди Дентън и се опита да вдигне ръце пред лицето си, обаче безуспешно. Имаше чувството, че дланите му тежат цял тон.

— Това ще те усмири малко, синко — каза Рандолф. После пяхна полицейския спрей през решетките и натисна пулверизатора.

13.

Тъкмо бяха преполовили проядения от ръжда мост на Блек Ридж Роуд, когато Нори спря с колелото си и се загледа в отсрещния бряг на реката.

— По-добре да не спираме — изтъкна Джо. — Да използваме дневната светлина, докато още я има.

— Знам, но погледнете само! — посочи момичето с ръка.

На другия бряг, под стръмния склон и върху съхнещата тиня, където бяха текли водите на Престил, преди Куполът да пресече пълноводието му, лежаха труповете на четири елена. И по-конкретно — на възрастен самец, две сърни и малко еленче на не повече от година. Всички изглеждаха добре развити и охранени — изминалото лято бе чудесно и явно не бяха срещали затруднения в намирането на тучни треви. Джо виждаше облаците от мухи, роящи се около мъртвите животни, и даже му се стори, че долавя сънливото им бръмчене. И защо не? По принцип ромоленето на реката би трябвало да го заглуши, ала не биваше да забравя, че Престил вече не е същата.

— Какво е станало с тях? — учуди се Бени. — Смятате ли, че има връзка с онова, което търсим?

— Ако говориш за радиация — отбеляза Джо, — не мисля, че действа толкова бързо.

— Освен ако не става въпрос за ужасно силна радиация — обезпокои се Нори.

Джо посочи към стрелката на Гайгеровия брояч.

— Съгласен съм, но поне засега уредът ни не отчита такава радиация — заяви момчето. — Но дори стрелката да не излизаше от червения сектор, не мисля, че лъчевата болест може да убие четири големи животни само за три дни.

— Струва ми се, че единият крак на мъжкия е счупен — предположи Бени.

— Да, така е — кимна Нори. — Една от сърните също е със счупен крак. — Тя заслони очите си с длан. — Даже с два. Виждате ли под какъв странен ъгъл са огънати предните ѝ крака?

Първата асоциация на Джо беше, че сърната е умряла, докато се е опитвала да направи някакъв ужасно труден каскадъорски номер.

— Мисля, че са скочили — каза замислено Нори. — Опитали са се да прескочат реката, както правят онези дребните съселоподобни животинки...

— Лемури — подсказа ѝ Бени.

— Леминги, тъпчо! — поправи го Джо.

— Сякаш са се опитвали да избягат от нещо... — продължи момичето. — Как мислите?

Момчетата стояха безмълвни. И двете изглеждаха по-малки в сравнение с миналата седмица и приличаха на деца, принудени да слушат някоя особено зловеща история, разказана край лагерния огън. Стояха до велосипедите си и се взираха в мъртвите елени, сякаш хипнотизирани от съненото бръмчене на мухите.

— Продължаваме ли? — попита Джо след цяла вечност.

— Мисля, че нямаме друг избор — отвърна Нори и възседна колелото си.

— Добре — кимна Плашилото и последва примера ѝ.

— Няма що, в хубава каша ме забъркахте! — въздъхна Бени.

— Моля?

— Нищо, душевни братко — махна с ръка Бени. — Карай!

Щом прекосиха моста, хлапетата видяха, че всички елени са със счупени крайници. А годиначето беше и със спукан череп; вероятно бе паднало по стръмния склон, който преди появата на Купола бе представлявал част от речното корито.

— Пробвай пак с брояча — предложи Джо.

Нори включи уреда. Този път стрелката затанцува точно под +75.

14.

Пит Рандолф извади праисторическия касетофон от чекмеджето на Дюк Пъркинс, пробва го дали работи и откри, че батериите все още ги бива. Щом Рени Младши влезе в кабинета, той натисна бутончето за запис и сложи малкото „Сони“ в края на бюрото, така че младият мъж добре да го вижда.

Последният пристъп на мигрена беше поутихнал и сега Младши усещаше само леко напрежение в лявата част на главата си. Освен това се чувстваше напълно спокоен; двамата с баща му вече бяха „изрепетирали“ разпита и той знаеше точно какво да каже.

— Няма от какво да се притесняваш — беше го успокоил Големия Джим. — Ще бъде чисто и просто една формалност.

Така и се оказа.

— Как откри труповете, синко? — попита Рандолф и се отпусна назад на въртящия се стол. Беше махнал всички принадлежности на Пъркинс от бюрото и ги бе сложил в един шкаф в другия край на стаята. Хрумна му, че сега, след като и Бренда бе мъртва, преспокойно можеше да ги изхвърли на боклука. Личните вещи на покойниците губеха всякакъв смисъл, когато нямаше кой да ги потърси.

— Ами... — започна Младши, — тъкмо се връщах от патрулиране по шосе 117... Затова и пропуснах безредиците пред супермаркета...

— Имал си късмет — усмихна се шерифът. — Там настана голяма хуйня, извинявам се за френския си. Искаш ли кафе?

— Не, сър, благодаря, сър. Имам мигрена и кафето само влошава състоянието ми.

— И бездруго пиенето на кафе си е лош навик. Е, не толкова лош като пушенето на цигари, но пак е лоша работа. Знаеш ли, че пуших, докато не приех Христа с цялата си душа и не се покръстих?

— Не, сър, не знаех. — Младши започваше да се изнервя и се запита кога ли този идиот най-сетне ще престане да дрънка, за да му позволи да разкаже историята си и да си ходи.

— О, да... — Рандолф събра длани пред гърдите си. — Лестър Когинс ме покръсти... Накара ме да се потопя целия в Престил. Тогава отдадох цялото си сърце на Исуса. Не посещавам църквата толкова съвестно като баща ти и някои други хора, но преподобният Когинс беше рядко добър човек! — Шерифът въздъхна и поклати глава. — Клетникът! Има да тежи на съвестта на Дейл Барбара... Доколкото тоя изверг изобщо има съвест, де.

— Абсолютно прав сте, сър.

— За много неща има да отговаря пред Господа. Преди малко му дадох хубава порция газ, макар че това е нищожна отплата за онова, което е сторил. Но да се върнем на разказа ти. Връщал си се от патрулиране значи и...

— И се сетих, че някой ми беше казал, че е видял колата на Анджи в гаража ѝ. Така де, гаража на семейство Маккейн.

— Кой ти го каза?

— Франк ли беше? — Младши потърка слепоочието си. — Май че беше Франк.

— Продължавай.

— Както и да е, погледнах през един от прозорците на гаража и видях, че колата наистина си е там. Отидох до входната врата и натиснах звънеца, но никой не ми отговори. Тогава заобиколих къщата и минах отзад, защото бях разтревожен. И там усетих тази... миризма.

Рандолф кимна съчувствено.

— Тоест си следвал своя нюх. Точно така прави добрият полицаи, синко, поздравления!

Младият мъж го изгледа мнително изпод вежди, чудейки се дали това не е някаква шега или проява на сарказъм, обаче в очите на шерифа се четеше искрено възхищение. Явно баща му бе успял да си намери помощник (първата мисъл, която му хрумна, всъщност беше „съучастник“), който бе по-тъп дори от Анди Сандърс. А Младши си мислеше, че това е просто невъзможно.

— Давай, продължавай. Знам, че е болезнено да го разказваш, но трябва да отбележим тази работа. Ох, за всички ни е болезнено.

— Добре, сър. Беше точно както го казахте. Просто последвах своя нюх. Задната врата беше отключена и носът ми ме отведе право в кухненския килер. Не можех да повярвам на очите си, защото това, което намерих...

— Тогава ли видя идентификационните армейски плочки?

— Да. Не. Горедолу. Видях, че Анджи стиска нещо в ръката си... някаква верижка... но не можех да кажа какво точно държеше, а и не исках да пипам нищо. — Младши сведе скромно очи. — Все пак съм си само един новобранец...

— Правилно — кимна Рандолф. — Умно. Нали знаеш, че в друг случай веднага бихме извикали екипа от съдебномедицинските експерти към главния прокурор на щата — и така щяхме да заковем Барбара до стената, — но тази екстремна ситуация просто не го позволява. Все пак обаче смея да твърдя, че разполагаме с достатъчно доказателства. Много глупаво от негова страна да забрави армейските си плочки.

— Използвах мобилния си телефон и се обадох на баща си. Според това, което чух по радиото в колата, сметнах, че сте адски заети със супермаркета...

— Заети? — Шерифът завъртя театрално очи. — Синко, нямаш си и идея колко бяхме заети всъщност. Направил си най-правилното нещо, като си звъннал на баща си. Той де факто е част от нашия отдел.

— Татко извика двама полицаи — Фред Дентън и Джак Уетингтън, — и те пристигнаха пред къщата на семейство Маккейн. Линда Евърет се присъедини към нас, докато Фреди правеше снимки на местопрестъплението. После Стюарт Бауи и брат му дойдоха с катафалката. Баща ми прецени, че така ще е най-добре, понеже медицинският персонал в болницата и бездруго бе твърде зает с пострадалите при бунта и прочие...

Рандолф кимна.

— Точно така. Помагай на живите, погребвай мъртвите. Кой намери армейските идентификационни плочки?

— Джак. Тя разтвори дланта на Анджи с помощта на химикалка и те паднаха на пода. Фреди засне всичко.

— Да, фотографиите му ще ни потрябват за процеса. Който ще трябва да проведем сами, ако този шантав Купол не ни остави на мира. Обаче ще се справим. Нали знаеш какво пише в Библията? „Вярата повдига планини.“ По кое време откри труповете, синко?

— Около пладне — отвърна Младши и си помисли: „След като се сбогувах подобаващо с приятелките си.“

— Веднага ли се обади на баща си?

— Не веднага — каза Младши и хвърли на шерифа най-искрения поглед, на който бе способен. — Първо трябваше да изляза навън и да повърна. Бяха ужасно осакатени! Никога досега не съм виждал нещо подобно. — От гърдите му се отрони протяжна въздишка и той потръпна, сякаш преживяваше наново целия този ужас. Касетофонът едва ли щеше да улови потръпването му, ала Рандолф със сигурност щеше да го запомни. — Едва когато спазмите ми утихнаха, можах да звънна на баща ми.

— Добре, това е всичко, което ми трябва. — Нямахше повече въпроси за точния интервал, през който бе „патрулирал“, нито пък Младши бе помолен да напише доклад (което го устройваше напълно, понеже напоследък писането неизбежно му докарваше главоболие). Шерифът се наведе напред и изключи касетофона. — Благодаря ти, Младши. Защо не си вземеш почивка за днес? Прибери се и се наспи. Изглеждаш много уморен.

— Бих искал да съм тук, когато го разпитвате, сър. Барбара.

— Ами няма защо да се притесняваш за това точно днес. Ще му дадем двайсет и четири часа да се пържи в собствения си сос. Баща ти предложи тази идея и аз напълно я подкрепям. Ще го разпитаме утре следобед или утре вечерта, и ти ще можеш да присъстваш. Давам ти честната си дума. Ще му спретнем разпит за чудо и приказ.

— Да, сър. Добре.

— Без разните му там глупости от сорта на „правилото Миранда“^[1] и прочие.

— Точно така, сър.

— Е, благодарение на Купола няма да го водим и при областния шериф. — И Рандолф го изгледа многозначително. — Синко, този случай ще бъде истинско потвърждение на правилото „Каквото се случи във Вегас, остава във Вегас“.

Младши не знаеше дали да каже „да, сър“ или „не, сър“, понеже нямаше никаква представа какви ги бръщолеви този идиот зад бюрото.

Шерифът продължи да го гледа с „многозначителния“ си поглед още няколко секунди, сякаш за да се увери, че двамата са се разбрали, след което плесна с ръце и се изправи.

— Хайде, прибирай се вкъщи, Младши. Сигурно още си разстроен.

— Да, сър, точно така се чувствам. И мисля, че ще направя това, което ми предложихте. Да си почина имам предвид.

— Имах пакет цигари в джоба си, когато преподобният Когинс ме потопи в реката... — заяви отнесено шерифът, сякаш се отдаваше на сладки спомени. Той прегърна през рамо събеседника си, докато крачеха към вратата. Младши запази почтителното си изражение и продължи да се преструва, че го слуша с интерес, ала отвътре му идеше да се разкрещи. Все едно му бяха провесили тлъста огърлица от месо. — Станаха на нищо, разбира се. Но аз никога вече не си купих друг пакет. Бях спасен от дяволския корен благодарение на Божия син. Не е ли Божията милост чудно нещо, а?

— Абсолютно — можа да промълви Младши.

— Естествено, Бренда и Анджи ще получат най-много внимание, но това е нормално — все пак Бренда беше сред бележитите жители на нашия град, а Анджи бе невинно младо момиче, чийто живот беше пред нея, — ала за пастор Когинс също ще скърбят много хора. Включително и членовете на голямото му любящо паство...

С периферното си зрение Младши виждаше дебелите месести пръсти на Рандолф. Зачуди се как ли би реагирал шерифът, ако внезапно килнеше глава и ги захапеше. И направо отхапеше някой от тези пръсти... и после го изплюеше на пода.

— Да не забравяме и Дуди — измърмори Младши. Нямаше никаква представа защо го каза, обаче явно имаше ефект. Ръката на шерифа мигом напусна рамото му. Мъжът изглеждаше като ударен от гръм и Младши осъзна, че съвсем бе забравил за Дуди.

— О, Боже! — възкликна Рандолф. — Милата Дуди! Обади ли се някой на Анди, за да му каже ужасната новина?

— Не знам, сър.

— Сигурно баща ти ще му звънне, а?

— Струва ми се, че е страшно зает...

Това бе самата истина. Големия Джим седеше в кабинета си и подготвяше речта си за градското събрание в четвъртък вечерта. Събранието, на което жителите на Честърс Мил щяха да гласуват за извънредни правомощия на членовете на градския съвет по време на кризата.

— Значи по-добре аз да му звънна — въздъхна шерифът. — Но преди това ще се помоля. Искаш ли да коленичиш пред Господа заедно

с мен, синко?

Младши по-скоро би полял слабините си с газ и би подпалил топките си, обаче не го каза. Наместо това изрече смирено:

— „Общувай насаме с Бога и ще чуеш по-ясно Неговите отговори.“ Чувал съм го много пъти от баща си.

— Точно така, синко. Какъв прекрасен съвет!

И преди Рандолф да успее да каже нещо друго, Младши се измъкна първо от кабинета му, а после и от полицейския участък. Закрачи към къщи, потънал в мрачни мисли. Една част от него оплакваше приятелките, които бе изгубил, а друга се чудеше дали не би могъл да си намери някое ново гадже. За предпочитане няколко.

Все пак под Купола всичко бе възможно.

---

[1] Правилото Миранда е постановено с цел да се защитят правата на личността според Петата поправка на Конституцията на САЩ срещу самоинкриминиране. Изчитането на правата при разпит се прави с цел задържаният да разбере, че не е длъжен да говори с полицаите и че има правото на разпитите му да присъства адвокат. — Б.пр. ↑

15.

Пит Рандолф наистина застана на колене и се опита да се помоли, ала не можеше да се концентрира, защото умът му бе зает с твърде много грижи. Накрая заряза молитвата с мисълта, че Господ помага на тези, които сами си помагат. И макар да се съмняваше, че го пише в Библията, бе абсолютно убеден в правотата на това твърдение. Намери номера на мобилния телефон на Сандърс в списъка, закачен с кабарче на таблото за обявления. Надяваше се, че той няма да му отговори, обаче председателят на градския съвет реагира още при първото позвъняване. Както всъщност правеше винаги.

— Здравсти, Анди. Шериф Рандолф се обажда. Имам ужасни новини за теб, приятелю. Май е по-добре да седнеш.

Разговорът беше тежък. Тежък ли? Направо убийствен. Когато най-сетне приключи, Рандолф остана на стола си, като барабанеше нервно с пръсти по бюрото си. Помисли си — и то не за първи път, — че ако Дюк Пъркинс седеше вместо него зад това писалище, нямаше да скърби толкова силно за жертвите. А може би изобщо нямаше да скърби. Работата му се бе оказала много по-тежка и по-гадна, отколкото си бе представял. Личният му кабинет не можеше да компенсира всички останали негативи. Дори зелената шерифска кола не си струваше гадостите; всеки път, щом седнеше зад волана и задникът му хлътваше във вдлъбнатината, която Дюк беше оставил, през главата му минаваше една и съща мисъл: „Не си за тая длъжност.“

Сега Сандърс щеше да дойде тук. Искаше да се изправи лице в лице срещу Барбара. Рандолф се бе помъчил да го разубеди, но докато му обясняваше, че сега е най-добре да коленичи и да се помоли за душите на жена си и дъщеря си — както и за силата, от която се нуждаеше, за да носи тежкия си кръст, — Анди прекъсна връзката.

Шерифът спря да барабани по бюрото, въздъхна и набра друг номер. Само след две позвънявания в слушалката се разнесе изнервеният глас на Големия Джим:

— Какво има? Какво?

— Аз съм, Джим. Знам, че работиш и не ми се искаше да те прекъзвам, но би ли могъл да дойдеш тук? Трябва ми твоята помощ.

16.

Трите хлапета стояха под небето с жълтеникав оттенък, озарени от странната, някак лишена от наситеност следобедна светлина, и се взираха в мъртвата мечка под телефонния стълб. Самият стълб се беше килнал сериозно настрани. На метър и половина от основата му обработеното с креозот дърво бе напукано и оплискано с кръв. Както и с други неща. Нещо бяло, за което Джо предположи, че са остатъци от кост. И нещо бледосиво, което вероятно бе моз...

Той се обърна, опитвайки се да потисне стомашния си спазъм. И почти бе успял, когато Бени повърна и само миг по-късно Нори го последва. Плашилото нямаше друг избор, освен да се присъедини към клуба.

Щом стомасите им се поуспокоиха, Джо свали раницата си, извади бутилките с чай и ги раздаде на приятелите си. Надигна шишето, но не преглътна, а изплакна устата си и изплю течността. Нори и Бени направиха същото. Сладкият чай вече се беше стоплил, но въпреки това подейства като балсам на раздразненото му гърло.

Нори направи две предпазливи крачки към обвитата от рояци мухи черна камара в подножието на телефонния стълб.

— Също като елените — промълви тя. — Горката мечка не е могла да скочи от речния бряг, ето защо си е разбила черепа в този стълб...

— Може да е била болна от бяс — предположи Бени. Гласът му беше нетипично тънък. — Както и елените...

Джо сметна, че теоретично бе възможно, макар че не му се вярваше.

— Според мен е нещо като самоубийство — каза с треперещ глас. Мразеше се, че гласът му звучи така, ала не можеше да стори нищо по въпроса. — Китовете и делфините го правят — излизат на бреговете, където умират от задушаване. Виждал съм го по телевизията. Татко разправя, че октоподовете също правели така.

— Октоподите — поправи го Нори.

— Както и да е. Татко казва, че когато околната им среда се замърси, те изяждат собствените си пипала.

— Човече, да не искаш пак да повърна? — попита Бени. Гласът му издаваше колко уморен и изнервен се чувства.

— Да не би нещо подобно да е станало и тук? — замисли се момичето. — Околната среда да е силно замърсена?

Джо вдигна поглед към жълтеещото небе. После посочи на югозапад, където тъмнееха черните сажди от пожара, предизвикан от ракетата. Петното изглеждаше поне стотина метра високо и цял километър широко. Най-малко.

— Съгласна съм с теб — кимна Нори, — но имам чувството, че това тук е нещо друго, нещо по-различно. Не смяташ ли?

Плашилото вдигна рамене.

— Ако изведнъж ни се прииска да се самоубием, май е по-добре да се връщаме — каза Бени. — Още има за какво да живея. Не съм успял да стигна до последното ниво на „Уорхамър“...

— Пробвай Гайгеровия брояч върху мечката — предложи Нори.

Джо насочи сензорния цилиндър към трупа на животното. Стрелката потрепна съвсем леко и запази досегашното си положение.

Нори посочи на изток, където пътят най-накрая излизаше изпод балдахина на гъсто обраслите черни дъбове, дали на хребета неговото название^[1]. Джо си каза, че оттам най-вероятно се открива чудесна гледка към ябълковата градина, разположена на билото на възвишението.

— Аз предлагам да вървим, докато стигнем до дърветата — заяви момичето. — Там ще проверим какво казва Гайгеровият брояч и ако радиационният фон продължава да се повишава, ще се върнем в града и ще разкажем на доктор Евърет или на господин Барбара за наблюденията си. Пък те нека умуват какво значи това.

Бени се колебаеше.

— Не знам доколко е безопасно...

— Ако усетим нещо странно, веднага се връщаме — увери го Джо.

— Е, може пък да е за добро — подхвърли Нори. — Винаги съм искала да се махна от Честърс Мил, преди да съм изперкала тотално!

Тя се усмихна, за да покаже, че се шегува, ала думите ѝ изобщо не прозвучаха като шега, а и Джо не ги прие по този начин. Много хора

обичаха да се шегуват колко е „мъничък“ Честърс Мил (може би затова песента на Джеймс Макмърти бе толкова популярна сред жителите му) и той наистина бе такъв, при това във всяко едно отношение. Както в интелектуално, така и в демографско. Сещаше се само за една американка с азиатски произход — Памела Чен, която помагаше от време на време на Лиза Джеймисън в библиотеката, — а тъмнокожи изобщо нямаше, откакто семейство Лавърти се преместиха в Обърн. В града нямаше „Макдоналдс“, да не говорим за „Старбъкс“, а единственото кино бе затворило завинаги. Поне досега обаче градът му се бе струвал сравнително голям като площ, с достатъчно пространство за скитане насам-натам... Ето защо му се струваше удивително как Честърс Мил изведнъж се бе смалил в съзнанието му, след като разбра, че тримата с майка му и баща му вече не могат да се качат в семейната кола и да отскочат до Луистън, за да хапнат панирани миди и сладолед.

— Права си — каза накрая. — Наистина е важно. Рискът си струва. Или поне така мисля. Ако искаш, ти остани тук, Бени. Тази част от мисията е само за доброволци.

— Не, ще дойда с вас — заяви той. — Ако остана тук, ще ме смятате за пъзльо до края на живота ми!

— Че не си ли? — извикаха Джо и Нори в един глас, след което се спогледаха и избухнаха в смях.

---

[1] Блек Ридж буквално означава „Черен хребет“. — Б.пр. ↑

17.

— Точно така, плачи!

Гласът идваше някъде отдалеч. Барби се обърна тромаво към източника му, ала не беше никак лесно да отвори пламналите си от болка очи.

— Има за какво да плачеш!

Човекът, който му говореше така, очевидно също плачеше. А и гласът му се стори познат. Барби се помъчи да отвори подпухналите си клепачи, но ги усещаше непосилно тежки. Очите под тях сякаш вибрираха в унисон с пулса му. Синусите му бяха до такава степен задръстени от секреция, че ушите му изпукаха, когато се опита да преглътне.

— Защо я уби? Защо уби моята рожба?

„Някой кучи син ме напръска със спрей. Дентън? Не, Рандолф.“

Най-накрая успя да отвори очи, като притисна длани до веждите си и ги изтегли нагоре. Тогава забеляза, че Анди Сандърс стои пред килията му с обляно в сълзи лице. А какво виждаше председателят на градския съвет? Арестант в килия, който определено изглеждаше виновен...

— Тя беше всичко за мен! — изкрещя Сандърс.

Зад него стоеше Рандолф. Шерифът изглеждаше смутен и нервно пристъпваше от крак на крак като хлапе, на което ужасно му се ходи до тоалетната. И въпреки че очите му горяха, а синусите му болезнено пулсираха, Барби не беше изненадан, че Рандолф е допуснал Сандърс да слезе тук долу. Но не защото Сандърс беше председател на градския съвет, а понеже шерифът не бе могъл да прояви достатъчно твърдост и да откаже.

— Хайде, Анди — каза Рандолф. — Стига вече. Поиска да го видиш и аз ти позволих, макар и да не го смятам за много редно. Ще бъде съден, както подобава, и ще си плати за всичко, което е сторил. Затова хайде да се качим горе и да ти наля чаша ка...

В същия миг Анди изведнъж го сграбчи за реверите на униформата. Беше с десетина сантиметра по-нисък от шерифа, ала

въпреки това Рандолф изглеждаше уплашен. Барби не го винеше. Макар и да виждаше света през тъмночервена пелена, яростта на Анди Сандърс бе толкова силна, че прозираше през нея с ужасяваща яснота.

— Дай ми пистолета си! Съдебният процес ще е твърде милостив за него! И бездруго мръсникът ще се измъкне, понеже има високопоставени приятелчета, както ми каза Джим! Искам възмездие! Заслужавам възмездие, така че ми дай пистолета си!

Барби не смяташе, че желанието на Рандолф да угоди на Сандърс ще доведе дотам, че да допусне арестантът да бъде застрелян като плъх, но в същото време не беше докрай сигурен в това; навярно причината за появата на Сандърс тук не се изчерпваше само с малодушието на шерифа, защото в противен случай нямаше да го съпровожда само той.

Барби се изправи на крака.

— Господин Сандърс... — започна. Явно онова, с което го бяха обгазили, бе попаднало и в устата му, защото езикът и гърлото му също бяха подути, а гласът му по-скоро приличаше на хрипкаво носово грачене. — Не съм убил дъщеря ви, сър. Не съм убил никого. Ако се замислите, ще видите, че вашият приятел Рени се нуждае от изкупителна жертва и аз съм най-удобният...

Обаче на Анди не му беше до мислене. Ръцете му се изстреляха към кобура на Рандолф и пръстите му трескаво се опитаха да докопат автоматичния глок. Разтревожен и още по-объркан, шерифът се помъчи да задържи оръжието на мястото му.

В същия момент по стълбите се спусна някой с голямо шкембе, който се движеше доста грациозно за килограмите си.

— Анди! — проехтя гласът на Големия Джим. — Анди, друже... ела при мен!

И Рени разпери ръце. Сандърс мигом прекрати борбата за пистолета и се втурна към него, също като разплакано детенце, устремено към бащините обятия. Големия Джим го прегърна.

— Искам пистолет! — дърдореше председателят на градския съвет. Обляното му в сълзи и сополи лице бе вдигнато умолително към това на Големия Джим. — Дай ми пистолет, Джим! Сега! Веднага! Искам да го застрелям заради онова, което ми причини! Това е мое свещено бащино право! Той уби сладкото ми момиченце!

— А може би не само нея — въздъхна тежко Рени. — Може би не само Анджи, Лестър и клетата Бренда, уви!

Тези думи моментално пресякоха излиянията на Сандърс и той вторачи смаяния си поглед в тлъстото лице на Големия Джим. Приличаше на хипнотизиран.

— Може би той е отговорен за смъртта на съпругата ти. Както и за Дюк. За Майра Евънс. И за всички други.

— Какво...

— Все някой е отговорен за появата на Купола, друже — не съм ли прав?

— Да... — това бе единственото, което Анди успя да промълви, но Големия Джим му кимна благосклонно.

— Мисля, че хората, които ни натресоха тази напаст, са решили да внедрят поне един техен човек вътре. Някой, който да разбърква врящата тенджерка. А кой е по-добър в разбъркването на врящи тенджери от един готвач, а? — Големия Джим прегърна Сандърс през рамо и го поведе към шерифа. В един момент погледите на Барби и Рени се срещнаха и арестантът забеляза как съветникът наблюдава зачервеното му, подпухнало лице, сякаш е екзотично насекомо. — И ние ще намерим доказателства. Сигурен съм в това. Той вече показа, че не е достатъчно умен, за да прикрие следите си.

Барби насочи вниманието си към Рандолф.

— Това е постановка — заяви той с новопридобития си носов тембър. — Вероятно всичко е започнало като опит от страна на Рени да спаси собствения си задник, но вече си е явна борба за власт. За момента сте му необходим, шерифе, но и вашето време ще дойде.

— Млъквай! — срязва го Рандолф.

Междувременно Рени вече галеше Анди по косата. Барби се замисли за майка си и как тя обичаше да гали техния кокер Миси, когато кучето остаря, изкуфя и започна да се напикава.

— Той ще си плати за всичко, Анди — помни ми думата. Първо обаче ще съберем всички подробности — какво точно е станало, кога, защо и кой друг е част от играта му. Защото мръсникът не е сам, можеш да си сигурен в това. Има си съучастници. Ще си плати за всичко, но първо хубавичко ще го изцедим, за да получим цялата информация, която ни е необходима.

— Как ще си плати? — попита Анди. Вече гледаше към Големия Джим с такъв възторг, сякаш бе изпаднал в екстаз. — Как точно?

— Ами, ако знае как да вдигне Купола — а аз няма да допусна да не го стори, — предполагам, че всички ще бъдем доволни да го видим в затвора „Шоушенк“. С доживотна присъда без право на обжалване.

— Не е достатъчно — прошепна Сандърс.

Рени продължаваше да го гали по главата.

— А ако Куполът си остане на мястото?

Големия Джим се усмихна.

— В такъв случай май ще се наложи да го съдим сами. И когато го признаем за виновен, ще го екзекутираме. Така повече ли ти харесва?

— Да — промълви Анди. — Определено.

— На мен също, друже. — Ръката му галеше ли, галеше косата на Сандърс. — На мен също.

18.

Тримата излязоха от дъбовата гора и се заковаха на място, загледани в овощната градина.

— Там определено има нещо! — възкликна Бени. — Виждам го! — Гласът му звучеше едновременно развълнувано и глухо.

— Аз също — добави Нори. — Прилича ми на... на... — Думата, която търсеше, бе „радиомаяк“, ала така и не я изрече. От устата ѝ се изтръгна само нещо като „rrrrr-rrrrr-rrrrr“, сякаш беше едногодишно детенце, което си играе с камиончета в пясъчника. В следващия миг момичето падна от колелото си и остана да лежи на пътя, а ръцете и краката му не спираха да треперят.

— Нори? — Джо се надвеси над нея, по-скоро смаян, отколкото угрижен, след което вдигна очи към Бени. Момчетата се спогледаха и секунда по-късно и Бени се строполи на земята, а велосипедът му падна отгоре му. Той също се загърчи и един от ритниците му запрати колелото му встрани, при което Гайгеровият брояч изпадна от багажника и тупна в канавката със скалата надолу.

Олюлявайки се, Джо се затътри към уреда. Когато се протегна да го вдигне, му се стори, че ръката му се разтяга като гумена. С големи усилия успя да завърти жълтата кутия и да погледне скалата. Стрелката бе скочила на +200, което беше малко под червения сектор, сигнализиращ опасност. В следващия миг момчето пропадна в черна дупка, изпълнена с оранжеви пламъци. Имаше чувството, че се издигат от огромна камара тикви — погребална клада от лумнали тиквени фенери за Хелоуин. Някъде в далечината ехтяха гласове... изгубени и ужасени викове. После тъмнината го погълна.

19.

След приключването на бунта пред супермаркета Джулия се върна в редакцията на „Демократ“ и завари Тони Гуей, бившият спортен репортер, който сега олицетворяваше целия новинарски отдел, да трака по клавиатурата на лаптопа си.

— Спри да пишеш и разпечатай тези снимки — каза му тя и му подаде фотоапарата.

После седна зад компютъра си, за да напише репортаж за станалото. Докато вървеше по главната улица, не спираше да обмисля началото му — как Ърни Калвърт, бившият управител на „Фуд Сити“, бе извикал на хората да минат през задния вход. Как им бе отключил, за да влязат без проблеми в магазина. Ала тогава вече беше твърде късно. Бунтът вече бе в разгара си. Да, хубаво начало... Единственият проблем беше, че не бе в състояние да го напише. Непрекъснато натискаше погрешните букви.

— Качи се горе и легни малко — каза Тони.

— Не, трябва да го напиша...

— В момента не си способна да напишеш нищо. Трепериш като лист. Не си на себе си. Почини си за един час. Аз ще разпечатам снимките и ще ги копирам на десктопа на компютъра ти. Ще транскрибирам и аудиоматериалите ти. Хайде, качвай се.

Не ѝ стана особено приятно от думите му, ала не можеше да отрече, че Тони е прав. Почивката ѝ обаче не се ограничи в рамките на един час. Не беше спала добре от петък вечерта — от цяла вечност, както ѝ се струваше, — ето защо нямаше нищо чудно, че щом положи глава върху възглавницата, моментално потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, с ужас установи, че сенките в спалнята ѝ са се издължили. Вече беше късен следобед. Хорас! Навярно се бе подмокрил в някой ъгъл и щеше да я погледне с най-засраменото си изражение, сякаш вината за случилото се е негова, а не нейна.

Тя обу чехлите си, отиде тичешком в кухнята и откри своето корги не до вратата, скимтейки да излезе навън, а кротко заспало

между печката и хладилника. На кухненската маса имаше бележка, пъхната между солницата и пиперницата.

15 часа

Джулия,

Двамата с Пит Ф. поработихме над материала за супермаркета. Не е кой знае какво, но щом го редактираш, ще стане супер. Снимките ти също са доста добри. Роми Бърпи се отби и каза, че все още има достатъчно хартия, така че по този параграф всичко е ОК. Каза и че трябва да напишеш редакционен коментар за станалото. „Цялата работа бе абсолютно излишна — заяви. — И тотално безхаберна. Освен ако не са искали да стане точно така. Няма да позволя на този тип да му се размине... Нали се сещате, че нямам предвид Рандолф.“ Двамата с Пит сме единодушни, че е хубаво да има редакционен коментар. Смятаме и че имаш нужда от малко сън, за да я напишеш така както трябва. Това под очите ти не бяха торбички, шефке, а истински чували! Отивам да прекарам малко време с жената и децата. Пит пък отиде в участъка. Каза, че „нещо важно“ се било случило и иска да разбере какво.

Тони Г.

ПС! Разходих Хорас. Свърши си всички неща.

Понеже не искаше коргито да забрави, че все още е част от живота му, Джулия го събуди и му даде половин опаковка кучешка храна, след което слезе на долния етаж, за да редактира материала и да напише редакционния коментар, за който говореха Тони и Пит. Тъкмо започваше, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Шамуей, „Демократ“.

— Джулия! — беше Пит Фрийман. — Мисля, че трябва веднага да дойдеш тук. Марти Арсено е на бюрото и не ме пуска да вляза. Заяви ми да изчакам отвън, мамка му! При положение, че не е никакво ченге, а прост шофьор, който лятно време изкарва малко пари като

регулировчик! Взел да ми се държи като големия шериф Куродръв от Путкинтаун!

— Пит, имам страшно много работа тук, така че ако не е...

— Бренда Пъркинс е мъртва. Както и Анджи Маккейн, Дуди Сандърс...

— Какво? — Тя се изправи толкова рязко, че столът ѝ се прекатури.

— ... и Лестър Когинс. Били са убити. И — слушай внимателно! — Дейл Барбара е арестуван за убийствата им. В момента е долу в ареста.

— Идвам веднага.

— Уф, мамка му! — възкликна Пит. — Ето го и Анди Сандърс! Изглежда така, сякаш ще си изплаче проклетите очи... Да пробвам ли да взема коментар от него, или...

— Недей. Човекът все пак е изгубил дъщеря си три дни след смъртта на жена си. Не сме „Ню Йорк Поуст“. Тръгвам към теб.

И тя затвори, преди да изчака отговора му. Отначало се чувстваше странно спокойна, дори не забрави да заключи. Ала щом се озова на тротоара, наред неестествената жега и под небето с нездрав тютюнев цвят, от спокойствието ѝ не остана и следа и тя се затича.

20.

Разтърсвани от гърчове, Джо, Нори и Бени лежаха на озарения от странните, сякаш изтънели слънчеви лъчи Блек Ридж Роуд. Въздухът бе зноен и тежък. Една врана, която не изглеждаше обзета от самоубийствени наклонности, кацна на телефонната жица и се загледа в хлапетата с лъщящите си интелигентни очи. Птицата изграчи веднъж, а после размаха криле и отлетя в застиналия следобеден въздух.

— Хелюин — промълви Джо.

— Накарайте ги да престанат да крещят! — простена Бени.

— Слънцето го няма — каза Нори и пръстите ѝ се свиха, сякаш опитвайки се да сграбчат въздуха. Момичето плачеше. — Слънцето го няма, о, Боже, изчезнало е завинаги!

На върха на Блек Ридж, сред ябълковата градина, откъдето се откриваше панорамна гледка към целия Честърс Мил, проблесна ярка пурпурна светлина.

Петнайсет секунди по-късно тя проблесна отново.

21.

Джулия взе на един дъх стъпалата пред полицейското управление. Лицето ѝ все още бе подпухнало от съня, а разрошената ѝ коса стърчеше. Щом я зърна, Пит се опита да влезе вътре заедно с нея, ала тя поклати глава.

— По-добре остани тук. Ще ти звънна, когато тръгна да вземам интервю.

— Обожавам позитивното ти мислене, но чакай да чуеш нещо интересно — каза ѝ Пит. — Познай кой цъфна тук малко след Анди. — И Пит посочи към хамъра, спрян пред противопожарния кран. Линда Евърет и Джакки Уетингтън стояха до джипа, потънали в задълбочен разговор. И двете жени изглеждаха сериозно изплашени.

Джулия прекрачи прага на участъка и в първия момент се изненада колко горещо е вътре. Климатикът не работеше, явно за да се пести ток. Втората ѝ изненада бе породена от много млади хора в управлението, сред които се виждаха и двама от синовете на Килиън (един Господ знаеше колко точно са на брой) — нямаше как човек да сбърка тези дълги носове и куршумовидни глави. Всички младежи бяха заети с попълването на разни формуляри.

— Какво се пише, ако нямаш „последна месторабота“? — обърна се един от тях към съседа си.

В този миг от долния етаж се разнесе сърцераздирателен вопъл. Анди Сандърс.

Джулия се насочи към приемната, където беше идвала толкова често през годините, че дори лично бе допринесла за фонда „Кафе и понички“ (бе подарила на участъка плетена кошница). Нито веднъж досега не я бяха спирали, ала ето че и това се случи, когато Марти Арсено ѝ каза:

— Не можете да влезете, госпожице Шамуей. Заповед. — Говореше с извинителен, миролюбив тон, който едва ли бе използвал пред Пит Фрийман.

Точно тогава Големия Джим Рени и Анди Сандърс изкачиха стълбите, водещи към „Кафеза“, както полицаите от Честърс Мил

наричаха ареста в сутерена. Председателят на градския съвет плачеше. Големия Джим го беше прегърнал през рамо и му говореше утешително. Плътно зад тях пристъпваше Питър Рандолф. Униформата на шерифа беше в безупречно състояние, ала лицето над нея сякаш принадлежеше на човек, който се е измъкнал на косъм от бомбена експлозия.

— Джим! Пит! — извика Джулия. — Искам да говоря с вас!

Големия Джим се обърна към нея и погледът, който ѝ хвърли, сякаш казваше: „И грешниците в Ада искат глътка вода.“ После поведе Анди към кабинета на шерифа. Доколкото журналистката успя да чуе, му говореше нещо за молитви.

Джулия се опита да се шмугне покрай бюрото, ала Марти я сграбчи за ръката. На лицето му продължаваше да стои смутеното изражение.

— Когато ме помоли да не раздухвам онзи скандал с жена ти миналата година, аз се съгласих, Марти. Защото можеше да изгубиш работата си. Така че ако има и капчица благодарност в теб, ще ме пуснеш да вляза.

И Арсено я пусна.

— Опитвах се да те спра, но ти не ме послуша — измърмори той.
— Запомни го.

Джулия закрачи енергично през чакалнята.

— Само една минутка! — обърна се тя към Големия Джим. — Двамата с шериф Рандолф сте представители на институциите, така че ми дължите официално изявление.

Този път погледът на Рени беше едновременно изпълнен с гняв и презрение.

— Напротив. Не ти дължим нищо. Нямах никаква работа тук.

— А той има ли? — посочи тя към Анди Сандърс. — Ако това, което чух за Дуди, е вярно, той е последният човек, когото трябва да пуснете долу.

— Кучият му син е убил скъпото ми момиченце! — изхлипа Анди.

Големия Джим насочи показалец към нея.

— Ще получиш изявлението, когато сме готови с него. Не и преди това.

— Искам да видя Барбара.

— Той е арестуван за четири убийства. Да не си мръднала?

— След като бащата на една от предполагаемите му жертви може да го види, защо и аз да не мога?

— Защото не си нито жертва, нито роднина на някоя от жертвите — озъби й се Рени.

— Той има ли вече адвокат?

— Разговорът ни приключи, жено...

— Не адвокат му трябва, а бесилка! **ТОЙ УБИ СКЪПОТО МИ МОМИЧЕНЦЕ!**

— Хайде, друже — успокой го Големия Джим. — Да се помолим заедно на Господа всеблаг.

— Какви доказателства имате? Признал ли се е за виновен? Ако не го е сторил, какво алиби е посочил? Съвпада ли то с времето на смъртта? Знаете ли изобщо кога са умрели жертвите? Ако телата токущо са били открити, как можете да го знаете? Как са били убити — застреляни, намушкани, или...

— Пит, разкарай тая дърдореща вещица оттук! — нареди Рени, без даже да се обърне. — Ако не иска да си тръгне сама, изхвърли я насила. И кажи на тоя, който е зад бюрото в приемната, че е уволнен.

Марти Арсено потръпна и изтри челото си с длан. Големия Джим въведе Анди в шерифския кабинет и затвори вратата след себе си.

— Повдигнато ли му е обвинение? — обърна се Джулия към Рандолф. — Не можете да му повдигнете обвинение без адвокат, нали го знаете? Не е законно.

Тогава, макар и да не изглеждаше опасен, а само объркан, Пит Рандолф й каза нещо, което буквално смрази сърцето й:

— Докато сме под Купола, Джулия, ние решаваме кое е законно и кое — не.

— Кога са били убити? Кажи ми поне това!

— Ами, както изглежда, двете момичета са били пър...

В същия миг вратата на шерифския кабинет рязко се отвори. Явно Големия Джим бе подслушвал от другата страна. Журналистката видя, че Анди седи на бюрото на Рандолф с притиснати към лицето длани.

— Веднага я разкарай оттук! — кресна Рени. — Не ме карай да повтарям!

— Нямаме право да го държите в пълна изолация, както и да държите в неведение жителите на този град! — извика Джулия.

— И за двете неща си в голяма грешка! — отвърна ѝ Големия Джим. — Случайно да си чувала някога израза: „Щом не си част от решението, значи си част от проблема?“ Е, в момента не допринасяш по никакъв начин за разрешаването на ситуацията. Само си вреш любопитния нос, където не ти е работата. И винаги си го правила. Така че те предупреждавам съвсем открито — ако не си тръгнеш веднага, ще бъдеш арестувана.

— Чудесно! Хайде, арестувайте ме! Натикайте ме в някоя килия долу! — И тя протегна напред ръце със събрани китки, сякаш ги предизвикваше да ѝ сложат белезници.

За един кратък миг имаше чувството, че нервите на Рени няма да издържат и той ще я удари. Желанието да го стори бе изписано съвсем ясно на лицето му. Вместо това обаче той се обърна към Питър Рандолф:

— За последен път ти казвам да изведеш тази досадница оттук. Ако се съпротивлява, изхвърли я.

С тези думи Големия Джим затръшна вратата.

Без да смее да я погледне в очите и с алени като на току-що изпечена тухла страни, Рандолф я хвана за ръката. Джулия не се съпротивляваше и тръгна тихо и кротко с него. Докато минаваха покрай бюрото на входа на приемната, Марти Арсено изсумтя (поскоро с недоволство, отколкото с гняв):

— Видя ли каква стана тя! Изгубих работата си и на мое място ще седне някой от тия новобранци, които не могат да различат лакътя от задника си!

— Спокойно, Мартс, не си я изгубил — успокои го шерифът. — Ще говоря с него и няма да имаш проблеми.

Секунди по-късно Джулия вече беше навън и примигваше на ярката слънчева светлина.

— Е... — подпита я Пит Фрийман. — Как мина?

22.

Бени беше първият, който се съвзе. И освен че му беше адски горещо — фланелката му бе залепнала за не особено атлетичния му гръден кош, — като цяло се чувстваше добре. Той пропълзя до Нори и я разтърси леко. Тя отвори очи и го изгледа все още замаяна. Косата ѝ бе залепнала за изпотените ѝ скули.

— Какво стана? — попита момичето. — Сигурно съм заспала... Сънувах нещо, но не мога да се сетя какво. Помня обаче, че беше някакъв кошмар. Даже съм сигурна.

Джо Макклучи се обърна и се изправи на колене.

— Джо-Джо? — обърна се към него Бени. — Добре ли си?

— Горещо-долу. Тиквите горяха.

— Какви тикви?

Джо поклати глава. Не можеше да си спомни. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че копнее да се изтегне някъде на сянка и да допие чая. После се сети за Гайгеровия брояч. Измъкна го от канавката и с облекчение установи, че все още работи — явно през двайсети век все още са знаели как да правят качествени неща.

Той показа на Бени показанието от +200, след което се протегна, за да може и Нори да го види, ала момичето не можеше да откъсне погледа си от склона на Блек Ридж и ябълковата градина на билото му.

— Какво е това? — попита тя и посочи натам.

Отначало Джо не забеляза нищо. После обаче зърна пурпурната светлинка, която проблесна сред дърветата. Беше толкова ярка, че човек трябваше веднага да отмести погледа си. Не след дълго тя блесна отново. Момчето сведе очи към часовника си, за да засече времето, ала той беше спрял на 4:02.

— Мисля, че намерихме това, което търсехме — каза Джо и се изправи на крака. Очакваше коленете му да се подгънат, но не стана така. Изгаряше от горещина, ала иначе се чувстваше нормално. — Сега предлагам да се омитаме веднага оттук, преди да ни е направило стерилни или нещо друго.

— Кой иска деца, човече? — подхвърли Бени. — Че те могат да станат същите като мен!

Въпреки това обаче се качи на колелото си. Върнаха се по пътя, по който бяха дошли, без да спират изобщо за почивка, докато не прекосиха моста и не поеха по шосе 119.

Издание:

Стивън Кинг. Под купола. Том I

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

Дизайн: Димитър Стоянов — Димо, 2010

ИК „Плеяда“, София, 2010

ISBN: 978-954-409-306-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.